

New York Times Bestseller

KRALKATILI GÜNCESE: 2. GÜN

Bilge Adamın Korkusu

Patrick Rothfuss

"Rothfuss, Rüzgarın Adı ile başlayan bu muazzam hikâyede nereye gidersen gitsin iyi bir şarkıcının bir şarkısını taşıması gibi bizi de yanında götürecekt."

Ursula K. Le Guin

2. BASIM

Bilge Adamın Korkusu

Kralkatili Güncesi 2. Gün

Patrick Rothfuss

İngilizce aslından çeviren: Cihan Karamancı

İthaki Yayınları

Kralkatili Güncesi 2. Gün
Bilge Adamın Korkusu
Patrick Rothfuss

Özgün Adı: The Kingkiller Chronicle: Day Two
The Wise Man's Fear

İthaki Yayınları - 752

Dizi Editörü: *Bora Öngürer*
Yayına Hazırlayan: *Ozancan Demirışık*
Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: *İthaki*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*

2. Baskı, Ağustos 2012, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Kasım 2014
Ağustos 2012 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

© Patrick Rothfuss, 2011
© Türkçe Çeviri: Cihan Karamancı, 2011
© İthaki, 2011

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Patrick Rothfuss, 1973'te Wisconsin'de doğdu. Çocukluk yıllarında, yaşadığı yerdeki hava koşullarının sertliği ve kablolu televizyonsuzluk yüzünden kendini kitaplara verdi. Washington Üniversitesi'ndeki yüksek lisans programının ardından, 1999 yılında mezun olduğu Wisconsin Üniversitesi - Stevens Point'e dönerek İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde ders vermeye başlayan yazar halen bu mesleğe devam etmektedir. Rothfuss, Kralkatili Güncesi serisinin ilk kitabı *Rüzgârın Adı*'nı yedi yılda tamamladı. Dünyada fırtınalar koparan bu ilk romanı tam otuz iki dile çevrildi ve 2007'de Quill Ödülü ile *Publishers Weekly* - Yılın En İyi Fantastik Kurgu Kitabı Ödülü'ne layık görüldü. Serinin ikinci romanı *Bilge Adamın Korkusu* da yayımlandığı ilk hafta Amerika'da çok satanlar listesine bir numaradan girdi.

Sözcükleri, gülmeyi seven, dans etmekten hoşlanmayan ve hâlâ kablolu televizyonu olmayan Rothfuss boş zamanlarında sivil itaatsizlik ve simya ile uğraşmaktadır.

Teşekkür

Blogu okuyan ve yazması daha fazla vakit alsa bile bana harika bir kitapta neler istediklerini söyleyen sabırlı hayranlarıma.

Paha biçilmez yardımları ve paranoyak ketumluğuma gösterdikleri müsamaha için zeki ön okurlarıma.

Pek çok açıdan kurtları kapımdan uzak tuttuğu için harikulade menajerime.

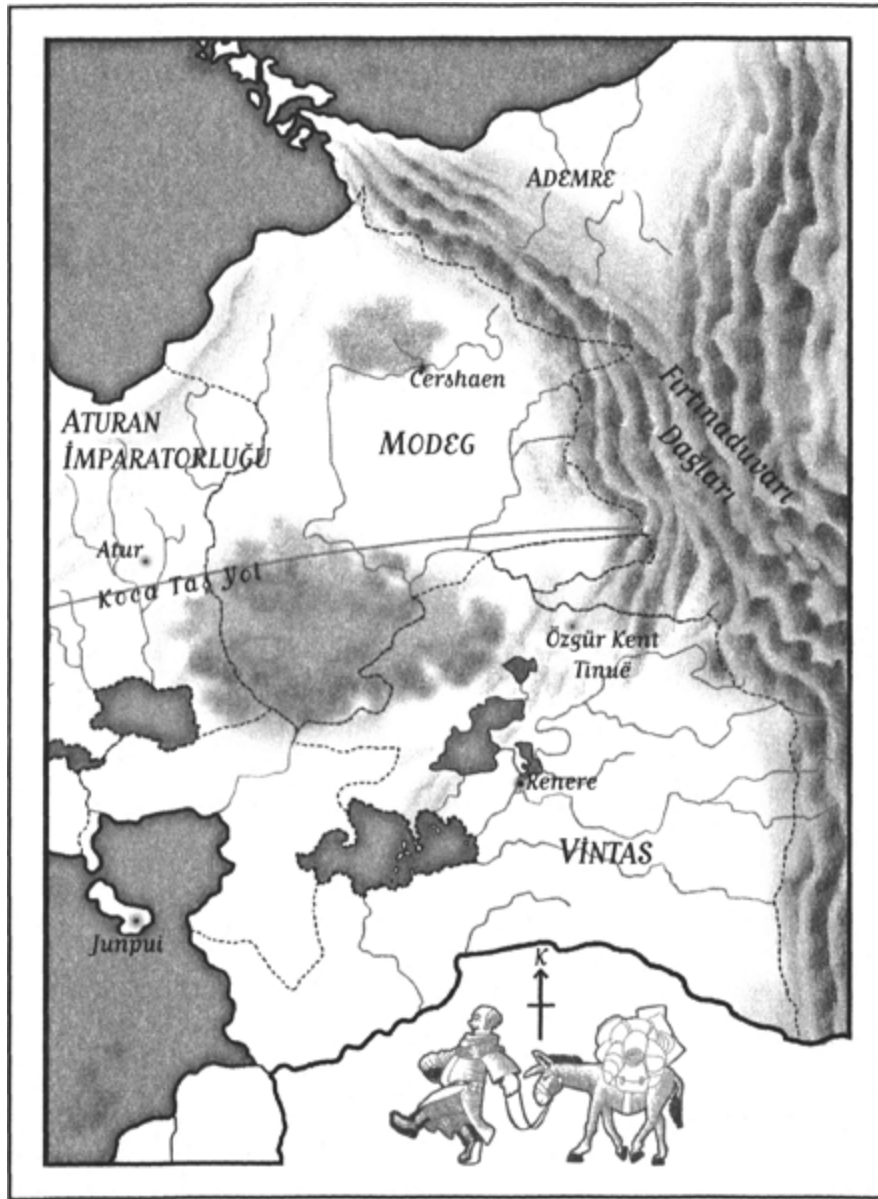
Bana içimi gururla dolduran bir kitap yazacak zaman ve yer sağladığı için bilge editörüme.

Beni destekledikleri ve ara sıra evden çıkmanın iyi bir şey olduğunu hatırlattıkları için aileme.

Bitmez tükenmez revizyonların stresi beni kudurtup canavara dönüştürdüğünde bile yanımdan ayrılmadığı için kız arkadaşıma.

Yazmak için sürekli ondan uzak kalmama rağmen babasını sevdiği için, birlikte harika zaman geçirdiğimiz için, ördeklerden bahsettiğimiz için bir tanecik bebeğime.

Giriş

Üç Kısımlı Sessizlik

Şafak yaklaşıyordu. Yoltaş ı Hanı sessizlik içindeydi ve bu üç kısımlı bir sessizlikti.

En belirgin kısım etrafta bir şeylerin eksikliğinden kaynaklanan engin, yankılı bir sükûnetti. Eğer bir fırtına çıksaydı yağmur damlaları hanın arkasındaki selase sarmaşığ ına pıt ır pıt ır düş erdi. Gök gürültüsü homurdanıp gürler ve güz yapraklarının savrulması gibi sessizliği yoldan aşağı süpürür giderdi. Eğer odalarında yavaş yavaş uyanmaya başlamış yolcular olsaydı bunlar gerinip söylenerek sessizliği bölük pörçük, unutulmaya yüz tutmuş rüyalar misali dağıtırlardı. Eğer müzik olsaydı... ama hayır, müzik falan yoktu elbette. Aslında bu şeylerin hiçbir i yoktu ve o yüzden sessizlik yerini koruyordu.

Yoltaş ı'nın içinde saçları koyu renk bir adam arka kapıdan usulca içeri girip kapıyı ardından kapadı. Zifiri karanlıkta ilerleyerek mutf ağı sessizce aşt ı, ortak salonu katetti ve bodrum merdiveninden aşağı indi. Ağ ırlığı altında gıcırdayıp iç geçirebilecek gevş ek kalaslardan uzun tecrübelerin bahş ettiğ i bir rahatlıkla sakınd ı. Yavaş ça attığı her adım yerde belli belirsiz bir *tıp* sesi çıkartıyordu. Bunu yaparak kendi küçük, kaçamak sessizliğini daha büyük ve yankılı olana eklemekteydi. Bu ikisi bir tür karış ım, bir tezat yaratıyordu.

Üçüncü sessizliği fark etmek kolay değ ildi. Yeterince dinlerseniz onu pencere camının soğ uğ unda ve hancının odasının sıvalı duvarlarında hissetmeye başlayabilirdiniz. Bu sessizlik sert ve dar bir yatağ ın ayakucundaki koyu renkli bir sandığ ın içindeydi. Ve orada hareketsiz yatarak yaklaş an ş afağ ın ilk solgun ış ıklarını seyreden adamın ellerindeydi.

Adamın ateş kadar kıvıll saçları vardı. Gözleri koyu renkli ve dalgındı. Uyumaya dair ümitlerini uzun zaman önce yitiren birinin o boyun eğmiş havasıyla yatmaktaydı.

Yoltaşı onundu, tıpkı üçüncü sessizliğin de onun olduğu gibi. Bu da münasipti, zira bu sessizlik en büyüğüydü ve diğer ikisini içinde tutuyordu. Güz sonu kadar derin ve genişti. Üzerinden nehirlerin aktığı kocaman bir kaya kadar ağırdı. Ölmeyi bekleyen bir adamın sabırlı, sapı kesilen bir çiçeğinkine benzer sesiydi.

Birinci Bölüm

Elma ve Mürver

Uzun maun bara yaslanan Bast'ın canı sıkılıyordu.

Boş odaya bakınarak iç geçirdi ve temiz bir keten bez bulana dek etrafı karıştırdı. Sonra da bezgin bir halde barın bir bölümünü parlatmaya koyuldu.

Çok geçmeden Bast öne doğru eğildi ve gözlerini kısarak belli belirsiz bir lekeyi inceledi. Onu kazımaya kalkınca parmağının bıraktığı yağlı ize bakarak kaşlarını çattı. Daha da eğildi, barı soluğuyla buğuladı ve bezi lekeye hızlı hızlı sürttü. Ardından biraz duraksadı, tahtaya sertçe hohladı ve nefesinin bıraktığı buğuya müstehcen bir sözcük yazdı.

Bast bezi bir kenara attı ve boş masalarla sandalyelerin arasından hanın geniş pencerelerine yürüdü. Orada uzunca bir süre dikilerek kasabanın ortasından geçen toprak yola baktı.

Tekrar iç geçirdi ve odada volta atmaya başladı. Bir dansçının zahmetsiz zarafeti ve bir kedinin mükemmel kayıtsızlığıyla yürüyordu. Fakat ellerini koyu renkli saçlarında gezdirirken huzursuzdu. Mavi gözleri bir çıkış yolu, sanki daha önce yüz kere gözden kaçırdığı bir şey ararcasına odayı durmaksızın tarıyordu.

Fakat yeni bir şey yoktu. Boş masalar ve sandalyeler. Barın önünde boş tabureler. Barın arkasındaki tezgâhın üstünde biri viski, diğeri bira dolu iki dev fıçı. Fıçıların arasında her renkten ve şekilden geniş bir şişe koleksiyonu. Şişelerin yukarısında asılı duran bir kılıç.

Bast'ın gözleri şişelere geri döndü. Onlara uzun, meraklı bir müddet odaklandı, sonra barın arkasına geçip ağır bir kil kupa çıkardı.

Derin bir nefes aldı, parmağıyla alt sıradaki ilk şişeyi işaret etti ve bir tekerleme tutturarak sıra boyunca saydı.

*Akağaç, meşe.
Al da dikiver.
Dişbudak ve çam.
Bir de mürver.*

Yeşil renkli bodur bir şişeye geldiğinde tekerleme sona erdi. Bast tıpasını çevirip açtığı şişeden deneme maksatlı bir fırt çekti, derken suratını ekşiterek ürperdi. Şişeyi çabucak bırakıp onun yerine kırmızı renkli ve kavisli bir tane aldı. Ondan da bir fırt çekti, ıslak dudaklarını düşünceli bir edayla birbirine sürttü ve başını sallayıp sıvıyı kupasına bolca döktü.

Bir sonraki şişeyi işaret ederek yeni bir tekerlemeye başladı:

*Yün. Kadın.
Ay gecenin.
Söğüt. Pencere.
Mum ışığı ve kalay.*

Bu sefer sıra, içinde soluk sarı bir sıvı olan berrak bir şişedeydi. Bast tıpayı çekip çıkardı ve tatma zahmetine girmeden içkiyi kupaya uzun uzun döktü. Şişeyi bırakıp kupayı eline aldı ve içmeden evvel onu gösterişli bir tavırla salladı. Büyük bir tebessüm etti ve yeni şişeye parmağıyla vurarak hafifçe çınlamasına sebep oldu. Ardından tekdüze tekerlemesine geri döndü.

*Fıçıl. Arpa.
Taş ve çıta.
Rüzgâr ve Su-*

Bir döşeme tahtası gıcırdayınca Bast ışıltılı bir tebessüm ederek başını kaldırdı. “Günaydın Reshi.”

Kızıl saçlı hancı merdivenin uçundaydı. Uzun parmaklı ellerini üzerindeki temiz önlüğe sildi. “Misafirimiz kalktı mı?”

Bast başını iki yana salladı. “Yerinden kıpırdamadı bile.”

“Zorlu birkaç gün geçirdi,” dedi Kote. “Herhalde acısını çıkartıyordur.” Şüpheli gözlerle başını kaldırıp havayı kokladı. “İçiyor muydun?” Sorusu suçlayıcı olmaktan ziyade meraklıydı.

“Hayır,” dedi Bast.

Hancı bir kaşını kaldırdı.

“*Tadıyordum,*” dedi Bast, sözcüğü vurgulayarak. “Tatmak içmekten önce gelir.”

“Ah,” dedi hancı. “Demek içmeye hazırlanıyordun?”

“Minik tanrılar aşkına, evet,” dedi Bast. “Hem de nasıl. Yapacak başka ne var ki?” Bast kupasını barın altından çıkarıp içine baktı. “Mürver umuyordum, ama bir tür kavun buldum.” Kupayı kuşkuyla salladı. “Ayrıca baharatlı bir şey.” Bir yudum daha içip gözlerini düşünceli bir ifadeyle kıstı. “Tarçın mı?” diye sordu, şişe sıralarına bakarak. “Yoksa mürverimiz kalmadı mı?”

“Orada bir yerde,” dedi hancı, şişelere bakmakla uğraşmadan. “Biraz durup dinle Bast. Dün gece yaptığın şey hakkında konuşmalıyız.”

Bast tamamen hareketsiz kaldı. “Ne yaptım Reshi?”

“Mael’den gelen o yaratığı durdurdun,” dedi Kote.

“Ah.” Rahatlayan Bast konuyu geçiştirmeye yönelik bir el hareketi yaptı. “Onu sadece yavaşlattım Reshi. Hepsi bu.”

Kote başını iki yana salladı. “Onun aklını kaçırmış bir adam olmadığını anladın. Bizi uyarmaya çalıştın. O kadar hızlı davranmasaydın...”

Bast kaşlarını çattı. “Hızlı değildim Reshi. Shep öldü.” Barın yakınındaki iyice ovalanmış döşeme tahtalarına baktı. “Shep’i severdim.”

“Diğer herkes bizi demirci çırağının kurtardığını sanacak,” dedi Kote. “Ve böylesi herhalde daha iyi. Ama ben gerçeği biliyorum. Sen olmasaydın yaratık buradaki herkesi öldürürdü.”

“Ah Reshi, bu dediğin doğru değil,” diye karşılık verdi Bast. “Sen onu bir tavuk gibi gebertirdin. Senden önce davrandım, o kadar.”

Hancı omuz silkerek bu yorumu geçiştirdi. “Dün geceki olay beni meraklandırırdı,” dedi. “Burayı biraz daha güvenli hale getirmek için neler yapabileceğimizi düşündüm. ‘Beyaz Binicilerin Avı’ şarkısını duydun mu hiç?”

Bast gülümsedi. “O sizden önce bizim şarkımızdı Reshi.” Derin bir nefes aldı ve hoş bir tenorla şarkı söylemeye başladı:

Binerler kar kadar beyaz atlara.

Kılıçları gümüşü, yayları ak boynuzdan.

Üzerlerindeki dallar taze ve kıvrak.

Çehreleri yeşil ve kırmızıdan.

Hancı başını salladı. “Tam da aklımdaki kıta. Ben burada hazırlık yaparken sen onunla ilgilenir misin?”

Hevesle onaylayan Bast adeta yerinden fırladı. Mutfak kapısına varınca durakladı. “Bensiz başlamayacaksınız, değil mi?” diye kaygıyla sordu.

“Konuğumuz karnını doyurup hazır olur olmaz başlayacağız,” dedi Kote. Sonra öğrencisinin yüzündeki ifadeyi görünce bir nebze insafa geldi. “Sanırım tüm bunlar bir iki saatimizi alır.”

Bast kapı aralığından bir bakış atıp tekrar başını çevirdi.

Hancının yüzünde keyifli bir ifade belirdi. “Başlamadan önce seslenirim.” Eliyle kışkışlarcasına bir hareket yaptı. “Yürü bakalım.”

Kendine Kote diyen adam Yoltaş Hanı’ndaki günlük işlerine girişti. Hareketleri saat gibi, toprakta açılmış derin teker oyuklarında yoldan aşağı inen bir araba gibiydi.

Önce ekmekten başladı. Ölçmekle uğraşmadan unu, şekeri ve tuzu elleriyle karıştırdı. Kilerdeki toprak kaptan bir parça maya ekledi, hamuru yoğurdu, sonra da somunları yuvarlayıp kabarmaya bıraktı. Mutfaktaki kuzinede birikmiş külleri kürekle alıp bir ateş yaktı.

Akabinde ortak salona geçti ve siyah taşlı dev şömineyi tutuşturup kuzey duvarındaki dev ocağın küllerini süpürdü. Su pompaladı, ellerini yıkadı ve bodrumdan bir parça koyun eti getirdi. Taze çalı çırpı kesti, yakacak odun taşıdı, kabaran ekmeklerde delikler açtı ve onları artık ısınmış olan kuzineye yanaştırdı.

Ve ansızın yapacak hiçbir şey kalmadı. Her şey hazırды. Her şey temiz ve tertipliydi. Barın arkasında duran kızıl saçlı adamın gözleri dalıp gittikleri o uzak noktadan yavaş yavaş geri gelerek şimdiye ve buraya, hanın kendisine odaklandı.

O gözler duvarda, şişelerin üzerinde asılı duran kılıcı buldu. Kılıç ahım şahım değildi; ne süslüydü ne de çarpıcı. Bir anlamda ürkütücüydü. Yüksek bir uçuşun ürkütücü olduğu gibi. Griydi, lekesizdi ve dokunulduğunda soğuk bir his veriyordu. Kırık cam kadar keskindi. Asılı olduğu süs panosunun siyah tahtasına tek bir sözcük kazınmıştı: *Düşüncesiz*.

Hancı dışarıdaki sundurmadan gelen sert ayak sesleri işitti. Kapı kolu gürültüyle tıkırdadı, bunu yüksek bir *merhabaaa* ve yumruklanmış kapının gümbürtüsü izledi.

“Bir dakika!” diye seslendi Kote. Aceleyle ön kapıya gidip parlak piring kilitteki ağır anahtarı çevirdi.

İri elini kapıya vurmak için kaldırmış olan Graham orada duruyordu. Hancıyı görünce yıpranmış yüzünde bir sırıtış belirdi. “Yoksa bu sabah da işler Bast’a mı kaldı?” diye sordu.

Kote hoşgörölü bir tebessüm etti.

“İyi çocuk,” dedi Graham. “Biraz dalgın, o kadar. Bugün hanı açmazsın sanıyordum.” Genzini temizleyip gözlerini bir anlığına yere dikti.

“Olanlardan sonra açmasaydın seni suçlamazdım.”

Kote anahtarı cebine koydu. “Her zamanki gibi açığız. Senin için ne yapabilirim?”

Graham kapının önünden çekilip yakındaki bir arabada duran üç fıçıyı başıyla işaret etti. Soluk, cilalı tahtadan ve parlak metal halkalardan yapılmış fıçılar yeniydi. “Dün gece gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum. Ben de senin işi bitirdim. Hem Bentonların ilk çıkan elmaları bugün getireceklerini duymuştum.”

“Teşekkür ederim.”

“Sımsıkı oldular. Sana kışı çıkartırlar.” Graham arabanın yanına kadar gitti ve parmak eklemlerini kullanarak fıçılardan birine gururla vurdu. “Açlığını fıçıya kaldırmak için bir kış elması gibisi yoktur.” Parlayan gözlerle başını kaldırdı ve yine fıçının kenarına vurdu. “Anladın mı? Fıçıya kaldırmak?”

Kote hafif bir inleme eşliğinde yüzünü sıvazladı.

Graham kendi kendine kıkırdayarak elini fıçının parlak metal halkalarının birinde gezdirdi. “Daha önce fıçı yaparken hiç pirinç kullanmamıştım, ama bunlar umduğum kadar iyi çıktı. Gevşerlerse haber ver. Gelip bakarım.”

“Fazla uğraşmadığına sevindim,” dedi hancı. “Mahzen rutubetli. Demirin bir iki senede paslanıp kalacağından çekiniyorum.”

Graham başını salladı. “İyi düşünmüşsün,” dedi. “Çoğu kişi o kadar ilerisine kafa yormaz.” Adam ellerini ovuşturdu. “Bana yardım eder misin? Birini kazara düşürüp döşemeyi çizmek istemem.”

Birlikte işe koyuldular. Pirinç halkalı fıçıların ikisi mahzene giderken üçüncüsü ite kaka barın arkasına taşındı, mutfaktan geçirildi ve kilere sokuldu.

Bu iş de bittikten sonra adamlar ortak salona geri dönüp barın iki tarafında karşılıklı durdular. Graham boş odaya bakınırken kısa bir sessizlik yaşandı. Bardaki taburelerden iki tanesi eksikti ve masalardan birinin yeri boştu. Tertipli ortak salonda bu nesneler eksik dişler kadar belirgindi.

Graham gözlerini yerden, barın yakınındaki güzelce temizlenmiş bir noktadan ayırdı. Cebinden bir çift donuk demir şilin çıkartırken elleri neredeyse hiç titremiyordu. “Bana biraz bira koy, olur mu, Kote?” diye boğuk bir sesle sordu. “Daha erken olduğunu biliyorum, ama önümde uzun bir gün var. Murrionlara buğdaylarını kaldırmaları için yardım ediyorum.”

Hancı bira koyup sessizce adama uzattı. Graham içkinin yarısını bir dikişte bitirdi. Gözlerinin etrafı kızarıktı. “Dün geceki pis işti,” dedi göz teması kurmadan, sonra bir yudum daha içti.

Kote başını salladı. *Dün geceki pis işti.* Graham ömrü boyunca tanıdığı bir adamın ölümü hakkında muhtemelen bundan başka laf etmeyecekti. Buranın halkı ölümü tanır. Yeri geldiğinde kendi hayvanlarını öldürürlerdi. Ateşten, kazalardan veya kırık kemiklerin hastalık kapmasından ölürlerdi. Ölüm nahoş bir komşu gibiydi. Sizi duyup evinize konuk olabileceğinden korktuğunuz için ondan bahsetmezsiniz.

Tabii hikâyeler hariç. Zehirlenen kralların, düelloların ve eski savaşların masallarından zarar gelmezdi. Bunlar ölüme yabancı kıyafetler giydiren onu kapınızdan savardı. Bir baca yangını veya kuş palazı öksürüğü dehşet vericiydi. Fakat Gibe’a’nın imtihanı ya da Enfast kuşatması başkaydı. Onlar gece geç vakit karanlıkta tek başınıza yürürken mırıldandığınız dualara benziyordu. Hikâyeler sırf tedbir olsun diye bir seyyar satıcıdan yarım peniye aldığınız muskalar gibiydi.

Bir müddet geçmişti ki, “O kâtip efendi daha ne kadar burada kalacak?” diye sordu Graham, sesi maşrapasında yankılanarak. “Ne olur ne olmaz diye ona bir şeyler yazdırayım diyorum.” Hafifçe kaşlarını çatı. “Babam onlara hep koyver-gitsin kâğıtları derdi. Adlarını hatırlayamadım.”

“Sadece mallarınla ilgiliyse mülk kütüğüdür,” diye açıkladı hancı. “Diğer şeyleri de kapsıyorsa ona vasiyet ilamı denir.”

Graham bir kaşını kaldırarak hancıyı süzdü.

“En azından ben öyle duydum,” diyen hancı başını eğdi ve beyaz renkli temiz bir bezle barı ovaladı. “Kâtip o tür bir şeyden bahsediyordu.”

“Vasiyet ilamı...” diye maşrapasının içine mırıldandı Graham. “Ben ondan koyver-gitsin kâğıtları isterim, artık o ne derse der.” Yine hancıya baktı. “Zaman kötü. Herhalde başkaları da aynı şeyi düşünüyordur.”

Hancı asabice kaşlarını çatmış gibi göründü. Ama hayır, hiç öyle bir şey yapmamıştı. Sakin ve nazik bir yüz ifadesiyle barın arkasında dururken her zamanki gibi gözüküyordu. Tasasızca salladı başını. “Öğleye doğru işe

koyulacağından bahsetmişti,” dedi. “Dün geceki olaylar epey huzurunu kaçırdı. Öğleden önce gelen olursa herhalde hüsrana uğrar.”

Graham omuz silkti. “Fark etmez. Zaten öğle yemeğinden önce kasabada on kişi bile bulamazsın.” Birasından bir yudum daha içip pencereden dışarı baktı. “Ne de olsa bugün hasat günü.”

Hancı bir nebze gevşer gibi oldu. “Yarın da burada kalacak. O yüzden herkesin bugün başına toplanmasına gerek yok. Abbott Sığılığı’nda atını çaldırmış; yeni bir tane arıyor.”

Graham halden anlar bir tavırla dişlerini emdi. “Zavallı herif. Hasadın ortasında yeni bir atı zor bulur. Carter bile Eskitaş Köprüsü’nün orada o örümceğimsi şeyin saldırısından sonra Nelly’nin yerine bir tane bulamadı.” Başını iki yana salladı. “Kapımızdan üç kilometre ötede öyle bir şeyin olması hayra alamet değil. Vakti zamanında-”

Graham durdu. “Tanrı aşkına, babam gibi konuşuyorum.” Çenesini geri çekip sesini biraz boğuk çıkardı. “*Ben çocukken havalar daha usturupluydu. Değirmenci teraziyi ellemezdi ve herkes kendi işine bakardı.*”

Hancının yüzünde efkârlı bir tebessüm belirdi. “Benim babam da biranın daha iyi olduğunu ve yolların bu kadar bozuk olmadığını söylerdi.”

Graham gülümsedi, fakat tebessümü çabucak kayboldu. Söylemek üzere olduğu şey onu huzursuz ediyormuş gibi başını eğdi. “Senin bu civardan olmadığını biliyorum, Kote. İşin zor. Bazıları bir yabancının saati bile söyleyemeyeceğini zanneder.”

Adam hancının gözlerine bakmaktan yine kaçınarak derin bir nefes aldı. “Ama bence başkalarının bilmediği şeyler biliyorsun. Dünyaya daha *geniş* bakıyorsun.” Başını kaldırdığında gözleri ciddi ve bitkindi; uykusuzluktan altları mora çalıyordu. “Durum sahiden de görüldüğü kadar kötü mü? Yollar pek fena. İnsanlar soyuluyor ve...”

Graham bariz bir çabayla kendini yerdeki o boşluğa tekrar bakmaktan alıkoydu. “Bu yeni vergiler elimizi iyice dara sokuyor. Graydenler çiftliklerini kaybetmek üzereler. Sonra o örümceğimsi şey...” Biradan bir yudum daha içti. “Durum görüldüğü kadar kötü mü? Yoksa babam gibi oldum da artık her şey çocukluğuma kıyasla daha mı acı geliyor?”

Kote konuşmaktan çekinircesine uzun bir müddet barı sildi. “Bence durum her zaman öyle ya da böyle kötüdür,” dedi. “Ama bunu sadece biz yaşlılar biliriz herhalde.”

Graham başıyla onaylayacaktı ki vazgeçip kaşlarını çattı. “Ama sen yaşlı değilsin, öyle değil mi? Bunu çoğu kez unutuyorum.” Kızıl saçlı

adamı baştan aşağı süzdü. “Yani yaşlı yürüyüp yaşlı konuşuyorsun, ama değilsin. Bahse varım benim yarım yaşındasındır.” Hancıya gözlerini kısarak baktı. “Kaç yaşındasın ki?”

Hancı yorgun bir tebessüm etti. “Kendimi yaşlı hissedecek kadar yaşlıyım.”

Graham burun kıvırdı. “Yaşlı adamlar gibi konuşmayacak kadar gençsin. Kadınların peşinden koşup başını belaya sokman lazım. Bırak dünyanın çivisi çıktı diye biz yaşlılar yakınalım.”

İhtiyar marangoz kendini bardan itti ve kapıya doğru yürümeye yeltendi. “Bugün öğle yemeğinde senin şu kâtiplerle konuşmak için döneceğim. Yalnız da olmam herhalde. Fırsat bulduklarında işleri resmiyete dökmek isteyen bir sürü insan var.”

Hancı derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Graham?”

Bir eli kapıda olan adam ona baktı.

“Sırf sana öyle gelmiyor,” dedi Kote. “Durum kötü ve içimden bir ses daha da kötüleyeceğini söylüyor. Sert bir kışa hazırlanmaktan zarar gelmez. Tabii her ihtimale karşı kendini korumak için tedbir almaktan da.” Hancı omuz silkti. “En azından içimden bir ses öyle diyor.”

Graham dudaklarını sıkıca bitıştirdi. Ciddi bir ifadeyle başını bir defa salladı. “Eh, en azından kendi içimdeki sesin yalnız olmadığına sevindim.”

Sonra zoraki bir tebessüm etti ve gömleğinin kollarını sıvayarak kapıya döndü. “Yine de,” dedi, “güneş parlarken hasadı kaldırmalısın.”

Fazla geçmeden Bentonlar bir araba dolusu geç mahsul elmayla hana uğradılar. Hancı ellerindekinin yarısını satın aldı ve sonraki bir saati onları ayırıp depolamakla geçirdi.

En yeşil ve sert olanlar bodrumdaki fıçılara gitti. Kote’nin nazik elleri onları dikkatle yerleştirdi ve fıçıları testere talaşıyla doldurduktan sonra kapakları çakarak çiviledi. Tamamen olmaya yaklaşanlar kilere kaldırıldı. Üzerlerinde morluklar ya da kahverengi lekeler bulunanlarsa sıra haline gelmeye mahkûm edilerek dilimlendi ve geniş bir teneke leğene atıldı.

Kızıl saçlı adam elmaları ayırıp kaldırmakla uğraşırken huzurlu görünüyordu. Fakat daha yakından bakarsanız ellerinin meşgul olmasına rağmen gözlerinin dalıp gittiğini fark edebildiniz. Ve yüzü sakın, hatta keyifli görünse bile hiç neşe barındırmıyordu. Çalışırken ne bir şarkı mırıldanmakta ne de ıslık çalmaktaydı.

Elmaların sonuncusu da ayrıldığında Kote metal leğeni mutfaktan geçirip arka kapıdan dışarı çıkardı. Dışarıda serin bir güz sabahı vardı ve hanın arkasında ağaçların gizlediği küçük, kuytu bir bahçe bulunuyordu. Hancı dilimlenmiş elmaların bir kısmını tahta bir prese boşalttı ve presin tepesi kolayca hareket etmeyene dek çevirdi.

Kote gömleğinin uzun kollarını dirseklerinin üstüne dek kıvırdı, uzun ve zarif elleriyle presin kulplarını kavradı. Dönerek alçalan pres elmaları önce sıkıştırdı, sonra ezdi. Çevir ve tut. Çevir ve tut.

Onu görebilen biri olsaydı kollarının bir hancının kiler gibi yumuşak olmadığını fark ederdi. Tahta kulplara asılırken ön kol kasları tel gibi geriliyordu. Birbiriyle kesişen yara izleriyle doluydu cildi. Bunların çoğu solgun ve kış buzundaki çatlaklar kadar inceydi. Diğerleriyse açık ten renginde kolayca belli olacak kadar kızıl ve parlak.

Hancının elleri tutup çevirdi, tutup çevirdi. Çıkan tek ses tahtanın düzenli gıcirtısı ve alttaki kovaya ağır ağır damlayan elma suyunun şıptısıydı. Seste ritim olsa bile müzik yoktu ve hancının dalgın, neşeden yoksun gözleri öylesine soluk bir yeşildi ki neredeyse gri bile sanılabilirdi.

İkinci Bölüm

Çobanpüskülü

Tarihçi merdivenin aşağısına ulaştı ve omzuna asılı yassı deri çantasıyla Yoltaşı'nın ortak salonuna yaklaştı. Kapı eşiğinde durup barın üstündeki bir şeyi dikkatle incelemekte olan kızıl saçlı hancıyı süzdü.

Tarihçi odaya girerken genzini temizledi. “Bu kadar çok uyuduğum için özür dilerim,” dedi. “Aslında...” Bardaki şeyi görünce cümlesini yarım bıraktı. “Turta mı yapıyorsun?”

Kabuğun kenarlarını parmaklarıyla şekillendirmekte olan Kote başını kaldırdı. “Turtalar,” dedi, çoğul ekine vurgu yaparak. “Evet. Neden?”

Tarihçi ağzını açtı ve kapadı. Gözleri önce barın arkasında sessiz sedasız asılı duran gri kılıca, sonra da bir tavanın kenarlarına yapışmış turta kabuğunu temkinle mıncıklayan adama kaydı. “Ne tür bir turta?”

“Elmalı.” Kote doğruldu ve turtayı kaplayan kabukta üç yarık açtı. “İyi bir turta yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti Tarihçi, sonra kaygıyla etrafına bakındı. “Yardımcın nerede?”

“Ancak Tanrı bilir,” dedi hancı. “Oldukça zordur. Yani turta yapmak. Belki ilk bakışta anlamazsın, ama bir sürü iş gerektirir. Ekmek kolaydır. Çorba kolaydır. Muhallebi de kolaydır. Ama turta karmaşıktır. Kendin denemedikçe asla tam olarak anlayamazsın.”

Ne yapmasının beklendiğinden emin olamayan Tarihçi, başını kararsızca sallayarak hancıyı doğruladı. Omzunu silkerek çantayı kolundan aldı ve yakındaki bir masaya bıraktı.

Kote ellerini önlüğüne sildi. “Suyunu çıkarmak için elmaları ezdikten sonra geriye kalan püreyi biliyor musun?”

“Posayı mı diyorsun?”

“Posa,” dedi Kote derin bir huzurla. “Adı buydu işte. Suyunu çıkardıktan sonra insanlar onunla ne yaparlar?”

“Üzüm posasıyla cıvık bir şarap yapılabilir,” dedi Tarihçi. “Ya da elinde bolca varsa yağ. Ama elma posası yararsızdır. Gübre veya malç olarak kullanılabilir, ama ikisi için de pek iyi değildir. İnsanlar genelde onunla hayvanlarını beslerler.”

Düşünceli görünen Kote başını salladı. “Zaten ben de atmadıklarını tahmin ediyordum. Buralarda her şeyi o veya bu şekilde değerlendirirler. Posa.” Konuşurken sanki sözcüğün tadını alıyordu. “Bu mesele son iki senedir kafamı kurcalıyordu.”

Tarihçi hayrete kapılmıştı. “Kasabada kime sorsan söylerdi.”

Hancı kaşlarını çattı. “Herkesin bildiği bir şeyi soramam,” dedi.

Çarpan bir kapının sesini şen, havai bir ıslık izledi. Bast beyaz bir çarşafı sarılmış kucak dolusu çobanpüskülü dalı taşıyarak mutfaktan çıktı.

Kote ciddiyetle baş sallayıp ellerini ovuşturdu. “Harika. Şimdi nasıl-” Gözleri kısıldı. “O çarşaf temiz miydi?”

Bast başını eğerek dal demetine baktı. “Şey Reshi,” dedi yavaşça, “duruma göre değişir. Hiç kirli çarşafın var mı?”

Hancının gözleri bir an öfkeyle parladı, sonra adam iç geçirdi. “Neyse, fark etmez.” Uzanıp demetten uzun bir dal çıkardı. “Bununla ne yapacağınız ki?”

Bast omuz silkti. “Ben de emin değilim Reshi. Deri dansçılarını avlamaya çıktıklarında Sithelerin çobanpüskülü taçlar takarak at bindiklerini biliyorum, o kadar.”

“Kafamıza çobanpüskülünden taçlar takarak ortalıkta dolaşamayız,” diye kestirip attı Kote. “Dillere sakız oluruz.”

“Civardaki ahmakların ne düşündüğü umurumda değil,” diye homurdandı Bast, birkaç uzun ve esnek dalı birbirine dolamaya başlarken. “Vücuduna bir dansçı girdiği zaman kuklaya dönersin. Sana kendi dilini bile ısırtıp kopartabilir.” Yarısı tamamlanmış bir halkayı başına koyarak uyup uymadığına baktı. Sonra yüzünü ekşitti. “Dikenliymiş.”

“Duyduğum öykülerde,” dedi Kote, “çobanpüskülü onları bir vücuda hapsedebilirmiş de.”

“Demir taksak olmaz mı?” diye sordu Tarihçi. Barın arkasındaki iki adam sanki onun varlığını unutmuşçasına Tarihçi’ye merakla baktı. “Yani bir peri-”

“Ona peri denmez,” diye çıkıştı Bast. “Öyle konuşunca bir çocuğa benziyorsun. Doğrusu fey yaratığıdır. Faen de denilir.”

Tarihçi kısa bir tereddüdün ardından sözlerine devam etti. “Bu şey demir takan birinin vücuduna girerse canı yanmaz mı? Hemen başka bir vücuda atlamaya kalkmaz mı?”

“Sana. Kendi. Dilini. Bile. Isırtıp. Kopartabilirler,” diye tane tane yineledi Bast, geri zekâlı bir çocukla konuşurcasına. “Bir kez içine girdiler mi elini kullanarak papatya toplar gibi sana kendi gözünü oyduatabilirler. Niye bir bileziği ya da yüzüğü çıkartmasınlar ki?” Başını iki yana salladı ve parlak yeşil renkli başka bir çobanpüskülü dalını elindeki halkaya eklemek için aşağı baktı. “Ayrıca benim demir takmaya niyetim yok.”

“Madem bir dansçı içinde bulunduğu vücuttan çıkabiliyor,” dedi Tarihçi, “neden dün gece o adamın vücudundan kaçmadı? Niye birimizin içine girmede?”

Uzun bir sessizlik yaşandı, ta ki Bast diğer iki adamın ona baktıklarını fark edene kadar. “Bana mı soruyorsunuz?” Hayretle güldü. “Hiçbir fikrim yok. *Anpauen*. Dansçıların sonuncusu asırlar evvel yok edildi. Benim doğumumdan çok önce. Ben yalnızca hikâyeler duydum.”

“Öyleyse o vücuttan *kaçmadığını* nereden biliyoruz?” diye sormaya bile çekinircesine ağır ağır konuştu Tarihçi. “Şu anda birimizin içinde olmadığını?”

“Askerin vücudu öldüğü zaman o da ölmüş gibi gözükte,” dedi Kote. “Dansçı dışarı çıkacak olsa bunu fark ederdik.” Bast’a bir bakış attı. “İçinde bulundukları bedeni terk ettikleri zaman koyu bir gölge veya duman gibi görünmeleri lazım, öyle değil mi?”

Bast başıyla onayladı. “Zaten dışarı kaçsaydı girdiği yeni vücutla etrafındakileri öldürmeye başladılar. Genelde öyle yaparlar. Herkes ölene kadar vücut değiştirip dururlar.”

Hancı döndü ve Tarihçi’ye güven veren bir tebessüm etti. “Gördün mü? Belki yaratık bir dansçı bile değildi. Belki de ona benzer bir şeydi, o kadar.”

Tarihçi’nin ürkmüş bir hali vardı. “Ama nasıl bilebiliriz ki? Şu an kasabadaki herhangi bir kimsenin içinde olabilir...”

“Belki de benim içimdedir,” dedi Bast tasasızca. “Dikkati elden bırakmanı bekliyor olabilirim. Belki tam o anda seni göğsünden, kalbinin tam üstünden ısırtıp kanını son damlasına kadar emerim. Bir eriğin suyunu emer gibi.”

Tarihçi dudaklarını sıktı. “Hiç komik değil.”

Bast uçarı, dişlek bir sırtışıla Tarihçi'ye baktı. Fakat yüzünde bir tuhafılık vardı. Sırtışı fazlaca genişti ve normalden uzun sürdü. Gözleri kâtip yerine onun yanına doğru odaklanmıştı.

Bast bir anlığına hiç kıpırdamadı. Artık parmakları yeşil yapraklar arasında çevik hareketlerle gidip gelmiyordu. Adam merakla ellerine baktı, derken yarısı tamamlanmış çobanpüskülü halkasını bara düşürdü. Yavaşça silinen sırtışının yerini boş bir ifade aldı ve ortak salona bön bön bakındı. “Te veyan?” dedi garip bir sesle. Gözleri donuk ve şaşkındı. “*Te-tanten ventelanel?*”

Bast bunun ardından ürkütücü bir süratle barın arkasından hamle yaptı ve Tarihçi'nin üstüne atıldı. Kâtip sandalyesinden ok gibi fırlayarak telaşla uzaklaştı. İki masayı ve yarım düzine sandalyeyi devirdikten sonra ayakları birbirine dolandı. Yere kapaklandığında bile durmadı ve kollarıyla bacaklarını delicesine savurarak kapıya doğru ümitsizce süründü.

Yerde çılgınca debelenen Tarihçi dehşet dolu ve solgun bir suratla arkasına çabucak göz gezdirdiğinde Bast'ın en fazla üç adım atmış olduğunu gördü. Koyu saçlı genç adam barın yanında durmuş, attığı kahkahalar yüzünden neredeyse iki büklüm olmuştu. Bir eliyle yüzünü tutarken diğeriyle Tarihçi'yi işaret etmekteydi. Kahkahaları öylesine şiddetliydi ki nefes almakta zorlanıyordu. Çok geçmeden uzanıp bardan destek alması gerekti.

Tarihçi'nin kan beynine sıçradı. “Seni gidi namussuz!” diye bağırdı acı içinde ayağa kalkarken. “Seni... seni gibi namussuz!”

Hâlâ nefes alamayacak kadar çok gülen Bast ellerini kaldırdı ve ayı taklidi yapan bir çocuk gibi güçsüz, gayretsiz bir hareketle havayı pençeledi.

“Bast,” diye onu payladı hancı, “hadi ama. Uzatma.” Kote'nin sesi sert çıksa da gözleri neşeyle parlıyor ve titreyen dudakları kıvrılmamaya çalışıyordu.

Tarihçi gücenik bir ağırbaşlılıkla masaları ve sandalyeleri kaldırmaya koyuldu. Bunu yaparken onları yere gerekenden daha sert bırakıyordu. Kaçtığı masaya varınca surat asarak yerine oturdu. O zamana dek barın arkasına geri dönmüş olan Bast soluk soluğaydı ve gözlerini manalı bir ifadeyle ellerindeki çobanpüskülüne dikmişti.

Tarihçi ona dik dik bakarak kavalkemiğini ovdu. Bast öksürük olabilecek bir ses çıkardı.

Kote alçak bir sesle genzinden kıkırdayarak demetten bir çobanpüskülü dalı daha çekip aldı ve onu yapmakta olduğu şeride ekledi. “Unutmadan söyleyeyim, bugün kasabalılar kâtiplik hizmetinden faydalanmak için buraya uğrayacaklar.”

Tarihçi şaşırmış gibiydi. “Öyle mi?”

Kote başını sallayıp asabi bir sesle iç geçirdi. “Evet. Haber şimdiden yayıldı, o yüzden yapacak bir şey yok. Gelenlerle tek tek ilgilenmemiz gerekecek. Neyse ki iki sağlam ele sahip olan herkes öğlene kadar tarlalarda çalışacak. Yani-”

Hancının parmakları sakar bir hareketle çobanpüskülü dalını kırdı ve dikenlerden biri başparmağının etli kısmının derinlerine battı. Kızıl saçlı adam ne irkildi ne de sövdü; yalnızca parmağında beliren dut kadar parlak kan damlasına öfkeyle baktı.

Hancı kaşlarını çatarak başparmağını ağzına götürdü. Yüzündeki tebessüm bütünüyle silindi ve gözleri sert, koyu bir hale büründü. Daha bitmemiş çobanpüskülü şeridini o kadar soğukkanlı bir hareketle fırlatıp attı ki korkutucu gözükteği söylenebilirdi.

Tarihçi’ye tekrar baktığında sesi bütünüyle sakindi. “Yani rahatsız edilene kadar zamanımızı iyi değerlendirmeliyiz,” dedi. “Ama herhalde ondan önce kahvaltı etmek istersin.”

“Fazla zahmet olmazsa,” dedi Tarihçi.

“Hiç de bile,” diyen Kote dönüp mutfığa yöneldi.

Onun gitmesini seyrederken Bast’ın yüzünde kaygılı bir ifade mevcuttu. “Elma suyunu da fırının üstünden alıp soğuması için arkaya bıraksan iyi olacak,” diye hancının peşinden seslendi. “Geçen sefer yaptığın şıradan çok reçele benzemişti. Bir de dışarıdayken bazı otlar buldum. Yağmur fıçısının üstündeler. Akşam yemeğinde işe yararlar mı diye bir bak.”

Ortak salonda yalnız kalan Bast ile Tarihçi barın iki tarafında birbirlerini uzun uzun süzdüler. Tek ses uzaktaki arka kapı kapanırken çıkan gürültüydü.

Bast ellerindeki tahta son bir değişiklik yapıp ona her açıdan baktı. Sonra tacı koklamak istercesine yüzüne doğru kaldırdı. Fakat onun yerine derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve çobanpüskülü yapraklarına öyle nazıkçe üfledi ki neredeyse hiç kıpırdamadılar.

Bast gözlerini açıp Tarihçi’ye özür dilercesine gülümsedi ve onun yanına yürüdü. “İşte.” Çobanpüskülü halkasını sandalyedeki adama uzattı.

Tarihçi tacı almaya davranmadı.

Bast'ın tebessümü silinmedi. “Düşmekle meşgul olduğun için fark etmedin,” dedi alçak sesle. “Ama sen yerinden fırlayınca cidden güldü. Karnından gelen üç gerçek kahkahayla. Öyle harika bir gülüşü var ki. Meyve gibi. Müzik gibi. Aylardır duymuyordum.”

Bast utangaç bir tebessüm ederek çobanpüskülü halkasını yine uzattı. “Bu senin için. Üzerinde taşıyabileceğim tüm sözleri kattım. O yüzden sandığından daha uzun bir süre yeşil ve canlı kalacak. Çobanpüskülünü yapılması gerektiği gibi toplayıp kendi ellerimle şekillendirdim. Bulundu, örüldü ve bir amaca hizmet eder hale getirildi.” Onu buket tutan tedirgin bir oğlan gibi biraz daha ileri uzattı. “İşte. Karşılıksız verilen hediye bu. Ödevim, görevim olmadan ve düstur beklemeden sunuyorum.”

Tarihçi çekinerek uzanıp tacı aldı. Onu ellerinde çevirerek inceledi. Koyu yeşil yaprakların arasındaki kıvılcık dutlar pırlantalara benziyordu ve dallar dikenleri dışarı bakacak şekilde ustaca örülmüştü. Kâtip onu yavaşça başına koydu; taç kafasına tam oturdu.

Bast sırtıttı. “Hınzırların Efendisi'ne selam olsun!” diye bağırarak ellerini kaldırdı ve neşe dolu bir kahkaha attı.

Tacı başından çıkartırken Tarihçi'nin dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. “Eee,” dedi usulca, ellerini kucağına koyarak. “Bu aramızın düzeldiği anlamına mı geliyor?”

Bast şaşkın bir halde başını yana eğdi. “Affedersin?”

Tarihçi huzursuz görünüyordu. “Hani dün gece söylediklerin var ya...”

Bast'ın kafası karışmış gibiydi. “Ah, hayır,” dedi ciddiyetle, başını iki yana sallayarak. “Hayır. Kesinlikle hayır. Hâlâ iliklerine kadar bana aitsin. Arzularımın hizmetkârsın.” Yüzünde buruk bir ifade beliren Bast mutfaktan tarafa göz attı. “Ve neyi arzuladığımı biliyorsun. Onun turta pişiren bir hancıdan daha fazlası olduğunu hatırlamasını sağla,” derken *turta* sözcüğünü tükürürcesine telaffuz etti.

Tarihçi gözlerini kaçırarak sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Ne yapabileceğimi halen bilmiyorum.”

“Elinden geleni yap,” dedi Bast sesini yükseltmeden. “Onu kendi içinden çıkar. Onu uyandır.” Son kelimeleri hararetle dile getirmişti.

Bir elini Tarihçi'nin omzuna koyarken Bast'ın gözleri belli belirsiz kısıldı. “Hatırlamasını sağlayacaksın. Bunu *yapacaksın*.”

Tarihçi bir an için tereddüde kapıldı, sonra da kucağındaki çobanpüskülü halkasına bakarak başını hafifçe salladı. “Elimden geleni yapacağım.”

“Başka ne yapabiliriz ki zaten?” diyen Bast adamın sırtını dostane bir hareketle sıvazladı. “Bu arada omzun nasıl?”

Kâtip omzunu birkaç kez çevirdi. Vücudunun geri kalanı kıpırdamadığı için hareketi yersiz gözüktü. “Uyuşuk. Soğuk. Ama acımıyor.”

“Olacak o kadar. Yerinde olsam fazla kafa yormazdım.” Bast adama cesaret verici bir tebessüm etti. “Hayat siz insanlar için ufak tefek şeylere kafa yormayacak kadar kısa.”

Kahvaltı gelip geçti. Patates, kızarmış ekmek, domates ve yumurta. Tarihçi hatırı sayılır bir porsiyonu mideye indirirken Bast üç kişiye yetecek kadar yedi. Kote ise ufak tefek işlerle meşgul olarak yakacak odun taşıdı, turtalara hazırlık maksadıyla ocağı harladı ve soğuyan elma suyunu testilere doldurdu.

O bir çift testiye bara taşırken hanın önündeki tahta sundurmada kapının çalınması kadar yüksek çıkan çizme sesleri duyuldu. Hemen akabinde demirci çırağı içeri daldı. Geniş omuzlara ve kalın kollara sahip delikanlı henüz on altısında olmasına rağmen kasabadaki en uzun boylu insandı.

“Merhaba Aaron,” dedi hancı sakın bir sesle. “Kapıyı kapatır mısın? Dışarı epey tozlu.”

Demirci çırağı kapıya dönerken hancı ve Bast tez, dile getirilmemiş bir uyumla hareket ederek çobanpüskülünün çoğunu barın altına sakladılar. Demirci çırağı tekrar geriye döndüğünde Bast küçük, eğreti bir büküm gibi gözüken bir şeyle oyalanmaktaydı. Boşta duran parmakları can sıkıntısından kurtaracak bir şeyle.

Aceleyle bara doğru yürüyen Aaron bir değişiklik fark etmişse benzemiyordu. “Bay Kote,” dedi heyecanla, “biraz yolluk alabilir miyim?” Boş bir bez çuvalı sağa sola salladı. “Carter ne demek istediğimi anlayacağını söyledi.”

Hancı başını salladı. “Bir miktar ekmeğim ve peynirim, sosisim ve elmam var.” Verdiği bir işaretle Bast çuvalı alıp mutfağa girdi. “Carter bugün bir yerlere mi gidiyor?”

“O ve ben,” dedi oğlan. “Orrisonlar bugün Treya’da koyun eti satacaklar. Yollar kötü diye beni ve Carter’ı tuttular.”

“Treya,” diye mırıldandı hancı. “Öyleyse yarına kadar yoksunuz.”

Demirci çırağı ince bir gümüş kırığı barın parlak maununun üstüne dikkatle koydu. “Carter gitmişken Nelly’nin yerini doldurmayı da umuyor. Ama bir at bulamazsa muhtemelen kralın emrine girecekmiş.”

Kote'nin kaşları kalktı. "Carter askere mi yazılacakmış?"

Oğlanın yüzünde beliren sırtış neşeyle ciddiyetin tuhaf bir karışımıydı. "Arabasına bir at bulamazsa yapacak fazla bir şeyi olmadığını söyledi. Dedi ki orduda karnını güzelce doyururlarmış ve bir sürü yeri gezermişsin." Heyecan dolu gözlerle konuşan delikanlının yüz ifadesi bir çocuğun hevesiyle bir adamın ciddi kaygısı arasında kısıp kalmış gibiydi. "Hem artık öyle bir gümüş baş verip geçmiyorlar. Bugünlerde askere yazılanlara bir dam veriyorlar. Koca bir *altın* dam."

Hancının yüzü asıldı. "Askerliği sadece Carter düşünüyor, değil mi?" Oğlanın gözlerinin içine baktı.

"Dam büyük para," diye muzip bir sırtışla itiraf etti demirci çırağı. "Ve babam ölüp annem Ranna taşındığından beri elim darda."

"Peki annen kralın emrine girmene ne diyor?"

Oğlanın sırtışı kayboldu. "Yoksa onun tarafını mı tutacaksın?" diye yakındı. "Anlarsın sanıyordum. Sen de erkeksin; bir adamın annesine bakması gerektiğini bilirsin."

"Annenin altın bir küvette yıkanmaktansa seni evinde güven içinde görmeyi yeğleyeceğini biliyorum çocuk."

"Bana 'çocuk' denmesinden bıktım," diye parlayan demirci çırağının yüzü kızardı. "Orduda bir işe yarayabilirim. Asilerin Tövbekâr Kral'a sadakat yemini etmelerini sağlayabilirsek durum tekrar düzelmeye başlar. Ek vergiler kaldırılır. Bentleyler topraklarını kaybetmezler. Yollar yine güvenli olur."

Sonra yüzü yine ciddileşti ve bir anlığına hiç de genç gözükmedi. "Ayrıca ben yokum diye annemin evde endişe içinde beklemesine gerek kalmaz," dedi sert bir sesle. "Her gece üç kez kalkıp pencere panjurlarını ve kapı sürgüsünü kontrol etmeyi bırakır."

Aaron hancının gözlerinin içine bakarak dimdik doğruldu. Kambur durmadığı zaman ondan neredeyse bir kelle boyu daha uzundu. "Bazen bir adamın kralına ve ülkesine arka çıkması gerekir."

"Peki ya Rose?" diye usulca sordu hancı.

Yüzünü al basan çırak utançla başını eğdi. "Tanrım, herkesin mi bizden haberi var?"

Hancı nazik bir tebessüm eşliğinde salladı. "Böyle bir kasabada sır diye bir şey olmaz."

"Eh," dedi Aaron kararlı bir edayla, "bunu onun için de yapıyorum. Bizim için. Aldığım avansla ve biriktireceğim parayla kanı bozuk bir

faizciye gitmek zorunda kalmadan bize bir ev alabilir ya da kendi dükkanımı açabilirim.”

Kote ağzını açtı, sonra yine kapadı. Uzun ve derin bir nefes alınabilecek bir müddet sessiz kaldı, ardından sözcüklerini büyük bir dikkatle seçercesine konuştu. “Aaron, Kvothe’nin kim olduğunu biliyor musun?”

Demirci çırağı gözlerini yuvarladı. “Geri zekâlı değilim. Daha dün gece onun hakkında hikâyeler anlatıyorduk, hatırladın mı?” Hancının omzu üzerinden mutfağa baktı. “Dinle, artık yola koyulmam lazım. Yoksa Carter küplere-”

Kote eliyle teskin edici bir hareket yaptı. “Gel seninle anlaşalım Aaron. Söyleyeceklerimi dinlersen sana yolluğunu bedavaya veririm.” Barın üstündeki gümüş kırığı delikanlıya doğru itti. “Sen de bununla Treya’dan Rose için güzel bir armağan alabilirsin.”

Aaron ihtiyatla başını salladı. “Anlaştık.”

“Duyduğun hikâyelerden Kvothe hakkında neler öğrendin? Sence nasıl biri?”

Aaron bir kahkaha patlattı. “Ölmüş olması dışında mı?”

Kote donuk bir tebessüm etti. “Ölmüş olması dışında.”

“Her türlü gizli sihri bilirmiş,” dedi Aaron. “Bir atın kulağına fısıldadığı altı sözcükle onu yüz elli kilometre koşturabilirmiş. Demiri altına çevirebilir, yıldırımları bir kavanoza kapatıp sonrası için saklayabilirmiş. Her türlü kilidi açan bir şarkı söyleyebilirmiş ve sağlam bir meşe kapıyı tek eliyle kırabilirmiş...”

Aaron sözlerinin devamını getirmede. “Aslına bakarsan hikâyesine bağlı. Bazen Beyaz Atlı Prens gibi iyi biriymiş. Bir keresinde bazı kızları bir ogre çetesinin elinden kurtarmış...”

Donuk bir tebessüm daha. “Biliyorum.”

“...ama diğer hikâyelerde piç kurusunun teki olarak geçiyor,” diye devam etti Aaron. “Üniversite’den bazı sırlar çalmış. Onu bu yüzden kovmuşlar. Ayrıca Kralkatili Kvothe lakabını sırf lavta çaldığı için edinmemiş.”

Hancının tebessümü artık yoktu, ama tekrar kafa salladı. “Tamam da nasıl biriymiş?”

Aaron’un alnı biraz kıvrıldı. “Kızıl saçlıymış, tabii onu kastettiysen. Tüm hikâyelerde geçer bu. Kılıcı canavar gibi kullanırmış. Felaket akıllıymış. Dili de çok iyi laf yaparmış. Konuşarak her türlü beladan kurtulabilirmiş.”

Hancı kafasını salladı. “Doğru. Diyelim ki Kvothe’sin ve dediğin gibi felaket akıllısın. Bir anda kellene bin dam ve bir düklük ödöl kondu. Ne yaparsın?”

Söyleyecek bir şey bulamadığı anlaşılan demirci çırağı başını iki yana sallayarak omuz silkti.

“Eh, eğer *ben* Kvothe olsaydım,” dedi hancı, “kendimi ölmüş gibi gösterir, adımları değiştirir ve kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde küçük bir kasaba bulurdum. Sonra bir han açar ve ortadan kaybolmak için uğraşırdım.” Genç adama uzun uzun baktı. “Ben olsam öyle yapardım.”

Aaron’un bakışları hancının kızıl saçlarında, barın yukarısında asılı duran kılıçta, sonra yine hancının gözlerinde gezindi.

Kote başını yavaşça sallayıp Tarihçi’yi işaret etti. “Bu adam alelade bir kâtip değil. Gerçek hayat hikâyemi yazmak için burada bulunan bir tür tarihçi. Hikâyenin başını kaçırdın, ama istersen devamı için burada kalabilirsin.” Rahat bir tebessüm etti. “Sana daha önce hiç kimsenin duymadığı ve bir daha hiç kimsenin duymayacağı öyküler anlatabilirim. Felurian’la ve dövüşmeyi Ademlerden nasıl öğrendiğimle ilgili öyküler. Prenses Ariel’le ilgili gerçekler.”

Hancı barın arkasından uzanıp oğlanın koluna dokundu. “İşin aslı şu ki Aaron, seni severim. Bence az bulunur bir zekâyâ sahipsindir ve hayatını bir hiç uğruna harcamanı istemem.” Derin bir nefes alıp demirci çırağının gözlerinin içine baktı. Kendi gözleri şaşırtıcı bir yeşil renkteydi. “Bu savaşın nasıl çıktığını biliyorum. İşin aslından haberdarım. Beni dinledikten sonra gidip onun orta yerinde can vermek için bu kadar hevesli olmayacaksın.”

Hancı dönüp Tarihçi’nin oturduğu masadaki boş sandalyelerden birini gösterdi ve masallardaki bir prene ait olabilecek naiflikte, cezbedici bir tebessüm etti. “Ne dersin?”

Aaron ciddi gözlerle hancıyı uzun müddet süzdü. Bakışları kılıca kaydı, derken tekrar aşağı indi. “Sahiden söylediğin kişiysen...” Cümlesini yarım bıraksa da yüz ifadesi onu bir soruya dönüştürdü.

“Sahiden öyleyim,” diye oğlanı nazikçe temin etti Kote.

“...öyleyse renksiz pelerinini görebilir miyim?” diye sırtarak sordu çırak.

Hancının cezbedici tebessümü cam gibi parçalanıverdi.

“Kvothe’yi Ulu Taborlin’le karıştırıyorsun,” diye odanın öte yanından açıkladı Tarihçi. “Renksiz pelerin Taborlin’indi.”

Kâtibe bakmak için dönerken Aaron'un yüz ifadesi şaşkındı. "Peki Kvothe'nin neyi vardı?"

"Bir gölge pelerini," dedi Tarihçi. "Tabii doğru hatırlıyorsam."

Oğlan yine bara doğru döndü. "Öyleyse bana gölge pelerini gösterebilir misin?" diye sordu. "Veya biraz sihir? Hep sihir görmek istemişimdir. Biraz ateş ya da yıldırım yeter. Seni fazla yormak istemem."

Hancı henüz bir karşılık veremedi Aaron ansızın kahkahalara boğuldu. "Seninle biraz kafa bulayım dedim Bay Kote." Öncekinden de geniş sırttı. "Tanrı aşkına, ömrümde senin gibi bir yalancı görmedim. Alvan amcam bile bu kadar güzel yalan söyleyemezdi."

Hancı başını eğip anlaşılmas bir şeyler mırıldandı.

Aaron barın üstünden uzanarak iri ellerinden birini Kote'nin omzuna koydu. "Yardım etmeye çalıştığını biliyorum Bay Kote," dedi samimiyetle. "Sen iyi bir adamsın ve dediklerini düşüneceğim. Hemen gidip askere yazılmak gibi bir niyetim yok. Seçeneklerimi değerlendirmek istedim, hepsi bu."

Demirci çırağı başını esefle iki yana salladı. "Yemin ederim bu sabah kimse denemeden geçmiyor. Annem tüberküloz olduğunu söyledi. Rose da hamile kaldığını." Oğlan kıkırdarak bir elini saçlarında gezdirdi. "Yine de seninki hepsinin içinde kurdele kazananıydı, bunu söylemeliyim."

"Eh, bilirsin işte..." Kote zoraki bir tebessüm edebildi. "Denemeseydim annenin yüzüne bakamazdım."

"Biraz daha yenilir yutulur bir şey söyleseydin şansın olabilirdi," dedi oğlan. "Ama Kvothe'nin kılıcının gümüşten yapıldığını herkes bilir." Gözlerini duvarda asılı duran kılıca çevirdi. "Hem adı Düşüncesiz değilmiş. Kaysera'ymış, yani şair katili."

Bunu duymak Hancı'yı şaşırttı. "Şair katili mi?"

Aaron kendinden emin bir halde kafa salladı. "Evet bayım. Hem kâtibin de haklı. Pelerini örümcek ağlarından ve gölgelerden oluşuyormuş. Ayrıca her parmağında bir yüzük varmış. Dur bakayım, nasıldı o?"

*"Bir elindeki yüzükler taşı,
Demir, kehribar, kemik ve tahtaydı.
Diğer elinde-"*

Demirci çırağının alnı kırıştı. “Geri kalanını hatırlayamadım. Alev mi ne deniyordu...”

Hancının yüz ifadesi anlaşılmazdı. Başını eğip barın üstünde açık tuttuğı ellerine baktı ve kısa süre sonra ezberden okudu:

*“Diğer elindeki yüzükler görünmezdi.
Biri akan kandan bir şeritti.
Biri nefes misali bir fısıltıydı,
Ve buz yüzüğünde bir çatlak vardı.
Alev yüzüğü hafif hafif parlardı,
Ve son yüzüğün yoktu bir adı.”*

“İşte bu,” diye gülümsedi Aaron. “Barın arkasında o yüzüklerden bir tane bulundurmuyorsun ya?” Daha iyi görmeye çalışırcasına parmak uçlarında yükseldi.

Kote titrek, utangaç bir tebessüm etti. “Hayır. Hayır, bulundurduğumu söyleyemem.”

Bast bez çuvalı hızla bara bırakınca ikisi de irkildi. “Bu kadar yiyecek hem sana hem Carter’a iki gün yeter de artar,” dedi gence sertçe.

Aaron çuvalı omzuna vurup gitmeye davrandı, sonra tereddüt ederek barın ardındaki iki kişiye baktı. “Size iş çıkarmak istemem. İhtiyar Cob anneme göz kulak olacağını söyledi, ama...”

Bast barın etrafından dolanıp Aaron’u kapıya doğru itelemeye başladı. “Ona bir şey olacağını sanmam. İstersen Rose’a da uğrarım.” Demirci çırağına geniş, hınzır bir tebessüm etti. “Yalnızlık çekmediğinden emin olmak için.”

“Minnettar kalırım,” diyen Aaron’un ne denli rahatladığı sesinden anlaşılıyordu. “Ben yanından ayrılırken iyi durumda değildi. Biraz teselli ona iyi gelecektir.”

Han kapısını açmakta olan Bast aniden durdu ve geniş omuzlu oğlana hayretler içinde bakakaldı. Sonra başını iki yana sallayarak kapıyı açma işini bitirdi. “Tamam, hadi bakalım. Şehirde sana iyi eğlenceler. Sakın suyundan içeyim deme.”

Bast kapıyı kapadı ve yorgun düşmüş gibi alnını tahtaya dayadı. “*Biraz teselli ona iyi gelecektir?*” diye hayretle tekrar etti. “O çocuğun akıllı olduğuna dair söylediğim her şeyi geri alıyorum.” Bir parmağını

suçlamasına kapıya doğru uzatarak bardan tarafa döndü. “Her gün,” dedi havaya, “demirle çalışırsan olacağı bu.”

Hancı neşesiz bir sesle gevrek gevrek gülerek bara yaslandı. “Efsanevi dilimden buraya kadarmış.”

Bast aşağılarcasına homurdandı. “Çocuk budalanın teki Reshi.”

“Bir budalay bile ikna edemediğim için kendimi iyi hissetmem mi gerekiyor Bast?”

Tarihçi hafifçe genzini temizledi. “Aslında yaşananlar burada sergilediğin performansın kalitesini gösteriyor,” dedi adam. “Hancı rolünü öyle iyi oynamışsın ki sana başka bir gözle bakamıyorlar.” Boş ortak salonu işaret etti. “Oğlanı ordudan uzak tutmak için hayatını böyle tehlikeye atmana şaşırdım açıkçası.”

“Fazla bir tehlike yok,” dedi hancı. “Çünkü fazla bir hayat yok.” Doğrulup barın etrafından dolandı ve Tarihçi’nin oturduğu yere gitti. “Bu aptalca savaşta can veren herkesten ben sorumluyum. En azından bir kişiyi kurtarayım dedim. Demek bu kadarını bile yapamıyormuşum.”

Adam Tarihçi’nin karşısındaki sandalyeye oturdu. “Dün nerede kalmıştık? Aynı şeyleri tekrarlamamanın gereği yok.”

“Rüzgârı çağırarak Ambrose’a hak ettiği dersi vermiştin,” dedi Bast kapının oradan. “Ve senin hatuna yazıp duruyordun.”

Kote başını kaldırdı. “Ben *yazmam* Bast.”

Tarihçi yassı deri çantasını aldı ve dörtte üçü küçük, düzgün bir el yazısıyla dolu bir sayfa çıkardı. “İstersen son kısmı sana okuyabilirim.”

Kote elini uzattı. “Kodunu kendim okuyabilecek kadar iyi hatırlıyorum,” dedi bitkince. “Bana ver. Hem belki biraz açılırım.” Bast’a göz ucuyla baktı. “Dinleyeceksen gel otur. Öyle ayakta dikilmeni istemiyorum.”

Bast alelacele yanlarına gelirken Kote derin bir nefes aldı ve dükkü hikâyesinin son sayfasına göz gezdirdi. Uzunca bir süre ses çıkarmadı hancı. Ağzı aşağıya doğru kıvrılır gibi oldu, sonra bir tebessümün belli belirsiz gölgesi ortaya çıktı.

Adam gözlerini sayfadan ayırmaksızın dalgın bir edayla başını salladı. “Genç yaşamımın büyük bölümü Üniversite’ye girmeye çalışmakla geçti,” dedi. “Kumpanyam öldürülmeden önce bile oraya gitmek istiyordum. Chandrialıların bir kamp öyküsünden fazlası olduğunu bilmezken. Amyrleri aramaya başlamamışken.”

Sandalyesinde arkasına yaslanırken yüzündeki bitkin görünüm yerini düşünceli bir ifadeye bıraktı. “Bir kez oraya kapağı atınca işlerin kolaylaşacağını sanıyordum. Sihir öğrenip tüm sorularıma cevap bulacaktım. Her şey masallardaki kadar kolay olacaktı.”

Utangaca kaçan bir tebessüm eden Kvothe’nin ifadesi onu şaşırtıcı ölçüde genç gösterdi. “Ve öyle olabilirdi de, tabii düşman kazanmak ve başımı belaya sokmak konularında büyük bir yeteneğim olmasaydı. Tek arzum müzik yapmak, derslere girmek ve aradığım cevapları bulmaktı. İstedğim her şey Üniversite’deydi. Tek istediğim orada kalmaktı.” Başını kendi kendine sallandı. “Başlamamız gereken yer orası.”

Hancı tuttuğu kâğıdı Tarihçi’ye geri verdi, o da tek elini kullanarak sayfayı dalgın bir edayla düzeltti ve hokkanın tıpasını çıkartıp kalemmini mürekkebe batırdı. Hevesle öne eğilen Bast heyecanlı bir çocuk gibi sırtıyordu.

Kvothe’nin odayı tarayan gözleri her şeyi belledi. Adam derin bir nefes aldı, sonra beklenmedik bir tebessüm etti; bir an için bile olsa hiç de hancıya benzer bir tarafı yoktu. Keskin ve parlak gözleri çimden bir bıçak gibi yeşildi. “Hazır mısınız?”

Üçüncü Bölüm

Şans

Üniversite'deki her döneme aynı şekilde giriliyordu: sınav çekilişi akabinde bir dönü boyunca devam eden mülakatlar. Mecburi fenalıklardı bunlar.

Sürecin mantık sınırları dahilinde başladığına hiç şüphem yok. Üniversite henüz küçükken herhalde bunlar gerçek birer mülakattı. Bir öğrencinin neler öğrendiği hakkında hocalarla yapacağı bir karşılıklı konuşma fırsatı. Bir diyalog. Bir münazara.

Fakat bugünlerde Üniversite'de binden fazla öğrenci okuyordu. Münazara için vakit yoktu. Onun yerine her öğrenci birkaç dakika boyunca soru yağmuruna tutuluyordu. Mülakatlar kısa olmasına rağmen tek bir yanlış cevap veya uzunca bir tereddüt bile harç ücretiniz üzerinde büyük bir etki yaratabilirdi.

Mülakatlardan önce öğrenciler var güçleriyle ders çalışırlardı. Sonrasında ise kendilerini kutlamak ya da teselli etmek için kafayı çekerlerdi. Bu yüzden on bir günlük mülakatlar esnasında öğrenciler en iyi tabirle kaygılı ve bitkin görünürlerdi. En kötü tabirle de çok az uykudan, çok fazla içkiden ya da ikisinden dolayı çökük gözlerle ve gri suratlarla Üniversite'de ayak sürüyenler gibi dolanırlardı.

Şahsen ben herkesin süreci neden bu denli ciddiye aldığına hayret ederdim. Öğrencilerin büyük çoğunluğu ya soyluydu ya da zengin tüccar ailelerine mensuptu. Onlar için yüksek bir harç ücreti ufak bir sıkıntıdan fazlası değildi; ceplerinde atlara ve fahişelere harcamak için daha az para kalırdı, hepsi bu.

Ama mülakat benim için çok daha önemliydi. Hocalar bir harç ücretini saptadıktan sonra o ücret kesinlikle değişmezdi. İşte bu yüzden harcım çok

yüksek çıkarsa onu ödeyene kadar Üniversite'den uzaklaştırılırdım.

Mülakatların birinci günü hep şenlik havasında geçerdi. Mülakat çekilişi ilk günün yarısını alırdı ve baştaki sıraları çeken talihsiz öğrenciler imtihanlarına sadece birkaç saat içinde girmek zorunda kalırlardı.

Ben çekilişe vardığımda avlu, kıvrılarak uzanan sıralarla doluydu. Kurasını çekmiş olan öğrenciler yerlerini satmaktan, almaktan ya da takas etmekten bahsederek ve bol bol yakınlara etrafta geziniyorlardı.

Wilem ile Simmon'u hiçbir yerde göremedim, o yüzden en yakındaki sıraya girdim ve kesemde ne kadar az para olduğunu düşünmemeye çalıştım: bir talent ve üç mangır. Hayatımın bir döneminde bu meblağ bana dünyanın parası gibi gelirdi. Fakat harç ücreti için hiç de yeterli değildi.

Etrafa rastgele dağılmış arabalardan sosis ve kestane, sıcak elma şırası ile bira satılıyordu. Burnuma yakındaki bir arabadan yükselen sıcak ekmek ve kızarmış yağ kokuları çalındı. Araba domuz etli börekle tepeleme doluydu, tabii öyle şeylere parası yetenler için.

Çekiliş hep Üniversite'deki en geniş avluda düzenlenirdi. Çoğu öğrenci ona bayrak meydanı dese bile daha güçlü bir hafızaya sahip olan az sayıda kişi ondan Sorgu Salonu diye bahsederdi. Bense onu daha da eski adıyla, Rüzgârın Evi olarak biliyordum.

Birkaç yaprağın avlu taşlarında uçuşmasını seyrettim. Başımı kaldırdığımda Fela'nın otuz veya kırk kişi önden bana baktığını gördüm. Genç kız sıcak bir tebessüm ederek el salladı. Ben de ona el sallayarak karşılık verince yerinden ayrıldı ve ağır adımlarla bulunduğum yere geldi.

Fela çok güzeldi. Bir tabloda görmeyi bekleyeceğiniz türden bir kadındı. Onunki genellikle soylular arasında rastlanan zahmetli, sahte bir güzellik değildi. İri gözlere ve sürekli gülümseyen dolgun dudaklara sahip Fela doğal ve içtendi. Erkeklerin kadınlardan on kat fazla olduğu Üniversite'de koyun sürüsüne karışmış bir at misali hemen göze çarpıyordu.

“Seninle birlikte beklesem olur mu?” diye yanıma gelince sordu. “Konuşacak birini bulamamaktan nefret ediyorum.” Arkamda bekleyen bir çift adama sevecen bir tebessüm etti. “Sıraya kaynamıyorum,” diye açıkladı. “Geriye kaydım sadece.”

Adamlar itiraz etmeseler de bakışları Fela ile benim aramda gidip geldi. Niye Üniversite'deki en güzel kadınlardan birinin benim yanımda durmak için sırasını bıraktığını akıllarından geçirdiklerini duyar gibi oldum.

Mantıklı bir soruydu. Aynı şeyi ben de merak ediyordum.

Ona yer açmak için yana çekildim. Bir süre omuz omuza beklerken ikimiz de konuşmadık.

“Bu dönem hangi dersleri alacaksın?” diye sordum.

Fela omzuna düşen saçlarını eliyle arkasına attı. “Herhalde Arşiv’de çalışmaya devam ederim. Bir tutam kimya. Ayrıca Brandeur beni Çoklu Matematik’e çağırdı.”

Biraz ürperdim. “Çok fazla sayı var. Ben o sularda yüzemem.”

Fela omuz silkince geriye attığı uzun, kıvrıkcık bukleleri bu fırsattan istifade etti ve tekrar önüne dökülüp yüzünü çevreledi. “Bir kez anladın mı kolay hale geliyor. Daha ziyade bir oyuna benziyor.” Bana bakarken başını yana eğdi. “Peki ya sen?”

“Revir’de gözlem,” dedim. “Balıkhane’de ders ve iş. Dal beni kabul ederse sempati. Ayrıca Siarucamı biraz geliştirsem iyi olacak.”

“Sen Siaruca da mı konuşuyorsun?” diye sorarken sesi hayretini yansıtıyordu.

“Çat pat,” dedim. “Ama Wil dilbilgimin utanç verecek denli kötü olduğunu söylüyor.”

Fela başını salladı, sonra dudağını ısırarak bana göz ucuyla baktı. “Elodin de benden derslerine girmemi istedi,” dedi endişeli bir sesle.

“Elodin’in dersi mi varmış?” diye sordum. “Onun ders vermesine müsaade etmediklerini sanıyordum.”

“Bu dönem başlıyor,” diyen Fela bana meraklı bir bakış attı. “Senin de derslere gireceğini zannediyordum. Elodin senin Re’larlık sponsorun olmadı mı?”

“Oldu,” dedim.

“Ah.” Fela biraz huzursuz göründü, sonra çabucak ekledi. “Henüz sorma fırsatı bulamamıştır. Sana özel ders vermeyi planlıyor da olabilir.”

Elimi sallayarak onun bu yorumunu geçiştirdiysem de derslere çağrılmamanın düşüncesi beni incitmişti. “Elodin’in ne yapacağını kim bilebilir?” dedim. “Eğer deli değilse bugüne dek tanıdığım en iyi oyuncu demektir.”

Fela bir şey söyleyecek oldu, ardından endişeyle etrafına bakınıp bana iyice sokuldu. Omzu omzuma sürtündü ve fısıldarken saçının ucu kulağımı gıdıkladı. “Seni sahiden de Çömlekhane’nin damından aşağı attı mı?”

Utangaç bir edayla kıkırdadım. “O karmaşık bir hikâye,” dedim, sonra beceriksizce konuyu değiştirdim. “Dersinin adı ne?”

Fela alnını ovuşturarak bıkkın bir sesle iç geçirdi. “En ufak bir fikrim yok. Dersinin adının dersinin adı olacağını söyledi.” Bana baktı. “Bu ne anlama geliyor? Çizelgeler ve Dökümler’e gittiğim zaman orada ‘Dersinin Adı’ olarak mı geçecek?”

Bilmediğimi itiraf ettim ve oradan Elodin’le ilgili öykülere geçmemiz uzun sürmedi. Fela bir kâtibin onu Arşiv’de çıplak yakaladığını söyledi. Ben bir keresinde Üniversite’deki bütün bir dönüyü gözleri bağlı olarak geçirdiğini işitmiştim. Fela’nın kulağına onun yeni bir dil icat ettiği çalınmıştı. Ben onun civardaki köhne bir tavernada ‘kullanmak’ yerine ‘faydalanmak’ kelimesini kullanmakta ısrar eden biriyle yumruk yumruğa kavgaya tutuştuğunu duymuştum.

“Onu ben de duydum,” diye güldü Fela. “Ama benim duyduğum At ile Dört’te geçiyordu ve kavgaya ettiği kişi ‘dahası’ sözcüğünü kullanmaktan vazgeçmeyen bir baronetti.”

Zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadan sıra bana geldi. “Arliden oğlu Kvothe,” dedim. Bezgin görünen kadın ismimi işaretledi ve siyah renkli kadife keseden düzgün bir fildişi taş çektim. Taşta şöyle yazıyordu: MAHV-ÖĞLE. Yani mülakatların sekizinci günü. Bol bol zamanım vardı.

Fela da kendi taşını çekti ve masadan uzaklaştık.

“Sana ne çıktı?” diye sordum.

Elindeki fildişi taşı gösterdi. Zapt’ın dördüncü çanıydı.

Olağanüstü şanslı bir seçim yaparak mümkün olan son sıralardan birini almıştı. “Vay be. Tebrikler.”

Fela omuz silkip taşı cebine koydu. “Benim için fark etmez. Nasılsa fazla ders çalışmıyorum. Ne kadar hazırlık yaparsam mülakatım o kadar kötü geçiyor. Fazla tedirgin oluyorum.”

“Öyleyse sıranı takas etmelisin,” diyerek etrafta gezinen öğrenci kalabalığını gösterdim. “Biri o sırayı almak için bir talent ödeyebilir. Hatta belki daha fazla.”

“Pazarlıkla pek aram yoktur,” dedi Fela! “Çektiğim taşın şanslı olduğunu kabul eder ve sırama razı olurum.”

İşimiz bittiğinden bir arada durmak için bahanemiz kalmamıştı. Ne var ki ahbablığından hoşlanıyordum ve onun da kaçıp gitmeye hevesli bir hali yoktu. Bu yüzden biz de avluda amaçsızca dolanan kalabalığa katıldık.

“Kurt gibi acıktım,” dedi Fela ansızın. “Gidip bir yerlerde öğle yemeği yemek ister misin?”

Kesemin ne kadar hafif olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Biraz daha fakir olsaydım rüzgârda sallanmasın diye içine bir taş koymak zorunda kalacaktım. Anker'ın Yeri'nde müzik yaptığım için oradaki yemeklerim bedavaya geliyordu. O nedenle başka bir yerde yemeğe para harcamak hele hele dönem kaydı bu denli yakınken tam bir ahmaklık olurdu.

“Çok isterim,” dedim samimiyetle. Sonra yalan söyledim. “Ama etrafı biraz kolaçan etmem ve benimle sırasını değiştirmek isteyen biri olup olmadığına bakmam lazım. Kendimi bildim bileli pazarlığa düşkünümdür.”

Fela cebini karıştırdı. “Daha fazla zaman istiyorsan benimkini alabilirsin.”

Baş ve işaret parmakları arasında tuttuğu taşı almamak için kendimi zor tuttum. Mülakata fazladan iki gün hazırlanma şansı başıma talih kuşu konması gibi bir şeydi. Veya onu takas ederek bir talent kazanabilirdim. Hatta belki iki.

“Şansını senden almak istemem,” dedim gülümseyerek. “Sen de benimkinden uzak dursan iyi edersin. Zaten bana yeterince cömert davrandın.” Omuzlarımdaki pelerini imalı bir hareketle çekiştirdim.

Bu sözüme gülümseyen Fela uzandı ve parmak eklemlerini pelerinin önüne sürttü. “Hoşuna gitmesine sevindim. Ama ben hâlâ sana borçlu olduğumu düşünüyorum.” Dudaklarını tedirgin bir edayla ısırıp elini indirdi. “Fikrini değiştirirsen beni haberdar edeceğine söz ver.”

“Söz.”

Yine gülümsedi, derken yarım yamalak el salladı ve yanımdan ayrıldı. Onun avludaki kalabalığın arasında salına salına yürümesini seyretmek rüzgârın bir su birikintisinin yüzeyini okşamasını izlemeye benziyordu. Tabii Fela suda dalgalar yaratacağı yerde yanından geçtiğı delikanlıların başlarını ona doğru çevirmelerine yol açıyordu, o ayrı.

Ben ona bakmayı sürdürürken Wilem çıkageldi. “Flört etmen bitti mi?” diye sordu.

“Flört falan etmiyordum,” dedim.

“Etmeliydin,” dedi bana. “Böyle fırsatları boşa harcayacaksan ne diye sizi rahatsız etmemek için kibarca bekleyeyim ki?”

“Durum öyle değil,” dedim. “Bana karşı iyi davranıyor o kadar.”

“Belli,” derken kullandığı sert Cealdim aksanı, sesindeki alaycı ifadeyi iki kat daha yoğun kıldı. “Ne çektin?”

Ona taşımı gösterdim.

“Benden bir gün sonrası.” O da kendi taşını kaldırdı. “Değişirsek sana bir mangır veririm.”

Tereddüt ettim.

“Hadi ama,” dedi. “Nasılsa bizim gibi Arşiv’de ders çalışamazsın.”

Ona dik dik baktım. “Gösterdiğin anlayış gözlerimi yaşartıyor.”

“Anlayışımı Baş Arşivci’yi öfkeden kudurtmayacak kadar akıllı insanlara saklıyorum,” diye karşılık verdi. “Senin gibiler içinse takasta verilecek bir mangırdan başka bir şeyim yok. Kabul mü?”

“İki mangır isterim,” derken bir yandan da kalabalığı tarıyor, yüzlerinde çaresiz ifadeler taşıyan öğrenciler arıyordum. “Tabii alabileceğim.”

Wilem koyu renkli gözlerini kıstı. “Bir mangır ve üç metelik,” diye teklifte bulundu.

Onu dikkatle süzdüm. “Bir mangır ve üç,” dedim. “Ve bir dahaki sefere köşe oynadığımızda Simmon’la eşleşeceksin.”

Wilem bir kahkaha atıp başını salladı. Taşları değiştik ve parayı keseme koydum: *bir talent, dört mangır*. Hedefime bir adım daha yakındım. Kısa bir süre düşündükten sonra yeni taşımı cebime attım.

“Takasa devam etmeyecek misin?” diye sordu Wil.

Başımı iki yana salladım. “Sanırım sıramdan vazgeçmeyeceğim.”

Alnı kırıştı. “Niye ki? Dört gün boyunca boş oturmaktan başka ne yapacaksın?”

“Herkesin yaptığını,” dedim. “Mülakata hazırlanacağım.”

“İyi de nasıl?” diye sordu. “Arşiv sana hâlâ yasak, değil mi?”

“Hazırlanmanın başka yolları da var,” diye esrarengiz bir cevap verdim.

Wilem gülüp geçti. “Bakıyorum hiç de şüpheli bir şey söylemiyorsun,” dedi. “Bir de insanların niye senin hakkında konuştuğunu merak edersin.”

“Niye konuştuklarını merak etmiyorum,” dedim. “Ne dediklerini merak ediyorum.”

Dördüncü Bölüm

Katran ve Kalay

Üniversite'nin etrafına yüzyıllardır yayılmış olan kent büyük değildi. Aslında bir kasabanın biraz daha fazlasıydı, hepsi bu.

Buna rağmen Koca Taş Yol'un bize ait olan ucunda ticaret son derece yoğundu. Tüccarlar arabalar dolusu hammadde getiriyorlardı: katran ve kil, gibtaşı, potasyum ve deniz tuzu. Lanett kahvesi ya da Vintas şarabı gibi lüks mallar. Arueh'ten kaliteli kara mürekkep, cam işlerimiz için saf beyaz kum ve özenle hazırlanmış Cealim yayları ile vidaları.

Aynı tüccarlar buradan ayrılırlarken arabaları sadece Üniversite'de bulabileceğiniz şeylerle yüklü olurdu. Revir'de türlü türlü ilaç hazırlanırdı. Boyalı su veya beş para etmez kocakarı ilaçları değil, gerçek ilaçlar. Simya bölümü benim sadece az buçuk haberdar olduğum kendi mucizelerini yaratırdı; neft, işlenmiş kükürt, katmerli kireç gibi maddeler de cabası.

Belki de peşin hükümlüydüm, ama bence Üniversite'nin elle tutulur harikalarının çoğu Zahiriyehane'den çıkıyordu. İşlenmiş cam lensler. Tungsten ve Glantz çeliği külçeleri. Kâğıt gibi yırtılabilecek incelikte altın tabakaları.

Yine de bunlardan çok daha fazlasını yapıyorduk. Sempat lambaları ve teleskoplar. Isı yiyiciler ve çark takımlar. Tuz pompaları. Üç yapraklı pusulalar. Teccam'ın vincinin ve Delevari'nin milinin bir düzine farklı versiyonu.

Bu şeyleri benim gibi zahiriyeciler üretti ve tüccarlar onları satın aldıklarında biz de bir komisyon kazanırdık: satışın yüzde altmışı. Cebimdeki paranın tek kaynağı buydu. Ve mülakatlar sırasında ders verilmediği için bir dönü boyunca Balikhane'de istediğim gibi çalışma imkânına sahiptim.

Ardiye'ye, yani zahiriyecilerin kendilerine lazım olan araçları ve malzemeleri aldıkları depoya gittim. Orada pencerenin önünde duran ve hayatından bezmiş gibi görünen uzun boylu, solgun bir öğrenci görmek beni şaşırttı.

“Jaxim?” diye sordum. “Burada ne arıyorsun? Bu iş çaylaklara göre.”

Jaxim başını huysuzca salladı. “Kilvin’le aramız hâlâ... limoni,” dedi. “Hani o yangın yüzünden.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedim. Jaxim de benim gibi bir Re’lardı ve Ardiye’de durmaya zorlanmasa kendi projeleriyle ilgilenebilirdi. Bunun gibi önemsiz bir işe mecbur edilmek can sıkıcı olmakla kalmıyor, ayrıca Jaxim’i başkalarının gözünde küçük düşürdüğü gibi hem para kazanmasını engelliyor, hem de derslerini geciktiriyordu. Oldukça ağır bir cezaya çarptırılmıştı.

“Şu sıralar neyimiz eksik?” diye sordum.

Balıkthane’de proje seçmek bir sanattı. Zahiriyecilik tarihinin en parlak sempati lambasını veya en etkili ısı hunisini yapmanın hiçbir önemi yoktu. Biri onu satın alana kadar eğri bir peni bile kazanamazdınız.

Diğer pek çok zahiriyeci için bu durum büyük bir sorun teşkil etmiyordu. Onlar uzun süre bekleyebilirlerdi. Öte yandan benim çabucak satılacak bir şey yapmam gerekiyordu.

Jaxim aramızda duran tezgâha yaslandı. “Son kervan bütün güverte lambalarımızı satın aldı,” dedi. “Elimizde sadece Veston’un yaptığı o çirkin şey kaldı.”

Başımı salladım. Sempati lambaları gemiler için mükemmeldi. Kırılmaları zordu, uzun vadede gazyağı masrafından ucuza geliyorlardı ve geminizde yangın çıkartmalarından endişe etmiyordunuz.

Kafamda bir hesap yaptım. Bir seferde iki lamba birden üretebilirdim. Hem ikili üretim sayesinde zaman kazanırdım, hem de harç ücretim saptanmadan önce onları büyük ihtimalle elden çıkarabilirdim.

Maalesef güverte lambası üretmek tam bir angaryaydı. Kırk saatlik özenli bir çalışma gerekiyordu ve işin herhangi bir yerinde hata yaparsam lambalar hiçbir işe yaramazdı. Böyle bir durumda heba ettiğim malzemeler sebebiyle Ardiye’ye borçlu kalmaktan başka elime bir şey geçmezdi.

Yine de fazla seçeneğim yoktu. “Madem öyle, bari lamba yapayım,” dedim.

Jaxim başıyla onaylayıp kayıt defterini açtı. Neye ihtiyaç duyacağımı ezberden söylemeye başladım. “Yirmi adet orta boy ham ışık yayıcı, iki set

uzun kalıp, elmas bir iğne, bir ayırıcı cam, iki adet orta boy pota, dört ons kalay, altı ons yüksek kaliteli çelik, iki ons nikel...”

Jaxim başını kendi kendine sallayarak bunları tek tek deftere yazdı.

Sekiz saat sonra sıcak bronz, katran ve kömür dumanı kokarak Anker’ın Yeri’nin ön kapısından içeri girdim. Vakit neredeyse gece yarısı olmuştu ve salon içkiye düşkün bir avuç müşteri haricinde boştu.

“Berbat görünüyorsun,” dedi Anker bara yaklaştığımda.

“Berbat hissediyorum,” dedim. “Herhalde kazanda bir şey kalmamıştır?”

Anker başını iki yana salladı. “Müşteriler bu gece çok açtı. Yarınki çorbaya katacağım birkaç soğuk patatesim var. Bir de sanırım yarım bir haşlanmış kabak.”

“Kabul,” dedim. “Bir miktar tereyağına da hayır demem.”

Başını sallayan hancı bardan ayrıldı.

“Isıtmakla uğraşma,” diye arkasından seslendim. “Odama götürüp orada yiyeceğim.”

Anker çok geçmeden içinde üç adet iri patates ve çan şeklindeki sarı renkli yarım bir kabak getirdi. Çekirdekleri temizlenmiş kabağın ortasına büyük bir tereyağı parçası konmuştu.

“Bir şişe de Bredon birası,” dedim kâseyi alırken. “Kapağını açma. Merdivenlere dökmek istemem.”

Minik odama gitmek için üç kat merdiven çıkmam gerekti. Kapıyı kapadıktan sonra kabağı kâseye ters koydum, şişeyi üstüne bıraktım ve tüm bunları bir parça çuval bezine sararak tek kolumun altında taşıyabileceğim bir bohça oluşturdum.

Daha sonra penceremi açtım ve hanın çatısına çıktım. Sokağın karşısındaki fırına geçmek için kısa bir mesafeyi atlamam yetti.

Gökyüzünde asılı duran bir parça ay, kendimi göz önünde hissetmeden etrafımı görmeme yetecek ışığı sağlıyordu. Aslında görülmekten endişelendiğim de yoktu. Vakit neredeyse gece yarısı olduğu için sokaklar sessizdi. Zaten insanların yukarıya ne kadar nadiren baktıklarını bilseniz şaşardınız.

Geniş bir tuğla bacanın üstünde oturan Auri beni bekliyordu. Üzerinde onun için evvelden satın aldığım elbise vardı ve yıldızlara bakarken çıplak ayaklarını ileri geri sallamaktaydı. Saçları öylesine ince ve hafifti ki başının çevresinde bir hale gibi duruyor, en ufak bir esintide savruluveriyordu.

Teneke bir çatı kaplamasının ortasına dikkatle bastım. Kaplama uzaktaki bir davul gibi tok bir ses çıkardı. Auri ayaklarını sallamayı bıraktı ve ürkmüş bir tavşan misali hareketsiz kaldı. Sonra beni görüp sırtıttı. Ona el salladım.

Auri bacadan atladı ve saçlarını arkasında dalgalandırarak seke seke yanıma geldi. “Merhaba Kvothe.” Yarım adım geri çekildi. “Leş gibi kokuyorsun.”

O günkü en içten tebessümümü ettim. “Merhaba Auri,” dedim. “Sense güzel bir genç kız gibi kokuyorsun.”

“Evet,” diye mutlulukla doğruladı beni.

Biraz yana çekildi, sonra tekrar kaşlarını çatarak topuklarında ileri geri sallandı. “Bana ne getirdin?” diye sordu.

“Sen bana ne getirdin?” diye karşılık verdim.

Sırtıttı. “Armut olduğunu zanneden bir elmam var,” diyerek onu gösterdi. “Ve kedi olduğunu sanan bir ekmeğim. Bir de marul olduğunu sanan bir marulum.”

“Demek ki akıllı bir marulmuş.”

“Hiç de bile,” diye nazıkçe homurdandı. “Akıllı bir şey hiç kendini marul zanneder mi hiç?”

“Bir marul olduğu zaman bile mi?” diye sordum.

“Özellikle o zaman,” dedi Auri. “Marul olmak yeterince kötü zaten. Bir de öyle olduğunu düşünmek ne feci.” Başını kederle iki yana sallarken saçları su altındaymış gibi bu hareketi taklit etti.

Bohçamı açtım. “Sana biraz patates, yarım bir kabak ve bir somun eklemek olduğunu sanan bir şişe bira getirdim.”

“Acaba kabak ne olduğunu sanıyor?” diye merakla sordu, başını eğip ona bakarak. Ellerini arkasında kavuşturmuştu.

“Aslında bir kabak olduğunu biliyor,” dedim. “Ama batan güneş rolü yapıyor.”

“Peki ya patatesler?” diye sordu.

“Onlar uyuyorlar,” dedim. “Ve korkarım soğuklar.”

Şefkatli gözlerle bana baktı. “Korkma,” deyip uzandı ve bir kalp atışlık süre boyunca parmaklarını yanağıma değdirdi. Dokunuşu bir tüyden bile daha hafifti. “Ben yanıdayım. Güvendesin.”

Gece soğuktu, bu yüzden genelde yaptığımız gibi karnımızı çatılarda doyuracağımıza Auri beni demir drenaj mazgalından geçirip Üniversite’nin

altındaki tünel labirentine soktu.

Auri bir elinde Şişeyi taşırken diğesinde loş bir yeŐilimsi ışık saçan sikke büyüklüğünde bir Şey tutuyordu. Bense kâseyi ve evvelden yaptığım Kilvin'in hırsız feneri dediğı sempati lambasını taŐırmaktaydım. Onun kıızıla çalan ışığı Auri'nin lambasının daha parlak mavi yeşil ışığını tuhaf bir Şekilde btnlyordu.

Auri bizi duvarlarında her biçim ve boyutta boruların uzandığı bir tünele getirdi. Bazı büyük demir borular buhar taşıyor ve yalıtıcı kumaşla kaplıyken bile sabit bir ısı yayıyordu. Auri patatesleri borudaki kumaşın soyulmuş olduğı bir kıvrıma dikkatle yerleştirdi. Bu yer küçük bir fırın işlevi görüyordu.

Çuval bezimi masa örtüsü gibi kullanarak yere oturduk ve yemeğimizi paylaştık. Ekmek biraz bayat olsa da içinde ceviz ve tarçın vardı. Marul Şaşırtıcı ölçüde tazeydi ve Auri'nin onu nereden bulduğunu ister istemez merak ettim. Auri bana porselen bir çay fincanı verirken gümüşten yapılma minicik bir dilenci bardağını kendisi kullandı. Birayı bardaklarımıza öyle büyük bir ciddiyetle döktü ki görseniz krala hizmet ettiğini zannederdiniz.

Yemekte hiç konuşulmadı. Deneme yanılma yöntemiyle öğrendiğim kurallardan biriydi bu. Dokunmak yok. Ani bir hareket yok. Hiçbir kişisel soru yok. Marulu veya yeşil renkli sikke benzeri Şeyi bile soramazdım. Öyle yapmam Auri'nin derhal tünellere kaçmasına sebep olurdu ve günlerce yüzünü göremezdim.

Doğrusunu söylemek gerekirse onun gerçekte adını dahi bilmiyordum. Auri sadece ona yakıŐtırdığım bir isimdi, fakat kalbimde onu hep küçük ay perim olarak görüyordum.

Auri her zamanki gibi kibarca yiyor, dimdik oturarak yemeğinden küçük lokmalar alıyordu. Yanındaki tek kaşığı sırayla birbirimize uzatarak kabağı paylaştık.

“Lavtanı getirmemiŐsin,” dedi karnımız doyduğunda.

“Bu gece gidip kitap okumam lazım,” dedim. “Ama yakında getiririm.”

“Ne kadar yakında?”

“Altı gece sonra,” dedim. O zamana dek mlakatım bitmiş olacaktı ve daha fazla ders çalıŐmamın bir anlamı kalmayacaktı.

Auri'nin küçük yüzü asıldı. “Altı gece sonrası hiç de yakın değıl,” dedi. “Ama yarın yakın.”

“Altı gece bir taş için yakındır,” dedim.

“Öyleyse altı gece sonra lavtanı bir taş için çal,” diye karşılık verdi.
“Ama bana yarın müzik yap.”

“Bence altı gün boyunca bir taş olabilirsin,” dedim. “Marul olmaktan iyidir en azından.”

Bu sözüm karşısında sırttı. “Öyle.”

Elmayı da bitirdikten sonra Auri beni Şeyaltı’ndan geçirdi. Başyol’u sessiz sedasız katettik, Hoplar’ı hoplaya zıplaya aştık, sonra da Dalgacı’ya, yani yavaş ama sürekli esen rüzgârlarla dolu bir tünel labirentine girdik. Muhtemelen yolumu kendi başıma bulabilirdim, fakat Auri’nin kılavuzluğunu tercih ediyordum. Auri bir tenekececinin eşeğindeki bohçalarını bildiği gibi Şeyaltı’nı biliyordu.

Wilem haklıydı: Arşiv bana yasaklanmıştı. Lakin girmemem gereken yerlere girmekte hep hünerli olmuşumdur. Maalesef.

Arşiv blok şeklindeki penceresiz, devasa bir taş binaydı. Fakat içerideki öğrencilerin nefes almak için temiz havaya ihtiyaçları vardı ve kitaplara bundan da fazlası lazımdı. Hava çok rutubetli olursa kitaplar küflenip çürürdü. Çok kuru olursa da parşömenler kuruyup parçalanırdı.

Temiz havanın Arşiv’e nasıl girdiğini çözmem uzun sürmüştü. Ama doğru tüneli bulduktan sonra bile içeri girmem kolay olmuyordu. Bunun için çeyrek saat boyunca pis kayaların üstünde yüzükoyun sürünerek ürkütücü derecede dar bir tüneli katetmem gerekiyordu. Şeyaltı’nda yedek giysiler bulunduruyordum ve yalnızca bir düzine yolculuktan sonra bile bunlar mahvolmuş, dirsek ve dizleri neredeyse tamamen aşınmıştı.

Yine de Arşiv’e erişmek için küçük bir bedeldi bu.

Yakalanırsam başım çok büyük bir belaya girerdi. En iyi ihtimalle okuldan atılırdım. Fakat sözlü imtihanda kötü bir performans sergilersem ve harç ücretim yirmi talent olarak belirlenirse yine atılmış kadar olurdum. Kısacası aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyıktı.

Ona rağmen yakalanmaktan korkmuyordum. İstifler’deki yegâne ışık öğrenciler ve kâtipler tarafından taşınanlardı. Bu da Arşiv’de vaktin hep gece olduğu anlamına geliyordu ve en rahat zamanlarım daima geceleri olagelmıştır.

Beşinci Bölüm

Eolian

Günler ağır ağır geçmekteydi. Balıkhane’de parmaklarım uyuşana kadar çalışıyor, sonra da gözlerim iyice yorulana dek Arşiv’de kitap okuyordum.

Mülakatların beşinci gününde fenerlerimi nihayet bitirebildim ve çabucak satılacaklarını umarak Ardiye’ye bıraktım. Bir çift daha üretmeyi kafamdan geçirdiysem de onları harç ücretinin ödeneceği tarihe dek bitiremeyeceğimi biliyordum.

Bu yüzden başka yollardan para kazanmaya giriştim. Anker’ın yerinde fazladan bir gece müzik yaparak bedava içkiler ve kadirşinas müşterilerden gelen ufak tefek bahşişler aldım. Balıkhane’de birkaç parça başı iş yaparak pirinç çarklar ya da güçlendirilmiş cam levhalar ürettim. Bu tür şeyler küçük bir kâr karşılığında atölyeye hemen geri satılabiliyordu.

Kazancım yeterli olmadığı için iki parti sarı ışık yayıcı ürettim. Bunlar sempati lambası yapımında kullanıldıklarında güneş ışığına çok yakın olan hoş bir sarı ışık saçarlardı. Üretimleri tehlikeli maddelerin kullanımını gerektirdiğinden ederleri yüksekti.

Ağır metaller ve uçucu asitler bu maddelerin en güvenlileri arasındaydı. Acayip simya karışımları sahiden de korkutucu şeylerdi. Kimi katkı maddeleri en ufak bir iz bırakmadan derinizden içeri sızabilir, kemiklerinizdeki kalsiyumu usul usul yiyebilirdi. Bazılarıysa hiçbir etki yaratmadan aylarca vücudunuzda bekleyebilir, zamanı gelince de diş etlerinizin kanamasına ve saçlarınızın dökülmesine yol açabilirdi. Simya Bölümü’nde yaratılan bazı şeylerin yanında arsenik bile çayınızdaki şeker gibi kalırdı.

İşimi gayet özenli yapıyordum, fakat ikinci ışık yayıcı partisi üzerinde çalışırken ayırıcı camım çatladı ve katkı maddesinin minicik birkaç damlası

kullanmakta olduğum duman hunisinin camından dışarı sıçradı. Madde cildime hiç değmediyse de damlalardan biri gömleğime, elimdeki deri eldivenin epey yukarısındaki bir noktaya geldi.

Yavaş hareketlerle yakındaki bir kumpası kullandım ve gömleğimin kumaşını cildimden ayırdım. Sonra hantalca hareket ederek kumaşı kestim ki üstüme değme şansı kalmasın. Beni kan ter içinde bırakan bu olay üzerine para kazanmanın daha kolay yolları olduğuna karar verdim.

Bir mangır karşılığında tanıdık bir ğrencinin Revir'deki gözlem nöbetini tuttum ve her birinden yarım peni kazanacak şekilde bir tüccarın  araba dolusu kireci boşaltmasına yardım ettim. Sonra aynı gecenin ilerleyen saatlerinde beni oyunlarına almayı kabul eden birkaç belalı kumarbaz buldum. İki saat içinde on sekiz peni ve birkaç demir bozukluk kaybetmeyi becerdim. Morali bozulduğu halde durum daha da ktlemeden önce kendimi masadan kalkmaya zorladım.

Onca çabanın sonunda kesemdeki para ilk başladığımda olduğundan daha azdı.

Neyse ki başvurabileceğim bir numaram daha vardı.

Imre'ye giden geniş taş yolda ilerliyordum.

Simmon ile Wilem de yanımdaydı. Wil yüklü bir kr karşılığında sırasını ümitsiz durumdaki bir kâtibe satmıştı. İkisinin de mülakatı bittiği için artık yeni doğmuş kedi yavruları kadar tasasızdılar. Wil'in harç creti altı talent ve sekiz mangır olarak belirlenirken Sim kulağa epey düşük gelen beş ikilik harcıyla böbürlenip duruyordu.

Kesemde bir talent ve üç mangır vardı. Uğursuz bir sayı.

Dörtlü grubumuzu Manet tamamlıyordu. Karmakarışık gri saçları ile daima kırışık duran kıyafeti, ona yataktan daha yeni kalkmış ve nerede olduğunu henüz hatırlayamamış gibi şaşkın bir görünüm vermekteydi. Onu yanımıza almamızın sebebi kısmen köşe oyunu için drdncye ihtiyaç duymamız, kısmen de zavallı adamı arada bir de olsa niversite'den çıkarmayı kendimize görev bilmemizdi.

Dördümüz beraber Omethi Nehri'nin zerindeki Taşköprü'nn yüksek kemerini aşıp Imre'ye girdik. Gz mevsimi son günlerini yaşıyordu ve hava soğuk olabilir diye pelerini yanıma almıştım. Lavtam rahatça sırtıma asılıydı.

Imre'nin kalbindeki parke döşeli kocaman bir meydanı katettik ve bir satirin orman perilerini kovaladığı merkezi havuzu geride bıraktık. Biz

Eolian'ın önündeki sıraya girerken havuzun suları rüzgârda dalgalanıp savruluyordu.

Kapıya vardığımda Deoch'un orada olmadığını görmek beni şaşırttı. Onun yerinde kısa boylu ve ciddi görünümlü ensesi kalın bir adam duruyordu. Adam bana elini uzattı. "Bir mangır alayım genç bayım."

"Pardon," diyerek lavta kutumun kayışını biraz yana çektim ve pelerinine iğnelediğim minyatür gümüş mızıkayı gösterdim. Akabinde Wil, Sim ve Manet'i işaret ettim. "Benimle birlikteler."

Adam mızıkaya bakarken şüpheyle gözlerini kıstı. "Çok genç görünüyorsun," diyerek gözlerini yine yüzüme çevirdi.

"Çok gencim de ondan," dedim rahat bir tavırla. "Cazibemin bir parçası da bu."

"Mızık kazanamayacak kadar genç demek istedim," diye düzeltti, kibar sayılabilecek bir suçlamayla.

Tereddüde kapıldım. Aslında yaşma göre büyük gösteriyor, yani on beşimden birkaç yaş daha büyük duruyordum. Bildiğim kadarıyla Eolian'daki en genç müzisyen bendim. Normalde bu durum sıradışı olduğu için çıkarımaydı. Ama şimdi...

Ben söyleyecek bir şey düşünmeden arkamızda uzanan sıradan bir ses yükseldi. "Sahte değil Kett." Keman kutusu taşıyan bir kadın başıyla beni işaret etti. "Mızıkasını sen yokken hakkıyla kazandı."

"Sağ ol Marie," dedim kapı görevlisi bizi içeri buyur ederken.

Arka duvarın yakınında sahne manzaralı bir masa bulduk. Etraftaki yüzleri tararken Denna'yı görememekten doğan o tanıdık hüsranı bastırmaya çalıştım.

"Kapıda ne oldu öyle?" diye soran Manet çevresine bakınarak sahneyi ve yüksek, kubbeli tavanı inceliyordu.

Ona doğru döndüm. "Otuz yıldır öğrencisin, yine de Eolian'a daha önce hiç gelmedin mi?"

"Eh, bilirsin işte." Anlaşılmaz bir el hareketi yaptı. "Çok meşguldüm. Nehrin bu tarafına pek sık geçmem."

Sim gülerek yerine oturdu. "Dur senin anlayacağın şekilde açıklayayım Manet. Müziğin bir üniversitesi olsaydı burası olurdu ve Kvothe de sertifikalı bir gizemci olarak mezun edilirdi."

"Kötü bir benzetme," dedi Wil. "Burası bir müzik sarayı ve Kvothe buranın eşrafından biri. İçeri onun ceketine takılarak girebildik. Zaten iç bayıcı ahbablığına da bu yüzden katlanıyoruz."

“Yani sadece içeri girmek için bile bir mangır mı ödemek gerekiyor?” diye sordu Manet.

Kafa salladım.

Şaşkın bir sesle homurdanarak çevresine bakınmayı sürdürdü ve yukarıdaki balkonda duran iyi giyimli soyluları süzdü. “Eh,” dedi, “yeni bir şey öğrenmiş oldum.”

Eolian daha yeni yeni doluyordu, bu yüzden köşe oynayarak vakit geçirdik. El başına bir, limit aşıldığındaysa iki metelik döndüğü için dostane bir oyundu, fakat param çok az olduğundan benim için her meblağ yüksekti. Neyse ki Manet bir çark mekanizmasının kesinliğiyle oynamaktaydı: ne blöf yapıyor, ne abartılı artırımlara gidiyor, ne de kendini riske atıyordu.

İlk içkileri Simmon, sonrakileriye Manet ısmarladı. Eolian’ın ışıkları kısıldığı sırada Manet ile ben on el öndeydik, özellikle de Simmon’un aşırı arttırmaya yönelik eğilimi yüzünden. Kazandığım mangır neşeden yoksun bir tatmin duygusuyla cebe attım. *Bir talent ve dört mangır.*

Sahneye yaşlıca bir adam çıktı. Stanchion’un yaptığı kısa bir tanıtımın ardından mandoliniyle ‘Taetn’in Geç Günü’ şarkısının harika bir versiyonunu çaldı. Tellerde gezinen parmakları yumuşak, çevik ve kendinden emindi. Ama sesi...

Yaş ilerledikçe çoğu şey eskir. Ellerimiz ve sırtlarımız esnekliğini, kaybeder. Gözlerimiz körelir. Cildimiz kartlaşır ve görünümümüz bozulur. Tek istisna sesimizdir. Doğru bakılan bir ses zamanın ve sürekli kullanımın etkisiyle giderek güzelleşir. Sahnedeki adamın sesi ballı şarap gibiydi. Şarkısı sona erdiğinde can-ı gönülden alkışlandı. Hemen akabinde ışıklar arttırıldı ve salon sohbetlerle doldu.

“Şarkılar arasında mola verilir,” diye açıkladım Manet’e. “Böylece müşteriler muhabbet edip etrafta gezinebilirler ve içkilerini tazelerler. Ama birinin gösterisi sırasında konuşmaya kalkarsan Tehlu’yla melekleri bile seni koruyamazlar.”

Manet pofladı. “Seni utandıracağımdan endişe etme. O kadar da yabani değilim.”

“Sadece uyarmak istedim,” dedim. “Sen bana Zahiriyehane’de nelerin tehlikeli olduğunu söylüyorsun. Ben de aynı şeyi burada yapıyorum.”

“Lavtası farklıydı,” dedi Wilem. “Seninkinden daha farklı bir ses veriyordu. Üstelik daha küçüktü.”

Gülümseme hevesimi bastırdım ve cehaletini belli etmemeye karar verdim. “O tür lavtalara mandolin denir,” diye açıkladım.

“Sen de çalacaksın, değil mi?” diye sordu Simmon, hevesli bir köpek yavrusu gibi sandalyesinde kıpırdanarak. “Ambrose hakkında yazdığın o şarkıyı çalmalısın.” Kısa bir melodi mırıldandı, sonra şarkıya geçti:

*“Bir katır sihir öğrenebilir. Bir katır haysiyetlidir,
Çünkü genç Rosey’nin aksine o yarım bir eşektir.”*

Manet maşrapasının içine kıkırdadı. Wilem de o nadir tebessümlerinden birini etti.

“Hayır,” diye noktayı koydum. “Ambrose’la işim bitti. Artık onunla bir alıp veremediğim yok.”

“Ne demezsin,” diye dalga geçti Wilem.

“Ciddiyim,” dedim. “Onunla didişmenin bana bir faydası yok. Atışmalarımız hocaları kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor.”

“Kızdırmak hafif kaçır,” dedi Manet alay edercesine. “Ben olsam farklı bir sözcük kullanırdım.”

“Ona borçlusun,” diyen Sim’in gözleri öfkeyle parlıyordu. “Hem sırf şarkı söyledin diye seni Bir Gizemiye Mensubuna Uygunsuz Davranışla suçlayacak halleri yok.”

“Hayır,” dedi Manet. “Harç ücretini arttırırlar o kadar.”

“Ne?” dedi Simmon. “Bunu yapamazlar. Harç ücreti mülakatının nasıl geçtiğine bağlıdır.”

İçkisinden bir yudum daha alırken Manet’in homurtusu maşrapasında yankılandı. “Mülakat sadece oyunun bir parçası. Paran varsa seni limon gibi sıkırlar. Tabii hocalara sorun çıkartırsan da.” Beni ciddi bakışlarla süzdü.

“Bu sefer işin zor. Geçen dönem kaç defa boynuza geldin?”

“İki defa,” diye itiraf ettim. “Ama ikincisi benim suçum değildi.”

“Tabii canım.” Manet beni uzun uzun süzdü. “Zaten o yüzden seni direğe bağlayıp bir güzel kırbaçladılar, değil mi? Suçun olmadığı için?”

Sandalyemde huzursuzca kıpırdanırken sırtımdaki kısmen iyileşmiş yaraları hissedebiliyordum. “Çoğu benim suçum değildi,” diye düzelttim.

Manet omuz silkerek cevabımı geçiştirdi. “Burada suçun bir önemi yok. Bir ağaç fırtına çıkarmaz, ama budalalar bile yıldırımın nereye düşeceğini bilir.”

Wilem ciddiyetle başını salladı. “Memlekette bir sözümüz vardır: en uzun çivi ilk çakılır.” Kaşlarını çatı. “Siarucada kulağa daha iyi geliyor.”

Sim endişeli gözükiyordu. “Ama harç ücretinin büyük bölümü hâlâ mülakatta belirleniyor, öyle değil mi?” Ses tonuna bakılırsa Sim kişisel garezlerin veya Üniversite içi siyasetin denkleme dahil olduğunu aklından bile geçirmemişti.

“Genelde öyle,” diye doğruladı Manet. “Ama hocalar sordukları soruları kendileri seçiyorlar ve her biri söz hakkına sahip.” Bana bakarak parmaklarıyla saymaya koyuldu. “Hemme senden hiç hazzetmiyor ve kin gütmekte üstüne yok. Daha ilk baştan Lorren’e ters düştün ve hep tersinde kalmayı becerdin. Ona göre baş belasının tekisin. Ayrıca geçen dönemin sonlarına doğru neredeyse bir dönü boyunca derslere girmedin. Üstelik ne önceden haber verdin ne de sonradan bir açıklama yaptın.” Bana manalı gözlerle baktı.

Kaçırdığım derslerden çoğunun Zahiriyehane’de Manet’e yaptığım çıraklığın bir parçası olduğunu hatırlayarak bakışlarımı masaya çevirdim.

Manet hemen sonra omuz silkti ve sözlerine devam etti. “Üstüne üstlük bu sefer seni bir Re’lar olarak sınavacaklar. Üst kademelere çıktıkça harç ücreti de artar. Bunca zamandır boşu boşuna E’lir olarak kalmıyorum.” Bana sert bir bakış attı. “En iyi tahminimi duymak ister misin? On talent ödemen gerekirse kendini şanslı say.”

“On talent.” Sim hafifçe ıslık çalarak başını iki yana salladı. “İyi ki cebin dolu.”

“O kadar da dolu değil,” dedim.

“Nasıl olur?” diye sordu Sim. “Ambrose lavtanı kırınca hocalar onu yirmi talent cezaya çarptırdılar. Onca parayı ne yaptın?”

Aşağı baktım ve ayağımın ucuyla lavta kutumu nazikçe dürttüm.

“Hepsini yeni bir lavtaya mı harcadın?” diye dehşet içinde sordu Simmon. “Yirmi talenti birden? O kadar parayla neler alabileceğini biliyor musun?”

“Yeni bir lavta olabilir mi?” diye takıldı Wilem.

“Bir enstrümana o kadar para harcanabileceğini bile bilmiyordum,” dedi Simmon.

“Çok daha fazlasını da harcayabilirsin,” dedi Manet. “Enstrümanlar atlara benzer.”

Bu söz sohbetin duraklamasına yol açtı. Wil ile Sim şaşkın bir vaziyette ona baktılar.

Bir kahkaha attım. “Aslında iyi bir benzetme yaptın.”

Manet çokbilmiş bir edayla kafa salladı. “Bakın, türlü türlü at vardır. Bir talent bile harcamadan yaşlı bir tarla atı satın alabilirsiniz. Ya da kırk talente mağrur bir Vaulder.”

“Hiç sanmam,” diye homurdandı Wilem. “Gerçek bir Vaulder için o kadar yetmez.”

Manet gülümsedi. “Fiyatı tam olarak odur. Yine de bir at ne kadar çok ederse etsin aynı parayı iyi bir arp veya keman almak için kolaylıkla harcayabilirsiniz.”

Simmon bu sözler karşısında afallamış gibiydi. “Ama babam bir keresinde bir Kaepcaen uzununa tam iki yüz elli kafa harcamıştı,” dedi.

Biraz kaykılarak parmağımla işaret ettim. “Şuradaki sarışın adamın mandolini onun iki katı vardır.”

“İyi de,” dedi Simmon, “atların soyları olur. Bir atı yetiştirip satabilirsin.”

“O mandolinin de bir soyu var,” dedim. “Bizzat Antressor tarafından yapılmış. Yüz elli yıldır çalınıyor.”

Sim’in bu bilgiyi sindirerek salondaki diğer enstrümanları gözden geçirmesini izledim. “Yine de,” dedi, “yirmi talent ha?” Başını iki yana salladı. “Niye mülakat sonrasına kadar beklemedin? Kalan parayla gidip bir lavta alabilirdin.”

“Anker’in Yeri’nde çalmam gerekiyordu,” diye açıkladım. “Hanın müzisyeni olarak orada bedavaya kalıyor ve karnımı doyuruyorum. Çalmazsam orada kalamam.”

Söylediğim doğru olsa da eksikti. Durumumu ona izah etseydim Anker bana müsamaha gösterirdi. Ama bekleseydim neredeyse iki dönüyü lavtasız geçirmek zorunda kalırdım. Bu benim için bir dişimin veya uzvumun noksan olması gibiydi. İki dönüyü dilsiz geçirmek gibiydi. Düşünülemezdi bile.

“Üstelik hepsini lavtaya harcamadım,” dedim. “Başka masraflarım da oldu.” En başta bir tefeciden aldığım borcu geri ödemiştim. Bu iş için altı talent harcamıştım, fakat Devi’ye olan borcumu kapatınca sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı.

Fakat aynı yükün şimdilerde geri döndüğünü hissediyordum. Manet’in tahmini yarı yarıya bile doğru olsa durumum düşündüğümünden de kötüydü.

Neyse ki ışıklar kısıldı ve odaya sessizlik çöktü de daha fazla açıklama yapmama gerek kalmadı. Başımızı kaldırınca Stanchion’un Marie’yi

sahneye çıkarmakta olduğunu gördük. Marie kemanını akort ederken Stanchion yakındaki bazı dinleyicilerle gevezelik etti ve herkes yerine geçti.

Marie'yi severdim. Pek çok erkekten daha uzun boyluydu, bir kedi kadar mağrurdu ve en az dört dil biliyordu. Imre'deki müzisyenlerin çoğu modayı takip etmek için elinden geleni yaparak soylulara arasına karışmayı umardı. Fakat Marie hep seyahat kıyafetleri giyerdi: ağır iş yaparken kullanabileceğiniz pantolonlar ve otuz kilometre yol tepebileceğiniz çizmeler.

Sakın alelade bir insan olduğunu kastettiğimi sanmayın. Modaya ve gösterişe meraklı değildi, hepsi bu. Üzerine tam oturan ve güzelliğini öne çıkaran giysilerinin onun için özel olarak dikildiği belliydi. Bu geceki kıyafeti hamisinin, yani Leydi Jhale'nin renkleri olan şarap kırmızısı ve kahverengiydi.

Dördümüzün de gözü sahnede idi. "İtiraf etmeliyim ki," dedi Wilem usulca, "Marie'yi hiç de fena bulmuyorum."

Manet gevrek gevrek güldü. "İşte ben buna bir değil bir buçuk hatun derim," diye yorum yaptı. "Yani sizin görüp gördüklerinizden beş kat daha kadın." Böyle bir beyan başka bir zamanda üçümüzü birden ona laf yetiştirmeye sevk ederdi. Ama Manet alay amaçlı konuşmadığı için göz yumduk. Tabii söylediği şeyler muhtemelen doğru olduğu için de.

"Ben aynı fikirde değilim," dedi Simmon. "Hep biriyle güreşe tutuşacakmış veya gidip vahşi bir atı evcilleştirecekmiş gibi bir hali var."

"Doğru," diyen Manet yine kıkırdadı. "Eski çağlarda yaşıyor olsaydık böyle bir kadın için tapınak dikerlerdi."

Kemanını akort etmeyi bitiren Marie şarkısına giriş yaparken sustuk. Çaldığı ezgi bir bahar meltemi kadar yumuşaktı.

Bunu ona söyleme fırsatı bulamamışsam da Simmon büyük ölçüde haklıydı. Bir keresinde Çakmaktaşı ile Devedikeni'ndeyken Marie'nin ona 'ukala bir kemancı kaltak' diyen bir adamın gırtlığına yumruğu indirdiğini görmüştüm. Adam yere düştüğünde Marie onu tekmelemişti de. Ama sadece bir kez ve o da kalıcı bir zarara yol açmayacak şekilde.

Marie ezgisine devam etti. Müziğin yavaş, iç gıcıklayıcı temposu giderek hızlandı ve adeta tırıs kalktı. Artık sadece kendinizi çok coşkulu hissettiğinizde veya körkütük sarhoş olduğunuzda dans etmeyi düşüneceğiniz türden bir melodiydi.

Marie tempoyu daha da arttırarak hiç kimsenin istese bile dans edemeyeceği bir hale soktu. Artık tırıs benzer bir yanı yoktu. Yarış yapan

bir çift çocuk gibi tabana kuvvet koşuyordu müzik. Çılgınca tempoya rağmen parmaklarının ne kadar hızlı ve isabetli hareket ettiğine hayran kaldım.

Daha da hızlı. Vahşi bir köpeğin kovaladığı bir geyik kadar. Marie'nin elinin kaymasının ya da bir notayı atlamasının sadece an meselesi olduğunu bildiğimden gerilmeye başladım. Ama her nasılsa müziğini sürdürdü. Çıkardığı her nota kusursuz, keskin, güçlü ve hoştu. Sürekli hareket halindeki parmakları tellerin üzerinde dans ediyordu. O müthiş sürate rağmen yayı tutan elinin bileği gevşek ve tembeldi.

Daha da hızlı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Yayı tutan kolu gözle takip edilemiyordu. Sahneye sıkıca basan uzun bacaklarıyla, çenesine sertçe dayadığı kemaniyla sapasağlam ayaktaydı. Her nota sabahın erken saatlerindeki kuş şakımaları kadar berraktı. Daha da hızlı.

Ezgiyi en ufak bir hata yapmadan ansızın bitirdi ve gösterişli bir edayla eğilerek dinleyicileri selamladı. Uzun yol koşmuş bir at gibi terlemiştim. Kalbim küt küt atıyordu.

Yalnız değildim. Wil'le Sim'in alınları ince bir ter tabakasıyla kaplıydı.

Manet'in masanın kenarını tutan parmakları bembeyaz kesilmişti. "Merhametli Tehlu aşkına," dedi soluk soluğa. "Burada her akşam böyle müzik mi yapıyorlar?"

Ona gülümsedim. "Vakit erken," dedim. "Daha beni dinlemedin."

Bir sonraki içkileri Wilem ısmarladı ve sohbetimiz Üniversite'yle ilgili boş dedikodulara kaydı. Manet hocaların yarısından daha uzun zamandır okulda bulunduğu için üçümüzün toplamından daha fazla sayıda skandal öykü biliyordu.

Gür, gri sakallı bir lavtacı 'En Faeant Morie' şarkısının eski bir versiyonunu çaldı. Sonra biri kırklarında, diğeryse onun kızı olabilecek kadar genç olan iki güzel kadın Yine-Genç Laniel hakkında daha önce hiç duymadığım bir düet söyledi.

Sahneye tekrar çağrılan Marie basit bir dans ezgisini öyle bir hevesle çaldı ki müşteriler dayanamayıp masaların arasındaki boşluklarda oynadılar. Manet bile son nakaratta yerinden kalktı ve şaşırtıcı derecede kıvrak ayaklara sahip olduğunu göstererek hepimizi hayrete düşürdü. Ona tezahürat yaptık. Sandalyesine oturduğunda soluk soluğaydı ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Wil ona bir içki ısmarladı ve Simmon heyecanlı gözlerle bana doğru döndü.

“Hayır,” dedim. “O şarkıyı çalmayacağım. Sana söyledim.”

Sim öyle derin bir hüzne kapıldı ki dayanamayıp kahkaha attım. “Bak ne diyeceğim. Etrafı biraz kolaçan edeceğim. Threpe’yi görürsem şarkıyı ona söyletirim.”

Kalabalık salonda yavaş adımlarla gezindim. Gözümü Threpe için açık tutmama karşın aslında Denna’yı arıyordum. Onun ön kapıdan içeri girdiğini görmemiştim; fakat müzik, kâğıt oyunu ve gürültü patırtı sebebiyle gözümünden kaçmış olabilirdi.

İğne atsan yere düşmeyecek zemin katı baştan sona aşmam, etraftaki tüm suratlara bakmam ve yolumun üzerindeki birkaç müzisyenle sohbet etmem çeyrek saat sürdü.

İkinci kata çıktığım esnada ışıklar yeniden kısıldı. Tırabzana yaslanarak Yıllı bir flütçünün kederli, hareketli bir ezgi çalmasını seyrettim.

Işıklar arttırıldığında Eolian’ın geniş, hilal şeklinde bir balkondan ibaret olan ikinci katını taradım. Artık arayışımı alışkanlık gereği sürdürüyordum. Denna’yı aramak yağmur duasına çıkmak gibi beyhude bir çabaydı.

Fakat bu istisnai bir geceydi. İkinci katta gezinirken onu koyu renk saçları olan uzun boylu bir beyefendiyle beraber yürürken gördüm. Onlara tesadüfen rastlamış gibi gözükebilmek için masaların arasındaki yolumu değiştirdim.

Denna beni yarım dakika sonra fark etti. İçten, heyecanlı bir tebessüm ederek elini beyefendinin kolundan çekti ve bana yaklaşmamı işaret etti.

Yanındaki yakışıklı adam bir şahin kadar mağrur duruyordu ve tuğla gibi bir çeneye sahipti. Üzerinde göz kamaştıracak denli beyaz bir gömlek ile parlak kan rengine boyanmış süet bir ceket vardı. Kıyafetinin dikişleri gümüş ipliğiyle atılmıştı. Kemer tokası ve manşetleri de gümüştü. Tam bir Modegli beyefendi gibi duruyordu. Yüzüklerini dahil etmeseniz bile giysilerinin bedeli koca bir yıl boyunca harç ücretlerimi rahatlıkla öderdi.

Denna adamın hoş ve çekici refakatçisi rolünü oynamaktaydı. Geçmişte onu benim gibi giyinirken, yani zorlu yolculuklar için tasarlanmış sade kıyafetler içinde gördüğüm zamanlar olmuştu. Fakat bu gece üzerinde yeşil renkli uzun bir ipek elbise vardı. Koyu renkli saçları özenle yüzünün etrafına kıvrılmış ve omuzlarına saçılmıştı. Boğazında gözyaşı biçimli zümrüt bir tasma asılıydı. Tasma, elbisesinin rengine öyle mükemmel uyuyordu ki onu tesadüfen takmış olamazdı.

Onlara kıyasla kendimi hırpani hissettim. Hem de epeyce. Sahip olduğum giysiler dört gömlekle, iki pantolonla ve ufak tefek birkaç öteberiyle sınırlıydı. Hepsi de ikinci eldi ve az ya da çok eski püsküydü. Bu gece en iyilerini giyiyordum, ama en iyimin pek de iyi olmadığını söylersem herhalde beni anlarsınız.

Yegâne istisna Fela'nın hediyesi olan pelerinimdi. Yeşil siyah renkli bu sıcak ve harika pelerin benim için özel olarak dikilmiş olup astarında pek çok cep mevcuttu. Üzerimde pek de şık durduğu söylenemezdi, fakat sahip olduğum en güzel şeydi.

Ben onlara yaklaşırken Denna bir adım öne çıktı ve öpmem için elini uzattı. Hareketi mesafeli, hatta neredeyse kibirliydi. Yüz ifadesi sakin, tebessümü kibardı. Sıradan bir gözlemci için fakir bir genç müzisyene cömert davranan soylu bir hanımefendi olarak görünmesi işten bile değildi.

Fakat gözleri başkaydı. Çikolata ile kahve arası bir renge sahip gözleri koyu ve derindi. Neşeyle parlayan o gözler kahkaha doluydu. Bana elini uzatınca hemen arkasında duran beyefendi belli belirsiz kaşlarını çatı. Denna'nın nasıl bir oyun oynadığını bilmesem de rolümü tahmin edebiliyordum.

Bu yüzden belimi iyice kırarak eğildim ve uzatılan eli hafifçe öptüm. Küçük yaşlardan itibaren saray adabı konusunda eğitildiğim için ne yaptığımı iyi biliyordum. Herkes eğilerek selam verebilir, lakin iyi bir reverans kabiliyet ister.

Benimki zarif ve pohpohlayıcıydı. Ayrıca dudaklarımı elinin tersine bastırırken bileğimi hafifçe kırarak pelerinimi yana doğru savurdum. Son hareketim pek kolay değildi ve onu yeterince doğal gösterebilmek için hamamdaki ayna karşısında birkaç saat dikkatle pratik yapmam gerekmişti.

Denna düşen yapraklar kadar zarif bir reverans yaptı ve geri çekilip beyefendinin yanında durdu. “Kvothe, bu Lord Kellin Vantenier. Kellin, Kvothe.”

Beni baştan aşağı süzen Kellin, hakkımdaki izlenimini kısa ve ani bir nefesi alabileceğinizden daha çabuk oluşturdu. Yüzünde hor görür bir ifade belirdi ve bana hafifçe baş salladı. Küçümsenmeye yabancı değilsem de onun bu tavrının beni ne kadar incittiğine hayret ettim.

“Emrinizdeyim lordum.” Eğilerek kibar bir selam verdim ve ağırlığımı diğer bacağıma aktararak pelerinin omzundan kaymasını, böylece kabiliyet mızıkamın görünmesini sağladım.

Adam tecrübeli bir ilgisizlikle başını çevirecekti ki gözleri parlak gümüş parçasına takıldı. Mızıka bir mücevherat olarak pek matah değilse de burada bir hayli önemliydi. Wilem haklıydı: Eolian'dayken ben buranın eşrafındandım.

Kellin de bunun farkındaydı. Kısacık bir duraksamanın akabinde selamıma karşılık verdi. Aslında başını sallamaktan bir nebze daha fazlasını yapmıştı, hepsi bu. Sadece kibar gözükmesine yetecek kadar. "Size ve ailenize hürmetler," dedi mükemmel bir Aturcayla. Benimkinden daha derin çıkan sesi gür bir bastı ve içerdği hafif Modeg aksanı ona az da olsa müzikal bir tını katıyordu.

Denna başını ondan tarafa eğdi. "Kellin bana arp çalmayı öğretiyor."

"Buraya mızıkamı kazanmak için geldim," diyen adamın gür sesi kendinden emindi.

O konuşurken çevre masalardaki kadınlar dönüp aç ve şuh gözlerle ona baktılar. Fakat sesi bende tam aksi bir etki yarattı. Zengin ve yakışıklı olması yeteri kadar kötüydü. Bir de sıcak ekmeğin üstüne sürülen bir sese sahip olması kabul edilemezdi. Sesini duyunca kendimi kuyruğundan tutulan ve ıslak elle okşanan bir kedi gibi hissettim.

Ellerine göz gezdirdim. "Demek arpçısınız?"

"Arp sanatçısı," diye mesafeli bir tavırla düzeltti. "Pendenhale çalışıyorum. Enstrümanların kralı."

Konuşmak için nefes aldım, sonra ağzımı kapadım. Modeg'in koca arpı enstrümanların kralı olmasına kralıydı, ama beş asır önce. Bugünlerdeyse antikadan başka bir şey değildi. Denna'nın hatırına tartışmaya girmekten kaçındım. "Bu gece şansınızı deneyecek misiniz?" diye sordum.

Kellin'in gözleri yine kısıldı. "Çaldığım zaman şansa ihtiyacım olmayacak. Fakat hayır. Bu akşam leydim Dinael'in dostluğunun tadını çıkarıyorum." Denna'nın elini dudaklarına götürüp dalgın bir öpücük kondurdu ve etrafındaki kalabalığı sanki onların sahibiymiş gibi alıcı gözle süzdü. "Sanırım burası oturmak için münasip bir yer."

Denna'ya göz ucuyla baktım. Fakat o bakışlarını benden kaçırıyordu. Başını yana eğmişti ve az evveline dek saçlarında gizli olan bir küpeyle, yani boğazındaki kolyeyle uyumlu gözyaşı şeklindeki minik bir zümrütle oynamaktaydı.

Kellin'in bakışları yine üzerimde gezindi. Eski püskü giysilerimde. Modaya uygun olamayacak kadar kısa, biçimsizden başka bir ad

yakıştırılmayacak kadar uzun olan saçlarımda. “Peki ya siz bir... flütçü müsünüz?”

En ucuz enstrüman. “Flüt sanatçısı,” dedim şaka yollu. “Ama hayır. Tercihim lavta.”

Kaşları kalktı. “Saray lavtası mı çalıyorsunuz?”

Tüm çabalarımın rağmen tebessümüm biraz sertleşti. “Kumpanyacı lavtası.”

“Ah!” deyip her şey bir anda anlam kazanmışçasına güldü. “Halk müziği!”

Bu sözüne de göz yumdum, fakat öncekinden daha zor oldu. “Oturacak bir yer buldunuz mu?” diye sordum şen bir sesle. “Birkaçımız sahneyi gören güzel bir masadayız. Bize katılmanızı çok isteriz.”

“Hanımefendi ve benim üçüncü katta bir masamız var,” derken başıyla Denna’dan tarafı işaret etti. “Yukarıdaki konuklar arasında oturmayı yeğlerim.”

Denna onun görüş alanının dışından bana bakarak gözlerini yuvarladı.

İstifimi bozmadım ve adama baş sallamaktan ibaret kibar bir selam verdim. “Öyleyse sizi meşgul etmeyeyim.”

Denna’ya doğru döndüm. “Leydim, müsait bir zamanınızda sizinle tekrar görüşebilir miyiz?”

Denna iç geçirirken her açıdan bir sosyete züppesi gibi görünüyordu, tabii gözleri hariç. Sohbetin saçma sapan resmiyeti karşısında o gözlerin hâlâ içi gülmekteydi. “Anlayış göstereceğinden eminim Kvothe. Programım ileriki günlerde çok dolu. Ama istersen bu dönünün sonuna doğru bir ziyarette bulunabilirsin. Gri Adam’da oda tuttum.”

“Çok nazıksınız,” deyip ona Kellin’e verdiğimden çok daha samimi bir selam verdim. Denna bu sefer gözlerini benim için yuvarladı.

Kellin bana omzunu dönerek ona kolunu uzattı ve birlikte yanımdan ayrıldılar. Onları kalabalığın arasında öyle zarifçe yürürken görseniz tavernanın sahibi olduklarını veya en azından orayı bir yazlık olarak satın almayı düşündüklerini sanmanız işten bile değildi. Yalnızca köklü sülalelere mensup soylular dünyadaki her şeyin onları mutlu etmek için var olduğunu yürekten bilerek böyle rahat bir küstahlıkla hareket edebilirlerdi. Denna harika bir taklit yapıyordu, fakat bu durum Lord Kellin Tuğlaçene için nefes almak kadar doğaldı.

Üçüncü kata giden merdivenlerin yarısına kadar çıkmalarını seyrettim. Denna o esnada durup elini başına götürdü, sonra da kaygılı bir yüz

ifadesiyle yere bakındı. İkisi kısaca bir şeyler konuştular ve Denna merdivenden yukarısını işaret etti. Başını sallayan Kellin basamaktan çıkarak gözden kayboldu.

Aklıma gelen bir fikir üzerine etrafıma bakındım ve Denna'nın az önce tırabzanın yakınında durduğu noktada gözüme gümüşü bir parıltı çarptı. Bir çift Cealimli tüccarı etrafımdan dolanmaya mecbur bırakarak oraya gittim.

Ben aşağıdaki kalabalığı izlemiş gibi yaparken Denna yanıma gelip omzuma dokundu. "Kvothe," dedi endişeyle, "seni rahatsız ettiğim için üzgünüm ama küpelerimden birini kaybettim. Rica etsem onu bulmama yardım eder misin? Az önce kulağımdaydı."

Kabul ettim ve birlikte yerdeki döşemeleri yavaş yavaş aramaya koyularak yalnız geçirdiğimiz bir zaman diliminin tadını çıkardık. Neyse ki Denna'nın elbisesi Modeg tarzında dikilmiş olduğundan bol kıvrımlarıyla bacaklarını sarıyordu. Birleşik Eyaletler'in şimdiki modasına uygun bir stilde yandan yırtmaçlı olsaydı onun bu yere diz çökmüş hali skandal yaratırdı.

"Tanrı'nın bedeni aşkına," diye mırıldandım. "Nereden buldun bu herifi?"

Denna genzinden hafifçe kıkırdadı. "Şşt. Arp çalmayı öğrenmemi sen tavsiye etmiştin. Kellin iyi bir öğretmen."

"Modeg pedallı arpı senin beş katın ağırlığındadır," dedim. "O bir salon enstrümanıdır. Yoldayken yanında taşıyamazsın."

Küpesini arıyor taklidi yapmayı bırakıp bana manalı bir bakış attı. "Yani içinde arp çalabileceğim bir salonum asla olamaz mı?"

Gözlerimi tekrar yere çevirip olabildiğince kayıtsız bir tavırla omuz silktilim. "Eh, öğrenmek için fena değildir herhalde. Bari çalması hoşuna gidiyor mu?"

"Lirden iyi," dedi. "Bunu şimdiden görebiliyorum." Ama 'Samanlıktaki Sincap' şarkısını bile doğru düzgün çalamıyorum henüz."

"Peki Lord Kellin de iyi mi?" Muzip bir tebessüm ettim. "Ellerini kastediyorum."

Denna'nın yüzü kızardı ve bir an için bana şaka yollu bir tokat atacak gibi gözüktü. Fakat rolünü tam zamanında hatırladı ve gözlerini kısmakla yetindi. "Çok kötüsün," dedi. "Kellin tam bir beyefendi."

"Tehlu bizi beyefendilerden sakınsın," diye karşılık verdim.

Başını iki yana salladı. "Gerçek anlamda demek istedim. Daha önce Modeg'den hiç çıkmamış. Kümese düşmüş bir kedi yavrusu gibi."

“Demek artık Dinael’sin?” diye sordum.

“Şimdilik. Ve sadece onun için,” diyerek bana göz ucuyla baktı ve minik bir tebessüm etti. “Senin ağzından hâlâ Denna adını duymayı yeğlerim.”

“Bunu öğrenmek güzel,” dedim, ardından elimi yerden kaldırarak gözyaşı biçiminde bir küpeyi açığa çıkardım. Denna onu bulmuş numarası yaparak küpeyi ışığa doğru kaldırdı. “Ah! İşte bulduk!”

Doğrudum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Denna saçlarını omzunun arkasına attı ve bana doğru eğildi. “Bu şeyleri takmayı bir türlü beceremem,” dedi. “Yardım eder misin?”

Denna küpeyi uzatırken ben de ona bir adım yaklaştım. Kokusu kır çiçeklerini andırıyordu. Ama onun da altında güz yaprakları gibi, yollardaki toz gibi, bir yaz fırtınasından önceki hava gibi kokuyordu.

“Peki kim bu adam?” diye usulca sordum. “Önemli birinin ortanca oğlu falan mı?”

Başını belli belirsiz iki yana sallarken saçlarının bir tutamı elimin tersine sürtündü. “Koskoca bir lord.”

“*Skethe te retaa van,*” diye sövdüm. “Aman kızlarınıza mukayyet olun.”

Denna yine yavaşça güldü. Kahkahalarını bastırmaya çalışırken vücudu titriyordu.

“Kıpırdama,” diyerek kulağını usulca tuttum.

Denna derin bir nefes alıp vererek kendini yatıştırdı. Küpeyi kulak memesinden geçirip geri çekildim. Kontrol etmek için bir elini kaldırdı, sonra o da geri çekildi ve bana bir reverans yaptı. “Yardımların için teşekkürler.”

Karşısında bir kez daha eğildim. Selamım bir evvelki kadar fiyakalı değilse de ondan daha samimiydi. “Hizmetinizdeyim leydim.”

Gözlerinin içi yine gülen Denna sıcak bir tebessüm ederek gitmek üzere döndü.

Sırf iş olsun diye ikinci katı gezmeye devam ettim, fakat Threpe ortalıkta yok gibiydi. Denna ve lorduyla ikinci kez karşılaşarak zor duruma düşmek istemediğimden üçüncü kata hiç çıkmadım.

Sim genellikle beşinci içkisinden sonra kavuştuğu o şen şakrak halindeydi. Gözleri yarı yarıya kapalı olan Manet sandalyesinde iyice

kaykılmış, maşrapasını da şiş göbeğinin üstüne rahatça bırakmıştı. Kara gözleri okunamayan Wil ise her zamanki gibiydi.

“Threpe görünürde yoktu,” dedim yerime geçerken. “Üzgünüm.”

“Tüh be,” dedi Sim. “Peki kendine bir hamı bulabildin mi?”

Buruk bir edayla başımı iki yana salladım. “Ambrose yüz kilometre içindeki her soyluya ya rüşvet ya da gözdağı verdi. Hepsi de benden uzak duruyor.”

“Threpe niye sana sahip çıkmıyor ki?” diye sordu Wilem. “Senden hoşlanmışa benziyordu.”

Başımı yine sağa sola salladım. “Threpe halihazırda başka üç müzisyene destek oluyor. Hatta dört, ama içlerinden ikisi evli bir çift.”

“Dört mü?” diye dehşet içinde sordu Sim. “Hâlâ karnını duyurabiliyor olması bile bir mucize.”

Wil başını merakla yana eğdi ve Sim açıklama yapmak için öne doğru eğildi. “Threpe bir kont. Ama malı mülkü o kadar fazla değil. Geliriyle dört müzisyene destek olması biraz... müsrifçe.”

Wil kaşlarını çatı. “İçkiler ve enstrüman telleri çok da fazla edemez.”

“Bir haminin sorumlulukları bundan ibaret değildir.” Sim parmaklarıyla madde madde saymaya başladı. “Önce hamilik ilamına para harcaması gerekir. Sonra müzisyenlerinin yatacak yer ve yeme içme masraflarını karşılaması, onlara yıllık maaş bağlaması, sülale renklerini taşıyan kıyafetler diktirmesi-”

“Geleneksel olarak iki takım kıyafet yeterlidir,” diye lafa girdim. “Her yıl.” Kumpanyada yaşarken Lord Greyfallow’un bize verdiği giysilerden hazzetmezdim. Fakat bugünlerde iki takım yeni kıyafetin gardırobumu ne denli zenginleştireceğini düşünmeden edemiyordum.

Masamıza bir garson geldi ve önümüze birer bardak böğürtlenli brendi koydu. Sim sırtarak bundan kimin sorumlu olduğuna dair kafalarda bir şüphe bırakmadı. İçkisini alınca sessizce kadeh kaldırdı ve ondan büyük bir yudum içti. Tıpkı benim gibi Wilem de ona aynı şekilde karşılık verdi, fakat zorlandığı belliydi. Manet ise hareket etmedi; sızıp kaldığından kuşkulanıyordum.

“Yine de hiç mantıklı gelmiyor,” dedi Wilem, brendisini bırakarak. “Bunca masraftan sonra haminin kazandığı tek şey hafifleyen bir para kesesi.”

“Hamı şöhret ediniyor,” diye açıkladım. “Müzisyenler bu yüzden onun renklerini taşıyorlar. Ayrıca emrine amade sanatçılara sahip oluyor:

partilerde, danslarda, gösterilerde. Bunlar bazen onun için şarkı da yazıyorlar.”

Wil tatmin olmuşa benzemiyordu. “Yine de bana kalırsa hami bu işten zararlı çıkıyor.”

“Çünkü meseleye dar açıdan bakıyorsun,” dedi Manet, sandalyesinde doğrularak. “Sen bir şehir çocuğusun. Tek bir adama ait topraklarda bulunan küçük bir kasabada büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.

“Burası Lord Poncington’ın toprakları,” diyen Manet masaya dökülmüş bira birikintisini kullanarak ortaya bir çember çizdi. “Sen de burada sıradan biri olarak yaşayıp gidiyorsun.” Simmon’un boş brendi bardağını alıp çemberin ortasına koydu.

“Günün birinde Lord Poncington’ın renklerini taşıyan bir adam kasabaya geliyor.” Manet bu sefer de içi brendiyle dolu olan kendi bardağını alıp çemberin içine soktu ve Sim’in kinin yanında durana dek masada itti. “Ve bu adam kasaba hanındaki herkes için şarkılar çalıyor.” Manet brendinin bir kısmını Sim’in bardağına döktü.

Sim sırtıttı ve herhangi bir talimata lüzum bırakmadan brendiyi içti.

Manet bardağını masanın etrafında gezdirdi ve çembere yine girdi. “Sonraki ay birkaç kişi daha onun renkleriyle beraber çıkageliyor ve bir kukla oyunu sergiliyor.” Biraz daha brendi döktü ve Sim onu da bir dikişte içti. “Bir sonraki ay tiyatro düzenleniyor.” Yine brendi.

Manet bu sefer kendi tahta maşrapasını aldı ve çemberin içine hoyratça soktu. “Sonra aynı renkleri taşıyan bir vergi memuru geliyor.” Boş maşrapayı sabırsızca masaya vurdu.

Sim birkaç saniyeliğine şaşkın şaşkın oturdu, akabinde kendi maşrapasından Manet’inkine bir miktar bira döktü.

Manet ona dik dik bakarak maşrapasını sertçe sarstı.

Sim gülerek birasının geri kalanını da boşalttı. “Zaten böğürtlenli brendiyi daha çok seviyorum.”

“Lord Poncington vergilerini seviyor,” dedi Manet. “Halk ise eğlenmeyi seviyor. Vergi toplayıcı da zehirlenip eski değirmenin arkasındaki sığ bir mezara gömülmemeyi seviyor.” Biradan bir yudum içti. “Böylece herkes mutlu oluyor.”

Wil bu gösteriyi kara gözlerindeki ciddi bir ifadeyle seyretmekteydi. “İşte bu daha mantıklı.”

“Hamiler hep bu kadar çıkarıcı değildir,” dedim. “Threpe sahiden de müzisyenlerin sanatlarını daha iyi icra etmelerine yardımcı olmak istiyor.

Bazı soylular sanatçılarına ahırdaki atlar gibi muamele ederler.” İçimi çektim. “Ki bu bile benim şu an sahip olduğumdan, yani beş parasızlıktan iyidir.”

“Kendini ucuza satma,” dedi Sim neşeyle. “Beklersen iyi bir hamiye kavuşacaksın. Bunu hak ediyorsun. Buradaki diğer tüm müzisyenler kadar yeteneklisin.”

Gururum onlara gerçeği söylememe mâni olduğu için ses çıkarmadım. Diğerlerinin anlayamayacağı kadar fakirdim. Sim bir Atur soylusuydu ve Wil’in ailesi Ralien’de yün tüccarlığı yapıyordu. Fukaralığı gidip canının istediği gibi kafayı çekebilecek paraya sahip olmamak zannediyorlardı.

Yaklaşan mülakat sebebiyle yamuk bir peni harcamaya bile cesaret edemiyordum. Mum, mürekkep veya kâğıt satın alamıyordum. Satacak bir mücevheratım, harçlığım, mektup yazıp para isteyebileceğim bir ebeveynim yoktu. Saygın hiçbir faizci bana incecik bir şilin dahi vermezdi. Kaldı ki bütün malvarlığını bir çuvalın içine sığdırabilecek yersiz yurtsuz, öksüz bir Edema Ruh olduğum düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi. Çuvalın büyük olmasına da gerek yoktu üstelik.

Sohbetimizin rahatsız edici bir hal almasına fırsat bırakmadan ayağa kalktım. “Biraz müzik yapmamın vakti geldi.”

Lavta kutumu alıp Stanchion’un barın köşesinde oturduğu yere yürüdüm. “Bu gece bizim için ne hazırladın?” diye sordu, elini sakalında gezdirerek.

“Bir sürpriz.”

Stanchion tam taburesinden kalkacakken durdu. “İsyan başlatacak ve müşterilere dükkânımı yaktırtacak türde bir sürpriz mi bu?”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım.

“İyi.” O da gülümsedi ve sahneye yollandı. “Madem öyle, sürprizlerden hoşlanırım.”

Altıncı Bölüm

Aşk

Stanchion beni sahneye çıkardı ve oraya kolsuz bir sandalye koydu. Sonra da seyircilerle sohbet etmek için sahnenin önüne gitti. Ben pelerinimi sandalyenin arkasına asarken ışıklar kısıldı.

Eskimiş lavta kutumu yere bıraktım. Kutu benden bile daha hırpani bir durumdaydı. Aslında bir zamanlar epey güzel olduğu belliydi, fakat o günler çok eskilerde ve uzaklarda kalmıştı. Artık deri mafsalları çatlak çatlak ve kaskatı olup gövdesi bazı yerlerde parşömen kadar incelmışti. İşlenmiş gümüşten yapılma narin kopçalarından da sadece bir tane kalmıştı. Diğerlerinin yerine ne bulursam taktığım için kutunun üstü parlak pirinçten ve donuk demirden yapılma, birbiriyle uyumsuz kopçalarla doluydu.

Fakat kutunun içindeki bambaşkaydı. Yarın ödeyeceğim harç ücreti için dört dönmemin sebebiydi. Onun için sıkı bir pazarlık yapmama rağmen bana hayatım boyunca satın aldığım diğer her şeyden daha pahalıya patlamıştı. Hatta onun için öyle çok masraf yapmıştım ki onu koyacak doğru düzgün bir kutuya param yetmemiş, paçavralar kullanarak eski kutumu yastıklamam gerekmişti.

Enstrümanın ahşabı koyu bir kahvenin ya da yeni kazılmış toprağın rengindeydi. Teknesinin kıvrımları bir kadının kalçası kadar mükemmeldi. O boğuk bir yankı, ısıltılı teller ve iç gıcıklayıcı bir tıngırtıydı. Lavtam. Ruhumun elle tutulur hali.

Şairlerin kadınlar hakkında neler yazdıklarını duymuştum. Kafiyele kurlarlar, övgüler düzerler ve yalanlar söylerlerdi. Kıyıda denizcilerin kabarıp alçalan okyanus dalgalarına hülyalı gözlerle sessiz sedasız bakmalarını seyretmiştim. Kralın renkleriyle göklerde dalgalanan bayraklar

karşısında kalpleri köseleye dönmüş eski askerlerin gözlerinin dolu dolu olduğunu görmüştüm.

Sözlerimi iyi belleyin: bu adamlar aşk nedir bilmezler.

Onu şairlerin sözlerinde veya denizcilerin bakışlarında bulamazsınız. Aşkı tanımak isterseniz müzik yapan bir kumpanyacının ellerine bakın. Bir kumpanyacı aşk nedir bilir.

Yavaş yavaş sessizliğe bürünen dinleyicilerime baktım. Simmon bana hevesle el salladı ve ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Gözüme ikinci kattan Kont Threpe'nin ak saçları ilişti. Benden tarafı işaret ederek iyi giyimli bir çifte heyecanla bir şeyler anlatmaktaydı. Beyhude bir çaba olduğunu ikimizin de bilmesine rağmen hâlâ reklamımı yapmaktaydı.

Lavtayı eski püskü kutusundan çıkartıp akort etmeye başladım. Eolian'daki en iyi lavta değildi, hem de hiç. Sapı yamuk olmasa da biraz eğriydi. Burgularından biri gevşekti ve ona bağlı olan telin akordu durduk yere değişebiliyordu.

Kulağımı tellere vererek hafif bir akor tıngırdattım. Başımı kaldırıncaya Denna'nın ay kadar parlak yüzünü gördüm. Bana heyecanla gülümsedi ve masanın altında duran elinin parmaklarını yanındaki beyefendinin göremeyeceği şekilde oynattı.

Gevşek burgulara nazikçe dokunup ellerimi lavtanın ılık tahtasında gezdirdim. Cilasını yer yer sıyrılmış ve kazınmıştı. Geçmişte kaba bir muameleye maruz kalmış, fakat bu onu çirkin kılmaya yetmemişti.

Evet, kusurluydu. Fakat gönül meselelerinde bunun ne önemi var? Biz insanlar bir şeyi sevdik mi severiz. Mantığın bunda yeri yoktur. Hatta mantıksız sevgi pek çok açıdan gerçek sevgidir. Sevmek için bir sebep oldu mu herkes sevebilir. Böyle bir şey cebinize bir peni koymanız kadar doğaldır. Ama bir sebep *olmadan* sevmek... Kusurları bilip onları da sevmek... İşte bu nadir, saf ve mükemmel bir şeydir.

Stanchion eliyle beni işaret etti. Kısa bir alkışı dikkatli bir sessizlik takip etti.

İki nota çaldım ve kalabalığın bana doğru eğildiğini hissettim. Bir tele dokundum, onu hafifçe akort ettim ve şarkıya girdim. İlk birkaç notanın ardından salondaki herkes ezgiyi tanıdı.

Adı 'Çıngıraklı İğdiş Koç' idi. Çobanların on bin yıldır ısıklıkla çaldığı bir ezgi. Basit melodilerin en basiti. Dili olan herkesin çıkartabileceği bir

ses. Aslında o bile abartılıydı. Dile dahi gerek yoktu. İki dudak kâfiydi. Hatta bir tane.

En basit tanımıyla bir halk ezgisiydi.

‘Çingiraklı İğdiş Koç’ ezgisiyle yüz farklı şarkı yazılmıştı. Aşk ve savaş şarkıları. Sevinci, trajediyi ve tutkuyu anlatan şarkılar. Ben bunların hiçbirisiyle uğraşmadım. Sözcük falan yoktu. Sadece müzik vardı. Sadece ezgi.

Başımı kaldırıncı Lord Tuğlaçene’nin hor görür bir el işareti yaparak Denna’ya doğru eğildiğini gördüm. Gülümsedim ve lavtamın telleriyle şarkıya sataşım.

Fakat fazla vakit geçmeden tebessümüm gergin bir hal aldı. Alnımda boncuk boncuk ter birikmeye başladı. Lavtaya yumularak ellerimin ne yaptığına yoğunlaştım. Parmaklarım ileri geri atıldı, sonra dans etti, sonra uçuşa geçti.

Bir dolu yağmuru kadar, pirince vuran bir çekiç kadar sert çaldım. Sonbahardaki başaklar kadar, kımıldanan tek bir yaprak kadar yumuşak çaldım. Çok geçmeden harcadığım çaba yüzünden nefes almakta zorlanırdım. Dudaklarım yüzümde ince, kansız bir çizgi halini aldı.

Şarkının ortalarındayken gözlerimin önüne düşen saçlarımı çekmek için başımı hızla iki yana salladım. Ter damlaları havada yay çizerek sahneye saçıldı. Körük gibi inip kalkın göğsümle sık nefes alıyor, çatlamak üzere olan bir at misali zorlanıyordum.

Şarkının her notası coşkulu ve berrak çıkıyordu. Bir kez hata yapacak oldum. Ritim göz açıp kapayıncaya dek geçen süre boyunca bozuldu. Ama onu her nasılsa toparlayarak son dizeye girdim. Parmaklarım gözle takip edilemeyecek bir süratle hareket etse bile kalan notalar da hoş ve net yükseldi.

Tam bir saniye daha devam edemeyeceğim belli olmuştu ki son nokta da salonda cınladı ve bitkin bir halde sandalyemde kaykıldım.

Dinleyicilerden bir alkış tufanı koptu.

Fakat hepsinden değil. Salonun farklı farklı yerlerindeki düzinelerce insan öyle yapmaktansa kahkahalara boğuldu. Hatta birkaçı masaları yumruklayıp ayaklarını yere vuruyor, bağırarak dalga geçiyordu.

Alkışlar tekledi ve hepsi neredeyse aynı anda kesildi. Elleri havada kalakalan erkekler ve kadınlar dönüp kalabalığın kahkaha atan mensuplarına baktılar. Az öncesine dek alkış tutanların kimisi öfkeli,

diğerleri şaşkın gözüküyordu. Çoğunun benim namıma kızdığı belliydi ve salonu öfkeli homurdanmalar doldurmaya başladı.

Ciddi bir münakaşa çıkmadan evvel tek bir tiz nota çalıp elimi kaldırdım ve dikkatleri yine üzerime çektim. Daha işim bitmemişti.

Sandalyemde biraz kıpırdanıp omuzlarımı yuvarladım. Lavtayı şöyle bir tıngırdattım, gevşek burgulara dokundum ve zahmetsizce ikinci şarkıma girdim.

Şarkı Illien'inkilerden biriydi: 'Tintatatornin.' Onu duyduğunuzu hiç zannetmem. Illien'in öteki eserlerinden farklıdır. Öncelikle sözleri yoktur. Ayrıca güzel bir şarkı olmasına rağmen iyi tanınan melodileri kadar akılda kalıcı veya heyecan verici değildir.

En önemlisi de, çalması aşırı derecede zordur. Babam ondan hep 'on beş parmak için yazılmış en iyi şarkı' diye bahsederdi. Ne zaman şımarıklık etsem ve haddimin bildirilmesi gerekse babam bana onu çaldırırdı. Şarkıyı bazen günde birkaç kez olacak şekilde sık sık tekrarladığımı söylesem yeter herhalde.

İşte yine 'Tintatatornin' şarkısını çalıyordum. Sandalyemde arkama yaslandım ve ayaklarımı üst üste koyarak biraz gevşedim. Ellerim teller üzerinde sakın sakın gezindi. İlk nakaratın akabinde derin bir nefes aldım ve güneşli bir günde canı sıkılan küçük bir çocuk misali iç geçirdim. Gözlerim baygın bakışlarla odayı taradı.

Çalmayı sürdürürken, daha rahat oturmaya çalışmışım da başaramamışım gibi sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. Kaşlarımı çattım, ayağa kalktım ve suç ondaymışçasına sandalyeye dik dik baktım. Sonra yine yerime oturdum ve rahatsız olduğumu gösteren bir yüz ifadesiyle ileri geri sallandım. Hatta iki nota arasındaki bir boşlukta kısa bir mola vererek kulağımın arkasını kaşıdım.

Ben tüm bunları yaparken 'Tintatatornin' şarkısının on bin notası dans edercesine geçip gidiyordu.

Kendimi bu küçük gösterime öylesine kaptırmıştım ki esneyesim geldiğini hissettim. Bunu öyle bir rahatlıkla yaptım ve ağzımı o kadar çok açtım ki ön sıradakiler dişlerimi sayabilirlerdi. Kendimi toparlamak istercesine başımı iki yana salladım ve sulanan gözlerimi gömleğimin koluyla sildim.

'Tintatatornin' havada cınlamayı sürdürdü. İnsanı çılgına çeviren armoniler ve kontrpuanlar birbirine dolanıyor, hemen sonra da

ayrılıveriyordu. Hepsi de kusursuz, berrak ve nefes almak kadar zahmetsizdi.

Şarkının bir düzine ayırık ucunu birleştirerek müziği sonlandırırken hiçbir gösteriş yapmadım çalmayı kesip biraz gözlerimi ovuşturmakla yetindim. Kreşendo çıkarmadım. Seyircileri selamlamadım. Hiçbir şey yapmadım. Dalgın bir edayla parmaklarımı çıtlattım ve öne doğru eğilip lavtamı kutusuna geri koydum.

Bu sefer önce kahkahalar yükseldi. Aynı dinleyiciler öncekinin iki katı gürültü çıkartarak beni yuhalıyor ve masalara vuruyorlardı. Hepsi de aile fertlerimdi; hepsi de müzisyendi. Baygın yüz ifademi silip attım ve onlara bakarak imalı bir ifadeyle sııttım.

Kısa süre sonra alkışlar yükseldi, fakat bu seferkiler düzensiz ve şaşkıındı. Işıkların arttırılmasına fırsat kalmadan bunlar da kesildi ve salonun yüz farklı yerinde tartışmalar başladı.

Merdivenlerden indiğim esnada Marie neşeli bir suratla beni karşılamaya geldi. Elimini sıkarak sırtımı sıvazladı. Onu salondaki diğer bütün müzisyenler izledi. Marie etrafımın tamamıyla sarılmasına fırsat bırakmadan koluma girdi ve beni masama götürdü.

“Tanrı aşkına be çocuk,” dedi Manet. “Sen buranın kralıymışsın da haberimiz yokmuş.”

“Aslında bundan çok daha fazla ilgi görür,” dedi Wilem. “Masasına döndüğünde bile alkışlar sürer. Genç kızlar ona göz kırparak yoluna çiçek dökerler.”

Sim merakla etrafa bakındı. “Tepki sanki biraz...” Doğru sözcüğü aradı. “Çeşitliydi. Niye ki?”

“Çünkü altı telli genç dostumuz öyle keskin ki ister istemez kendisini de kesiyor,” dedi masamıza gelen Stanchion.

“Demek sen de fark ettin?” dedi Wilem şaka yollu.

“Susun bakayım,” dedi Marie. “Harika bir gösteriydi.”

Stanchion başını iki yana sallayarak iç geçirdi.

“Şahsen ben,” dedi Wilem manalı bir edayla, “neden bahsettiğinizi anlayabilmek için yanıp tutuşuyorum.”

“Kvothe önce keten iplikle altın dokurmuş gibi gözükerek dünyadaki en basit şarkıyı çaldı,” diye açıkladı Marie. “Sonra da gerçek bir müziğe, buradaki müzisyenlerden yalnızca birkaçının çalabileceği bir şarkıya geçti ve onu küçük bir çocuğun teneke bir mızıkayı öttürmesi kadar kolayca çaldı.”

“Yaptığının akıllıca olduğunu inkâr etmiyorum,” dedi Stanchion. “Sorun bunu yapma şeklindeydi. İlk şarkının sonunda alkış tutan herkesin budala gibi hissetmesine yol açtın. Dinleyiciler kendileriyle dalga geçildiğini sandılar.”

“Geçildi de,” diye belirtti Marie. “Sanatçı dediğin dinleyicileriyle oynar. Şakanın amacı da oydu.”

“İnsanlar kendileriyle oynanmasını sevmezler,” karşılığını verdi Stanchion. “Hatta nefret ederler. Hiç kimse bir şakaya maruz kalmak istemez.”

“Teknik olarak,” diye sırtarak araya girdi Simmon, “Kvothe şakayı lavtasına yaptı.”

Herkes dönüp ona bakınca sırtışı bir nebze silindi. “Anlamadınız mı? Kvothe bir şaka *çaldı*. Hem de lavtayla.” Bu sözlerinden utanmışçasına yüzü kızardı ve gözlerini masaya dikti. “Üzgünüm.”

Marie içten bir kahkaha attı.

Manet de söze girdi. “Demek iki farklı izleyici kitlesi var,” dedi ağır ağır. “Şakayı anlayacak kadar müzik bilenler ve şakanın açıklanması gerekenler.”

Marie eliyle Manet’e doğru utkulu bir hareket yaptı. “Aynen öyle,” dedi Stanchion’a. “Buraya gelip de yapılan şakayı anlayamıyorsan dalga geçilmeyi hak ediyorsun demektir.”

“İyi de müşterilerin çoğu seçkin insanlar,” dedi Stanchion. “Ve şakacımızın henüz bir hamisi yok.”

“Ne?” dedi Marie. “Threpe aylar önce haber saldı. Niye şimdiye dek seni kapan biri çıkmadı?”

“Ambrose Eshek,” diye açıkladım.

Marie’nin yüzünde bu ismi tanıdığını gösteren bir ifade belirmedi. “Kendisi müzisyen midir?”

“Bir baronun oğlu,” dedi Wilem.

Marie şaşkın bir vaziyette kaşlarını çattı. “İyi de seni bir hamiden nasıl mahrum bırakabiliyor?”

“Bol bol boş vakti ve Tanrı’dan daha fazla parası var da ondan,” diye şaka yollu bir cevap verdim.

“Babası Vintas’taki en güçlü adamlardan biri,” diye ekledi Manet, sonra da Simmon’a döndü. “Taht sırasında on altıncı mı neydi?”

“On üçüncü,” dedi Simmon surat asarak. “İki ay önce Surthen ailesi denizde topyekün kayboldu. Ambrose babasıyla taht arasında sadece bir

düzine adım kaldığını söyleyip duruyor.”

Manet yine Marie’ye döndü. “Kısacası bahsettiğimiz baron çocuğu büyük nüfuz sahibi ve bunu kullanmaktan çekinmiyor.”

“Tabii dürüst konuşmak gerekirse,” dedi Stanchion, “genç Kvothe’nin Birleşik Eyaletler’deki en işbilir insan olduğu da söylenemez.” Genzini temizledi. “Bu geceki gösterisinden de anlaşılabileceği gibi.”

“Bana genç Kvothe denmesinden nefret ediyorum,” diye Sim’e fısıldadım. Bana halden anlar bir bakış attı.

“Bence yine de harika bir performans sergiledi,” dedi Marie, kendinden emin gözlerle Stanchion’a bakarak. “Gösterisi son bir aydır burada yapılan en zekice şeydi ve sen de bunun farkındasın.”

Elimi onun koluna koydum. “Stanchion haklı,” dedim. “Yaptığım aptalcaydı.” Boş verircesine omuz silktilim. “Daha doğrusu hâlâ bir hami bulmam için küçücük bir ihtimal bile olsaydı öyle olurdu.” Stanchion’un gözlerinin içine baktım. “Ama yok. İkimiz de Ambrose’un o kuyuyu zehirlediğini biliyoruz.”

“Kuyular ebediyen zehirli kalmaz,” dedi Stanchion.

Omuz silktilim. “Dedikodulara dayanarak hakkımda hüküm verenleri değil de dostlarımı eğlendirecek şarkılar çalmayı yeğlerim.”

Stanchion bir nefes aldı, fakat konuşmadan verdi. “Oldu o zaman,” dedi küçük bir gülümsemeyle.

Akabinde yaşanan kısa sessizlikte Manet imalı bir tavırla genzini temizledi ve bakışlarını masadakilerin üzerinde gezdirdi.

İmasını anlayarak tanıştırma faslına geçtim. “Stanchion, öğrenci arkadaşlarım Wil’le Sim’i zaten tanıyorsun. Bu Manet. O da bir öğrenci ve bazen Üniversite’de ona çıraklık yapıyorum. Millet, bu Stanchion: Eolian’ın patronu, sahibi ve sahne yöneticisi.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diyen Stanchion başıyla kibar bir selam verdi ve tedirgin gözlerle salona bakındı. “Sahne yönetmek demişken, artık işimin başına dönsem iyi olacak.” Gitmeden evvel sırtımı sıvazladı. “Bakalım çıkardığın yangınlardan birkaçını söndürebilecek miyim?”

Ona gülümseyerek teşekkür ettim, sonra abartılı bir hareket yaptım. “Millet, bu Marie. Kendi kulaklarınızla da duyduğunuz gibi, Eolian’ın en iyi kemancısıdır. Kendi gözlerinizle gördüğünüz gibi bin kilometre içindeki en güzel kadındır. Kendi aklınızla düşünebileceğiniz gibi de en akıllı-”

Marie sırtarak bana vurdu. “Boyumun yarısı kadar aklım olsaydı seni savunmaya kalkmazdım,” dedi. “Zavallı Threpe sahiden bunca zamandır sana hamî mi arıyor?”

Başım ile evetledim. “Boşuna uğraştığını söyledim ona.”

“İnsanlarla böyle dalga geçmeye devam edersen sahiden boşuna uğraşıyor demektir,” diye karşılık verdi. “Yemin ederim başkalarını senin kadar gıcık edebilen birini daha tanımadım. Bu kadar sevimli olmasaydın biri seni çoktan bıçaklardı.”

“Bıçaklanmadığımı da nereden çıkardın?” diye mırıldandım.

Marie masadaki dostlarıma baktı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Wil başını salladı ve Sim gülümsedi. Manet ise çabucak ayağa kalkıp elini uzattı. Marie o eli tuttu ve Manet onunla sıkıca tokalaştı.

“Marie,” dedi, “İlgimi çekiyorsun. Acaba bu gece sana bir içki ısmarlayıp seninle sohbet etme zevkine erişebilir miyim?”

Onlara aval aval bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşırdım. Öyle karşılıklı dururlarken birbiriyle uyumsuz bir çift pabuca benziyorlardı. Marie yaklaşık on santim daha uzundu ve çizmeleri bacaklarını olduğundan da uzun gösteriyordu.

Öte yandan Manet her zamanki gibiydi: saç sakalı birbirine karışmış ve üstü başı darmadağın. Ayrıca Marie’den en az on yaş büyüktü.

Marie düşünürcesine başını yana eğip gözlerini kırıştırdı. “Şu anda arkadaşlarımla birlikteyim,” dedi. “Onları yolcu edene dek vakit geç olabilir.”

“Zamanın benim için önemi yok,” dedi Manet rahat bir tavrı ile.

“Gerekirse uykumdan fedakârlık edebilirim. Aklındakileri dobra dobra dile getiren bir kadınla en son ne zaman karşılaştığımı hatırlamıyorum bile. Senin gibiler bugünlerde az bulunuyor.”

Marie onu tekrar süzdü.

Manet kadının gözlerinin içine bakarak ancak sahnelere ait olabilecek kadar kendinden emin ve baştan çıkarıcı bir tebessüm etti. “Seni arkadaşlarından ayırmak gibi bir arzum yok,” dedi. “Ama on senedir dans etmemi sağlayan tek kemancısın. Sırf bu yüzden bile bir içkiyi hak ediyorsun.”

Marie ona yan şaşkın yarı muzip bir tebessüm etti. “Masam ikinci katta,” diyerek merdivenleri işaret etti. “Ama iki saat içinde yalnız kalabilirim.”

“Çok naziksin,” dedi Manet. “Daha sonra yanına gelsem olur mu?”

“Olur,” dedi kadın. Sonra ona düşünceli gözlerle baktı ve dönüp gitti. Manet yerine geçip içkisini eline aldı.

Simmon da tıpkı bizim gibi hayrete düşmüştü. “O da neydi öyle?” diye bilmek istedi.

Manet sakalları arasından gevrek gevrek güldü ve maşrapasını göğsüne dayayarak arkasına yaslandı. “O,” diye böbürlendi, “siz ufaklıkların aklının ermeyeceği şeylerden bir diğeriymi. Gördüklerinizi not alıp iyice belleyin.”

Asilzadeler bir müzisyeni beğendiklerini göstermek istediklerinde ona para verirler. Eolian’da çalmaya ilk başladığımda ben de böyle birkaç hediye almıştım ve onlar sayesinde bir müddet harç ücretlerimi ödeyerek ucu ucuna da olsa geçinip gitmiştim. Fakat Ambrose’un bana karşı yürüttüğü amansız mücadele yüzünden aylardır elime beş para geçmiyordu.

Müzisyenler seçkin tabakadakilerden daha fakirdirler, ama onlar da iyi bir gösteri izlemeye hayır demezler. Bu yüzden yaptığınız müzik hoşlarına giderse size içki ısmarlarlar. Zaten o gece Eolian’da bulunmamın sebebi de buydu.

Manet masayı silmemiz ve bir el daha köşe oynayabilmemiz için bir bez almaya gitmişti. O geri dönmeden önce Cealdimli genç bir flütçü yanımıza gelip bir sonraki içkilerimizi ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sordu.

ısmarlayabilirdi elbette. Adam yakındaki bir garson kızı çevirdi. Her birimiz kendimize sevdiğimiz içkilerden birer tane ve Manet’e de bir bira söyledik.

İçtik, kâğıt oynadık ve müzik dinledik. Manet’le bana gelen eller kötüydü ve üst üste üç kez kaybettik. Bu durum moralimi bozdu, fakat Stanchion’un söylediklerinin doğru olabileceğine yönelik giderek artan şüphelerim kadar değil.

Zengin bir hami pek çok sorunumu çözerdi. Fakir bir hami bile mali anlamda bana nefes aldırır. Başka hiçbir işe yaramasa da dara düştüğümde belalı tiplerle muhatap olmak zorunda kalacağıma gidip ondan borç alabilirdim.

Zihnim bunlarla meşgul olduğu için yanlış oynadım ve dördüncü kez kaybettik.

Manet kartları toplarken bana kötü kötü baktı. “Al sana bir mülakat sorusu.” Elini öfkeyle havaya kaldırarak üç parmağını gösterdi. “Diyelim ki elinde üç, yerdeyse beş maça var.” Diğer elini de tüm parmakları açık olacak şekilde kaldırdı. “Toplamda kaç maça eder?” Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. “Acele etme.”

“Marie’nin seninle içki içmeyi kabul ettiğini duyduktan sonra kendini hâlâ toparlayamadı,” diye dalga geçti Wilem. “Tabii biz de aynı durumdayız.”

“Ben değilim,” diye atıldı Sim. “Sende şeytan tüyü olduğunu biliyordum.”

Eolian’daki garsonlardan biri olan Lily’nin gelmesiyle sohbetimiz bölündü. “Burada neler oluyor bakayım?” diye muzipçe sordu. “Yoksa biri yakışıklılar partisi mi veriyor?”

“Lily” dedi Simmon, “benimle bir içki içmeni teklif etsem düşünür müsün?”

“Düşünürüm,” dedi Lily şıp diye, “ama uzun süre değil.” Elini Sim’in omzuna koydu. “Siz beyler bugün çok şanlısınız. Gizli bir müzik hayranı sizlere birer içki ısmarlamak istiyor.”

“Bana kuyruklu,” dedi Wilem.

“Bal likörü,” diye sırttı Simmon.

“Ben bir sounten alayım,” dedim.

Manet bir kaşını kaldırdı. “Sounten ha?” dedi bana bakarak. “Bana da aynılarından.” Garson kıza manalı bir bakış atıp başıyla beni işaret etti. “Onun hesabına yaz.”

“Sahi mi?” dedi Lily, sonra omuz silkti. “Birazdan dönerim.”

“Madem herkesi kendine hayran bıraktın, artık biraz eğlenebilirsin, öyle değil mi?” diye sordu Simmon. “Mesela eşeklerle ilgili bir şarkı?..”

“Son kez söylüyorum: hayır,” cevabını verdim. “Ambrose’la işim bitti. Onunla daha fazla uğraşmanın bana hiçbir faydası yok.”

“Herifin kolunu kırdın,” dedi Wil. “Daha ne kadar uğraşacaksın?”

“Önce o lavtamı kırdı,” dedim. “Ödeştik. Meseleyi kapatmaya hazırım.”

“Hadi oradan,” dedi Sim. “O bayat tereyağını bacasından aşağı attın. Sonra eyer kayışını gevşetip-”

“Eh be, kapa çeneni!” dedim etrafıma bakınarak. “O olay neredeyse bir ay önceydi. İkinizden başka hiç kimse onu benim yaptığımı bilmiyordu. Şimdi bir de Manet biliyor. Ve tabii işitme mesafesindeki herkes.”

Sim’in suratı utangaç bir kırmızıya büründü ve Lily içkilerimizi getirene dek kimse konuşmadı. Wil’in kuyruklu geleneksel taş maşrapasına konmuştu. Sim’in bal likörü uzun bardağının içinde altın sarısı bir renkle parlıyordu. Manet ile bana tahta maşrapalar geldi.

Manet gülümsedi. “En son ne zaman bir sounten içtiğimi hatırlamıyorum,” diye mırıldandı. “Hatta daha önce içip içmediğimden bile

emin değilim.”

“Sen sounten içen tanıdığım ikinci insansın,” dedi Sim. “Kvothe onları lıkır lıkır götürüyor. Bir gecede üç dört bardak içtiği oluyor.”

Manet bana bakarak gür kaşlarından birini kaldırdı. “Haberleri yok mu?” diye sordu.

Maşrapamdan içerken başımı iki yana salladım. Gülsem mi utansam mı bilmiyordum.

Manet kendi maşrapasını Sim’e doğru itti. O da bir yudum aldı. Kaşlarını çatarak bir yudum daha içti. “Su mu?”

Manet başıyla evetledi. “Bu eski bir fahiş e hilesidir. Diyelim ki bir genelevin salonunda fahişenin biriyle sohbete dalmışsın ve başkaları gibi olmadığını göstermek istiyorsun. Sen bir beyefendisin ve kadına içki teklif ediyorsun.”

Masanın üstünden uzanıp maşrapasını Sim’den geri aldı. “Ama kadın alışıyor. İçki falan istemiyor. Asıl istediği para. Bu yüzden de sounten, peveret veya öyle bir şey sipariş ediyor. Sen parayı ödüyorsun, barmen kadına su veriyor ve ikisi gecenin sonunda paraları kırışıyor. Bir kız iyi bir dinleyiciyse yatakta kazandığı kadarını barda da kazanabilir.”

Söze karıştım. “Aslında parayı üç e bölüyoruz. Üçte biri işletmeye, üçte biri barmene, üçte biri de bana.”

“Öyleyse sana kazık atıyorlar,” dedi Manet dobra dobra. “Barmen payını işletmeden almalıdır.”

“Anker’ın Yeri’nde yken seni hiç sounten sipariş ederken görmedim,” dedi Sim bana.

“Öyleyse içinde su olan Greysdale likörüdür,” dedi Wil. “ünkü sürekli ondan içiyor.”

“Ama kendim için Greysdale likörü sipariş ettiğim oldu,” diye karşı ıktı Sim. “Tadı şekerli turşuyla sidik arası bir şeydi. Ayrıca...” Cümlesinin devamını getirmedi.

“Sandığından daha pahalıydı, değil mi?” diye sırtarak sordu Manet. “Kıı kırık bir bira için bunca zahmete girmeye değer mi?”

“Anker’ın Yeri’nde yken aynı şeyi ben sipariş ettiğimde ne demek istediğimi anlıyorlar,” dedim onlara. “Olmayan bir şey isteseydim numaram kolayca fark edilirdi.”

“Peki sen bunu nereden biliyorsun?” diye Manet’e sordu Sim.

Manet gevrek gevrek güldü. “Benim gibi ihtiyar bir köpeğ in bilmediği numara yoktur,” dedi.

Işıklar kısılırken sahneye doğru döndük.

Gece sürüp gitti. Manet yeni ufuklara yelken açarken Wil, Sim ve ben de masamızı mümkün olduğunca boş tutmaya çalıştık ki hoşnut müzisyenler bize içki üstüne içki ısmarlasınlar. Gelen içkilerin miktarı umduğumdan çok daha fazlaydı.

O gece Eolian’da bulunmamın asıl sebebi harç parasını çıkarmak olduğu için genellikle sounten istedim. Artık hilemi bilen Wil ile Sim de aynısından birkaç kez sipariş ettiler. Onlara bir değil iki defa minnettardım, çünkü öbür türlü onları Üniversite’ye tekerlekli arabayla götürmem gerekecekti.

Sonunda biz müziğe ve dedikoduya doyduk, Sim de garson kızlara boş yere kur yapmaya.

Oradan ayrılmadan önce barmeni bir kenara çekip yarım ile üçte bir pay arasındaki farkı dile getirdim. Pazarlığımızın sonunda elime bir talentle altı mangır geçti. Bunun büyük bölümü o gece diğer müzisyenlerin ısmarladığı içkilerden geliyordu.

Sikkeleri keseme attım: *tam üç talent*.

Pazarlığım bana ayrıca koyu kahve renkli iki şişe kazandırdı. “Onlar da ne?” diye sordu Sim, ben şişeleri lavta kutuma koyarken.

“Bredon birası.” Kutuyu yastıklamakta kullandığım paçavraları düzelttim ki şişeler lavtama sürtünmesin.

“Bredon,” dedi Wil, küçümseyen bir sesle, “biradan çok hamura benzer.”

Sim de başını sallayarak aynı fikirde olduğunu gösterdi. “İçkimi çiğnemekten hoşlanmam.”

“O kadar da kötü değil,” dedim savunurcasına. “Küçük Krallıklar’da kadınlar onu hamile olduklarında içerler. Arwyl derslerinin birinde anlatmıştı. Bredon birası çiçek poleni, balık yağı ve kiraz çekirdeğiyle mayalanır. Besleyici özelliği yüksektir.”

“Kvothe, seni eleştirdiğimizi sanma.” Wilem endişeli bir yüz ifadesiyle elini omzuma koydu. “Sim ve ben senin hamile bir Yllli kadın olmanı dert etmiyoruz.”

Simmon kahkahaya benzer bir homurtu çıkardı, sonra da kendi çıkardığı sese kendi güldü.

Üçümüz birlikte Üniversite’ye yollanıp Taşköprü’nün yüksek kemerini aştık. Etrafta bizi duyacak kimse olmadığından Sim için ‘Eşşoğlusı, Eşşoğlusı’ şarkısını söyledim.

Wil ile Sim düşe kalka Koğuş'taki odalarına gittiler. Fakat benim henüz yatasım yoktu; serin gece havasını doyasıya soluyarak Üniversite'nin boş sokaklarında gezindim.

Eczanelerin, cam üreticilerinin ve ciltçilerin boş vitrinleri önünden geçtim. Bakımlı bir bahçeyi katederken burnuma sonbahar yapraklarının ve altlarındaki yeşil çimenlerin tozlu ama temiz kokusu çalındı. Neredeyse tüm han ve tavernalar karanlıktı, fakat genelevlerdeki ışıklar yanıyordu.

Hocalar Salonu'nun gri taşları ay ışığı altında gümüşiydi. İçeriden gelen loş bir ışık Teccam'ın klasik bir pozunun resmedildiği bir vitrayı aydınlatmaktaydı: çıplak ayaklarıyla mağarasının önünde durmuş, genç bir öğrenci grubuna hitap ederken.

Geride bıraktığım Kröze'nin göğsüne yükselen sayısız bacası ay ışığının altında karanlık olup büyük ölçüde dumansızdı. Bina geceleri bile amonyak ve çiçek yanığı, asit ve alkol kokuyordu. Asırlar geçtikçe bin farklı koku, yapıyı oluşturan taşlara kadar sinmişti.

Son olarak Arşiv geldi. Beş katlı penceresiz bina bana kocaman bir voltaşını anımsatıyordu. Devasa kapısı kapalı olsa da sempati lambalarına ait kızılımsı ışıkların kapının etrafından sızdığını görebiliyordum. Mülakatlar sırasında Lorren Hoca binayı geceleri de açık tutardı ki Gizemiye mensupları gönüllerince ders çalışabilsinler. Tabii ben hariç.

Anker'ın Yeri'ne geri döndüğümde hanı karanlık ve sessiz bir vaziyette buldum. Arka kapıyı açan bir anahtarım vardı, fakat karanlıkta yolumu bulmaya çalışmaktansa yandaki ara sokağa girdim. Sağ ayak yağmur fıçısına, sol ayak pencere pervazına, sol el demir su borusuna. Üçüncü kattaki pencereme usulca tırmandım, bir tel parçasıyla pencerenin mandalını açtım ve içeri girdim.

Oda zifiri karanlıktı ve aşağıdaki şömineden ışık alıp gelemeyecek kadar yorgundum. Bu yüzden yatağımın yanındaki fenerin fitiline dokunarak parmaklarıma bir miktar gazyağı bulaştırdım. Sonra bir bağ mırıldandım ve kolumun ısı kaybederek üşüdüğünü hissettim. Önce hiçbir şey olmadı. Kaşlarımı çattım ve alkolün etkisini bastırmak için yoğunlaştım. Kolum daha da soğurken içime bir ürperti yayıldı, fakat fitil nihayet tutuştu.

Artık üşüdüğüm için pencereyi kapadım ve eğik tavanlı, dar yataklı odayı inceledim. Dört köşede^[1] bulunmak istediğim başka hiçbir yer olmadığını hayretle fark ettim. Kendimi evimde gibi hissediyordum.

Bu durum size tuhaf gelmeyebilir, ama benim için öyleydi. Edema Ruhların arasında büyürken ev benim için bir mekân değildi. Onun yerine bir dizi at arabası ve bir kamp ateşi etrafındaki şarkılardı. Kumpanyam öldürüldüğü zaman ailemden ve çocukluk arkadaşlarımdan fazlasını kaybetmiştim. Adeta tüm dünyam yanıp kül olmuştu.

Ne var ki Üniversite’de geçirdiğim yaklaşık bir senenin sonunda buraya aitmişim gibi hissetmeye başlıyordum. Bir mekândan hoşlanmak tuhaf bir duyguydu. Bir açıdan huzur vericiydi de, fakat kıpır kıpır Edema Ruh yönüm bitkiler gibi tek bir yere kök salma fikrine isyan ediyordu.

Yaşasaydı babam hakkımda ne düşünürdü diye merak ederek uykuya daldım.

Yedinci Bölüm

Mülakat

Ertesi sabah yüzüme biraz su çarpıp ağır adımlarla merdivenlerden indim. Anker'ın Yeri'nin ortak salonu öğle yemeğini vaktinden evvel yemek isteyen müşterilerle ve kafayı çekmeye erkenden başlamış morali bozuk öğrencilerle yeni yeni dolmaktaydı.

Bir köşede bulunan her zamanki masama giderken yeterince uyumadığım için bitkin vaziyetteydim. Bir sandalyeye oturup yaklaşan mülakatıma kafa yordum.

Kilvin ile Elxa Dal beni endişelendirmiyordu. Sorularına hazırdım. Aynı şey üç aşağı beş yukarı Arwyl için de geçerliydi. Fakat diğer hocaların sağı solu belli değildi.

Hocalar her dönem Kitaplar da, yani Arşiv'deki okuma odasında bir dizi kitabı sergiye koyarlardı. Bunlar alt seviyelerdeki E'lirler için basit metinlerden başlar, Re'larlara ve El'thelere yönelik daha karmaşık çalışmalara doğru devam ederdi. Bu kitaplar hocaların neleri değerli bilgi olarak kabul ettiklerinin bir göstergesiydi. Akıllı öğrenciler mülakattan önce onları gözden geçirmeyi ihmal etmezlerdi.

Fakat ben başkaları gibi canım istediğinde Kitaplar'a giremiyordum. On iki yıldan beri Arşiv'in yasaklandığı tek öğrenciydim ve herkes bunun farkındaydı. Kitaplar tüm binadaki iyi aydınlatılan tek odaydı ve mülakatlar esnasında orada ders çalışan birileri hep olurdu.

Bu yüzden hocaların kaleme aldığı metinlerin İstifler'e kaldırılmış kopyalarını bulmam gerekiyordu. Bir kitabın kaç farklı versiyonu olabileceğini bilerseniz şaşarsınız. Şanslıysam, bulduklarım hocaların Kitaplar'a bıraktığı eserlerle aynı olurdu. Lakin genellikle eskimiş, sansürlenmiş ya da kötü tercüme edilmiş versiyonlara denk gelirdim.

Son birkaç gece içinde okuyabildiğim kadar çok şey okumuştum, fakat kitap peşinde koşmak çok zaman alıyordu ve hâlâ yeterince hazırlıklı değildim.

Kendimi bu düşüncelere kaptırmışken Anker'ın sesini duydum. “Kvothe işte şurada,” diyordu.

Başımı kaldırıncı barda oturan bir kadın gördüm. Bir öğrenci gibi giyinmemişti. Üzerinde bordo renginde uzun etekli, beli dar bir elbise vardı ve onunla uyumlu eldivenleri dirseklerine kadar çıkıyordu.

Kadın yavaşça hareket ederek bacakları birbirine dolanmadan taburesinden kalkmayı becerdi ve yanıma gelip masamın önünde durdu. Sarı saçları özenle kıvrıcık yapılmış ve dudakları koyu bir kırmızıya boyanmıştı. Anker'ın Yeri gibi bir handa ne aradığını ister istemez merak ettim.

“Ambrose Eshek denen o veledin kolunu kıran sen misin?” diye sordu. Aturcayı yoğun, melodik bir Modeg aksanıyla konuşuyordu. Anlamakta biraz zorlansam da bunu çekici bulmadığımı söylesem yalan olur. Modeg aksanı pek seksidir.

“Evet,” dedim. “İsteyerek olmadı, ama ben yaptım.”

“Öyleyse sana bir içki ısmarlamama müsaade etmen lazım,” dedi istediğini elde etmeye alışkın bir kadının ses tonuyla.

Ona gülümserken kafamın bu denli bulanık olmaması için on dakika daha önce uyanmış olmayı diliyordum. “Bu yüzden bana içki ısmarlamak isteyen ilk siz değilsiniz,” dedim dürüstçe. “İsrar ediyorsanız bir Greysdale likörü alayım.”

Kadının dönüp bara gitmesini izledim. Üniversite’de öğrenciyse yeniydi. Birkaç günden fazla zamandır burada olsaydı kasabadaki tüm güzel kızların çetelesini tutan ve saf bir hevesle peşlerinden koşan Sim’dan haberini alırdım.

Modegli kadın az sonra yanıma dönüp karşıma oturdu ve tahta bir maşrapayı bana doğru itti. Anker maşrapayı daha yeni yıkamış olmalıydı, zira kadının kulpu tutan bordo renkli eldiveninin parmakları ıslaktı.

Kadın koyu bir kırmızı şarapla dolu olan kendi bardağını kaldırdı. “Ambrose Eshek’in şerefine,” dedi beklenmedik bir hararetle. “Umalım da bir kuyuya düşüp gebersin.”

Maşrapamı alıp içerken Üniversite’nin elli kilometre civarında Ambrose’un kötü muamele etmediği bir kadın bulunup bulunmadığını merak ediyordum. Elimi çaktırmadan pantolonuma sildim.

Kadın şarabından büyük bir yudum içtikten sonra bardağını masaya sertçe bıraktı. Gözbebekleri kocamandı. Vakit erken olmasına rağmen şimdiden epeyce içmişe benziyordu.

Ansızın burnuma hindistan cevizi ve erik kokusu çalındı. Maşrapamı kokladım, sonra birinin içki dökmüş olabileceğini düşünerek masanın üstüne bakındım. Ama hiçbir şey yoktu.

Karşımdaki kadın aniden gözyaşlarına boğuldu. Üstelik bu öyle birkaç hıçkırıktan ibaret değildi; sanki biri muslukları sonuna kadar açmıştı.

Eldivenli ellerine bakarak başını iki yana salladı. Islak olanı çıkardı, bana baktı ve Modegce konuşarak hıçkıra hıçkıra bir şeyler söyledi.

“Üzgünüm,” dedim çaresizce. “Ben Modegce-”

Fakat kadın masadan kalkmıştı bile. Yüzünü silerek kapıya koştu.

Salondaki herkes gibi Anker da barın arkasından bana bakıyordu.

“Benim suçum değildi,” dedim kapıyı işaret ederek. “Durduk yere dellendi.”

Normalde onun peşinden koşup işin aslını öğrenirdim, fakat kadın hanı çoktan terk etmişti ve mülakat imtihanıma bir saatten az vakit kalmıştı. Hem Ambrose’un bunalıma soktuğu her kadına yardım etmeye kalksam karnımı doyurmak ve uyumak için zamanım kalmazdı.

Bu acayip olay kafamdaki dumanı dağıtmıştı en azından. Artık uykusuzluk yüzünden kendimi bitkin ve mayışmış hissetmiyordum. Fırsattan istifade mülakatı aradan çıkarmaya karar verdim. Babamın da dediği gibi, çabuk başlayan çabuk biterdi.

İdare’ye giderken bir seyyar satıcıdan altın sarısı ve kahverengi bir etli börek almak için durdum. Bu dönemki harç ücreti için cebimdeki her peniye ihtiyaç duyduğumun farkındaydım, fakat doğru düzgün bir yemeğin bedeli o kadar da büyük bir fark yaratmazdı. Tavuk eti, havuç ve ada çayıyla dolu börek sıcak ve doyurucuydu. Yürürken hem yemeğimi yiyor hem de Anker’ın hazırladıkları yerine canımın istediği bir şeyi almış olmanın verdiği bu küçük özgürlüğün tadını çıkarıyordum.

Son lokmamı da mideme indirirken burnuma ballı badem kokusu geldi. Kurutulmuş mısır koçanı kullanılarak akıllıca hazırlanmış bir külâh dolusu da badem satın aldım. Bu bana dört meteliğe patladı, fakat yıllardır ballı badem yemiyordum ve sorulara cevap verirken kanımda biraz şeker bulunmasının zararı dokunmazdı.

Mülakat kuyruğu avlu boyunca uzayıp gidiyordu. Anormal derecede uzun olmasa bile can sıkıcıydı. Balıkthane'den tanıdığım birini gördüm ve sıraya girmeye hazırlanan genç, yeşil gözlü kadının yanına gittim.

“Merhaba,” dedim. “Sen Amlia’sın, değil mi?”

Tedirgin bir tebessüm edip başını salladı.

“Ben Kvothe,” diyerek hafifçe eğildim.

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi. “Seni Zahiriyeane’de gördüm.”

“Sen de herkes gibi oraya Balıkthane demelisin,” dedim ve külâhı uzattım. “Ballı badem ister misin?”

Amlia başını iki yana salladı.

“Çok güzeller,” diyerek külâhı iştah kabartacak bir şekilde salladım.

Çekinerek uzandı ve bir tane aldı.

“Burası öğle mülakatlarının sırası mı?” diye işaret ederek sordum.

Yine başını sağa sola salladı. “Bizim sıraya girmemize daha birkaç dakika var.”

“Bizi böyle ayakta bekletmeleri çok saçma,” dedim. “Ağıldaki koyunlar gibiyiz. Bu iş herkesin zamanını boşa harcıyor, üstelik epey onur kırıcı.” Amlia’nın suratından kaygılı bir ifadenin geçtiğini gördüm. “Ne oldu?” diye sordum ona.

“Çok yüksek sesle konuşuyorsun,” dedi etrafına bakınarak.

“Herkesin aklından geçeni dile getirmekten korkmuyorum da ondan,” dedim. “Tüm bu mülakat süreci salaklık derecesinde kusurlu. Kilvin Hoca ne kadar becerikli olduğumu biliyor. Elxa Dal da öyle. Brandeur ise beni yerdeki bir çukurdan bile ayırt edemiyor. Harç ücretimin belirlenmesinde ne diye onlar kadar söz sahibi ki?”

Amlia gözlerini kaçırarak omuz silkti.

Ağızma bir badem daha atmamla onu yere tükürmem bir oldu. “Öf!” diyerek külâhı kıza doğru uzattım. “Bunların tadı sana da erik gibi geliyor mu?”

Bana tiksintiyle bakar gibi oldu, derken gözleri arkamdaki bir şeye odaklandı.

O tarafa dönünce Ambrose’un avlunun karşısından bize doğru gelmekte olduğunu gördüm. Beyaz renkli keten, kadife ve brokar kıyafetiyle her zamanki gibi iyi giyimliydi. Başında uzun beyaz bir kuş tüyünün takılı olduğu bir şapka vardı ve onu görmek nedense içimi yersiz bir öfkeyle doldurdu. Normalin aksine yalakalardan ve yaltakçılardan oluşan arkadaş grubu yanında yoktu.

“Harika,” dedim işitme mesafesine girdiği zaman. “Ambrose, buradaki varlığın, adına mülakat imtihanı denilen boklu pastanın üzerindeki boklu krema gibi.”

Ambrose bu sözlerim üzerine beklenmedik bir tebessüm etti. “Ah Kvothe. Ben de seni gördüğüme sevindim.”

“Bu sabah kız arkadaşlarından biriyle karşılaştım,” dedim. “Seni çıplak görmekten kaynaklandığını tahmin ettiğim derin bir duygusal travma geçiriyordu.”

Bu yorumu duyunca yüzü biraz asıldı. Amlia’ya sokulup bir sahne fısıltısıyla konuştım. “Güvenilir bir kaynaktan Ambrose’un çükünün mini minnacık olmakla kalmadığını, aynı zamanda yalnızca bir köpek leşinin, Gibea Dükü’ne ait bir resmin ya da üstü çıplak bir gemi davulcusunun karşısındayken tahrik olabildiğini duydum.”

Amlia’nın yüz ifadesi buz gibiydi.

Ambrose ona doğru döndü. “Gitsen iyi olacak,” dedi nazikçe. “Bu tür şeyleri dinlemen için bir sebep yok.”

Amlia resmen kaçtı.

“Hakkını vermem lazım,” dedim kızın uzaklaşmasını seyrederken. “Hiç kimse bir kadını senin gibi kaçırtamaz.” Başımdaki hayali bir şapkayı eğdirerek ona selam verdim. “Bu konu üzerine ders bile verebilirsin.”

Ambrose hoşnut bir tavırla başını sallayarak ve beni tuhaf denebilecek kadar sakın bir ifadeyle süzerek öylece durdu.

“O şapka seni genç oğlanlara düşkünmüşün gibi gösteriyor,” diye ekledim. “Ve defolup gitmezsen onu alıp bir tarafına sokacağım.” Ambrose’a dik dik baktım. “Konu açılmışken, kolun nasıl?”

“şu an her zamankinden iyi,” dedi keyifle. Kolunu dalgın bir hareketle ovuşturdu ve gülümseyerek öylece dikilmeyi sürdürdü.

Ağızıma bir badem daha attım, sonra yüzümü ekşitip onu tükürdüm.

“Mesele nedir?” diye sordu, “Yoksa erikten hoşlanmaz mısın?” Cevap beklemeden dönüp gitti: Hâlâ gülümsüyordu.

Onun gitmesini hiçbir şey söylemeden şaşkın gözlerle seyretmem, o anki durumumu çok iyi özetliyordu. Külahı kaldırıp derin bir soluk aldım. Burnuma mısır püskülü, bal ve tarçın kokuları geldi. Erik ya da hindistan cevizini çağrıştıran bir şey yoktu. Ambrose o kokuyu nereden bilebilirdi ki?..

Derken her şey anlam kazanıverdi. Tam o esnada öğle çanı çaldı ve benimkiyle aynı taşa sahip tüm öğrenciler avludaki dolambaçlı kuyruğa

girdiler. Mülakat imtihanımın vakti gelmişti.
Avludan koşa koşa ayrıldım.

Koğuş'un üçüncü katına koşarak çıktığım için soluk soluğa kalmış bir halde kapıyı çılginca yumrukladım. "Simmon!" diye bağırdım. "Aç şunu!" Koridor boyunca kapılar açıldı ve gürültüyü duyan öğrencilerin kafaları dışarı baktı. Bu kafalardan biri de sarı saçları karmakarışık vaziyetteki Simmon'a aitti. "Kvothe?" dedi. "Ne yapıyorsun? O benim kapım değil."

Yanına gittim, onu iterek odaya soktum ve kapıyı arkamızdan kapadım. "Simmon. Ambrose beni zehirledi. Sanırım kafamda bir terslik var, ama ne olduğunu bir türlü bilemiyorum."

Simmon sırtıttı. "Ben de bir an için..." Hayret dolu bir yüz ifadesiyle sözünü yarıda kesti. "Ne yapıyorsun? Odama tükürme!"

"Ağzımda garip bir tat var," diye açıkladım.

"Umurumda değil," dedi öfke ve hayretle. "Senin neyin var böyle? Yoksa ahırda mı doğdun?"

Elimin tersiyle suratına bir tane çarparak onu duvara doğru sendelettim. "Aslına bakarsan sahiden de bir ahırda doğmuşum," dedim sert bir sesle. "Ne var bunda?"

Sim bir eliyle duvardan destek alarak, ötekini de kızarmakta olan yanağına bastırarak ayağa kalktı. Yüzünde katıksız bir hayret ifadesi mevcuttu. "Tanrı aşkına, senin neyin var?"

"Hiçbir şeyim yok," dedim, "ama ses tonuna dikkat etsen iyi olur. Seni severim, ama zengin bir ailen var diye benden bir gıdım bile üstün olduğunu sanma." Kaşlarımı çatıp tekrar tükürdüm. "Tanrım, bu ne berbat bir şey böyle. Hindistan cevizinden nefret ederim. Hem de çocukluğumdan beri."

Ansızın Sim'in yüzünde bir idrak ifadesi belirdi. "Ağzındaki şu tat," dedi, "sakın erik ve baharat gibi olmasın?"

Başımı salladım. "İğrenç bir şey."

"Tanrı'nın gri külleri aşkına," diyen Sim'in kısık sesi gayet ciddiye. "Tamam, haklısın. Zehirlenmişsin. Ne olduğunu biliyorum." Benim dönüp kapıyı açmaya davrandığımı görünce durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Ambrose'u öldüreceğim," dedim. "Beni zehirlediği için."

"Aslında ortada zehir falan yok. Bu-" Konuşmayı ansızın bıraktı, sonra da sakın bir sesle devam etti. "O bıçağı nereden buldun?"

“Bacağıma yapışık vaziyette pantolonumun altında tutuyordum,” dedim. “Acil durumlar için.”

Sim derin bir nefes alıp verdi. “Gidip Ambrose’u öldürmeden önce beni bir dakika dinler misin?”

Omuz silktim. “Peki.”

“Oturup konuşsak olur mu?” Bir sandalyeyi işaret etti.

İç geçirerek oturdum. “Tamam. Ama acele et. Az sonra mülakata gireceğim.”

Sim sakın sakın kafa sallayıp karşıma, yatağının ucuna çöktü. “Hani bazen biri kafayı iyice bulunca aptalca bir şey yapmaya kalkışır. Üstelik bu şey ne kadar kötü olursa olsun onu bir türlü vazgeçiremezsin.”

Bir kahkaha patlattım. “Sen Eolian’ın önündeki arpçı kızla konuşmak isterken atının üstünde kustuğunda olduğu gibi mi?”

Başını salladı. “Aynen öyle. Aynı etkinin çok daha fazlasını yaratan bir şey üretebilen simyacılar vardır.”

Başımı iki yana salladım. “Kendimi hiç sarhoş gibi hissetmiyorum. Zihnim bulutsuz bir gökyüzü kadar açık.”

Sim başını yine salladı. “Zaten bu şey insanı sarhoş etmez,” dedi. “Sarhoşluğun etkilerinden sadece birini yaratır. Seni yorgun veya sersem etmez. Aptalca şeyler yapmanı kolaylaştırır, o kadar.”

Kısa bir süre düşündüm. “Bence yanıyorsun,” dedim. “Aptalca bir şey yapacakmış gibi hissetmiyorum.”

“Anlamanın bir yolu var,” dedi Sim. “Şu anda aklına kötü bir fikir geliyor mu?”

Bıçağın kenarını ayağıma hafif hafif vurarak bir müddet kafa yordum.

“Belki de...” Devamını getiremedim.

Bir süre daha düşündüm. Sim bana bakarak bekliyordu.

“...çatıdan atlamak?” Cümlenin sonunda sesim biraz yükselerek onu bir tür soruya çevirdi.

Sim ses çıkarmadı. Bana bakmaya devam etti.

“Sorunu görebiliyorum,” dedim yavaşça. “Sanırım davranışlarıma gem vuramıyorum.”

Simmon rahatlayarak gülümsedi ve başını cesaret verircesine salladı. “Aynen öyle. Zihnindeki çekinceler öyle bir silinmiş ki olmadıklarını fark edemiyorsun bile. Ama başka her şey aynı. Bilincin açık, konuşabiliyorsun ve mantıklısın.”

“Bana büyüklük taslıyorsun,” diyerek bıçağı ona doğrulttum. “Yapma.”

Gözlerini kırptı. “Pekâlâ. Sorununa bir çözüm düşünebiliyor musun?”

“Elbette. Bir tür davranışsal mihenk taşına ihtiyacım var. Senin çekincelerin yerli yerinde, o yüzden pusulam olacaksın.”

“Benim aklımdan da aynı şey geçiyordu,” dedi. “Yani bana güveniyor musun?”

Başımla olumladım. “Kadın meseleleri hariç. İş kadınlara gelince ahmağın tekisin.” Yakındaki masada duran bir bardak suyu alıp ağzımı çalkaladım ve yere tükürdüm.

Sim titrek bir tebessüm etti. “Anlaşıldı. Öncelikle, gidip Ambrose’u öldüremezsin.”

Tereddüt ettim. “Emin misin?”

“Eminim. Hatta o bıçakla yapabileceğin hemen hemen her şey kötü bir fikir. Onu bana versen iyi olur.”

Omuz silkip bıçağı avcumda çevirdim ve eğreti deri sapı önde olacak şekilde uzattım.

Sim bu davranışım karşısında şaşırdıysa da bıçağı aldı. “Merhametli Tehlu aşkına,” deyip uzunca iç geçirdi ve bıçağı yatağa bıraktı. “Teşekkürler.”

"Bu az önce bahsettiğin o aşırı şeylerden biri miydi?" diye sorup ağzımı yine çalkaladım. "Bir tür puanlama sistemi kullansak iyi olacak. Mesela onlu bir sistem."

“Odama su tükürmek bir puan,” dedi.

“Ah,” dedim. “Üzgünüm.” Bardağı masasına geri koydum.

“Sorun değil,” dedi rahat bir tavırla.

“Bir yüksek mi, alçak mı?” diye sordum.

“Alçak,” cevabını verdi. “Ambrose’u öldürmekse on puan.” Biraz tereddüt etti. “Belki de sekiz.” Sandalyesinde kıpırdandı. “Yedi de olabilir.”

“Sahi mi?” dedim. “Demek o kadar yüksek ha? Peki öyleyse.”

Sandalyemde öne eğildim. “Bana mülakat için bazı ipuçları vermelisin. Geç olmadan sıraya girmem lazım.”

Simmon başını mutlak suretle iki yana salladı. “Hayır. Bu çok kötü bir fikir. Sekiz puan.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim,” dedi. “Mülakat çok hassas bir sosyal etkileşim. Pek çok şey ters gidebilir.”

“Peki ya-”

Sim iç geçirip gözlerinin önüne düşen sarı saçlarını yana çekti. “Mihenk taşın mıyım, değil miyim? Beni dinlemen için sana her şeyi üç kere söylemem gerekirse bu işin sonunu getirenleyiz.”

Biraz düşündüm. “Haklısın, özellikle de tehlikeli olabilecek bir şey yapmak üzereysen.” Etrafıma bakındım. “Etkisi ne kadar sürer?”

“Sekiz saatten daha fazla değil.” Devam etmek için ağzını açtı, sonra kapadı.

“Ne?” diye sordum.

Sim iç geçirdi. “Bazı yan etkileri olabilir. Aldığın madde çözünen bir bileşen, o yüzden bir süre vücudunda kalacak. Stres, yoğun duygular, fiziksel egzersiz gibi şeyler yüzünden sorun tekrür edebilir...” Bana özür dilemesine baktı. “Bunlar şu anki halinin küçük birer yankısı gibi olacak.”

“Onun için daha sonra endişelenirim,” deyip elimi uzattım. “Bana mülakat taşını ver. Sen mülakata şimdi girebilirsin. Ben de senin yerine girerim.”

Ellerini çaresizce iki yana açtı. “Ben mülakata çoktan girdim,” diye açıkladı.

“Tehlu’nun dili ve dişleri aşkına,” diye sövdüm. “İyi. Git bana Fela’yı getir.”

Ellerini şiddetle salladı. “Hayır. Hayır hayır hayır. On puan.”

Güldüm. “Sandığın gibi değil. Onun mülakatı Zapt günü.”

“Sence taşını seninkiyle değişir mi?”

“Önceden teklif etmişti.”

Sim ayağa kalktı. “Onu bulmaya gidiyorum.”

“Ben burada kalacağım,” dedim.

Sim hevesle başını salladı ve kaygılı gözlerle odaya bakındı. “Yalnız başınayken hiçbir şey yapmasan iyi olur,” dedi kapıyı açarken. “Ben gelene kadar yerinden kıpırdama.”

Neyse ki Sim beş dakika sonra geri döndü.

Kapı hafifçe çalındı. “Benim,” diye tahtanın arkasından geldi Sim’in sesi. “İçeride her şey yolunda mı?”

“Tuhaf olan ne, biliyor musun?” diye sordum kapının öteki tarafından. “Sen yokken komik bir şey düşünüyordum, ama aklıma hiçbir şey gelmedi.” Odaya bakındım. “Galiba espri anlayışımız bütünüyle sosyal ihlallere dayanıyor. Ben herhangi bir ihlalde bulunamıyorum, çünkü sosyal

anlamda neyin kabul edilemez olduğunu bilmiyorum. Her şey bana aynı geliyor.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Sim. “Peki bir şey yaptın mı?”

“Hayır,” cevabını verdim. “Uslu durmaya karar verdim. Sen Fela’yı bulabildin mi?”

“Evet. Yanımda. Ama Fela içeri girmeden önce, bana sormadan hiçbir işe kalkışmayacağına söz vermelisin. Anlaştık mı?”

Güldüm. “Anlaştık. Yeter ki onun önünde aptallık etmeme mâni ol.”

“Söz,” dedi Sim. “Neden oturmuyorsun? Tedbir olsun diye.”

“Zaten oturuyorum,” dedim.

Sim kapıyı açtı. Fela’nın onun omzu üzerinden içeriye baktığını görebiliyordum.

“Merhaba Fela,” dedim. “Seninle mülakat sıralarımızı değişmemiz gerekiyor.”

“Öncelikle,” dedi Sim, “gömleğini tekrar giymen lazım. Bu yaptığın iki puan civarında.”

“Ah,” dedim. “Pardon. İçerisi sıcaktı da.”

“Pencereyi açabilirdin.”

“Harici nesnelerle olan etkileşimimi sınırlı tutmanın daha güvenli olacağını düşündüm,” dedim.

Sim’in bir kaşı kalktı. “İşte bu iyi bir fikir. Seni biraz yanlış yönlendirmiş, o kadar.”

Fela’nın koridordan, “Vay canına,” dediğini duydum. “Ciddi mi?”

“Kesinlikle,” dedi Sim. “Doğrusunu istersen senin içeri girmenin güvenli olacağını sanmıyorum.”

Gömleğimi başımdan geçirdim. “Giyindim,” diye seslendim. “İçiniz rahat edecekse ellerimin üstüne oturabilirim.” Aynen öyle yaparak ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım.

Sim içeri girip Fela’yı da buyur etti, sonra kapıyı arkasından kapadı.

“Fela, amma güzelsin,” dedim. “Seni iki dakikalığına çıplak görebilmek için kesemdeki tüm parayı verirdim. Hatta sahip olduğum her şeyi. Lavtam hariç.”

Hangisinin yüzünün daha çok kızardığını söylemek güçtü. Sanırım Sim’inkiydi.

“Öyle bir şey söylememem gerekirdi, değil mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi Sim. “Beş puanlık bir ihlal.”

“Ama bu çok anlamsız,” dedim. “Tablolarda çıplak kadınlar olur. İnsanlar o tabloları satın alırlar, öyle değil mi? Kadınlar da o tablolar yapılırken poz verirler.”

Sim başını salladı. “Doğru. Yine de yaptığın yanlıştı. Bir süre hiçbir şey söylemeden veya yapmadan otur, tamam mı?”

Başımı salladım.

“Buna hâlâ inanamıyorum,” diyen Fela’nın yanaklarındaki kızarıklık geçmeye başlıyordu. “Siz ikiniz bana bir tür şaka yapıyormuşsunuz gibime geliyor.”

“Keşke öyle olsaydı,” dedi Sim. “Şu an çok tehlikeli bir durumdayız.”

“Nasıl olur da çıplak tabloları hatırlar, ama başkalarının yanındayken gömleğini çıkarmaması gerektiğini hatırlamaz?” diye gözlerini benden ayırmaksızın sordu Fela.

“Gömleğimi çıkarmam pek önemli gözükmedi, hepsi bu,” dedim. “Kırbaçlanırken onu çıkarmıştım. O esnada da başkalarının yanındaydım. Böyle bir şeyin yanlış olması çok tuhaf geliyor.”

“Ambrose’u bıçaklamaya kalksaydın neler olurdu biliyor musun?” diye sordu Simmon.

Bir saniyeliğine düşündüm. Yaptığım şey bir ay evvel kahvaltıda ne yediğimi hatırlamaya çalışmak gibiydi. “Herhalde yargılanırdım,” dedim yavaşça, “ve insanlar bana içki ısmarlardı.”

Fela elinin arkasından boğuk bir kahkaha attı.

“Peki ya buna ne dersin?” diye sordu Simmon. “Hangisi daha kötü: bir turta çalmak mı, yoksa Ambrose’u bıçaklamak mı?”

Uzun uzun düşündüm. “Turta çilekli mi, böğürtlenli mi?”

“Vay be,” dedi soluğu kesilen Fela. “Bu...” Başını sağa sola salladı. “Tüylerim diken diken oldu.”

Simmon başını salladı. “Korkunç bir simya iksirinin tesiri altında. Erik özü denen yatıştırıcı maddenin bir çeşidinin. Onu içmene bile gerek yok. Doğrudan cilde sızabiliyor.”

Fela dönüp ona baktı. “O iksir hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

Sim zayıf bir tebessüm etti. “Mandrag verdiği her simya dersinde ondan uzun uzadıya bahseder. Hikâyeyi şimdiye dek on kere dinledim. Simyanın nasıl kötüye kullanılabileceğine dair en sevdiği örnek. Aşağı yukarı elli yıl önce Atur’daki bir simyacı onunla pek çok devlet görevlisinin hayatını

karartmış. Yakalanmasının tek sebebi bir kontesin oradaki bir düğüne dalıp bir düzine davetliyi öldürmesi ve-”

Sim durup başını iki yana salladı. “Neyse, bayağı kötüymüş. Metresine simyacıyı ihbar ettirecek kadar kötü.”

“Umarım hak ettiğini bulmuştur.”

“Hem de nasıl,” dedi Sim sert bir sesle. “Kısacası iksir herkese farklı etki ediyor. Çekinceleri azaltmakla kalmıyor, duyguları da körüklüyor. Serbest kalan gizli arzular ile belli başlı anıların birleşmesi adeta ahlaki bir bilinç kaybına sebep oluyor.”

“Kendimi kötü hissetmiyorum,” dedim. “Aslında oldukça iyiyim. Ama mülakat için endişeleniyorum.”

Sim beni gösterdi. “Gördün mü? Mülakatı hatırlıyor. Çünkü ona önem veriyor. Ama diğer şeyler... aklından uçuvermiş.”

“Bunun bir tedavisi var mı?” diye kaygıyla sordu Fela. “Onu Revir’e götürmeli miyiz?”

Simmon tedirgin gözüktü. “Sanmam. Üzerinde bir ilaç deneyebilirler, ama bünyesinde gerçek bir zehir yok ki. Simya öyle işlemez. Şu anda serbest prensiplerin etkisi altında. Cıvayı veya ophalumu attığın gibi onları vücuttan atamazsın.”

“Zaten ilaç fikri hoşuma gitmedi,” diye ekledim. “Tabii fikrimin bir önemi varsa.”

Sim, “Ayrıca mülakatın stresi yüzünden bu hale geldiğini zannedebilirler,” dedi Fela’ya. “Bu her dönem birkaç öğrencinin başına gelir. Sonra emin olana dek onu Çömlekhane’ye kapatırlar ve-”

Yerimden fırlayıp yumruklarımı sıktım. “Oraya tıklılacağıma ölürüm daha iyi,” dedim hiddetle. “Bir saatliğine bile olsa. Hatta bir dakikalığına.”

Beti benzi atan Sim kendini korumak için avuçları ileri bakacak şekilde ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. Fakat sesi sakın ve kendinden emindi. “Kvothe, sana üç kez söylüyorum: dur.”

Durdum. Fela bana faltaşı gibi açılmış korku dolu gözlerle bakıyordu.

Simmon kararlı bir tavırla devam etti. “Kvothe, sana üç kez söylüyorum: otur.”

Oturdum.

Sim’in arkasında duran Fela ona şaşkın bir bakış attı.

Simmon kibarca, “Teşekkürler,” dedi ve ellerini indirdi. “Aynı fikirdeyim. Revir senin için iyi bir yer değil. Durumun düzelene dek burada kalabiliriz.”

“Bu fikir bana da daha iyi geliyor,” dedim.

“Zaten Revir’de her şey yolunda gitse bile,” diye ekledi Simmon, “aklından geçenleri dile getirmeye daha yatkın olursun.” Küçük, muzip bir tebessüm etti. “Sırlar medeniyetin temel taşlarıdır ve senin çoğu kimseden daha çok sırra sahip olduğunu biliyorum.”

“Herhangi bir sırrım olduğunu sanmam,” dedim.

Sim’le Fela aynı anda kahkahalara boğuldular. “Korkarım bu sözünle Simmon’u doğrulamış oldun,” dedi Fela. “En azından birkaç sırrın olduğunu iyi biliyorum.”

“Ben de,” dedi Sim.

“Mihenk taşım sensin,” deyip omuz silktim. Akabinde gözlerimi Fela’ya dikip kesemi çıkardım.

Sim bana bakarak başını sağa sola salladı. “Hayır hayır. Sana söyledim. Onu çıplak görmek şu anda yapabileceğin en kötü şey olur.”

Bunu duyunca Fela’nın gözleri biraz kısıldı.

“Sorun ne?” diye sordum. “Yoksa onu yere yatırıp kötü emellerime alet edeceğimi mi sanıyorsun?” Kahkaha attım.

Sim bana dikkatle baktı. “Öyle bir şey yapmaz mısınız?”

“Tabii ki hayır,” dedim.

Sim önce Fela’yı, sonra tekrar beni süzdü. “Nedenini söyleyebilir misin?” diye merakla sordu.

Üzerinde düşündüm. “Çünkü...” Sözlerimin devamını getiremeyip başımı iki yana salladım. “Çünkü... yapamam işte. Bir taşı yiyemeyeceğimi veya bir duvarın içinden geçemeyeceğimi biliyorum. Bu da öyle bir şey.”

Kısa bir süre için bu konunun üzerine yoğunlaşmaya kalkınca başım dönmeye başladı. Bir elimi gözlerimin üstüne kapatıp ani baş dönmesini bastırmaya çalıştım. “Lütfen haklı olduğumu söyle,” dedim ansızın korkuya kapılarak. “Taş yiyemem, öyle değil mi?”

“Haklısın,” dedi Fela hemen. “Yiyemezsin.”

Zihnimin içinde cevap aramaktan vazgeçtim ve o tuhaf baş dönmesi yavaş yavaş geçti.

Sim pür dikkat beni izliyordu. “Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydim,” dedi.

“Benim bir fikrim var,” diye hafifçe mırıldandı Fela.

Fildişi mülakat taşını kesemden çıkardım. “Sadece bunu arıyordum,” dedim. “Tabii seni çıplak görmeme itirazın yoksa iş değişir.” Diğer elimle kesemi sallayarak Fela’nın gözlerinin içine baktım. “Sim bunun yanlış

olduğunu söylüyor, ama o kadınlar konusunda aptalın teki. Kafamdaki tahtalar yeterince sağlam olmasa bile bunu açıkça hatırlıyorum.”

Çekincelerimin geri gelmeye başlaması dört saati buldu. Yerli yerine oturmalarıysa iki saat daha sürdü. Bütün gün bir rahip kadar sabırla yanımda bekleyen Simmon’a göre bir şişe içki alıp gelmemeliydim. Hayır, sokağın karşısında havlayıp duran köpeğe bir tekme atmamalıydim. Hayır, Imre’ye gidip Denna’yı aramamalıydim. Hayır. Üç kez hayır.

Güneş batarken yine eski, yan ahlaklı halime dönmüştüm. Simmon, Anker’ın Yeri’ndeki odama kadar bana eşlik etmeden önce beni uzun uzadıya sorguladı. Sonra da sabaha kadar odamdan ayrılmayacağıma dair annemin sütü üzerine yemin etmemi istedi. Ettim.

Fakat kendimi tam anlamıyla toparlayamamıştım. Duygularım hâlâ çok yoğundu ve en ufak bir şeyde yüzeye çıkıveriyorlardı. Daha da kötüsü hafızam normale dönmekle kalmamış, aynı zamanda capcanlı ve kontrolsüz bir netlik kazanmıştı.

Simmon’la beraberken bu kadar kötü değildim. Onun varlığı dikkatimi hoş bir şekilde dağıtıyordu. Fakat Anker’ın Yeri’ndeki küçücük odamda yalnızken hafızamın eline düşmüştüm. Sanki zihnim hayatım boyunca gördüğüm her sivri uçlu ve acı verici şeyi ortaya çıkarıp incelemeye kararlıydı.

En kötü anılarımın kumpanyamın katlinden kaldığını düşünebilirsiniz. Kampımıza dönüp her şeyin yandığını görmem. Ebeveynlerimin cesetlerinin alacakaranlıkta büründüğü tuhaf biçimler. Onları öldürenler. Chandrialılar. Durmaksızın sırtarak benimle konuşan o adam. Köz.

Bu anılar kötü olmasına kötüydü, fakat aradan geçen yıllarda onları öyle çok hatırlayıp gözden geçirmiştım ki keskin kenarları neredeyse tamamen körelmişti. Hali’ın sesinin tonunu ve tınısını babamınki kadar net anımsıyordum. Köz’ün yüzünü kolayca hayalimde canlandırabiliyordum. Gülümserken sergilediği inci gibi dişlerini. Beyaz, kıvrırcık saçlarını. Mürekkep damlaları kadar siyah gözlerini. *Birinin ailesi hiç olmadık şarkılar söylemiş*, diyen kış soğuğuyla dolu sesini.

En kötü anılarımın bunlar olduğunu zannedebilirsiniz. Ama yanılırsınız.

Hayır. En kötü anılarım çocukluk günlerimden kalanlardı. Bindığım araba ağır ağır ve sarsılarak ilerlerken babamın dizginleri gevşekçe tutması. Omzumu kavrayan kuvvetli eli. Sahnedeysen bedenimi nasıl mağrur, üzgün

ya da utangaç gösterebileceğimi öğretmesi. Lavta tellerine basan parmaklarımı kendi parmakları yardımıyla düzeltmesi.

Annemin saçlarımı okşaması. Bana sarılan kolları. Başımı boynundaki o kıvrıma kusursuzca yaslamam. Geceleri kamp ateşinin yanında kucağına oturup kendimi miskin, mutlu ve güvende hissetmem.

En kötü anılar bunlardı. Kıymetli ve mükemmel. Ağz dolusu cam kırığı kadar keskin.

İki büklüm olmuş bir vaziyette yatağında titreyerek yatarken uyuyamıyor, aklımı başka şeylere veremiyor, kendimi hatırlamaktan alıkoyamıyordum. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sonra pencere hafifçe vuruldu. Çıkan ses öyle alçaktı ki kesilene dek fark etmedim. Sonra pencerenin arkamdan yavaşça açıldığını işittim.

“Kvothe?” dedi Auri usulca.

Dişlerimi sıkarak hıçkırıklarına engel olmaya çalıştım ve uyuduğumu zannedip gitmesi ümidiyle yatabildiğim kadar hareketsiz yattım.

“Kvothe?” diye seslendi yine. “Sana-” Kısa bir sessizlik yaşandı, sonra, “Ah,” dedi.

Arkamda hafif bir ses duydum. Pencereden içeri girerken ay ışığı onun minicik gölgesini duvara vurdu. Yanıma uzanırken yatağımın sallandığını hissettim.

Küçük bir el yüzümü okşadı.

“Her şey yolunda,” dedi. “Buraya gel.”

O benim düğüm, olmuş bedenimi çözüp başımı kucağına koyarken usulca ağlamaya başladım. Bir şeyler mırıldanarak alnıma düşen saçlarımı yana çekti. Sıcak yüzüme değen eli serindi.

“Biliyorum,” dedi kederle. “Bazen çok kötü oluyor, değil mi?”

Saçımı nazikçe okşadı ve bu daha da çok ağlamama sebep oldu. Birinin saçlarımı sevecen bir dokunuşla en son ne zaman okşadığını hatırlamıyordum.

“Biliyorum,” dedi yine. “Yüreğinde bir taş var ve bu bazen çok ağır geliyor. Ama onun yükünü tek başına taşımak zorunda değilsin. Bana gel. Ben halinden anlarım.”

Vücudum kasıldı ve ansızın o erik tadı bir defa daha ağzıma doldu. “Annemi çok özlüyorum,” dedim konuştuğumu bile fark etmeden. Sonra başka bir şey söylememek için dudaklarımı sımsıkı kapadım. Dizginlerine karşı koyan bir at misali dişlerimi sıktım ve başımı iki yana salladım.

“Bana açılabilirsin,” dedi Auri nazikçe.

Yine sarsıldım, erik tadı aldım ve sözcükler ağzımdan ardı ardına dökülmeye başladı. “Konuşmadan önce şarkı söylediğimi anlatırdı. Ben daha bebekken beni kucağında tuttuğu zamanlarda mırıldanma huyu varmış. Şarkı falan da değil hani. Kısacık melodiler. Yatıştırıcı bir ses. Sonra bir gün beni kampta gezdirirken o melodiyi aynen taklit ettiğimi duymuş. İki oktav daha yüksek sesle. Tiz bir mırıltı. Bunun ilk şarkım olduğunu söylerdi. Şarkıyı karşılıklı söyleyip durduk. Yıllarca.” Boğulur gibi oldum ve dişlerimi sıktım.

“Açılabilirsin,” dedi Auri yavaşça. “Açılman çok doğal.”

“Onu bir daha asla göremeyeceğim,” dedim hıçkırarak. Sonra da iki gözüm iki çeşme ağlamaya başladım.

“Her şey yolunda,” dedi Auri usulca. “Yanımdayım. Güvendesin.”

Sekizinci Bölüm

Sorular

Sonraki birkaç gün ne hoş ne de üretken geçti. Fela'nın mülakat sırası dönünün son günündeydi. Bu yüzden boş zamanımı iyi değerlendirmeye çalıştım. Balıkthane'de bazı ufak tefek işler yapmayı denedim, fakat bir ısı hunisi üretirken ağlamaya başlayınca alelacele odama dönmek zorunda kaldım. Gereken Alar'a erişememekle kalmadığım gibi ihtiyaç duyduğum son şey insanların mülakat stresi yüzünden bunalıma girdiğimi zannetmesiydi.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde Arşiv'e açılan dar tünelden geçmeye kalkışınca ağzım yine o erik tadıyla doldu ve içimi dar, karanlık alanlara karşı mantıksız bir korku kapladı. Neyse ki sadece birkaç metre ilerlemiştim, ama yine de tünelden geri geri çıkayım derken başımı yarmama ramak kaldı ve panik halinde taşlara sürttüğüm avuçlarım soyuldu.

İşte bu nedenle sonraki iki günü hastaymışım gibi yaparak minik odamda geçirdim. Lavta çaldım, kesik kesik uyudum ve Ambrose'a yönelik kötü düşünceler besledim.

Aşağıya indiğimde Anker ortalığı temizliyordu. “İyileştin mi?” diye sordu.

“Sayılır,” dedim. Dün sadece iki erik yankısı yaşamıştım ve bunlar çok kısa sürmüştü. Dahası gece boyunca hiç uyanmamıştım. İşin zor tarafı geride kalmış gibi gözüküyordu.

“Aç mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Bugün mülakat var.”

Anker kaşlarını çattı. “Öyleyse bir şeyler yemelisin. Mesela bir elma.” Barın arkasına geçti, kil bir bardak ve ağır bir testi çıkardı. “Biraz da süt iç. Zaten bozulmadan önce bitmesi lazım. Kahrolası buzsuz bir iki gün önce teklemeye başladı. Üstelik ona tam üç talent saymıştım. Buralarda buz bu kadar ucuzken o şeye para harcamamam gerekirdi.”

Barın üstünden sarktım ve maşrapalar ile şişeler arasında duran uzun tahta kutuya baktım. “İstersen ona bir göz atabilirim,” diye önerdim.

Anker bir kaşını kaldırdı. “Bir şeyler yapabilir misin?”

“Denerim,” dedim. “Sorun basitse onarabilirim.”

Anker omuz silkti. “Daha beter bozamazsın ya.” Ellerini önlüğüne silip beni barın arkasına çağırdı. “Sen ona bakarken ben de sana bir iki tane yumurta pişireyim. Hem onları da kullanmam lazım.” Tahta kutuyu açtı, içinden bir çift yumurta aldı, sonra da mutfığa gitti.

Barın köşesinden dolanıp buzsuzun önünde diz çöktüm. Buzsuz denen şey, küçük bir bavul boyutlarındaki kenarları taş kaplı bir kutuydu. Üniversite dışındaki yerlerde bir zahiriye mucizesi, lüks bir mal olarak görülürdü. Fakat böyle nesnelere sık sık rastlanılan burada doğru düzgün çalışmayan lüzumsuz bir zımbırtıydı.

Aslında son derece basit bir zahiriyecilik ürünüydü. Hiçbir hareketli parçası olmayıp iki yassı teneke şeritten ibaretti. Sigaldriyle kaplı bu şeritler ısıyı metalin bir ucundan ötekine taşırdı. Kısacası yavaş, verimsiz bir ısı aktarıcısıydı.

Eğilip parmaklarımı teneke şeritlere dokundurdum. Sağdaki sıcaktı, ki bu da içeride kalan kısmının soğuk olduğu anlamına geliyordu. Fakat soldaki şerit oda sıcaklığındaydı. Sigaldriye bakabilmek için başımı uzattım ve tenekenin üzerinde sembollerden ikisini kapsayan bir çizik tespit ettim.

Bu da durumu açıklamaya yetti. Bir sigaldri dizisi pek çok açıdan bir cümleye benzer. Sözcüklerden birkaçını çıkartırsanız cümlenin anlamı bozulur. Aslında *genellikle* bozulur demeliyim. Bazen hasar görmüş bir sigaldri dizisi çok nahoş sonuçlara yol açabilir.

Teneke şeride kaşlarımı çatarak baktım. Bu özensiz bir zahiriye işçiliği idi. Sembollerin zarar görmeyecek şekilde şeridin iç kısmında olması gerekirdi.

Etrafı biraz eşeleyince bir çekmecenin arka kısmında artık kullanılmayan bir buz çekici buldum, ardından hasar görmüş iki sembolün üstüne birkaç kez özenle vurarak tenekenin yumuşak yüzeyini düzelttim.

Sonra dikkatimi topladım ve bir meyve bıçağının ucuyla onları kalın metal şeride tekrar kazıdım.

Anker bir tabak dolusu yumurta ve domatesle mutfaktan çıktı. “Artık çalışacaktır,” dedim. Tabaktakileri ayıp olmasın diye yemeye başladım, ama fazla geçmeden acıktığımı fark ettim.

Anker kutuya bakıp kapağını kaldırdı. “Bu kadar basit demek?”

“Diğer her şey gibi,” dedim ağzım dolu olarak. “Ne yaptığını biliyorsan kolay. Çalışması *lazım*. Sen yine de soğutup soğutmadığını görmek için bir gün bekle.”

Tabaktaki yumurtaları bitirdikten sonra sütü kabalık etmeden içebileceğim kadar hızlı içtim. “Barda biriken paramı bugün almam gerekiyor,” dedim. “Bu dönemki harç ücretim yüksek olacak.”

Anker başıyla onayladı ve barın altında tuttuğu küçük bir kayıt defterine bakarak son iki aydır içermiş gibi yaptığım Greysdale likörlerinin hesabını çıkardı. Akabinde kesesini açıp masanın üstüne on bakır mangır bıraktı. Toplamda bir talent ediyordu: beklediğimin iki katı. Başımı kaldırıp ona şaşkın gözlerle baktım.

“Kilvin’in adamlarından biri gelip bu şeyi tamir etmek için benden en az yarım talent isterdi,” diye açıkladı Anker, buzsuz da hafif bir tekme atarak.

“Çalıştığından emin-”

Elini sallayarak beni susturdu. “Çalışmazsa gelecek ayki ücretinden keserim,” dedi. “Ya da başına kakıp Yıkım günleri de çalmanı sağlarım.” Sırıttı. “Bunu bir yatırım olarak görüyorum.”

Paraları keseme koydum: *Dört talent*.

Ürettiğim lambaların satılıp satılmadığını görmek için Balıkhane’ye giderken gözüme avluyu katetmekte olan siyah hoca cüppeli tanıdık bir suret ilişti.

“Elodin Hoca!” diye seslendim arkasından. Elodin o sırada Hocalar Salonu’nun yan kapılarından birine yaklaşıyordu. İçinde fazla vakit geçirmediğim az sayıdaki binadan biri olan Hocalar Salonu, hocalar ile kadrolu gillerlerin kaldıkları dairelerden ve okulu ziyaret eden gizemcilere ayrılmış misafir odalarından ibaret sayılırdı.

Adını işitince dönüp baktı. Beni kendisine doğru koşarken görünce gözlerini yuvarladı ve kapıya doğru yürümeye devam etti.

“Elodin Hoca,” dedim nefes nefese. “Size kısa bir soru sormam mümkün mü?”

“İstatistiksel olarak sorman pekâlâ mümkün,” dedi, kapıyı parlak piring bir anahtarla açarken.

“Peki öyleyse bir soru sorabilir miyim?”

“Bilinen herhangi bir gücün seni engelleyebileceğinden şüpheliyim.” Kapıyı açıp içeri girdi.

Davet edilmediğim halde peşinden ben de girdim. Elodin’i bulması zordu ve bu fırsattan yararlanmazsam onu bir dönü daha göremeyebilirdim.

Dar bir taş koridor boyunca peşinden gittim. “İsimlendirme dersi vermek için bir grup öğrenci topladığınızı duydum,” diye söze ihtiyatlı bir giriş yaptım.

“Bu bir soru değil,” diyen Elodin uzun, dar bir merdivene yöneldi.

Onu terslememek için kendimi zor tuttum ve derin bir nefes aldım.

“Böyle bir ders vereceğiniz doğru mu?”

“Evet.”

“Beni de dahil etmeyi planlıyor muydunuz?”

Elodin merdivenlerde durup bana bakmak üzere döndü. Siyah hoca cüppesi ona yakışmıyordu. Saçları darmadağındı ve fazlasıyla genç duran suratı çocuksu görünüyordu.

Bana uzun uzun baktı. Üstüne bahis oynamayı düşündüğü bir atmışım veya satarsa kilo başına ne kadar para kazanabileceğini hesaplamaya çalıştığı bir parça etmişim gibi beni tepeden tırnağa süzdü.

Fakat bu, göz göze geldiğimizde hissettiklerime kıyasla bir hiçti. İlk başta içimi bir huzursuzluk kapladı. Sonra merdivenlerdeki ışık azalır gibi oldu. Veya bir anda suya batırılmışım da basınç yüzünden doğru düzgün nefes alamıyormuşum gibi.

“Kahrolası yarım akıllı.” Çok uzaklardan gelircesine çıkan tanıdık bir ses duydum. “Yine kendinden geçeceksen bari zahmet edip Fakirhane’ye git de bizi ağzı köpüklü leşini oraya kadar taşıma zahmetinden kurtar. O da olmadı, kenara çekiliver.”

Elodin gözlerini benden ayırdı ve ansızın her şey yeniden netleşti. Derin derin nefes almamak için kendimi zorladım.

Basamaklardan paldır küldür inen Hemme Hoca omzuyla Elodin’e çarpıp onu kabaca itti. Beni görünce de alaycı bir kahkaha attı. “Elbette. Çeyrek akıllı da buradaymış. Sana okuman gereken bir kitap önerebilir

miyim? Bu harika eserin adı, *Koridorlar ve İşlevleri: Zihinsel Engelliler için Kullanma Kılavuzu.*”

Bana ters ters baktı ve ben hemen yana çekilmeyince pis bir tebessüm etti. “Ah, ama Arşiv sana hâlâ yasak, öyle değil mi? Öyleyse bu bilgileri senin gibiler için daha uygun bir yoldan alman gerekecek. Mesela bir pandomim gösterisi ya da kukla oyunu olarak?”

Kenara çekildim ve Hemme kendi kendine homurdanarak geçip gitti. Elodin diğer hocanın arkasından çakmak çakmak gözlerle baktı. Ne zaman ki Hemme köşeyi dönüp gözden kayboldu, Elodin işte o zaman dikkatini yeniden bana verdi.

İç geçirdi. “Diğer derslerine ağırlık versen daha iyi olabilir Re’lar Kvothe. Dal senden hoşlanıyor. Kilvin de öyle. Zaten onların derslerinde başarılı gibisin.”

“Ama hocam,” derken sesimdeki yılgıyı bastırmaya çalıştım, “Re’larlığa geçerken sponsorum siz oldunuz.”

Dönüp tekrar basamakları çıkmaya koyuldu. “Öyleyse nasihatlerime kulak vermelisin, değil mi?”

“İyi de diğer öğrencilere ders veriyorsanız niçin bana da vermiyorsunuz?”

“Çünkü yeterince sabredemeyecek kadar heveslisin,” diye kestirip attı. “Yeterince dinleyemeyecek kadar kibirlisin. Ve çok akıllısın. En fenası de o zaten.”

“Bazı hocalar akıllı öğrencileri tercih ederler,” diye mırıldandım geniş bir koridora vardığımız sırada.

“Evet,” dedi Elodin. “Dal, Kilvin ve Arwyl akıllı öğrencilerden hoşlanırlar. Git onların birinden ders al. İkimizin de hayatını kolaylaştırmış olursun.”

“Ama...”

Elodin koridorun ortasında aniden durdu. “Peki,” dedi. “Ders almaya layık olduğunu ispatla. Varsayımlarımı temellerinden sars.” Cebinde bir şey ararcasına cüppesini gösterişli hareketlerle yokladı. “Maalesef bu kapıyı açmamı sağlayacak bir imkândan yoksunum.” Bahsettiği kapıyı parmaklarıyla tıklattı. “Bu durumda sen ne yaparsın Re’lar Kvothe?”

O asabi halime rağmen gülümsedim. Yeteneklerime daha uygun bir sınav seçemezdi. Pelerinimdeki ceplerin birinden uzun ince bir çelik yay çıkardım, sonra da kapının önünde diz çöküp anahtar deliğine baktım. Kilit uzun süre dayanması için sapasağlam üretilmişti. Fakat büyük ve ağır

kilitler göz boyasalar da düzenli bakımları yapıldığı takdirde onları atlatmak aslında daha kolaydır.

Bu da işte öyle bir kilitti. Yalnızca üç yavaş nefes alıp verilebilecek sürede kilitten tatmin edici bir *klik* sesi çıktı. Doğruludum, dizlerimdeki tozu süpürdüm ve caka satarak kapıyı içeri doğru açtım.

Elodin az da olsa etkilenmişe benziyordu. Kapı açılırken iki kaşı da kalktı. “Akıllıca,” dedi içeri girerken.

Peşinden ben de girdim. Elodin’in dairesinin nasıl bir yer olduğunu daha önce hiç merak etmemiştim. Ama tahmin yürütseydim bile buna benzer bir şey düşünemezdim.

Odalar kocaman ve gösterişliydi. Tavan yüksekti, yere kalın halılar serilmişti. Duvarlarda eski ahşap kaplamalar vardı ve yüksek pencereler sabah ışığını içeri alıyordu. Etrafta yağlıboya tablolar ve antika sayılabilecek kadar eski ahşap mobilyalar mevcuttu. Ortalık anormal derecede düzenliydi.

Elodin antreyi çabucak katetti, zevkli döşenmiş bir oturma odasından geçti, sonra da yatak odasına girdi. Büyük bir yatak odası desem daha doğru olur. Dev odanın ortasında tekne büyüklüğünde dört direkli bir yatak vardı. Elodin bir gardırobun kapağını açtı ve üzerindeki benzer uzun, siyah cüppeler çıkarmaya başladı.

“Tut.” Elodin ben daha fazla taşıyamayacak hale gelene değin cüppeleri kollarıma yığdı. Bazıları sıradan bir pamuklu kumaştan dikilmiş olmasına rağmen diğerleri kaliteli ketenden veya pahalı, yumuşak kadifedendi. Yarım düzine de kendi koluna attı ve onları oturma odasına götürdü.

Yüzlerce kitapla dolu eski kitaplıkların ve üstü cilalı kocaman bir masanın yanından geçtik. Duvarların birinde iri bir domuzu pişirebilecek büyüklükte bir taş şömine yer alıyordu, fakat o esnada güz soğuğunu uzak tutmak için şöminede sadece ufak bir ateş yanmaktaydı.

Elodin oradaki bir masanın üstünden kristal bir sürahi alıp şöminenin önüne gitti. Kolundaki cüppeleri taşıdıklarımın üstüne atınca neredeyse önümü göremez oldum. Sürahinin kapağını nazikçe çıkartıp içindeki sıvının tadına baktı ve bir kaşını beğeniyle kaldırarak sürahiyi ışığa tuttu.

Tekrar denemeye karar verdim. “Elodin Hoca, niçin bana isimlendirme öğretmek istemiyorsunuz?”

“Yanlış soru sordun,” diyerek sürahideki sıvıyı şöminedeki sıcak kömürlerin üzerine boşalttı. Alevler iştahla yükselirken benden kucak dolusu cüppe alıp kadife olanlardan birini yavaşça ateşe soktu. Cüppe

çabucak tutuştu ve alevler her yanını sararken Elodin ötekileri de birbiri ardına ateşe attı. Sonuçta bacadan yukarı yoğun bir duman kaldıran alev almış bir giysi yığını ortaya çıktı. “Tekrar dene.”

Dayanamayıp en bariz soruyu sordum. “Giysilerinizi niye yakıyorsunuz?”

“Olmadı. Doğru sorunun yakınından bile geçmedin,” deyip kollarımdaki diğer cüppeleri de aldı ve hepsini şömineye yığdı. Sonra da baca kapağının kolunu tutup çekti ve kapak metalik bir sesle kapandı. O yoğun duman odayı sarmaya başladı. Elodin biraz öksürdü, akabinde geri çekilip hoşnut gözlerle etrafına bakındı.

İşte o zaman neler olduğunu anladım. “Ah, Tanrım,” dedim. “Bu kimin dairesi?”

Elodin başını memnuniyetle salladı. “Çok iyi. *Niçin sizde bu odanın anahtarı yok? veya, Burada ne işimiz var?* sorularını da kabul ederdim.” Ciddi gözlerle bana baktı. “Kapılar boşu boşuna kilitlemez. Anahtarı olmayan insanların dışarıda kalmalarının bir sebebi vardır.”

Şöminede kalacaklarından emin olmak istercesine dumanı tüten giysi yığınının ayağının ucuyla dürttü. “Akıllı olduğunun farkındasın. Zayıf noktan da bu. Neye bulaştığını bildiğini sanıyorsun, ama bilmiyorsun.”

Bana baktı. Kara gözleri son derece ciddiydi. “Seni eğitmem için bana güvenebileceğini sanıyorsun,” dedi. “Seni koruyacağımı düşünüyorsun. Ama bu, aptallıkların en büyüğü.”

“Burası kimin dairesi?” diye endişeyle tekrarladım.

Ani bir sırtıtışla bana bütün dişlerini gösterdi. “Hemme Hoca’nın.”

“Niçin Hemme’nin bütün giysilerini yakıyorsunuz?” diye sordum, geniz yakan bir dumanın odayı hızla sardığı gerçeğine aldırış etmemeye çalışarak.

Elodin bana geri zekâlıymışım gibi baktı. “Çünkü ondan nefret ediyorum.” Şöminenin üstüne bıraktığı kristal sürahiyi alıp şiddetle şömineye fırlattı. Sürahi paramparça oldu. Saçılan sıvı, ateşi daha da canlandırdı.

“Herif dallamanın teki. Kimse benimle öyle konuşamaz.”

Duman odayı doldurmaya devam etti. Tavan o kadar yüksek olmasaydı çoktan boğulmaya başlamıştık. Ona rağmen kapıya doğru yürürken nefes almamız zorlaşıyordu. Elodin kapıyı açtı ve dumanlar koridora taşıtı.

Kapının önünde durduk ve dumanlar yanımızdan geçip giderken birbirimize baktık. Meseleye farklı bir açıdan yaklaşmayı denedim.

“Tereddüdünüzü anlıyorum Elodin Hoca,” dedim. “Bazen içinde bulunduğum durumu enine boyuna düşünmediğim oluyor.”

“Belli.”

“Ve itiraf etmeliyim ki bazen...” Duraksayıp *düşüncesizce davranıyorum* sözünden daha mütevazı bir şey düşünmeye çalıştım.

“Tam bir budala gibi mi davranıyorsun?” diye yardımcı oldu Elodin.

Kabaran öfkem tevazu göstermeye yönelik kısa çabalarımı bastırdı.

“Tanrıya şükür dünyada yanlış kararlar veren bir tek ben varım!” dedim, bağırmmak için kendimi zor tutarak. Sert bakışlarla gözlerimi gözlerine diktim. “Sizin hakkınızda da hikâyeler anlatılıyor. Burada bir öğrenciyken ortalığı epeyce karıştırmışsınız.”

Elodin’in keyifli ifadesi sönüverdi ve yerini boğazına bir şey takılmış gibi bir ifadeye bıraktı.

Sözlerimi sürdürdüm. “Pervasız olduğumu düşünüyorsanız bu konuda bir şeyler yapın. Bana işin doğrusunu gösterin! Genç zihnimi alıp şekillendirin ve-” Ağz dolusu duman soluyunca öksürmeye başladım ve azarım yarım kaldı. “Bir şeyler yap işte kahrolasıcı!” dedim öksürerek. “Beni eğit!”

Aslında bağırdığım yoktu, yine de soluğum kesildi. Öfkem geldiği kadar çabuk geçti ve fazla ileri gittiğimden endişelendim.

Fakat Elodin tepki vermeden bana baktı. “Seni eğitmediğimi de nereden çıkardın?” diye sordu hayretle. “Tabii öğrenmeyi sürekli reddediyorsun, o ayrı.”

Sonra da dönüp koridordan aşağı yürümeye başladı. “Yerinde olsam buradan bir an evvel giderdim,” dedi başını çevirmeden. “İnsanlar bu olaydan kimin sorumlu olduğunu öğrenmek isteyecek ve herkes Hemme’yle aranın bozuk olduğunu biliyor.”

Vücudumu birden ter bastı. “Ne?”

“Mülakattan önce yıkanmayı da unutma,” dedi. “Leş gibi duman kokman senin için hiç de iyi olmaz. Ben burada oturuyorum,” dedi Elodin, cebinden bir anahtar çıkartıp koridorun karşısındaki bir kapıyı açarken. “Peki senin bahanen ne?”

Dokuzuncu Bölüm

Edepli Bir Dil

Saçlarım hâlâ ıslakken kısa bir koridordan geçtim, bir merdiveni çıktım ve boş bir tiyatro sahnesine adım attım. Her zamanki gibi, hilal şeklinde kocaman bir masa hariç içerisi karanlıktı. Işığın kenarında durup kibarca bekledim.

Şansölye bana yaklaşmamı işaret edince masanın ortasına yürüdüm ve taşıma ona verdim. Bunun akabinde geri çekildim ve masanın dışı doğru çıkıntı yapan iki boynuzu arasındaki daha parlak ışık halkasının içine girdim.

Dokuz hoca bana bakıyordu. Bir çitin üstüne tünemiş kuzgunlar gibi dramatik göründüklerini söylemek isterdim, fakat hepsi de resmi cüppelerini giymiş olsa bile düzenli bir gruba benzemeyecek kadar uyumsuzdular.

Dahası yüzlerinde bitkinliğin emarelerini seçebiliyordum. Öğrenciler mülakattan ne kadar nefret ederlerse etsinler, bunun hocalar için de parkta gezinti yapmaya benzemediğini ancak o zaman anladım.

“Arliden oğlu Kvothe,” diye resmi bir dille konuştu Şansölye. “Re’lar.” Masanın sağ boynuzunun olduğu tarafı işaret etti. “Baş Hekim?”

Arwyl yuvarlak gözlük camlarının ardındaki babacan yüzüyle bana baktı. “Mhenkanın tıbbi özellikleri nelerdir?”

“Kuvvetli bir anestetiktir,” dedim. “Ayrıca güçlü bir katatonik ve potansiyel bir arındırıcıdır.” Tereddüt ettim. “Komplikasyonlar doğuran pek çok ikincil özelliği de vardır. Onları da sayayım mı?”

Arwyl başını iki yana salladı. “Bir hasta eklem ağrıları ve zor nefes alma şikâyetiyle Revir’e geliyor. Ağzı kuru ve dilinde şekerli bir tat

olduğunu iddia ediyor. Üşümekten yakınmasına rağmen terli ve ateşi yüksek. Teşhisin nedir?”

Bir nefes aldım, derken tereddüde kapıldım. “Revir’de bir teşhis koymam Arwyl Hoca. El’thelerinizden birini çağırırım.”

Gözlerinin kenarları kırışarak bana gülümsedi. “Doğru,” dedi. “Ama laf olsun diye rahatsızlığı ne olabilir?”

“Hastamız bir öğrenci mi?”

Arwyl bir kaşını kaldırdı. “Tereyağı fiyatıyla bunun ne ilgisi var?”

“Balıkhane’de çalışıyorsa dökümcü gribine yakalanmış olabilir,” dedim. Arwyl’in kaşı yine kalkınca ekledim: “Balıkhane’de farklı türde metal zehirlenmelerine maruz kalınabilir. Burada bu vakalara sık rastlanmaz çünkü öğrenciler iyi eğitimidirler. Ama sıcak bronzla çalışan biri dikkatli davranmazsa ölümüne sebep olabilecek kadar çok duman soluyabilir.” Kilvin’in baş salladığını gördüm ve bunu bilmemin yegâne sebebinin yaklaşık bir ay önce önce benim de aynı hastalığa yakalanmam olduğunu söylemek zorunda kalmadığıma sevindim.

Arwyl düşünceli bir *hıh* sesi çıkardı, sonra da masanın diğer tarafını işaret etti. “Baş Aritmetikçi?”

Brandeur masanın sol ucunda oturmaktaydı. “Takasçının yüzde dört aldığını farz edersek bir talenti kaç peniye bozdurabilirsin?” Soruyu sorarken başını önündeki kâğıtlardan kaldırmamıştı.

“Ne tür bir peni Brandeur Hoca?”

Bunun üzerine başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Yanlış hatırlamıyorsam hâlâ Birleşik Eyaletler’deyiz.”

Onun Arşiv’e bıraktığı kitaplardaki açıklamalardan faydalanarak sayıları kafamdan hesapladım. Bu kitaplarda bulunan değişim oranları bir faizcide rastlayacaklarınızdan değildi; birbirlerine ortak bir paydada yalan söyleyebilsinler diye hükümetlerin ve finansçıların yayınladıkları resmi rakamlardı. “Demir peni olarak üç yüz elli,” dedim, sonra da ekledim: “Bir. Ve de yarım.”

Ben henüz son cümlemi bitirmemişken Brandeur kâğıtlarına baktı. “Pusulan iki yüz yirminci noktada altın, yüz on ikinci noktada platin ve otuz ikinci noktada kobalt gösteriyor. Neredesin?”

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Üç nokta yöntemiyle yer belirlemek detaylı haritalar ve zorlu bir nirengi gerektirip genelde yalnızca tecrübeli gemi kaptanları ile haritacılar tarafından kullanılırdı. Zaten bu kişiler de gerekli hesaplamaları yaparken ayrıntılı çizelgelerden faydalanırlardı.

Benimse hayatım boyunca sadece iki kez nirengi pusulası görmüşlüğüm vardı.

Ya bu soru Brandeur'un öğrenciler için ayırdığı kitaplardan birinde yer alıyordu ya da tekerime çomak sokmak için özel olarak seçilmişti. Brandeur ile Hemme'nin arkadaş oldukları düşünülürse ikinci ihtimalin doğru olduğunu tahmin ettim.

Gözlerimi kapadım, medeni dünyanın bir haritasını hayalimde canlandırdım ve en iyi tahminimi yaptım. "Tarbean mı?" dedim. "Yıl'deki bir yer de olabilir." Gözlerimi açtım. "Açıkçası bilmiyorum."

Brandeur bir kâğıt parçasına not aldı. "Baş İsimci," dedi başını kaldırmadan.

Elodin bana hınzır, imalı bir bakış attı ve o sabah Hemme'nin odasındaki rolümü açığa vuracağına dair bir korkuya kapıldım.

Onun yerine gösterişli bir edayla üç parmağını kaldırdı. "Elinde üç maça var," dedi. "Ve ortada beş maça duruyor." Ellerini bitıştırıp bana büyük bir ciddiyetle baktı. "Toplam kaç maça eder?"

"Sekiz maça," dedim.

Diğer hocalar sandalyelerinde hafifçe kıpırdandılar. Arwyl iç geçirdi. Kilvin boynunu büktü. Hemme ile Brandeur bakışıp gözlerini yuvarlayacak kadar ileri gittiler. Bıkkınlıkları uzun zamandır devam ediyormuş gibi bir halleri vardı.

Elodin onlara kaşlarını çatı. "Ne?" diye bilmek isterken sesi sert çıktı. "Çaldığınız şarkı için daha ciddi dans etmemi mi istiyorsunuz? Ona sadece bir isimcinin cevap verebileceği sorular mı sorayım?"

"Pekâlâ," diyen Elodin tekrar bana döndü. Gözlerine sert bir ifade hâkimdi ve sesinde tuhaf bir tını mevcuttu. Yüksek çıkmasa bile konuşurken adeta bütün salonu dolduruyor, başka bir sese yer bırakmıyordu. "Ay tepemizdeki gökyüzünde bulunmadığı zaman," dedi Elodin haşince, "nereye gider?"

Sustuğu zaman salon doğal olmayan bir sessizliğe büründü. Sanki sesi dünyada bir delik açmıştı.

Sorunun devamının gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim. "En ufak bir fikrim bile yok," diye itiraf ettim. Elodin'in sesinden sonra benimki epey ince ve güçsüz çıkar gibiydi.

Elodin omuz silkti, ardından zarifçe masanın karşısını işaret etti. "Baş Sempatici."

Yalnızca Elxa Dal resmi cüppesinin içinde rahat gözükiyordu. Koyu renkli sakalı ve ince suratı her zamanki gibi bana kötü yazılmış pek çok Atur oyununda bulunan o şeytani büyüci karakterini hatırlatmaktaydı. Bana halden anlar bir bakış attı. “Lineer galvanik çekim kuvveti için hangi bağ gerekir?” deyip geçti.

Kolaylıkla cevapladım.

Başını salladı. “Demir için önlenemez tükenme mesafesi nedir?”

“Dokuz kilometre,” diyerek kitapta yazan cevabı verdim, fakat ‘önlenemez’ terimiyle alıp veremediğim vardı. Hatırı sayılır bir enerji miktarının on kilometreden daha uzağa taşınması istatistiksel açıdan mümkün olmasa bile sempati kullanarak çok daha uzun mesafelere aktarım yapılabilirdi.

“Kaynamaya başlayan bir ons suyun tamamen buharlaşması için ne kadar ısı gerekir?”

Balıkthane’de öğrendiğim buharlaşma çizelgelerinden hatırlayabildiğim kadarını çekip aldım. “Yüz seksen thaum,” dedim hissettiğimden daha büyük bir kendine güvenle.

“Benim için bu kadarı yeterli,” dedi Dal. “Baş Simyacı?”

Mandrag lekeli ellerinden birini boş verircesine salladı. “Beni geçin.”

“Maçalarla ilgili sorularda çok başarılı,” diye fikir verdi Elodin.

Mandrag ona kaşlarını çatı. “Baş Arşivci.”

Uzun yüzü ifadesiz olan Lorren beni süzdü. “Arşiv’in kuralları nedir?”

Bu soru üzerine yüzüm kızardı ve başımı eğdim. “Sessizce hareket et,” dedim. “Kitaplara saygı duy. Kâtiplerin sözünü dinle. İçeri su sokma. Yiyecek sokma.” Yutkundum. “Ateş sokma.”

Lorren başını salladı. Ses tonundan veya tavırlarından bir hoşnutsuzluk sezilemese de onun bu hali durumu daha da kötüleştiriyordu. Gözleri masanın ilerisine çevrildi. “Baş Zahiriyeci.”

İçimden küfrettim. Son bir dönü içerisinde Lorren Hoca’nın Re’larlar için ayırdığı kitapların altısını da okumuştum. Sadece Feltemi Reis’in *İmparatorlukların Çöküşü* adlı eseri bile on saatimi almıştı. Arşiv’e erişim hakkından daha çok istediğim şeylerin sayısı yok denecek kadar azdı ve aklına gelebilecek her türlü soruya bir çırpıda cevap vererek Lorren Hoca’nın gözüne girmeyi ummuştum.

Fakat artık yapacak bir şey yoktu. Kilvin’e baktım.

Büyük bir ayıya benzeyen hoca, “Bakırın galvanik verimliliği,” diye sakalının arasından homurdandı.

Cevaplamam zor olmadı. Güverte lambaları için hesaplamalar yaparken bu bilgiyi kullanmam gerekmişti.

“Galyumun iletkenlik katsayısı.”

Lambaların ışık yayıcılarını üretmek için bunu da bilmem gerekiyordu. Yoksa Kilvin bana bile bile kolay sorular mı sormaktaydı? Cevabı verdim.

“Güzel,” dedi Kilvin. “Baş Hatip?”

Hemme’ye dönerken derin bir nefes aldım. Hitabetten ve lüzumsuz felsefelerden hiç hoşlanmasam da kitaplarından üçünü okumuştum.

Yine de kişisel tercihlerimi iki dakikalığına rafa kaldırıp iyi ve mütevazı bir öğrenci rolü oynayabilirdim. Ben bir Ruh’tum ve rol kesmek doğamda vardı.

Yuvarlak yüzü öfkeli birayı andıran Hemme bana dik dik baktı.

“Dairemi sen mi ateşe verdin seni gidi süprük piç kurusu?”

Sorunun hışmı beni büsbütün gafil avladı. Aşırı derecede zor sorulara, şaşırtmacalı sorulara veya her türlü cevabı yanlış çıkartabilecek iki uçlu sorulara hazırdım. Fakat bu beklenmedik suçlama beni hazırlıksız yakalamıştı. Ayrıca süprük lafından özellikle nefret ediyordum. İçimdeki duygular kabardı ve aniden ağzımda o erik tadını aldım. Beynimin bir parçası verilebilecek en uygun cevabı ararken farkında bile olmadan konuşmaya başladım. “Daireni ben yakmadım,” dedim dürüstçe. “Ama keşke yaksaydım. Ve keşke sen de o sırada yatağında mışıl mışıl uyuyor olsaydın.”

Hemme’nin yüz ifadesindeki öfke yerini hayrete bıraktı.

“Re’lar Kvothe!” diye çıkıştı Şansölye. “Edepli bir dille konuşmazsan seni bizzat Uygunsuz Davranışla suçlarım!”

Erik tadı geldiği kadar çabuk gitti ve beni hafif bir baş dönmesiyle bıraktı. Korku kadar utançtan da terliyordum. “Özür dilerim Şansölye,” dedim çabucak, bakışlarımı ayaklarıma dikerek. “Öfkeyle konuştum. Halkım süprük sözünü büyük bir hakaret kabul eder. Bu söz binlerce Ruh’un sistematik bir şekilde katledilmesini alaya almakta kullanılır.”

Şansölye’nin kaşları arasında merakını gösteren bir kırıksıklık belirdi. “Bu etimolojik kökeni bilmediğimi itiraf etmeliyim,” diye mırıldandı. “Eh, benim sorum da bu olsun.”

“Dur,” diye lafa karıştı Hemme. “Daha işim bitmedi.”

“Bitti,” dedi Şansölye, sert ve kendinden emin bir sesle. “En az bu çocuk kadar kötüsün Jasom, üstelik daha az bahaneyle. Profesyonel

davranamayacağını açıkça gösterdin, o yüzden çeneni kapa ve sana kınama cezası vermediğim için kendini şanslı say.”

Öfkeden yüzü bembeyaz kesilse de Hemme dilini tuttu.

Şansölye bana baktı. “Baş Filolog,” diye kendini resmi bir dille tanıttı. “Re’lar Kvothe: Süprük sözcüğünün etimolojik kökeni nedir?”

“İmparator Alcyon tarafından başlatılan uygulamalardan gelir,” dedim. “İmparator yayınladığı bir fermanla yollardaki gezgin *süprüntülere* para ve hapis cezası verilmesinin yanı sıra bu kişilerin yargısız olarak sürgüne gönderilebileceğini duyurmuştur. Bahsi geçen terim metaplazmik dönüşümle kısalarak ‘süprük’ halini almıştır.”

Şansölye bu cevap üzerine bir kaşını kaldırdı. “Demek öyle?”

Başımı sallayarak doğruladım. “Ayrıca bu sözcüğün gezgin kumpanyacıların hırpani görünümlerine gönderme yapmak amacıyla da kullanıldığı kanaatindeyim.”

Şansölye resmi bir edayla başını salladı. “Teşekkürler Re’lar Kvothe. Biz görüşmemizi yaparken oturup bekle.”

Onuncu Bölüm

Kıymet Vermek

Harç ücretim dokuz talent ve beş mangır olarak belirlendi. Manet'in öngördüğü on talentten az olsa da kesemde bulunandan fazlaydı. Saymanla hesabımı kapatmak için yarın öğleye dek vaktim vardı, yoksa bütün bir dönemi kaçıracaktım.

Çalışmalarımı ertelemek zorunda kalmam bir trajedi olmazdı. Fakat yalnızca öğrencilerin Zahiriye hane'deki teçhizatlar gibi Üniversite kaynaklarına erişim izni vardı. Bu da harcımı ödeyemezsem Kilvin'in atölyesine, yani harç için gereken parayı kazanmayı umduğum tek mekâna giremeyeceğim anlamına geliyordu.

Ardiye'ye uğradım. Açık pencereye yaklaşırken Jaxim bana gülümsedi. "Lambalarını daha bu sabah sattım," dedi. "Elimizdekilerin sonuncusu oldukları için de biraz tuzluya gittiler."

Doğru sayfayı bulana dek kayıt defterini karıştırdı. "Yüzde altmışlık komisyonun dört talent ve sekiz mangıra denk geliyor. Kullandığın malzemelerin bedelini düşünce..." Parmağını başka bir sayfada gezdirdi, "...sana iki talent, üç mangır ve sekiz metelik kalıyor."

Jaxim deftere bir not düştü, sonra da bana fatura kesti. Kâğıdı dikkatle katlayıp keseme koydum. Sikkelerin o huzur verici ağırlığına sahip olmasa bile toplam servetimi altı talentten fazlasına çıkarıyordu. Epey para biriktirmiştim, ama hâlâ yeterli değildi.

Hemme'ye öfkelenmeseydim harç ücretim daha düşük belirlenebilirdi. İki gün boyunca odamda saklanmak, ağzımdaki erik tadıyla ağlayıp sızlanmak zorunda kalmasaydım daha çok ders çalışabilir ya da daha çok para kazanabilirdim.

Aklıma bir fikir geldi. “Herhalde yeni bir şeye başlasam iyi olacak,” dedim bozuntuya vermeden. “Bana küçük bir pota lazım. Ayrıca iki ons bronz, dört ons gümüş, bir makara altın teli, bakır bir-”

“Dur bir saniye,” diye sözümü kesti Jaxim. Parmağını kayıt defterinde adımın yazılı olduğu satıra götürdü. “Sana altın veya gümüş için izin verildiğini görmüyorum.” Bana baktı. “Ortada bir hata mı var?”

Yalan söylemek istemediğim için tereddüt ettim. “İzne ihtiyaç olduğunu bilmiyordum,” dedim.

Jaxim bilgiç bir ifadeyle sırtıttı. “Böyle bir şeye ilk kalkışan sen değilsin,” dedi. “Harç ücreti yüksek mi geldi?”

Başımı salladım.

Halden anlar bir edayla suratını buruşturdu. “Üzgünüm. Kilvin dikkatli olmadığı takdirde Ardiye’nin faizci dükkânına döneceğini biliyor.” Defteri kapadı. “Diğer herkes gibi sen de bir rehinciye gitmek zorundasın.”

Ellerimi kaldırdım ve sağa sola çevirerek parmaklarımda takı olmadığını gösterdim.

Jaxim yüzünü ekşitti. “İşin zor. Gümüş Sokak’ta makul bir faizci tanıyorum. Aylık sadece yüzde on istiyor. Tabii bu bile dişini çektirmek gibi bir şey, yine de çoğundan iyi.”

Başımı sallayıp iç geçirdim. Gümüş Sokak loncaya mensup faizci dükkânlarının bulunduğu yerdı. Orada benim gibi birinin yüzüne bile bakmazlardı. “Geçmişte borç aldıklarımın iyi olduğu kesin,” dedim.

Lavtamin tanıdık ağırlığını omzumda hissederek Imre’ye doğru yürürken vaziyeti gözden geçirdim.

Durumum zor olsa da vahim değildi. Hiçbir faizci malı mülkü olmayan öksüz bir Edema Ruh’a para vermezdi, fakat istersem Devi’den borç alabilirdim. İşin o raddeye varmamasını umuyordum. Devi’nin istediği faiz aşırı olmakla kalmıyordu, aynı zamanda borcumu vaktinde ödeyemezsem benden ne gibi şeyler isteyeceğinden çekiniyordum. Bu isteklerin ufak olacağından kuşkuluydum. Ya da kolay. Ya da bütünüyle yasal.

Taşköprü’yü aşarken kafamdan işte bu düşünceler geçiyordu. Önce bir eczaneye uğradım, akabinde Gri Adam’a gittim.

Kapıyı açınca Gri Adam’ın bir pansiyon olduğunu gördüm. İnsanların toplanıp içki içebileceği bir ortak salonu yoktu. Onun yerine küçük ama iyi döşenmiş bir bekleme odasına sahipti. Kapı görevlisi beni hoşnutsuz değilse de tasvip etmez bakışlarla süzdü.

“Yardımcı olabilir miyim bayım?” diye sordu ben içeri girerken.
“Genç bir bayanı arıyordum,” dedim. “Adı Dinael.”
Başını salladı. “Burada olup olmadığına bir bakayım.”
“Zahmet etme,” deyip merdivenlere yöneldim. “Beni bekliyordu.”
Adam önümde durdu. “Korkarım bu mümkün değil,” dedi. “Ama bayanın burada olup olmadığına bakmak benim için bir zevktir.”
Elini uzattı. O ele bön bön baktım.
“Kartvizitiniz?” diye sordu. “Genç bayana vermek için.”
“Burada bulunduğundan emin değilsen ona kartımı nasıl vereceksin?” diye sordum.

Kapı görevlisi bana tekrar gülümsedi. Tebessümü zarif, kibar ve o denli nahoştu ki özel bir dikkat göstererek onu hafızama kazıdım. Bana göre gerçek bir sanat eserinden farkı yoktu ve sahnelerde büyümüş biri olarak onu pek çok farklı açıdan takdir edebiliyordum. Böyle bir tebessüm bazı sosyal durumlarda bıçak gibi kullanılabilirdi ve günün birinde ona ihtiyaç duyma ihtimalim vardı.

“Ah,” dedi kapı görevlisi. “Hanımefendi *burada*,” diye belirtti özellikle vurgulayarak. “Fakat bu *sizin için* burada olduğu anlamına gelmiyor.”

“Ona Kvothe’nin ziyarete geldiğini söyleyebilirsin,” dedim. Tavırları beni incitmekten ziyade eğlendiriyordu. “Beklerim.”

Fazla beklememe gerek kalmadı. Kapı görevlisi beni dışarı atmayı dört gözle beklemiş de hüsrana uğramış gibi asabi bir yüz ifadesiyle merdivenlerden indi. “Bu taraftan,” dedi.

Onu üst kata kadar takip ettim. Bir kapıyı açmasıyla birlikte yeterince sinir bozucu olduğunu umduğum bir kayıtsızlık göstererek yanından geçtim.

Girdiğim yer akşamüstü güneşinin ışıklarını içeri alan geniş pencerelere sahip bir oturma odasıydı. Etrafa yerleştirilmiş sandalyelere ve koltuklara rağmen yeteri kadar büyük gözüküyordu. Karşı duvara tokmaklı bir santur yaslıydı ve dev bir Modeg koca arpı odanın bir köşesini bütünüyle işgal etmişti.

Odanın ortasında duran Denna’nın üzerinde yeşil renkli kadife bir elbise vardı. Başının üstünde toplanmış saçları zarif boynunu hoş bir etki yaratacak şekilde açıkta bırakıyordu. Yine gözyaşı biçimli zümrüt küpeleri ve onlarla uyumlu tasmayı takmıştı.

O esnada konuşmakta olduğu genç adam... aklıma gelen tek sözcük ‘hoş’ idi. Geniş, koyu renkli gözlere ve temiz, sinekkaydı tıraşlı bir surata

sahipti. Şansı geçici denemeyecek kadar uzun bir süredir ters giden genç bir soyluya benziyordu. Giysileri kaliteli fakat kırıış buruştu. Koyu renkli saçları kıvrırcık olduğu anlaşılan bir tarzda kesilmişse de onlara epeydir berber eli değmediği anlaşıyordu. Ayrıca uzun zamandır doğru düzgün uyumamışçasına gözleri çöküktü.

Denna bana ellerini uzattı. “Kvothe,” dedi. “Gel de Geoffrey’yle tanış.”

“Tanıştığımıza sevindim Kvothe,” dedi Geoffrey. “Dinael bana senden epey bahsetti. Sen bir tür- neydi o? Büyücüymüşsün galiba.” İçten tebessümünde en ufak bir art niyet yoktu.

“Aslında gizemciyim,” dedim yapabildiğim kadar kibarca. “Büyücü denince akla masallardaki o saçmalıklar geliyor. İnsanlar bizden kapkara cüppeler giymemizi ve kuş bağırsaklarını etrafa saçmamızı bekliyorlar. Peki ya sen?”

“Geoffrey bir şair,” dedi Denna. “Üstelik iyi bir şair, ama sorsan bunu reddedecektir.”

“Evet, ederim,” diye doğruladı, sonra tebessümü silindi. “Gitmem lazım. Bekletilmemesi gereken bazı insanlarla randevum var.” Denna’nın yanağına bir öpücük kondurdu, elimi samimiyetle sıktı ve oradan ayrıldı.

Denna delikanlının kapıyı arkasından kapatmasını izledi. “İyi çocuk.”

“Kötü bir şeymiş gibi söyledin,” dedim.

“Bu kadar iyi biri olmasaydı kafasında aynı anda iki farklı düşünceyi barındırabilirdi. Belki bunlar da birbirine sürtünür ve bir kıvılcım çıkartırdı. Biraz duman bile yükselirdi. Böylece en azından orada bir şeyler varmış gibi gözükürdü.” İçini çekti.

“Sahiden de o kadar budala mı?”

Denna başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece saf. Vücudunda çıkarıcı düşünen tek bir kemik bile yok ve bir ay evvel buraya geldiğinden beri hep kötü tercihler yapıyor.”

Elimi pelerinine sokup kumaşa sanlı bir çift küçük bohça çıkardım: biri mavi, biri beyaz. “Sana bir hediye getirdim.”

Biraz şaşkın görünen Denna onları almak için uzandı.

Daha birkaç saat öncesine dek bana harika gelen bu fikir artık aptalca gözüküyordu. “Ciğerlerin için,” dedim aniden utanarak. “Bazen sıkıntı çektiğini biliyorum.”

Başını yana eğdi. “Peki bunu nereden biliyorsun?”

“Trebon’dayken bahsetmiştin,” dedim. “Ben de biraz araştırma yaptım.” Parmağımla gösterdim. “Şuradakiyle bir çay yapabilirsin. İçinde tüybaşı,

ballıbaba ve lohatm var...” Diğerini gösterdim. “Bundaki yapraklarıysa biraz suda kaynatıp buharını soluyacaksın.”

Denna’nın bakışları paketler arasında gidip geldi.

“İçlerine nasıl kullanılacaklarının anlatıldığı birer parça kâğıt koydum,” dedim. “Mavi olanı kaynatıp buharını soluman lazım. Hani su da mavidir ya.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Çay da suyla yapılmaz mı?”

Bunu duyunca gözlerimi şaşkın şaşkın kırıştırdım, sonra da yüzümü al bastı. Bir şey söyleyecek oldum, fakat Denna gülerek başını sağa sola salladı. “Alay ediyorum,” dedi nazikçe. “Teşekkürler. Uzun zamandır hiç kimse benim için bu kadar güzel bir şey yapmamıştı.”

Çekmeceli bir sandığa gidip her iki bohçayı da süslü bir tahta kutunun içine dikkatle koydu.

“Halin vaktin epey yerinde gibi,” dedim iyi döşenmiş odayı işaret ederek.

Omuz silken Denna odayı kayıtsızca süzdü. “Asıl Kellin’in hali vakti yerinde,” dedi. “Ben sadece ondan yansıyan ışıktayım duruyorum.”

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. “Kendine bir hamı bulmuş olabileceğini sandım.”

“Ortada o kadar resmi bir şey yok. Modeg’de dedikleri gibi, Kellin’le ben beraber takılıyoruz. Ayrıca bana arp çalmayı öğretiyor.” Başıyla dev enstrümanın yükseldiği köşeyi işaret etti.

“Neler öğrendiğini bana göstermek ister misin?” diye sordum.

Denna utanarak başını iki yana salladı. Bunu yaparken de saçları omuzlarına döküldü. “Daha o kadar iyi değilim.”

“Yuhalayıp dalga geçmeye yönelik doğal dürtülerimi bastırmaya çalışacağım,” dedim lütufta bulunurcasına.

Kahkaha attı. “Peki. Ama birazcık.” Arpın arkasına geçti ve yaslanabileceği bir tabure çekti. Sonra ellerini tellere kaldırdı, uzunca bir müddet duraksadı ve çalmaya başladı.

Melodisi ‘Koyun Çanı’ ezgisinin bir versiyonuydu. Gülümsedim.

Heybetli diye tabir edilebilecek bir yavaşlıkta çalıyordu. Çoğu insan süratin iyi müzisyenleri kötülerden ayıran bir özellik olduğunu zanneder. Bu anlaşılır bir yanılgıdır. Marie’nin Eolian’da yaptığı şey harikuladeydi. Fakat parmaklarınızın notalara ne kadar çabuk basabildiği müziğin en küçük parçasıdır. İşin püf noktası zamanlamadır.

Bu fıkra anlatmaya benzer. Sözcükleri herkes hatırlayabilir. Herkes fıkrayı tekrarlayabilir. Fakat birini güldürmek için daha fazlası gerekir. Bir fıkrayı hızlı anlatmak onu daha komik kılmaz. Çoğu şeyde olduğu gibi onda da tereddüt, acelecilikten iyidir.

Çok az sayıda gerçek müzisyen bulunmasının sebebi işte budur. Pek çok kimse şarkı söyleyip kemanla bir şeyler çalabilir. Bir müzik kutusu şarkıları kusursuz bir şekilde yineleyip durabilir. Fakat notaları bilmek yetmez. Onların *nasıl* çalınacağını da bilmek gerekir. Sürat zamanla ve çalışmayla kazanılabilir. Lakin zamanlamayla doğulur. Ona ya sahipsinizdir ya değilsinizdir.

Denna ona sahipti. Şarkıda ağır ağır ilerliyorsa da ayak sürümüyordu. Onu uzun bir öpüşme gibi yavaşça çalışıyordu. Tabii hayatımın o döneminde öpüşmeden anladığım yoktu. Fakat o kolları arpın etrafına dolanmış, gözleri konsantrasyon sebebiyle yarı yarıya kapanmış, dudakları hafifçe büzülmüş halini izlerken günün birinde öyle yavaş ve kasıtlı bir özenle öpülmeyi istediğimi anlamam zor olmadı.

Ve çok da güzeldi. Müzikten anlayan kadınlara yönelik bir düşkünlüğüm olduğumu söylesem herhalde sürpriz olmaz. Fakat Denna arp çalarken onu o gün ilk kez görüyordum. Daha evvel saçlarındaki farklılık, elbisesinin kesimi gibi şeyler dikkatimi dağıtmıştı. Ama çalarken hepsi silinip gitti.

Neyse, gevezelik ediyorum. Arp çalmayı yeni öğrendiği kolaylıkla anlaşılabilir da etkileyici gözüktüğünü söylesem yeter. Birkaç yanlış notaya dokunmasına rağmen onlardan ürküp kaçmadı. Hani bir söz vardır: kuyumcu dediğin taşın hamından anlar. Ben de anlarım. Denna da anlardı.

“‘Samanlıktaki Sincap’ şarkısını epey geride bırakmışsın,” dedim usulca Denna son notaları da çaldıktan sonra.

Omuz silkerek iltifatımı geçiştirdi. Gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. “Arp çalmaktan başka yapacak pek bir işim yok,” dedi. “Hem Kellin elimin yatkın olduğunu söylüyor.”

“Ne zamandır çalışıyorsun?” diye sordum.

“Üç dönü mü oldu?” Düşüncelere dalmış gözüktü, derken başını salladı. “Üç dönüden biraz daha az.”

“Tanrı’nın anası aşkına,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bu kadar çabuk öğrendiğini sakın kimselere söyleme. Yoksa diğer müzisyenler senden nefret ederler.”

“Parmaklarım henüz alışmadı,” dedi onlara bakarak. “O yüzden istediğim kadar pratik yapamıyorum.”

Uzanıp bir elini tuttum ve parmaklarına bakabilmek için avcunu yukarı çevirdim. Parmak uçlarındaki su toplamış kabarcıklar yeni yeni geçiyordu. “Sen...”

Başımı kaldırıncı ne denli yakın durduğumuzu fark ettim. Elimdeki eli serindi. Bana o kocaman, koyu renkli gözleriyle bakıyordu. Kaşlarından biri hafifçe kalkmıştı. Muziplikle falan da değil hani, sadece ufak bir merakla. Ansızın karnımda tuhaf bir his oluştu ve kendimi güçsüz hissettim.

“Ben ne?” diye sordu.

Söyleyeceklerimin aklımdan uçup gitmiş olduğunu anladım. *Ne söyleyeceğimi unuttum*, diyesim geldi. Sonra bunun aptalca bir şey olacağını düşündüm. O yüzden hiçbir şey demedim.

Denna bakışlarını indirdi ve elimi tutup çevirdi. “Ellerin yumuşakmış,” dedi, ardından parmak uçlarıma nazikçe dokundu. “Nasırlarının sert olacağını sanıyordum, ama değil. Üstleri düzgün.”

Gözleri benimkilerden ayrılınca aklımı az da olsa başıma toplayabildim. “Biraz zaman alacak, hepsi bu,” dedim.

Denna bana bakıp utangaç bir tebessüm etti. Aklım yine temiz bir kâğıt misali bomboş kaldı.

Kısa süre sonra elimi bıraktı ve odanın ortasına gitti. “İçecek bir şey ister misin?” diye sordu, oradaki bir koltuğa zarifçe otururken.

“Zahmet olmazsa,” dedim tamamen refleks icabı. Budala gibi elimi hâlâ havada tuttuğumu fark ettim ve onun yanıma düşmesine izin verdim.

Denna yakındaki başka bir koltuğu gösterdi. Gidip oturdum.

“İzle bak.” Yanındaki masanın üstünden küçük bir gümüş çingirak alıp hafifçe çaldı. Sonra elini kaldırıp beş parmağını da açtı. İlk olarak başparmağını akabinde işaret parmağını katlayarak saymaya başladı.

Serçe parmağını katlayamadan kapı çalındı.

“Gel,” diye seslendi Denna ve iyi giyimli kapı görevlisi kapıyı açtı. “Canım sıcak çikolata içmek istiyor,” dedi Denna. “Ve Kvothe de...” Bana soran gözlerle baktı.

“Sıcak çikolata kulağa harika geliyor,” dedim.

Görevli başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu.

“Bazen sırf onu uğraştırmak için böyle yapıyorum,” diye mahcup bir edayla itiraf etti Denna, elindeki çingırağa bakarak. “Bunu nasıl duyduğunu

hiç bilmiyorum. İlk başlarda kulağını kapıma dayayarak koridorda beklediğinden emindim.”

“Şu çingırağa bakabilir miyim?” diye sordum.

Çingırağı verdi. İlk bakışta normal görünüyordu, fakat tersine çevirdiğim zaman iç kısmında minicik bir sigaldriye karşılaştım.

“Kapını dinlemiyor,” dedim çingırağı geri vererek. “Aşağıda bununla aynı anda çalan bir çingırak daha var.”

“İyi de nasıl?” diye sordu, sonra kendi sorusunu kendisi yanıtladı. “Sihirle mi?”

“Öyle de diyebilirsin.”

“Orada buna benzer şeyler mi yapıyorsun?” Başıyla nehrin, Üniversite’nin ve ötesinin bulunduğu istikameti işaret etti. “Sanki biraz... basit.”

“Bu çingırak şimdiye dek gördüğüm en saçma sigaldri kullanımı,” diye belirttim.

Denna kahkahalara boğuldu. “Gücenmiş gibi bir halin var,” dedi ve ekledi: “Buna sigaldri mi deniyor?”

“Öyle bir şey üretmeye zahiriyecilik denir,” diye açıkladım. “Sigaldri ise onun çalışmasını sağlayan sembollerin yazılması veya kazınmasıdır.”

Bunu duyunca Denna’nın gözleri parladı. “Yani yazılı bir sihir mi?” diye sordu, sandalyesinde öne doğru eğilerek. “Peki nasıl çalışıyor?”

Terreddüde kapıldım. Sadece çok büyük bir soruyla karşı karşıya kaldığım için değil, aynı zamanda Üniversite’nin Gizemiye sırlarına dair çok katı kuralları olduğu için de. “Oldukça karmaşık,” dedim.

Neyse ki o anda kapı çalındı ve dumanı tüten fincanlar içinde çikolatalarımız geldi. Kokuyu alınca ağzım sulandı. Adam tepsiyi yakındaki bir masaya bıraktı ve tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Çikolatayı yudumlarırken yoğun tadı dolayısıyla gülümsedim. “Çikolata içmeyeli yıllar olmuştu,” dedim.

Denna fincanını kaldırıp odaya bakındı. “Bazı insanların ömürleri boyunca böyle yaşadıklarını düşünmek ne tuhaf,” diye mırıldandı.

“Yoksa hoşuna gitmiyor mu?” diye şaşırarak sordum.

“Çikolatadan ve arptan hoşlanıyorum,” dedi. “Ama çingırak ve kocaman bir oturma odası olmadan da yaşayabilirim.” Dudak uçları aşağı doğru kıvrılıyordu. “Ve çalınabilecek kıymetli bir hazineymişim gibi birinin bana bekçilik etmesinden nefret ediyorum.”

“Yani sana kıymet verilmesin mi istiyorsun?”

Ne ölçüde ciddi olduğumu kestiremezmiş gibi fincanı üzerinden gözlerini kıstı. “Kilit altında tutulmayı sevmem,” diye sert bir ses tonuyla duruma açıklık getirdi. “Bana oda tahsis edilmesine karşı değilim, ama gönlümce gidip gelemedikçe o oda gerçekten benim değildir.”

Bu sözü üzerine bir kaşımı kaldırdım, fakat ben bir şey söyleyemeden konuyu kapatırcasına elini salladı. “Aslında durum o kadar da kötü değil,” deyip iç geçirdi. “Ama gidiş gelişlerimin Kellin’e haber verildiğinden hiç şüphem yok. Kimlerin ziyaretime geldiğini ona haber veriyor, biliyorum. Bu biraz asabımı bozuyor, o kadar.” Buruk bir tebessüm etti. “Bu dediklerim kulağa çok nankörce geliyor, değil mi?”

“Hiç de bile,” karşılığını verdim. “Çocukluğumda kumpanyam her yere giderdi. Ama her yıl birkaç dönüyü hamimizin köşkünde geçirerek ailesine ve misafirlerine gösteriler sunardık.”

Anılar karşısında başımı iki yana salladım. “Baron Greyfallow kibar bir ev sahibiydi. Yemeğimizi onunla aynı masada yerdik. Bize hediyeler verirdi...” Ondan aldığım minik bir kurşun asker setini hatırlayınca cümlemin devamını getiremedim. O anıyı kafamdan kovmak için başımı sağa sola salladım. “Ama babam bu durumdan nefret ederdi. Duvarlara tırmanası gelirdi. Birinin emrinde olmaya katlanamazdı.”

“Evet!” dedi Denna. “Aynen öyle! Kellin akşam ziyaretime geleceğini söylediğinde kendimi bir ayağım yere çivilenmiş gibi hissediyorum. Çıkıp gitmeye kalkarsam kabalık ve hödüklük yapmış olurum, ama kalınca da kendimi kapıyı bekleyen bir köpek gibi hissediyorum.”

Bir süre konuşmadan oturduk. Denna parmağındaki yüzüğü dalgın bir edayla çevirirken üzerindeki soluk mavi taştan gün ışığı yansıyordu.

“Yine de,” dedim etrafıma bakınarak, “dairen pek güzelmiş.”

“Sen buradayken öyle,” dedi.

Birkaç saat sonra bir kasap dükkânının arkasındaki dar bir merdiveni çıkıyordum. Aşağıdaki ara sokaktan hafif fakat yoğun bir bayat yağ kokusu yükselmesine rağmen gülümsemekteydim. Bir akşamüstünü Denna’yla baş başa geçirmek benim için az bulunur bir zevkti ve bir iblisle anlaşmak üzere olan biri için şaşırtıcı derecede sevinçliydim.

Merdivenin sonundaki ağır tahta kapıyı çalıp bekledim. Lonca mensubu hiçbir faizci bana kıcı kırık bir peni bile vermezdi, fakat borç alınabilecek birileri daima vardı. Şairlerin ve diğer romantiklerin onlardan bakır şahinler ya da şilinciler diye bahsettiği olur, fakat bu şahıslara tefeci demek daha

doğrudur. Bunlar tehlikeli kimselerdir ve akli başında insanlar onlardan uzak durur.

Kapı azıcık aralandı, sonra bütünüyle açılarak şirin yüzlü ve kızıla çalan sarı saçlı genç bir kadını meydana çıkardı. “Kvothe!” dedi Devi neşeyle. “Bu dönem seni göremeyeceğimden endişeleniyordum.”

İçeri girdim ve Devi kapıyı arkamdan kapadı. Geniş ve penceresiz odadaki meyve ve bal kokusu, aşağıdaki ara sokaktan sonra iyi bir değişiklikti.

Odanın bir tarafına büyük bir yatak egemendi ve yatağın perdeleri o esnada çekiliydi. Diğer taraftaysa bir şömine, büyük bir masa ve dörtte üçü dolu bir kitaplık vardı. Devi kapıyı sürgülerken gözlerim kitaplar üzerinde gezindi.

“Şu Malcaf kopyası yeni mi?” diye sordum.

“Öyle,” dedi Devi, gelip yanımda durarak. “Bana borcunu ödeyemeyen genç bir simyacı hesabını kapatmak için kütüphanesinden istediğim kitabı seçmeme izin verdi.” Devi kitabı bulunduğu raftan dikkatle alıp kapağı altın varaklı *Tasavvurlar ve Tashihleri* bana gösterdi. Sonra başını kaldırıp muzipçe sırıttı. “Okumuş muydun?”

“Hayır,” dedim. Mülakat için okumak istemişsem de İstifler’de onun bir kopyasını bulamamıştım. “Sadece adını duymuştum.”

Devi biraz düşündü, sonra kitabı bana verdi. “Okuyunca gel de üzerinde konuşalım. Şu aralar ilgi çekici sohbetlerden tamamen mahrumum. Doğru düzgün tartışırsak bir tane daha ödünç almana izin veririm.”

Kitabı elime aldığımda Devi bir parmağıyla onun kapağına hafifçe vurdu. “Bu kitap senden daha değerli,” derken hiç de espri yapar gibi bir hali yoktu. “Zarar görürse hesabını verirsin.”

“Çok dikkatli olurum,” dedim.

Devi başını salladı ve yanımdan geçip masasına gitti. “Tamam öyleyse. Artık işe koyulalım.” Yerine oturdu. “Bakıyorum da bu sefer ağırdan almışsın,” dedi. “Harç parasının yarın öğleden önce ödenmesi lazım.”

“Ne diyebilirim ki? Tehlikeli ve heyecanlı bir hayat sürüyorum,” dedim ve gidip karşısındaki sandalyeye oturdum. “Ayrıca ahbablığın ne kadar hoşuma gitse de sunduğun hizmetlerden bu dönem yararlanmamayı umuyordum.”

“Bu dönem bir Re’lar olarak ücretlendirildin,” dedi bilgiç bir edayla. “Seni ne kadar kazıkladılar?”

“Bu özel bir mesele,” dedim.

Devi bana açık açık baktı. “Özel bir anlaşma yapmak üzereyiz,” diye belirtti. “Fazla ileri gittiğimi hiç sanmıyorum.”

“Dokuz buçuk,” dedim.

Alaycı bir ifadeyle burun kıvrıldı. “Kafanın iyi çalıştığını sanıyordum. Bir Re’larken bana yedi talentten fazla harç kesmediler hiç.”

“Senin Arşiv’e erişim hakkın vardı,” diye hatırlattım.

“Ona bakarsan müthiş bir zekâm da var,” diye böbürlenmeden konuştu. “Hem sevimli mi sevimliyim.” Yanaklarındaki gamzeleri açığa çıkararak sırttı.

“Doğru, yeni üretilmiş bir peni kadar parlaksın,” diye itiraf ettim. “Hiçbir erkek sana karşı koyamaz.”

“Aynı şey bazı kadınlar için de geçerli,” dedi Devi. Sırtışı hafifçe değişerek sevimliden muzibe, ardından düpedüz hınzıra dönüştü.

Buna nasıl bir karşılık vermem gerektiğini bilemediğim için daha güvenli bir istikamete yöneldim. “Korkarım dört talent borç almam gerekiyor.”

“Ah,” dedi Devi. Birden ciddileşerek ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. “Maalesef son zamanlarda işimde bazı değişiklikler yaptım,” dedi. “Şu an için sadece altı talent ve üzerinde borç veriyorum.”

Hüsrânımı saklamakla uğraşmadım. “Altı talent mi? Devi, ilave borç koca bir kaya gibi omuzlarıma yük bindirecek.”

Az da olsa mahcubiyet barındıran bir sesle iç geçirdi. “Sorun şu: birine borç verdiğim zaman belli başlı risklere giriyorum. Borçlu ölürse ya da kaçmaya çalışırsa yatırımımı kaybetme riski. İhbar edilme riski. Demir yasası, hatta faizciler loncası tarafından yargılanma riski.”

“Öyle bir şey yapmaya kalkışmayacağımı biliyorsun Devi.”

“Yine de,” diye sürdürdü sözlerini, “verdiğim borç küçük de olsa büyük de olsa girdiğim riskler aynı. Niye onlara küçük bir kazanç karşılığında katlanayım?”

“Küçük mü?” diye sordum. “Dört talentle bir sene yaşayabilirim!”

Parmağıyla masayı tıkırdatarak dudaklarını büzdü. “Teminat?”

“Her zamankinden,” diyerek en iyi tebessümümü ettim. “Sınır tanımaz cazibem.”

Devi kabaca gülüp geçti. “Sınır tanımaz caziben ve üç damla kan karşılığında standart faiz oranımla altı talent borç alabilirsin. İki aylık dönem için yüzde elli.”

“Devi,” dedim yaltaklanırcasına, “paranın fazlasını ne yapacağım?”

“Bir parti ver,” diye önerdi. “Kopça’da bir gün geçir. Oturup faro oyunundan oynar.”

“Faro,” dedim, “olasılıkları hesaplayamayanlardan alınan bir vergidir.”

“Öyleyse banka açıp vergi topla,” dedi. “Kendine güzel giysiler satın al ve bir dahaki sefere onları giyip gel.” Tehlikeli gözlerle beni baştan aşağı süzdü. “Belki o zaman sana daha yumuşak davranırım.”

“Bir ay için yüzde yirmi beş faizle altı talente ne dersin?” diye sordum.

Devi başını iki yana sallasa da bunu acımasızca yapmadı. “Kvothe, pazarlık etme hevesini anlıyorum, ama seçme şansın yok. Buradasın çünkü başka çaren kalmadı. Ben de vaziyetinden istifade etmek için buradayım.” Ellerini çaresiz bir ifadeyle iki yana açtı. “Geçimimi böyle sağlıyorum. Hoş bir surata sahip olmanın konuyla alakası yok.”

Bana ciddi bir bakış attı. “Aynı şekilde bir faizciden borç alabilecek olsaydın sırf güzel olduğum ve saçımın renginden hoşlandığın için buraya gelmeni beklemezdim.”

“Sahiden de çok hoş bir renk,” dedim. “Biz kızılar birbirimize arka çıkmalıyız.”

“Evet, çıkmalıyız,” diye hemfikir oldu. “Gel iki aylık dönem için yüzde elli faize arka çıkalım.”

“Peki,” deyip geriye yaslandım. “Sen kazandın.”

Devi o şirin tebessümlerinden birini daha ederek gamzelerini sergiledi. “Aramızda bir çekişme olsaydı işte o zaman kazanırdım.” Masasındaki bir çekmeceyi açıp küçük bir cam şişeyle uzun bir iğne çıkardı.

Almak için uzandım, fakat Devi onları bana doğru iteceğine durup dalgın gözlerle beni inceledi. “Düşünüyorum da bir seçenek daha olabilir.”

“Başka bir seçeneğe bayılırım,” diye itiraf ettim.

“Son konuştuğumuzda,” dedi Devi usul usul, “Arşiv’e girmenin bir yolunu bulduğunu ima etmiştin.”

Tereddüde kapıldım. “Etmiştim.”

“Öyle bir bilgi benim için epey değerli olabilir,” dedi sakın bir sesle. Saklamaya çalışsa bile gözlerinde yoğun, amansız bir açlık fark ettim.

Hiçbir şey söylemeden ellerime baktım.

“Sana hemen şimdi on talent veririm,” dedi Devi lafı dolandırmadan. “Borç falan da değil. Bilgiyi buracıkta satın alırım. İstifler’de yakalanırsam da senden duymamış olurum.”

On talentle yapabileceklerimi düşündüm. Yeni giysiler. Haşatı çıkmamış bir lavta kutusu. Kâğıt. Yaklaşan kış için eldivenler.

İç geçirip başımı iki yana salladım.

“Yirmi talent,” dedi Devi. “Ve gelecekte alacağın tüm borçlar için lonca faiz oranları.”

Yirmi talent yarım sene boyunca harçlarımı tasasızca ödemem demekti. Balıkhane’de güverte lambaları için ter dökeceğime kendi projelerimle ilgilenebilirdim. Bir terziye yeni kıyafetler diktirebilirdim. Taze meyve yiyebilirdim. Giysilerimi kendim yıkayacağıma bir çamaşırcıya verebilirdim.

Çekinerek ağzımı açtım. “Ben-”

“Kırk talent,” dedi Devi büyük bir hevesle. “Lonca oranları. Ve seni yatağıma alırım.”

Kırk talente Denna’ya kendi yarım arpını alabilirdim. Hatta...

Başımı kaldırıncı Devi’nin bana masanın karşısından pürdikkat baktığını gördüm. Dudakları nemli, soluk mavi gözlerindeki bakış yoğundu. Saldırıya hazırlanan bir kedi gibi omuzlarını yavaş ve bilinçsiz hareketlerle esnetiyordu.

Şeyaltı’nda mutlu ve güvenli yaşayan Auri’yi düşündüm. Minik krallığı bir yabancı tarafından işgal edilirse hali ne olurdu?

“Üzgünüm,” dedim. “Yapamam. İçeri girmek biraz... karmaşık. Bir dostumun da işe bulaşması gerekiyor ve bundan hoşlanacağını sanmıyorum.” Teklifinin son kısmınıysa yok saymaya karar verdim, zira o konuda ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Uzun, gergin bir sessizlik yaşandı. “Kahrolasıcı,” dedi Devi nihayet. “Doğruyu söyler gibi bir halin var.”

“Evet,” dedim. “Kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım.”

“Kahretsin.” Kaşlarını çatarak şişeyi ve iğneyi bana doğru itti.

İğneyi elimin tersine batırdım ve kanın toplanıp elimden akarak şişeye damlamasını seyrettim. Üç damla sonra iğneyi de şişenin içine attım.

Devi tıpayı bir miktar tutkal sürdü ve onu öfkeyle şişenin ağzına soktu. Ardından bir çekmeceye uzanıp elmas uçlu bir keski çıkardı. “Bana güveniyor musun?” diye sordu, şişenin üstüne bir rakam kazırken. “Yoksa bunu mühürlemek ister misin?”

“Sana güveniyorum,” dedim. “Ama yine de mühürlenmesini istiyorum.”

Devi bir parça balmumu eritip şişenin üstüne damlattı. Kabiliyet mızıkamı mührü bastırarak kolayca tanıyabileceğim bir iz bıraktım.

Devi elini başka bir çekmeceye soktu ve altı talent çıkarıp masanın üstüne attı. Gözlerindeki ifade o kadar sert ve öfkeli olmasaydı bu davranışı

bana şımarıkça gelebilirdi.

“Oraya öyle ya da böyle gireceğim,” dedi buz gibi bir sesle. “Dostunla konuş. Bana yardım edersen zahmetinin karşılığını öderim.”

On Birinci Bölüm

Çömlekhane

Altına girdiğim yeni borç yüküne rağmen Üniversite’ye döndüğümde moralim yüksekti. Birkaç öteberi satın aldım, lavtama sırtıma vurdum ve damlara çıktım.

Bir mantıksız koridorlar ve hiçbir yere çıkmayan merdivenler labirenti olan Fakülte binası içinde yer bulmak kâbus gibiydi. Fakat inişli çıkışlı çatısında ilerlemek gayet kolaydı. Binada yapılan inşaatların bir noktasında kehribara sıkışan bir sinek misali tamamıyla erişilmez hale gelmiş o küçük avluya kadar gittim.

Auri beni beklemiyordu, fakat burası onunla ilk tanıştığım yerdi ve havanın bulutsuz olduğu bazı gecelerde yıldızları seyre gelirdi. Avluya bakan sınıfların karanlık ve boş olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra lavtama elime alıp akort etmeye koyuldum.

Çalmaya başlayalı bir saat olmuşken aşağıdaki avlunun çalılarından bir hışırtı duydum. Hemen sonra Auri onların arasından fırladı ve dalları yukarılara dek uzanan elma ağacına tırmanarak çatıya çıktı.

Çıplak ayakları katran kaplı çatıda hafif adımlarla seken Auri, saçlarını peşi sıra dalgalandırarak bana doğru koştu. “Seni duydum!” dedi yaklaşırken. “Seni ta Hoplar’ın oradan duydum!”

“Birisi için,” dedim ağır ağır, “lavta çalacağımı hatırlar gibiyim.”

“O benim!” Sırtarak ellerini göğsüne yaklaştırdı. O hevesle dans eder gibi ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıp duruyordu. “Benim için çal! Bir değil iki taş kadar sabrettim,” dedi. “Tam zamanında geldim, çünkü üç taş kadar sabredemezdin.”

“Eh,” dedim tereddütle, “çalıp çalmayacağım bana ne getirdiğine bağlı.”

Gülerek ellerini göğsünde birleştirdi ve topuklarında ileri geri sallandı. “Sen bana ne getirdin?”

Diz çöküp bohçamı açmaya başladım. “Sana üç şey getirdim,” dedim.

“Ne kadar geleneksel,” dedi sırtarak. “Bu gece tam bir beyefendisin.”

“Öyleyim.” Koyu renkli büyük bir şişeyi havaya kaldırdım.

Onu iki eliyle birden tuttu. “Bunu kim yaptı?”

“Bal arıları,” dedim. “Ve Bredon biracıları.”

Auri gülümsedi. “Üç B etti,” deyip şişeyi ayaklarının dibine bıraktı.

Ardından ona bir somun taze arpa ekmeği gösterdim. Uzanıp ona bir parmağıyla dokundu ve beğenmişçesine başını salladı.

Bohçadan son olarak bütün bir tütsülenmiş somon balığı çıkardım. Bana tam dört mangıra mal olmuştu, fakat yanına uğramadığım zamanlarda Auri’nin yeterince beslenmediğinden endişeleniyordum. Bu balık ona iyi gelecekti.

Auri başını yana eğerek balığın açık duran gözlerinden birine merakla baktı. “Merhaba balık,” dedi, sonra başını kaldırdı. “Sakladığı bir sır var mı?”

Başımı salladım. “Göğsünde kalp yerine bir arp taşıyor.”

Balığa tekrar baktı. “Öyleyse bu kadar şaşkın görünmesi normal.”

Auri balığı ellerimden alıp dikkatle çatıya bıraktı. “Ayağa kalk. Benim de sana verecek üç şeyim var. Zaten adil olan da bu.”

Doğrudum ve Auri elime kumaşa sarılı bir şey tutuşturdu. Lavanta kokulu kalın bir mumdu. “İçinde ne var?” diye sordum.

“Mutlu düşler,” dedi. “onları oraya senin için koydum.”

Mumu ellerimde çevirirken bir şüpheye kapıldım. “Bunu sen mi yaptın?”

Başını sallayarak mutlu bir ifadeyle sırttı. “Evet. Çok akıllıyım da ondan.”

Mumu pelerininimin ceplerinden birine dikkatle yerleştirdim.

“Teşekkürler Auri.”

Auri ansızın ciddileşti. “Şimdi gözlerini kapa ve eğil ki sana ikinci hediyeni verebileyim.”

Gözlerimi kapayıp eğilirken yoksa bir de şapka mı verecek diye merak ediyordum.

Ellerini yüzümün iki yanında hissettim, sonra Auri alnımın ortasına küçük, zarif bir öpücük kondurdu.

Şaşırp gözlerimi açtım. Fakat çoktan birkaç adım uzaklaşmış ve ellerini tedirginlikle arkasında kavuşturmuştu. Aklıma söyleyecek bir şey gelmedi.

Auri bana doğru bir adım attı. “Benim için çok özelsin,” dedi ciddi bir yüzle. “Sana göz kulak olacağımı bil.” Çekinerek uzandı ve yanaklarımı okşadı. “Hayır, bu geceliğine değil. İşte üçüncü hediyen. Başın sıkışırsa gelip benimle birlikte Şeyaltı’nda kalabilirsin. Orası iyi ve güvenli bir yer.”

“Sağ ol Auri,” dedim konuşabildiğim zaman. “Sen de benim için çok özelsin.”

“Tabii ki öyleyim,” diye kendinden emin bir karşılık verdi. “Gökteki ay kadar güzelim.”

Ben kendimi toparlarken Auri de bir bacadan çıkıntı yapan metal bir borunun yanına koştu ve onu kullanarak bira şişesinin kapağını açtı. Sonra şişeyi iki eliyle birden dikkatle taşıyarak geri geldi.

“Auri,” dedim, “ayakların üşümüyor mu?”

Onlara baktı. “Katran var ya,” dedi ayak parmaklarını oynatarak. “Güneş altında kaldığı için hâlâ sıcak.”

“Bir çift pabuç ister misin?”

“İçlerinde ne olacak?” diye sordu.

“Ayakların,” dedim. “Yakında kış gelecek.”

Omuz silkti.

“Ayakların üşüyecek.”

“Kışın şeylerin üstüne pek çıkmam,” dedi Auri. “O zaman burası pek hoş olmuyor.”

Benim bir karşılık vermeme fırsat kalmadan Elodin akşamüstü gezintisi yaparmış gibi sakın bir edayla büyük bir tuğla bacanın arkasından çıktı.

Üçümüz bir müddet birbirimize baktık. Elodin ile ben sadece şaşkındık, fakat göz ucuyla Auri’nin kaçıp gitmeye hazırlanan korkmuş bir geyik gibi tamamen kıpırtısız kaldığını fark ettim.

“Elodin Hoca,” dedim en nazik, en dostane ses tonumla. Auri’yi ürkütüp kaçtıracak bir şey yapmamasını can-ı gönülden umuyordum. Yeraltına son kaçtığında Auri’nin tekrar yüzeye dönmesi bir dönüyü bulmuştu. “Sizi görmek ne güzel.”

“Selamlar,” dedi Elodin, gecenin bir yarısı damlarda karşılaşmamızda en ufak bir tuhaflık yokmuş gibi sakın ses tonumu kusursuzca taklit ederek. Tabii bu durum ona sahiden de tuhaf gelmiyor olabilirdi.

“Elodin Hoca.” Auri bir ayağını diğerinin arkasına koydu ve yırtık pırtık elbisesinin kenarlarını tutarak minik bir reverans yaptı.

Elodin yüksek tuğla bacanın ay ışığı altındaki gölgesinde kalmayı sürdürdü ve o da karşılık olarak ciddi bir baş selamı verdi. Yüzünü net göremesem de saçları bir hale gibi başının etrafında uçuşan yalınayak, cirozumsu kızı merakla incelediğini tahmin edebiliyordum. “İkinizi bu güzel gecede buraya getiren nedir?” diye sordu.

Gerildim. Sorular Auri için tehlikeliydi.

Neyse ki Auri bu seferkinden rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Kvothe birbirinden güzel şeyler getirdi,” dedi. “Bana bal arısı birası, arpa ekmeği ve kalbinin olması gereken yerde bir arp olan tütsülenmiş bir balık verdi.”

“Ah,” diyen Elodin bacanın yanından ayrıldı. Cebinde bir şey bulana dek cüppesini yokladı ve çıkardığı şeyi Auri’ye uzattı. “Korkarım ben sana sadece bir cinnas meyvesi getirdim.”

Geriye doğru ufak bir dansçı adımı atan Auri onu almaya davranmadı. “Peki Kvothe için bir şey getirdin mi?”

Elodin bu soruya hazırlıksız yakalanmış gibi gözüktü. Kolu ileri uzanmış olarak şaşkın bir halde kalakaldı. “Korkarım hayır,” dedi. “Ama Kvothe’nin de bana bir şey getirdiğini sanmıyorum.”

Gözlerini kısan Auri haşın ve hoşnutsuz bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Kvothe müzik getirdi,” dedi kararlı bir sesle. “Müzik herkes içindir.”

Elodin yine duraksadı. İtiraf etmeliyim ki onun bir kerecik olsun başka birinin davranışları karşısında hayrete düşmesi hoşuma gitti. Bana bakarak küçük bir selam verdi. “Özür dilerim.”

Bağışlayıcı bir el hareketi yaptım. “Hiç önemi yok.”

Elodin yeniden Auri’ye doğru dönüp elini ikinci kez uzattı.

Auri ileri doğru iki küçük adım attı, tereddüde kapıldı, sonra iki adım daha attı. Usulca uzandı, küçük meyveyi tutup biraz bekledi, sonra da iki elini birden göğsüne bastırarak süratle geri kaçtı. “Çok teşekkürler,” diyerek ufak bir reverans daha yaptı. “Şimdi istersen bize katılabilirsin. Ve uslu durursan burada kalıp Kvothe’nin yaptığı müziği dinleyebilirsin.” Başını azıcık eğerek cümlesini bir soru haline getirdi.

Elodin önce tereddüt etti, akabinde başını salladı.

Auri tez adımlarla çatının karşı tarafına geçti ve elma ağacının çıplak dallarına tutunarak avluya indi.

Elodin onun uzaklaşmasını seyretti. Başını yana eğdiğinde yüzündeki düşünceli ifadeyi görebileceğim kadar ay ışığı vardı. Ani ve yoğun bir kaygıyla karnımın düğümlendiğini hissettim. “Elodin Hoca?”

Dönüp bana baktı. “Hımm?”

Tecrübelerime dayanarak, Auri'nin neyi almaya gittiyse onu Şeyaltı'ndan getirmesinin üç veya dört dakika süreceğini biliyordum. Derdimi çabucak anlatmam gerekiyordu.

“Durumun tuhaf gözüküğünün farkındayım,” dedim. “Ama dikkatli olmanız lazım. Auri çok ürkektir. Ona dokunmaya kalkmayın. Ani hareketler yapmayın. Yoksa korkup kaçar.”

Gölgeler Elodin'in yüzünü bir defa daha gizledi. “Öyle mi?”

“Aynı şey yüksek sesler için de geçerli. Gürültülü bir kahkaha bile onu korkutmaya yeter. Ve ona hiçbir kişisel soru soramazsınız. Sorarsanız kaçar.” Hızlı düşünerek derin bir nefes aldım. Ağzım iyi laf yapar ve yeteri kadar zaman verilirse herkesi her şeye ikna edebileceğime inanırım. Fakat Elodin'in sağı solu hiç belli değildi.

“Onun burada olduğunu hiç kimseye söyleyemezsiniz.” Sesim niyetlendiğimden daha sert çıktı ve sözlerimden hemen pişman oldum. Kafayı üşütmüş bile olsa bir hocaya emir verebilecek durumda değildim. “Yani,” diye çabucak ekledim, “ondan kimseye bahsetmezseniz çok memnun olurum.”

Elodin bana uzun ve düşünceli bir bakış attı. “Niyeymiş o Re'lar Kvothe?”

Sesindeki serinkanlı keyfi duyunca vücudumu soğuk bir ter bastı. “Onu Çömlekhane'ye kapatırlar,” dedim. “Siz bunu herkesten daha iyi...” Boğazım kuruyunca cümleyi yarım bıraktım.

Elodin beni uzun uzun süzdü. Yüzü gölgelerde olsa bile kaşlarını çatıldığını sezebiliyordum. “Ben bunu herkesten daha iyi ne, Re'lar Kvothe? Çömlekhane'ye karşı hislerimi anladığını mı sanıyorsun?”

İyi düşünülmüş ikna planımın darmadağın olduğunu anladım. Ve ansızın kendimi yine Tarbean sokaklarındaymış, karnım açlıktan kazınmış gibi hissettim. Sanki yeniden denizcilerin ve tüccarların ayaklarına çaresizce yapışıyor, yarım peni alabilmek için var gücümle dileniyordum. Dileniyordum ki bir lokma ekmek yiyebileyim.

“Lütfen,” dedim ona. “Lütfen Elodin Hoca. Onu yakalamaya kalkarlarsa kaçıp gider ve onu bir daha bulamam. Akli yerinde değil, ama burada mutlu. Ona bakıyorum. Belki fazla değil, ama olsun. Onu yakalarlarsa durumu çok daha kötü olur. Çömlekhane onu öldürür. Lütfen Elodin Hoca. Ne isterseniz yaparım. Yeter ki kimseye söylemeyin.”

“Şşt,” dedi Elodin. “Geliyor.” Uzanıp omzumu tuttuğunda ay ışığı suratına vurdu. Yüz ifadesi hiç de haşın veya sert değildi. Orada hayretten

ve endişeden başka hiçbir şey yoktu. “Tanrı aşkına, tir tir titriyorsun. Nefes al ve kendini topla. Seni böyle görürse çok korkar.”

Derin bir nefes alarak gevşemeye çalıştım. Elodin’in kaygılı yüz ifadesi silindi ve omzumu bırakıp bir adım geri çekildi.

Dönüp baktığımda Auri’yi kolları dolu vaziyette çatılardan bize doğru koşarken gördüm. Yakın bir mesafede durup bizi gözledi, ardından yolun geri kalanını da katetti. Bir dansçı gibi dikkatle adım atarak önceden durduğu yere kadar geldi. Sonra bacaklarını altına alarak dama çöktü. Onun kadar zarıfça olmasa bile Elodin ve ben de oturduk.

Auri yanındaki kumaşı açıp aramıza serdi, sonra da ortaya büyük, düz bir tahta tabak koydu. Cinnas meyvesini çıkarıp koklarken Elodin’e bakıyordu. “Bunun içinde ne var?” diye sordu ona.

“Gün ışığı,” dedi Elodin rahatça, bu soruyu beklermiş gibi. “Üstelik sabah erken saatlerdeki gün ışığı.”

Birbirlerini tanıyorlardı. Elbette. Auri o yüzden onu görür görmez kaçmamıştı. Kürek kemiklerim arasındaki gerilimin azıcık yumuşadığını hissettim.

Auri meyveyi tekrar kokladı ve bir müddet düşündü. “Çok iyi,” diye ilan etti. “Ama Kvothe’nin getirdikleri daha iyi.”

“Bu çok normal,” dedi Elodin. “Kvothe benden daha iyi biri.”

“Ona ne şüphe,” diye laf yetiştirdi Auri.

Akabinde yemek servisi yaparak ekmeği ve balığı her birimize pay etti. Ayrıca salamura zeytinle dolu basık bir kil kavanoz da çıkardı. Gelemediğim zamanlarda başının çaresine bakabildiğini görmek beni sevindirdi.

Auri her zamanki porselen çay fincanıma bira koydu. Elodin’e dükkânlarda rastlayabileceğiniz türden küçük bir reçel kavanozu düştü. Boşaldıktan sonra onun bardağını ikinci kez doldurmadı. Bunu bardak uzakta durduğu için mi, yoksa hoşnutsuzluğunu belli etmek amacıyla mı yaptığını bilemedim.

Konuşmadan yemeğimizi yedik. Auri dimdik oturarak minik minik lokmalar kopartıyordu. Elodin yavaşça yiyor, nasıl davranacağından emin değilmişçesine bazen benden tarafa göz atıyordu. Onun bu davranışına bakarak daha önce Auri’yle hiç aynı sofraya oturmadığını tahmin ettim.

Önümüzdekiler bitince Auri küçük, parlak bir bıçak çıkardı ve cinnas meyvesini üç parçaya ayırdı. Kabuğu yarılır yarılmaz meyvenin hoş ve

yoğun kokusu burnuma çarptı. Hemen ağzım sulandı. Cinnas meyvesi uzaklardan geliyordu ve benim gibiler için çok pahalıydı.

Auri'nin uzattığı parçamı nazıkçe aldım. "Çok teşekkür ederim Auri."

"Çok rica ederim Kvothe."

Elodin'in bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Auri?"

Sorusunu bitirmesini bekledim, ama galiba hepsi o kadardı.

Auri benden önce anladı. "İsmim," dedi gururla sırtarak.

"Öyle mi?" dedi Elodin merakla.

Auri başını salladı. "Onu bana Kvothe taktı." Bana doğru kocaman gülümsedi. "Harika, değil mi?"

Elodin başını salladı. "Çok hoş bir isim," dedi kibarca. "Ve sana yakışıyor."

"Evet," diye katıldı Auri. "Sanki kalbimde bir çiçek var." Elodin'e ciddi gözlerle baktı. "İsmin ağır gelmeye başladıysa Kvothe'ye söyle, sana da yeni bir tane taksın."

Elodin tekrar başını salladı ve meyvesinden bir ısırık daha aldı. Onu çiğnerken dönüp bana baktı. Ay ışığı altında gözlerini gördüm. Sakin, düşünceli ve akli dengesi tamamen yerindeydi.

Yemeğimiz bittikten sonra birkaç şarkı söyledim ve vedalaştık. Elodin'le ben oradan beraber ayrıldık. Fakülte'nin damından inmek için en az yarım düzine farklı yol biliyordum, fakat onun önden gitmesine izin verdim.

Damdan yükselen yuvarlak taş gözlemevinin yanından geçip nispeten düz olan uzun bir kurşun çatı kaplamasına çıktık.

"Ne zamandan beri onu görmeye geliyorsun?" diye sordu Elodin.

Biraz düşündüm. "Yarım sene mi oldu? Saymaya ne zaman başladığınıza bağlı. Onunla karşılaşmadan önce iki dönü lavta çaldım. Konuşacak kadar bana güvenmesi için aradan daha da fazla zaman geçmesi gerekti."

"Benden daha başarılısın," dedi Elodin. "Yıllardır buraya gelirim. İlk defa bana on adımdan fazla yaklaştı. En iyi gününde bile bana bir düzineden fazla söz söylemezdi."

Geniş, alçak bir bacadan üstünden atladık ve kat kat katranla sıvanmış kalın kerestelerden oluşan hafif eğimli yüzeye geri döndük. Yürüdükçe endişem artıyordu. Elodin ne diye Auri'ye yaklaşmaya çalışmıştı?

Alder Whin adlı gileri ziyaret etmek için Elodin'le beraber Çömlekhane'ye gittiğim günü düşündüm. Minik Auri'yi kendi kendine zarar vermesin veya biri onu kaşıkla beslerken çırpınıp durmasın diye kalın deri kemerlerle bir yatağa bağlanmış vaziyette hayal ettim.

Yürümeyi bıraktım. Elodin birkaç adım daha attıktan sonra bana doğru döndü.

“Auri benim dostum,” dedim yavaşça.

Başını salladı. “O kadarı belli.”

“Ve içlerinden birini kaybetmeye katlanabileceğim kadar çok dostum yok,” dedim. “Hele onu asla. Auri'den kimseye bahsetmeyeceğinize veya onu Çömlekhane'ye postalamayacağınıza söz verin. Orası ona uygun bir yer değil.” Boğazım kuruduğu için yutkundum. “Bana söz vermeniz gerek.”

Elodin başını yana eğdi. “Sanki bir *yoksa* duyar gibiyim,” dedi keyifli bir sesle. “Açık açık dile getirersen bile. Söz vermeniz gerek, *yoksa...*” Ağzının bir köşesi küçük ve muzip bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı.

Onu gülümserken görünce içimde kaygı ve korkuyla karışık bir öfke dalgası kabardı. Bunu ani bir erik ve hindistan cevizi tadı izledi. Pantolonumun altında baldırıma bağlı duran bıçağı her zamankinden daha net hissettim. Elim yavaş yavaş, cebime doğru gitmeye başladı.

Sonra çatının kenarını Elodin'in iki metre arkasında gördüm ve ayaklarımın hafifçe açıldığını, yerimden fırlayıp ona çarpmaya ve ikimizi de damdan düşürüp aşağıdaki sert sokak taşlarına yapıştırmaya hazırlandığımı hissettim.

Ansızın vücudumu soğuk bir ter bastı. Gözlerimi kapadım. Derin, yavaş bir nefes aldım ve ağzımdaki erik tadı geçti.

Gözlerimi yeniden açtım. “Bana söz vermelisiniz,” dedim. “Yoksa akıl almaz derecede aptalca bir şey yapacağım sanırım.” Yutkundum. “Ve ikimiz de bundan zararlı çıkacağız.”

Elodin beni süzdü. “Ne denli dürüst bir tehdit,” dedi. “Normalde tehditler bundan çok daha kaba ve kıkırdaklı olur.”

“Kıkırdaklı mı?” diye sordum. “Korkulası demek istiyor olmayasınız?”

“İkisi de,” dedi. “Genellikle tehditlerde *dizlerini kırarım, boynunu kırarım* gibi laflar havada uçuşur.” Omuz sikti. “Öyle şeyler duyunca aklıma hep tavuk keserken olduğu gibi kıkırdaklar gelir.”

“Ah,” dedim, “anlıyorum.”

Uzunca bir süre bakiştık.

“Hiç kimseyi onun peşinden yollamayacağım,” dedi en sonunda. “Tımarhane bazı kimseler için uygun bir yer. Hatta öyleleri için tek yer. Ama yapılabilecek daha iyi bir şey varsa kuduz bir köpeğin bile oraya kapatılmasını istemem.”

Dönüp tekrar yürümeye başladı. Onu takip etmediğim zaman bana baktı.

“Bu kadarı yetmez,” dedim. “Söz vermeniz lazım.”

“Annemin sütü üzerine yemin ederim,” dedi Elodin. “Adım ve gücüm üzerine yemin ederim. Yerinde hiç durmayan ay üzerine yemin ederim.”

Yeniden yola koyulduk.

“Daha sıcak giysilere ihtiyacı var,” dedim. “Çoraplara ve pabuçlara da. Ve bir de battaniyeye. Tüm bunların yeni olması lazım. Auri başka birinin giydiği bir şeyi asla giymez. Denedim.”

“Onları benden almayacaktır,” dedi Elodin. “Onun için bazı şeyler bıraktığım olmuştu. Hiçbirine elini sürmedi.” Dönüp bana baktı. “Onları sana versem Auri’ye götürür müsün?”

Başımı salladım. “Madem öyle yirmi talente, yumurta iriliğinde bir yakuta ve yeni bir gravür setine de ihtiyacı var.”

Elodin samimi ve gür bir sesle kıkırdadı. “Yeni lavta tellerine de ihtiyacı var mı?”

Başımla evetledim. “Mümkünse iki çift.”

“Niye Auri?” diye sordu.

“Çünkü kimsesi yok,” dedim. “Benim de öyle. Biz birbirimize destek olmazsak kim olacak?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Niye onun için bu ismi seçtin?”

“Ah,” dedim utanarak. “Çünkü öyle neşeli ve tatlı ki. Olması için hiçbir sebep yok, ama öyle. *Auri* güneşli anlamına gelir.”

“Hangi dilde?” diye sordu.

Tereddüt ettim. “Sanırım Siarucadaydı.”

Elodin başını sağa sola salladı. “Siarucada güneşlinin karşılığı *leviriet* kelimesidir.”

Sözcüğü nereden öğrendiğimi anımsamaya çalıştım. Yoksa ona Arşiv’de mi rastlamıştım?..

Ben cevabı bulamadan Elodin konuştu. “Bir ders vermeye hazırlanıyorum,” dedi hiçbir şey olmamış gibi. “İsimlendirme denen gizli ve incelik gerektiren sanata ilgi duyanlar için.” Bana göz ucuyla baktı.

“Böyle bir şeyin senin için tam bir vakit kaybı olmayabileceği kanaatindeyim.”

“Düşünürüm,” dedim dikkatle.

Başını salladı. “Öyleyse hazırlık amacıyla Teccam’ın *Temel Prensipler* adlı eserini okumalısın. Uzun değilse de kalın bir kitaptır, bilmem anlatabildim mi?”

“Bana bir kopyasını verirseniz okumayı çok isterim,” dedim. “Yoksa onsuz idare etmem gerekecek.” Bana anlamadan baktı. “Arşiv bana yasak,” diye belirttim.

“Ne, hâlâ mı?” diye hayretle sordu Elodin.

“Hâlâ.”

Bunu duyunca üstüne alınır gibi oldu. “Ne kadar oldu? Yarım sene mi?”

“Üç gün sonra bir senenin dörtte üçü olacak,” dedim. “Lorren Hoca bana izin verme konusundaki hislerini açıkça gösterdi.”

“Bu tam bir saçmalık,” diyen Elodin’in sesinde sanki korumacı bir tını mevcuttu. “Sen artık benim Re’larımısın.”

Elodin yönünü değiştirerek kilden yapılmış kiremitlerle kaplı olduğu için benim genellikle uzak durduğum bir çatıya yöneldi. Oradan dar bir ara geçide atladık, bir hanın eğimli çatısını katettik ve perdahlı taşlardan yapılmış geniş bir dama adım attık.

Nihayet arkasında parlak bir mum ışığı bulunan geniş bir pencereye vardık. Elodin kapı çalar gibi cama sertçe vurdu. Etrafıma bakınca Hocalar Salonu’nun tepesinde olduğumuzu fark ettim.

Az sonra Lorren Hoca’nın uzun ince sureti pencerenin ardındaki mum ışığını örttü. Lorren mandalı çevirdi ve pencere bir menteşenin üzerinde savrulurak açıldı.

“Elodin, senin için ne yapabilirim?” diye sordu Lorren. Durumu tuhaf bulmuşsa bile yüz ifadesine yansıtmıyordu.

Elodin başparmağını geriye atarak beni gösterdi. “Bu çocuk hâlâ Arşiv’e giremediğini söylüyor. Doğru mu?”

Lorren’in ifadesiz gözleri önce bana, sonra yine Elodin’e çevrildi. “Doğru.”

“Eh, bu kadar yeter,” dedi Elodin. “Okuması gereken şeyler var. Ona haddini bildirdin.”

“Çok pervasız,” dedi Lorren lafını esirgmeden. “Onu bir sene ve bir günlüğüne Arşiv’e almayacaktım.”

Elodin iç geçirdi. “Evet, evet, ne kadar geleneksel bir ceza. Niye ona ikinci bir şans vermiyorsun? Ben kefilim.”

Lorren beni uzun uzun süzdü. Mümkün olduğu kadar sorumluluk sahibi görünmeye çalıştım. Gecenin bir vakti damda dikildiğim düşünülürse pek de başarılı olduğum söylenemezdi.

“Pekâlâ,” dedi Lorren. “Ama sadece Kitaplar’a.”

“Kabir kendi lokmalarını bile çiğneyemeyen beceriksizler içindir,” diye aşağıladı Elodin. “Benim oğlan bir Re’lar. Yirmi adamın becerikliliğine sahip! İstifler’i keşfetmeye ve her türden lüzumsuz şey bulmaya ihtiyacı var.”

“Ben oğlan için endişelenmiyorum,” dedi Lorren alabildiğine soğukkanlılıkla. “Asıl endişem Arşiv için.”

Elodin uzanıp beni omzumdan tuttu ve biraz öne çıkardı. “Peki buna ne dersin? Onu yine şaklabanlık yaparken yakalarsan başparmaklarını kesmene izin vereceğim. Hem böyle bir ceza herkese ders olur, değil mi?”

Lorren ikimizi yavaşça süzdü. Sonra başını salladı. “Peki, öyle olsun,” deyip pencereyi kapadı.

“İşte oldu,” diye böbürlendi Elodin.

Ellerimi ovuşturarak, “O da neydi öyle?” diye öfkeyle sordum. “Ben... o da neydi öyle?”

Elodin bana şaşkın gözlerle baktı. “Ne? Yasağın kalktı. Sorun çözüldü.”

“Ona başparmaklarımı kesmesini öneremezsiniz!” dedim.

Elodin bir kaşını kaldırdı. “Yoksa yine kuralları çiğnemeyi mi düşünüyordun?” diye imalı bir sesle sordu.

“Ne- Hayır. Ama...”

“Öyleyse endişelenecek bir şeyin yok,” dedi. Dönüp çatıdan yukarı çıkmaya başladı. “Muhtemelen. Yine de yerinde olsam dikkatli davranırdım. Lorren’in espri yapıp yapmadığını asla anlayamazsın.”

Ertesi gün kalkar kalkmaz saymanlık bürosuna gittim ve Üniversite’nin kesesinden sorumlu Riem adındaki suratsız adamla hesabımı kapadım. Zar zor kazandığım dokuz buçuk talenti ödeyerek Üniversite’de bir dönem daha kalmayı garantiledim.

Çizelgeler ve Dökümler’e giderek Revir’de gözlem, Fizyonomi ve Fizik derslerini seçtim. Sonra Balıkhane’de Cammar’ın verdiği Demir ve Bakır Metalürjisi dersini işaretledim. Son olarak da Elxa Dal’ın Üst Düzey Sempatisini.

Ancak o zaman Elodin'in dersinin adını bilmediğimi fark ettim. Elodin'in adını bulana dek kayıt defterini karıştırdım, sonra da aynı satırı parmağım ile takip ederek koyu renk mürekkeple daha yeni yazılmış ders adını okudum: 'Budala Bir Baş Belası Olmamaya Giriş.'

İç geçirip adımı dersin altındaki tek satırlık boş alana yazdım.

On İkinci Bölüm

Uyuyan Zihin

Ertesi gün uyanır uyanmaz aklımdan geçen ilk düşünce Elodin'in dersi oldu. İçimde heyecanlı bir kıpırtı vardı. Aylardır Baş İsimci'yi bana ders vermesi için ikna etmeye uğraştıktan sonra nihayet amacıma ulaşmıştım. İsimlendirmeyi, Ulu Taborlin'in kullandığı gerçek sihri öğrenecektim.

Fakat eğlenceden önce iş geliyordu. Elodin'in dersi öğlene kadar toplanmayacaktı. Devi'ye olan borcum yüzünden Balıkhane'de birkaç saatliğine de olsa çalışmam gerekiyordu.

Kilvin'in atölyesine girdiğimde harıl harıl çalışan elli çift elin gürültüsü kulağıma müzik gibi geldi. Tehlikeli bir yer olmasına rağmen her nedense atölyede gevşediğimi hissediyordum. Çoğu öğrenci Gizemiye'ye bu kadar çabuk erişmemi çekemese de diğer zahiriyecilerin saygısını kazanmayı başarmıştım.

Manet'i fırınların yakınında çalışırken gördüm ve üstleri dolu iş masalarının arasından geçerek ona doğru ilerledim. Manet en çok parayı hangi işin kazandırdığını daima bilirdi.

“Kvothe!”

Dev salona sessizlik çöktü ve dönüp bakınca Kilvin Hoca'nın bürosunun kapısında durduğunu gördüm. Bir el hareketiyle beni yanına çağırıp bürosuna geri girdi.

Öğrenciler işlerine dönerken içerisi yine sesle dolmaya başladı, fakat masaların arasında dolambaçlı bir yol izleyerek yürürken tüm gözleri üzerimde hissediyordum.

Yaklaştığımda Kilvin'i bürosunun geniş penceresinden gördüm. Duvara asılı kara tahtaya bir şeyler yazıyordu. Benden on beş santim daha uzun

olup fıçı gibi bir göğse sahipti. Diken diken gür sakalı ile koyu renkli gözleri onu olduğundan da iri gösteriyordu.

Kapı pervazına kibarca vurduğum zaman elindeki tebeşiri bırakıp döndü. “Re’lar Kvothe, içeri gel. Kapıyı ört.”

Kaygıyla odaya girip kapıyı arkamdan kapadım. Atölyeden gelen gürültü patırtı öyle bir kesildi ki Kilvin’in sesi boğan kurnazca bir sigaldri yapmış olduğunu düşündüm. Sonuçta odayı ürkütücü bir sessizlik kapladı.

Kilvin çalışma masasının köşesinden bir parça kâğıt aldı. “Endişe verici bir haber aldım,” dedi. “Birkaç gün önce Ardiye’ye bir kız gelmiş. Muska satın aldığı genç bir adamı arıyormuş.” Gözlerimin içine baktı. “Bu konuda bir şey biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Ne istiyormuş?”

“Bilmiyoruz,” dedi Kilvin. “O esnada Ardiye’de E’lir Basil çalışıyormuş. Kızın epey dertli gözüküğünü söyledi. Aradığı kişi-” Elindeki kâğıda bir göz attı. “-genç bir büyücüymüş. Adını bilmiyormuş, ama adamı genç, kızıl saçlı ve yakışıklı biri olarak tarif etmiş.”

Kilvin kâğıdı bıraktı. “Basil konuşurlarken kızın giderek kaygılandığını söyledi. Korkar gibi bir hali varmış ve Basil ona adını sorduğunda ağlayarak oradan koşa koşa ayrılmış.” Dev kollarını göğsünde kavuştururken Kilvin’in yüzünde sert bir ifade vardı. “Sana açık açık soruyorum. Genç kızlara muska mı satıyorsun?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. “Muska mı?” diye sordum. “Ne muskası?”

“Onu sen söyle,” dedi Kilvin öfkeyle. “Aşk ve şans muskaları. Bir kadının hamile kalması ya da kalmaması için muskalar. İblis gibi şeylere karşı incik boncuklar.”

“Böyle şeyler üretilebilir mi?” diye sordum.

“Hayır,” diye kesin bir cevap verdi Kilvin. “Zaten bu yüzden öyle şeyler satmaya kalkmıyoruz.” Koyu renkli gözleri olanca ağırlığıyla bana baktı. “Tekrar soruyorum: cahil köylülere muska mı satıyorsun?”

Suçlanmaya karşı öyle hazırlıksızdım ki kendimi savunacak doğru düzgün bir şey düşünemedim. Sonra bunun ne kadar saçma olduğunu fark edip kahkahalara boğuldum.

Kilvin gözlerini kıstı. “Ortada gülünecek bir şey yok Re’lar Kvothe. Üniversite’de böyle şeyler yalnızca yasak olmakla kalmaz, aynı zamanda sahte muskalar satan bir öğrenci...” Cümlesini tamamlamadan başını iki yana salladı. “Böyle bir davranış karaktersizlik işaretidir.”

“Kilvin Hoca, bana bir bakın,” diyerek gömleğimi çekıştirdim. “Saf köylüleri kandırıp sırtlarından para kazanıyor olsaydım ikinci el giysiler giyer miydim?”

Kilvin kıyafetimi ilk kez fark etmişçesine bana uzun uzun baktı. “Doğru,” dedi. “Yine de insan eli darda bir öğrencinin böyle şeyler yapmaya daha yatkın olacağını düşünüyor.”

“Akıldan geçmedi değil,” diye itiraf ettim. “Bir penilik demirle ve on dakikalık kolay bir sigaldriyle dokunulduğu zaman insanı üşüten bir kolye üretebilirim. Böyle bir şeyi satmak hiç de zor olmaz.” Omuz silktim. “Ama bunun Dolandırıcılık suçu kapsamında sayılacağını farkındayım. Böyle bir riske girecek halim yok.”

Kilvin kaşlarını çatı. “Bir Gizemiye mensubu bu tür bir davranıştan yanlış olduğu için kaçınır Re’lar Kvothe. Çok riskli olduğu için değil.”

Ona buruk bir tebessüm ettim. “Kilvin Hoca, ahlak anlayışına o kadar güvenseydiniz bu konuşmayı yapmazdık.”

Kilvin’in yüz ifadesi bir nebze yumuşadı ve ufak bir tebessüm etti. “Senden böyle bir şey beklemediğim doğru. Ama daha önce de haksız çıktığım oldu. Meseleyi araştırmazsam görevimi ihmal etmiş sayılırım.”

“Bu kız muska için şikâyetle bulunmaya mı gelmiş?” diye sordum.

Kilvin başını iki yana salladı. “Hayır. Dediğim gibi, herhangi bir açıklama yapmamış. Ama dertli bir genç kızın adını değil de sadece görünümünü bilerek seni aramaya gelmesi için başka bir sebep düşünemiyorum.” Tek kaşını kaldırarak cümlesini bir soruya dönüştürdü.

İçimi çektim. “Açık konuşabilir miyim Kilvin Hoca?”

Kilvin bunun üzerine iki kaşını birden kaldırdı. “Daima Re’lar Kvothe.”

“Sanırım birileri başımı belaya sokmaya çalışıyor,” dedim. Beni bir simya iksiriyle zehirledikten sonra hakkımda kötü dedikodular yaymak Ambrose için kibar bir davranış sayılırdı.

Kilvin başını sallarken sakalını dalgın bir edayla sıvazladı. “Evet. Anlıyorum.”

Omuz silkip tebeşiri tekrar eline aldı. “Peki öyleyse. Bu konuyu şimdilik kapanmış farz ediyorum.” Kara tahtaya döndü, derken başını çevirip bana baktı. “Umarım bir grup hamile kadın, ellerinde muskalarla sana sövüp sayarak atölyemi basmaz.”

“Öyle bir olayın gerçekleşmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım Kilvin Hoca.”

Birkaç saat boyunca Balıkhane’de parça başı işlerle uğraştım, ardından Fakülte’de Elodin’in ders vereceği sınıfa gittim. Ders öğleyin başlayacaktı, fakat ben yarım saat çabuk davranarak ilk gelen oldum.

Diğer öğrenciler de yavaş yavaş sınıfı doldurdular. Toplamda yedi kişiydik. İlk önce Fenton’u, yani geçen dönem aldığım İleri Düzey Sempatı dersindeki dostane rakibimi gördüm. Derken Fela çıkageldi. Yanında koyu sarı saçları erkeksi bir tarzda kesilmiş yirmili yaşlardaki hoş bir kız olan Brean vardı.

Birbirimizle tanışarak gevezelik etmeye koyulduk. Jarret daha evvelden Revir’de gördüğüm utangaç bir Modegliydi. Parlak mavi gözlü ve bal sarısı saçlı genç kadının Inyssa olduğunu çıkarsam da onu nereden tanıdığımı hatırlamam biraz zaman aldı. Kendisi Simmon’un çok sayıdaki kısa süreli ilişkilerinden biriydi. Aramıza son olarak El’the düzeyindeki Uresh katıldı. Yaşı otuza yaklaşan adamın ten rengi ve aksanı onun ta Lanett’ten geldiğini açığa vuruyordu.

Öğle çanı çaldı, fakat Elodin ortalarda gözükmeydi.

Beş dakika geçti. Sonra on. Öğleni yarım saat geçe Elodin kucak dolusu kâğıtla sınıfa daldı. Kâğıtları masanın üstüne attı ve hemen önümüzde ileri geri volta atmaya koyuldu.

“Başlamadan önce bazı şeylerin apaçık anlaşılması gerekiyor,” dedi kendini tanıtmakla veya geç kaldığı için özür dilemekle uğraşmadan. “İlk olarak ne dersem yapmalısınız. Ortada bir sebep gömmesenez bile elinizden geldiği kadar çaba göstermelisiniz. Soru sormanıza itirazım yok, ama her ne olursa olsun ben söyleyeceğim, siz yapacaksınız.” Bize tek tek baktı. “Tamam mı?”

Başımızı sallayıp kabul ettiğimizi belirten bazı sözler mırıldandık.

“İkincisi size söyleyeceklerime inanmalısınız. Bunlardan bazıları doğru olmayabilir. Ama ben aksini isteyene kadar onlara inanmak zorundasınız.” Bizi yeniden inceledi. “Tamam mı?”

Her derse böyle başlayıp başlamadığını düşündüm. Elodin benden cevap gelmediğini fark etti ve bana asabi bir bakış attı. “Daha işin zor kısmına gelmedik,” dedi.

“Elimden geldiği kadar deneyeceğim,” dedim.

“Böyle konuşmaya devam edersen çok yakında avukat olup çıkarsın,” diye dalga geçti Elodin. “Niye *deneyeceğine* yapmıyorsun?”

Başımı salladım. Bu hareketim onu yatıştırmış gözüktü ve Elodin tekrar sınıfa doğru döndü. “İki şeyi hatırlamanız gerekiyor. Öncelikle isimlerimiz

bizi şekillendirir, biz de isimlerimizi şekillendiririz.” Volta atmayı bırakıp bize baktı. “İkincisi de, en basit isim bile öyle karmaşıktır ki zihinleriniz onu telaffuz etmeye yetecek kadar anlamak bir yana, sınırlarını bile algılayamaz.”

Uzunca bir sessizlik yaşandı. Elodin bize bakmayı sürdürerek bekledi.

Sonunda Fenton zokayı yuttu. “Madem öyle, nasıl isimci olunabilir ki?”

“İyi bir soru,” dedi Elodin. “En bariz cevap böyle bir şeyin mümkün olmadığı. En basit isimlerin bile bize uzak olduğu.” Bir elini kaldırdı. “Unutmayın, şu anda her gün kullandığımız küçük isimlerden bahsetmiyorum. Hani ‘ağaç’, ‘ateş’ veya ‘taş’ gibi şeylerden. Ben bambaşka bir şeyden bahsediyorum.”

Elini cebine soktu ve yassı, koyu renkli bir nehir taşı çıkardı. “Bunun şeklini tam olarak tarif edin. Bana bu taşı kum ile tortudan yaratan ağırlığı ve basıncı açıklayın. Işığı nasıl yansıttığını söyleyin. Dünyanın onun kütlelerini nasıl çektiğini, esen rüzgârın onu nasıl sardığını, içindeki demir zerreciklerinin bir mıknaş taşıdan gelen çağrıya nasıl uyduğunu anlatın. Bu taş işte tüm bu şeyler ve daha yüz binlercesinden oluşur.” Taşı kol mesafesinde tuttu. “Üstelik bu sadece bir taş.”

Elodin elini indirip bize baktı. “Bu basit şeyin bile ne kadar karmaşık olduğunu anlayabiliyor musunuz? Bir ay boyunca çalışsanız adının dış sınırlarını belki bir anlığına görebilirsiniz. O da belki.

“İsimcilerin karşı karşıya oldukları sorun işte budur. Anlayışımızın ötesindeki şeyleri anlamamız gerekir. Peki bu nasıl yapılır?”

Cevap beklemeksizin yanında getirdiği boş kâğıtlardan bazılarını aldı ve her birimize birkaç tanesi düşecek şekilde dağıttı. “On beş dakika içinde bu taşı atacağım. Burada duracağım.” Ayaklarını biraz açtı. “Ve şu yöne bakacağım.” Omuzlarını kaldırdı. “Onu aşağı yukarı üç tutuşluk bir kuvvetle aşağıdan fırlatacağım. Havada nasıl bir yol izleyeceğini, böylece zamanı gelince onu yakalamak için elinizi nerede tutmanız gerektiğini hesaplamanızı istiyorum.”

Elodin taşı masaya bıraktı. “Başlayın.”

Probleme büyük bir şevkle giriştim. Üçgenler ve yaylar çizdim, hesaplamalar yaptım, artık hatırlayamadığım bazı formüller denedim. İşin imkânsızlığı karşısında hüsrana uğramam uzun sürmedi. Hesaplanamayacak çok fazla bilinmeyen vardı.

Kendi başımıza beş dakika uğraştıktan sonra Elodin bizi grup olarak çalışmaya teşvik etti. Uresh’in sayılara yönelik yeteneğini işte o zaman

öğrendim. Hesaplamaları benimkilerden öylesine üstündü ki yaptıklarının çoğunu anlayamadım. Fela da onun gibiydi, fakat o ilaveten ayrıntılı bir parabolik yay serisi de çizmişti.

Yedimiz konuştuk, tartıştık, denedik, yanıldık ve tekrar denedik. On beş dakikanın sonunda hayal kırıklığına uğradık. Özellikle de ben.

Çözemediğim problemlerden oldum olası nefret etmişimdir.

Elodin grubumuza baktı. “Bana ne söyleyebilirsiniz?”

İçimizden bazıları ona eksik cevaplarımızı ve en iyi tahminlerimizi vermeye başladı, fakat Elodin elini sallayarak onları susturdu. “Bana kesin olarak ne söyleyebilirsiniz?”

Çok geçmeden Fela söz aldı. “Taşın nasıl düşeceğini bilmiyoruz.”

Elodin tebrik edercesine ellerini çırttı. “Güzel. İşte doğru cevap. Şimdi iyi bakın.”

Kapıya gidip başını dışarı çıkardı. “Henri!” diye bağırdı. “Evet, sen. Biraz buraya gel.” Kapının önünden çekildi ve Jamison’un habercilerinden biri olan henüz sekiz yaşlarındaki çocuğu içeri aldı.

Elodin altı adım uzaklaşıp çocuğa doğru döndü. Kolunu geriye atıp vahşi bir tebessüm etti. “Yakala!” diyerek taşı oğlana fırlattı.

Şaşırان oğlan taşı havada yakaladı.

Elodin onu çılgın gibi alkışladı, sonra da taşı şaşkına dönmüş oğlandan geri alıp onu dışarı çıkardı.

Öğretmenimiz bize baktı. “Eee,” dedi Elodin, “bunu nasıl becerdi? Gizemiye’nin yedi zeki mensubunun çeyrek saatte yapamadığı bir hesaplamayı nasıl bir saniyede yapabildi? Geometriyi Fela’dan daha mı iyi biliyor? Sayılarla arası Uresh’ten bile iyi mi? Onu geri çağırıp Re’lar mı yapmalıyız?”

Gevşeyerek biraz gülüştük.

“Şunu kastediyorum: hepimizin içinde uyanıkken yapılan her şeyde kullandığımız bir zihin bulunur. Fakat bir zihin daha vardır; uyuyan bir zihin. Bu o kadar güçlüdür ki, yedi Gizemiye mensubunun uyanık zihinlerinin on beş dakikada yapamadığını sekiz yaşındaki bir çocuğun uyuyan zihni bir saniye içinde yapabilir.”

Eliyle hepimizi birden işaret etti. “Uyuyan zihinleriniz her şeyin ismini kapsayacak kadar geniş ve güçlüdür. Bunu biliyorum, çünkü bazen bu bilginin yüzeye çıktığı olur. Inyssa daha evvel demirin ismini söyledi. Uyanık zihni bunun farkında bile değil, ama uyuyan zihni biliyor. Fela’nın içindeki bir şey de taşın ismini anlıyor.”

Elodin beni gösterdi. “Kvothe rüzgârı çağırdı. Uzun zaman evvel ölenlerin yazdıklarına bakacak olursak o geleneksel bir yoldan gidiyor. Yıllar önce burada böyle şeyler çalışılırken isimci olmak isteyenler ilk başta rüzgârın adını arayıp bulurlardı.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir müddet sessiz kalarak bizi ciddi gözlerle süzdü. “Her biriniz hangi ismi bulmak istediğinize karar verin. Bu küçük bir isim olmalı. Demir yahut ateş, rüzgâr yahut su, tahta yahut taş gibi basit bir şey. Kendinizi yatkın hissettiğiniz bir şey.”

Elodin duvardaki dev kara tahtaya yürüdü ve bazı kitap adları yazmaya koyuldu. El yazısı şaşırtıcı derecede düzgündü. “Bunlar önemli kitaplar,” dedi. “İçlerinden birini okuyun.”

Hemen akabinde Brean elini kaldırdı. Fakat Elodin bize sırtı dönük durduğundan bunun lüzumsuz olduğunu fark etti. “Elodin Hoca,” dedi çekinerek, “hangisini okumalıyız?”

Elodin yazmaya ara vermeden başını çevirip ona baktı. “Umurumda değil,” dedi öfkesini belli ederek. “İstedığınızı seçin. Diğerleriniyse üstünkörü gözden geçirin. Resimlerine bakın. Başka hiçbir şey yapmasanız bile en azından koklayın.” Yine kara tahtaya döndü.

Yedimiz kendi aramızda bakiştık. Sınıftaki tek ses Elodin’in tahtaya sürten tebeşirinden çıkıyordu. “En önemlisi hangisi?” diye sordum.

Elodin boş verircesine homurdandı. “Bilmiyorum,” dedi. “Hiçbirini okumadım.” Yazdığı *En Temerant Voistra* adını daire içine aldı. “Bu kitabın Arşiv’de bulunduğundan bile emin değilim.” Onun yanına bir soru işareti koyup yazmayı sürdürdü. “Size şu kadarını söyleyebilirim: bunların hiçbirisi Kitaplar bölümünde yok. Olanları da oradan aldım. Bunları İstifler’de arayacaksınız. Her birini hak etmeniz gerekecek.”

Son kitabı da yazdıktan sonra başını kendi kendine sallayarak bir adım geri çekildi. Toplamda yirmi kitap adı yazmıştı. Üçünün yanına yıldız koydu, diğer ikisinin altını çizdi ve listedeki sonuncunun yanına üzgün bir surat resmi yaptı.

Bunun ardından tek kelime bile etmeden çıkıp gitti ve bizi isimlerin doğasını düşünüp neye bulaştığımızı merak eder bir halde öylece bıraktı.

On Üçüncü Bölüm

Av

Elodin'in dersinde kendimi ispatlamaya kararlı olarak gidip Wilem'i buldum ve sonradan içki ısmarlamak koşuluyla Arşiv'de bana yardım etmesi için onu ikna ettim.

Üniversite'nin parke döşeli sokaklarında yan yana yürürken rüzgâr hızla esiyor, Arşiv'in penceresiz sureti avlunun karşısında dağ gibi yükseliyordu. Dev taş kapının üzerine *Vorfelan Rhinata Morie* sözcükleri kazılıydı.

Binaya yaklaşırken ellerimin terlediğini hissettim. "Tanrı aşkına, biraz bekle," dedim yürümeyi bırakarak.

Wil bir kaşını kaldırıp bana baktı.

"İşe yeni başlayan bir fahişe kadar heyecanlıyım," dedim. "Bana bir dakika müsaade et."

"Lorren'in yasağı iki gün önce kaldırdığını söyledin," dedi Wilem. "İzin alır almaz Arşiv'e koşarsın sanıyordum."

"Kayıt defterinin güncellenmesini bekliyordum." Terli ellerimi gömleğime sildim. "Bir terslik çıkacağını biliyorum," dedim kaygıyla. "Adımı defterde bulamayacaklar. Veya masada Ambrose oturuyor olacak ve yine o erik iksirinin etkisi altına girip çılgık çılgıya onun gırtlığını sıkacağım."

"Bak bunu görmeye hayır demem," dedi Wil. "Ama Ambrose bugün çalışmıyor."

"Eh, bu da bir şeydir," diye itiraf ederek bir nebze gevşedim. Kapının üzerindeki sözcükleri işaret ettim. "Ne anlama geldiklerini biliyor musun?"

Wil yukarı bir bakış attı, "İnsanı bilgiye duyduğu arzu şekillendirir," dedi. "Ya da ona benzer bir şey."

"Hoşuma gitti." Derin bir nefes aldım. "Tamam, hadi artık."

Dev taş kapıyı çekerek açtım ve küçük bir antreye adım attım. Sonra Wil içerideki kapıyı açtı ve giriş salonuna geçtik. Odanın ortasındaki dev tahta masanın üzerinde pek çok büyük, deri ciltli defter duruyordu. Salon farklı istikametlere açılan bir dizi kapıya sahipti.

Masanın arkasında oturan Fela kıvrıkcık saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Sempat lambalarının kızıl ışığı onu farklı gösterse bile güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Beni görünce gülümsedi.

“Merhaba Fela,” derken hissettiğim tedirginliğin sesime yansımaması için uğraştım. “Lorren’in beni tekrar deftere aldığını duydum. Bir bakabilir misin?”

Fela başını sallayıp önündeki kayıt defterinin sayfalarını çevirmeye başladı. Az sonra sevinçle bir satırı gösterdi. Derken suratı asıldı.

İçimi bir korku kapladı. “Ne oldu?” diye sordum. “Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedi. “Hiçbir şey yok.”

“Bir sorun varmış gibi baktın,” diye homurdandı Wil. “Ne yazıyor?”

Fela tereddüde kapıldı, ardından biz de okuyabilelim diye defteri çevirdi.

Arliden oğlu Kvothe. Kızıl saçlı. Açık tenli. Genç. Bunun yanına farklı bir el yazısıyla şu sözcükler yazılmıştı: *Edema Ruh Piçi.*

Fela’ya bakıp sırttım. “Hepsi doğru. İçeri girebilir miyim?”

Başımla onayladım. “Lambaya ihtiyacınız var mı?” diye sorup çekmecelerden birini açtı.

“Benim var,” diyen Wil başka bir deftere adını yazdı.

“Ben kendi lambamı getirdim,” diyerek pelerininimden cebinden küçük el lambamı çıkardım.

Fela giriş defterini açıp bize imzalattı. Kalem tutarken elim titriyordu. Sayfaya biraz mürekkep sıçratınca utandım.

Fela fazla mürekkebi silip defteri kapadı. Gülümseyerek bana baktı. “Aramıza hoş geldin,” dedi.

Wilem’in İstifler’de başı çekmesine izin verdim ve yeterince şaşırmış gibi gözükmek için elimden geleni yaptım.

Bu oynaması zor bir rol değildi. Bir süredir Arşiv’e erişebiliyorsa da ortalıkta hırsız gibi sinsice gezinmem gerekmişti. Lambamı en düşük ışık ayarında tutmuş ve kazara birine rastlamamak için ana koridorlardan uzak durmuştum.

Taş duvarların her santimi raflarla kaplıydı. Bazı koridorlar geniş ve yüksek; diğerleri yan dursa bile iki insanın güçlükle sığabileceği kadar dar hatlar teşkil etmekteydi. Havaya ağır bir deri ve toz, eski parşömen ve kâğıt tutkalı kokusu hâkimdi. Sırların kokusu.

Wilem bana rafların arasında dolambaçlı bir yol izletti, sonra beni bir merdivenden çıkardı ve hepsi de birbirinin tıpatıp aynısı olan kırmızı deri ciltlerle kaplı kitapların sıralandığı geniş bir koridora soktu. Nihayet kenarlarından solgun bir kızıl ışığın sızdığı küçük bir kapıya ulaştık.

“Bu odalar özel çalışmalara ayrılmıştır,” dedi Wilem usulca. “Onlara okuma deliği denir. Sim’le ben buradakini sık sık kullanırız. Çoğu kimsenin buradan haberi yoktur.” Wil kapıyı hafifçe çalıp açtı ve içindeki masa ile sandalyelerden birazcık daha büyük olan penceresiz bir odayı gözler önüne serdi.

Masada oturan Sim’in sempati lambasından çıkan kızıl ışık, yanaklarını her zamankinden daha al gösteriyordu. Beni görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. “Kvothe? Burada ne işin var?” Dehşet içinde Wilem’e döndü. “Burada ne işi var?”

“Lorren yasağını kaldırdı,” dedi Wilem. “Genç dostumuzun bir kitap listesi var. İlk kitap avına çıkmaya hazırlanıyor.”

“Tebrikler!” diye Sim bana kocaman sırttı. “Yardımcı olabilir miyim? Burada uyuklayıp duruyorum.” Kitap listesini almak için elini uzattı.

Bir parmağımı şakağıma vurdum. “Yirmi kitabın adını bile ezberleyemiyorsam Gizemiye’de ne işim var?” dedim. Aslında bu kısmen doğruyd . İşin aslı topu topu yarım düzine kâğıda sahiptim. İçlerinden birini böyle bir şey için heba edecek gücüm yoktu.

Sim cebinden katlı bir kâğıt parçası ile kısacık kalmış bir kurşun kalem çıkardı. “İsimlerini yazmam gerekiyor,” dedi. “Hepimiz senin gibi zevk olsun diye şarkılar ezberleyemeyiz.”

Omuz silkip kitapları tek tek saydım. “Listeyi üçe bölersek herhalde işimiz daha çabuk biter,” dedim.

Wilem bana şöyle bir baktı. “Burada kendi başına dolanarak aradığın kitapları bulabileceğini mi sanıyorsun?” Sonra da sırtıtmakta olan Sim’e doğru döndü.

Tabii ya. İstifler’in yerleşimiyle ilgili hiçbir şey bilmiyor olmam gerekirdi. Wil ile Sim neredeyse bir aydır geceleri gizli gizli içeri girdiğimden habersizdiler.

Aslında onlara güvenmiyor değildim, fakat Sim canı pahasına bile olsa yalan söyleyemezdi ve Wil bir kâtip olarak Arşiv’de çalışıyordu. Onu sırrım ile Lorren Hoca’ya yönelik vazifesi arasında bir seçim yapmaya zorlamak istemiyordum.

Ben de salak ayağına yatmaya karar verdim. “Sorun yaşayacağımı sanmam,” dedim hiç bozuntuya vermeden. “Burada kitap bulmak o kadar da zor olmasa gerek.”

“Arşiv’de öyle çok kitap var ki,” dedi Wil yavaşça, “sadece adlarını okumak bile bütün bir dönü alır.” Duraksayıp bana dikkatle baktı. “Yemeden içmeden geçen on bir gün.”

“Sahi mi?” diye sordu Sim. “O kadar uzun mu sürer?”

Wil başıyla doğruladı. “Bunu bir yıl önce öğrendim. Hem böyle söyleyince kendilerine kitap getirmemi isteyen E’lirler geç kaldığım zaman başımın etini yemiyorlar.” Bana baktı. “Adı olmayan kitaplar da var. Ve parşömenler. Ve killer. Ve de pek çok farklı lisan.”

“Kil de ne?” diye sordum.

“Kil tabletler,” diye açıkladı Wil. “Caluptena yandığı zaman kurtulan az sayıdaki şeyden biri de onlardı. Bazıları sonradan kâğıda aktarıldı, ama hepsi değil.”

“Bunların konumuzla ilgisi yok,” diye lafa karıştı Sim. “Asıl mesele kitapların nasıl sınıflandırıldığı.”

“Kataloglandığı,” diye düzeltti Wil. “Yıllar geçtikçe pek çok farklı sistem uygulandı. Bazı hocalar belli bir sistemi tercih ederken diğerleri başka sistemleri seçer.” Kaşlarını çattı. “Bazılarıysa kitapları kataloglamak için kendi sistemini yaratır.”

Bir kahkaha patlattım. “Bu yüzden boyunduruğa vurulmalarını istemiş gibi bir halin var.”

“Olabilir,” diye homurdandı Wil. “Böyle bir şey yapılırsa gözyaşı dökecek değilim.”

Sim ona baktı. “Bir hocayı mümkün olan en iyi yöntemi seçmeye çalıştığı için suçlayamazsın.”

“Suçlayabilirim,” dedi Wilem. “Arşiv kötü bile olsa tek bir sistemle kataloglansaydı buna ayak uydurabilirdik. Ama son elli yılda birbirinden farklı bir sürü sistem gelip geçti. Kitaplar yanlış kataloglandı. Adları yanlış tercüme edildi.”

Ellerini saçlarında gezdirirken sesi ansızın bitkin çıkmaya başladı. “Ayrıca sınıflandırılmaları gereken yeni kitaplar gelip duruyor ve

Kabir'deki tembel E'lrler bizden sürekli gidip bir şeyler getirmemizi istiyorlar. Bu iş nehrin dibinde çukur kazmaya benziyor.”

“Yani diyorsun ki,” dedim ağır ağır, “bir kâtip olarak geçirdiğin zamanı hem hoş hem de mutluluk verici buluyorsun.”

Sim ellerini ağzına koyarak kahkahalarını bastırdı.

“Tabii bir de senin gibiler var,” dedi Wil bana. Sesi alçak ve tehditkârdı. “İstifler'de özgürce dolaşmalarına izin verilen öğrenciler. Buraya geliyorsunuz, bir kitabın yarısını okuyorsunuz, sonra da canınız istediği zaman geri gelip devam edebilmek için onu bir yerlere saklıyorsunuz.” Birinin yakasına –ya da gırtlığına– yapışır gibi ellerini havada açıp kapadı. “Sonra kitabı nereye bıraktığınızı unutuyorsunuz ve kitap yanıp kül olmuş gibi ortadan kayboluyor.”

Wil bir parmağını bana doğrulttu. “Seni böyle bir şey yaparken yakalarsam,” dedi öfkeyle, “Tanrı bile seni elimden alamaz.”

İmtihana çalışırken aynen o yöntemle sakladığım üç kitabı hatırlayarak suçluluk duydum. “Söz veriyorum,” dedim. “Asla öyle bir şey yapmayacağım.” *Bir daha.*

Sim masadan kalktı ve ellerini şevkle ovuşturdu. “Tamam. Uzun sözün kısası burası karmakarışık bir yer, ama Tolem katalogunda listelenen kitaplara bağlı kalırsan aradıklarını bulabilirsin. Tolem şu anda kullanılan sistem. Wil'le ben kayıt defterlerinin nerede tutulduğunu sana gösteririz.”

“Birkaç şey daha göstermemiz gerekecek,” dedi Wilem. “Tolem pek de kapsamlı değildir. Kitaplarından bazılarını bulmak için ortalığı epey bir eşelememiz gerekebilir.” Bunun akabinde kapıyı açmak üzere döndü.

Listemdeki kitaplardan sadece dördünün Tolem kayıtlarında olduğunu tespit ettik. Bunun ardından İstifler'in tertipli bölümlerini geride bırakmamız gerekti. Wil listeyi adeta kendine vazife belledi ve bu sayede o gün Arşiv hakkında pek çok şey öğrendim. Wil beni Ölü Kayıtlar, Gerisingeri Merdiven, Dip Kanat gibi yerlere götürdü.

Tüm çabalarımıza rağmen dört saatin sonunda kitapların yalnızca yedisini bulabildik. Wil hüsrana uğramış gözükse de ona içten bir teşekkür ettim ve arayışına kendi başıma devam edebilmem için ihtiyaç duyduğum her şeyi bana öğrettiğini söyledim.

Sonraki birkaç gün boyunca boş vaktimin neredeyse tamamını Arşiv'de geçirerek Elodin'in listesindeki kitapların peşinden koştum. Bu derse

layıkıyla hazırlanmayı her şeyden çok istiyordum ve adını verdiği kitapların hepsini okumaya kararlıydım.

Kitaplardan ilki eğlenceli bulduğum bir gezi güncesiydi. İkincisi kötü ama kısa bir şiir kitabıydı ve gerek dişimi sıkarak, gerekse beynimin tamamı hasar görmesin diye bazen bir gözümü kapatarak onu da baştan sona okudum. Üçüncüyse karmaşık yazılmış soyut bir felsefe kitabıydı.

Onun peşinden Atur'un kuzeyindeki yabani çiçekleri anlatan bir kitap geldi. Sonra kafa karıştırıcı çizimlerle dolu bir eskrim kılavuzu. Tuğla kadar kalın ve ilkinden daha abartılı ikinci bir şiir kitabı.

Saatlerimi alsa da hepsini okudum. Hatta birbirinden kıymetli kâğıtlarımdan ikisine notlar alacak kadar ileri gittim.

Daha sonra anlayabildiğim kadarıyla bir zırdelinin günlüğüne sıra geldi. Böyle bir kitap ilk başta ilginç gözükse bile aslında iki cilt arasına sıkıştırılmış büyük bir baş ağrısından fazlası değildi. Kitabın yazarı sözcüklerin arasında hiç boşluk bırakmamıştı. Paragraf ayırımı yoktu. Noktalama işaretleri de. Tutarlı bir imla da.

İşte o zaman sayfa atlamaya başladım. Ertesi gün sıralı tarla ekimiyle ilgili Modegce yazılmış bir dizi denemeye ve Vintas mozaiklerini anlatan bir monografla karşılaşınca not almayı bıraktım.

Son birkaç kitabı hızlı hızlı geçerken Elodin'in niçin bizden Küçük Krallıklar'daki bir baronluğa ait iki asırlık bir vergi defterini, eskimiş bir tıbbi metni ve ahlakla ilgili kötü tercüme edilmiş bir tiyatro eserini okumamızı istediğini merak ettim.

Elodin'in kitaplarına yönelik şevkim kısa sürede kırılrsa da onları arayıp bulmaktan hâlâ büyük bir haz alıyordum. Başlarına musallat olduğum kâtiplere bitmez tükenmez sorular yönelttim: Kitapları düzenlemekten kim sorumluydu? Vintas mütalaaları nerede tutuluyordu? Bodrumun dördüncü katındaki parşömen deposunun anahtarı kimdeydi? Zarar görmüş kitaplar onarılmayı beklerken nereye kaldırılıyordu?

Sonuçta kitaplardan on dokuzunu buldum. *En Temerant Voistra* hariç hepsini. Onu bulamama sebepim de yeterince aramamak değildi. Tahminimce bütün bu süreç yaklaşık elli saatlik bir arama ve okuma gerektirmişti.

Elodin'in bir sonraki dersine on dakika erken gittiğimde kendimle gurur duyuyordum. Azmim ve titizliğimle onun gözüne girmeye kararlı olarak dikkatle tuttuğum iki sayfa notumu da yanımda getirmiştım.

Yedimiz de öğle çanından önce sınıfa vardık. Sınıfın kapısı kapalı olduğu için koridorda Elodin'i beklemeye koyulduk.

Arşiv'deki arayışımızla ilgili hikâyeler paylaştık ve Elodin'in bu kitapları niçin önemli bulduğu yönünde tahminler yürüttük. Fela yıllardır kâtiplik yapmasına rağmen kitaplardan on yedisini bulabilmişti. Hiç kimse ne *En Temerant Voistra*'ya ne de onunla ilgili bir bilgiye rastlamıştı.

Öğle çanı çaldığında Elodin halen ortalarda yoktu. On beş dakika sonra koridorda dikilmekten sıkıldım ve dersliğin kapısını açmayı denedim. Kapı kolu ilk başta hiç kıpırdamadı, fakat ona hüsrarla yüklendiğimde kol döndü ve kapı azıcık aralandı.

"Kilitli olduğunu sanıyordum," dedi Inyssa, kaşlarını çatarak.

"Sadece sıkışmış," deyip kapıyı açtım.

Devasa boş sınıfa girip ön sıralara giden basamakları indik. Karşımızdaki kocaman kara tahtada Elodin'in tuhaf denebilecek kadar düzgün el yazısıyla tek bir kelime yazıyordu: "Tartışın."

Yerlerimize oturup bekledik, fakat Elodin bir türlü gelmedi. Ne yapmamız gerektiğini bilemeden bakışlarımız kara tahtayla birbirimiz arasında gidip geldi.

Diğerlerinin yüz ifadelerinden, bu duruma sinirlenen tek kişinin ben olmadığımı anlaşıyordu. Tam elli saat boyunca birbirinden lüzumsuz kitapların peşinden koşmuş, üzerime düşeni yapmıştım. Elodin niye üzerine düşeni yapmıyordu?

Yedimiz sonraki iki saati gevezelik ederek ve hocanın gelmesini bekleyerek geçirdik.

Gelmedi.

On Dördüncü Bölüm

Saklı Şehir

Elodin'in kitaplarını aramakla boşa geçirdiğim saatler canımı çok fena sıksa da bu tecrübe sayesinde Arşiv'i her yönüyle öğrenmiş oldum. Edindiğim bilgilerin en önemlisiyse Arşiv'in sadece kitaplarla dolu bir depo olmadığıydı. Arşiv kendi başına bir şehir gibiydi. Sokakları ve dolambaçlı caddeleri vardı. Ara geçitleri ve kestirmeleri de.

Tıpkı bir şehir gibi Arşiv'in bazı yerleri daimi bir faaliyet içerisindeydi. Kâtiptane'deki sıra sıra masalarda oturan kâtipler tercümelerle veya eskimiş metinleri taze, siyah mürekkep kullanarak yeni kitaplara kopyalamakla meşguldüler. Sıralama Salonu kitapları ayıran ve gruplayan kâtiplerle her daim doluydu.

Böcekthane hiç de beklediğim gibi bir yer çıkmadı. Orada yeni kitaplar koleksiyona eklenmeden önce temizleniyordu. Anlaşılan her türden yaratık kitaplara bayılıyor, bazıları parşömen ile deriyi yerken diğerlerinin ilgisini kâğıt ve tutkal çekiyordu. Kitap kurtları bunların belki de en önemsiziydi ve Wilem'in ağzından birkaç hikâye dinledikten sonra koşa koşa gidip ellerimi yıkayasım geldi.

Katalogcu Koğuşu, Ciltçi, Kumaşçı, Parşömeni... sessiz, çalışkan kâtiplerle dolu tüm bu yerler bir arı kovani kadar işlekti.

Arşiv'in diğer kısımlarıysa işleğin tam zıddıydı. Mesela tedarik bürosu ufacak ve daima karanlıktı. Pencereden baktığımda içerideki duvarlardan birinin şehirleri ve yolları gösteren devasa bir haritayla kaplı olduğunu gördüm. Harita o derece detaylıydı ki ilk bakışta iplikleri birbirine dolanmış bir dokuma tezgâhını andırıyordu. Ayrıca şeffaf bir simya verniğiyle kaplı olup çeşitli noktalara iliştirilmiş notlarda kırmızı kalemle istenilen kitaplarla

ilgili söylentiler ve çeşitli tedarik ekiplerinin bilinen son konumları yazıyordu.

Kitaplar bölümü halka açık kocaman bir park gibiydi. Tüm öğrenciler oraya gelip raflardaki kitapları okumakta özgürdü. Veya kâtiplerden ricada bulunabilirler, onlar da istenen kitabı olmasa bile ona yakın bir tanesini bulup getirmek için gönülsüzce İstifler'e giderlerdi.

Yine de Arşiv'in büyük bölümü İstifler'den oluşuyordu. Kitapların yaşadığı asıl yer orasıydı. Ve her şehirde olduğu gibi orada da iyi ve kötü mahalleler mevcuttu.

İyi mahallelerde her şey olması gerektiği gibi düzenlenmiş ve kataloglanmıştı. Buralardaki kayıt defterlerine bakarak istediğiniz kitabı şıp diye bulabilirdiniz.

Tabii kötü mahallelerde durum farklıydı. Arşiv'in kimi bölümleri unutulmuş ya da ihmal edilmişti. Bazı bölümlerse o an için uğraşılamayacak kadar sorunluydu. Bu gibi yerlerdeki kitaplar ya işlevini yitirmiş eski kataloglarda listelenirdi ya da bir kataloga rastlamak bile mümkün olmazdı.

Raflarla dolu duvarlardan bazıları dişleri noksan ağızlara benzerdi. Çoktan ölüp gitmiş kâtipler buralardaki eski katalogları hiçe sayıp o günlerde hangi sistem kullanılıyorsa kitapları ona göre yerleştirmişlerdi. Otuz yıl önce Larkin kayıt defterleri rakip bir grubun kâtiplerince yakıldığı zaman iki katın tamamı kötü birer mahalle haline gelmişti.

Tabii bir de dört levhalı kapı vardı. Yani şehrin kalbindeki sır.

İyi mahallelerde gezintiye çıkmak güzeldi. Aradığınız bir kitabı tam da beklediğiniz yerde bulmak çok hoştu. Kolaydı. Huzur vericiydi. Çabuktu.

Fakat kötü mahalleler tam anlamıyla büyüleyiciydi. Oralardaki kitaplar tozlu ve eskiydi. İçlerinden birinin kapağını açtığınız zaman asırlardır hiçbir gözün görmediği sözcüklerle karşılaşabilirdiniz. Oralardaki döküntülerin arasında hazineler gizliydi.

Chandrialıları işte o yerlerde aradım.

Saatlerce ve günlerce aradım. Üniversite'ye gelmemin en önemli sebeplerinden biri de Chandrialılar hakkındaki gerçekleri öğrenmekti. Artık nihayet Arşiv'e erişebiliyordum ve kaybettiğim zamanı telafi etme çabasındaydım.

Fakat uzun saatler süren arayışlarıma rağmen onlara dair hemen hemen hiçbir şey bulamadım. Chandrialıları turta çalmak veya güğümdeki sütü bozmak gibi ufak tefek muzipliklerle bağdaştıran birkaç çocuk kitabı vardı.

Diğerleriyse onları Atur tiyatro oyunlarındaki gibi iblislerle pazarlık ederken gösteriyordu.

Bu masalların arasına sıkışmış tek tük hakikatler olsa dahi bilmediğim hiçbir şeye rastlamadım. Chandrialılar lanetliydi. Gelişlerinin bazı belirtileri vardı: mavi ateş, pas ve çürüme, aniden bastıran bir soğuk.

Kimseden yardım isteyememem arayışımı daha da zorlaştırıyordu. Vaktimi çocuk masalları okuyarak geçirdiğim duyulursa bunun şöhretime bir faydası dokunmazdı.

Daha da önemlisi, Chandrialılar hakkında öğrendiğim az sayıdaki şeye dayanarak onların kendileri hakkındaki her türlü bilgiyi acımasızca bastırdıklarının farkındaydım. Babam onlar hakkında bir şarkı yazdığı için kumpanyamdaki herkesi öldürmüşlerdi. Bazı misafirler antika bir çömleğin üzerinde onların resimlerini gördü diye bütün bir düğün kafilesini yok etmişlerdi.

Bu bilgiler ışığında Chandrialılarla ilgili sorular sormak hiç de akıllıca bir davranış olmazdı.

Ben de bu yüzden arayışımı kendi imkânlarımla sürdürdüm. Chandrialılar hakkında bir kitap, hatta bir monografi gibi faydalı bir şey bulma ümitlerim bir süre sonra söndü. Yine de bir yerlere gizlenmiş ufacak bir hakikat kırıntısıyla, tek bir yararlı bilgiyle, bir ipucuyla, herhangi bir şeyle karşılaşabilirim diye okumaya devam ettim.

Lakin çocuk masalları pek ayrıntılı değildir ve bulabildiğim az sayıdaki ayrıntı da elbette abartılıydı. Chandrialılar nerede yaşarlardı? Bulutlarda. Rüyalarda. Şekerden yapılma bir kalede. Belirtileri neydi? Gök gürültüsü. Gökteki ayın karması. Hatta bir masala göre gökkuşakları. Böyle bir şeyi kim yazardı? Niye çocukların gökkuşağından korkmaları istenirdi ki?

İsim bulmak daha kolay olsa da, bunların başka kaynaklardan aşırıldığı belliydi. Karşılaştığım Chandrialı isimlerinin hemen hemen hepsi *Yol Kitabı*'ndan veya başta *Daeonica* olmak üzere bazı tiyatro eserlerinden alınmıştı. Ziyadesiyle kinayeli bir hikâyede Chandrialılara Atur İmparatorluğu'nun iyi bilinen yedi imparatorunun adı verilmişti. Bu en azından kısa, buruk bir kahkaha atmamı sağladı.

En sonunda Ölü Defterler'in derinliklerine gömülmüş *Sırlar Kitabı* adlı ince bir cilt keşfettim. Bu garip bir kitaptı: hayvanları tanıtan bir eser gibi düzenlenmiş, fakat bir çocuk tekerlemesi gibi kaleme alınmıştı. Ayrıca ogreler, trovar, dennercikler gibi peri masalı yaratıklarına ait resimler

barındırıyordu. Her başlığın altında bir resim ve ona eşlik eden kısa, yavan bir şiir vardı.

Elbette resimsiz tek kayıt Chandrialılara aitti. Onun yerine süslü bir çerçeveye çevrili boş bir sayfa konmuştu. Yanındaki şiir lüzumsuzdan da beterdi:

*Oradan oraya gider Chandrialılar,
Ama arkalarında bir iz bırakmazlar.
Çok düşkündürler sırlarına,
Meraklı değildirler tırmalamaya, ısırmaya.
Kavgaya etmezler; yoktur patırtıları,
Hatta iyidirler bize karşı.
Gelip geçiverirler bir anda,
Benzerler gökteki parlak bir yıldırıma.*

Böyle bir şeyi okumak ne kadar sinir bozucu olursa olsun bir hususu apaçık ortaya koyuyordu: Chandrialılar dünyanın geri kalanı için çocuksu bir peri masalından fazlası değildi. Ayak sürüyenlerden veya tek boynuzlu atlardan farkları yoktu.

Tabii ben işin aslını biliyordum. Onlarla bizzat karşılaşmıştım. Kara gözlü Köz'le konuşmuşum. Hali'ax'ı gölgeleri bir pelerin misali üstüne giyerken görmüştüm.

Bu yüzden sonuçsuz arayışımı sürdürdüm. Dünyanın geri kalanının neye inandığı önemli değildi. Ben gerçeği biliyordum ve asla kolay vazgeçen biri olmamıştım.

Yeni bir dönemin temposuna çabuk alıştım. Önceden olduğu gibi derslere giriyor ve Anker'ın Yeri'nde müzik yapıyordum. Fakat vaktimin çoğu Arşiv'de geçiyordu. Öyle uzun zamandır orasının hayalini kurmuştum ki canım istediği zaman kapısından içeri girebilmek hâlâ rüya gibi geliyordu.

Chandrialılar hakkında dişe dokunur bir bilgi edinmekteki başarısızlığıma rağmen bu durum hevesimi kırmıyordu. Avımı sürdürürken bulduğum diğer kitaplar dikkatimi giderek daha fazla dağıtır oldu. Çeşitli şifalı bitkilerin suluboya resimlerinin bulunduğu el yazması bir tıp kılavuzu.

Daha önce hiç duymadığım dört piyesin yer aldığı küçük bir kitapçık. Temkinli Hevred'in son derece sürükleyici bir biyografisi.

Karnımı bile doyurmadan akşamüzerlerini okuma deliklerinde geçirdiğim ve dostlarımı ihmal ettiğim oluyordu. Kâtipler geceleyin kapıları kilitlemeden önce Arşiv'den son çıkan kişi genelde bendim. İzin verilse orada uyuyacaktım.

Programımın uzun uzun okumama elvermediği bazı günlerde bile dersler arasındaki kısacık zaman dilimlerini İstifler'e giderek değerlendirilmekteydim.

Kendimi bu yeni özgürlüğüme öylesine kaptırmıştım ki günlerce nehri aşırıp Imre'ye gitmedim. Gri Adam'a geri döndüğüm zamansa yanımda bir parça parşömenden hazırladığım bir kartvizit vardı. Denna'nın böyle bir şeyden hoşlanacağını düşünmüştüm.

Fakat pansiyona vardığım zaman işgüzar kapı görevlisi bana kartımı Denna'ya iletemeyeceğini söyledi. Hayır, genç bayan artık orada kalmıyordu. Hayır, onun için bir mesaj bırakamazdım. Hayır, nereye gittiğini söylememişti.

On Beşinci Bölüm

İlginç Husus

Elodin derse neredeyse bir saat geç geldi. Giysileri çimen lekeleriyle kaplıydı ve saçlarına kurumuş yapraklar takılmıştı. Sırıtiyordu.

Bugün onu sadece altımız bekliyorduk. Jarret son iki derse gelmemiştı. Ortadan kaybolmadan önce yaptığı iğneleyici yorumlara bakılırsa bir daha geleceğinden de şüpheliydim.

İçeri dalar dalmaz, bağırdı “Evet!” diye bağırdı Elodin. “Bana bir şeyler söyleyin!”

Bu, vaktimizi boşa harcamak için bulduğu en yeni yoldu. Her dersin başında daha önce hiç duymadığı ilginç bir husus duymak istiyordu. Tabii neyin ilginç olup neyin olmadığına karar veren tek kişi Elodin’di ve dile getirdiğiniz ilk husus yeteri kadar ilginç değilse ya da onu zaten biliyorsa bir tane daha istiyordu. Sonra bir tane daha. Ta ki hoşuna giden bir şey duyana dek.

Parmağıyla Brean’ı gösterdi. “Başla!”

Kız hiç beklemeden, “Örümcekler su altında nefes alabilirler,” dedi.

Elodin başını salladı. “Güzel.” Fenton’a baktı.

“Vintas’ın doğusunda yanlış yönde akan bir nehir bulunur,” dedi Fenton. “Bir tuzlu su nehri olmasına rağmen karanın içlerinden Centhe Denizi’ne doğru akmaktadır.”

Elodin başını iki yana salladı. “Bunu zaten biliyordum.”

Fenton bir kâğıt parçasına baktı. “İmparator Ventoran çıkardığı bir kanunla-”

“Sıkıcı,” diye sözünü kesti Elodin.

“İki litreden fazla deniz suyu içerseniz kusarsınız?” dedi Fenton, soru sorar gibi.

Elodin dişlerinin arasına sıkışmış bir şeyi çıkarmaya çalışırcasına ağzını oynattı. Sonra hoşnut bir edayla başını salladı. “Bak bu iyiydi.” Uresh’i işaret etti.

“Sonsuzu sonsuz kez bolseniz bile kalan parçalar hâlâ sonsuz büyüklükte olur,” dedi Uresh o tuhaf Lanett aksanıyla. “Ama sonsuz olmayan bir sayıyı sonsuz kez bölerseniz elde edeceğiniz sayılar sonsuz küçüklükte olmaz. Sonsuz küçüklükte olmamalarına rağmen sonsuz sayıda oldukları için hepsini toplarsanız toplamaları sonsuz çıkar. Bu da her sayının aslında sonsuz olduğu anlamına gelir.”

Uzun bir duraksamayı takiben Elodin, “Vay be,” dedi ve işaret parmağını Lanetli adama ciddiyetle doğrulttu. “Uresh, bir sonraki ödevin seks yapmak. Bunu nasıl yapacağını bilmiyorsan dersten sonra beni gör.” Bu sefer de Inyssa’ya doğru döndü.

“Yıl halkı hiç yazılı bir lisan üretmemiştir,” dedi kız.

“Doğru değil,” dedi Elodin. “Eskiden ipe örülü düğümlerden oluşan bir sistem kullanırlardı.” Bir şeyi örercesine elleriyle karmaşık hareketler yaptı. “Ve bu sistemi biz koyun derilerine resimler çizmeye başlamadan çok önce bile kullanıyorlardı.”

“Kayıtlı bir lisanları olmadığını söylemedim,” diye mırıldandı Inyssa. “Yazılı lisan dedim sadece.”

Elodin muazzam bezginliğini basit bir omuz silkişle göstermeyi becerdi.

Inyssa ona kaşlarını çattı. “İyi. Sceria’da işlevini kaybetmiş penisinden doğum yapan bir köpek türü bulunur.”

“Vay canına,” dedi Elodin. “Tamam. Evet.” Fela’yı işaret etti.

“Revir seksen yıl önce gözlerden nasıl katarakt alınacağını keşfetti,” dedi Fela.

“Bunu biliyordum,” dedi Elodin, elini geçirircesine sallayarak.

“Daha bitirmedim,” dedi Fela. “Bunu yapmayı öğrenmeleri, daha önce hiç göremeyen insanların görmesini sağlayabilecekleri anlamına geliyordu. Bu insanlar kör olmamış, kör doğmuşlardı.”

Elodin başını merakla yana eğdi.

Fela sözlerini sürdürdü. “Görebilir hale geldikten sonra onlara çeşitli nesneler gösterildi: bir masanın üzerinde duran bir top, bir küp ve bir piramit.” Fela konuşurken havaya elleriyle şekiller çizdi. “Sonra hekimler hastalara üç objeden hangisinin yuvarlak olduğunu sordular.”

Fela sözlerinin etkisini arttırmak için durup bize baktı. “Hastalar sadece nesnelere bakarak cevap veremediler. Önce onlara dokunmaları gerekti.

Ancak topa dokunduktan sonra onun yuvarlak olduğunu bilebildiler.”

Elodin başını kaldırıp şen bir kahkaha attı. “Sahi mi?” diye sordu.

Fela başıyla doğruladı.

“Büyük ödül Fela’nın!” diye bağırdı Elodin, ellerini havaya kaldırarak. Sonra cebine uzandı, kahverengi ve dikdörtgen biçiminde bir şey çıkarıp bunu Fela’nın eline tutuşturdu.

Fela nesneye merakla baktı. Bu bir ipekotu kozasıydı.

“Kvothe henüz söz almadı,” dedi Brean.

“Hiç fark etmez,” deyip geçti Elodin. “İlginç Husus oyununda Kvothe beş para etmez.”

Kaşlarımı çatabildiğim kadar gürültüyle çattım.

“İyi,” dedi Elodin. “Konuş bakalım.”

“Adem fedaileri Lethani adında gizli bir sanata sahiptirler,” dedim.

“Böyle azılı savaşçılar olmalarının altında yatan sebep de budur.”

Elodin başını yana eğdi. “Sahi mi?” diye sordu. “Peki nedir bu sanat?”

“Bilmiyorum,” deyip geçtim, onu kızdırmayı umarak. “Dediğim gibi gizli.”

Elodin bir müddet sözlerimi düşünür gibi gözüktü, sonra başını sağa sola salladı. “Hayır. İlginç olsa bile bu bir husus değil. O dediğin Cealdimli faizcilerin Finansia adında gizli bir sanata sahip olmalarını ve bankerlikteki başarılarının altında bunun yattığını söylemeye benziyor. Elle tutulur bir yanı yok.” Beklentili gözlerle beni süzdü.

Başka bir şey bulmaya çalıştıysam da yapamadım. Kafam Chandrialılarla ilgili peri masallarında ve başarısızlıkla sonuçlanan araştırmalarımdaydı.

“Gördün mü?” dedi Elodin, Brean’a. “Beş para etmez.”

“Niye vaktimizi bununla boşa harcadığımızı hiç anlamıyorum,” diye çıkıştım.

“Yapacak daha iyi işlerin mi var?” diye sordu Elodin.

“Evet!” diye öfkeyle patladım. “Yapacak bin tane daha önemli işim var. Mesela rüzgârın adını öğrenmek!”

Elodin bir parmağını kaldırarak bilge bir görünüm takınmaya çalıştı. Fakat saçlarındaki yapraklar yüzünden beceremedi. “Küçük hususlar büyük bilgiler getirir,” dedi nutuk atarcasına. “Tıpkı küçük isimlerin büyük isimler getirdiği gibi.”

Ellerini çırpıp hevesle ovuşturdu. “Tamam! Fela! Hediyeni aç da Kvothe’ye bu kadar çok istediği dersini verebilelim.”

Fela ipekotu kozasının kuru kabuğunu yardı. Bitkinin tüyleri andıran bembeyaz tohumları ellerine döküldü.

Baş İsimci ona tohumları havaya atmasını işaret etti. Fela attı ve herkes beyaz tohum öbeğinin tavana doğru yükselmesini, sonra da hızla yere düşmesini seyretti.

“Kahretsin,” dedi Elodin. Sert adımlarla yerdeki tohum öbeğine gitti, onu yerden aldı ve etraf yavaşça uçuşan ipekotu tohumlarıyla dolana dek ellerini var gücüyle salladı.

Sonra da sınıfta uçuşan tohumların peşinden koşmaya başlayarak elleriyle onları havada yakalamaya çalıştı. Sandalyelere basıp geçti, kürsüde ileri geri koştu ve sınıfın önündeki masalardan masalara atladı.

Bir yandan da tohumları yakalamak için uğraşıyordu. Bunu ilk başta top tutar gibi tek eliyle yaptı. Fakat başarısız olunca sinek yakalarcasına ellerini birbirine vurmaya başladı. Bu da işe yaramayınca bir çocuğun havadaki bir ateşböceğini kapmaya çalışması gibi onları iki eliyle birden kapmak istedi.

Fakat bir tane bile yakalayamadı. Kovaladıkça daha da delleniıyor, daha da hızlı koşuyor, ellerini daha da hışımlla savuruyordu. Bu böyle bir dakika devam etti. İki dakika. Beş dakika. On.

Çabaları ders boyunca sürüp gidecek gibiydi, fakat sonunda bir sandalyeye takılıp taş zemine şiddetle kapaklandı ve o esnada pantolonunun bacağına da yırtarak dizini kanattı.

Yere oturup bacağına tuttu ve hayatım boyunca hiç duymadığım öfke dolu küfürleri birbiri ardına sıraladı. Bağırıp çağırdı, hırlayıp tükürükler saçtı. En az sekiz dil kullandı ve telaffuz ettiğı sözcükleri anlamadığımda bile çıkan ses midemi ekşitmeye, kollarımdaki tüyleri diken diken etmeye yetti. Beni terleten şeyler söyledi. Midemi bulandıran şeyler. Söylenmesinin mümkün olduğunu bilmediğim şeyler.

Bu durumun daha da sürmesini bekliyordum, fakat o hiddetle derin bir nefes alırken havada uçuşan ipekotu tohumlarından biri ağzına kaçtı ve Elodin şiddetle öksürüp tıksırdı.

Nihayet tohumu tükürdü, soluklandı, ayağa kalktı ve tek kelime daha etmeden topallayarak sınıftan ayrıldı.

Bu Elodin Hoca için çok da tuhaf bir ders sayılmazdı.

Elodin’in dersinden sonra Anker’ın Yeri’nde küçük bir öğle yemeğı yedim ve Revir’deki vardiyama gidip benden daha tecrübeli El’thelerin gelen hastalara teşhis koymalarını ve onları tedavi etmelerini seyrettim.

Bunun akabinde Denna'yı bulma ümidiyle nehri geçtim. Bu üç gün içinde yaptığım üçüncü yolculuktu, fakat dışarısı serin ve güneşli olup Arşiv'de geçirdiğim onca zamandan sonra biraz hava almam gerekiyordu.

Henüz Denna'nın orada olması için vakit çok erkendi; yine de önce Eolian'a gittim. Stanchion ve Deoch'la sohbet edip tavernadan ayrıldım ve Denna'nın sık sık uğradığını bildiğim birkaç hanı ziyaret ettim: Muslukçu, Fıçı ile Balya, Duvardaki Köpek. Hiçbirinde yoktu.

Ağaçlarındaki yapraklar neredeyse tamamen dökülmüş bir iki parkta gezindim. Bulabildiğim tüm enstrüman dükkânlarına uğrayarak lavtalara baktım ve dükkân sahiplerine arp arayan koyu saçlı güzel bir kız görüp görmediklerini sordum. Görmemişlerdi.

Artık hava tamamen kararmıştı. Bu yüzden tekrar Eolian'a gidip kalabalığın arasında yavaş adımlarla dolandım. Denna görünürde yoktu, ama Kont Threpe'yle karşılaştım. Birlikte içki içip birkaç şarkı dinledik ve yanından ayrıldım.

Üniversite'ye geri dönerken pelerinime daha sıkı sarındım. Imre'nin sokakları gündüz olduğundan daha kalabalıktı ve havadaki soğuğa rağmen kasabaya bir şenlik havası hâkimdi. Han ve tiyatro kapılarından her biri farklı türde bir düzine müzik dökülüyordu. İnsanlar lokantalara ve sergi salonlarına girip çıkmaktaydılar.

Derken kalabalığın uğultusu arasında neşe dolu bir kahkaha yükseldi. Bu kahkahayı nerede duysam tanırdım. Denna'ya ait olduğunu adım gibi biliyordum.

Yüzüme bir tebessümün yayıldığını hissederek arkama döndüm. Zaten hep böyle oluyor gibiydi. Denna'yı ancak ümidimi yitirdikten sonra bulabiliyordum.

Etrafta gezinen insanların yüzlerini tarayarak onu kolayca seçtim. Koyu mavi renkte uzun bir saten elbise giyen Denna küçük bir kafenin önünde bekliyordu.

Ona doğru bir adım attım, sonra durdum. Denna'nın bir at arabasının açık kapısı arkasındaki biriyle konuşmasını izledim. Refakatçisine dair görebildiğim tek şey başının tepesiydi. Uzun beyaz bir tüy iliştirilmiş bir şapka takıyordu adam.

Hemen sonra Ambrose arabadan inip arabanın kapısını kapadı. Denna'ya geniş, baştan çıkarıcı bir tebessüm etti ve onu güldüren bir şeyler söyledi. Fener ışıkları ceketinin altın sırmalı kumaşına vuruyordu ve

eldivenleri çizmeleriyle aynı koyu mor renge boyanmıştı. Aslında bu rengin üzerinde çirkin durması gerekirdi, ama durmuyordu.

Ben öyle bön bön bakarken yolda ilerleyen iki atlı bir araba beni neredeyse yere yapıştırıp ezecekti. Yolun ortasında dikildiğim düşünülürse sürücünün bunda bir kabahati olduğu söylenemezdi. Adam yanımdan geçerken küfredip kamçısını bana doğru savurdu. Kamçıcının ucu enseme geldiyse de hissetmedim bile.

Dengemi tekrar sağlayıp başımı kaldırıncı Ambrose'ı Denna'nın elini öperken gördüm. Bunun ardından Ambrose zarif bir hareketle Denna'ya kolunu uzattı ve birlikte kafeye girdiler.

On Altıncı Bölüm

Dile Getirilmeyen Korku

Ambrose ile Denna'yı Imre'de gördükten sonra moralim altüst oldu. Üniversite'ye dönerken aklımda hep onlar vardı. Ambrose bunu sırf bana gıcıklık olsun diye mi yapıyordu? Nasıl bir araya gelmişlerdi? Denna'nın aklından ne geçiyordu?

Uykusuz bir gecenin ardından onları daha fazla düşünmemeye çalıştım. Onun yerine kendimi Arşiv'e kapadım. Kitaplar bir kadının yerini doldurmasa da onları bulmak daha kolaydır. Ben de Arşiv'in karanlık köşelerinde Chandrialıları arayarak kendimi teselli ettim. Gözlerim sulanana ve başım çatlayacak gibi olana dek kitap okudum.

Arada derslere girip Arşiv'i yağmalamaktan başka pek bir şey yapmadığım yaklaşık bir dönü geçti. Onca zahmetimin karşılığında tozla dolu bir çift ciğer, sempati lambası altında okumaktan kaynaklanan ısrarcı bir baş ağrısı ve alçak bir masanın üzerine eğilerek sayfaları iyice silinmiş Gilea kayıtlarını taradığım için kürek kemiklerimin arasına saplanan bir sızı elde ettim.

Bir de Chandrialıların bahsinin geçtiği bir metin buldum. Bu metin *Tuhaf Halk İnanışları İcmali* adlı sekiz tabakalı bir el yazmasında yer alıyordu. Yazma en iyi tahminime göre iki yüz yıllıktı.

Kitap Vintas'taki amatör bir tarihçinin topladığı bir hikâyeler ve batıl inançlar koleksiyonuydu. *Sıradan Ejderusların Çiftleşme Davranışları*'nda olanın aksine yazar bu inançları doğrulama veya yalanlama girişiminde bulunmamıştı. Sadece hikâyeleri toplayıp kaleme almakla yetinmiş, ara sıra da inançların nasıl bölgeden bölgeye değişebildiğiyle ilgili kısa yorumlar yapmıştı.

Yıllarca sürmüş araştırmalara dayandığı anlaşılan kitap oldukça etkileyiciydi. Dört bölümde iblislerden bahsediliyordu. Feylerin anlatıldığı üç bölümün biri bütünüyle Felurian’a ayrılmıştı. Ayak sürüyenler, rendlingler ve trovlarla ilgili açıklamalar vardı. Gri hanımlar ve beyaz binicilerle ilgili bazı şarkılar kayıt altına alınmıştı. Uzun bir kısımda höyük draugarları tarif ediliyordu. Halk sihriyle ilgili altı bölüm mevcuttu: siğilleri iyileştirmenin sekiz farklı yolu, ölümlerle konuşmak için on iki değişik yöntem, yirmi iki çeşit aşk muskası...

Chandrialılara dair açıklamaysa bir sayfanın yarısından daha kısaydı.

Chandrialılarla ilgili söylenecek fazla şey bulunmamaktadır. Her insan onları bilmektedir. Her çocuk onların şarkılarını söylemektedir. Ama ahali onlarla ilgili öyküler anlatmamaktadır.

Küçük bir bira karşılığında bir çiftçi iki saat dannericiklerden bahsedebilmektedir. Ama Chandrialılar sorulunca ağızını sımsıkı kapatmakta, demire dokunmakta ve sandalyesinden kalkıp gitmektedir.

Çoğu kimse feylerden konuşulmasının kötü şans getirdiğine inansa da konuşmaktadır. Chandrialıları neyin farklı kıldığını bilmemekteyim. Tepehöyük adlı kasabadaki körkütük sarhoş bir tabakçı sesini alçaltarak bana şöyle demiştir: “Onlardan bahsedersen gelip seni bulurlar.” Sıradan insanların dile getirmedikleri korku işte bu gibi gözükmektedir.

Kısacası, öğrendiklerimin hepsi alelade ve belirsizdir. Chandrialılar belli sayıda mensubu bulunan bir gruptur. (Adlarına bakılırsa muhtemelen yedi kişilerdir.) Açıklanamayan sebeplerle ortaya çıkıp şiddet uygular gibi gözükmektedirler.

Gelişlerini haber veren belirtiler mevcuttur, ama bunların ne olduğuna dair ortak bir kanı yoktur. Mavi ateş en çok bilinenidir, fakat şarabın bozulması, körlük, ekinlerin ölmesi, vakitsiz fırtınalar, hamilelerin düşük yapmaları ve güneşin gökyüzünde kararması da söylenenler arasında yer almaktadır.

Sonuç olarak, onlarla ilgili bilgi toplama çabalarım beyhude çıkmış olup hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştır.

Kitabı kapattım. Beyhude ve hayal kırıklığı sözleri kulağa tanıdık geliyordu.

İşin en kötü tarafı burada yazan her şeyi zaten biliyor olmam değildi.
İşin en kötü tarafı yüz saatlik arayışım sonucunda bunun bulup bulabildiğim
en iyi bilgi kaynağı olmasıydı.

On Yedinci Bölüm

Ara - Roller

Kvothe elini kaldırıncı Tarihçi kalemini kâğıdın üzerinden çekti.

“Bir süre ara verelim,” dedi Kvothe, başıyla pencereyi işaret ederek. “Cob’un geldiğini görebiliyorum.”

Ayağa kalkıp elleriyle önlüğünü süpürdü. “Siz ikinize biraz kendinizi toparlamanızı önerebilir miyim?” Tarihçi’ye baktı. “Yapmamanız gereken bir şeyi yapıyormuş gibi bir haliniz var.”

Gidip barın arkasında durdu. “Aslında durum bunun tam tersi tabii. Tarihçi, sana iş verecek birinin gelmesini beklerken canın sıkılmış. Yazım araçların bu yüzden masanın üstünde. Atın ölüp de bu ıssız kasabaya tıklıp kaldığın için kafan bozuk. Ama tıklıp kalmışsın ve en azından boş oturmak istemiyorsun.”

Bast sırttı. “Hey! Benim için de bir senaryo uydur!”

“Senden beklendiği gibi davran Bast,” dedi Kvothe. “Hiç kimsenin tarlalarda yardım istemeyi aklından bile geçirmeyeceği miskin bir serseri olduğun için yegâne müşterimizle beraber kafayı çekiyorsun.”

Bast hevesle sırttı. “Peki benim de canım sıkılıyor mu?”

“Elbette Bast. Aksi mümkün olabilir mi?” Kvothe keten bezi katlayıp bara bıraktı. “Öte yandan ben canım sıkılamayacak kadar meşgulüm. Hanın düzgün işlemesi için yapılması gereken yüz farklı işle uğraşarak oradan oraya koşturuyorum.”

Masadaki iki kişiyi süzdü. “Tarihçi, sandalyende biraz kaykıl. Bast, sırtımayı bırakmayacaksan bari dostumuza üç rahip ve demircinin kızıyla ilgili o fıkrayı anlat.”

Bast’ın sırtışı genişledi. “Bak o çok güzel bir fıkradır.”

“Herkes rolünü biliyor mu?” Kvothe bezi bardan alıp mutfağa yöneldi. Tam kapıdan girecekken başını çevirmeksizin konuştu. “Ve sahne İhtiyar Cob’un.”

Tahta sundurmaya basan ayakların gürültüsü duyuldu, sonra da İhtiyar Cob asabi adımlarla Yoltaş Hanı’na daldı. Bast’ın sırtarak ve el kol hareketleri yaparak bir şeyler anlatmakta olduğu masaya göz göz ucuyla baktı, ardından bara gitti. “Hey! Orada mısın Kvothe?”

Bir saniye sonra hancı ıslak ellerini önlüğüne silerek mutfaktan çıktı. “Selamlar Cob. Senin için ne yapabilirim?”

“Graham, Owenların küçük oğlunu gönderip beni çağırttı,” dedi Cob kızgın bir tavırla. “Niye yulaf taşıyacağım yerde burada olduğumu bari sen biliyor musun?”

Kote başını iki yana salladı. “Murrionların buğdayını bugün Graham taşıyacak sanıyordum.”

“Olmaz böyle şey,” diye homurdandı Cob. “Bu gece yağmur yağacak ve tarlamda kuru yulaf balyaları dururken ben burada dikiliyorum.”

“Madem buraya kadar gelmişsin,” dedi hancı umutla, “sana biraz elma sırası ikram edebilir miyim? Daha bu sabah sıktım.”

Yaşlı adamın yıpranmış yüzündeki asabiyet geçer gibi oldu. “Eh, madem bekliyorum,” dedi, “bir maşrapa sıra hiç de fena olmaz.”

Kote arka odaya geçip az sonra bir testiyle geri geldi. Sundurmadan yine ayak sesleri yükseldi, akabinde Graham yanında Jake, Carter ve demirci çırağıyla beraber kapıdan girdi.

Cob dönüp onlara dik dik baktı. “Sabahın bu saatinde beni buraya getirecek kadar önemli olan nedir?” diye bilmek istedi. “Gün boşa geçiyor ve-”

Aniden Tarihçi’yle Bast’ın oturdukları masadan kahkahalar yükseldi. Herkes dönüp yüzü kıpkırmızı kesilen ve bir eliyle ağzını kapatan Tarihçi’ye baktı. Bast da kahkahalar atarak masaya vuruyordu.

Graham diğerlerini de arkasına katıp bara yürüdü. “Carter ile çocuğun Orrisonlara koyunlarını pazara götürmeleri için yardım edeceğini duydum,” dedi. “Baedn’e gidiyorsunuz, değil mi?”

Carter ve demirci çırağı aynı anda başlarını salladılar.

“Anlıyorum.” İhtiyar Cob ellerine baktı. “Öyleyse cenazeyi kaçıracaksınız.”

Carter ağırbaşlı bir edayla başını salladı, fakat Aaron’un yüzünde mustarip bir ifade belirmişti. Bakışları surattan surata gezindiyse de başka

herkes hiç kıpırdamadan duruyor, bardaki ihtiyar çiftçiye izliyordu.

“İyi,” dedi Cob nihayet, başını kaldırıp Graham’a bakarak. “Bizi çağırdığınız iyi olmuş.” Oğlanın yüz ifadesini görünce gülüp geçti. “Kedini öldürmüşsün gibi bir halin var çocuk. Koyun eti pazara gider. Shep bunu bilirdi. Yaşasaydı yapılması gerekeni yaptığın için hakkında en ufak bir kötü düşünce bile beslemezdi.”

Uzanıp demirci çırağının sırtını sıvazladı. “Hep beraber bir şeyler içip ona doğru düzgün veda edeceğiz. Önemli olan bu. Bu akşam kilisede yapılacaklar rahibin gevezelik etmesinden başka bir şey değil. Biz veda etmesini ondan iyi biliriz.” Barın arkasına baktı. “Bize Shep’in en sevdiğinden getir Kote.”

Hancı hemen harekete geçip tahta maşrapalar çıkardı ve onları barın arkasındaki fıçılardan daha küçük olanına dayayarak içlerini koyu renkli bir birayla doldurdu.

İhtiyar Cob maşrapasını kaldırıncı diğerleri de onu taklit etti. “Shep’imize.”

İlk Graham konuştu. “Çocukluğumuzda bir gün ava çıktık ve ben bacağımı kırdım,” dedi. “Ona yardım getirmesini söyledim, ama o beni yalnız bırakmaya yanaşmadı. Sırf inat olsun diye neredeyse hiçbir şey kullanmadan bir sedye yapıverdi. Sonra da beni kasabaya kadar çekti.”

Herkes içti.

“Beni hanımımınla tanıştırdı,” dedi Jake. “Bunun için ona adamakıllı teşekkür edip etmediğimi bilmiyorum.”

Herkes içti.

“Kuşpalazından yatağa düştüğümde beni her gün ziyarete geldi,” dedi Carter. “Çoğu kimse öyle yapmadı. Karısının yaptığı çorbadan da getirdi.”

Herkes içti.

“Buraya ilk geldiğimde bana iyi davrandı,” dedi demirci çırağı. “Bana fıkralar anlatırdı. Bir keresinde tamir etmem için getirdiği arabasının dingilini kırdım. Beni Caleb Usta’ya şikâyet etmedi.” Sertçe yutkunup tedirgin gözlerle diğerlerine baktı. “Onu sahiden severdim.”

Herkes içti.

“Hepimizden daha cesurdu,” dedi Cob. “Geçen gece o herife bıçağı ilk saplayan o oldu. Herif azıcık normal biri olsaydı işi oracıkta biterdi.”

Cob’un sesi biraz titriyordu. Kısa bir süreliğine, en az olduğu kadar ufak tefek, yorgun ve yaşlı göründü. “Ama öyle olmadı. Bunlar cesur biri için

kötü günler. Yine de cesurdu. Keşke onun yerine ben cesur davranıp ölseydim de o şimdi evinde genç karısını öpüyor olsaydı.”

Ötekilerden mırıldanmalar yükseldi ve hepsi de birasını başına dikip bitirdi. Graham maşrapasını bara bırakmadan önce biraz öksürdü.

“Başka ne diyeceğimi bilemedim,” dedi demirci çırağı usulca.

Graham gülümseyerek onun sırtına hafif hafif vurdu. “Güzel konuştun çocuk.”

Hancı genzini temizledi ve tüm gözler ona çevrildi. “Umarım bana kızmazsınız,” dedi. “Onu sizin kadar iyi tanımazdım. Belki ilk seferkine yetecek kadar değil, ama ikinci kez sizlerle beraber kadeh kaldırmak isterim.”

Konuştğu için utanmışçasına önlüğünün bağlarıyla oynadı. “Henüz vaktin erken olduğunu biliyorum, ama Shep’in anısına sizinle bir yudum viski paylaşmayı çok isterim.”

Oradakiler mırıldanarak rızalarını gösterirlerken hancı barın altından kadehler çıkarıp doldurmaya başladı. Üstelik şişe viskisiyle de değil –kızıl saçlı adam kadehleri barın arkasındaki tezgâhta duran dev fıçılarının birinden doldurdu. Fıçı viskisinin yudumu bir peniydi, bu yüzden kadehlerini daha bir şevkle kaldırdılar.

“Peki bu seferki neyin şerefine olacak?” diye sordu Graham.

“Berbat geçen bir yıla?” dedi Jake.

“Bu o tür bir kadeh kaldırma değil,” diye ona homurdandı İhtiyar Cob.

“Krala?” dedi Aaron.

“Hayır,” dedi hancı, şaşırtıcı ölçüde kendinden emin bir sesle. Ardından o da kadehini kaldırdı. “Başlarına gelenlerden daha iyisini hak eden eski dostların şerefine.”

Barın diğer tarafındakiler ciddiyetle kafa salladılar ve içkilerini tek dikişte bitirdiler.

“Tanrı aşkına, bu harika bir devrik,” dedi İhtiyar Cob saygıyla, gözleri hafifçe yaşararak. “Sen tam bir beyefendisin Kote. Ve seni tanıdığımı memnunum.”

Demirci çırağının bara koyduğu kadeh yan yatıp yuvarlandı. Barın kenarından düşmeden evvel genç adam onu yakaladı ve altını çevirerek kadehin dibine kuşkuyla baktı.

Jake onun bu haline gür bir çiftçi kahkahası atarken Carter kadehini bara baş aşağı bırakmaya özen gösterdi. “Rann’da nasıl yaparlar bilmem,” dedi Carter delikanlıya. “Ama buralarda ona boşu boşuna devrik demeyiz.”

Demirci ırağı yeterince utanmış g ve kadehini diğerleriyle uyumlu bir şekilde barın  koydu. Hancı ona gven verici bir bakış attı ve kadehleri toplayıp mutfağa geçti.

“Tamamdır,” dedi İhtiyar Cob şevkle, ellerini ovuşturarak. “Siz ikiniz Baedn’den dndkten sonra btn bir akşamı byle geçireceğiz. Ama yağmur beni beklemez ve Orrisonların da bir an önce yola dşmek istediğinden hiç şphem yok.”

Onlar blk prk bir grup halinde Yoltaşı’ndan ayrıldıktan sonra Kvothe mutfaktan çıkıp Bast’la Tarihçi’nin oturduğu masaya gitti.

“Shep’i severdim,” dedi Bast usulca. “Cob ağzı bozuk ihtiyarın teki olabilir, ama genelde doğru konuşuyor.”

“Cob bildiğini zannettiklerinin yarısını bile bilmiyor,” dedi Kvothe. “Dn gece herkesi kurtaran sendin. Sen olmasaydın o yaratık ekinlerini biçen bir ifti gibi ne ne çıkarsa devirirdi.”

“Bu doğru değil Reshi,” dedi Bast, gcendiğini açık eden bir ses tonuyla. “Sen onu durdururdun. Sen hiçbir şey yapmadan bekleyecek biri değilsin.”

Onunla tartışmaya yanaşmayan hancı omuz silkerek bu yorumu geçiştirdi. Bast’ın dudakları sert, öfkeli bir ifadeyle kıvrıldı ve gzleri kısıldı.

“Yine de,” dedi Tarihçi usulca, ortamın iyice gerilmesine fırsat bırakmadan, “Cob haklıydı. Shep cesur davrandı. En azından o kadarına saygı gstermek zorundasın.”

“Hayır, değilim,” dedi Kvothe. “Cob haklıydı. Cesur olmak için iyi bir zamanda yaşamıyoruz.” Tarihçi’ye kalemını almasını işaret etti. “Ama keşke ben de daha cesur davransaydım ve Shep şimdi evinde genç karısını öpüyor olsaydı.”

On Sekizinci Bölüm

Şarap ve Kan

Sonunda Wil ile Sim beni Arşiv'in şefkatli kollarından kopardılar. Onlara karşı koyup küfürler savurdum, fakat inatlarından vazgeçemediler ve üçümüz birlikte Imre yolunun soğuşunu göğüsledik.

Eolian'a vardığımızda hem sahneyi görebilmek hem de sırtlarımızı sıcak tutmak için doğu duvarındaki ocağın yakınında bir masa seçtik. İçimdeki kitap hasretinin donuk bir sızı halini aldığını hissedebiliyordum. Üçümüz bol bol sohbet edip köşe oynadık ve Denna oralarda bir yerde Ambrose'un kollarında olmasına rağmen zaman geçtikçe keyfim yerine gelmeye başladı.

Birkaç saat sonra yakındaki ateşin etkisiyle sıcacık ve miskin bir vaziyette sandalyemde kaykılmış oturuyordum. Wil'le Sim ise Modeg kralının gerçek bir hükümdar mı yoksa sadece bir kukla mı olduğunu tartışıyorlardı. Tam içim geçecekti ki ağır bir şişe güm diye masamıza indi ve bunu şarap kadehlerinin çınlaması izledi.

Denna masamızın yanında duruyordu. "Bozuntuya vermeyin," diye fısıldadı. "Gelmemi bekliyordunuz. Geç kaldığım için de kızgınsınız."

Sersem bir halde sandalyemde dik oturmaya ve gözlerimi kırıştıtararak kendime gelmeye çalıştım.

Sim rolüne hemen ısındı. "Bir saat oldu," diyerek haşince kaşlarını çatı. İki parmağıyla masaya hızlı hızlı vurmaya da ihmal etmedi. "Sakin içki ısmarlayarak kendini affettirebileceğini sanma. Senden özür bekliyorum."

"Suç tamamen bende değil," dedi Denna, büyük bir utanç sergileyerek. Dönüp bardan tarafı işaret etti.

Ambrose'u orada durmuş, kahrolası şapkasının altından pişkin gözlerle beni süzerken görmekten korkarak bara baktım. Fakat barda kafası dazlak

Cealdimli bir adam vardı yalnızca. Başını yarı selam yarı özür niteliğindeki bize doğru salladı.

Sim adama kaşlarını çatarak baktı, sonra da Denna'ya doğru döndü ve karşımdaki boş sandalyeyi gönülsüzce işaret etti. “İyi. Oynayacaksak oynayalım artık.”

Denna odaya sırtını verip yerine geçti ve eğilip Simmon'u alnından öptü. “Harikasın,” dedi ona.

“Ben de kaş çatıyordum,” dedi Wilem.

Denna yanında getirdiği şişeyi ona doğru kaydırıldı. “Madem öyle, hiç değilse içkileri sen koy.” Her birimizin önüne bir bardak bıraktı. “Israrcı talibimden bir hediye.” Asabiyetle iç geçirdi. “Hep bir şeyler vermek istiyorlar.” Beni meraklı gözlerle süzdü. “Bu gece çok sessizsin.”

Elimle yüzümü ovuşturdum. “Seni görmeyi beklemiyordum,” dedim. “Beni tam uyuyacakken yakaladın.”

Wilem soluk pembe renkli şarabı bardaklara dökerken Denna şişenin tepesindeki gravürü inceledi. “Cerbeor,” diye mırıldandı. “Bunun doğru düzgün bir mahsul olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Değil,” diye açıkladı Simmon, bardağını alırken. “Cerbeor aslında Atur imalatıdır. Teknik olarak sadece Vintas şarapları mahsule göre sınıflandırılır.” İçkisinden bir yudum aldı.

“Sahi mi?” diye sordum, kendi bardağıma bakarak.

Sim başını salladı. “Fazla bilinen bir husus değildir.”

Denna da içkiden bir yudum alıp başını kendi kendine salladı. “Yine de güzel şarapmış,” dedi. “Adam hâlâ barda mı?”

“Evet,” dedim bakmaksızın.

“Eh,” dedi gülümseyerek, “öyleyse başınıza kaldım gibi gözüküyor.”

“Hiç köşe oynadın mı?” diye umutla sordu Sim.

“Korkarım hayır,” dedi Denna. “Ama çabuk öğrenirim.”

Sim benim ve Wil'in de yardımlarıyla oyunun kurallarını açıkladı. Denna isabetli birkaç soru sorarak anladığını gösterdi. Bundan memnundum. Karşımda oturduğu için oyundaki eşim o olacaktı.

“Genelde neyine oynarsınız?” diye sordu Denna.

“Değişir,” dedi Wil. “Bazen el başına oynarız. Bazen de oyununa.”

“Öyleyse oyununa olsun,” dedi Denna. “Peki bahis ne kadar?”

“Önce bir deneme eli çevirebiliriz,” dedi Sim, saçlarını gözlerinin önünden çekerek. “Ne de olsa daha yenisin.”

Denna'nın gözleri kısıldı. "Özel muameleye ihtiyacım yok." Elini cebine atıp masaya bir sikke bıraktı. "Bir mangır siz beylere fazla mı?"

Benim için öyleydi, özellikle de oyunu yeni öğrenen biriyle eşleştiğim düşünülürse. "Bu ikisine dikkat et," dedim. "Rakiplerinden kan almak için birbirleriyle yarışır." "

"Aslına bakarsan," dedi Wilem, "kan hiçbir işime yaramaz. O yüzden parasına oynarım." Bir mangır bulana dek kesesini karıştırdı ve sikkeyi masaya sertçe bıraktı. "Ben bir deneme eli çevirmeye razıyım, ama madem bunu onur kırıcı buluyor, neyi var neyi yoksa alıp onu haşat edeceğim."

Denna bu söz üzerine sırtıttı. "Tam benim kafadasın Wilem."

İlk el epey iyi geçti. Denna yanlış kartı oynadıysa da elimiz kötü olduğu için zaten kazanamazdık. Fakat ikinci elde bahsi arttırırken hata yaptı. Sim onu düzelttiği zaman kızıp iyice açık verdi. Sonra da sırayı karıştırdı. Aslında kabahati büyük değildi, fakat kupa valeyle başlayarak nasıl bir eli olduğunu herkese belli etti. Bunu o da fark etti. Bıyık altından bir hanımefendiye hiç yakışmayan sözler sarf ettiğini duydum.

Dediklerini yapmakta kararlı gözüken Wil ile Sim onun bu durumundan istifade etmek için acımasızca üstüne geldiler. Elimdeki kartlar kötü olduğu için oturup beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Sonraki iki eli onlar kazandılar ve aç kurtlar gibi Denna'nın işini bitirmeye hazırlandılar.

Fakat yapamadılar. Denna iyi bir kart çekti, sonra kupa papazını oynadı. Daha evvelden açılışta vale oynadığı için bu yaptığı anlamsızdı. Ama sonra as da çıktı.

Önceki hatasının Wil ile Sim'i kandırmaya yönelik bir hile olduğunu anladım. Yüzümde belirecek olan tebessümü ertelemeyi başardım, ta ki o ikisi neler döndüğünü yavaş yavaş anlamaya başlayana dek. Daha fazla dayanamayıp güldüm.

"Kendini bir şey sanma," dedi Denna bana. "Seni de kandırdım. Valeyi gösterdiğim zaman kusacak gibi bir halin vardı." Eliyle ağzını kapatıp gözlerini masumane bir edayla kocaman açtı. "Amanın, daha önce hiç köşe oynamadım. Bana öğretir misiniz? Bazen parasına oynandığı doğru mu?"

Masaya başka bir kart atıp ortadakileri topladı. "Hak ettiğiniz gibi elinizde avcunuzda ne varsa almayıp sizi azıcık tokatladığım için halinize şükredin."

Elin geri kalanını da aman vermeden döndürdü ve iki rakibimize öyle büyük bir fark attı ki oyun bitmeden sonucu belli oldu. Denna bir daha tek

bir kart dahi kaçırmadı ve öyle güzel bir oyun çıkardı ki onun yanında Manet bile sönük kaldı.

“Bu çok bilgilendiriciydi,” dedi Wil, mangırını Denna’ya doğru iterken. “Artık biraz ara verip yaralarımı sarsam iyi olacak.”

Denna kadehini şerefe kaldırdı. “İyi eğitimli insanların enayiliğine.”

Bardaklarımızı onunkine değdirip kafalarımıza diktik.

“Nedense bir süredir ortalarda yoktun,” dedi Denna bana. “Neredeyse iki dönüdür seni arıyordum.”

“Niye ki?” diye sordu Sim.

Denna dönüp Wil ile Sim’e dikkatle baktı. “Siz ikiniz de Üniversite’de öğrencisiniz, değil mi? Hani şu sihir öğrenilen özel okulda?”

“Aynen öyle,” dedi Sim içtenlikle. “Ağzımıza kadar gizemle doluyuz.”

“Yanına bile yaklaşılmaması gereken karanlık güçlerle uğraşırız,” dedi Wil sakın sakın.

“Ayrıca oraya Gizemiye denir,” diye belirttim.

Başını sallayan Denna ciddi bir yüz ifadesiyle öne doğru eğildi.

“Herhalde üçünüz nasıl işlediğini az buçuk biliyorsunuzdur.” Bize tek tek baktı. “Eh, söyleyin bana. Nasıl işliyor?”

“Ne nasıl işliyor?” diye sordum.

“Sihir,” cevabını verdi. “Gerçek sihir.”

Wil, Sim ve ben bakıştık.

“Bu karmaşık bir mesele,” dedim.

Denna omuz silkip arkasına yaslandı. “Bol bol vaktim var,” dedi. “Ve nasıl işlediğini bilmem gerekiyor. Bana biraz sihir gösterin.”

Üçümüz de sandalyelerimizde huzursuzca kıpırdandık. Denna güldü.

“Öyle bir şey yapmamız doğru olmaz,” dedim.

“Niye?” diye sordu. “Yaparsanız kozmik dengeyi mi bozarsınız?”

“İnzibatların kafasını bozarız, o kadar,” dedim. “Burada öyle şeyleri hiç sevmezler.”

“Hocaların da hoşuna gitmez,” dedi Wil. “Üniversite’nin şöhretine çok düşkündürler.”

“Hadi ama,” dedi Denna. “Bizim Kvothe’nin bir tür rüzgâr iblisi çağırıldığını duymuştum.” Başparmağıyla arkasındaki kapıyı işaret etti. “Hem de dışarıdaki meydanın orada.”

Acaba bunu ona Ambrose mu söylemişti? “Sadece rüzgâr çıkmıştı,” dedim. “Ortada iblis falan yoktu.”

“Üstelik Kvothe o yüzden kırbaçlandı da,” dedi Wil.

Denna ona şaka yapıp yapmadığını bilemiyormuş gibi baktı, ardından omuz silkti. “Neyse, kimsenin başını belaya sokmak istemem,” dedi hiç de dürüst olmayan bir ifadeyle. “Ama meraktan çatlıyorum. Üstelik benim de karşılığında sizinle paylaşabileceğim sırlarım var.”

Sim bunu duyunca dikkat kesildi. “Ne tür sırlar?”

“Kadınlığa dair ne kadar çok ve çeşitli sır varsa onlar,” dedi Denna gülümseyerek. “Daha zarif cinsiyetle olan kusurlu ilişkilerinizi geliştirmenize yardımcı olabilecek pek çok şey biliyorum.”

Sim sandalyesinde Wil’e doğru eğildi ve abartılı bir fısıltıyla, “*Kusurlu mu* dedi, yoksa *korkulu mu*?” diye sordu.

Wil parmağıyla önce kendi göğsünü işaret etti, sonra da Sim’inkini. “Ben: kusurlu. Sen: korkulu.”

Denna bir kaşını kaldırdı ve başını yan yatırarak üçümüne ilgiyle baktı.

Genzimi huzursuzca temizledim. “Gizemiye sırlarını paylaşmamız istenmez. Üniversite’nin kurallarına aykırı değilse de-”

“Aslında aykırı,” diye sözümü kesti Simmon, bana af dilemesine bir bakış atarak. “Hem de birkaç kurala birden.”

Denna dramatik bir sesle iç geçirip bakışlarını tavana dikti.

“Yanılmamışım,” dedi. “Anca laf üretiyorsunuz, itiraf edin, sütü tereyağına bile çeviremezsiniz.”

“Sim’in sütü tereyağına çevirebileceğini adım gibi biliyorum,” dedim.

“Çevirmiyorsa da tembelliğindendir.”

“Sizden bana sihir *öğretmenizi* istemiyorum,” dedi Denna. “Sadece nasıl işlediğini bilmem gerekiyor.”

Sim, Wil’e baktı. “Böyle bir şey İzinsiz Bilgi Paylaşımı kapsamına girmez, değil mi?”

“Yasadışı İfşa kapsamına girer,” dedi Wil ciddiyetle.

Denna komplo planları kurarcasına öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. “Madem öyle,” dedi, “önünüzdeki basit şişenin çok daha ötesinde felekten bir gece geçirmeniz için tüm masraflarınızı karşılamaya da hazırım.” Gözlerini Wil’e çevirdi. “Buradaki barmenlerden biri kısa süre önce bodrumda tozlu bir şişe bulmuş. Üstelik bu sadece Cealdim krallarının içkisi olan eski mi eski bir kuyruklu olmakla kalmayıp, aynı zamanda bir Merovani’ymiş de.”

Wilem’in yüz ifadesi değişmese de kara gözleri parladı.

Büyük ölçüde boşalmış olan salona bakındım. “Orden gecelerinde burası fazla dolu olmaz. Gürültü yapmazsak sorun yaşamayız,” dedim

ikisine.

Sim'in suratında yine o çocuksu sırıtışı vardı. "Kulağa makul geliyor. Bir sırra karşılık başka bir sır."

"Eğer o dediğin sahiden de bir Merovani'yse," diye ekledi Wilem, "hocaları biraz kızdırmayı göze alabilirim."

"Tamam öyleyse," dedi Denna geniş bir tebessümle. "Önce siz."

Sim sandalyesinde öne eğildi. "Öğrenilmesi en kolay olan herhalde sempatidir," dedi, sonra da nasıl devam edeceğini bilememişçesine duraksadı.

Sözü ben aldım. "Makara ve ip kullanarak normalde kaldıramayacağın bir şeyi kaldırırısın ya," dedim.

Denna başını salladı.

"İşte sempati de öyle şeyler yapmamızı sağlar. Ama bir sürü makarayla ipe gerek kalmadan."

Wilem masanın üstüne bir çift demir metelik bırakıp bir bağ fısıldadı. Sağdakini bir parmağıyla itince soldaki de onun hareketini taklit ederek onunla aynı anda kaydı.

Bunu görünce Denna'nın gözleri kocaman açıldı. Bir hayret nidası savurmadıysa da burnundan derin bir nefes aldı. Muhtemelen daha önce hiç böyle bir şey görmediğini ancak o zaman düşünebildim. Aldığım eğitimden sonra Üniversite'den sadece birkaç kilometre uzakta yaşayan birinin en basit sempatiye bile tanıklık etmemiş olabileceğini unutmam kolaydı.

Yine de Denna'ya hakkını vermek lazım. Kendini çabucak toparladı ve ufacık bir tereddüdü takiben parmağıyla sikkelerden birine dokundu. "Demek odamdaki çingirak böyle çalışıyordu," diye sesli düşündü.

Başımı salladım.

Wil önündeki meteliği ona doğru kaydırıldı ve Denna sikkeyi eline aldı. Diğer sikke de masadan yükselerek havada asılı durdu. "Ağırmış," dedi Denna, sonra da başını kendi kendine salladı. "Çünkü bu bir makara. İkisini birden kaldırıyorum."

"Isı, ışık ve hareket hep enerjidir," dedim. "Enerjiyi yaratamayacağımız gibi yok da edemeyiz. Ama sempati onu nakletmemizi veya bir türden diğerine dönüştürmemizi sağlar."

Denna meteliği masaya geri koydu ve diğeri de ona uyum sağladı. "Peki bu bir işe yarar mı?"

Wil keyifle homurdandı. "Su çarkı işe yarar mı?" diye sordu. "Peki ya yel değirmeni?"

Elimi pelerinimdeki ceplerden birine attım. “Hiç sempati lambası görmüş müydün?” diye sordum.

Denna başını salladı.

Lambamı masaya koyup ona doğru ittim. “Sempati lambası da aynı prensiple çalışır. Biraz ısı alıp onu ışığı çevirir. Bir enerji türünü bir diğerine dönüştürür.”

“Tıpkı bir sarraf gibi,” dedi Wil.

Denna lambayı ellerinde merakla çevirdi. “Peki ısıyı nereden alır?”

“Metal kısmı ısıyı saklar,” diye açıkladım. “Lambayı açık bırakırsan bir süre sonra metalinin soğumaya başladığını hissedersin. Fazla soğursa çalışmaz.” Parmağımla gösterdim. “Bunu ben yaptım, o yüzden oldukça verimli çalışıyor. Elinin ısısı bile onun sürekli çalışmasına yetmeli.”

Denna düğmeyi itince lambadan donuk kıvılcıklı renkli dar bir ışık huzmesi çıktı. “Isıyla ışık arasındaki ilişkiyi anlayabiliyorum,” dedi düşünceli bir edayla. “Güneş parlak ve sıcaktır. Mum da öyle.” Kaşlarını çatı. “Ama hareket onlara benzemez. Bir ateş hiçbir şeyi itemez.”

“Sürtünmeyi düşün,” diye lafa karıştı Sim. “Bir şeyi bir yere sürttüğün zaman ısınır.” Elini pantolonunun kumaşına hızla sürterek dediğini uygulamalı olarak gösterdi. “Aynen böyle.”

Hevesle sürtmeye devam ettiği eli masanın altında kaldığı için bu hareketinin biraz müstehcen görüldüğünün farkında değildi. “İş enerjide bitiyor. Böyle yaptıkça ısı üretirsin.”

Denna bir şey belli etmediyse de Wilem gülmeye başlayarak Sim’le aynı masada oturduğuna utanır gibi eliyle yüzünü örttü.

Simmon durumun ayırdına varınca donakaldı ve utançtan yüzü kıpkırmızı kesildi.

İmdadına ben yetiştim. “İyi bir örnekti. Bir araba tekerinin göbeğine dokunursan sıcak olduğunu hissedersin. Isı tekerin hareketinden doğar. Bir sempatici de enerjiyi dönüştürebilir, ısıyı harekete çevirebilir.” Lambamı işaret ettim. “Veya ısıyı ışığa.”

“İyi,” dedi Denna. “Sizler enerji sarraflarısınız. Peki bunu nasıl yapıyorsunuz?”

“Alar adlı özel bir düşünme yöntemi vardır,” dedi Wilem. “Bir şeye o kadar çok inanırsın ki gerçek olur.” Meteliklerden birini kaldırıncı diğeri onu taklit etti. “Bu iki meteliğin birbirine bağı olduğuna inandığım için öyleler.” Havada asılı duran sikke ansızın masaya düştü. “İnanmayı bırakırsam öyle olmazlar.”

Denna meteliği eline aldı. “Yani iman gibi bir şey, öyle mi?”

“Daha ziyade irade gücü,” dedi Sim.

Denna başını yana yatırdı. “Öyleyse niye ona irade gücü demiyorsunuz?”

“Alar kulağa daha güzel geliyor,” diye açıkladı Wil.

Başımı salladım. “Yaptığımız şeyler için kulağa etkileyici gelen isimler bulmasaydık kimse bizi ciddiye almazdı.”

Başımı sallayarak anladığını gösteren Denna’nın güzelim ağzının köşeleri bir tebessümle kıvrıldı. “Bu kadar mı? Enerji ve irade gücü?”

“Ve sempati bağı,” dedim. “Wil’in su çarkı benzetmesi epey yerinde. Aradaki bağ, suyu çarka taşıyan borunun işlevini görür. Kötü bir bağ delik deşik bir boruya benzer.”

“İyi bir bağ nasıl kurulur?” diye sordu Denna.

“İki nesne birbirine ne kadar çok benziyorsa aralarındaki bağ da o kadar sağlam olur. Bunun gibi.” Bardağıma o solgun renkli şaraptan biraz koydum ve parmağımı içine batırdım. “İşte şarap için mükemmel bir bağ,” dedim. “Şarabın ta kendisinden bir damla.”

Ayağa kalkıp yakındaki ocağa kadar gittim. Bir bağ mırıldandım ve parmağımdaki şarap damlasını yanan kütükleri bir arada tutan sıcak metal ayaklığa damlattım.

Yerime döndüğüm esnada bardağımdaki şaraptan dumanlar çıkıyordu. Sonra da kaynamaya başladı.

“İşte bu yüzden,” dedi Wilem ciddiyetle, “bir sempaticiye asla kanından bir damla vermemelisin.”

Önce Wilem’e, sonra da bardağa bakan Denna’nın beti benzi attı.

“Eh be Wil,” dedi Simmon dehşet dolu gözlerle. “Söylenecek şey mi bu?” Denna’ya baktı. “Hiçbir sempatici böyle bir işe kalkışmaz,” dedi olanca samimiyetiyle. “Buna Kasıtlı Zarar Verme denir ve bizler böyle bir şey yapmayız. Asla.”

Denna biraz zoraki de olsa tebessüm etti. “Hiç kimse böyle bir şey yapmıyorsa neden bir adı var?”

“Eskiden yaparlardı,” dedim. “Ama artık değil. Yüz yıldır öyle bir olay yaşanmadı.”

Bağı kaldırdım ve şarabın kaynaması kesildi. Denna uzanıp şişeye dokundu. “Niye bu şarap da kaynamıyor?” diye hayretle sordu. “Bu da aynı şarap.”

Parmağımla şakağıma vurdum. “Alar. Zihnim ona yön ve odak veriyor.”

“Bu iyi bir bağsa,” dedi Denna, “kötüsü nasıl oluyor?”

“Dur göstereyim.” Wilem’in yorumundan sonra sikkelerin daha az endişe vereceğini tahmin ederek kesemi çıkardım. “Sim, yanında gümüş bir peni var mı?”

Vardı. Sikkeleri Denna’nın önüne iki sıra halinde dizdim. Bir çift demir meteliği göstererek bir bağ mırıldandım. “Kaldır bakalım,” dedim.

Denna meteliklerden birini kaldırdıca diğeri onu taklit etti.

İkinci çifti işaret ettim: bir metelik ve yegâne gümüş talentim. “Şimdi de şunu.”

Denna ikinci meteliği kaldırdıca talent de onunla beraber kalktı. Denna bir tartının kefeleri gibi ellerini kaldırıp indirdi. “Bu ikincisi daha ağır.”

Başımı salladım. “Farklı metaller. Birbirlerine daha az benziyorlar, o yüzden daha fazla enerji harcaman gerekiyor.” Meteliği ve Sim’in verdiği gümüş peniyi işaret ederek üçüncü bir bağ mırıldandım.

Denna ilk iki meteliği sol, üçüncüsünü sağ eline aldı. Gümüş peni de onlarla beraber yükseldi. Denna kendi kendine başını salladı. “Bu seferki daha da ağır, çünkü hem farklı bir şekle hem de farklı bir metale sahip.”

“Aynen öyle,” dedim. Dördüncü ve son çifti gösterdim: bir metelik ile bir parça tebeşir.

Denna parmaklarını peninin altına zar zor geçirebildi. “Diğer hepsinin toplamından daha ağır,” dedi. “En az bir buçuk kilo vardır!”

“Demirle tebeşir arasındaki bağ kötü bir bağdır,” dedi Wilem. “Enerji aktarımı yetersizdir.”

“Ama enerjinin yaratılamayacağını veya yok edilemeyeceğini söylediniz,” dedi Denna. “Ben bu minicik tebeşiri kaldırmak için bu kadar uğraşıyorsam enerjinin fazlası nereye gidiyor?”

“Akıllıca,” dedi Wilem kıkırdarak. “Hem de çok. Bunu sormak aklıma gelene dek bir sene geçmesi gerekmişti.” Denna’yı beğeniyle süzdü. “Enerjinin bir kısmı havada kaybolur.” Bir elini salladı. “Bir kısmı nesnelere, bir kısmı da bağı kontrol eden sempaticinin vücuduna gider.” Kaşlarını çatı. “Kulağa tehlike geliyor.”

“Tehlikeli,” diye nazıkçe düzeltti Simmon.

Denna bana baktı. “Yani sen şu anda meteliklerin tüm bu şeylere bağlı olduğuna mı inanıyorsun?”

Başımı salladım.

Ellerini havada gezdirdi. Sikkeler ve tebeşir yükselip alçaldı. “Peki bu... zor değil mi?”

“Öyle,” dedi Wilem. “Ama Kvothe’imiz biraz gösteriş budalasıdır.”

“Ben de bu yüzden sessiz kaldım,” dedi Sim. “Aynı anda dört bağ birden kurulabileceğini bilmiyordum. Yaptığı şey çok etkileyici.”

“Gerekirse beş tane de kurabilirim,” dedim. “Ama sınıırım bundan ibaret.”

Sim Denna’ya gülümsedi. “Bir şey daha var. İzle bak!” Havada asılı duran tebeşir parçasını işaret etti.

Hiçbir şey olmadı.

“Hadi ama,” diye yaltaklandı Sim. “Kıza bir şey göstermeye çalışıyorum.”

“Göster öyleyse,” dedim kibirli bir edayla, sandalyemde arkama yaslanarak.

Sim derin bir nefes alıp gözlerini tebeşir parçasına dikti. Tebeşir titredi.

Wil açıklama yapmak için Denna’ya sokuldu. “Bir sempatici bir diğerinin Alarına karşı gelebilir,” dedi. “İşin sırrı meteliğin gümüş peniyle hiç de aynı *olmadığına* inanmakta yatıyor.”

Wil işaret etti ve peni masaya düştü.

“Faul yaptın,” diye gülerek itiraz ettim. “Bire karşı iki hiç de adil değil.”

“Bu durumda adil,” dedi Simmon ve tebeşir yine titredi.

“İyi,” deyip derin bir soluk aldım. “Elinizden geleni ardınıza koymayın.”

Tebeşir çabucak masaya düştü ve onu metelik izledi. Fakat gümüş peni yerini korudu.

Sim arkasına yaslandı. “Sen ucubenin tekisin,” dedi başını iki yana sallayarak.

“İyi, sen kazandın.” Wilem de gevşedi.

Denna bana baktı. “Yani Alar’ın ikisinininkinin toplamından daha mı güçlü?”

“Muhtemelen hayır,” dedim insafa gelerek. “Birlikte pratik yaparlarsa herhalde beni alt edebilirler.”

Denna’nın gözleri masaya dağılmış sikkelerde gezindi. “Hepsi bu kadar mı?” diye sorarken sesi hüsrana uğramış gibi çıktı. “Her şey enerji sarraflığından mı ibaret?”

“Başka sanatlar da var,” dedim. “Mesela Simmon simya bilir.”

“Bense,” dedi Wilem, “yakışıklı görünmekle yetinirim.”

Denna ciddi gözlerle bizi süzdü. “Peki bu sihirler arasında hiç...”
Parmaklarını anlamsızca oynattı. “Bir şeyler yazılarak yapılanı var mı?”

“Sigaldri,” dedim. “Odandaki o çingırağı hatırla. Sigaldri kalıcı bir sempati gibidir.”

“Ama o da sarrafçılık, değil mi?” diye sordu Denna. “Sadece enerji?” Başımla olumladım.

Denna utanmış gözüktü. “Ya biri size bundan fazlasını yapabilen bir sihir türü olduğunu söyleseydi? Bir şeyler yazdığın ve bu yazdıklarının gerçek olduğu bir sihir?”

Parmaklarıyla tahta üzerinde desenler çizerken bir yandan da tedirgin gözlerle masaya baktı. “Biri o yazıyı gördüğünde okuyamasa bile yazılı olanların gerçekleştiği bir sihirden bahsediyorum. Mesela ne yazdığına bağlı olarak insanlar belli bir şekilde düşünecekler veya davranacaklar.” Merak, umut ve kararsızlığın tuhaf bir karışımını içeren bir yüz ifadesiyle tekrar başını kaldırdı.

Üçümüz bakiştık. Wilem omuz silkti.

“Kulağa simyadan çok daha kolay geldiği kesin,” dedi Simmon. “Bütün gün çözümlleme prensipleriyle uğraşacağıma öyle bir şey yapmayı yeğlerim.”

“Bana peri masallarındaki sihir gibi geldi,” dedim. “Gerçekte olmayan bir safsata. En azından Üniversite’de böyle bir şey hiç duymadım.”

Denna parmaklarının tahta üzerinde şekiller çizmeyi devam ettiği masaya baktı. Ağzı hafifçe büzülmüş, gözleri uzaklara dalıp gitmişti.

Hayal kırıklığına mı uğradığını, yoksa yalnızca düşüncelere mi daldığını kestiremedim. “Niye sordun?”

Başını kaldıran Denna’nın yüzünde muzip bir tebessüm belirdi. Omuz silkerek sorumu geçiştirdi. “Sadece bir şeyler duydum,” dedi meseleyi kapatırcasına. “Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu.”

Başını bara doğru çevirdi. “İsrarcı talibimden kurtulmuşa benziyorum,” dedi.

Wil avcu ileri bakacak şekilde elini kaldırdı. “Bir anlaşmamız vardı,” dedi. “İçki ve bir kadının sırrı konuşulmuştu.”

“Gitmeden önce barmenle iki çift laf edeceğim,” dedi Denna neşeli gözlerle. “Sırta gelince: Arkanızda iki bayan oturuyor. Ne zamandır gözleri üzerinizde. Yeşil giyen Sim’den hoşlanırken kısa sarı saçlının yakışıklı görünmekle yetinen Cealimli adamlara ilgi duyar gibi bir hali var.”

“Onlardan haberdarız,” dedi Wilem dönüp bakmadan. “Maalesef halihazırda genç bir Modegli beyefendinin refakatindeler.”

“Beyefendi romantik anlamda onlarla *beraber* değil,” diye karşılık verdi Denna. “Hanımlar size bakarken beyefendi kızıl saçlılara ilgi duyduğunu açıkça belli etti.” Sahiplenen bir edayla kolumu tuttu. “Ama yanlış kişiye göz koydu.”

Bahsettiği masaya bakmamak için kendimi zor tuttum. “Ciddi misin?” diye sordum.

“Endişelenmeyin,” dedi Denna, Wil’le Sim’e. “Dikkatini dağıtması için Deoch’u Modeglinin yanına gönderirim. Böylece siz de kızlara sokulabilirsiniz.”

“Deoch ne yapacak ki?” diye gülerek sordu Sim. “Hokkabazlık mı?”

Denna ona manalı bir bakış attı.

“Ne?” dedi Simmon. “N... Deoch o biçim değildir.”

Denna bir hayret ifadesiyle gözlerini kırpıştırdı. “Eolian’ı o ve Stanchion beraber işletiyorlar,” dedi. “Bunu bilmiyor muydun?”

“Burası onların,” dedi Sim. “Ama... bilirsin işte, *beraber* değiller.”

Denna bir kahkaha patlattı. “Tabii ki öyleler.”

“İyi de Deoch’un etrafı hep kadınlarla çevrili,” diye itiraz etti Simmon. “O... O asla-”

Denna ona safmış gibi baktı, sonra Wil’le bana döndü. “Siz ikiniz biliyordunuz, değil mi?”

Wilem omuz silkti. “O konuda bir şey duymuşluğum yoktu. Ama onun bir *Basha* olmasına şaşırmadım. Yeterince çekici biri.” Tereddüde kapılarak kaşlarını çatı. “*Basha*. Onun buradaki karşılığı nedir? Hem kadınlarla hem de erkeklerle yakınlaşan bir adama ne denir?”

“Şanslı?” diye tahmin yürüttü Denna. “Yorgun? Çift taraflı?”

“Çift cinsiyetli,” diye şaka yollu düzelttim.

“Bak bu olmadı,” diye beni payladı Denna. “Kulağa etkileyici gelen isimler kullanmazsak kimse bizi ciddiye almaz.”

Durumu hâlâ kabullenemediği anlaşılan Sim ona bön bön bakıyordu.

“Görüyorsunuz ya,” dedi Denna, bir çocuğa açıklama yapar gibi yavaşça, “her şey enerjide bitiyor. Onu farklı biçimlerde yönlendirebiliyoruz.” Meseleyi Sim’e açıklamak için mükemmel bir yol bulmuşçasına büyük bir tebessüm etti. “İşte böyle.” Ellerini bacaklarına ileri geri sürtmeye başlayarak onun önceki hareketini taklit etti. “Her şey enerjiden ibaret.”

Wilem artık yüzünü elleriyle gizliyor, bastırduğu kahkahalarıyla vücudu sarsılıyordu. Simmon’un ifadesi halen şaşkın ve kuşkulu olsa da yüzü

kızarmaya başlamıştı.

Ayağa kalkıp Denna'yı dirseğinden tuttum. "Zavallıcığı rahat bırak," deyip onu nazikçe kapıya doğru götürdüm. "O Aturlu. Oranın halkı iffetine bizden daha düşkündür."

On Dokuzuncu Bölüm

Beyefendiler ve Hırsızlar

Denna’yla beraber Eolian’dan ayrıldığımda vakit geç olmuştı ve sokaklar boştu. Uzaklarda bir yerden gelen bir keman müziği ve bir atın sokağa vuran nallarının tok takırtılarını duyabiliyordum.

“Eee, hangi taşın altında saklanıyordun?” diye sordu Denna.

“Her zamankinin,” dedim, sonra aklıma bir fikir geldi. “Beni Üniversite’de de aradın mı? Kömür dumanı gibi kokan küp şeklindeki büyük bir binada?”

Denna başını iki yana salladı. “Seni orada kırk yıl arasam bulamam. Labirent gibi bir yer. Seni Anker’in Yeri’nde çalarken yakalayamazsam şansına küsüyorum.” Beni merakla süzdü. “Niye sordun?”

“Biri beni aramış,” dedim boş verircesine elimi sallayarak. “Kendisine bir muska sattığımı söylemiş. Sen olabileceğini düşündüm.”

“Bir süre önce gelip sana baktığım olmuştı,” dedi Denna. “Ama muska lafı etmedim.”

Sohbetimizin devamı gelmedi ve aramızdaki sessizlik büyüdü. Onun Ambrose’la kol kola gezdiğini bir türlü aklımdan çıkartamıyordum. Konuyla ilgili bir şey bilmek istemesem de kafamdan başka bir düşünce geçmiyordu.

“Seni ziyaret etmek için Gri Adam’a uğradım,” dedim, sırf sessizliği dağıtmak amacıyla. “Ama çoktan gitmiştin.”

Başını salladı. “Kellin’le aramız bozuldu.”

“Umarım kötü bir şey olmamıştır.” Boğazını işaret ettim. “Bakıyorum da tasma hâlâ sende.”

Denna gözyaşı şeklindeki zümrüde dalgın bir edayla dokundu. “Hayır. Kötü bir şey olmadı. Kellin geleneklere düşkün biri. Bir hediye verdi mi

geri istemez. Bu rengin bana yakıştığını ve küpelerin de bende kalmasını söyledi.” İç geçirdi. “O kadar nazik davranmasaydı kendimi daha iyi hissedirdim. Yine de böyle şeylere sahip olmak güzel. Bir tür güvenlik ağı gibi. Hamimden bir süre daha ses çıkmazsa hayatımı kolaylaştıracaklar.”

“Hâlâ ondan haber almayı mı umuyorsun?” diye sordum. “Trebon’da olanlardan sonra? Bir aydır onunla iletişim kuramadığın halde?”

Denna omuz silkti. “O böyle biri. Sana söyledim; gizemli bir adam. Uzun müddet ortalarda gözükmemesinde bir tuhafılık yok.”

“Bana hami bulmaya çalışan bir dostum var,” dedim. “İstersen senin için de aramasını söyleyebilirim.”

Anlaşılmaz gözlerle bana baktı. “Daha iyisini hak ettiğimi düşünmen çok hoş, ama etmiyorum. Güzel bir sesim var, hepsi bu. Bir enstrümanı bile doğru düzgün çalamayan eğitimsiz bir müzisyeni kim ister?”

“Seni duyacak kulaklara sahip herkes,” dedim. “Seni görececek gözlere sahip herkes.”

Saçları bir perde gibi yüzünün etrafına dökülen Denna boynunu büktü. “Çok tatlısın,” dedi kısıp sesle, ellerini huzursuzca ovuşturarak.

“Kellin’le aranız niye bozuldu?” diye sordum, muhabbeti daha güvenli bir konuya yönlendirmek için.

“Ziyarettime gelen beyefendileri ağırlamakla çok vakit geçirdim de ondan,” dedi alaycı bir üslupla.

“Ona benim beyefendilikle yakından uzaktan bir ilgim olmadığını söylemeliydin,” dedim. “Bunu duymak içini rahatlatabilirdi.” Ama sorunun benden ibaret olamayacağını farkındaydım. Ben Denna’nın yanına yalnızca bir kez uğramıştım. Yoksa Ambrose da misafirleri arasında mıydı? Ambrose’u o şatafatlı oturma odasında rahatlıkla hayal edebiliyordum – kahrolası şapkasını bir kenara bırakmış, sıcak çikolata içip birbiri ardına espriler yapıyordu.

Denna’nın dudakları yukarı doğru seğırdi. “Asıl karşı çıktığı Geoffrey’ydi,” dedi. “Anlaşılan küçük kutumda sessiz sedasız oturup onu beklemem gerekiyordu.”

“Geoffrey nasıl?” diye kibarlık maksadıyla sordum. “Kafasına ikinci bir düşünce sokmayı başardı mı?”

Gülmesini bekliyordum, fakat Denna iç geçirmekle yetindi. “Başardı, ama bunun ona bir faydası olmadı maalesef.” Başını iki yana salladı.

“Şiirleriyle adını duyurmak için Imre’ye geldi, fakat sırtındaki gömleği bile kumarda kaybetti.”

“Bu hikâyeyi daha önce de duydum,” dedim. “Üniversite’de de sık sık olur.”

“O daha başlangıçtı,” dedi Denna. “Kumar oynamaya devam ederek parasını geri kazanabileceğini düşündü. İlk rehinci dükkânına uğradı, sonra borç alıp onu da kaybetti.” Haksızlık ediyormuş gibi bir el hareketi yaptı. “Yine de tüm parası kumara gitmedi. Kaltağın teki onu dolandırdı. Hem de gözü yaşlı dul numarasıyla.”

Şaşkın gözlerle Denna’ya baktım. “Neyle neyle?”

Denna beni göz ucuyla süzdü, sonra omuz silkti. “Basit bir numaradır,” dedi. “Telaşlı ve gözü yaşlı bir kadın bir rehinci dükkânının önünde bekler. Zengin bir beyefendiyi yakaladığında da evlilik yüzüğünü satmak için şehre geldiğini anlatır. Vergisini ödemek veya bir faizciye olan borcunu kapatmak için paraya ihtiyacı vardır.”

Ellerini sabırsızca salladı. “Ayrıntıların önemi yok. Önemli olan şehre geldiğinde yüzüğünü rehin bırakması için bir başkasına vermiş olmasıdır. Ne de olsa kendisi pazarlık etmekten hiç anlamaz.”

Denna bir rehinci dükkânının önünde durdu. Yüzüne endişeli bir ifade oturttu. “Ona güvenebileceğimi zannettim!” dedi yapmacık bir sesle. “Ama yüzüğü rehin bıraktı ve parayı alıp kaçtı! Yüzük işte orada!” Abartılı bir tavırla dükkânın vitrinini işaret etti.

“Neyse ki,” diye devam etti Denna, “yüzüğü verdiğim adam onu gerçek değerinin çok altında sattı. Yüzük kırk talent eden bir aile yadigârıdır, ama rehinci onu dört talente satıyor.”

Bana iyice sokulup elini göğsüme koydu ve kocaman, yalvarır gözlerle gözlerime baktı. “Yüzüğü sen satın alırsan onu en az yirmi talente satabiliriz. Dört talentini sana hemen geri verebilirim.”

Geri çekilip omuz silkti. “Bunun gibi bir şey.”

Kaşlarımı çattım. “Bu nasıl bir numara? Yüzüğü satmak için bir kuyumcuya gittiğimiz zaman durumu çıkarım.”

Denna gözlerini yuvarladı. “O iş öyle olmuyor. Yarın öğleyin buluşmayı kararlaştırıyoruz. Ama sen beni beklemeden rehinci dükkânına gidiyorsun ve yüzüğü satın alıp ortadan kayboluyorsun.”

Durumu kavradım. “Sen de parayı rehinciyle kırıyorsun.”

Omzumu sıvazladı. “Eninde sonunda anlayacağını biliyordum.”

Kusursuz gibi gözüксе de planın zayıf bir noktası vardı. “Yine de bu iş için üçkâğıtçı ama bir o kadar da güvenilir bir rehinciye ihtiyaç var.”

“Doğru,” diye itiraf etti Denna. “Ama o tür rehinci dükkânları genelde kendini belli eder.” Önümüzdeki dükkânın kapı pervazını gösterdi. Tahtanın üzerinde kolaylıkla boyadaki rastgele sıyrıklar zannedilebilecek bir dizi çizgi vardı.

“Ah,” dedim ve kısa bir tereddüdün akabinde ekledim: “Tarbean’da bunun gibi işaretler...” Uygun bir ifade bulmaya çalıştım. “...şüpheli yollardan elde edilmiş malların satılabileceği güvenli bir yer anlamına gelir.”

Denna itirafıma şaşırılmışsa bile belli etmedi. Başını iki yana salladı ve parmağını üzerlerinde gezdirerek işaretleri daha yakından gösterdi. “Bu diyor ki: ‘Güvenilir rehinci. Basit kumpaslara açık. Paralar eşit paylaşılır.’” Kapı pervazının geri kalanını ve dükkânın tabelasını inceledi. “Dededen kalan malların rehin bırakılmasıyla ilgili bir şey yazmıyor.”

“Bu tür işaretleri okumayı hiç öğrenmedim,” diye itirafta bulundum. Onu göz ucuyla süzerek sesimin olabildiğince hükümsüz çıkmasına gayret ettim. “Peki sen böyle şeyleri nereden biliyorsun?”

“Kitaplardan öğrendim,” diye dalga geçti Denna. “Sence nasıl biliyor olabilirim?”

Tekrar sokakta ilerlemeye başladı. Ona ayak uydurdum.

“Genelde dul rolü yapmam,” dedi Denna, sonradan aklına gelmişçesine. “Onun için çok gencim. Vitrindeki ya annemin yüzüğü olur ya da ninemin.” Omuz silkti. “O anda hangisi sana daha uygun gelirse öyle dersin.”

“Ya kurban dürüst biriye?” diye sordum. “Ya öğle vakti sana yardım etmek için çıkagelirse?”

“Bu pek sık olmaz,” dedi buruk bir tebessümle. “Sadece bir kez başıma geldi. Tamamen hazırlıksız yakalandım. Artık tedbir olsun diye rehinciyle önceden konuşuyorum. Zor durumdaki genç bir kızdan istifade etmeye kalkışan açgözlü bir piç kurusunu dolandırmak beni mutlu eder. Ama iyi niyetli birinin parasını alacak değilim.” Yüz ifadesi sertleşti. “Geoffrey’ye pençesini geçiren o kaltağın aksine.”

“Geoffrey öğleyin dükkâna gitmiş, değil mi?”

“Tabii ki gitmiş,” dedi Denna. “Parayı kadına öylece vermiş. ‘Geri ödemenize gerek yok hanımefendi. Siz gidip ailenizin çiftliğini kurtarın.’” Gökyüzüne bakarak ellerini saçında gezdirdi. “Bir çiftlik! Ne kadar saçma! Bir çiftçi karısının elmas bir kolyesi olabilir mi?” Bana bir bakış attı. “İş kadınlara geldiği zaman iyi insanlar neden bu kadar budala davranırlar?”

“Geoffrey bir asilzade,” dedim. “Evden para istese olmaz mı?”

“Ailesiyle arası eskiden beri iyi değilmiş,” diye cevap verdi Denna. “şimdilerde daha da kötüymüş. Gelen son mektupta para yokmuş. Sadece annesinin hasta olduğu yazılıymış.”

Sesinin tonu kulağıma takıldı. “Kadın ne kadar hastaymış?” diye sordum.

“Hastaymış işte.” Denna başını kaldırmadı. “Hem de ağır. Tabii Geoffrey atını çoktan sattı ve bir gemiye binecek parası da yok.” Yine i  geçirdi. “O berbat Tehlin dramalarından birini seyretmeye benziyor. *Kötü Seçilmiş Yol* ya da onun gibi bir şey.”

“ yleyse Geoffrey’nin tek yapması gereken dördüncü sahnenin sonunda kendini bir kiliseye atmak,” dedim. “Dua eder, dersini alır ve ömrünün geri kalanını temiz ve faziletli biri olarak geçirir.”

“Gelip bana akıl danışsaydı durum çok daha farklı olurdu.” Denna eliyle asabi bir hareket yaptı. “Ama hayır, anca iş işten geçtikten sonra bana geliyor. Lonca faizcisi onun kredisini kesmiş. Peki sence o ne yapmış?”

Yüreğim burkuldu. “Bir tefeciye gitmiş,” dedim.

“ stelik bunu anlatırken mutluydu!” Denna bana ümitsiz bir ifadeyle baktı. “Nihayet bir çıkış yolu bulmuş gibi.” ürperdi. “Gel şu tarafa gidelim.” Küçük bir parkı işaret etti. “Bu gece düşündüğümden daha fazla esiyor.”

Lavta kutumu yere bırakıp pelerinimi çıkardım. “Al. Ben  ş m yorum.”

Denna bir an karşı çıkacakmış gibi gözüktü, sonra pelerini omuzlarına sardı. “Bir de beyefendi değilim diyorsun,” diye çıkıştı.

“Değilim,” dedim. “Sen giydikten sonra pelerinin daha güzel kokacağını biliyorum, hepsi bu.”

“Ah,” dedi bilgece. “Sen de onu bir par meri dükkânına satıp zengin olacaksın.”

“En başından beri planım buydu,” diye itiraf ettim. “Kurnazca ve özenle hazırlanmış bir dalavere. Görüyorsun ya, beyefendiden ziyade hırsızım.”

R zg ardan korunaklı bir banka oturduk. “Galiba bir kop anı kaybetmişsin,” dedi Denna.

Başımı eğerek lavta kutuma baktım. Dar ucu aralık kalmıştı ve orayı tutması gereken demir kopça görünürde yoktu.

   geçirdim ve hiç düşünmeden pelerininimin ceplerinden birine uzandım.

Denna bir ses çıkardı. Yüksek bir şey değil; ufak bir hayret nidası sadece. Başını ansızın kaldırarak mehtapta kocaman ve karanlık görünen

gözlerle bana baktı.

Elimi yanmışçasına geri çektim ve bir özür geveledim.

Usulca gülmeye başladı. “Bak bu utanç vericiydi işte,” dedi kendi kendine.

“Çok üzgünüm,” dedim hemen. “Dalmışım. Orada bunu şimdilik kapalı tutabileceğim teller var.”

“Ah,” dedi Denna. “Elbette.” Elleri pelerininin içinde gezindi, ardından bana bir parça tel uzattı.

“Üzgünüm,” diye tekrarladım.

“Sadece biraz şaşırdım,” dedi. “Uyanda bulunmadan bir bayanı elleyecek türden biri olmadığımı sanıyordum.”

Utanarak lavta kutusuna baktım ve ellerimi meşgul ederek teli kopçanın geride bıraktığı bir delikten geçirdim. Sonra onu sıkıca sardım.

“Lavtan çok güzel,” dedi Denna uzun bir sessizliğin peşinden. “Ama kutusu perişan vaziyette.”

“Lavtayı alırken sıfırı tükettim,” dedim, sonra bir şey düşünmüşçesine başımı kaldırdım. “Bak aklıma ne geldi! Geoffrey’den tefecisinin adını öğreneceğim. Böylece bir değil iki kutu bile alabilirim!”

Denna bana şaka yollu vurdu ve bankta ona doğru kaydım.

Bir sessizlik daha yaşandı, ardından Denna ellerine bakarak sohbetimiz sırasında birkaç kez yaptığı o huzursuz el hareketini yineledi. Ama bu sefer bir şeyin farkına vardım. “Yüzüğün,” dedim. “Ona ne oldu?”

Bana tuhaf tuhaf baktı.

“Seninle tanıştığımızdan beri taktığın bir yüzük vardı,” diye açıkladım. “Soluk mavi taşlı gümüş bir şey.”

Alnı kırıştı. “Neye benzediğini biliyorum. Peki sen nereden biliyorsun?”

“Onu sürekli takardın,” dedim sakın tutmaya çalıştığım bir sesle, sanki hakkında her ayrıntıyı bilmiyormuşum, sanki tedirgin olduğunda veya düşüncelere daldığında onu parmağında çevirme huyundan habersizmişim gibi. “Yüzüğüne ne oldu?”

Denna ellerine baktı. “Şu an genç bir beyefendide,” dedi.

“Ah,” dedim ve kendime hâkim olamayarak ekledim: “Kimde?”

“Tanıdığından kuşkulu-” Duraksayıp bana baktı. “Aslında tanıyor olabilirsin. O da Üniversite’ye gidiyor. Ambrose Eshek.”

Midem bir anda asit ve buzla doldu.

Denna gözlerini kaçırdı. “Hoyrat bir cazibesi var,” diye açıkladı.

“Aslında hoyratlığı ağır basıyor. Ama...” Cümlesinin devamını getirmeyip

omuz silkti.

“Anladım,” dedim. “Öyleyse ciddi olmalı.”

Denna bana soran gözlerle baktı, derken yüzüne bir idrak ifadesi yayıldı ve kahkahalara boğuldu. Başını ve ellerini şiddetle iki yana salladı. “Hayır. Tanrım, hayır. Yok öyle bir şey. Birkaç kez ziyaretime geldi. Birlikte tiyatroya gittik. Beni dansa götürdü. Ayakları şaşırtıcı ölçüde kıvrak.”

Derin bir nefes alıp içini çekti. “İlk gece çok nazikti. Hatta espriliydi. İkinci gece o kadar da değildi.” Gözleri kısıldı. “Üçüncü gece yüz­süzleşti. Ondan sonra işler çığırından çıktı. İkide bir hediyelerle ve şiirlerle çıkageldiği için Domuz Kafası’ndan ayrılmak zorunda kaldım.”

Yüreğime öyle bir su serpildi ki. Günlerden beri ilk defa dolu dolu nefes aldığımı hissettim. Yüzümde bir tebessümün belirlemek üzere olduğunu fark ettim ve beni zırdeli gibi göstereceğinden korktuğum için onu bastırmaya çalıştım.

Denna bana buruk bir bakış attı. “Kibir ile kendine güvenin ilk bakışta birbirine ne denli benzediğini bilsen şaşarsın. Üstelik cömert ve zengindi. Çok hoş bir bileşim.” Çıplak elini kaldırdı. “Yüzüğüm parmağıma bol geliyordu ve o da tamir ettirmeyi önerdi.”

“Aranız bozulduktan sonra herhalde eskisi kadar cömert davranmamıştır?”

Kırmızı dudakları yine buruk bir tebessümle kıvrıldı. “Hem de hiç.”

“Belki bir şeyler yapabilirim,” dedim. “Tabii yüzük senin için önemliyse.”

“Önemliydi,” dedi Denna, bana açık açık bakarak. “Ama elinden ne gelir? Bir beyefendi gibi kadınlara karşı saygılı ve haysiyetli davranması gerektiğini mi hatırlatacaksın?” Gözlerini yuvarladı. “Sana şimdiden iyi şanslar.”

Ona en cezbedici tebessümümü ettim. Önceden söylediklerim doğruydı: Ben beyefendi falan değildim. Hırsızdım.

Yirminci Bölüm

Hercai Rüzgâr

Ertesi akşam Altın Midilli’de, yani nehrin Üniversite tarafındaki tartışmasız en iyi hanındaydım. Han tertemiz bir mutfağa, iyi bir ahıra ve marifetli olduğu kadar yağcı bir personele sahipti. Kısacası sadece en zengin öğrencilerin karşılayabileceği türden lüks bir işletmeydi.

Ben içeride değildim elbette. Çatının koyu gölgeleri arasında çömelmiş, kalkıştığım işin Uygunsuz Davranış’ın çok daha ötesine geçtiğini düşünmemeye çalışıyordum. Ambrose’un odasındaiken yakalanırsam hiç şüphesiz okuldan atılırdım.

Güçlü bir rüzgârın estiği bulutsuz bir sonbahar akşamıydı. Esinti benim için hem iyi hem de kötüydü. Uçuşan yaprakların hışırtısı çıkaracağım ufak tefek sesleri bastırırdı, fakat rüzgârda dalgalanan pelerininim dikkat çekeceğinden endişeleniyordum.

Planımız bir hayli basitti. Ambrose’un kapısının altından bir not atmıştım. Imre’de buluşmaya yönelik, isimsiz ve cilveli bir talep. Sim’le ben en kadınsı el yazısının Wil’e ait olduğunu düşündüğümüz için notu ona yazdırmıştık.

Aslında olacak iş değildi, ama Ambrose’un zokayı yutacağını tahmin ediyordum. Onu bizzat oyalayacak birini yeğlerdim, ama planımıza ne kadar az kişi bulaşırsa o kadar iyiydi. Denna’dan yardım alabilirdim, fakat yüzüğü ona geri verdiğimde sürpriz olmasını istiyordum.

Wil ile Sim gözcülerimdi. Wil ortak salonda otururken Sim arka kapının açıldığı ara sokakta bekliyordu. Görevleri Ambrose’un binayı terk ettiğini bana haber vermektir. Daha da önemlisi, odasını aramam bitmeden geri gelecek olursa beni ikaz edeceklerdi.

Sağ cebimdeki küçük meşe dalının iki kez sertçe titrediğini hissettim. Hemen akabinde sinyal tekrarlandı. Wilem bana Ambrose'un handan ayrıldığını haber veriyordu.

Sol cebimde bir parça söğüt dalı vardı. Hanın arka kapısını gözetleyen Simmon da onun gibi bir dala sahipti. Yeterince sempati biliyorsanız bu basit fakat etkili bir uyarı sistemi idi.

Ağır kil kiremitler üzerinde dikkatle hareket ederek çatının kenarına doğru indim. Tarbean'da geçirdiğim çocukluk yıllarımdan bu tür tuğlaların çatlayıp kaymaya yatkın olduğunu ve öyle bir durumda damdan düşebileceğimi biliyordum.

Çatının kenarına eriştiğimde yerden beş metre yüksekteydim. Bu baş döndürücü bir yükseklik olmasa bile bacağımı veya boynumu kırmam için yeter de artardı bile. Çatının uç kısmı, ikinci kat pencerelerinden oluşan uzun bir sıranın altında kalıyordu. Toplam on pencere vardı ve ortadaki dördü Ambrose'a aitti.

Esnelerin diye parmaklarımı birkaç kez açıp kapadım, sonra da dar çatı kenarında yarı yarı ilerlemeye koyuldum.

İşin sırrı yaptığım işi düşünmemek, aşağıya bakmamak, başımı çevirmemektir. Dünyaya aldırış etmiyor ve ondan da bana aynı muameleyi bekliyordum. Zaten pelerinimi giymemin altında yatan sebep de buydu. Biri beni görürse gece karanlığında tanımlanması mümkün olmayan kara bir silüetten ibaret olacaktım. En azından öyle umuyordum.

İlk pencere karanlıktı ve ikincisinin perdeleri çekiliydi. Fakat üçüncüsünün arkasında loş bir ışık mevcuttu. Tereddüde kapıldım. Benim gibi açık tenliyseniz gece vakti bir pencereden içeri bakmak istemezsiniz. Kafamı uzatma riskine girmektense pelerinimin ceplerini karıştırdım ve Balikhane'den alıp eğreti bir aynaya dönüştürdüğüm teneke parçasını çıkardım. Sonra onu dikkatle pencereye yaklaştırıp içerisini gözetledim.

Odada kısık yanan birkaç fener ve Anker'ın Yeri'ndeki odam büyüklüğünde perdeli bir yatak vardı. Yatak doluydu. Hem de faal olarak. Dahası iki insana ait olamayacak bollukta çıplak uzuv var gibi gözüküyordu. Maalesef teneke parçam küçük olduğu için sahneyi bütün ayrıntılarıyla göremiyordum; yoksa çok ilginç şeyler öğrenebilirdim.

Geri gidip Ambrose'un odasına diğer taraftan yaklaşmayı düşündüm, fakat rüzgâr aniden şiddetlenerek sokaktaki yaprakları süpürdü ve beni üzerinde durduğum daracık çıkıntıdan koparmaya çalıştı, küt küt atan kalbimle pencerenin önünden geçme riskine girmeye karar verdim.

İçerideki insanların dışarısını seyretmekten daha önemli işleri olduğunu düşünüyordum.

Pelerinin başlığını kafama geçirip başlığın kenarını da dişlerim arasında tuttum ki ellerim boş kalabilsin. O kör halimle pencerenin önünden santim santim geçerken bir yandan da görüldüğümü haber veren herhangi bir ses çıkacak mı diye dinliyordum. Bazı bağırışlar yükseldiyse de bunların hiçbirisi benimle alakalı değil gibiydi.

Ambrose'un pencerelerinden ilki detaylı bir vitraydı. Güzel görünmesine rağmen açılmak için tasarlanmamıştı. Bir sonrakiyse mükemmeldi: çift kanatlı geniş bir pencere. Pelerinindeki ceplerin birinden ince bir bakır tel çıkardım ve onu pencere kanatlarını bitişik tutan basit mandalı kaldırmak için kullandım.

Pencere açılmayınca Ambrose'un bir de sürgü eklemiş olduğunu fark ettim. Onu kaldırmak için tek elimi kullanarak neredeyse zifiri karanlıkta uzun dakikalar boyunca uğraşmam gerekecekti. Neyse ki rüzgâr –en azından o an için– kesilmişti.

Sürgüyü kaldırmama rağmen pencere kıpırdamadı. Ambrose'un paranoyaklığına söverek üçüncü kilidi aramaya başladım. Yaklaşık on dakika geçmişti ki pencerenin sadece sıkışmış olduğunu anladım.

Kanatlarla birkaç kez asıldım. Bu yaptığım görüldüğü kadar kolay değildi. Unutmayın, pencerelerin dışına kulp yerleştirmezler. Sonunda dayanamayıp çok sert asıldım. Pencere hızla açıldı ve ağırlığım geriye kaydı. Çatının kenarından düşecek gibi olunca dengemi sağlamam için ayağımı geriye atmamı söyleyen reflekslerimi bastırmaya çalıştım. Arkamda beş metrelik bir boşluktan başka hiçbir şey olmadığının farkındaydım.

Sandalyenizin ön ayaklarını fazlaca kaldırıp da geriye doğru düşecek gibi olduğunuzda kapıldığınız o hissi bilir misiniz? İşte ben de pişmanlık ve ölüm korkusunun da karıştığı öyle bir hisse kapıldım. Yardımı olmayacağını bile bile kollarımı salladım ve zihnim ani bir panikle boşalıverdi.

Beni rüzgâr kurtardı. Çatının kenarında bocalarken dengemi ucu ucuna sağlayacak kadar beni itti. Sallanan kollarımdan biri artık açık olan pencereyi tuttu ve ne denli gürültü çıkardığıma aldırış etmeksizin kendimi çaresizce içeri attım.

Pencereden geçtikten sonra nefes nefese kalarak yere çömeldim. Tam kalp atışlarım normale dönmeye başlarken rüzgâr pencereyi başımın hemen üzerinde hızla çarptı ve yine korkudan ödümü patlattı.

Sempati lambamı çıkardım, düğmeyi düşük bir ayara ittim ve dar ışık huzmesini odaya tuttum. Kilvin ona bir hırsız feneri derken yanılmamıştı. Lambam bu nevi gizli kapaklı işler için dört dörtlüktü.

Imre kilometrelerce uzaklıktaydı ve Ambrose'un merakına yenik düşerek en az yarım saat boyunca gizli hayranını bekleyeceğine güveniyordum. Normalde yüzük kadar küçük bir şeyi bulmak tam günlük bir işti. Fakat Ambrose'un onu saklamayı aklından bile geçirmemiş olduğunu tahmin ediyordum. Kendi bakış açısına göre yüzüğü çalmamıştı. Onu ya değersiz bir zırva ya da bir ganimet olarak görüyor olmalıydı.

Ambrose'un dairesini sistematik bir şekilde aramaya koyuldum. Yüzük sandığında veya yatağının yanındaki sehpa da değildi. Masasının çekmecelerinde ya da soyunma odasındaki mücevherat tepsisinde de. Evet, kilitli bir mücevher kutusu bile yoktu; her türden broşun, yüzüğün ve zincirin özensizce üstüne saçıldığı bir tepsisi vardı sadece.

Piç kurusunu soyup soğana çevirmeyi aklımdan geçirsem de her şeyi bulduğum gibi bıraktım. Takılarından yalnızca birkaçı bile bir senelik harç ücretimi ödemeye yeterdi. Fakat böyle bir şey planıma aykırıydı. İçeri girecek, yüzüğü bulacak ve hemen dışarı çıkacaktım. Ziyarettime dair bir iz bırakmadığım müddetçe Ambrose'un yüzüğün yokluğunu fark etmeyeceğini tahmin ediyordum. Kısacası kusursuz bir suç işlemekteydim: şüphe yok, takip yok, bedel yok.

Zaten Imre kadar küçük kasabalarda çalıntı mücevher satmak çok zordur. Birileri izimi sürerek beni kolayca bulabilirdi.

Yine de bir rahip olduğumu asla iddia etmedim. Ambrose'un dairesinde hıznırlık yapmak için pek çok fırsat mevcuttu. Ben de aynen öyle yaptım. Ambrose'un ceplerini kontrol ederken birkaç dikişi gevşettim ki bir dahaki sefere bir yere oturduğunda veya atına binmeye kalktığında pantolonunun kıcı yırtılsın. Şöminesinin baca kapağını gevşettim ki eninde sonunda düşsün ve Ambrose onu takmakla uğraşırken her taraf dumanla dolsun.

Tam o sinir bozucu tüylü şapkasına da bir şeyler yapmayı düşünürken cebimdeki dal parçası şiddetle titreyerek yerimden sıçramama sebep oldu. Sonra tekrar titreyip ortadan ikiye kırıldı. Bıyık altından galiz küfürler savurdum. Ambrose gideli yirmi dakika ya geçmiş ya geçmemişti. Bu kadar çabuk geri dönmesine sebep olan neydi?

Sempati lambamı kapatıp pelerinine soktum ve pencereden kaçmak için hemen yandaki odaya geçtim. Oradan elim boş ayrılmak hiç hoşuma

gitmiyordu, fakat Ambrose dairesine girildiğini bilmediği sürece başka bir gece geri gelebilirdim.

Fakat pencere bir türlü açılmadı. Rüzgâr onu çarptığı zaman sıkıştığından kuşkulandım.

Derken pencere pervazının iç kısmı boyunca uzanan ince bir pirinç şerit gözüme takıldı. O loş ışıktaki sigaldriyi okuyamasam da sembolleri görür görmez tanıdım. Ambrose'un hana neden bu kadar çabuk döndüğü şimdi anlaşılıyordu. Dairesine gizlice girildiğinin farkındaydı. Dahası kaliteli koruma efsunları bir davetsiz misafiri haber vermekle kalmaz, aynı zamanda kapıyı yahut pencereyi kapatarak hırsızı içeri hapsedebilirdi.

Kapıya doğru koşarken kilidi bozabilecek uzun ince bir şey bulmak için pelerininim ceplerini yokladım. Elime uygun bir nesne gelmeyince yazı masasından bir kalem kaptım, onu anahtar deliğine soktum ve abanarak kalemin metal başını kilidin içinde kırdım. Hemen akabinde arka taraftan metalik bir gıcırta çıktı. Kilidi kendi tarafından açmaya çalışan Ambrose anahtarını bir türlü deliğe sokamayınca küfretti.

Ben o zamana dek arkadaki pencereye geri dönmüş, lambamı pirinç şeridin üzerinde gezdirerek usulca semboller mırıldanıyordum. Sigaldri pek de karmaşık değildi. Birbiriyle bağlantılı bazı sembollerin üstünü çizerek onu bozabilir, sonra da pencereyi açıp kaçabilirdim.

Oturma odasına geri koştum ve masanın üstündeki mektup açacağını kaptım. Acele ederken ağzı kapalı mürekkep hokkasını da devirdim. Tam sembolleri bozmaya başlıyordum ki bunun ne kadar aptalca olacağını fark ettim. Basit bir hırsız bile Ambrose'un odasına girebilirdi, fakat bir koruma efsununu bozabilecek insanların sayısı çok daha azdı. Pencere pervazına imzama atsam daha iyiydi.

Kafamı toparlamak için kısa bir müddet duraksadım, ardından mektup açacağını masaya bırakıp mürekkep hokkasını düzelttim. Geri gidip uzun pirinç şeridi daha yakından inceledim. Bir şeyi bozmak kolay, anlamaksa zordur. Hele hele yakınınızdaki bir kapının arkasından gelen boğuk küfürleri ve kilidi açmaya çalışan birinin çıkardığı takırtıları dinlerken işiniz daha da zorlaşır.

Sonra dışarıdaki koridora sessizlik çöktü ki bu daha da huzursuz ediciydi. Ben tam sembollerin sıralamasını çözdüğüm anda koridordan birkaç çift ayak sesi geldi. Zihnimi üç parçaya ayırdım ve Alarımı odaklayarak pencereye yükledim. Koruma efsununa karşı gelirken ellerim

ve ayaklarım soğudu. O sırada ağır bir şeyin kapıya çarptığını işittim ve paniğe kapılmamaya çalıştım.

Pencerenin kanatları savrularak açıldı ve pervazına arkamı dönüp geri geri dışarı çıktım. Ben çatıya adım atarken kapıya yine bir şey çarptı ve kırılan tahtanın o sert çatırtısını işittim. Oradan güvenle kaçma imkânım hâlâ vardı, fakat sağ ayağımı çatının kenarına bastığımda kil kiremitlerden birinin ağırlığım altında çatladığını hissettim. Ayağım kayarken dengemi koruyabilmek için iki elimle birden pencere pervazına tutundum.

Rüzgâr yine süratle eserek açık pencereye vurdu ve onu kafama doğru savurdu. Yüzümü koruyabilmek için kolumu kaldırıncı pencerenin kanadı dirseğime çarptı ve çerçevenin içindeki küçük cam dilimlerinden biri çatladı. Bu darbe ağırlığımı sağıma vermeme sebep oldu ve sağ ayağım altımdan tamamen kaydı.

Başka seçeneğim kalmamış gibi gözüktüğünden yapabileceğim en iyi şeyin çatıdan düşmek olduğuna karar verdim.

Bütünöyle içgüdülerim doğrultusunda hareket eden ellerim, bir yere tutunmak için çılgınca ileri geri savruldu. Kil kiremitlerden birkaçını daha söktüm, ama sonra çatının ucunu yakalayabildim. Tutuşum pek sağlam değölse de beni yavaşlatıp döndürdü ve bu sayede başımın yahut sırtımın üstüne düşmek zorunda kalmadım. Onun yerine sokağa doğru tıpkı bir kedi gibi dört ayak üstünde alçaldım.

Fakat kedilerin tüm bacakları aynı boydadır. Bense yere ellerim ve dizlerim üstünde indim. Ellerim hafifçe sızlamakla kaldıysa da dizlerim sokak taşlarına çarptığında genç yaşamım boyunca hiç olmadığı kadar canım yandı. Acıdan gözlerimin önünde şimşekler çaktı ve tekme yemiş bir köpek gibi cıyıkladığımı duydum.

Hemen akabinde çevreme kırmızı kiremitler yağmaya başladı. Çoğu yere çarpıp parçalandı, fakat biri başımı arkasını sıyırırken bir diğeri de tam dirseğime isabet ederek bütün kolumu uyuşturdu.

Bir saniye bile düşünmedim. Kırık bir kol iyileşirdi, fakat Üniversite'den atılmak bir ömür sürerdi. Başlığımı geçirip ayağa kalktım. Açılmasın diye onu bir elimle tutarak birkaç adım sendeledim ve Altın Midilli'nin saçak altına girerek yukarıdaki pencerelerin görüş alanından çıktım.

Sonra da koştum, koştum ve koştum...

Sonunda topallayarak da olsa çatıyı dikkatle tırmanıp pencereden odama girdim. Böylesi daha uzun sürdü; fakat perişan, topallar ve genel

olarak damdan düşmüş gibi bir vaziyette ortak salondaki müşterilerin arasından geçemezdim.

Biraz soluklanıp yaptığım türlü türlü budalalık için kendi kendime kızdıktan sonra yaralarım baktım. Neyse ki bacaklarım kırılmamıştı, fakat dizlerimin hemen altında şahane birer morluk vardı. Başımı sıyıran kiremit geride bir şişlik bırakmışsa da kafamı yarmamıştı. Ve dirseğim sızlamaya devam etmesine rağmen elim artık uyuşmuş durumda değildi.

Kapım çalındı. Bir an için donakaldım, derken cebimdeki söğüt dalını çıkarıp çabuk bir bağ mırıldandım ve dalı ileri geri salladım.

Koridordan bir hayret nidası yükseldiğini duydum. Onu Wilem'in kahkahası izledi. "Hiç komik değil," dedi Sim. "Kapıyı aç."

Onları içeri aldım. Simmon yatağımın ucuna ilişirken Wilem masanın yanındaki sandalyeye geçti. Kapıyı kapatıp yatağın diğer tarafına oturdum. Oturuyor olmamıza rağmen minik oda kalabalık gözüküyordu.

Bir müddet birbirimizi ciddi bakışlarla süzdük, ardından Simmon söze girdi. "Anlaşılan Ambrose bu gece dairesinde bir hırsız basmış. Herif yakalanmaktansa kendini pencereden atmayı yeğlemiş."

Neşeden yoksun kısa bir kahkaha attım. "Hiç de bile. Tam dışarı çıkacakken pencere üstüme kapandı." Beceriksizce bir el hareketiyle sahneyi canlandırdım. "Beni damdan düşürdü."

Wilem rahatlayarak iç geçirdi. "Bağı beceremediğimi sanmıştım."

Başımı iki yana salladım. "Beni uyardığında bol bol vaktim vardı. Sadece yeterince dikkatli davranmadım."

"Ambrose niye o kadar çabuk geri döndü?" diye sordu Simmon, Wilem'e bakarak. "Hana girdiğinde bir şey söyledi mi?"

"Herhalde el yazımın pek de kadınsı olmadığını fark etmiştir," dedi Wilem.

"Pencerelerinde koruma efsunları vardı," dedim. "Muhtemelen yanında taşıdığı bir yüzüğe falan bağlıydı. Ben pencereyi açar açmaz durumun farkına varmış olsa gerek."

"Bari aradığın şeyi bulabildin mi?" diye sordu Wilem.

Başımı sağa sola salladım.

Simmon koluma daha iyi bakabilmek için kafasını uzattı. "İyi misin?"

Bakışlarını takip ettiysem de bir şey göremedim. Sonra gömleğimi çekiştirdim ve kumaşın kolumun arkasına yapışmış olduğunu fark ettim. Diğer tüm ağırlarım arasında onu hissetmemiştim bile.

Yavaş hareket ederek gömleğimi başımın üstünden sıyırdım. Gömleğin dirsek kısmı yırtılmış ve kana bulanmıştı. Acı acı sövdüm. Sadece dört gömleğe sahiptim ve bunlardan biri mahvolmuştu.

Yarama bakmaya çalıştım, fakat ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendi dirseğimi göremeyeceğimi bir çırpıda anladım. Sonunda Simmon incelesin diye kolumu kaldırdım.

“Büyük bir yara değil,” dedi Sim, iki parmağını beş santimden biraz daha fazla açarak. “Tek bir kesik var ve neredeyse hiç kanamıyor. Onun haricinde derin soyulmuş. Bir şeye sertçe sürtmüşsün gibi gözüküyor.”

“Çatıdaki kiremitlerden biri üstüme düştü,” dedim.

“Amma şanslısın,” diye homurdandı Wilem. “Senden başka kim çatıdan düşüp de birkaç yara bereyle kurtulabilir?”

“Dizlerimde elma büyüklüğünde morluklar var,” dedim. “Bakalım yarın yürüyebilecek miyim?” Aslında onun haklı olduğunu biliyordum. Dirseğime düşen kiremit kolumu kolayca kırabilirdi. Kil kiremitlerin kırık kenarları bazen bıçak kadar keskin olurdu; bu yüzden bana daha farklı bir açıdan çarpsaydı kolum kemiğe dek kesilebilirdi. Kil kiremitlerden nefret ederim.

“Eh, çok daha kötü olabilirdi,” diye moral vermeye çalıştı Simmon, ayağa kalkarak. “Revir’e kadar gidip yaralarınızı ilgilenelim.”

“*Kraem*, yok daha neler,” dedi Wilem. “Revir’e falan gidemez. Orada yaralarını incelemek isterler.”

Simmon tekrar oturdu. “Tabii ya,” dedi, kendine kızmış gibi. “Bunu biliyordum.” Beni baştan aşağı inceledi. “En azından görünür bir yararı yok.”

Wilem’e baktım. “Kan görmeye dayanamıyorsun, değil mi?”

Yüzünde gururu incinmiş gibi bir ifade belirdi. “Aslında...” Bakışları dirseğime kaydı ve koyu renkli Cealimli tenine rağmen yüzü biraz soldu. Ağzı ince bir çizgi halini aldı. “Evet.”

“Pekâlâ.” Haşat olmuş gömleğimi şeritler halinde yırtmaya başladım. “Tebrikler Sim. Sıhhiyeciliğe terfi ettin.” Bir çekmeceyi açıp kanca şeklinde bir iğne ile misine, iyot ve küçük bir kavanoz kaz yağı çıkardım.

Sim faltaşı gibi gözlerle önce iğneye, sonra bana baktı.

Ona en iyi tebessümümü sundum. “Merak etme, çok kolay. Ne yapman gerektiğini söyleyeceğim.”

Simmon dirseğimi temizlerken, dikerken ve sargılarken kolumu başımın üstünde tutarak yerde oturdum. Sim sandığım kadar çekingen davranmayarak beni şaşırttı. Elleri bu tür şeyleri sık sık yapan Revir'deki pek çok öğrenciden bile daha dikkatli ve kendinden emindi.

“Üçümüz bütün gece burada kâğıt oynadık, öyle mi?” diye sordu Wilem, benden tarafa bakmaktan kaçınarak.

“Kulağa iyi geliyor,” dedi Sim. “Oyunu benim kazandığımı da söyleyebilir miyiz?”

“Hayır,” dedim. “İnsanlar Wil'i Midilli'de görmüş olmalılar. Yalan söylerseniz kesinlikle yakayı ele veririm.”

“Ah,” dedi Sim. “Öyleyse ne diyeceğiz?”

“Gerçeği.” Wil'i işaret ettim. “Sen olay sırasında Midilli'deydin. Sonra da yaşananları bana anlatmak için buraya geldin.” Üzerinde çarklardan, yaylardan ve vidalardan oluşan bir yığının karmakarışık durduğu küçük masayı başımla işaret ettim. “Size kısa zaman önce bulduğum harmoni saatini gösterdim; siz de bana onu nasıl tamir edeceğime dair tavsiyeler verdiniz.”

Sim'in hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. “Hiç de heyecan verici değil.”

“En iyi yalanlar basit yalanlardır,” dedim ayağa kalkarak. “İkinize de tekrar teşekkürler. Arkamı kollamasaydınız işler çok daha sarpa sarabilirdi.”

Simmon ayağa kalkıp kapıyı açtı. Wil de doğruldu, fakat hemen gitmedi. “Geçen gece kulağıma tuhaf bir söylenti çalındı,” dedi.

“İlginç miydi?” diye sordum.

Başını salladı. “Hem de çok. Senin nüfuzlu bir soyluyla uğraşmaktan vazgeçtiğini duyduğumu hatırlıyorum. Nihayet uyuyan köpeği dürtmemeye karar verdiğini öğrenmek beni şaşırttı.”

“Hadi ama Wil,” dedi Simmon. “Ambrose'un uyuduğu falan yok. O gebertilmeyi hak eden kuduz itin teki.”

“Kızgın bir ayıya daha çok benziyor,” dedi Wilem. “Üstelik dostumuzun dürtmekten bir türlü vazgeçmediği bir ayıya.”

“Bunu nasıl söylersin?” dedi Sim hararetle. “Ambrose iki yıllık kâtipliği boyunca sana pis serseriden başka bir şey dedi mi? Peki ya simya tuzlarımı karıştırıp beni neredeyse kör ettiği o zamana ne diyeceksin? Kvothe o erik iksirini bünyesinden atmak için kim bilir daha ne kadar-”

Wil elini kaldırdı ve başını sallayarak Simmon'u doğruladı. “Dediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Zaten böyle bir budalalığa da bu

yüzden karıştım. Sadece bir şeye dikkat çekmeye çalışıyorum.” Bana baktı.
“Denna denen şu kız için çizgiyi iyice aştığının farkındasın, öyle değil mi?”

Yirmi Birinci Bölüm

Parça Başı

Dizlerimdeki ağrı beni o gece doğru düzgün uyutmadı. Bu sebeple şafağın ilk ışıkları penceremin dışındaki gökyüzüne karıştığı zaman yataktan kalktım, giyindim ve çiğneyecek söğüt kabuğu bulmak için yavaşça ve acılar içinde kasabanın dış kısımlarına yollandım. Yolculuk sırasında, geçen gece farkında olmadığım yeni ve heyecan verici morluklar da keşfettim.

Yürümek büyük bir ıstırap verse de bunu sabahın erken saatlerinde sokaklar henüz boşken yapmaktan memnundum. Dün gece Altın Midilli’de çıkan olayın epeyce heyecan yaratacağına şüphe yoktu. Beni topallarken gören birinin isabetli bir sonuca varması hiç de zor olmazdı.

Neyse ki yürümek bacaklarımdaki gerginliği aldı ve söğüt kabuğu acımı hafifletti. Güneş yüzünü gösterdiği esnada kendimi insan içine çıkacak kadar iyi hissediyordum. O yüzden Üst Düzey Sempatı dersinden önce birkaç saat parça başı iş yapabilme ümidiyle Balıkhane’ye yollandım. Bir sonraki dönemin harcına ve Devi’ye olan borcuma ilaveten sargılar ve yeni bir gömlek için de para kazanmaya başlamam gerekiyordu.

Ardiye’ye vardığım zaman Jaxim ortalarda yoktu, fakat yerine bakan öğrenciyi tanıyordum. Üniversite’ye aynı dönemde girmiş ve bir süre Koğuş’ta birbirimize yakın yatmıştık. Onu severdim. Ailesinin adı ve parasıyla okulda dertsiz tasasız keyif çatan o soylu takımından değildi. Ebeveynleri yün tüccarıydı ve harç ücretini çıkarmak için çalışması gerekiyordu.

“Basil,” dedim. “Geçen dönem E’lir olduğunu sanıyordum. Ardiye’de ne işin var?”

Utanmışçasına yüzü kızardı. “Kilvin beni aside su katarken yakaladı.”
Kaşlarını sert bir ifadeyle çatarak başını iki yana salladım. “Bu yaptığın prosedüre aykırı E’li Basil,” dedim sesimi bir oktav düşürerek. “Bir zahiriye her işe kusursuz bir özenle yaklaşmalıdır.”

Basil sırtıttı. “Aksanını tam oturtmuşsun.” Kayıt defterini açtı. “Sana ne verebilirim?”

“Parça başı işlerden daha karmaşık bir şeyle uğraşım yok,” dedim. “Acaba-”

“Dur biraz,” diye sözümü kesen Basil deftere alını kırışarak baktı.

“Ne oldu?”

Defteri bana doğru çevirip parmağıyla gösterdi. “Adının yanına bir not düşülmüş.”

Gösterdiği yere baktım. Kilvin’in çocuksu el yazısıyla şu cümle karalanmıştı: “Re’lar Kvothe’ye hiçbir malzeme veya alet verilmeyecek. Onu bana gönderin. Klvn.”

Basil bana halden anlar bir bakış attı. “Yoksa sen de mi aside su kattın?” diye de küçük bir espri yaptı.

“Keşke öyle olsaydı,” dedim. “En azından neler olduğunu bilirdim.”

Basil tedirgin gözlerle etrafa bakındı, sonra öne eğilip alçak sesle konuştu. “Dinle, o kızı yine gördüm.”

Ona bakarak gözlerimi aptal aptal kırıştırdım. “Ne?”

“Hani seni aramaya gelen kız vardı ya,” diye hatırlattı. “Kendisine bir muska satan kızıl saçlı büyücüye bakıyordu?”

Gözlerimi yumarak yüzümü ovuşturdum. “Yine mi buraya geldi? Bugünlerde böyle bir şeye hiç ihtiyacım yok.”

Basil başını iki yana salladı. “İçeri girmedi,” dedi. “En azından bildiğim kadarıyla. Ama onu bir iki kez dışarıda gördüm. Avluda beklediği oluyordu.” Başıyla Balikhane’nin güney kapısının bulunduğu yönü işaret etti.

“Birine bundan bahsettin mi?” diye sordum.

Basil gücenmiş gözüktü. “Sana öyle bir şey yapacak değilim,” dedi. “Ama başka biriyle konuşmuş olabilir. O kızı başından savsan iyi edersin. Kilvin muska sattığını düşünürse seni duvara çiviler.”

“Muska satmıyorum,” dedim. “Ayrıca kızın kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Neye benziyordu?”

“Genç biriydi,” dedi Basil omuz silkerek. “Cealimli değildi. Sanırım saçları açık renkti. Başlığını da taktığı mavi bir pelerin giyiyordu. Yanına

gidip onunla konuşmayı denedim, ama kaçtı.”

Alnımı sıvazladım. “Harika.”

Basil anlayışlı bir edayla omuz silkti. “Seni uyarayım dedim. İçeri girip seni soracak olursa bu olayı Kilvin’e bildirmem gerekir.” Özür dilercesine yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm, ama başım zaten yeterince dertte.”

“Anlıyorum,” dedim. “Uyardığın için sağ ol.”

Atölyeye girer girmez içerideki ışığın garipliği karşısında hayrete kapıldım. İlk yaptığım şey başımı kaldırıp Kilvin tavan kirişlerinde asılı duran cam fenerlere yeni bir tane eklemiş mi diye bakmak oldu. Işıktaki değişimin yeni bir fenerden kaynaklandığını umuyordum. Fenerlerinden biri beklenmedik şekilde söndüğü zaman Kilvin burnundan solurdu.

Kirişleri tararken karanlık bir fenerle karşılaşmadım. Işıktaki tuhaflığın doğu duvarındaki alçak pencerelerden giren gerçek gün ışığına bağlı olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Normalde atölyeye ancak günün ilerleyen saatlerinde uğrardım.

Sabahın o erken saatinde içeriye ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Yalnızca bir avuç öğrenci projeler üzerinde çalışırken dev oda boş ve cansız görünüyordu. Buna o tuhaf ışık ve Kilvin’in beklenmedik çağrısı da eklenince, büroya gitmek için atölyeyi katederken kendimi huzursuz hissediyordum.

O erken saate rağmen Kilvin’in bürosunun bir köşesinde duran ocak harlanmışa benziyordu. Açık kapının önünde beklerken ısı dalgaları vücudumu sarmaktaydı. Dışarıdaki kış soğuşundan sonra bu sıcak iyi geldi. Sırtı bana dönük olan Kilvin insafsız bir tempoyla körüğe abanıyordu.

Dikkatini çekmek için kapı pervazına sertçe vurdum. “Kilvin Hoca? Ardiye’den bazı malzemeler almak istemiştım de. Bir sorun mu var?”

Kilvin benden tarafa bir göz attı. “Re’lar Kvothe. Seninle birazdan ilgileneceğim. İçeri gel.”

Bürosuna girip koca kapıyı arkamdan kapadım. Başım dertteyse bunu bir başkasının duymasını istemiyordum.

Kilvin uzun bir müddet daha körüğü çalıştırmayı sürdürdü. Ne zaman ki eline uzun bir tüp aldı, yellediği şeyin bir ocak değil de küçük bir cam işi olduğunu anladım. Kilvin ustaca hareket ederek tüpün ucuna bir parça erimiş cam yapıştırdı, sonra da giderek büyüyen bir cam balonuna üfleyeme koyuldu.

Bir dakika geçmişti ki cam turuncu ışıltısını yitirdi. “Körük,” dedi Kilvin bana bakmadan, tüpü tekrar cam kürenin ağzına dayayarak.

Söylediğini yapmak için derhal harekete geçtim ve cam yine turuncu bir hal alana dek körüğünü indirip kaldırdım. Kilvin bana durmamı işaret etti, camı geri çekti ve tüpe uzunca bir süre daha üfleyerek kafam kadar olana değin küreyi çevirdi.

Küreyi tekrar indirdi ve söylenmeden körüğünü çalıştırdım. Bunu üçüncü kez tekrarlarken ter içinde kalmıştım. Büronun kapısını kapatmamış olmayı dilersem de kapıyı açmak için körüğün başından ayrılmak istemiyordum.

Kilvin ısının farkında bile değilmiş gibiydi. Cam küre önce biraz karpuz, sonra da bir balkabağına benzeyene dek büyüdü. Kilvin onu ateşten beşinci kez alıp üfleyeme başladığında küre tüpün ucundan sarktı ve sönererek yere düştü.

“*Kist, crayle, en kote,*” diye hışım ile sövdü Kilvin. Yere attığı metal tüp taş zeminde sert bir sesle çınladı. “*Kraemet brevetan Aerin!*”

Gülme hevesimi bastırmaya çalıştım. Siarucam mükemmel değildi, fakat Kilvin’in ‘*Tanrı’nın sakalına bulaşmış bok*’ dediğinden emin sayılırdım.

Ayıyı andıran hoca yerdeki mahvolmuş cama bakarak orada uzun süre dikildi. Sonra burnundan uzun, asabi bir nefes verip iş gözlüğünü çıkardı ve dönüp bana baktı.

“Üç set senkronize çingirak, pirinç,” dedi doğrudan söze girerek. “Bir tut-yakala, demir. Dört ısı hunisi, demir. Altı sifon, teneke. Yirmi iki dilim çifte güçlendirilmiş cam ve çeşitli parça başı işler.”

O dönem Balıkhane’de ürettiklerimin, kısa yoldan para kazanmak için kolayca yapıp sattığım şeylerin bir listesiydi bu.

Kilvin kara gözleriyle beni süzdü. “Yaptığın iş seni memnun ediyor mu Re’lar Kvothe?”

“Atıldığım projeler yeteri kadar kolay Kilvin Hoca,” dedim.

“Sen artık bir Re’larsın,” dedi azar içeren sert bir sesle. “Tembel zenginler için oyuncaklar hazırlayarak vakit öldürmekten tatmin oluyor musun? Balıkhane’deki zamanını böyle mi değerlendirmek istiyorsun? Kolay işler peşinde koşarak?”

Saçlarımda toplanıp ensemden akan ter damlalarını hissedebiliyordum. “Kafama göre çalışmaktan bir nebze çekiniyorum,” dedim. “El lambam üzerinde yaptığım değişiklikleri tasvip etmemiştiniz.”

“Bunlar bir korkağın sözleri,” dedi Kilvin. “Bir kez azarlandın diye evden dışarı hiç çıkmayacak mısın?” Bana dik dik baktı. “Tekrar soruyorum. Çıngıraklar. Kalıplar. Yaptığın iş seni memnun ediyor mu Re’lar Kvothe?”

“Beni bir sonraki dönemin harcını ödeyebilmek memnun ediyor Kilvin Hoca.” Artık ter yüzümden aşağı boşalıyordu. Onu gömleğimin koluyla silmeye çalıştım, fakat gömleğim halihazırda sıırılsıklamdı. Büronun kapısına bir bakış attım.

“Peki ya yaptığın iş?” diye ağzımı yokladı Kilvin. Alnının koyu renkli derisinde boncuk boncuk ter birikmeye başlamıştı, ama hâlâ sıcaktan rahatsız olur gibi bir hali yoktu.

“Gerçeği mi söyleyeyim Kilvin Hoca?” diye sordum. Biraz başım dönüyordu.

Kilvin bu sözünden gücenmiş gibi gözüksü. “Gerçeğe her şeyden çok önem veririm Re’lar Kvothe.”

“İşin gerçeği bu yıl sekiz güverte lambası yaptım Kilvin Hoca. Bir tane daha yapacak olursam sıkıntıdan aklımı kaçıracağımı gibi hissediyorum.”

Kilvin kahkaha olabilecek bir sesle pofladı ve bana geniş bir tebessüm etti. “Güzel. Zaten bir Re’ların böyle hissetmesi gerekir.” Kalın parmaklarından birini bana doğrulttu. “Zekisin ve hünerli ellere sahipsın. Senden büyük işler bekliyorum. Angarya değil. Zekice bir şey üretirsen sana bir lambadan daha çok para kazandırır. Hele hele bir parça başı işten çok daha fazla. Onları E’lirlere bırak.” Beni kışkışlarcasına atölyeye bakan pencereyi işaret etti.

“Elimden geleni yaparım Kilvin Hoca,” dedim. Sesim kendi kulaklarıma bile tuhaf geliyor, sanki mesafeli ve tiz çıkıyordu. “Kapıyı açıp içeri bir miktar temiz hava alabilir miyim?”

Kilvin homurdanarak izin verince kapıya doğru bir adım attım. Fakat ansızın başım döndü ve dizlerimin bağı çözüldü. Tökezleyerek düşecek gibi oldum, ama iş masasının kenarına tutunmayı becerdim ve yere kapaklanacağım yerde dizlerimin üstüne çöktüm.

Yaralı dizlerim taş zemine vurunca canım fena acıdı. Fakat ne bağırdım ne de haykırdım. Sanki acı çok uzaklardan geliyordu.

Kafam karışmış bir halde ve talaşla doluymuşçasına kupkuru bir ağızla ayıldım. Gözlerimi açmakta güçlük çekiyordum ve beynim öyle ağır

işliyordu ki havadaki belirgin antiseptik kokusunu almam epey sürdü. Bu ve bir örtünün altında çıplak halde yatıyor olmam Revir’de bulunduğumu anlamamı sağladı.

Başımı çevirince kısa sarı saçlar ve koyu renkli bir hekim üniforması gördüm. Yatağında yine gevşedim. “Merhaba Mola,” dedim çatlak bir sesle.

Mola dönüp bana ciddi gözlerle baktı. “Kvothe,” dedi resmi bir dille. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

O uyumlu halimle bir müddet düşünmem gerekti. “Uyuşuk,” dedim, sonra ekledim: “Susamış.”

Mola bana bir bardak sıvı getirip onu içmeme yardım etti. Sıvı tatlı ve pütürlüydü. İçmem uzun sürdü, ama bitirdiğimde kendimi yine insan gibi hissediyordum.

“Neler oldu?” diye sordum.

“Zahiriye’de bayıldın,” dedi Mola. “Kilvin seni buraya bizzat taşıdı. Aslına bakarsan hali oldukça dokunaklıydı. Onu başından kovalamam gerekti.”

Dev hoca tarafından Üniversite sokaklarında taşındığımı düşününce utançtan tüm vücudumun kızardığını hissettim. Kilvin’in kollarında bir bez bebek gibi görünmüş olmalıydım. “Bayıldım ha?”

“Kilvin sıcak bir odada durduğunu söyledi,” dedi Mola. “Ve de çok terlemişsin. Geldiğinde sırlıslıklamdın.” Bir masanın üzerine serilmiş olan gömleğimi ve pantolonumu gösterdi.

“Aşırı sıcaktan baygınlık mı geçirmişim?” diye sordum.

Mola beni susturmak için elini kaldırdı. “İlk teşhisim o oldu,” dedi. “Seni daha yakından incelediğimde ise geçen gece bir pencereden atlamış olduğuna kanaat getirdim.” Bana imalı bir bakış attı.

Ansızın büyük bir utanca kapıldım. Neredeyse çırılçıplak olduğum için değil, Altın Midilli’nin çatısından düştüğüm zaman aldığım bariz yaralar için. Kapıdan tarafa bir göz atınca kapalı olduğunu görmek içimi rahatlattı. Mola kasıtlı olarak ifadesiz tuttuğu bir yüzle bana bakıyordu.

“Beni bu halde gören başka biri oldu mu?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Bugün işlerimiz yoğun.”

Biraz rahatlardım. “Eh, bu da bir şeydir.”

Yüz ifadesi sertti. “Arwyl şüpheli yaralanmaların bildirilmesi için bu sabah bir emir verdi. Sebebi sır değil. Ambrose dairesine giren ve annesinin

ona ölüm döşeginde verdiği yüzük dahil pek çok değerli eşyasını çalan bir hırsızın yakalanması için yüklü bir ödül koymuş.”

“Piç kurusu,” dedim hararetle. “Hiçbir şey çalmadım.”

Mola bir kaşını kaldırdı. “Bu kadar kolay mı? İnkâr etmeyecek misin?”

Burnumdan uzun bir soluk vererek öfkemi bastırmaya çalıştım. “Seni aptal yerine koyacak değilim. Merdivenlerden düşmediğim belli.” Derin bir nefes aldım. “Bak Mola, bundan birine bahsedecek olursan beni okuldan atarlar. Hiçbir şey çalmadım. Çalabilirdim, ama çalmadım.”

“Peki niye...” Huzursuzluğunu belli ederek tereddüde kapıldı. “Orada ne yapıyordun?”

İç geçirdim. “Bir dostuma iyilik yaptığımı söylesem bana inanır mısınız?”

Mola’nın gözlerime diktiği yeşil gözlerinde bilgiç bir ifade belirdi. “Son zamanlarda iyilik yapmaya pek düşkün gibisin.”

“Ben... ne?” diye sordum, zihnim söylediklerini takip edemeyecek kadar yavaş işlediği için.

“Buraya son gelişinde sana yanık ve duman zehirlenmesi tedavisi uygulamıştım. Hani Fela’yı yangından kurtardığın gün.”

“Ah,” dedim. “O yaptığım iyilik sayılmaz ki. Kim olsa aynısını yapardı.”

Mola bana meraklı bir bakış attı. “Buna sahiden de inanıyorsun, değil mi?” Başını yavaşça sağa sola salladı, sonra da eline bir dosya alıp ona bir şeyler yazdı. Hiç şüphesiz tedavi raporunu dolduruyordu. “Eh, ben onu bir iyilik olarak görüyorum. Buraya ilk geldiğimizde Fela’yla aynı odada kaldık. Sen ne düşünürsen düşün, o herkesin yapacağı türden şey değildi.”

Kapı çalındı ve koridordan Sim’in sesi geldi. “İçeri girebilir miyiz?” Cevap beklemeksizin kapıyı açtı ve huzursuz görünen Wilem’i içeri soktu.

“Duyduk ki...” Sim duraksayıp Mola’ya baktı. “İyileşecek, değil mi?”

“Bir şeyciği kalmayacak,” dedi Mola. “Tabii ateşi düşerse.” Bir termometre alıp ağzıma soktu. “Bunun sana zor geleceğini biliyorum, ama çeneni bir dakikalığına kapalı tutmaya çalış.”

“Madem öyle,” dedi Simmon sırtarak, “Kilvin’in seni تنها bir yere götürüp sana küçük bir kız çocuğu gibi bayılmana sebep olan bir şey gösterdiğini duyduk.”

Ona kaşlarımı çattıysam da ağzımı açmadım.

Mola dönüp Wil’le Sim’e baktı. “Bacakları bir süre ağrıyacak, fakat kalıcı bir hasar yok. Berbat dikilmesine rağmen dirseği de düzelecek. Ambrose’un dairesinde ne halt yiyordunuz ki?”

Wilem her zamanki sert ve kıpırtısız haliyle ona baktı.

Sim hiç de öyle yapmadı. “Kvothe’nin sevdiği kız için bir yüzük bulması gerekiyordu,” dedi neşeyle.

Mola hiddet dolu bir ifadeyle bana döndü. “Demek suratıma baka baka yalan söyledin?” dedi bir kedininkiler kadar sert ve öfkeli gözlerle. “Neyse ki beni aptal yerine falan koymadın.”

Derin bir nefes alıp termometreyi ağzımdan çıkardım. “Kahretsin Sim,” diye çattım. “Bir gün sana yalan söylemeyi öğreteceğim.”

Panik ve utanç içindeki Sim’in bakışları ikimiz arasında gidip geldi. “Kvothe nehrin öteki yakasındaki bir kıza abayı yaktı,” dedi kendini savunurcasına. “Ambrose kıza ait bir yüzüğü alıp geri vermedi. Biz sadece-”

Mola ani bir el hareketiyle onu susturdu. Bana, “Niye öyle demedin?” diye asabice sordu. “Herkes Ambrose’un kadınlara nasıl muamele ettiğini bilir!”

“Ben de o yüzden sana gerçeği söylemedim,” dedim. “Kulağına munasip bir yalan gibi gelecekti. Tabii bir de bu meselenin seni zerre kadar ilgilendirmediği gerçeği var.”

Mola’nın yüz ifadesi daha da sertleşti. “Senin durumundaki biri için çok ukalaca-”

“Durun. Artık durun,” dedi Wilem, ikimizi de şaşırtarak. Mola’ya baktı. “Kvothe buraya baygın durumda geldiği zaman ilk yaptığın neydi?”

“Beyin travması geçirip geçirmediğini anlamak için gözbebeklerine baktım,” dedi Mola otomatik olarak. “Bunun konumuzla ne alakası var?”

Wilem eliyle benden tarafı işaret etti. “Gözlerine bir de şimdi bak.” Mola söyleneni yaptı. “Koyu renkliler,” dedi şaşkın bir sesle. “Koyu yeşil. Çam iğneleri renginde.”

Wil sözlerini sürdürdü. “Gözleri öyle karardığı zaman onunla tartışmaya kalkma. Sonu iyi bitmez.”

“Bir çingiraklı yılanın çıkardığı ses gibi,” dedi Sim.

“Daha ziyade bir köpeğin tüylerine benziyor,” diye düzeltti Wilem. “Hani köpek birini ısırmaya hazırlandığı zaman tüylerini kabartır ya, onun gibi.”

“Ya çenenizi kapatın,” dedim, “ya da bana bir ayna verin de neden bahsettiğinize bakabileyim. Artık hangisi olursa.”

Wil beni duymazdan geldi. “Sevgili Kvothe’mizin tepesi çabuk atar, ama öfkesi biraz yatışınca gerçeği o da anlayacak.” Bana imalı bir bakış

attı. “Ona güvenmediğin ya da Sim’i kandırdığın için kızmadı sana. Kızdı çünkü bir kadının gözüne girebilmek için ne kadar alıkça işlere kalkışabileceğini öğrendin.” Bana tekrar baktı. “Alıkça doğru sözcük mü?”

Derin bir nefes alıp verdim. “Sayılır,” diye itiraf ettim.

“Onu seçmemin sebebi kulağa *aptalca* gibi gelmesi,” dedi Wil.

“Sizin de bu işte parmağınız olduğunu biliyordum,” dedi Mola, sesinde özü andıran belli belirsiz bir tınıyla. “Cidden, üçünüzün bir çeteden farkı yok. Üstelik her anlamda.” Yatağın yanına gelip dirseğimdeki yarayı dikkatle inceledi. “Bunu hanginiz dikti?”

“Ben,” dedi Sim yüzünü ekşiterek. “İşi berbat ettiğimin farkındayım.”

“Berbat demek yetmez,” dedi Mola. “İğneyle adını yazmaya çalışmışsın da sürekli imla hatası yapmışsın gibi görünüyor.”

“Bence iyi bir iş çıkardı,” dedi Wil, Mola’nın gözlerinin içine bakarak. “Bu alanda eğitim görmediği ve hiç de ideal olmayan şartlar altında bir dostuna yardım ettiği düşünülecek olursa.”

Mola’nın yüzü kızardı. “Onu demek istemedim,” diye belirtti çabucak. “Burada çalışırken herkesin böyle şeyler...” Sim’e döndü. “Özür dilerim.”

Sim elini açık sarı saçlarında gezdirdi. “Eh, belki bir ara kendini affettirebilirsin,” dedi çocukça sırtarak. “Mesela yarın akşamüzeri sana yemek ısmarlamama izin vererek.” Ona umutla baktı.

Gözlerini yuvarlayan Mola keyifle bıkkınlık arası bir sesle iç geçirdi. “Peki.”

“Buradaki işim bitti,” dedi Wil ağırbaşlılıkla. “Artık gidiyorum. Ayrıca buradan nefret ediyorum.”

“Sağ ol Wil,” dedim peşinden.

Eliyle baştan savma bir veda edip kapıyı arkasından kapadı.

Mola yaralarımın şüpheli durumunu raporunda belirtmemeyi kabul etti ve ilk baştaki fazla sıcaktan fenalaşmış olmama yönelik teşhisini değiştirmede. Ayrıca Sim’in attığı dikişleri kesip aldı ve kolumu tekrar temizledi, dikti, sardı. Bütün bunlar benim için hoş bir tecrübe olmadıysa da onun tedavisi altında daha çabuk iyileşeceğimi biliyordum

Son olarak bana bol bol su içmemi, iyice dinlenmemi ve damdan düştükten sonra sıcak bir odada yorucu fiziksel aktivitelerde bulunmamamı tavsiye etti.

Yirmi İkinci Bölüm

Kaçak

Elxa Dal dönemin o noktasına dek Üst Düzey Sempatı dersinde bize teorik bilgiler vermişti. Demir kullanılarak on thaumluk sürekli bir ısıdan ne kadar ışık üretilebilirdi? Peki ya bazalt kullanılarak? Ya da insan eti? Rakamlarla dolu tablolar ezberledik ve bütünleşik kareleri, açısız ivmeyi, bileşimli bozunmayı nasıl hesaplayacağımızı öğrendik.

Uzun sözün kısası ders iç sıkıcıydı.

Beni yanlış anlamayın. Bunların gerekli bilgiler olduğunun farkındaydım. Denna'ya gösterdiğimiz türden bağlar basitti. Fakat işler karmaşık bir hal alınca usta bir sempaticinin oldukça karmaşık hesaplamalar yapması gerekirdi.

Enerji bakımından, bir mumu yakmak ile onu bir balmumu birikintisi haline gelecek şekilde eritmek arasında fazla bir fark yoktur. Asıl fark odaklamada ve kontrolde yatar. Mum önünüzde dururken işiniz kolaydır. Fitiline bakarsınız ve alev aldığını görür görmez ona ısı aktarmayı bırakırsınız. Fakat mum yarım kilometre uzakta veya farklı bir odadaysa odaklanmayı ve kontrolü sürdürebilmenin zorluk derecesi geometrik bir artış gösterir.

Ayrıca dikkatsiz bir sempatici mumları eritmekten çok daha kötü şeyler yapabilir. Denna'nın Eolian'dayken sorduğu soru diğer hepsinden önemliydi: “Enerjinin fazlası nereye gider?”

Wil'in de açıkladığı gibi bunun bir kısmı havaya, diğer bir kısmıysa bağlı nesnelere geçer. Kalanı da sempaticinin bedenine nüfuz eder. Teknik tabir olarak buna ‘thaumik fazlalık’ denir. Fakat Elxa Dal bile ona kaçak der geçerdi.

Her yıl Üniversite’de güçlü bir Alar’a sahip dikkatsiz bir sempaticinin kötü bir bağ kullanarak kendi vücut ısını fazlasıyla arttırdığı ve havale geçirdiği olurdu. Hatta Dal sıradışı bir vakada bir öğrencinin kendini içten dışa doğru pişirdiğini anlatmıştı.

Dal’ın bunu sınıfla paylaştığının ertesi günü olaydan Manet’e bahsettim. Manet’in de benim gibi duyduklarına gülüp geçeceğini sanıyordum, fakat onun yerine olay gerçekleştiği esnada Manet’in de Üniversite’de okuduğunu öğrendim.

“Ortalık kızarmış domuz eti gibi kokuyordu,” dedi Manet tatsız tatsız. “Berbat bir şeydi. Tabii bunu yapan öğrenci için üzüldük, ama bir budalaya ne kadar acıyabilirsin ki? Ara sıra ufak tefek kaçaklar olabilir. Bazen bunları fark etmezsin bile. Ama herif iki saniye içerisinde iki yüz bin thaumdan fazlasını kaçırmış olmalıydı.” Manet gözlerini üzerine semboller işlemekte olduğu teneke parçasından ayırmaksızın başını iki yana salladı. “Fakülte’nin bütün o bölümü leş gibi kokmuştu. Bir yıl boyunca hiç kimse oradaki odaları kullanamadı.”

Ona bakakaldım.

Sözlerini, “Termik kaçağa sıkça rastlanır,” diye sürdürdü Manet. “Ama kinetik kaçak...” Hayret edercesine kaşlarını kaldırdı. “Yirmi sene önce dangalak bir El’the kafayı bir güzel çekti ve girdiği bir bahis sonucu gübre dolu bir arabayı Hocalar Salonu’nun damına kadar kaldırmaya çalıştı. Kolu omzundan koptu.”

Tekrar tenekenin üstüne eğilerek dikkatle bir sembol kazıdı. “Öyle bir şey başarmak özel bir aptallık gerektirir.”

Ertesi gün Dal’ın anlattıklarını her zamankinden daha iyi dinledim.

Dal bizi merhametsizce çalıştırdı. Entaupi hesaplamaları. Bozunma mesafesini gösteren tablolar. Usta bir sempaticinin neredeyse hiç düşünmeden anlaması gereken entropik kavislerin denklemleri.

Fakat Dal hiç de budala değildi. O yüzden canımız iyice sıkılıp dikkatimiz dağılmadan dersi bir müsabakaya dönüştürdü.

Bize kor gibi sıcak demirler, buz küpleri, kendi kanımız gibi tuhaf kaynaklardan ısı aldırdı. Uzak odalarda mum yakmak işin en kolay kısmıydı. Birbirinin tıpatıp aynısı bir düzine mumdan sadece birini yakmak daha zordu. Bilinmeyen bir yerde duran ve daha evvel hiç görmediğimiz bir mumu yakmaksa karanlıkta hokkabazlık yapmaktan farksızdı.

İsabetlilik müsabakaları vardı. Hassasiyetlik müsabakaları. Odak ve kontrol müsabakaları. İki dönü sonra yirmi üç Re’larlık sınıfımızdaki en

başarılı öğrenci bendim. Fenton hemen peşimden ikinciydi.

Şansa bakın ki Ambrose'un dairesine girdiğimin ertesi günü Üst Düzey Sempatı'de düellolara başladık. Önceki müsabakalarımızda kullandığımız tüm incelik ve kontrolü gerektiren bu düellolar aynı zamanda başka bir öğrencinin Alarımıza bilfiil karşı gelmesi gibi bir zorluğa sahipti.

Revir'e yapmış olduğum ziyarete rağmen uzak bir odadaki bir buz bloğunda delik açtım. İki gece yetersiz uykuya rağmen bir ölçek cıvanın sıcaklığını tam olarak on derece arttırdım. Zonklayan morluklarıma ve sargılı kolumun durmaksızın sızlamasına rağmen destedeki başka hiçbir karta dokunmadan maça papazını ortadan ikiye böldüm.

Fenton sahip olduğu tüm Alar'la bana karşı koymasına rağmen bunların hepsini iki dakikadan kısa sürede başardım. Bana boşu boşuna Gizemci Kvothe demiyorlardı. Alarım Ramston çeliği kadar sağlamdı.

"Epey etkileyici," dedi Dal bana, ders bittikten sonra. "Bu kadar uzun bir zaman mağlup edilemeyen bir öğrencim yoktu yıllardır. Hâlâ sana karşı bahis oynayan kaldı mı?"

Başımı iki yana salladım. "O musluk uzun zaman önce kurudu."

"Şöhretin de bir bedeli var tabii," diyen Dal gülümsedi, ardından bana daha ciddi baktı. "Sınıfa ilan etmeden evvel seni uyarayım dedim. Gelecek dönü muhtemelen öğrencileri çiftler halinde sana karşı eşleştirmeye başlayacağım."

"Fenton ve Brey'le aynı anda yarışmam mı gerekecek?" diye sordum.

Dal başını iki yana salladı. "En alt sıradaki iki düelloçudan başlayacağız. Bu, dönemin ileriki günlerinde yapacağımız takım çalışması egzersizlerine iyi bir girizgâh olacak." Gülümsedi. "Ayrıca kendini salıvermeni önleyecek." Tebessümü kayboldu ve beni dikkatli gözlerle süzdü. "İyi misin?"

"Biraz üşüdüm sadece," diye inandırıcı olmaktan uzak bir yanıt vererek titredim. "Maltızın karşısında durabilir miyiz?"

Sıcak metale değmeden maltıza yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ve parmaklarımı açarak ellerimi kova dolusu sıcak kömür yığınının üzerinde tuttum. Üşümem kısa sürede geçti ve Dal'ın merakla beni süzdüğünü fark ettim.

"Bu sabah fazla sıcaktan fenalaşıp kendimi Revir'de buldum," diye itiraf ettim. "Vücudum biraz şaşkın durumda. Ama şimdi iyiyim."

Elxa Dal kaşlarını çatdı. “Madem kendini iyi hissetmiyordun, bugün derse gelmemen gerekirdi,” dedi. “Ve kesinlikle düelloya tutuşmamalıydım. Böyle sempatiler bedeni ve zihni aynı anda yorar. Bunun üstüne bir de hastalık eklemek gibi bir riske girmemelisin.”

“Derse geldiğimde her şey yolundaydı,” diye yalan söyledim. “Bedenim ona iyi bir gece uykusu borçlu olduğumu hatırlatıyor, hepsi bu.”

“Madem öyle, borcunu ödemeye bak,” diye uyardı Dal, kendi ellerini de ateşin üzerinde tutarak. “Bünyeni fazla zorlarsan bunun acısı eninde sonunda çıkar. Son günlerde biraz hırpani gözüküyordun. Aslında hırpani doğru sözcük değil.”

“Peki ya bitap?” diye tahminde bulundum.

“Evet. Bitap daha uygun.” Sakalını sıvazlayarak beni düşünceli gözlerle süzdü. “Sözcüklere yönelik bir yeteneğin var. Herhalde Elodin’den ders almanın bir sebebi de budur.”

Sözlerine karşılık vermedim. Fakat düşüncelerimi öyle ya da böyle belli etmiş olmalıyım ki Dal bana meraklı bir bakış attı. “Elodin’le derslerin nasıl gidiyor?” diye gelişigüzel sordu.

“Fena değil,” diye kaçamak bir cevap verdim.

Gözlerini benden ayırmadı.

“Umduğum kadar iyi gitmiyor,” diye itirafta bulundum. “Elodin Hoca’dan ders almak beklediğim gibi çıkmadı.”

Dal kafa salladı. “Elodin inatçı biridir.”

Aklıma bir soru geldi. “Siz hiç isim biliyor musunuz Dal Hoca?” Başını tevazuyla salladı.

“Nedir o isimler?” diye bastırdım.

Bir nebze kasıldı, sonra gevşeyerek ellerini ateşin üzerinde sağa sola çevirdi. “Bu kibar bir soru değil,” dedi nazıkçe. “Şey, aslında kaba da değil. Sadece sormaman gereken bir soru. Bir adama karısıyla ne sıklıkta seviştiğini sormak gibi bir şey.”

“Özür dilerim.”

“Gerek yok,” dedi. “Bilmemen normal. Sanırım bu eski zamanlardan kalma bir alışkanlık. Diğer gizemcilerden korkmamızın gereken bir dönemden. Düşmanın bildiği isimleri öğrenirsen onun güçlü ve zayıf noktalarını tahmin edebilirsin.”

Kömürlerin karşısında ısınarak bir müddet sessiz kaldık. “Peki,” dedi uzunca bir süre sonra. “Ateşin ismini biliyorum. Ve bir tane daha.”

“Sadece iki isim mi biliyorsunuz?” diye düşünmeden konuşuverdim.

“Peki ya sen kaç isim biliyorsun?” diye benimle nazikçe dalga geçti. “Evet, sadece iki tane. Ama şu günlerde iki bile büyük bir sayı. Elodin uzun zaman evvel durumun çok daha farklı olduğunu anlatırdı.”

“Elodin kaç isim biliyor ki?”

“Bunun cevabını bilsem dahi sana söylemem benim açımdan büyük bir kabalık olur,” dedi ayıplayan bir tavırla. “Ama birkaç tane bildiğini söylesem çizgiyi aşmış olmam.”

“Bana ateşin ismiyle yapılabilecek bir şey gösterir misiniz?” diye sordum. “Tabii münasipse.”

Dal bir an tereddüt etti, akabinde gülümsedi. Aramızdaki maltıza dikkatle baktı, gözlerini kapadı ve odanın karşısındaki yanmayan maltızı işaret etti. “Ateş.” Sözcüğü bir buyruk gibi telaffuz etti ve uzaktaki maltız bir anda alevlere boğuldu.

“Ateş mi?” dedim hayretle. “Bu kadarcık mı? Ateşin ismi ateş mi?”

Elxa Dal gülümseyerek başını iki yana salladı. “Aslında ateş lafı etmedim. Ama zihnin ağzımdan çıkanın yerine sana tanıdık gelen bir sözcük koydu.”

“Uyuyan zihnim ağzınızdan çıkanı tercüme mi etti?”

“Uyuyan zihin mi?” Bana şaşkın bir bakış attı.

“Elodin isimleri bilen parçamızı öyle adlandırıyor,” diye açıkladım.

Dal omuz silkti ve elini kısa siyah sakalında gezdirdi. “Ona ne istersen diyebilirsin. Ama ağzımdan bir şey çıktığını duymuş olman bile muhtemelen iyiye işaret.”

“Bazen isimlendirmeye neden vakit harcadığımı bilmiyorum,” diye yakındım. “O maltızı sempatiyle yakabilirdim.”

“Bağırsız yakamazdın,” diye belirtti Dal. “Bir bağ ve bir enerji kaynağı olmazsa...”

“Yine de lüzumsuz geliyor,” dedim. “Verdiğiniz her derste bir şeyler öğreniyorum. Faydalı şeyler. Ama isimlendirmeye harcadığım onca zamandan sonra elime en ufak bir şey geçmedi. Dün Elodin’in bize ne anlattığını biliyor musunuz?”

Dal başını sağa sola salladı.

“Çıplak ile cııldak olmak arasındaki farkı,” dedim açık açık. Dal kahkahalara boğuldu. “Ciddiyim. Dersine girebilmek için çok uğraştım, ama artık tek düşünebildiğim orada boşa harcadığım ve daha pratik şeylere ayırabileceğim vaktim.”

“İsimlerden daha pratik pek çok şey vardır,” diye doğruladı Dal. “Ama izle bak.” Önümüzdeki maltıza odaklandı, derken gözleri dalıp gitti. Tekrar konuştu; bu sefer fısıldayarak. Ellerini yavaşça indirerek sıcak kömürlerin bir iki santim üzerinde tuttu.

Dal kararlı bir yüz ifadesiyle ellerini ateşe daldırdı ve açık duran parmaklarını gevşek çakıltaşlarından başka bir şey değilmişçesine kıpkırmızı kömürlerin arasına soktu.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve Dal’ın konsantrasyonunu bozmak istemediğim için onu yavaşça verdim. “İyi de nasıl?” diye sordum.

“İsimler,” dedi Dal dediği dedik bir sesle ve ellerini ateşten geri çekti. Parmaklarına beyaz küller yapışmışsa da en ufak bir zarar görmemişti. “İsimler her şeyin anlamıdır ve bir şeyi hakikaten anlarsan onun üstünde egemenlik kurabilirsin.”

“İyi de ateş tek başına bir şey değil ki,” diye karşı çıktım. “Yalnızca ekzotermik bir kimyasal tepkime. O...” Daha fazla konuşamadım.

Dal nefes aldı ve açıklama yapacakmış gibi gözüktü. Sonra çaresizce omuz silkip gülmeye başladı. “Bunu sana nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Git Elodin’e sor. Bu tür şeyleri anladığını iddia eden o. Ben burada çalışan biriyim yalnızca.”

Dal’ın dersinden sonra nehri aşip Imre’ye gittim. Denna’yı kaldığı handa bulamayınca henüz erken olmasına rağmen Eolian’a yollandım.

İçeride topu topu bir düzine insan vardı, fakat barın sonunda Stanchion’la konuşan tanıdık bir surata rastladım. Kont Threpe bana el salladı ve yanlarına yürüdüm.

“Kvothe, evladım!” dedi Threpe coşkuyla. “Seni ne zamandır görmüyordum.”

“Nehrin diğer tarafında işlerim biraz yoğun,” deyip lavta kutumu yere bıraktım.

Stanchion beni tepeden tırnağa süzdü. “Halinden belli,” dedi sözünü esirgmeden. “Solgun görünüyorsun. Daha fazla kırmızı et yemelisin. Veya daha fazla uyumalısın.” Yakındaki bir tabureyi işaret etti. “O da olmadı, sana bir maşrapa metheglin ısmarlayabilirim.”

“Bak buna hayır demem.” Gösterdiği tabureye oturdum. Ağırılığımı ağrıyan bacaklarımdan almak harika geldi.

“Ete ve uykuya ihtiyacın varsa,” dedi Threpe samimiyetle, “malikânemde akşam yemeğine gelmelisin. Sana harika bir yemek ve mışıl

mışıl uyumanı sağlayacak bir muhabbet için söz verebilirim.” Bana yakarır gözlerle baktı. “Hadi ama. Gerekirse yalvarırım da. On kişiden daha kalabalık olmayız. Seninle hava atmak için aylardır yanıp tutuşuyorum.”

Metheglin maşrapasını alıp Threpe’ye baktım. Kadife ceketı parlak maviydi ve süet çizmeleri onunla uyumlu bir renge boyanmıştı. Evinde vereceğı resmi bir davete sahip olduğum yegâne kıyafet türü olan ikinci el seyahat giysilerimle gidemezdım.

Threpe’nin gösterişli bir tarafı yoktu, lakin kendisi asilzade bir ailede doğup büyümişti. İyi bir kıyafetimin olmayışı herhalde aklından bile geçmiyordu. Onu bu yüzden suçlamıyordum. Üniversite’deki öğrencilerin büyük çoğunluğu az da olsa zengindi. Zaten harç ücretini başka nasıl karşılayabilirlerdi ki?

İşin aslı iyi bir yemek yemeyi ve kasabanın soylularını tanımayı her şeyden çok istiyordum. Bir yandan içkimi yudumlayıp bir yandan gevezelik etmeye, Ambrose’un şöhretime verdiği zararı az da olsa onarmaya ve belki potansiyel bir haminin gözüne girebilmeye tabii ki itirazım yoktu.

Fakat böyle bir ortamda bulunabilecek imkânlardan yoksundum. Orta kalite bir kıyafet bana en az bir buçuk talente patlardı, üstelik gidip bir eskiciden satın alsam bile. Adamı adam yapan giysileri değildir, fakat belli bir role bürünmek istiyorsanız uygun bir kostüm giymeniz gerekir.

Threpe’nin arkasında oturan Stanchion başını abartılı bir edayla aşağı yukarı salladı.

“Yemeğe gelmeyi çok isterim,” dedim Threpe’ye. “Söz veriyorum. Üniversite’de işler biraz durulur durulmaz geleceğim.”

“Harika,” dedi Threpe şevkle. “Sözünü tuttuğundan emin olacağım. Vazgeçmek yok. Sana bir hami bulacağım çocuk. Hem de iyi bir tane. Yemin ederim.”

Arkasındaki Stanchion, başını yine tasvip edercesine salladı.

İkisine de gülümseyerek metheglinden bir yudum daha içtim. İkinci kata çıkan merdivene bir göz attım.

Stanchion nereye baktığını anladı. “Yukarıda değil,” dedi özür dilercesine. “Aslında onu son birkaç gündür görmüyorum.”

Eolian’ın kapısından giren bir grup insan Yllce bir şeyler bağırdı. Stanchion onlara el sallayıp ayağa kalktı. “Görev beni bekliyor,” deyip müşterileri karşılamaya gitti.

“Hami demişken,” diye söze girdim, “fikrini almak istediğim bir konu var.” Sesimi alçalttım. “Aramızda kalmasını istediğim bir şey.”

Gözleri merakla parlayan Threpe bana doğru eğildi.

Metheglinden yudumlariken düşüncelerimi hizaya soktum. İçki bana düşündüğümünden daha çabuk tesir ediyordu. Aslında çok sayıdaki yara beremin ağrısını azalttığı için hoştu da. “Yüz kilometre dahilindeki tüm potansiyel hamileri tanıdığını tahmin ediyorum.”

Threpe sahte bir tevazu sergilemekle uğraşmadan omuz silkti. “Çoğunu bilirim. En azından bu işe ciddi yaklaşanları. Tabii paralı olması koşuluyla.”

“Bir dostum var,” dedim. “Daha yeni başlayan bir müzisyen. Kızın müziğe karşı doğal bir yeteneği var, ama fazla bir eğitim almamış. Birisi ona yardım teklif edip ileride hamisi olmayı taahhüt etmiş...” Meselenin geri kalanını nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözümü orada kestim.

Threpe başını salladı. “Düzgün biri mi öğrenmek istiyorsun,” dedi. “Makul bir endişe. Bazı hamiler müzikten daha fazlasını hak ettiklerine inanırlar.” Stanchion’u işaret etti. “Bu hususta bazı hikâyeler dinlemek istersen ona bayramda buraya gelen Düşes Samista’yı sor.” İnlemeyi andıran bir sesle kıkırdayarak gözlerini ovuşturdu. “Minik tanrılar yardımcım olsun. Kadın tam bir felaketti.”

“Ben de bundan endişeleniyorum,” dedim. “Adamın güvenilir biri olup olmadığını bilmiyorum.”

“İstersen sorup soruşturabilirim,” dedi Threpe. “İsmi ne?”

“Zaten meselenin bir parçası da bu,” dedim. “İsmini bilmiyorum. Sanırım müzisyen kız da bilmiyor.”

Threpe bunu duyunca kaşlarını çatı. “Adamın ismini nasıl bilmez?”

“Adam kıza bir isim vermiş,” dedim. “Ama kız o ismin doğru olup olmadığından emin değil. Anlaşılan herif mahremiyetine pek düşkünmüş ve kimseye kendisinden bahsetmemesi için kıza talimat vermiş. Aynı mekânda iki kez buluştukları hiç olmamış. Tabii halk arasında da. Adam bazen ortalarda gözükmüyormuş.” Threpe’ye baktım. “Buraya kadar ne düşünüyorsun?”

“Eh, hiç de ideal bir durum değil,” dedi Threpe, tasvip etmediğini açık eden bir ses tonuyla. “Adamın gerçek bir hami olmama ihtimali yüksek. Bana dostunu istismar etmeye çalışıyormuş gibi geldi.”

Somurtarak başımı salladım. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Yine de,” diye devam etti Threpe, “bazı hamiler ser verip sır vermezler. Yetenekli birini bulduklarında o kişiyi gizliden gizliye yetiştirdikleri duyulmamış şey değildir. Vakti gelince de...” Eliyle gösterişli

bir hareket yaptı. “Bir illüzyon gösterisi yapar gibi harika bir müzisyeni yoktan var ediverirler.”

Threpe sevecen bir tebessüm etti. “Birinin aynı şeyi sana da yaptığını sanmıştım,” diye itiraf etti. “Bir gün ansızın ortaya çıkıp mızıkayı kazandın. Kendini göstermek için hazır olana dek biri seni saklamış gibiydi.”

“Bak bunu hiç düşünmedim,” dedim.

“Olmayacak şey değil,” dedi Threpe. “Ama garip buluşma yerleri ve adının doğruluğundan emin olamamak?” Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Başka hiçbir şey değilse bile uygunsuz bir durum. Bu adam ya bir kanun kaçağı gibi davranarak biraz eğlenmek istiyor ya da cidden kanı bozuğun teki.”

Threpe parmaklarını bara vurarak bir müddet düşündü. “Dostuna dikkatli olmasını ve gözünü dört açmasını söyle. Bir haminin sahip çıktığı bir kadını istismar etmesi korkunç bir şeydir. Buna ihanet denir. Yine de bir kadının güvenini kazanmak için hami gibi davranan adamlar da tanıdım.” Kaşlarını çattı. “Öylesi daha da kötü.”

Üniversite’ye giden yolu yarılamıştım. Taşköprü uzakta belirmeye başlıyordu ki kolumdan yukarı yükselen nahoş bir sıcaklık hissettim. İlk başta bunun dirseğimdeki iki defa dikilmiş yaralardan kaynaklandığını sandım, çünkü bütün gün kaşınıp yanmışlardı.

Fakat sıcaklık kaybolacağı yerde koluma yayılmayı sürdürdü ve göğsümün sol kısmına sıçradı. Ateşim yükselmiş gibi terlemeye başladım.

Pelerinimi çıkartarak soğuk havanın beni serinletmesini sağladım ve gömleğimin düğmelerini açmaya koyuldum. Sonbahar rüzgârının faydası oldu ve pelerinimle de kendimi yelledim. Fakat sıcaklık daha da artarak acı verici bir hal aldı. Göğsüme kaynar su dökmüş gibi hissediyordum.

Neyse ki yolun o kısmı, yakındaki Omethi Nehri’ni besleyen bir dereye paralel uzanıyordu. Aklıma daha iyi bir fikir gelmediğinden çizmelerimi çıkardım, lavtayı omzumdan indirdim ve suya atladım.

Derenin soğuğu irkilip titrememe sebep olduysa da yanan tenimi serinletti. El ele tutuşan ve kasıtlı olarak beni görmezden gelen genç bir çift yoldan geçerken kendimi budala gibi hissetmemeye çalıştım.

İçimdeki bir ateş dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi tuhaf sıcaklık bedenimdeki ilerleyişini sürdürdü. Sol tarafımı aştı, bacaklarıma indi, derken sol koluma geri döndü. Başıma yaklaşınca suya daldım.

Sıcaklık birkaç dakika sonra geçince dereden çıktım. Tir tir titreyerek pelerinine sarınırken yolun boş olmasına seviniyordum. Yapabileceğim başka bir şey bulunmadığı için lavta kutumu omzuma vurdum ve her tarafımdan sular damlayarak büyük bir korku içinde Üniversite'ye doğru yola çıktım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Prensipler

“Mola’yla konuştum zaten,” dedim kartları karıştırırken. “Sorunun kafamda olduğunu söyleyip beni postaladı.”

“Nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum,” dedi Sim acı acı.

Sesindeki alışılmadık sertlik beni şaşırttı, fakat ben neler olduğunu sormadan Wilem gözlerimin içine baktı ve başını iki yana sallayarak beni uyardı. Sim’in geçmişini bildiğim için hızlı ve ıstıraplı bir ilişkisinin daha hızlı ve ıstıraplı bir sona kavuştuğunu tahmin ettim.

Ağzımı kapalı tutarak bir el daha dağıttım. Anker’ın Yeri’nde zaman öldürüyor, ben bir Mahv akşamı kalabalığına daha müzik yapmadan önce içerisinin dolmasını bekliyorduk.

“Peki sence sorun ne?” diye sordu Wilem.

Korkularımı dile getirmem halinde her nasılsa gerçeğe dönüşebilecekleri endişesiyle tereddüt ettim. “Balıkhane’de tehlikeli bir şeye maruz kalmış olabilirim.”

Wil kafasını kaldırdı. “Ne gibi?”

“Kullandığımız bazı malzemeler,” dedim, “doğrudan derine nüfuz ederek seni on sekiz farklı şekilde yavaş yavaş öldürebilir.” Balıkhane’de ayırıcı camımın çatladığı o günü, gömleğime sıçrayan tek bir damla katkı maddesini düşündüm. Damla minicik olup bir çivinin başından daha büyük değildi. Ayrıca cildime değmediğinden de emindim. “Umarım yanılıyordumdur. Ama başka ne olabilir bilmiyorum.”

“Belki de o erik iksirinden geriye kalmış bir etki söz konusudur,” dedi Sim büyük bir ciddiyetle. “Ambrose simyadan pek anlamaz. Bildiğim kadarıyla ana bileşenlerden biri kurşun. Ambrose iksiri bizzat hazırladıysa

gizli prensiplerden bazıları bünyeni etkiliyor olabilir. Bugün farklı bir şey yiyip içtin mi?”

Biraz düşündüm. “Eolian’da biraz metheglin içmiştim,” diye itirafta bulundum.

“O şeyi kim içse hasta olur,” dedi Wil karamsar bir ifadeyle.

“Ben metheglinden hoşlanırım,” dedi Sim. “Ama bir kocakarı ilacı gibidir. İçinde pek çok farklı madde bulunur. Simyasal bir şey yoktur, ama hindistan cevizi, kekik, karanfil –yani her türlü baharat– bulunur. Belki de bunlardan biri bünyende kalan serbest prensiplerden birini tetiklemiştir.”

“Harika,” diye homurdandım. “Peki bu dertten nasıl kurtulacağım?”

Sim ellerini çaresizce iki yana açtı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim. “Yine de kulağa metal zehirlenmesinden daha iyi geliyor.”

Simmon akıllıca bir oyunla üst üste dört el kazandı ve bir sonraki elde de gülümsüyordu. Zaten Sim’in uzun uzadıya surat astığı görülmüş şey değildi.

Wil kartlarını topladı, ben de sandalyemi masadan ittim.

“Sarhoş inek ve tereyağı yayığı hakkındaki şarkıyı çal,” dedi Sim.

Gülümsemeden duramadım. “Belki daha sonra,” deyip her geçen gün daha da pespaye bir hale gelen lavta kutumu aldım ve bölük pörçük, tanıdık alkışlar arasında salonun ortasındaki ocağa yürüdüm. Hâlâ kopça yerine kullandığım bakır teli çözmek uzun sürdüğü için kutuyu hemen açmadım.

Sonraki iki saat boyunca müzik yaptım. ‘Bakır Dipli Tencere’, ‘Leylak Dalı’ ve ‘Emme Teyze’nin Küveti’ şarkılarını söyledim. Dinleyiciler tempo tuttular, alkışladılar, tezahürat yaptılar. Şarkıları ardı ardına döktürürken endişelerimin kaybolduğunu hissettim. Müzik eskiden beri moral bozukluğumun en iyi ilacı olagelmiştir. Hatta şarkı söylerken yaralarımın verdiği acı bile azalmış gibiydi.

Derken arkamdaki bacadan güçlü bir kış rüzgârı girmişçesine ürperdiğimi hissettim. Titrememeye çalışarak nihayet Sim’i mutlu etmek için çaldığım ‘Elmalı Şarap’ şarkısının son dizesine geldim. En son notayı çalmamla birlikte kalabalık beni alkışladı ve salon yavaş yavaş sohbetlerle dolmaya başladı.

Dönüp arkamdaki şömineye baktım, fakat herhangi bir esintiden eser yoktu ve ateş çıtır çıtır yanıyordu. Biraz yürümenin üşümeme derman olacağını düşünerek ocağın kenarından kalktım. Ama birkaç adım atar

atmaz durumun hiç de öyle olmadığını gördüm. Soğuk iliklerime kadar işledi. Şömineye yaklaşarak ısınmaları için ellerimi ateşe doğru uzattım.

Wil ile Sim yanıma geldiler. “Neler oluyor?” diye sordu Sim. “Hastalanmış gibi bir halin var.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim takırdamamaları için dişlerimi sıkarak. “Gidip Anker’a hasta olduğumu ve bu geceyi erken bitirmem gerektiğini söyle. Sonra da buradaki ateşi kullanarak bir mum yakıp odama çıkar.” Ciddi ifadeler taşıyan yüzlerine baktım. “Wil, buradan gitmeme yardım eder misin? Dikkatleri üzerimde toplamak istemiyorum.”

Wilem başını salladı. Uzattığı koluna girdim ve onunla birlikte merdivenlerden çıkarken vücudumun titrememesi için çabaladım. Bize ilgi gösteren olmadı. Herhalde sarhoş gibi gözüküyordum. Ellerim uyuşmuştu. Dudaklarım buz gibiydi.

İkinci kata çıktığımızda titrememi daha fazla bastıramadım. Hâlâ yürüyebiliyordum, fakat attığım her adımla birlikte bacaklarımdaki kalın kaslar seğiriyordu.

Wil durdu. “Revir’e gitmeliyiz,” dedi. Sesi farklı çıkmasa bile Cealdim aksanı daha yoğundu ve sözcüklerin sonunu yuvarlamaya başlıyordu. Bu da sahiden endişelendiğinin bir göstergesiydi.

Başımı kesin olarak iki yana salladım ve Wil’in ya bana yardım edeceğini ya da düşmeme izin vereceğini bilerek öne doğru eğildim. Wilem kolunu belime doladı ve yarı destek olup yarı taşıyarak beni odama götürdü.

Minik odama girdikten sonra sendeleyerek yatağıma kadar gidip oturdum. Wil omuzlarıma bir battaniye sardı.

Koridordan ayak sesleri geldi ve Sim endişeyle kapıdan içeri baktı. Bir elinde güdük bir mum tutuyor, diğerini de aleve siper ediyordu. “Getirdim. Niçin mum istedin ki?”

“Şuraya bırak.” Yatağımın yanındaki masayı işaret ettim. “Onu şömineden mi yaktın?”

Sim’in gözleri korkuyla doldu. “Dudakların,” dedi. “Rengi hiç iyi değil.”

Masanın sert tahtasından bir kıymık kopardım ve onu elimin tersine sertçe batırdım. Yarada hemen kan toplanmaya başladı. Kıymığı toplanan kana iyice sürttüm. “Kapıyı ört,” dedim.

“Yaptığını düşündüğüm şeyi yapıyor olamazsın,” dedi Sim.

Uzun kıymığı bu sefer de fitilin yanına gelecek şekilde muma sapladım. Alev ilk başta titreştiyse de kıymığı çabucak sardı. Uyuşmuş durumdaki

dudaklarım sözcükleri gevelemesin diye ağır ağır mırıldanarak ardı ardına iki bağ kurdum.

“Ne yapıyorsun?” diye bilmek istedi Sim. “Kendini pişirmeye mi çalışıyorsun?” Benden bir cevap gelmeyince mumu devirecekmiş gibi masaya doğru bir adım attı.

Wil onu kolundan tuttu. “Elleri buz gibi,” dedi usulca. “Üşüyor. Hem de çok.”

Sim’in tedirgin bakışları ikimiz arasında gidip geldi. Bir adım geri çekildi. “Bari... bari dikkatli ol.”

Ama ben ona aldırımıyordum bile. Gözlerimi kapayıp mumu salondaki ateşe bağladım. İkinci bağıyla kıymıktaki kan ile vücudum arasında kurdum. Yaptığım şey Eolian’dayken şarap damlasıyla yaptığımı çok benziyordu. Tabii kanımı kaynatmak istemiyordum, o ayrı.

İlk başta hiç de yeterli olmayan belli belirsiz bir sıcaklık geldi. Daha çok yoğunlaştım ve içim ısınırken tüm vücudumun gevşediğini hissettim. Gözlerimi kapalı tutarak dikkatimi bağların üzerinde yoğunlaştırdım, ta ki titreyip sarsılmaksızın birkaç uzun ve derin nefes alabilene dek.

Gözlerimi açınca iki dostumun da bana merakla baktığını gördüm. Onlara gülümsedim. “Artık iyiyim.”

Ama daha sözcükler ağzımı terk etmeden terlemeye başladım. Ansızın öyle bir ısındım ki başım döndü. Elimin sıcak bir sobanın demirinden çeker gibi iki bağ da koparıverdim.

Birkaç derin nefes daha aldım, sonra ayağa kalkıp pencereye yürüdüm. Pencereyi açtım, pervaza yaslanarak ölü yaprakların ve yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyan serin güz havasının tadını çıkardım.

Uzun bir sessizlik yaşandı.

“Başına gelenler bir bağcı ürpertisine benziyordu,” dedi Simmon. “Hem de çok fena bir bağcı ürpertisine.”

“Ben de öyle hissettim,” dedim.

“Vücudun kendi ısınıp ayarlama kabiliyetini yitirmiş olmasın?” diye fikir yürüttü Wilem.

“Sıcaklığını,” diye dalgın bir edayla düzeltti Sim.

“O dediğin göğsümdeki yanmayı açıklamıyor,” diye belirttim.

Sim başını yana eğdi. “Yanma mı?”

Artık terden sırlısklandım, o yüzden gömleğimin düğmelerini açıp onu çıkarmak için bir bahane bulduğuma sevindim. Göğsümün büyük bölümü ve kolumun üst kısmı normalde solgun olan tenime bariz bir tezat teşkil

edecek şekilde kıpkırmızıydı. “Mola bunun bir kaşıntı olduğunu ve yaşlı bir kadın gibi pimpirik yaptığımı söyledi. Ama dereye atlamadan evvel böyle bir şey yoktu.”

Simmon daha yakından bakmak için eğildi. “Ben hâlâ sebebin serbest prensipler olduğu fikrindeyim,” dedi. “Bunlar bir insana çok tuhaf şeyler yapabilir. Geçen dönem sınıfımızdaki bir E’li dikkatsizlik edip ölçüyü fazla kaçırdı. Neredeyse iki dönü boyunca ne uyuyabildi ne de gözlerini doğru düzgün odaklayabildi.”

Wilem sandalyesinde kaykıldı. “Bir insanı önce soğuk, sonra sıcak, sonra tekrar soğuk yapan şey ne olabilir?”

Sim hevesiz bir tebessüm etti. “Kulağa bilmece gibi geliyor.”

“Bilmecelerden nefret ederim,” deyip gömleğine uzandım. Sonra cıyaklayarak sol kolumun pazısını tuttum. Parmaklarımın arasından kanlar akmaya başladı.

Ayağa fırlayıp çılgınca etrafa bakınan Sim’in ne yapacağını bilemediği belliydi.

Koluma görünmez bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum. “Tanrım. Hay aksi. Kahretsin,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. Elimi çektim ve kolumda hiç yoktan belirmiş olan küçük, yuvarlak yaraya baktım.

Simmon’un yüz ifadesi dehşet içindeydi. Gözlerini kocaman açmış, elleriyle de ağzını kapamıştı. Bir şeyler söyledi, fakat yoğunlaşmakla meşgul olduğum için onu dinlemedim. Zaten ne dediğini tahmin edebiliyordum: *kasıtlı zarar*. Tabii ya. Bütün bunlar kasıtlı zarardı. Biri bana sempatiyle saldırıyordu.

Kendimi Taşın Kalbi’ne indirdim ve Alarımı odakladım.

Lakin bilinmeyen saldırganım hiç vakit kaybetmiyordu. Göğsümde, omzumun yakınlarında keskin bir acı hissettim. Bu sefer cildim delinmediyse de derimin altında koyu mavi bir lekenin yayıldığını gördüm.

Alarımı sertleştiren bir sonraki saldırı çimdikleme gibi geldi. Zihnimi hemen üç parçaya böldüm ve bunlardan ikisine beni koruyan Alar’ı sabit tutma görevini verdim.

Ancak o zaman derin bir iç geçirebildim. “İyiyim.”

Simmon ağlamaklı bir kahkaha attı. Hâlâ elleriyle ağzını örtüyordu. “Bunu nasıl söylersin?” dedi dehşetle.

Başımı eğerek vücudumu inceledim. Parmaklarımın arasından halen kan sızıyor, elimin tersinden ve kolumdan aşağı akıp gidiyordu.

“Doğru söylüyorum,” dedim ona. “Cidden Sim.”

“İyi de artık kasıtlı zarar diye bir şey kalmadı ki,” dedi Sim.

Yaralarım basınç uygulamayı sürdürerek yatağın kenarına oturdum. “Sanırım aksini gösteren çok açık delillere sahibiz.”

Wilem de oturdu. “Simmon’la aynı fikirdeyim. Buna dünyada inanmazdım.” Öfkeli bir el hareketi yaptı. “Gizemciler artık böyle şeyler yapmıyorlar. Delilik bu.” Bana baktı. “Niye gülümsüyorsun?”

“İçim rahatladı da ondan,” dedim dürüstçe. “Kadmiyum zehirlenmesi geçirdiğimi ya da esrarengiz bir hastalığa yakalandığımı sanıyordum. Oysa sadece biri beni öldürmeye çalışıyormuş.”

“İyi de bunu nasıl yapabilirler?” diye sordu Simmon. “İşin ahlaki yönünü kastetmiyorum. Biri kanını ya da saçını nereden bulmuş olabilir?”

Wilem dönüp ona baktı. “Yarasını diktikten sonra sargıları ne yaptın?”

“Hepsini yaktım,” diye kendini savundu Sim. “Salak değilim.”

Wil onu yatıştırmak istercesine elini salladı. “İhtimalleri sınırlandırıyorum. Herhalde sorun Revir’den de kaynaklanmıyordur. Orada bu tür şeylere dikkat ederler.”

Simmon ayağa kalktı. “Bundan birilerine bahsetmemiz lazım.” Wilem’e baktı. “Jamison gecenin bu saatinde hâlâ bürosunda mıdır?”

“Sim,” dedim, “biraz beklesek nasıl olur?”

“Ne?” dedi Simmon. “Niye?”

“Elimdeki tek kanıt yaralarım,” diye açıkladım. “Bu da beni Revir’de muayene ettirecekleri anlamına geliyor. Ve o zaman...” Bir elimle kanlı kolumu tutmayı sürdürürken sargılı dirseğimi sağa sola salladım. “Birkaç gece evvel damdan düşmüş biri gibi görünüyorum.”

Sim sandalyeye oturdu. “Daha sadece üç gün geçti, değil mi?”

Başımı salladım. “Yaptığım öğrenilirse okuldan atılırım. Ayrıca yaralarımı bildirmediği için Mola’nın da başı belaya girer. Arwyl Hoca böyle şeyleri affetmez. Ve muhtemelen sizin de bu işe bulaştığınız anlaşılır. Bunun olmasını istemiyorum.”

Bir süre konuşmadan oturduk. Gelen yegâne ses aşağıdaki kalabalıktan yükselen gürültü patırtıydı. Tekrar yatağımın ucuna iliştim.

“Bunu kimin yaptığını tartışmamıza gerek var mı?” diye sordu Sim.

“Ambrose,” dedim. “Hep Ambrose. Kanımın bulaştığı bir kiremit bulmuş olmalı. Bunu günler önce akıl etmeliydim.”

“Kanın sana ait olduğunu nereden bilebilir?” diye sordu Simmon.

“Çünkü ondan nefret ediyorum,” dedim acı acı. “Tabii ki biliyor.”

Wil başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır. Bu onun tarzı değil.”

“Onun tarzı değil mi?” diye çıkıştı Simmon. “Bir kadın tutup Kvothe’ye erik iksiri içirtti. O iksir zehirden beterdir. Ayrıca geçen dönem kiraladığı adamlar Kvothe’yi bir ara sokakta kısırmışlardı.”

“Ben de onu demek istiyorum,” dedi Wilem. “Ambrose bu şeyleri Kvothe’ye bizzat yapmadı. Tuttuğu insanlara yaptırdı. Kadının birine onu zehirletti. Haydutlara onu bıçaklattırdı. Hatta bence o son olay Ambrose’un başının altından çıkmamıştır. Kvothe’yi bir başkasının tuzağa düşürdüğüne bahse girerim.”

“Hiç fark etmez,” dedim. “Bu işin arkasında onun olduğunu biliyoruz.”

Wilem bana kaşlarını çatı. “Yanıyorsun. Ambrose’un piçin teki olmadığını söylemiyorum. Öyle. Ama akıllı bir piç kurusu. Yaptırdığı şeylerle arasına mesafe koymayı biliyor.”

Sim kendinden şüphe duyar gibiydi. “Wil haksız sayılmaz. At ile Dört seni müzisyen olarak tuttuğu zaman Ambrose orayı bizzat satın alıp seni kovmadı. Bunu Baron Petre’in damadına yaptırdı. Arada hiçbir bağlantı yoktu.”

“Burada da yok ki,” dedim. “Zaten sempaticide amaç budur. Dolaylıdır.”

Wil yine başını iki yana salladı. “Bir ara sokakta bıçaklanarak öldürülürsen insanlar bu duruma şaşırırlar. Ama bu tür şeyler dünyanın dört bir yanında sürekli olur. Peki başkalarının yanında yere devrilirsen ve durduk yerde her tarafından kanlar fışkırmaya başlarsa? İşte o zaman insanlar dehşete kapılır. Hocalar derslere ara verir. Zengin tüccarlar ve soylular bunu duyup çocuklarını okuldan alır. Hatta Imre’den inzibat bile gönderilir.”

Simmon alnını ovuşturarak düşünceli gözlerle tavana baktı. Ardından kendi kendine başını salladı; önce yavaşça, daha sonra kendinden emin bir edayla. “Kulağa mantıklı geliyor,” dedi. “Ambrose kan bulsaydı onu Jamison’a verir ve hırsızı yakalatırdı. Revir çalışanlarından şüpheli yaralanmaları bildirmelerini istemeye gerek kalmazdı.”

“Ambrose intikam meraklısıdır,” diye sertçe belirttim. “Kanı Jamison’dan saklamış olabilir.”

Wilem başını iki yana salladı.

Sim içini çekti. “Wil haklı. Dünyada fazla sempatici yok ve herkes Ambrose’un sana kin güttüğünü biliyor. O böyle bir şey yapmayacak kadar dikkatli biri. Bu tür bir olay doğrudan onu gösteriyor.”

“Hem ayrıca,” dedi Wilem, “bu durum ne zamandır devam ediyor? Günlerdir. Ambrose’un bunca zaman böyle bir şey yapıp da azıcık bile olsa

başına kakmayacağını düşünebiliyor musun?”

“Haklısın,” diye gönülsüzce itiraf ettim. “Bu onun tarzı değil.”

Yine de başıma gelenlere Ambrose’un sebep olduğunu biliyordum. Bunu ta yüreğimde hissetmekteydim. Hatta neredeyse öyle olmasını isteyecektim. Öyle olsaydı işim ne kadar kolaylaşırdı.

Ama bir şeyin olmasını istemek onu öyle yapmaz. Derin bir nefes aldım ve kendimi mantıklı düşünmeye zorladım.

“Bunu Ambrose yapsaydı pervasızlık etmiş olurdu,” diye nihayet itiraf ettim. “Ve o ellerini kirletecek türde biri değil.” İç geçirdim. “İyi. Aman ne güzel. Sanki hayatımı mahvetmeye çalışan bir kişi yetmiyordu.”

“Peki bu iş kimin başının altından çıkmış olabilir?” diye sordu Simmon. “Sıradan bir insanın böyle bir şey yapamayacağını düşünmek yanlış olmaz, haklı mıyım?”

“Dal yapmış olabilir,” dedim. “Veya Kilvin.”

“Hocalardan birinin seni öldürmeye çalıştığından pek de emin değilim,” dedi Wilem dalga geçercesine.

“Öyleyse bunu kanına sahip biri yapıyor olmalı,” dedi Sim.

İçimde büyümeye başlayan kaygıyı bastırmaya çalıştım. “Kanıma sahip biri var,” dedim. “Ama bundan onun sorumlu olduğunu sanmıyorum.”

Wil ile Sim dönüp hemen bana baktılar. Konuştuğuma konuşacağıma pişman oldum. “Biri niçin kanına sahip olsun ki?” diye sordu Sim.

Tereddüde kapıldım, ama bu noktada sırrımı onlardan daha fazla saklayamayacağımın farkındaydım. “Dönemin başında Devi’den borç aldım.”

İkisi de beklediğim gibi tepki vermedi. Aslında hiç tepki vermediklerini söylemek daha doğru olurdu.

“Devi de kim?” diye sordu Sim.

Bir nebze içim rahatladı. Belki de onu hiç duymamışlardı. Bu doğruysa işim kolaylaşırdı. “Nehrin karşısında yaşayan bir şilinci,” dedim.

“Peki,” dedi Simmon tasasızca. “İyi de şilinci nedir?”

“Hani *Hayalet ve Kaz Kafalı Kız* oyununu izlemeye gitmiştik. Hatırladın mı?” diye sordum. “Ketler bir şilinciydi.”

“Ah, yani bir bakır şahin,” dedi Sim, hatırladığına sevinerek. Fakat bunun ne anlama geldiğini düşününce yüzü yeniden asıldı. “Buralarda öyle insanlar olduğundan haberim yoktu.”

“Öyle insanlar her yerdedir,” dedim. “Dünya onlar olmadan işlemez.”

“Dur,” dedi Wilem ansızın, elini kaldırarak. “Yoksa...” Duraksayıp Aturcadaki uygun sözcüğü bulmaya çalıştı. “Yoksa şu ödünççünün, şu *gatessor*’un adının *Devi* olduğunu mu söyledin?” diye sordu, yoğun Cealdim aksanı yüzünden ismi ‘David’ gibi telaffuz ederek.

Başımı salladım. İşte beklediğim tepki buydu.

“Ah, Tanrım,” dedi Simmon, ağzı bir karış açık vaziyette. “İblis *Devi*’yi kastediyorsun, öyle değil mi?”

İç geçirdim. “Demek onu duydunuz.”

“Duymak mı?” dedi Sim, giderek tizleşen bir sesle. “Üniversite’deki ilk dönemimde okuldan atılmıştı! O yüzden aklımda kalmış olacak!”

Wilem benim kadar aptal birine bakamazmış gibi gözlerini kapayarak başını sağa sola salladı.

Sim hışımlla ellerini kaldırdı. “Üstelik kasıtlı zarar suçundan atılmıştı! Aklından ne geçiyordu?”

“Hayır,” dedi Wilem, Simmon’a. “Atılma sebebi Uygunsuz Davranış’tı. Kasıtlı zarar verdiğine dair bir delil yoktu.”

“Bana bunu yapanın o olduğunu zannetmiyorum,” dedim. “*Devi* aslında iyi birisidir. Dost canlısıdır. Zaten ondan yalnızca altı talent borç aldım ve henüz geri ödemekte gecikmiş değilim. Bana böyle bir şey yapması için bir sebep yok.”

Wilem bana uzun uzun baktı. “Sırf her ihtimali değerlendirmiş olmak için,” dedi ağır ağır, “bana bir iyilik yapar mısınız?”

Başımı salladım.

“Onunla yaptığın son konuşmayı düşün,” dedi Wilem. “Biraz kafa yor ve onu gücendirecek ya da kızdıracak bir şey yaptın mı, söyledin mi hatırlamaya çalış.”

Son konuşmamızı hayalimde parça parça canlandırımdı. “İstediği bir bilgiyi ona vermemiştim.”

“Ne kadar istiyordu?” diye soran Wilem’in sesi geri zekâlı bir çocukla konuşurcasına yavaş ve sabırlı çıkmaktaydı.

“Epeyce istiyordu,” dedim.

“Epeyce sözcüğü bir yoğunluk derecesi belirtmiyor.”

İç geçirdim. “Pekâlâ. Fazlasıyla istiyordu. Hatta-” Sustum.

Wilem bilgiç bir edayla tek kaşını kaldırdı. “Evet? Aklına ne geldi?”

Tereddüt ettim. “Benimle yatmayı bile teklif etti,” dedim.

Wilem böyle bir şey duymayı beklemişçesine başını sakın sakın salladı. “Peki genç kadının o cömert teklifine nasıl karşılık verdin?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Ben... duymazdan geldim.”
Wilem yüzünde büyük ve bitkin bir bıkkınlık ifadesiyle gözlerini kapadı.

“Bu mesele Ambrose’tan çok daha kötü,” dedi Sim, başını avuçları arasına alarak. “Devi’nin hocalardan çekinmesine gerek yok. Onun sekizli bir bağ kurabileceğini söylerlerdi. Sekizli!”

“Çok zor durumdaydım,” dedim asabi bir sesle. “Teminat olarak gösterebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Yine de yaptığının iyi bir fikir olmadığını kabul ediyorum. İşimiz bittikten sonra ne kadar aptal olduğuma yönelik bir sempozyum düzenleyebiliriz. Ama şimdi sadede gelebilir miyiz?” Onlara yalvarır gözlerle baktım.

Wilem bir eliyle yüzünü ovuşturup halsiz bir edayla başını salladı.

Simmon yüzündeki dehşet ifadesini silmeye çalıştıysa da sadece kısmen başarılı olabildi. Sertçe yutkundu. “Pekâlâ. Şimdi ne yapacağız?”

“Bundan kimin sorumlu olduğunun henüz önemi yok,” dedim, kolumdaki yaranın kanamasının durup durmadığını dikkatlice kontrol ederek. Durmuştu. Kanlı elimi nihayet oradan çektim. “Bazı tedbirler alacağım.” Elimle onları kovalamasına bir hareket yaptım. “Siz ikiniz gidip uyuyun.”

Sim kendi kendine kıkırdayarak alnını sıvazladı. “Tanrının bedeni aşkına, bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun. Ya tekrar saldırıya uğrarsan?”

“Siz yanımda olmanıza rağmen iki kez uğradım bile,” dedim rahat bir tavırla. “Biraz gıdıklamadı değil.” Simmon’un yüzünde beliren ifadeyi görünce sırttım. “Ben iyiyim Sim. Sahiden. Dal’ın sınıfındaki en başarılı düelloocu olmamın bir sebebi var. Tamamen güvendeyim.”

“Tabii uyanık olduğun sürece,” diye lafa karıştı Wilem, kara gözlerindeki ciddi bir ifadeyle.

Sırıtişım silindi. “Uyanık olduğum sürece,” diye yineledim. “Doğru.”

Wilem ayağa kalkıp üstünü başını silkeler gibi yaptı. “Madem öyle, temizlen ve bahsettiğin o tedbiri al.” Bana imalı bir bakış attı. “Acaba Simmon ve ben Dal’ın en başarılı düelloucusu olan zat-ı alinizi bu gece odamda görme şansına erişebilecek miyiz?”

Utançtan yüzümün kızardığını hissettim. “Elbette. Minnettar kalırım.”

Wil abartılı bir selam verdi, sonra da kapıyı açıp salona indi.

Sim yorgun bir yüz ifadesiyle sırtıtmaktaydı. “Anlaştık öyleyse. Ama gelmeden önce üstüne bir gömlek geçir. Bu gece hastalıklı bir bebekmişsin

gibi başında nöbet tutacağım; çıplak yatmakta ısrar edersen avcunu yalarsın.”

Wil’le Sim gidince sonra pencereden çatıya çıktım. Kanlar içindeydim ve bir gömleğimi daha heba etmek istemediğimden onu odamda bıraktım. Gecenin karanlığına ve vaktin geç oluşuna güveniyor, hiç kimsenin beni Üniversite’nin çatılarında yarı çıplak koşarken görmeyeceğini umuyordum.

Ne yaptığınızı biliyorsanız kendinizi sempatiden korumanız nispeten kolaydır. Birini yakmak, yaralamak yahut hipotermiye girene dek vücut ısınısını emmek doğrudan bir kuvvet uygulamayı gerektirir. Bu tür şeylere karşı koymak zor olmaz. Artık neler döndüğünü bildiğim için savunmamı devam ettirdiğim müddetçe güvendediydim.

Asıl endişem, bana saldıran kişinin cesaretinin kırılması ve farklı bir şeye kalkışmasıydı. Mesela konumumu belirlemek ve yalnız irade gücüyle karşı koyamayacağım daha sıradan bir saldırı düzenlemek gibi.

Sempati kullanarak birine kasıtlı zarar vermek ürkütücüdür, fakat karanlık bir ara sokakta karşılaştığınız keskin bıçaklı bir haydut sizi on misli süratle öldürebilir. Ve birinin kanını kullanarak her hareketini takip edebiliyorsanız onu hazırlıksız yakalamanız son derece kolaydır.

Ben de çatılara bu yüzden çıkmıştım. Planım bir avuç sonbahar yaprağı almak, onlara kanımı bulaştırmak, sonra da durmaksızın sağa sola savrulmaları için onları Rüzgârın Evi’ne bırakmaktı. Bu numaradan daha önce de yararlanmıştım.

Fakat dar bir ara sokağın üstünden atlarken bulutların arasında bir şimşegin çaktığını gördüm ve havada yağmur kokusu aldım. Bir fırtına geliyordu. Yağmur yalnızca yaprakları ıslatarak savrulmalarını engellemekle kalmayacak, aynı zamanda kanımı da yıkayacaktı.

Damda öylece dikilmek ve ayvayı yemiş gibi hissetmek zihnimde Tarbean yıllarımdan kalma anıları canlandırdı. Uzaktaki şimşekleri bir süre seyrederek onlara kapılmamaya çalıştım. Artık o aç ve biçare çocuk olmadığımı kendime hatırlatıp durdum.

Arkamdaki teneke bir çatı kaplaması bükülünce hafif, davulumsu bir ses çıktı. İlk başta gerildim, derken Auri’nin sesini duyup gevşedim. “Kvothe?”

Sağıma baktığım zaman onun küçük suretinin beş metre ötede durduğunu gördüm. Bulutlar ayı örtmüş olsa da sesindeki tebessümü duyabiliyordum. “Seni şeylerin üstünde koşarken gördüm.”

Ona daha iyi bakabilmek için bulunduğu yöne doğru dönerken ışığın az olmasından memnundum. Beni yarı çıplak ve kanla kaplı bir vaziyette görürse Auri'nin olumlu bir tepki vermeyeceğini düşünüyordum.

“Merhaba Auri,” dedim. “Bir fırtına yaklaşıyor. Bu gece şeylerin üstünde dolaşmamalısın.”

Başını yana yatırdı. “Ama sen buradasın,” dedi kısaca.

İç geçirdim. “Evet, ama sadece-”

Dev bir örümcek gibi gökyüzünü kaplayan bir şimşek kısacık bir süreliğine her şeyi gündüz gibi aydınlattı. Akabinde kaybolup beni geçici bir süreliğine kör bıraktı.

“Auri?” diye seslendim, beni o halde görünce korkup kaçtığından endişelenerek.

Yine bir şimşek çaktı ve Auri'nin daha da yakınımnda durduğunu fark ettim. Neşe içinde sırtarak beni işaret etti. “Bir Amyr'e benziyorsun,” dedi. “Meğer Kvothe de Ciridaelerden biriymiş.”

Başımı eğip kendime baktım ve bir sonraki şimşekte onun ne demek istediğini anladım. Yaralarımndan akan kan ellerimin tersinden aşağı süzölmüştü. Ellerimin o hali, Amyrlerin en üst rütbeli mensuplarını belirtmekte kullandıkları dövmeleri andırıyordu.

Auri'nin yaptığı benzetme beni öylesine şaşırtmıştı ki onun hakkında öğrendiğim ilk şey aklımdan uçup gitti. Temkinli davranmayı unutarak ona bir soru sordum. “Auri, Ciridaeleri nereden biliyorsun?”

Cevap gelmedi. Bir sonraki şimşek bana boş bir çatıdan ve merhametsiz bir gökyüzünden başka bir şey göstermedi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Çınltı

Fırtına bulutları tepemde şimşeklerle yanıp sönerken, hızla atan kalbimle damda bir süre daha bekledim. Auri'nin peşinden gidip ondan özür dilemek istiyordum, fakat bunun ümitsiz bir arzu olduğunun farkındaydım. Yanlış türden sorular onu kaçırtırdı ve Auri kaçtığı zaman deliğe girmiş bir tavşandan farksız olurdu. Şeyaltı'nda saklanabileceği bin farklı yer mevcuttu. Onu bulmak için en ufak bir şansım bile yoktu.

Zaten bazı hayati meselelerle ilgilenmem gerekiyordu. Şimdi bile biri yerimi tespit ediyor olabilirdi. Vaktim giderek azalıyordu.

Çatıları katetmek yaklaşık bir saatimi aldı. Fırtınanın yanıp sönen ışıkları işimi kolaylaştıracağına zorlaştırıyor, her şimşegin ardından beni uzunca bir müddet kör bırakıyordu. Buna rağmen, uzun sürse bile Auri'yle en sık karşılaştığım yer olan Fakülte'nin damına varabildim.

Ağrıyan bedenimle elma ağacından inerek etrafı kapalı avluya adım attım. Tam Şeyaltı'na açılan ağır metal mazgaldan aşağı seslenecektim ki yakındaki çalılarda küçük bir hareket tespit ettim.

Belli belirsiz bir suretten başka hiçbir şey göremeden karanlığa baktım. “Auri?” diye nazıkçe seslendim.

“Anlatmaktan hoşlanmıyorum,” dedi usulca, gözyaşlarının izini taşıyan bir sesle. Son birkaç gündür yaptığım onca berbat şey arasında en kötüsü hiç şüphesiz buydu.

“Çok özür dilerim Auri,” dedim. “Bir daha sormayacağım. Söz veriyorum.”

Gölgelerin arasından yükselen minicik bir hıçkırık kalbimi kaskatı dondurdu ve onun bir parçasını kopardı.

“Bu gece şeylerin tepesinde ne yapıyordun?” diye sordum. Bunun güvenli bir soru olduğunu biliyordum. Daha önce pek çok kereler sormuşum.

“Şimşeklere bakıyordum,” dedi burnunu çekerek. Sonra da ekledi: “Ağaca benzer bir tane gördüm.”

“Şimşegin içinde ne vardı?” diye yavaşça sordum.

“Galvanik iyonlaşma,” dedi Auri ve kısa bir süre duraksadı. “Bir miktar da nehir buzu. Ve bir sukamışının salınışı.”

“Keşke onu ben de görebilseydim,” dedim.

“Peki sen şeylerin tepesinde ne yapıyordun?” diye sordu. Biraz bekleyip hıçkırığa benzeyen minicik bir kahkaha attı. “Öyle deli gibi ve neredeyse cıscııldak?”

Kalbimin buzu çözölmeye başladı. “Kanımı koyacak bir yer arıyordum.”

“Ah,” dedi, her şeyi en ufak ayrıntısına kadar anlamışçasına. Etrafindan biraz daha karanlık olan gölgesinin hareket ederek doğrulduğunu gördüm. “Benimle birlikte Çınıltı’ya gelmelisin.”

“Sanırım Çınıltı’yı hiç görmedim,” dedim. “Beni daha önce oraya götürmüş müydün?”

Kafasının sağa sola sallanması olabilecek bir hareket yaptı. “Orası özel bir yerdir.”

Metalik bir sürtünme, ardından bir hışırtı duydum ve açılan mazgaldan mavi yeşil bir ışığın çıktığını gördüm. Oradan inip Auri’yle aşağıdaki tünelde buluştum.

Elindeki ışığın vurduğu suratında muhtemelen gözyaşlarını silmekten kaynaklanan bazı lekeler göze çarpıyordu. Auri’yi ilk defa kirli bir halde görüyordum. Gözleri normalden daha koyu renkliydi ve burnu kızarmıştı.

Auri burnunu çekerek pasaklı yüzünü sıvazladı. “Berbat bir haldesin,” dedi büyük bir ciddiyetle.

Başımı eğip kanlı ellerime ve göğsüme baktım. “Öyleyim,” diye doğruladım.

Bunun akabinde Auri ufak ama cesur bir tebessüm etti. “Bu sefer fazla uzağa kaçmadım,” dedi çenesini gururla kaldırarak.

“Buna sevindim,” dedim. “Ve çok üzgünüm.”

“Hayır.” Ufacık başını kendinden emin bir ifadeyle iki yana salladı. “Sen benim Ciridaemsin. Sana kızamam.” Bir parmağıyla uzanıp kanlı göğsümün tam ortasına dokundu. “*Ivare enim euge.*”

Auri beni Şeyaltı'nı oluşturan tünel labirentinden geçirdi. Giderek daha derinlere inerek Hoplar'ı ve Cırcıriye'yi geride bıraktık. Bir dizi dolambaçlı koridordan geçtik ve daha önce hiç görmediğim spiral biçiminde taş bir merdiveni kullanarak daha da aşağılara indik.

İnerken burnuma rutubetli taşların kokusu, kulaklarıma da akan suyun o alçak, düzenli şırıltısı çalındı. Ara sıra taşla sürtünen camın tıkırtısını veya cama değen camın daha tiz tınısını işittim de oluyordu.

Yaklaşık elli adım sonra spiral şeklindeki geniş merdiven devasa ve çalkantılı bir siyah su kütlesinin içine girerek kayboldu. Merdivenin daha ne kadar derinlere indiğini merak ettim.

Havada bir çürüme ya da pislik kokusu yoktu. Su temizdi ve merdivenin etrafında döndüğünü, ışıklarımızın uzanabildiği mesafenin ötesinde de devam ettiğini görebiliyordum. Yine cam sesi işittim ve suya batıp çıkan iki şişe fark ettim. Şişeler bir o tarafa, bir bu tarafa gidip geliyordu. Biri yüzeyin altına battı ve bir daha yukarı çıkmadı.

Duvara monte edilmiş pirinç bir meşale tutacağına bezden yapılma bir çuval asılmıştı. Auri elini çuvalın içine sokup Bredon birası barındıranlara benzer ağır ve ağzı tıpalı boş bir şişe çıkardı.

Şişeyi bana verdi. “Bir saatliğine kayboldukları olur. Veya bir dakikalığına. Hatta günlerce. Bazen hiç geri gelmezler.” Çuvaldan bir şişe daha çıkardı. “En azından dört tanesini aynı anda bırakmak en iyisidir. Böylece istatistiksel olarak ikisi daima hareket halinde olacaktır.”

Başımı sallayıp yırtık pırtık çuvaldan bir parça bez yırttım ve onunla ellerimi kaplayan kanı sildim. Şişenin tıpasını çıkartıp bezi içine attım.

“Saç da koy,” dedi Auri.

Kafamdan birkaç tel saç kopartıp şişenin ağzından geçirdim. Sonra tıpayı sertçe kapatıp şişeyi suya bıraktım. Şişe büyük ölçüde battı ve düzensiz daireler çizerek suda dönmeye başladı.

Auri bana başka bir şişe verdi ve süreci tekrarladık. Dördüncü şişe de çalkantılı sulara bırakılınca Auri başını salladı ve tozunu almak istercesine ellerini birkaç kez birbirine vurdu.

“İşte,” dedi büyük bir memnuniyetle. “Bu kadar. Artık güvendeyiz.”

Saatler sonra yıkanmış, sargılanmış ve eskisinden çok daha az cıvılda bir halde Wilem'in Koğuş'taki odasına gittim. O gece ve onu takip eden pek çok gece boyunca ben uyurken Wil ile Sim sırayla başımda nöbet tutup beni

Alarlarıyla korudular. İkisi de harika birer dosttu. Herkesin sahip olmayı umduğu, ama hiç kimsenin hak etmediği türden. Özellikle de benim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Yasadışı Edinim

Wil’le Sim’in aksine ben maruz kaldığım saldırıları Devi’nin düzenlediğine inanmıyordum. Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmediğimin fazlasıyla farkında olmama rağmen Devi bana hep samimi davranmıştı, hatta bazen dostane.

Kötü bir şöhrete sahip olduğu doğrudu. Ama birkaç dedikodunun ne kadar kısa bir zamanda eksiksiz bir peri masalına dönüşebildiğim herkesten iyi biliyordum.

Ben kimliği belirsiz saldırganımın Gizemiye’deki hızlı yükselişimi çekemeyen kıskanç bir öğrenci olmasına daha fazla ihtimal veriyordum. Çoğu öğrenci Re’larlığa erişene kadar Üniversite’de yıllarca okurdu. Bense aynı şeyi üç dönemden daha kısa zamanda başarmıştım. Bana bunu yapan kişi belki de Edema Ruhlardan nefret ediyordu. Sırf Ruh olduğum için daha önce de başım belaya girmişti.

Yine de saldırılardan kimin sorumlu olduğunun fazla bir önemi yoktu. Önemli olan onları durdurmamın gerektiği idi. Hayatımın geri kalanı boyunca Wil ile Sim’in bana göz kulak olmasını bekleyemezdim.

Daha kalıcı bir çözüme ihtiyacım vardı. Bir greme.

Grem tam da bu tür sorunlar için tasarlanmış akıllıca bir zahiriye aygıtıdır. Vücudunuza bağ kurulmasını önleyen bir nevi sempati zırhıdır. Gremlerin nasıl çalıştığından bihabersem de var olduklarının farkındaydım. Ve onlardan bir tane yapabilmek için nereye bakmam gerektiğini iyi biliyordum.

Ben bürosuna adım atınca Kilvin kafasını kaldırdı. Cam işleri yaptığı fırınının soğuk ve karanlık durduğunu görmek içimi rahatlatmıştı.

“Daha iyisin ya Re’lar Kvothe?” diye sordu, iş masasından kalkmaksızın. Bir elinde büyük bir cam yarıküre, diğerinde de elmas uçlu bir keski tutuyordu.

“İyiym Kilvin Hoca,” diye yalan söyledim.

“Bir sonraki projen üzerinde kafa yormaya başladın mı?” diye sordu. “Zekice düşler düşler kuruyor musun?”

“Aslına bakarsanız bir grem taslağı arıyorum Kilvin Hoca. Ama okuma deliklerinde veya kılavuz kitaplarda öyle bir şey bulamadım.”

Kilvin beni merakla süzdü. “Peki niçin bir greme ihtiyaç duyuyorsun Re’lar Kvothe? Böyle bir istek diğer gizemcilere güven duymadığını gösteriyor.”

Şaka yapıp yapmadığından emin olamadığım için tedbirli davranmaya karar verdim. “Üst Düzey Sempatı dersinde enerji kaçaklarını öğrendik. Düşündüm ki bir grem dış etkilerin önüne geçebiliyorsa...”

Kilvin gevrek gevrek güldü. “Demek Dal gözünü korkuttu. Güzel. Haklısın, bir grem seni kaçağa karşı korur.” Koyu renkteki Cealdimli gözleri bana ciddi bir bakış attı. “Bir dereceye kadar bile olsa. Yine de bana akıllı bir öğrenci dersini iyi öğrenir ve dikkatli davranarak kaçakları en başta önler gibi geliyor.”

“Zaten niyetim o Kilvin Hoca,” dedim. “Yine de bir gremin zararı dokunmaz.”

“Sözlerinde doğruluk payı var,” diye itiraf etti Kilvin, saçları sakalı birbirine karışmış kafasını sallayarak. “Fakat elimizdeki tamir işleri ve sonbahar siparişleri sebebiyle işçi sıkıntısı çekiyoruz.” Eliyle atölyeye bakan pencereyi işaret etti. “Böyle bir şey yapması için hiç kimseyi görevlendiremem. Zaten görevlendirsem bile ortada bir maliyet sorunu var. Grem üretmek hassas bir iştir ve iç kaplaması için altın gerekir.”

“Ben kendi gremimi kendim yapmayı tercih ederim Kilvin Hoca.”

Kilvin başını iki yana salladı. “Kılavuz kitaplarda grem taslağı bulamamanın bir sebebi var. Henüz kendi başına grem yapabilecek düzeye erişmedin. Sigaldriyle ve kendi kanıyla uğraşan bir insan çok dikkatli davranmalıdır.”

Bir şey söylemek için ağzımı açmama karşın Kilvin konuşmama fırsat vermedi. “Daha da önemlisi böyle bir aygıt için gereken sigaldri yalnızca El’the seviyesindekilerle paylaşılır. Kan ve kemik için gereken sembollerin kötüye kullanılma riski büyüktür.”

Ses tonu onunla tartışarak elime hiçbir şey geçmeyeceğini söylüyordu. Bu yüzden umurunda değilmişçesine omuz silkip geçtim. “Sorun değil Kilvin Hoca. Vakit ayırabileceğim başka projelerim de var.”

Kilvin büyük bir tebessüm etti. “Olduğundan eminim Re’lar Kvothe. Benim için neler üreteceğini büyük bir hevesle bekliyorum.”

Aklıma bir fikir geldi. “Madem yle Kilvin Hoca, zel çalışma odalarından birini kullanabilir miyim? Bir şeyler kurcalarken insanların başımda dikilmemelerini yeğlerim.”

Bunu duyunca Kilvin’in kaşları kalktı. “Bak şimdi daha da meraklandım.” Cam yarıküreyi bıraktı, ayağa kalktı ve masasındaki bir çekmeceyi açtı. “Birinci kattaki çalışma odalarından biri işini görür m? Yoksa bir şeylerin patlama ihtimali var mı? Eğer varsa sana üçüncü kattaki odalardan birini de verebilirim. Oradaki odalar daha soğuktur, ama tavanları o tür şeylere karşı daha dayanıklıdır.”

şaka yapıp yapmadığını anlamak için onu bir müddet süzdüm. “Birinci kattaki bir oda yeterli Kilvin Hoca. Fakat küçük bir tasfiye fırınına ve geniş bir alana ihtiyaım olacak.”

Kilvin kendi kendine homurdanarak bir anahtar çıkardı. “Ne kadar alana ihtiyaın var? Yirmi yedinci oda yüz elli metrekare büyüklüğünde.”

“O kadarı yeter de artar bile,” dedim. “Bir de Ardiye’den değerli metaller alabilmem için izniniz gerekiyor.”

Kilvin bunun üzerine kıkırdadı ve başını sallayarak anahtarı bana verdi. “Ona da tamam Relar Kvothe. Ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

İhtiyaç duyduğum taslağın gizli tutulması sinir bozucuydu. Fakat bilgi edinmenin daima bir yolu vardır ve bilmesi gerekenden fazlasını bilen insanlara her yerde rastlanabilir.

Mesela Manet’in grem yapmayı bildiğinden en ufak bir şüphem yoktu. Onun yalnızca unvan gereği bir E’li olduğundan herkes haberdardı. Lakin Kilvin istemedikçe bu bilgiyi benimle dünyada paylaşmazdı. Üniversite otuz yıldır Manet’in eviydi ve okuldan atılmaktan benden daha çok korkan tek ğrenci herhalde oydu.

Bu da seeneklerimin kısıtlı olduğu anlamına geliyordu. Arşiv’de uzun bir araştırma yapmanın dışında başka hangi yoldan bir taslak edinebileceğimi bilmiyordum. Bu yüzden daha iyi bir fikir bulmak için bir süre kafa patlattıktan sonra Balya ile Arpa’ya yollandım.

Balya nehrin bu tarafındaki en itibarsız tavernalardan biriydi. Anker'in Yeri virane değil, sadece gösterişten uzaktı. Her yerinden  i ek kokuları y kselmese bile temizdi ve zevksizliğe kaçmadan ucuzdu. İnsanlar oraya yemek, içmek, müzik dinlemek ve bazen de itişip kakışmak için giderlerdi.

Balya ise aynı merdivenin birkaç basamak altındaydı. Pisti, müziğe önem verilmezdi ve müşterilerinin çoğu için kavga etmek yegâne eğlence kaynağıydı.

Yine de Balya,  niversite civarında bulabileceğiniz en kötü taverna olsa bile Tarbean'dakilerin çoğunu gölgede bırakırdı. Virane olmasına rağmen tahta bir zemine ve camlı pencerelere sahipti. Ayrıca sarhoş olunca sızıp kalırsanız ve kendinize geldikten sonra para kesenizin kayıp olduğunu fark ederseniz, en azından kimsenin sizi uykunuzda bı aklayıp  izmelerinizi de  almadığı gerçeğiyle avunabilirdiniz.

Henüz vakit erken olduğu için ortak salonda ancak bir avuç insan vardı. Sleat'in arkada bir yerde oturduğunu görünce sevindim. Onunla daha önce tanışmamışsam da kim olduğunu biliyordum. Hakkında bazı hikâyeler duymuştum.

Sleat her türlü işi tertipleme yatkınlığına sahip o az sayıdaki olmazsa olmaz insanlardan biriydi. Duyduğuma göre son on senedir aralıklı olarak  niversite'de okuyordu.

O esnada tedirgin görünen bir adamla konuşmaktaydı ve sohbetlerini b lmeyecek kadar kafam çalışıyordu. Bu yüzden en ucuzundan iki maşrapa bira aldım ve beklerken birini içermiş gibi yaptım.

Sleat yakışıklı, siyah saçlı ve kara gözlü bir adamdı. Cealdim usul  bir sakalı yoksa bile en azından yarı yarıya Cealdimli olduğunu tahmin ettim. Vücut dili otoriterdi.  evresindeki her şey kontrolü altındaymış gibi hareket ediyordu.

Onun bu hali beni hiç şaşırtmadı. Balya'nın patronu bile olabilir. Sleat gibi insanlar paraya yabancı değildir.

O ve tedirgin geç  adam nihayet bir tür uzlaşmaya vardılar. Sleat sıcak bir tebessüm ederek adamın elini sıktı ve omzunu sıvazlayıp onu yolcu etti.

Biraz daha bekledikten sonra masasına doğru yürüdüm. Hedefime yaklaştıkça onunkiyle ortak salondaki diğer masalar arasında bir boşluk bulunduğunu fark ettim. Bu boşluk fazla geniş değilse de masada konuşulanları izinsiz dinlemeyi güçleştirecek kadar vardı.

Beni gören Sleat başını kaldırdı.

 Acaba biraz konuşabilir miyiz?  diye sordum.

Eliyle beni yanındaki boş sandalyeye buyur etti. “Şaşırmadım desem yalan olur,” dedi.

“Niye ki?”

“Kafası çalışan insanlar, yanıma pek uğramaz. Daha ziyade çaresiz durumdakiler gelir.” Elimdeki maşrapalara baktı. “İkisi de senin mi?”

“İstedğini alabilirsin,” deyip başımla sağdakini işaret ettim. “Ama şuna ağzımı değdirdim.”

Kısa bir anlığına maşrapaları kuşkuyla süzdü, ardından bembeyaz dişlerini gösteren geniş bir tebessüm ederek sağdakini aldı. “Duyduğum kadarıyla başkalarını zehirleyecek türde biri değilmişsin.”

“Hakkımda çok şey biliyor gibisin,” dedim.

Omuz silkişi o kadar sakindi ki üzerinde epey çalışmış olduğunu tahmin ettim. “Ben herkes hakkında çok şey bilirim,” dedi. “Ama senin hakkında bildiklerim daha fazla.”

“O niye?”

Sleat öne doğru eğilerek masaya dayandı ve kısık sesle konuştu. “Sıradan öğrencilerin ne kadar sıkıcı olduğuna dair bir fikrin var mı? Üniversite’dekilerin yarısı derslerine zerre önem vermeyen zengin birer turistten başka bir şey değil.” Gözlerini yuvarlayarak omzu üzerinden arkasına bir şey atar gibi yaptı. “Diğer yarısıysa akıllı bir karış havada saftiriklerdir. Bu mekânı öyle çok hayal etmişlerdir ki geldikten sonra nefes almakta bile zorlanırlar. Rahipler gibi korku içinde yaşarlar. Hocaların onlardan tarafa hoşnutsuz bir bakış atması ihtimali bile ödlerini patlatır.”

Küçümsemesine burnunu çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. “Senin o mekâna renk kattığını söylemem yeterli olacaktır. Hakkında diyorlar ki...” Durup yine o üzerinde çalışılmış omuz silkişini sergiledi. “Eh, bilirsin işte.”

“Aslına bakarsan bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Hakkımda neler söylüyorlar?”

Sleat bana muzip ve güzel bir tebessüm etti. “Ah, zaten mesele de bu, öyle değil mi? Bir insanın şöhretini o insanın kendisinden başka herkes bilir. Çoğu kimse için bu bir sorun teşkil etmez. Ama bazılarımız şöhretimiz için emek harcarız. Ben kendi şöhretimi büyük çabalar sonucunda elde ettim. Faydasını da görüyorum.” Bana muzip bir bakış attı. “Herhalde neden bahsettiğimi biliyorsundur.”

Suratımda küçük bir tebessümün belirmesine müsaade ettim. “Belki.”

“Peki benim hakkımda ne diyorlar? Söyle ve ben de sana aynı şekilde karşılık vereyim.”

“Peki,” dedim. “Bir şeyler bulmakta başarılısın. Ağzın sıkı ama pahalısın da.”

Elini sabırsızca salladı. “Bunların önemi yok. Ayrıntılar bir hikâyenin kemikleridir. Bana o kemikleri ver.”

Düşündüm. “Geçen dönem birkaç şişe *Regim Ignaul Neratum* satmışsın. Üstelik hepsinin yok olduğu düşünülen Kilvin’in atölyesindeki yangının ardından.”

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmayan Sleat başını salladı.

“Kuşatma altında olmasına rağmen Veyane’in Emlin’de yaşayan babasına haber ulaştırmışsın.” Bir baş sallama daha. “Düğmecilerde çalışan genç bir fahişeye Baronet Gamre’nin uzaktan akrabası olduğunu gösteren bazı belgeler temin etmişsin ve onun fazla patırtı kopmadan genç bir beyefendiyle evlenmesini sağlamışsın.”

Sleat gülümsedi. “Bu sonuncusuyla hâlâ gurur duyarım.”

“Bir E’lirken,” diye sözlerimi sürdürdüm, “Yasadışı Edinim suçlamasıyla iki dönem okuldan uzaklaştırılmışsın. İki yıl sonra da Kröze’de Üniversite Teçhizatının Kötüye Kullanımı suçundan para cezasına çarptırılıp tekrar uzaklaştırma almışsın. Jamison senin ne tür işlerle uğraştığını biliyormuş, ama bunu görmezden gelmesi için el altından para alıyormuş. Bu arada sonuncusuna inanmıyorum.”

Sleat rahat bir tavırla gülümsedi. “Ben de.”

“Kapsamlı faaliyetlerine rağmen demir yasasıyla sadece bir kez yargılanmışsın,” diye devam ettim. “Kaçak Madde Taşımak suçuyla, değil mi?”

Sleat gözlerini yuvarladı. “İşin en kötü tarafı ne biliyor musun? Aslında öyle bir suç işlememiştim. Heffron’un adamları sahte delil oluşturmaları için bir inzibata para verdiler. Ayrıca suçlamalar yalnızca iki gün sonra geri alındı.” Kaşlarını çatı. “Yine de hocalar gözümün yaşına bakmadılar. Üniversite’nin iyi şöhretine leke sürdüğüm fikrindeydiler.” Ses tonu buruktu. “Ondan sonra da harç ücretim üç katına çıkarıldı.”

Biraz ağzını aramaya karar verdim. “Birkaç ay önce genç bir kontun kızını Venitasin kullanarak zehirlemişsin ve panzehiri ancak kız ileride kendisine miras kalacak topraklardan en büyüğünü senin üzerine geçirdikten sonra ona vermişsin. Bunun ardından kız o araziye iskambilde kaybetmiş gibi göstermişsin.”

Bunu duyunca bir kaşını kaldırdı. “Peki bunun sebebini de duydun mu?”

“Hayır,” dedim. “Herhalde sana olan borcunu ödemeye yanaşmadığı için falandır.”

“Sözlerinde doğruluk payı var,” dedi Sleat. “Ama durum ondan biraz daha karmaşıktı. Üstelik Venitasin kullanmadım. Öyle bir şey aşırı derecede pervasızca olurdu.” Gücenmiş gibi görünerek asabi bir tavırla gömleğinin kolunu süpürdü. “Başka?”

Duraksayarak uzun zamandır şüphelendiğim bir konuya açıklık getirmek isteyip istemediğimi düşündüm. “Geçen dönem Ambrose Eshek’i para karşılığı adam öldürdükleri bilinen bir çift haydutla irtibata geçirmişsin.”

Sleat’in suratı ifadesiz, bedeni rahat ve gevşek kaldı. Fakat omuzlarında belli belirsiz bir kasılma gördüm. Birisini dikkatle incelediğim zaman gözümünden çok az şey kaçır. “Demek öyle diyorlar?”

Onunkini solda sıfır bırakan bir tavırla omuz silktim. Hatta hareketim o kadar kayıtsızcaydı ki bir kediyi bile kışkırtılabilirdi. “Ben bir müzisyenim. Her dönünün üç gecesinde kalabalık bir tavernada şarkı söylerim. Kulağıma türlü türlü şey çalınır.” Maşrapama uzandım. “Peki ya sen benim hakkımda neler duydun?”

“Tabii ki herkesin bildiği öyküleri. Gücenme, ama daha bacak kadar bir veletken seni Üniversite’ye almaları için hocaları ikna etmişsin. İki gün sonra da, Hemme Hoca’yı kendi sınıfında küçük düşürmene rağmen paçayı sıyırmışsın.”

“Kırbaçlanmam hariç.”

“Kırbaçlanman hariç,” diye doğruladı. “Kırbaçlanırken hiç bağırmadığın gibi yaralarından azıcık bile kan akmamış. Olayın birkaç yüz tanığı olmasaydı buna asla inanmazdım.”

“O gün epey seyirci topladım,” dedim böbürlenircesine. “Ayrıca kırbaçlanmak için hava hiç fena değildi.”

“Bazı dramatik insanların o yüzden sana Kansız Kvothe dediklerini duydum,” diye devam etti. “Ama bunun kısmen Edema Ruh kimliğinden, yani soylu kanı taşıyan birinden olunabileceği kadar uzaktan olmandan kaynaklandığını tahmin ediyorum.”

Gülümsedim. “Onun da etkisi var tabii.”

Düşünceli gözüktü. “Elodin Hoca’yla Çömlekhane’de kavgaya tutuşmuşsunuz. Havada birbirinden korkunç sihirler uçuşmuş ve sonunda

Elodin bir taş duvarı yıkıp seni binanın çatısından atarak kavgayı kazanmış.”

“Ne için kavga ettiğimiz de konuşuluyor mu?” diye sordum.

“Her kafadan bir ses çıkıyor,” deyip geçti. “Edilen bir hakaret. Bir yanlış anlaşılma. Onun sihrini çalmaya kalkmışsın. O senin kadınına göz koymuş. Her zamanki saçmalıklar işte.”

Sleat yüzünü ovuşturdu. “Dur bakayım. Lavtayı fena çalmıyormuşsun ve kıcına tekme yemiş bir kedi kadar kibirliymişsin. Görgüsüz ve sivri dilliymişsin. Büyüklerine karşı hiç saygın yokmuş, özellikle de soyunun o aşağılık süprüklerden geldiği düşünülürse.”

Yüzümün öfkeden kızardığını ve bu öfkenin vücudumu baştan aşağı karıncalandırdığını hissettim. “Ben tanışabileceğin veya uzaktan görebileceğin en iyi müzisyenim,” dedim zoraki bir soğukkanlılıkla. “Ve sapıma kadar Edema Ruh’um. Bu da kanımın kırmızı olduğu, havayı özgürce soluduğum ve ayaklarım beni nereye götürürse oraya gittiğim anlamına geliyor. İnsanların unvanı karşısında bir sokak köpeği gibi korkup sinmem. Ömrünü ona buna yağ çekmekle geçirenlere kibir gibi gelir, o ayrı mesele.”

Sleat tembel bir tebessüm edince beni oltaya getirdiğini anladım. “Ayrıca tepenin taşı çabucak atarmış. Bunların dışında dillerde dolaşan daha bir sürü zırva var. Her gece bir saat uyurmuşsun. Damarlarında iblis kanı dolaşmış. Ölülerle konuşurmuşsun...”

Merakla öne doğru eğildim. Bu benim başlattığım dedikodulardan biri değildi. “Sahi mi? Doğrudan ruhlarla mı konuşurmuşum, yoksa topraktan ceset çıkardığımı mı iddia ediyorlar?”

“Tahminim ruhlar yönünde,” dedi Sleat. “Kimsenin mezar hırsızlığından bahsettiğini duymadım.”

Başımı salladım. “Başka?”

“Bir de geçen dönem para karşılığı adam öldüren iki kişinin seni bir ara sokakta kıştırdığını duydum. Elllerinde bıçaklar olmasına ve seni hazırlıksız yakalamalarına rağmen Ulu Tabörün gibi ateş ve yıldırımlar salarak birini kör etmiş, diğerini de bayıltmışsın.”

Uzunca bir müddet birbirimizi süzdük. Sessizliğimiz huzurdan yoksundu. “Ambrose’u onlarla sen mi irtibata geçirdin?” diye sordum nihayet.

“Bu hiç de iyi bir soru değil,” dedi Sleat açık açık. “Çünkü kişiye özel meseleleri başkalarıyla paylaştığını ima ediyor.” Ağzında veya gözlerinde

en ufak bir tebessüm izi olmaksızın bana sert bir bakış attı. “Hem zaten sana dürüstçe bir cevap vermemi bekliyor musun?”

Kaşlarımı çattım.

“Ama şu kadarını söyleyebilirim: bu öyküler yüzünden başka hiç kimse böyle bir iş almaya yanaşmıyor,” dedi Sleat sohbet havasında. “Tabii buralarda o tür işlere fazla gerek duyulduğu da yok. Hepimiz öyle medeniyiz ki.”

“Zaten öyle bir şey varsa bile duymamışsındır, değil mi?”

Tebessümü geri geldi. “Aynen öyle.” Öne doğru eğildi. “Bu kadar gevezelik yeter. Aradığın şey nedir?”

“Bir zahiriye aygıtının taslağına ihtiyacım var.”

Sleat dirseklerini masaya dayadı. “Ve...”

“Kilvin’in sadece El’the ve üzeri seviyedekilerle paylaştığı bir sigaldri içeriyor.”

Sleat başını sakın sakın salladı. “Peki buna ne zaman ihtiyacın var? Saatler mi? Günler mi?”

Geceleri başımda nöbet tutarak uykusuz kalan Wil ile Sim’i düşündüm. “Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.”

Sleat dalgın gözlerle bir süre düşündü. “Talebin sana pahalıya patlayacak ve onu belli bir zaman aralığında temin etmek gibi bir garanti veremem.” Tekrar bana odaklandı. “Ayrıca yakalanırsan en azından Yasadışı Edinim’le suçlanacaksın.”

Başımı salladım.

“Bunun cezasını biliyor musun?”

“‘Bir başkasının zararına yol açmayacak bir Gizemiye mamulünün yasadışı edinimi sonucunda,’” diye ezberden okudum, “‘suçlu yirmi talenti geçmemek kaydıyla para, on defayı geçmemek kaydıyla kırbaç, Gizemiye’den geçici olarak uzaklaştırılma veya Üniversite’den atılma cezalarına çarptırılır.’”

“Beni yirmi talentin tamamıyla cezalandırdıkları gibi okuldan iki dönem uzaklaştırmışlardı,” dedi Sleat sertçe. “Üstelik tüm bunlar Re’lar seviyesindeki bir simya yüzündendi. El’the seviyesinde bir şey için verilecek ceza çok daha ağır olacaktır.”

“Ücretin nedir?” diye sordum.

“İstediğin şeyi birkaç günde elde etmek için...” Bir müddet tavana baktı. “Otuz talent.”

Kalbim duracak gibi olduysa da yüz ifademi sakın tuttum. “Pazarlık payı var mı?”

Sleat bembeyaz dişlerini göstererek yine o muzip tebessümünü sundu. “Yardım karşılığı çalıştığım da olur,” dedi. “Ama otuz talentlik bir yardım epey büyük olacaktır.” Beni düşünceli gözlerle süzdü. “Belki o tür bir anlaşmaya varabiliriz. Ama seni bir konuda uyarmak isterim: zamanı gelip de senden bir konuda yardım istediğimde onu yapmak zorundasın. İşin o noktasında pazarlığa yer olmaz.”

Anladığımı göstermek için istifimi bozmadan kafa salladım. Fakat göğsüme buz gibi bir yumrunun oturduğunu hissedebiliyordum. Bunun çok kötü bir fikir olduğunun farkındaydım.

“Başka birine borcun var mı?” diye sordu Sleat. “Sakın bana yalan söyleme. Nasılsa kokusu çıkar.”

“Altı talent,” dedim sakın bir sesle. “Bu dönemin sonuna kadar geri ödemem gerekiyor.”

“Herhalde borç aldığın kişi bir faizci değildir. Heffron’a mı gittin?”

Başımı iki yana salladım. “Devi’ye.”

Sohbetimiz boyunca Sleat ilk defa soğukkanlılığını kaybetti ve o cezbedici tebessümü uçup gitti. “Devi mi?” Ansızın gerilerek sandalyesinde dimdik oturdu. “Hayır. Seninle anlaşabileceğimizi sanmıyorum. Mesele paradan ibaret olsaydı sorun etmezdim.” Başını sağa sola salladı. “Ama Devi sana pençesini geçirdiyse...”

Tepkisi beni ürküttü. Ama sonra bunun daha fazla para kopartmak için yaptığı bir numara olduğunu fark ettim. “Ya ona olan borcumu kapatmak için senden para alırsam?”

Yitirdiği kayıtsızlığının bir kısmını geri kazanan Sleat yine başını iki yana salladı. “Bak ona haneye tecavüz denir,” diye konuştu. “Devi sana halihazırda devam eden bir yatırım yapmış.” Bir yudum bira içip genzini manalı bir edayla temizledi. “O, hak iddia ettiği işlere bulaşanlara iyi gözle bakmaz.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Anlaşılan şöhretini gözümde büyütmüşüm,” dedim. “Budalalık etmişim.”

Sleat kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

Hor görürcesine elimi salladım. “Müsaade et de duyduğunun yarısı kadar bile olsa kafam çalışsın,” dedim. “İstediğimi elde edemeyeceksen açık açık söyle, olsun bitsin. Karşılayamayacağım bedeller biçerek veya olmadık bahaneler bularak vaktimi boşa harcama.”

Sleat'in bu sözlerime kızıp kızmamaya karar veremez gibi bir hali vardı. "Hangi sözüm sana saçma geldi?"

"Hadi ama," dedim. "Üniversite'nin kanunlarını çiğnemeyi; hocaların, inzibatın ve Atur demir yasasının gazabına uğramayı göze alıyorsun da yeni yetme bir kızın adını duyunca dizlerinin bağı mı çözülüyor?" Burun kıvırdım ve onun az evvelki hareketini taklit ederek bir şeyi elimde yuvarlar, sonra da omzumdan geriye fırlatıp atar gibi yaptım.

Sleat beni biraz süzdü, derken kahkahalara boğuldu. "Evet, aynen öyle," dedi gözlerinde beliren hakiki neşe yaşlarını silerek. "Anlaşılan ben de senin şöhretini gözümde büyüttüm. Devi'nin yeni yetme bir kız olduğunu zannediyorsan düşündüğüm kadar akıllı değilmişsin."

Arkamda bir yere bakarak göremediğim birine el etti ve beni oradan kışkıışladı. "Bas git," dedi. "Dünyadan haberi olan akıllı başında insanlarla yapacağım işlerim var. Seninle zamanımı boşa harcıyorum."

Öfkeden tüylerimin diken diken olduğunu hissetsem de bunu yüzümden uzak tutmak için çabaladım. "Bana bir de arbalet lazım," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sana söyledim. Borç ve yardım yok."

"Bedelini mal cinsinden ödeyebilirim."

Beni şüphyle süzdü. "Ne tür bir arbalet?"

"Herhangi bir tür," dedim. "Matah bir şey olmasına gerek yok. Çalışsın yeter."

"Sekiz talent," dedi Sleat.

Ona sert bir bakış attım. "Bana hakaret etme. Bu sıradan bir kaçak mal. İki saat içinde temin edebileceğine bire on bahse varım. Beni kazıklamaya çalışırsan nehri aşp Heffron'la konuşurum, olur biter."

"Ama Heffron'dan alırsan onu Imre'ye kadar taşıman gerekir," dedi Sleat. "Böylece inzibatlara gün doğar."

Omuz silkip ayağa kalkmaya yeltendim.

"Üç buçuk talent," dedi. "Ama ikinci el. Ayrıca manivelalı değil etriyeli olacak."

Kafamdan bazı hesaplamalar yaptım. "Bir ons gümüşle bir makara ince altın tel kabul eder misin?" diye sorup bunları pelerininin ceplerinden çıkardım.

Kendi hesaplamalarını yapan Sleat'in koyu renkli gözleri kısa bir süreliğine dalıp gitti. "Sıkı pazarlık yapıyorsun." Makaraya dolanmış parlak altın teli ve küçük gümüş külçesini aldı. "Grimsome Tabakhanesi'nin arkasında bir yağmur suyu fıçısı var. Arbalet on beş dakika içinde orada

olacak.” Gözlerinde gururu kırılmış gibi bir bakış belirdi. “İki saat ha? Beni hiç tanımıyorsun.”

Fela saatler sonra Arşiv’deki kitap raflarının arasından çıkarken beni bir elim dört levhalı kapının üzerinde yakaladı. Aslında kapıyı ittiğim falan yoktu. Sadece üstüne bastırıyor, sıkı sıkıya kapalı mı diye bakıyordum. Öyleydi.

“Herhalde kâtiplere bunun arkasında ne olduğunu söylemiyorlardır?” diye ümitsizce sordum.

“Söylüyorlarsa bile ben henüz duymadım,” dedi Fela, yaklaşık parmaklarını taşa oyulmuş harflerin üzerinde gezdirerek. Valaritas. “Bir keresinde bu kapıyı rüyamda görmüştüm,” dedi. “Rüyamda Valaritas eski ve ölü bir kralın adıydı. Kabri de bu kapının arkasındaydı.”

“Vay canına,” dedim. “Benim bu kapı hakkında gördüğüm rüyalardan çok daha iyiymiş.”

“Seninkiler nasıl?” diye sordu.

“Bazı rüyalarımnda kapının anahtar deliklerinden ışık sızıyor,” dedim. “Ama genellikle burada böyle durup içeri girmeye çalışıyorum.” Kapıya bakarak kaşlarımı çattım. “Uyanıkken önünde dikilmem yetmiyormuş gibi bunu bir de uyurken yapıyorum.”

Fela bunun üzerine hafifçe güldü ve kapıya arkasını dönerek bana baktı. “Notunu aldım,” dedi. “Sır gibi sakladığın şu araştırma projen de neymiş?”

“Konuşmak için mahrem bir yere gidelim,” dedim. “Anlatacaklarım uzun sayılır.”

Okuma deliklerinden birine girdik ve kapıyı kapadıktan sonra ona utanç verici ayrıntılar dahil bütün hikâyeyi anlattım. Biri sempati kullanarak bana zarar vermeye çalışıyordu. Ambrose’un dairesine girdiğim anlaşılabilir korkusuyla hocalara gidemiyordum. Kendimi korumam için bir greme ihtiyacım vardı, fakat öyle bir şey yapacak kadar sigaldri bilmiyordum.

“Kasıtlı zarar,” dedi Fela usulca, başını endişeyle iki yana sallayarak. “Emin misin?”

Gömleğimin düğmelerini açıp omzunu sıyırdım ve kısmen engelleyebildiğim saldırıdan kalan koyu renkli morluğu gösterdim.

Fela daha yakından bakmak için eğildi. “Bunu kimin yaptığını sahiden de bilmiyor musun?”

“Hayır,” dedim Devi’yi düşünmemeye çalışarak. O kötü kararımı şimdilik kendime saklamak istiyordum. “Seni de bu işe bulaştırdığım için

üzgünüm, ama bir tek sen-”

Fela ellerini sallayarak beni susturdu. “Hiç başlama. Yardıma ihtiyacın olursa bana gelmeni söylemiştim ve geldiğine sevindim.”

“Ben de sevindiğine sevindim,” dedim. “Bu işten paçayı sıyırmamı sağlarsan bu sefer ben sana borçlu kalacağım. Burada aradığımı bulmakta giderek ustalaşıyorum, ama hâlâ yeni sayılırım.”

Fela başını salladı. “İstifler’i iyice öğrenmek yıllar alır. Burası bir şehre benzer.”

Gülümsedim. “Ben de aynı fikirdeyim. Burada tüm kestirme yolları öğrenecek kadar uzun yaşamadım.”

Fela biraz yüzünü buruşturdu. “Ve onlara ihtiyaç duyacağından eminim. Kilvin sahiden de gereken sigaldrinin tehlikeli olduğunu düşünüyorsa istediğin kitapların çoğu onun özel kütüphanesinde bulunuyordur.”

İçim boşalıyormuş gibi bir hisse kapıldım. “Özel kütüphane mi?”

“Her hoca özel bir kütüphaneye sahiptir,” diye açıkladı Fela. “Simyadan biraz anlarım. Bu yüzden Mandrag’ın yanlışı ellere geçmesini istemediği kitapların belirlenmesine yardım ettiğim olur. Sigaldri bilen kâtipler de aynı şeyi Kilvin için yaparlar.”

“Öyleyse boşa kürek çekiyoruz,” dedim. “Kilvin tüm bu kitapları kilit altında tutuyorsa aradığımı bulma şansım yok demektir.”

Fela gülümseyerek başını iki yana salladı. “Sistem kusursuz işlemiyor. Arşiv’in yalnızca üçte bir kadarı doğru düzgün kataloglanmış durumda. Aradığın şey muhtemelen hâlâ İstifler’in bir yerindedir. İş onu bulmaya kalıyor.”

“Bütün bir taslağa bile gerek yok,” dedim. “Gereken sembollerden sadece birkaç tanesini bilsem geri kalanını kafamdan uydurabilirim.”

Bana endişeli bir bakış attı. “Peki öyle bir şey yapmak akıllıca olur mu?”

“Akıllıca davranmak şu aralar sahip olmadığım bir lüks,” dedim. “Wil’e Sim iki gecedir başımda nöbet tutuyorlar. Önümüzdeki on sene boyunca vardiyalı olarak uyuyacak halleri yok.”

Fela derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Peki. İşe kataloglanmış kitaplardan başlayabiliriz. İhtiyaç duyduğun kitap kâtiplerin gözünden kaçmış olabilir.”

Sigaldri üzerine birkaç düzine kitap toplayıp kendimizi dördüncü kattaki sapa bir okuma deliğine kapattık. Sonra da onları tek tek incelemeye koyulduk.

İlk başta eksiksiz bir grem taslağı bulmayı umuyorduk, fakat saatler geçtikçe umutlarımız sönmeye başladı. Tam bir taslak olmasa bile belki bir tanımla karşılaşabilirdik. Hatta belki de kullanılan sembol dizisine dair bir örnek. Tek bir sembolün adı. Bir ipucu. Bir iz. Bir bilgi kırıntısı. Bulmacanın bir parçası.

Okuma deliğine getirdiğimiz son kitabı da kapattım. Sayfalar birbirine yapışırken tok bir ses çıktı.

“Hiçbir şey yok mu?” diye yorgun bir sesle sordu Fela.

“Yok.” Ellerimle yüzümü ovuşturdum. “Anlaşılan şansımız yaver gitmeyecek.”

Fela omuz silkmeye kalktı, fakat jesti yarım kalarak yüzünü ekşitti ve boynundaki bir tutulmayı gidermek için başını çevirdi. “İşe en bariz yerlerden başlamamız mantıklıydı,” dedi. “Ama Kilvin için arama yapan kâtipler de oralardan başladılar. Daha derine inmemiz gerekecek.”

Uzaktaki çan kulesinden yükselen sesi duydum ve çanın bu kadar çok çalmasına şaşırdım. Dört saati aşkın bir zamandır araştırma yapıyorduk. “Dersini kaçırdın,” dedim.

“Sadece geometriydi,” karşılığını verdi Fela.

“Sen harika bir insansın,” dedim. “Peki şimdi en iyi seçeneğimiz ne?”

“İstifler’i uzun uzun ve yavaş yavaş taramak,” diye cevapladı. “Ama böyle yapmanın altın aramaktan farkı olmaz. Düzinelerce saat uğraşmamız ve aynı yerlere iki kez bakmamak için birlikte çalışmamız gerekecek.”

“Wil’le Sim’i yardım etmeleri için getirebilirim,” dedim.

“Wilem burada çalışıyor,” dedi Fela. “Ama Simmon hiç kâtiplik yapmadı. Herhalde ayağımıza dolanmaktan başka bir işe yaramaz.”

Ona tuhaf tuhaf baktım. “Sim’i iyi tanır mısınız?”

“Pek değil,” diye itiraf etti. “Birkaç kez konuşmuşluğum var, hepsi bu.”

“Onu hafife alıyorsun,” dedim. “Bunu pek çok kişi yapar. Sim akıllıdır.”

“Herkes akıllı,” dedi Fela. “Tamam, Sim iyi biri ama-”

“Zaten sorun da orada,” dedim. “Sim çok iyi biri, insanlar kibarlığını zayıflık olarak algılıyorlar. Ayrıca mutlu bir mizaca sahip ve bu da onu aptal gibi gösteriyor.”

“Öyle demek istemedim,” diye konuştu Fela.

“Biliyorum.” Yüzümü ovuşturdum. “Üzgünüm. Son birkaç günüm çok kötü geçti. Üniversite’nin dünyanın geri kalanından farklı olacağını sanıyordum, ama yanılmışım: herkes Ambrose gibi şımarık, görgüsüz piç

kurularının önünde el pençe divan dururken Simmon gibi iyi insanlar geri zekâlı muamelesi görüyor.”

“Peki sen hangisinin?” diye sordu Fela, kitapları üst üste koymaya başlarken gülümseyerek. “Şımarık bir piç kurusu musun, yoksa iyi biri mi?”

“Onu sonra düşünürüm,” dedim. “Şimdi daha önemli işlerim var.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Güven

Saldırıları Devi'nin düzenlemediğinden büyük ölçüde emin olmama rağmen onda kanımın bulunduğu gerçeğini göz ardı etmem budalalık olurdu. Bir grem üretmenin epey zaman ve enerji alacağı kesinleşince artık ona uğrama ve sorumlunun o olup olmadığını anlama vaktinin geldiğine karar verdim.

O gün hava berbattı; giysilerimi delip geçen soğuk, rutubetli bir rüzgâr esiyordu. Eldivenlerim veya bir şapkam olmadığından pelerinimi omuzlarıma daha sıkı sarıp başlığını da kafama geçirmekle yetinmem gerekmekteydi.

Taşköprü'yü aşarken aklıma yeni bir fikir geldi: belki biri kanımı Devi'den çalmıştı. Bu fikir diğerlerinden daha mantıklı gözüküyordu. İçinde kanımın bulunduğu şişenin güvende olup olmadığını kontrol etmeliydim. Şişe halen Devi'deyse ve kurlanmamışsa bu işten onun sorumlu olmadığını anlayacaktım.

Imre'nin batı yakasına vardığımda küçük bir bira almak ve ateşin karşısında ısınmak için bir tavernaya uğradım. Sonra da, artık tanıdık gelen ara sokağı geçip kasap dükkânının arkasındaki dar merdiveni çıktım. Soğuğa ve yeni yağmış yağmura rağmen bayat yağ kokusu havadaki yerini koruyordu.

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım.

Bir dakika geçmeden kapı açıldı ve aralıkta Devi'nin yüzü belirdi. “Merhaba,” dedi. “İş için mi geldin, yoksa zevk için mi?”

“Aslında iş için,” diye itirafta bulundum.

“Yazık.” Kapıyı daha geniş açtı.

Odaya girerken ayağım kapı eşiğine takıldı. Sakarca tökezleyip Devi'ye çarptım ve bir elimle omzundan destek alarak doğruldum. "Özür dilerim," dedim utançla.

"Berbat görünüyorsun," dedi kapıyı sürgülerken. "Umarım daha fazla para istemiyorsundur. Üç gün boyunca sarhoş gezmiş gibi görünenlere borç vermem."

O yorgunlukla kendimi sandalyeye attım. "Kitabını geri getirdim," deyip onu pelerininin altından çıkardım ve masaya bıraktım.

Devi hafifçe gülümseyerek başını salladı. "İhtiyar Malcaf hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yavan. Uzun. Sıkıcı."

"Üstelik kitapta resim de yok," dedi dalga geçercesine. "Ama konumuz bu değil."

"Algının aktif bir güç olduğuna yönelik teorileri ilginçti," dedim. "Fakat fikirlerinin anlaşılacağından korkarmış gibi yazıyor."

Devi ağzını büzerek başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Masanın karşı tarafından uzanarak kitabı yakınına çekti. "Peki iç algı üzerine yazılmış bölüme ne dersin?"

"İddiaları cehaletinden doğmuş gibi bir fikre kapıldım," dedim. "Revir'de uzuvları kopmuş insanlarla tanıştığım oldu. Malcaf'ın böyle bir şey yaptığını hiç sanmıyorum."

Devi'de suçluluk duyduğunu belli eden bir işaret, kasıtlı olarak bana zarar vermeye çalıştığını gösteren bir belirti aradım. Ama hiçbir şey yoktu. Tamamıyla normal görünen Devi her zamanki gibi neşeli ve sivri dilliydi. Lakin ben oyuncular arasında büyümüştüm. İnsanın gerçek hislerini kaç farklı şekilde saklayabileceğini iyi biliyordum.

Devi abartılı bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Çok ciddi bir halin var. Aklından neler geçiyor?"

"Birkaç soru sormak istiyorum," diye kaçamak bir yanıt verdim. Konuya girmeyi iple çekmiyordum. "Malcaf hakkında değil."

"Üstün zekâm sebebiyle takdir edilmekten öyle yoruldum ki." Arkasına yaslandı ve kollarını başının üstüne kaldırdı. "Ne zaman beni sırf vücudum için isteyen iyi bir adam bulabileceğim?" Uzun uzun gerindiyse de ansızın durup bana şaşkın bir bakış attı. "Burada bir espri bekliyordum. Genelde bu kadar yavaş değilsindir."

Ona bitkin bir tebessüm ettim. "Kafam çok dolu. Bugün sana laf yetiştirebileceğimi sanmıyorum."

“Zaten eskiden de yetiştiremiyordun,” dedi Devi. “Ama arada bir atışmaktan hoşlanırım.” Öne doğru eğilerek ellerini masanın üstünde kavuşturdu. “Ne tür sorular sormak istiyorsun?”

“Üniversite’deyken sigaldriyle çokça uğraştın mı?”

“Demek özel sorular.” Bir kaşını kaldırdı. “Hayır. Pek umurumda değildi. Bana göre gereğinden fazla cebelleşme gerektiriyordu.”

“Cebelleşmekten kaçınacak bir kadına benzemiyorsun,” dedim gülümseyerek.

“Ha şöyle,” dedi Devi beğeniyle. “Sende hâlâ iş olduğunu biliyordum.”

“İleri düzey sigaldriyle ilgili bir kitabın var mı?” diye sordum.

“Re’larlara izin verilmeyen türden bir şey?”

Başını sağa sola salladı. “Hayır. Ama bazı hoş simya metinlerine sahibim. O çok değerli Arşivinde bulamayacağın şeylere.” Arşiv derken sesi oldukça buruk çıkmıştı.

İşte o zaman her şey kafamda yerli yerine oturdu. Devi birinin kanımı çalmasına göz yumacak kadar dikkatsiz davranmazdı. Ayrıca onu para karşılığında da satmazdı. Paraya ihtiyacı yoktu ki. Bana kin de gütmüyordu.

Fakat Arşiv’e girebilmek için ruhunu bile satardı.

“Simyadan bahsetmiş olman çok komik,” dedim yapabildiğim kadar sakince. “Erik iksiri denen bir şey duydun mu hiç?”

“Duydum,” dedi rahat bir tavırla. “Pis bir şey. Formülü bende olacaktı.” Sandalyesinde birazcık dönerek kitap raflarına baktı. “Görmek ister misin?”

Yüzü onu ele vermedi, fakat yeterince pratik yapan herkes yüzünü kontrol altında tutabilir. Aynı şey vücut dili için de geçerliydi. Omuzlarında belli belirsiz bir gerginlik, ufacık bir tereddüt izi vardı, hepsi bu.

Onu ele veren gözleriydi. Erik iksirinden bahsettiğim zaman orada bir kıpırtı görmüştüm. Yalnızca bir tanıma belirtisi değil. Suçluluk duygusu. Elbette. Formülü Ambrose’a satmıştı.

Zaten niye satmayacaktı ki? Ambrose üst düzey bir kâtipti. Rahatlıkla Arşiv’e girip çıkabilirdi. Hatta elindeki kaynaklarla öyle bir şey yapmasına bile gerek yoktu. Lorren’in Gizemiye’ye mensup olmayan bazı âlimleri Arşiv’e aldığını herkes bilirdi, özellikle bu âlimlerin hamileri Arşiv’e cömert bir bağışta bulunursa. Ambrose bir keresinde sırf bana gıcıklık olsun diye koca bir han satın almıştı. Kanımı elde edebilmek için ne kadar parayı gözden çıkaracağını kim bilebilirdi?

Hayır. Wil ve Sim bir konuda haklıydı. Ambrose başka bir seçeneği olduğu sürece elini kirletecek biri değildi. Pis işini Devi’ye yaptırması onun

için çok daha kolaydı. Devi zaten okuldan atılmıştı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmamasına rağmen Arşiv'den kazanabileceği çok şey vardı.

“Hayır, sağ ol,” dedim. “Simyaya pek ilgi duymuyorum.” Derin bir nefes aldım ve lafı daha fazla uzatmamaya karar verdim. “Ama kanımı görmem lazım.”

Devi'nin neşeli ifadesi suratında dondu. Ağzı hâlâ gülümsüyordu, fakat gözleri buz gibiydi. “Affedersin?” Aslında soru sorduğu yoktu.

“Sana bıraktığım kanı görmem gerekiyor,” dedim. “Güvende olup olmadığını bilmeliyim.”

“Korkarım bu mümkün değil.” Tebessümü tamamen silindi ve ağzı ince, düz bir çizgi halini aldı. “Ben böyle iş yapmam. Hem beni o tür şeyleri burada tutacak kadar aptal mı sanıyorsun?”

Hâlâ inanmak istemesem de içimde bir boşluk hissettim. “Nerede tutuyorsan oraya gidebiliriz,” dedim soğukkanlılıkla. “Biri sempati kullanarak bana zarar vermeye çalışıyor. Kanıma dokunulmadığını bilmeliyim. Hepsi bu.”

“Sanki öyle şeyleri nerede tuttuğumu sana göstereceğim de,” dedi Devi alaycı ve sert bir üslupla. “Yoksa kafanı bir yerlere mi çarptın?”

“Korkarım ısrar etmek zorundayım.”

“İstediğin kadar korkmakta serbestsin,” dedi Devi, bana dik dik bakarak. “Tabii ısrar etmekte de. Bir fark yaratmayacak.”

Oydu. Kanımı benden saklaması için başka bir sebep olamazdı. “Kanımı bana göstermeyi reddedersen,” diye devam ettim, sesimi kararlı ve sakın tutarak, “onu sattığını veya herhangi bir sebepten ötürü benim bir bebeğimi yaptığını varsaymak zorunda kalacağım.”

Devi arkasına yaslandı ve zoraki bir kayıtsızlıkla kollarını kavuşturdu. “Dilediğin saçmalığı varsayabilirsin. Kanını ancak bana olan borcunu ödedikten sonra göreceksin, bir saniye öncesinde bile değil.”

Pelerinimin altından balmumundan yaptığım bir bebek çıkardım ve Devi onu görebilsin diye elimi masanın üstüne koydum.

“O ben miyim?” dedi. “Hem de o kalçalarla?” Fakat sözcükleri yalnızca bir esprinin dış kabuğu, refleksten ileri gelen bir tepkiydi. Ses tonu tatsız ve öfkeliydi. Gözlerindeki bakış sertti.

Diğer elimle açık kızıl renkli bir saç teli çıkarıp bebeğin kafasına yapıştırdım. Yüzünde hayret dolu bir ifade beliren Devi farkında bile olmaksızın elini saçlarına götürdü.

“Biri bana saldırıyor,” dedim. “Kanımın güvende olduğunu-”

Bu sefer kanımdan bahsedince bakışlarının masasındaki çekmecelerden birine yöneldiğini fark ettim. Parmakları hafifçe seğirdi.

Gözünün içine baktım. “Sakın,” dedim sertçe.

Devi’nin eli çekmeceyi hızla açtı.

Çekmecede kuklam olduğundan en ufak bir şüphem yoktu. Onu almasına izin veremezdim. Yoğunlaşıp bir bağ mırıldandım.

Devi’nin eli açık çekmeceye yan yarıya girmişken havada asılı kaldı.

Ona zarar verecek bir şey yapmamıştım. Ne ateş ne de acı son günlerde onun yüzünden maruz kaldığım şeylerin hiçbirisi yoktu. Bağım yalnızca onu hareketsiz tutmaya yönelikti. Isınmak için uğradığım tavernanın şöminesinden bir tutam kül almıştım. Harika bir kaynak olmadığı gibi biraz fazla uzaktı. Yine de hiç yoktan iyiydi.

Tavernadaki ateşten onu söndürecek ölçüde enerji çekmeden evvel Devi’yi herhalde birkaç dakika daha böyle tutabilirdim. Bu da ondan gerçeği öğrenmem ve yapmış olduğu kuklamı ondan almam için yeterli bir zamandı.

Hareket etmeye çalışan Devi’nin gözlerinde delice bir bakış belirdi. “Bu ne cüret!” diye bağırdı. “Bu ne cüret!”

“Asıl seninki ne cüret!” diye öfkeyle karşılık verdim. “Sana güvendiğime inanamıyorum! Seni dostlarıma karşı savunup-” İnanılmaz bir şey olunca cümlem yarım kaldı. Kurmuş olduğum bağa rağmen Devi hareket etti ve eli açık çekmeceye santim santim girmeye başladı.

Daha sıkı yoğunlaştım ve Devi’nin eli durdu. Derken tekrar, usulca hareket ederek çekmeceye girdi. Gözlerime inanamıyordum.

“Buraya gelip beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?” diye tısladı, hiddet dolu bir suratla. “Başımın çaresine bakamayacağımı mı zannediyorsun? Okuldan atıldığımda bir Re’lardım seni hergele. Unvanımı hak etmiştim. Alarım fırtınalı bir okyanus gibiydi.” Eli artık neredeyse tamamen çekmecenin içindeydi.

Alnımı soğuk bir ter tabakasının kapladığını hissettim ve zihnimi üç parçaya daha ayırdım. Yeniden mırıldandım ve zihnimin her parçasıyla ayrı bir bağ kurarak onu hareketsiz tutmaya odaklandım. Kendi vücudumdan da ısı çekerken kollarımdan yukarı bir ürperti yayıldı. Toplamda beş bağ kurmuş, üst sınırıma erişmiştim.

Devi taş kadar hareketsiz kaldı ve genzinden gelen boğuk bir sesle kıkırdadı. “Vay be, çok iyiymişsin. Artık hakkındaki hikâyelere inanasım geliyor. Ama Elxa Dal’ın bile yapamadığını sen mi yapabileceksin? Beni

niye okuldan attılar sanıyorsun? Daha ikinci yılında hocalara kafa tutabilen bir kadından korktukları için.” Solgun saçları terden alına yapışmıştı. Azimle dişlerini sıkarken şirin yüzüne yabani bir ifade hâkimdi. Eli yine kıpırdadı.

Sonra elini yoğun bir çamurdan kurtarır gibi ani bir hareketle çekmecedен çekip çıkardı. Masanın üstüne yuvarlak ve metalik bir şey çarparak fener alevinin titreşmesine sebep oldu. Nesne bir kukla değildi. İçinde kanımın bulunduğu şişe de.

“Seni piç kurusu,” dedi sözcükleri neredeyse heceleyerek. “Bu tür şeylere hazırlıklı olmadığımı mı sanıyorsun? Senden önce iyi niyetimi suistimal etmeye kalkan biri olmadığımı mı sanıyorsun?” Gri metal kürenin üst yarısını döndürdü. Küre belirgin bir *klik* sesi çıkardı ve Devi elini yavaşça geri çekti. Tüm çabalarım rağmen onu sabit tutamıyordum.

İşte o zaman çekmecedен çıkardığı şeyi tanıdım. O aygıtları geçen dönem Manet’in yanında çıraklık yaparken öğrenmişim. Kilvin onlardan ‘kendi kendine yeten ekzotermik hızlandırıcılar’ diye bahsetse bile başka herkes onlara cep ısıtıcıları ya da fakir sobası derdi.

Bunlar içlerinde gazyağı, petrol ya da şeker barındırırlardı. Bir fakir sobası çalıştırıldığı zaman içindeki yakıtı yakarak aşağı yukarı beş dakika boyunca bir fırın kadar ısı verirdi. Daha sonra parçalarına ayrılması, temizlenmesi ve yeniden birleştirilip doldurulması gerekirdi. Bunlar dengesiz, tehlikeli şeylerdi ve süratle ısınıp soğudukları için kolayca bozulurlardı. Fakat kısa bir süreliğine de olsa bir sempaticiye devasa bir kamp ateşi kadar enerji sağlardı.

Kendimi Taşın Kalbi’ne indirip zihnimden bir parça daha kopardım ve bir bağ mırıldandım. Sonra yedinci bir bağ deneyip başarısız oldum. Yorgundum ve canım yanıyordu. Kollarımdaki soğuk giderek artmaktaydı ve son birkaç günde başıma gelmeyen kalmamıştı. Yine de dişlerimi sıktım ve kendimi bıyık altından mırıldanmaya zorladım.

Devi altıncı bağımın farkına bile varmamış gibiydi. Bir saatin akrebi kadar yavaş hareket ederek giysisinin kolundan bir iplik çekip kopardı. Fakir sobası metalik bir sesle gıcırdadı ve etrafına dalga dalga ısı vermeye başladı.

“Şimdilik sana karşı doğru düzgün bir bağım yok,” dedi Devi, ipliği tutan eli fakir sobasına doğru ağır ağır giderken. “Ama bağlarını hemen kopartmazsan bunu kullanarak üzerindeki her giysi parçasını yakarım ve sen çığlık çığlayayken karşına geçip sırtırım.”

Böyle durumlarda aklınızdan çok tuhaf düşünceler geçer. Benim aklımdan geçen ilk şey korkunç şekilde yanmak değildi. Fela'nın bana verdiği pelerinin mahvolacağını ve geriye yalnızca iki gömleğim kalacağını düşündüm.

Gözlerim Devi'nin masasının üzerine, fakir sobasının etrafındaki cılanın bir halka gibi kabarmaya başladığı yere gitti. Yüzüme çarpan ısı dalgalarını hissedebiliyordum.

Yenildiğim belliydi. Bağlarımı kopardım ve parçalara ayırmış olduğum zihnim tekrar birleşti.

Devi omuzlarını yuvarladı. “Bırak onu,” dedi.

Parmaklarımı açınca balmumu bebek sarhoş gibi masaya devrildi. Oturup ellerimi kucağıma koydum ve Devi'yi herhangi bir şekilde ürkütmemek yahut tehdit etmemek için hiç kıpırdamadan bekledim.

Devi ayağa kalkıp masanın arkasından bana uzandı. Bir elini saçlarımda gezdirdi, derken onu yumruk yapıp birkaç tel saç kopardı. Kendime hâkim olamayarak cıyaktım.

Devi yerine oturunca bir bebek çıkardı ve başına saç tellerimi yapıştırdı. Ardından da bir bağ mırıldandı.

“Devi, anlamıyorsun,” dedim. “Sadece-”

Devi'yi bağladığım zaman kollarına ve bacaklarına odaklanmışım. Birini hareketsiz kılmanın en etkili yolu budur. Zaten kullanabileceğim ısı miktarı sınırlıydı ve o enerjiyi başka bir şeye harcayamazdım.

Fakat Devi'nin elinde bol bol ısı vardı ve kurduğu bağ demir bir mengeneye sıkışmak gibiydi. Kollarıma ve bacaklarıma ilaveten çenemi ve dilimi de oynatamıyordum. Güçlkle soluyabiliyor, ancak göğüs hareketi gerektirmeyen ufak ve sık nefesler alabiliyordum. Durumum dehşet vericiydi; sanki biri kalbimi sıkıyordu.

“Sana güvendim.” Devi'nin kısık, bir bacağı vücuttan ayırmakta olan sivri dişli bir cerrah testeresi kadar keskindi. “Sana *güvendim*.” Bana katıksız bir nefret ve tiksintiyle baktı. “Biri sahiden buraya gelip kanını satın almak istedi. Hem de tam elli beş talente. Onu geri çevirdim. Aramızda bir iş ilişkisi olduğu için seni tanıdığımı bile reddettim. Ben yaptığım anlaşmalara bağlı kalırım.”

Kim? diye haykırmak istedim. Ama sadece anlaşılmaz bir *kıı kıı* sesi çıkarabildim.

Devi önce elindeki balmumu bebeğe, sonra da masanın üstünde kapkara bir halka yakmakta olan fakir sobasına baktı. “İş ilişkimiz artık sona erdi,”

dedi sertçe. “Borcunun vadesi doldu. Bana paramı geri ödemek için dönem sonuna dek vaktin var. Dokuz talent. Yarım saniye bile geç kalırsan yatırımımı kurtarmak için kanını gönül rahatlığıyla satarım.”

Beni soğuk bakışlarla süzdü. “Sana hak ettiğinden fazlasını veriyorum. Kanın hâlâ elimde. Üniversite’deki hocalara veya Imre’deki inzibatlara gidersen senin için hiç iyi olmaz.”

Masadan artık dumanlar yükselmekteydi. Devi bebeği fakir sobasının gıcırdayan metali üzerinde tuttu. Bir şeyler mırıldandı ve bütün vücudumu bir ısı dalgasının kapladığını hissettim. Günlerdir hayatımı karartan o ani ateş basmalarında olduğu gibi.

“Bu bağı bozduğum zaman, ‘Anladım Devi,’ diyeceksin. Ve buradan gideceksin. Dönem sonunda buraya kendin gelmeyip borçlu olduğun parayı başka biriyle göndereceksin. Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Devi bana öyle aşağılayıcı bir bakış attı ki hatırladıkça hâlâ içim büzüşür. Sonra bana tükürdü. Ağzından saçılan minik salya damlacıkları fakir sobasına da sıçradı ve tıslayarak buhar oldu. “Seni bir daha göz ucuyla bile göreceğim olursam sonun gelir.”

Balmumu bebeği başının üzerine kaldırdı, derken eli üstte duracak şekilde onu masaya çarptı. İrkilebilecek veya panik içinde bağırabilecek olsam yapardım.

Kukla parçalandı, kolları ve bacakları koptu, kafası masada seke seke yuvarlanıp yere uçtu. Bir iki metreden düşüp taş zemine çakılmışım gibi ani ve sert bir darbeye sarsıldım. Yaşadığım tecrübe ürkütücü olsa bile çok daha kötü sonuçlanabilirdi. O dehşet anında zihnimin ufak bir parçası Devi’nin hassasiyetine ve kontrolüne hayran kaldı.

Beni tutan bağ koptu ve derin bir nefes aldım. “Anladım, Devi,” dedim. “Ama acaba-”

“ÇIK DIŞARI!” diye bağırdı.

Dışarı çıktım. Bunu ağırbaşlılıkla yaptığımı söyleyebilmek isterdim, fakat öylesi yalan olur.

Yirmi Yedinci Bölüm

Baskı

Wil’le Sim beni Anker’ın Yeri’nin arka köşesinde bekliyorlardı. Oturduktan masaya iki maşrapa biraya ilaveten taze ekmek, tereyağı, peynir ve meyve dolu bir tepsi ile birer kâse etli ve turplu sıcak çorba götürdüm.

Wilem avcuyla bir gözünü ovuşturdu. Üç gecedir az uyumasına rağmen koyu teninin bir nebze solgun olması hariç pek de kötü gözüküyordu. “Bu da nereden çıktı?” diye sordu.

“Enerjinizi tazelemenize yardım etmek istedim,” dedim.

“Ben o işi çoktan hallettim,” dedi Sim. “Bugün süblimleştirme dersinde bir güzel kestirdim.” Gözlerinin etrafı biraz koyu olmasına karşın onun da durumu iyi gibiydi.

Wilem tabağını doldurmaya başladı. “Bize verecek haberlerin olduğunu söyledin. Ne tür haberler?”

“Karışık,” diye cevapladım. “Önce hangisini duymak istersiniz? İyi mi, kötü mü?”

“Önce kötü haberi ver,” dedi Sim.

“Kilvin kendi gremimi yapmam için gereken taslağı bana vermiyor. Sebep işin gerektirdiği sigaldriymiş. Kan ve kemik sembolleri falan. Bunların bir Re’lara öğretilmeyecek kadar tehlikeli olduğu kanısında.”

Simmon meraklanır gibi oldu. “Sebebini söyledi mi?”

“Söylemedi,” dedim. “Ama tahmin edebiliyorum. O sembollerle rezil şeyler yapmak mümkün. Mesela ortasında bir delik olan metal bir disk gibi. Diskin içine bir damla kan koyarak onunla bir insanı diri diri yakabilirsiniz.”

“Tanrım, ne fena,” dedi Sim, kaşışğını bırakarak. “Aklından güzel düşünceler geçtiği olmaz mı hiç?”

“İyi de Gizemiye’deki herhangi bir kimse bunu sempati kullanarak da yapabilir,” diye belirtti. Wilem.

“Arada büyük bir fark var,” dedim. “Öyle bir aygıt *herkes* kullanabilir. Hem de tekrar tekrar.”

“Delilik bu,” dedi Sim. “Biri niye o tür bir aygıt yapmak istesin ki?”

“Para için,” dedi Wilem karamsar bir edayla. “İnsanlar para için sık sık aptalca işlere kalkışır.” Bana imalı bir bakış attı. “Mesela eli kanlı *gattesor*lardan borç almak gibi.”

“Bahsi geçmişken,” dedim huzursuzca, “Devi’yle konuştum.”

“Yalnız başına mı?” dedi Simmon. “Sen salak mısın?”

“Evet,” dedim. “Ama düşündüğün sebeple değil. İşler çığırından çıktı, fakat artık saldırılardan onun sorumlu olmadığını biliyorum.” Wilem kaşlarını çatı. “O değilse kim peki?”

“Mantıklı gelen tek bir açıklama var,” dedim. “Bana saldıran Ambrose.”

Wil başını iki yana salladı. “Bunu daha evvel de konuştuk. Ambrose böyle bir riske girmez. O-”

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. “*Bana* kasıtlı zarar verme riskine girmez,” diye doğruladım. “Ama kime saldırdığını bilmiyorsa durum değişir.”

Ağzını kapatan Wilem düşünceli bir hale büründü.

Sözlerimi sürdürdüm. “Bir düşünün. Ambrose benden şüphelenseydi beni hocaların önünde suçlardı. Bunu önceden de yaptı.” Yaralı kolumu ovuşturdum. “Hocaların karşısına çıkarılsaydım yaralarımı keşfederlerdi ve suçluluğum hemen anlaşılırdı.”

Wil gözlerini masanın üstüne dikti. “*Kraem*,” dedi. “Gerçekten mantıklı. Ambrose senin bir hırsız tuttuğundan şüphelenebilir, ama bizzat dairesine girdiğinden değil. O asla öyle bir işe kalkışmaz.”

Başımı salladım. “Muhtemelen dairesine kimin girdiğini bulmaya çalışıyor. Veya sadece intikam almaya. Bu da saldırıların niçin giderek arttığını açıklıyor. Herhalde hırsızın Imre’ye veya Tarbean’a kaçtığını falan sanıyor.”

“Bu konuyu hocalara anlatmak zorundayız,” dedi Simmon. “Bu gece gidip dairesini arayabilirler. Yaptıkları yüzünden hem kırbaçlanır hem de okuldan atılır.” Yüzüne geniş ve haşın bir tebessüm yayıldı. “Tanrım, kırbacı tutan kişi olabilmek için on talenti seve seve gözden çıkarırdım.”

Onun bu kana susamış hali karşısında kıkırdadım. Sim’in kötü tarafına düşmek hiç kolay değildi, fakat bir kez düştünüz mü kurtuluş yoktu.

“Yapamayız Sim,” dedim.

Sim bana katıksız bir hayretle baktı. “Ciddi olamazsın. Ambrose bu işten paçayı sıyırılmaz.”

“Ondan önce ben dairesine girdiğim için okuldan atılırım. Uygunsuz Davranış suçuyla.”

“Seni sırf o yüzden okuldan atmazlar,” dedi Sim, fakat sesi hiç de kendinden emin çıkmamıştı.

“Böyle bir riske girecek değilim,” dedim. “Hemme benden nefret ediyor. Brandeur da onu örnek alıyor. Üstelik adım Lorren’in kitabında hâlâ kırmızı harflerle yazılı.”

“Demek başına gelen onca şeye rağmen espri yapabiliyorsun,” diye homurdandı Wilem.

“En az üç oyun aleyhime verileceği kesin.”

“Bence Lorren’i hafife alıyorsun,” dedi Wilem. “Ama haklısın. Seni okuldan atarlar. Sırf Baron Eshek’i kızdırmamak için bile olsa.”

Sim ona baktı. “Sahiden de öyle mi düşünüyorsun?”

Wil başıyla olumladı. “Suçu kesinleşse bile Ambrose’u okuldan atmayabilirler,” dedi ciddiyetle. “O Hemme’nin en gözde öğrencisi ve hocalar babasının Üniversite’nin başına ne gibi dertler açabileceğini biliyorlar.” Öfkeyle homurdandı. “Hele bir de babasının servetine kondu mu Ambrose’un yapabileceklerini düşün.” Gözlerini indirip başını iki yana salladı. “Bu konuda Kvothe’ye katılıyorum Sim.”

Simmon bitkin bir sesle uzun uzun iç geçirdi. “Harika,” dedi, sonra da gözlerini kısarak bana baktı. “Sana söylemiştim. Daha en başından Ambrose’u rahat bırakacaktın. Onunla didişmek bir ayı kapanına basmaya benzer.”

“Ayı kapanı mı?” diye sordum düşünceli bir edayla.

Başını sertçe salladı. “Kapanı kolayca basarsın, ama ayağını bir daha kurtaramazsın.”

“Ayı kapanı,” diye tekrar ettim. “Tam da ihtiyacım olan şey.”

Wilem neşesizce kıkırdadı.

“Ciddiyim,” dedim. “Nereden bir ayı kapanı bulabilirim?”

Wil ile Sim bana tuhaf tuhaf baktılar. Şansımı zorlamamaya karar verdim. “Espri yapıyorum,” diye yalan söyledim, durumu daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmemek için. Aradığımı kendi başıma da bulabilirdim.

“Yine de sana Ambrose’un saldırdığından emin olmalıyız,” dedi Wilem.

Başımı salladım. “Sonraki beş saldırı esnasında dairesinde olursa bu yeterli bir delil teşkil edecektir.”

Sohbetimize bir müddet ara verdik ve birkaç dakika boyunca sessiz sedasız yemek yiyerek kendi düşüncelerimize daldık.

“Tamam,” dedi Simmon, bir sonuca varmış gibi gözükersen. “Değişen hiçbir şey yok. Sana hâlâ bir grem lazım, değil mi?” Wil’e baktı, o başıyla onaylayınca yine bana baktı. “Kendimi öldürmeden önce şu iyi haberi ver artık.”

Gülümsedim. “Fela taslağı aramamda bana yardım etmeye razı oldu.” Elimle ikisini işaret ettim. “Siz de bize katılmak isterseniz Omethi Nehri’nin bu yakasındaki en güzel kadınla beraber uzun ve meşakkatli saatler geçirebilirsiniz.”

“Biraz zaman ayırabilirim,” dedi Wilem istifini bozmadan. Simmon sırtlamakla yetindi.

Arşiv’deki toplu arayışımız işte böyle başladı.

İş ilk başta şaşırtıcı ölçüde eğlenceliydi. Dördümüz Arşiv’in farklı yerlerine dağılıyor, sonra da bir araya toplanıp kitapları grup halinde tarıyorduk. Gevezelik ederek ve şakalaşarak saatler geçiriyor, verdiğimiz uğraşın ve ahbablığımızın keyfini çıkarıyorduk.

Fakat beyhude bir arayışla geçen saatler, günlere dönüştükçe heyecan kayboldu ve geriye sadece karamsar bir azim kaldı. Wil ile Sim geceleri başımda nöbet tutarak beni Alarlarıyla korumayı sürdürdüler. Gecelerce uykularından olmak onları somurtkan ve asabi kıldı. Ben de işlerini kolaylaştırmak için gecelik uykumu beş saate indirdim.

Olağan şartlar altında beş saatlik uyku bana yeter de artardı, ama yaralarım hâlâ iyileşme aşamasındaydı. Dahası kendimi güvende tutmak için Alarımı hiç bozmamam gerekiyor ve bu da zihnimi çok yoruyordu.

Arayışımızın üçüncü gününde metalurji çalışırken içim geçti. Yarım dakika kadar uyuklamışken başım öne sarkarak beni ansızın uyandırdı. Fakat içimi kaplayan buz gibi korku günün geri kalanı boyunca peşimi bırakmadı. Ambrose o esnada saldırsaydı canımdan olabilirdim.

İşte bu yüzden bütçem kısıtlı olsa bile elimi giderek hafifleyen keseme atmaya ve kahve satın almaya başladım. Üniversite civarındaki hanların ve kafelerin çoğu soyluların damak tadına yönelik hizmet verdiği için kahve halihazırda bol miktarda mevcuttu, fakat hiç de ucuz değildi. Ökseotu daha ucuza gelirdi, ama o günlerde göze alamadığım bazı yan etkilere sahipti.

Araştırmalarımız arasında saldırılardan Ambrose'un sorumlu olduğuna yönelik şüphelerimi doğrulamaya alıştığ. Başka hiçbir konuda olmasa bile bunda şansımız yaver gitti. Wilem Söylem dersinden sonra Ambrose'un dairesine dönmesini izledi ve hemen akabinde vücudumu kaplayan bir bağcı ürpertisini savuşturmam gerekti. Fela onun geç yediği bir öğle yemeğini bitirip dairesine çekilmesini seyretti ve daha on beş dakika geçmeden sırtıma ve kollarıma sıcak iğneler batırılıyormuş gibi oldum.

Aynı akşamın ileriki saatlerinde, Arşiv'deki vardiyasının ardından Altın Midilli'ye dönen Ambrose'u takip ettim. Dairesine çıkalı çok olmamıştı ki iki omzumda da hafif birer baskı hissettim. Bu da beni bıçaklamaya çalıştığını gösteriyordu. Omuzların peşinden vücudumun daha mahrem bir bölümünün de drtldğ oldu.

Wil ile Sim bunun tesadüf olamayacağı konusunda benimle hemfikirdiler. Saldırgan Ambrose'tu. Daha da önemlisi, bana karşı her ne kullanıyorsa onu dairesinde tuttuğu kesindi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Tutuşma

Saldırıları pek de sık değildi, fakat hiçbir uyarıda bulunmaksızın gerçekleşiyordu.

Taslağı aramaya başlayışımızın beşinci gününde Ambrose kendini fazlasıyla asabi veya bıkkın hissediyor olacak ki tam sekiz saldırı gerçekleşti; ilki Wilem'in odasında uyandığım sırada, iki kere öğle yemeği esnasında, iki kez Revir'de fizyonomi çalışırken, sonra Balıkhane'de soğuk demir işçiliğiyle uğraştığım bir vakitte ardı ardına üç defa.

Ertesi gün hiçbir saldırıya maruz kalmadım. Böylesi bir açıdan daha bile kötüydü. Saatlerim endişe içinde beklemekle geçiyordu.

Ben de bu yüzden yemek yerken, yıkanırken, derslere girerken, öğretmenlerimle ve dostlarımla sohbet ederken çelik gibi bir Alar muhafaza etmeyi öğrendim. Üst Düzey Sempatı'de düello yaparken bile onu bırakmıyordum. Arayışımızın yedinci gününde bu durum ve vücudumun genel yorgunluğu iki sınıf arkadaşım karşısındaki ilk yenilgime sebep olarak namağlup düello serimi sona erdirdi.

Bunu umursamayacak kadar yorgundum diyebilirim, ama doğru söylemiş olmam.

Arayışımızın dokuzuncu gününde Wilem, Simmon ve ben okuma deliğimize taşıdığımız kitapları gözden geçiriyorduk ki kapı açıldı ve Fela sessizce içeri girdi. Her zamanki kucak dolusunun aksine tek bir kitap taşıyor, kesik kesik nefes alıp veriyordu.

“Buldum,” dedi parıldayan gözlerle. Sesi neredeyse hırçın denebilecek kadar heyecanlı çıkmıştı. “Bir kopyasını buldum.” Kalın deri ciltteki altın

varaklı yazıları okuyabilelim diye kitabı bize doğru tuttu: *Facci-Moen ve Scrivani*.

Scrivani'yi arayışımızın daha en başlarında öğrenmiştik. Uzun yıllar önce ölmüş Surthur adlı bir zahiriyecinin kaleme aldığı geniş bir taslak koleksiyonuydu. On iki kalın cildin tamamı ayrıntılı diyagramlarla ve tanımlamalarla doluydu. Fihristi bulduğumuz zaman arayışımızın bitmek üzere olduğunu sanmıştık, zira istediğimiz şey 'Tahripkâr Sempatilere Mânî Olma Etkisi Tecrübe Edilmiş Fevkalade Bir Beşlik Gremin İnşasına Mûteveccih Teferruatlı Çizenek, Konum: dokuzuncu cilt, seksen ikinci sayfa' olarak geçiyordu.

Arşiv'de *Scrivani*'nin sekiz farklı versiyonunu arayıp bulmamıza rağmen serinin tamamını asla elde edememiştik. Hiçbir yerde rastlamadığımız on bir cildin Kilvin'in özel kütüphanesinde durduğuna hiç şüphe yoktu.

İki gün sabahtan akşama kadar uğraştıktan sonra *Scrivani*'den vazgeçmiştik. Ne var ki şimdi Fela onu bulmuştu: hem de bulmacanın bir parçasını değil, hepsini.

"Doğru cilt olduğundan emin misin?" diye sordu Simmon, heyecan ve kuşku karışımı bir sesle.

Fela elini kapağın alt kısmından çekerek parlak sarı rakamı gözler önüne serdi: 9.

Ona doğru atılırken aceleden neredeyse sandalyemi deviriyordum. Fakat Fela gülümseyerek kitabı başının üstüne kaldırdı. "Önce bana bir akşam yemeği için söz ver," dedi.

Gülerek kitaba uzandım. "Bu iş bittikten sonra herkesi yemeğe çıkaracağım."

Fela iç geçirdi. "Bir de bana gelmiş geçmiş en iyi kâtip olduğumu söylemelisin."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi kâtipsin," dedim. "Bir düzine eli ve yüz çift gözü daha çıksa bile Wil'in olup olabileceğinden iki kat iyisin."

"İyy," dedi Fela ve kitabı bana uzattı. "Al bakalım."

Hemen masaya geçip kitabı açtım.

Simon kısık sesle, "Herhalde sayfaları falan eksiktir," dedi Wil'e. "Onca uğraştan sonra bu kadar kolay olamaz. Bir şeylerin tekerimize çomak sokacağını biliyorum."

Sayfaları çevirmeye ara verip gözlerimi ovuşturdum, sonra da onları kısarak yazılara baktım.

“Biliyordum,” diyen Sim arkasına yaslanarak sandalyesini iki arka ayağı üzerinde kaldırdı ve yorgun gözlerini elleriyle örttü. “Dur tahmin edeyim: kitap ya çürümüş ya da sayfalarını böcekler yemiş.”

Fela arkadan yaklaşp omzum üzerinden baktı. “Ah, hayır!” dedi kederle. “Bulunca hiç bakmamıştım. Öyle heyecanlıydım ki.” Başını kaldırdı. “İçinizde Eld Vintic okumayı bilen var mı?”

“Sizlerin Aturca dediğiniz o abuk sabuk çiziktirmeleri okumak bana yetiyor,” dedi Wilem huysuzca. “Bir yabancı dile daha ihtiyacım yok.”

“Ben çat pat bilirim,” dedim. “En fazla birkaç düzine sözcük.”

“Ben Eld Vintic okuyabilirim,” dedi Sim.

“Sahi mi?” İçimde yine bir umut yeşerdi. “Ne zaman öğrendin?”

Sim kitabı yakından görebilene dek sandalyesini yerde sürüdü. “E’lirliğimin ilk döneminde Eld Vintic dilinde yazılmış bazı şiirler duymuştum. Sonraki üç dönem Şansölye’den ders aldım.”

“Ben oldum olası şiirden hazzetmem,” dedim.

“Sen kaybediyorsun,” dedi Sim dalgın bir halde, birkaç sayfa çevirirken. “Eld Vintic şiirler gök gürültüsü gibidir. İnsanın içini titretir.”

“Vezni nasıldır?” diye sordum, ister istemez meraka kapılarak. “Ben vezin falan bilmem,” dedi dikkatini önündeki sayfaya vermiş olan Simmon. “Eld Vintic şiirler genelde şöyledir:

*“Scrivani’yi aradık; Surthur’un eserini
Ortalarda yoktu; umutlarımız söndü gitti
Lakin dostluk ağır bastı; kitap ayağımıza geldi
Avcı buldu getirdi; Fela, heyecandan yüzünü al basan
Göğsünde kalmamış nefesi; damarlarında asil kan
Kızartır yanaklarını; güzelliğin kızılı*

“İşte bunun gibi,” dedi Simmon, önündeki sayfaları taramaya devam ederek.

Fela’nın ona baktığını fark ettim. Gözlerine Simmon’u orada otururken görüp de hayrete kapılmış gibi bir bakış hâkimdi.

Hayır, sanki o noktaya dek Simmon tıpkı bir mobilya gibi boşluk işgal eden bir nesneydi. Fakat Fela bu sefer onu bütünüyle algılıyordu. Açık sarı saçları, çene hatları, gömleğinin altındaki omuzlarının genişliği... Bu sefer onu gerçekten *görü*yordu.

Bakın şu kadarını söyleyeyim. Sırf bu anın gerçekleşmesi bile Arşiv'i arayarak geçirdiğimiz tüm o berbat, sinir bozucu günlere değdi. Fela'nın Simmon'a âşık olduğunu görünce, döktüğüm kana ve yaşadığım ölüm korkusuna değdi. Aşk diyorsam sırlıslıkla değil, azıcık. Yalnızca aşkın o ilk ve belli belirsiz nefesini kastediyorum. Bu nefes o denli ufaktı ki herhalde Fela bile fark etmemişti. Öyle gökyüzünde çakan ve peşinden gümbürtüsü yükselen bir şimşek gibi dramatik de değildi. Hani çakmaktaşı çeliğe çarptığında çıkan kıvılcım neredeyse gözle takip edemeyeceğiniz kadar çabuk kaybolur. Yine de onun orada, göremediğiniz bir yerde tutuştuğunu bilirsiniz.

“Sana kim Eld Vintic şiirleri okudu?” diye sordu Wil. Fela gözlerini kırıştırarak kitaba doğru döndü.

“Kukla,” dedi Sim. “Onunla ilk tanıştığımda.”

“Kukla ha!” Wil saçını başını yolacak gibi oldu. “Tanrı cezamı versin! Niye daha en başından gidip ondan yardım istemedik ki? Bu kitabın Aturca yazılmış bir versiyonu varsa o mutlaka yerini biliyordur!”

“Aynı şey son birkaç gündür yüzlerce kez benim de aklımdan geçti,” dedi Simmon. “Ama Kukla'nın durumu son zamanlarda pek iyi değil. Bize fazla bir faydası dokunmaz.”

“Ayrıca Kukla nelerin yasaklılar listesinde olduğunu da bilir,” dedi Fela. “Öyle bir şeyi bize vereceğinden şüpheliyim.”

“Şu Kukla denen adamı benden başka herkes tanıyor mu?” diye sordum.

“Kâtipler tanır,” dedi Wilem.

“Sanırım ben bunun çoğunu kendi başıma çıkartabilirim,” dedi Simmon, dönüp benden tarafa bakarak. “Diyagramdan bir şey anlıyor musun? Bana zerre bir anlam ifade etmiyor.”

“Şunlar birer sigaldri sembolü.” Parmağımla işaret ettim. “O kadarı gün gibi açık. Şunlar da metalürji işaretleri.” Daha yakından baktım. “Geri kalanı... bilemiyorum. Belki de kısaltmadır. Herhalde üzerinde çalıştıkça ne olduklarını öğrenebiliriz.”

Gülümseyerek Fela'ya baktım. “Tebrikler. Hâlâ gelmiş geçmiş en iyi kâtipsin.”

Simmon'un da yardımlarıyla *Scrivani*'deki diyagramları çözmem iki günümü aldı. Daha doğrusu bu iş bir gün sürdü; sonraki günü sonuçları üst üste kontrol etmekle geçirdik.

Gremimi nasıl üreteceğimi öğrendikten sonra Ambrose’la tuhaf bir saklambaç oyununa tutuştum. Gremin sigaldrisi üzerinde çalışırken konsantrasyonumun hiç bozulmaması gerekiyordu. Bu da kendimi savunamayacağım anlamına geliyordu. Yani grem yapımında ancak Ambrose’un bir şeylerle uğraştığından emin olduğum zamanlar çalışabilirdim.

Grem üretmek çok hassas bir işti. Küçük gravürleri yaparken hataya yer yoktu. Ayrıca bölük pörçük çalışabiliyor olmam işimi zorlaştırıyordu. Ambrose genç bir kadınla beraber bir kafede kahve içerken yarım saat. Sembolik mantık dersine girdiği esnada kırk dakika. Arşiv’in giriş masasında görevliyken bir buçuk saat.

Gremim üzerinde çalışamadığım zamanlarda kendi özel projeme kafa yoruyordum. Aslında Kilvin beni Re’larlığa yakışır bir şey yapmakla görevlendirdiği için bir bakımdan şanslıydım. Bu bana Balıkthane’de istediğim kadar zaman geçirmek için harika bir bahane sağlıyordu.

Vaktimin geri kalanını Altın Midilli’nin ortak salonunda tembellik ederek değerlendirmekteydim. Kendimi oranın sürekli müşterilerinden biri olarak belletmem gerekiyordu. Böylece zamanı gelince fazla şüphe uyandırmayacaktım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Çalıntı

Her gece Anker'ın Yeri'ndeki minik odama çekiliyor, kapıyı kilitliyor, pencereden dışarı çıkıyor ve o gece başımda ilk nöbeti hangisi tutacaksa gidip ya Wil'in ya da Sim'in odasına gizlice giriyordum.

Durumum o an için ne denli kötü olursa olsun Ambrose'un dairesine girenin ben olduğumu anlaması halinde çok daha kötüleşeceğinin farkındaydım. Yaralarım iyileşiyor olsa bile beni ele vermek için fazlasıyla yeterliydi. Ben de bu yüzden normal bir görünüm sergilemek amacıyla uğraşıyordum.

Bir gece geç vakit ancak ayak sürüyenlerde rastlanabilecek bir çeviklik ve zindellikle Anker'ın Yeri'ne girdim. Anker'ın işe yeni aldığı garson kızla sohbet etmeye yönelik zayıf bir girişimde bulundum, sonra da yarım somun ekmek alıp merdivenlerden yukarı çıktım.

Bir dakika sonra yine ortak salondaydım. Vücudum panikten kaynaklanan bir terle kaplıydı ve kalp atışlarım kulaklarımda zonkluyordu.

Garson kız başını kaldırıp bana baktı. "Fikrini değiştirip benimle içki içmeye mi geldin?" dedi gülümseyerek.

Başımı o kadar büyük bir hızla sağa sola salladım ki saçlarım kamçı gibi savruldu. "Geçen gece çalmayı bitirdikten sonra lavtamı burada mı bıraktım?" diye çılgınca sordum.

Kız da başını iki yana salladı. "Her zamanki gibi yanında götürdün. Hani kutusunu bağlaman için biraz iplik isteyip istemediğini sormuştum."

Bir kedinin süratiyle yukarı çıktım. Sonra yine bir dakika bile geçmeden aşağı indim. "Emin misin?" dedim soluk soluğa. "Tedbir olsun diye barın arkasına bir bakar mısınız?"

Kız baktı, ama lavta orada yoktu. Kilerde de değildi, mutfakta da.

Merdivenlerden çıkıp minik odamın kapısını açtım. O boyuttaki bir odada bir lavta kutusunun sığabileceği fazla yer yoktu. Lavtam yatağın altında değildi. Küçük masanın yanında duvara dayanmamıştı. Kapının arkası da boştu.

Lavta kutum yatağın ayakucundaki sandığa asla giremezdi. Buna rağmen oraya da baktım. Yoktu. Emin olmak için yatağın altına bir kez daha göz attım. Yine yoktu.

Pencereyi inceledim. Damda dururken dışarıdan açabileyim diye güzelce yağlamış olduğum basit mandalı da.

Yine kapının arkasını taradım ve bir sonuç elde edemedim. Ardından yatağıma oturdum. Önceden bitkinsem artık bambaşka bir şeydim. Kendimi ıslak kâğıttan yapılmış gibi hissediyor, sanki nefes alamıyordum. Biri adeta kalbimi göğsümden çalmıştı.

Otuzuncu Bölüm

Tuzdan Daha Değerli

“Bugün,” dedi Elodin neşeyle, “konuşulamayacak şeylerden konuşacağız. Özellikle de bazı şeylerin niçin konuşulmayacağından.”

İç geçirip kalemimi bıraktım. Her gün derse gelirken Elodin’in bize sahiden bir şeyler öğreteceğini umuyordum. Her gün bir zihin açıklığı anından istifade etmeye hazır olarak yanımda bir dosya ve az sayıdaki kıymetli kâğıtlarımdan bir tane getiriyordum. Her gün Elodin’in gülmesini ve tüm bu sonu gelmez saçmalıkların aslında azmimizi ölçmek için yaptığı bir imtihan olduğunu söylemesini bekliyordum.

Ve her gün hayal kırıklığına uğruyordum.

“Önemli şeylerin büyük çoğunluğu damdan düşer gibi söylenmez,” dedi Elodin. “Bunlar açıkça dile getirilemez sadece ima edilebilirler.” Neredeyse tamamı boş olan sınıftaki bir avuç öğrencisine baktı. “Bana açıklanamayacak bir şey söyleyin.” Uresh’i işaret etti. “Önce sen.”

Uresh bir müddet düşündü. “Espri. Bir espriyi açıklarsak anlamı kalmaz.”

Elodin başını salladı, sonra da parmağını Fenton’a doğrulttu.

“İsimlendirme?” dedi Fenton.

“Bak bu ucuz bir cevaptı Re’lar,” dedi Elodin, onu hafiften azarlayarak. “Ama dersimin içeriğini doğru tahmin ettiğin için seni bu seferlik affediyorum.” Beni gösterdi.

“Açıklanamayacak hiçbir şey yoktur,” dedim kendimden emin bir sesle. “Bir şey anlaşılabiliriyorsa açıklanabilir de. Biri bu açıklamayı doğru biçimde yapamayabilir. Ama bu yalnızca açıklamanın zor olduğunu gösterir, imkânsız olduğunu değil.”

Elodin işaret parmağını kaldırdı. “Ne zor ne de imkânsız. Sadece anlamsız. Bazı şeyler yalnızca tecrübe edilebilir.” İnsanı zıvanadan çıkaran bir tebessüm etti. “Bu arada senin vereceğin cevap ‘müzik’ olmalıydı.”

“Müzik kendi kendini açıklar,” dedim. “O hem yoldur hem de yolu gösteren harita. İkisi birdendir.”

“Müziğin nasıl oluştuğunu açıklayabilir misin?” diye sordu Elodin.

“Tabii ki,” dedim, böyle bir şeyi yapabileceğimden emin olmasam bile.

“Peki müziğin nasıl oluştuğunu müzik kullanmadan açıklayabilir misin?”

Bu soru beni gafil avladı. Ben bir cevap bulmaya çalışırken Elodin dönüp Fela’ya baktı.

“Aşk?” diye sordu Fela.

Elodin utanmışçasına bir kaşını kaldırdı, derken başını beğeniyle salladı.

“Bir dakika,” dedim. “İşimiz daha bitmedi. Müzik kullanmadan onu açıklayabilir miyim bilmiyorum, ama bunun konumuzla bir ilgisi yok. Zaten öylesi açıklama değil tercüme olur.”

Elodin’in yüzünde bir tebessüm belirdi. “Aynen öyle!” dedi. “Tercüme. Her açık bilgi aslında tercüme edilmiş bir bilgidir ve her tercüme kusurludur.”

“Yani her açık bilgi kusurlu mudur?” diye sordum. “Gidin Brandeur Hoca’ya geometrinin subjektif olduğunu söyleyin. Aranızda çıkacak tartışmayı dinlemeyi çok isterim.”

“Her bilgi değil,” diye kabullendi Elodin. “Ama çoğu.”

“İspatlayın,” dedim.

“Var olmama ispatlanamaz,” diye lafa karıştı Uresh. Sesi bıkkın çıkıyordu. “Mantık hatası.”

Bu örnek karşısında dişlerimi sıktım. Hakikaten de bir mantık hatası yapmıştım. Daha iyi dinlenebilmiş olsaydım böyle bir hatayı asla yapmazdım. “Öyleyse uygulamalı olarak gösterin.”

“Peki, peki,” dedi Elodin ve Fela’nın oturduğu yere gitti. “Fela’nın örneğini kullanacağız.” Onu elinden tutup ayağa kaldırdı ve bana da kalkmamı işaret etti.

Gönülsüzce doğruldum ve Elodin bizi karşılıklı olarak sınıfın önüne dikti. “İşte burada iki hoş insan var,” dedi. “Bir odada karşılaşıyorlar ve gözleri buluşuyor.”

Elodin beni omzumdan itince ileri doğru yarım adım tökezledim. “Oğlan merhaba diyor. Kız da merhaba diyor. Kız gülümsüyor. Oğlan huzursuzca kıpırdanıyor.” Ben de o sırada aynen öyle yapıyordum. Sınıftakilerden hafif gülüşmeler yükseldi.

“Havada bir elektrik var,” dedi Elodin, gidip Fela’nın arkasında durarak. Ellerini onun omuzlarına koydu ve kulağına doğru eğildi. “Kız oğlanın vücut hatlarını beğeniyor,” dedi usulca. “Ağzının şeklini merak ediyor. Bunun gönül vereceği kişi olup olmadığını, kalbini ona açıp açamayacağını düşünüyor.” Yanakları pespembe kesilen Fela gözlerini yere dikti.

Elodin bu sefer de benim arkama geçti. “Kvothe ona bakıyor ve hayatında ilk defa erkekleri resim çizmeye, heykel yapmaya, şarkı söylemeye yönlendiren o dürtüyü anlıyor.”

Yeniden çevremizde dolandı ve sonunda nikâh kıymaya hazırlanan bir rahip gibi aramızda durdu. “Aralarında hassas ve narin bir bağ oluşuyor. Kırağı kadar kırılgan bir şey. Bunu ikisi de hissedebiliyor.”

Gözlerimin içine baktı. Kara gözlerindeki ifade ciddiydi. “Bu durumda ne yaparsın?”

Ben de tam bir hayret içinde ona baktım. İsimlendirmeden daha az bildiğim bir şey varsa o da kadınlarla flört etmektir.

“Burada gidilebilecek üç yol var,” dedi Elodin sınıfa. Bir parmağını kaldırdı. “Bir: genç âşıklarımız hislerini ifade etmeye çalışabilirler. Kalplerinin söylemekte olduğu ve o esnada yarım yamalak işittikleri şarkıyı çalma girişiminde bulunabilirler.”

Etki yaratmak için duraksadı. “Bu iyi niyetli enayilerin yoludur ve sonu kötü biter. Aranızdaki bu şey bahsi edilemeyecek kadar ürkektir. Bu öyle küçük bir kıvılcımdır ki en dikkatli nefes bile onu söndürebilir.”

Baş İsimci kafasını sağa sola salladı. “Ne kadar zeki olursanız olun, sözcükleri ne kadar iyi kullanırsanız kullanın kaybetmeye mahkûmsunuzdur. Çünkü ağızlarınız aynı dili konuşsa bile kalpleriniz konuşmaz.” Bana dikkatle baktı. “İşte bu bir tercüme meselesidir.”

Elodin bu sefer de iki parmağını birden kaldırdı. “İkinci yol daha dikkatlidir. Önemsiz şeylerden konuşursunuz. Havadan sudan. İkinizin de bildiği bir tiyatro oyunundan. Birlikte vakit geçirirsiniz. El ele tutuşursunuz. Öyle yaparak birbirinizin sözcüklerinin altında yatan gizli anlamları öğrenirsiniz. O sayede de zamanı gelince birbirinizin dilini konuşabilirsiniz ve iki taraf da söylenenleri anlayabilir.”

Elodin eliyle benden tarafı gösterdi. “Tabii bir de üçüncü yol var. Kvothe’nin yolu.” Ağır adımlarla yanıma geldi ve Fela’yı karşısına alarak benimle omuz omuza durdu. “Aranızda bir şey seziyorsun. Harika ve hassas bir şey.”

Romantik ve dertli bir sesle iç geçirdi. “Ve her şeyde katiyet aradığın için meseleyi zorlamaya karar veriyorsun. Yani en kısa yolu seçiyorsun. Sana göre en iyi olanını.” Elodin ellerini Fela’ya doğru uzattı ve bir şeyleri tutmaya çalışır gibi parmaklarını hızla açıp kapadı. “Bu yüzden uzanıp bu genç kadının göğüslerini avuçluyorsun.”

Fela ve ben hariç herkesten şaşkın kahkahalar yükseldi. Kaşlarımı çattım. Kollarını göğsünde kavuşturan Fela’nın yanaklarındaki kızarıklık boynundan aşağı inip gömleğinin kapattığı yerden sonra bile devam etti.

Elodin ona sırtını dönüp gözümün içine baktı.

“Re’lar Kvothe,” dedi ciddiyetle. “Uyuyan zihnini dünyanın fısıldadığı gizli dile uyandırmaya çalışıyorum. Seni anlamam için ayartmaya çalışıyorum. Seni *eğitmeye* çalışıyorum.” Yüzü neredeyse benimkine değene dek öne doğru eğildi. “Memelerimi avuçlamayı bırak.”

Elodin’in sınıfından çıkarken kafam bozuktu.

Yine de açık konuşmak gerekirse son birkaç gündür kafam hep bozuğun farklı evrelerini yaşıyordu. Bu durumu dostlarımdan gizlemeye çalışsam da sırtımdaki onca ağırlığın altında ezilmeye başlıyordum.

Bardağı taşıran son damla lavtamı kaybetmek olmuştu. Başka her şeye katlanabilirdim –göğsümdeki yakıcı acıya, dizlerimdeki daimi ağrıya, uykusuzluğa, Alarımı yanlış bir zamanda bozup ansızın kan kusmaya başlayacağıma yönelik sonu gelmez korkuya.

O güne kadar her şeyle başa çıkabilmişim –ümitsiz fukaralığımla, Elodin’in dersinden duyduğum hüsrarla. Hatta Devi’nin hiddet dolu bir yürek, kanımdan üç damla ve fırtınalı bir okyanus gibi bir Alar’la nehrin karşısında beklediğini bilmekten doğan en yeni endişemle.

Ama lavtamı kaybetmek fazla gelmişti. Mesele sadece Anker’ın yerinde bedavaya kalmak ve karnımı doyurmak için ona ihtiyaç duymam değildi. Üniversite’den ayrılmak zorunda kalırsam geçimimi sağlayabilmemin yegâne yolunun o olması da.

Hayır. Mesele başka her şeye ancak müziğim sayesinde katlanabiliyor olmamdı. Müziğim dağılmamı önleyen bir tutkal gibiydi. Onu kaybedeli sadece iki gün olmuştu ve daha şimdiden parçalara ayrılıyordum.

Elodin'in dersinden sonra Balıkhane'de bir masanın üzerine eğilerek saatler geçirme fikrini kaldıramadım. Bunu düşünmek bile ellerimi sızlatıyordu ve uykusuzluktan gözlerim mucuk mucuk olmuştu.

O yüzden erken bir öğle yemeği yemek için Anker'ın Yeri'ne yollandım. Herhalde her zamankinden daha acınası bir halim vardı ki Anker çorbanın yanında iki dilim domuz salamı ve bir de bira getirdi.

"Kusuruma bakmazsan akşamki randevunun nasıl geçtiğini sorabilir miyim?" dedi Anker, bara yaslanarak.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Affedersin?"

"Senin şu genç hatunla yediğin yemeği diyorum," dedi. "Üstüme vazife olmayan işlere karışmak istemem, ama notun kime geldiğini bilmem için onu okumam gerekiyordu."

Anker'ı en ifadesiz bakışımla süzdüm.

O da bana şaşkın bir bakış attı, ardından kaşlarını çattı. "Yoksa Laurel sana notunu vermedi mi?"

Başımı iki yana sallayınca Anker sert bir küfür etti. "Yemin ederim bazı günler o kızın iki kulağının arası cereyan yapıyor." Barın arkasında eşelenmeye başladı. "Habercinin biri evvelsi gün sana bir not bıraktı. Laurel'a buraya geldiğin zaman onu sana vermesini söylemiştim. İşte." Nemli ve perişan görünümlü bir kâğıt parçasını tutup bana uzattı.

Notta şöyle yazıyordu:

Kvothe,

Kasabaya geri döndüm ve bu akşam çekici bir beyefendiyle beraber yemek yemeyi çok isterim. Maalesef çevremde öyle biri yok. Acaba Kırık Çıta'da bana eşlik eder misin?

Sevgilerimle,

D.

Bunu okuyunca moralim bir nebze düzeldi. Denna'dan nadiren mesaj gelirdi ve beni daha önce hiç akşam yemeğine davet etmemişti. Buluşmamızı kaçırdığıma kızsam da kasabaya dönmüş olduğunu ve beni görmek istediğini bilmek mutlu olmama yeter de artardı.

Öğle yemeğimi alelacele yalayıp yuttum ve Imre'ye erkenden gidebilmek için Siaruca dersini ekmeye karar verdim. Denna'yı bir dönüyü

aşkın zamandır görmüyordum ve düşünebildiğim kadarıyla onunla vakit geçirmek bana dertlerimi unutturabilecek tek şeydi.

Nehre yaklaşırken şevkim biraz kırıldı: Yaptığım yürüyüş oldukça uzundu ve daha Taşköprü'yü bile aşmadan dizlerim ağrımaya başlamıştı. Güneş gözlerimi kamaştıracak kadar parlak olmasına rağmen erken kış rüzgârlarının soğuşunu kırabilecek kadar sıcak değildi. Yoldan kalkan toz gözlerime kaçıyor, boğazımı yakıyordu.

Denna'yı genellikle kaldığı hanların hiçbirinde bulamadım. Muslukçu'da veya Fıçı ile Balya'da müzik dinlemiyordu. Deoch yahut Stanchion da onu görmemişti. Ben başka işlerle meşgulken kasabadan ayrıldığından endişelenmeye başlıyordum. Kasabaya aylarca uğramayabilirdi. Hatta bir daha asla geri gelmeyebilirdi.

Derken bir köşeyi döndüm ve onu küçük bir parkta, bir ağacın altında otururken gördüm. Bir elinde bir mektup, diğerinde de yarısı yenmiş bir armut tutuyordu. Bu mevsimde armudu nereden bulmuştu ki?

Parkın yarısını katetmişken ağlamakta olduğunu fark ettim. Ne yapacağımı bilmez bir halde olduğum yerde kalakaldım. Yardımına koşmak istesem de onu rahatsız edebileceğimden çekinmekteydim. Belki de en iyisi...

“Kvothe!”

Denna armudun geri kalanını attı, ayağa fırladı ve parkta bana doğru koşmaya başladı. Gülümsemesine karşın gözlerinin etrafı kızarıktı. Bir eliyle yanaklarını sildi.

“İyi misin?” diye sordum.

Gözleri yeni yaşlarla doldu, fakat onları akıtmadan evvel gözlerini yumdu ve başını hızla sağa sola salladı. “Hayır,” dedi. “Pek iyi değilim.”

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

Denna gömleğinin koluyla gözlerini sildi. “Sadece burada bulunarak bile yeteri kadar yardım ediyorsun.” Mektubu küçük bir kare şeklinde katlayıp cebine tıktırdı. Sonra yeniden gülümsedi. Bu bir maske gibi takılan o zoraki tebessümlerden değildi. Gözyaşlarına rağmen insanın yüreğini ısıtan gerçek bir tebessümdü.

Sonra başını yana yatırarak bana daha yakından baktı. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Peki ya sen?” diye sordu. “Bitkin bir halin var.”

Zayıf bir tebessüm ettim. Benimki zorakiydi ve o da bunun farkındaydı. “Son zamanlarda zor günler geçiriyorum.”

“Umarım kendini görüldüğün kadar kötü hissetmiyorsundur,” dedi nazikçe. “Yeterince uyuyamıyor musun?”

“Hayır,” diye itiraf ettim.

Denna konuşmak için derin bir nefes aldı, fakat dudağını ısırıldı. “Konuşmak ister misin?” diye sordu. “Faydam dokunur mu bilmiyorum ama...” Omuz silkerek ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı. “Ben de pek iyi uyuyamıyorum. Nasıldır bilirim.”

Yardım teklifi beni hazırlıksız yakaladı. Kendimi sanki... Kendimi nasıl hissettiğimi tam olarak tarif edemem. Bu, sözcüklere sığdırılabilecek bir his değildi.

İçime dokunan şey yardım teklifi olmamıştı. Dostlarım günlerdir bana yardımcı olabilmek için canla başla çabalıyorlardı. Fakat Sim’in yardım etme hevesi bundan farklıydı. Onun yardımı ekmek kadar güvenilirirdi. Fakat Denna’nın beni umursadığını bilmek... İşte bu soğuk bir kış gecesinde içilen bir yudum şarap gibiydi. Şarabın o tatlı mı tatlı sıcaklığını göğsümde duyumsayabiliyordum.

Ona gülümsedim. Bu sefer gerçekten. İfadem yüzüme yabancı gelince ne zamandan beri farkında bile olmaksızın surat astığımı merak ettim. “Sadece burada olarak bile yeteri kadar yardım ediyorsun,” dedim dürüstçe. “Seni görmek moralimi düzeltmeye yetiyor.”

Gözlerini yuvarladı. “Elbette. Kıpırmızı suratım her derde devadır.”

“Konuşacak fazla bir şey yok,” dedim. “Kötü talihim kötü kararlarıma dolandı ve ben de bedelini ödüyorum.”

Denna ağlamaklı bir sesle kıkırdadı. “Ben öyle şeylerden *hiç* anlamam,” dedi, dudaklarını muzipçe büzerek. “En kötüsü de hatanın kendinde olduğunu bilmek, değil mi?”

Dudaklarımın onunkileri taklit ettiğini hissettim. “Öyle,” dedim. “Doğrusunu söylemek gerekirse, beni oyalayacak bir dili halimden anlayan bir kulağa yeğlerim.”

“İşte o bende var,” diyen Denna koluma girdi. “Geçmişte aynı şeyi senin bana kaç defa yaptığını ancak Tanrı bilir.”

Adımlarımı onunkilere uydurdum. “Yaptım mı sahiden?”

“Hem de kaç kere,” dedi. “Yanımda olduğunu unutmam kolay oluyor.” Kısa bir süreliğine yürümeyi bıraktı. Kol kola olduğumuz için ben de durmak zorunda kaldım. “Yanlış söyledim. Yanımda olduğunda unutmam kolay oluyor demek istedim.”

“Neyi unutman?”

“Her şeyi,” dedi ve bir an için sesi muzipliğini yitirdi. “Hayatımın bütün kötü kısımlarını. Kim olduğumu. Arada bir kendimden ayrı kalabilmek iyi geliyor. Sen bunu yapmama yardım ediyorsun. Uçsuz bucaksız, fırtınalı bir denizdeki güvenli limanımsın.”

Kıkırdadım. “Öyle miyim?”

“Öylesin,” dedi rahat bir tavırla. “Güneşli bir günde altı gölgeli söğüt ağacımsın.”

“Sen de,” dedim, “uzaktaki bir odadan gelen tatlı bir müziksın.”

“Bak bu güzeldi,” dedi Denna. “Yağmurlu bir akşamüstü beklenmedik bir pastasın.”

“Kalbimdeki zehri emen bir merhemsin,” dedim.

“Hımm.” Biraz kararsız gözüktü. “Ondan emin değilim. Zehir dolu bir kalp pek de hoş bir düşünce değil.”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Aklımdan geçerken bu kadar kötü gelmemişti.”

“Benzetmeleri abartırsan işte böyle olur,” dedi ve duraksadı. “Notumu aldın mı?”

“Bugün aldım,” dedim, pişmanlığımı sesime yansıtarak. “Daha bir iki saat önce.”

“Ah,” dedi Denna. “Kötü olmuş. Güzel bir akşam yemeğini kaçırdın. Senin payını da yedim.”

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım, fakat Denna gülümseyerek başını sağa sola salladı. “Dalga geçiyorum. Aslında yemek bahaneydi. Sana gösterecek bir şeyim var, ama bulması zor birisin. Yarın Anker’ın Yeri’nde şarkı söylemeni beklemem gerekecek sanıyordum.”

Ansızın göğsüme saplanan sızı o kadar güçlüydü ki Denna’nın varlığı bile onu bütünüyle bastıramadı. “Bugün karşılaşmamız iyi olmuş,” dedim. “Yarın şarkı söyleyebileceğimden emin değilim.”

Başını biraz yan yatırarak beni süzdü. “Mahv geceleri hep söylersin. Seni bulmak zaten zor, bir de bunu değiştireyim deme.”

“Bak şu konuşana,” dedim. “Seni aynı yerde iki defa yakalayabildiğim hiç olmadı.”

“Tabii canım, *hep* de beni ararsın ya,” deyip geçti, sonra heyecanlı bir ifadeyle sırtıttı. “Ama bunun konuyla ilgisi yok. Hadi gel. Seni yeteri kadar oyalayacak bir şey biliyorum.” Beni kolumdan çekiştirerek hızla yürümeye başladı.

Coşkusu bulaşıcıydı ve Imre'nin dolambaçlı yollarında onu takip ederken elimde olmaksızın sırtıma başladı.

Sonunda küçük bir vitrine geldik. Heyecandan neredeyse yerinde duramayacak gibi gözüken Denna önüme geçti. Ağladığına dair bütün emareler kaybolmuştu ve gözleri pırıl pırıldı. Serin ellerini yüzüme koydu. "Gözlerini kapa," dedi. "Bu bir sürpriz!"

Dediğini yaptım ve Denna elimden tutarak bana birkaç basamak çıkardı. Dükkânın içi loştu ve deri kokuyordu. Bir erkek sesinin konuştuğunu duydum. "Bu o mu?" Bunu hareket eden bazı şeylerin gürültüsü izledi.

"Hazır mısın?" dedi Denna kulağıma. Tebessümünü sesinde duyabiliyordum. Nefesi ensemdeki tüyleri gıdıklıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim dürüstçe.

Bastırıldığı kahkahasının soluğu kulağıma vurdu. "Tamam. Aç gözlerini."

Gözlerimi açınca uzun bir ahşap tezgâhın arkasında bekleyen zayıf, yaşlıca bir adamla karşılaştım. Önünde açık bir kitap gibi duran içi boş bir lavta kutusu vardı. Denna bana bir hediye almıştı. Lavtam için bir kutu. Çalınan lavtam için.

Bir adım yaklaştım. Boş kutu uzun ve ince olup pürüzsüz siyah deriyle kaplıydı. Hiç menteşesi yoktu. Kenarlarına yerleştirilmiş yedi adet parlak çelik toka sayesinde üst kısmı bir kutunun kapağı gibi kaldırılıbiliyordu.

İç kısmı yumuşacık kadifeydi. Dokunmak için uzanınca dolgunun sünger gibi gevşek fakat elastik olduğunu öğrendim. Kadife iç kaplama yaklaşık bir buçuk santim kalınlığındaydı ve koyu bordo renge boyanmıştı.

Tezgâhın arkasındaki adam hafif bir tebessüm etti. "Bayanın ince bir zevki var," dedi. "Ve ne istediğini çok iyi biliyor."

Adam kapağı kaldırdı. "Deri yağlandı ve cilalandı. Altında isfendan ağacından iki kat kaplama var." Bir parmağını kutunun alt yarısında gezdirdi, sonra da kapağın kenarındaki uyumlu bir girintiyi işaret etti. "Hava sızdırmayacak biçimde kapanabiliyor. O yüzden sıcak, nemli bir odadan buz gibi bir geceye çıkarken endişelenmenize gerek yok."

Kutunun kenarlarındaki tokaları bir bir kapatmaya başladı. "Bayan pirince karşı çıktı. Bunlar som çelikten. Ve yerlerine oturtulduktan sonra kapak bir contayla birleşiyor. Kutuyu nehre hatırsanız bile içindeki kadife hiç ıslanmaz." Omuz silkti. "Tabii su zamanla derinin içine işler. Ama insanın elinden ancak bu kadarı geliyor."

Adam kutuyu ters çevirdi ve parmak eklemlerini kullanarak yuvarlak tabana sertçe vurdu. "Hantal ve ağır olmasın diye isfendani ince bıraktım ve

Glantz çeliğinden şeritlerle destekledim.” Denna’nın sırtarak beklediği yeri işaret etti. “Bayan Ramston çeliği istedi, ama ona Ramston’un güçlü olmasına rağmen kırılğan da olduğunu açıkladım. Glantz çeliği daha hafiftir ve şeklini korur.”

Beni şöyle bir süzdü. “Genç beyefendi isterse teknenin üstüne çıkabilir. Yine de kutu ezilmeyecektir.” Ağzı hafifçe büzüldü ve bu sefer de ayaklarına baktı. “Tabii öyle bir şey yapmamanız daha iyi olur.”

Kutuyu yine üst kısmı yukarı bakacak şekilde çevirdi. “Bu belki de son yirmi yıl içerisinde ürettiğim en güzel enstrüman kutusu.” Onu tezgâhta bana doğru itti. “Memnun kalacağınızı umuyorum.”

Nutkumun tutulduğu o ender anlardan birini yaşıyordum. Elimi uzatıp derinin üstünde gezdirdim. Sıcak ve düzgündü. Omuz askısının takılacağı çelik halkaya dokundum. Sevincinden adeta dans eden Denna’ya baktım.

Denna hevesle bir adım yaklaştı. “En güzel tarafı da şu,” diyerek tokaları öyle kolaylıkla açtı ki bunu daha önce de yaptığını anladım. Kapağı kaldırıp bir parmağıyla kutunun içini dürttü. “Dolgusu her şekle uyum sağlamak için tasarlandı. Bu yüzden gelecekte nasıl bir lavtan olursa olsun içine tam oturacak.

“Bir de şuna bak!” Sapın yerleşeceği kısımdaki kadifeye bastırıp parmaklarını çevirince bir kapak açıldı ve gizli bir bölüm ortaya çıktı. Denna yine sırttı. “Bu da benim fikrimdi. Gizli bir cep gibi.”

“Tanrı’nın bedeni aşkına Denna,” dedim. “Bu sana bir servete mal olmuştur.”

“Eh, bilirsin işte,” dedi yapmacık bir tevazuyla. “Biraz birikmişim vardı.”

Elimi kutunun içinde gezdirerek kadifeye dokundum. “Denna, ciddiylim. Bu kutu lavtam kadar değerli...” İçim burkulunca sözlerimi yanda bıraktım. Artık bir lavtam yoktu.

“Kusuruma bakmazsanız bayım,” dedi tezgâhın arkasındaki adam, “lavanız saf gümüşten yapılmış değilse bu kutu ondan çok daha değerlidir.”

Kapağa tekrar dokunurken içimdeki sızının giderek arttığını hissettim. Söyleyecek tek kelime bile düşünemiyordum. Denna bana bu harikulade hediye verdiğinden sonra lavtamı çaldırılmış olduğumu ona nasıl açıklayacaktım?

Denna heyecanla sırttı. “Bakalım lavtan içine nasıl oturacak!”

Eliyle işaret etti ve tezgâhın arkasındaki adam lavtamı çıkartıp kutuya koydu. Lavta içine cuk oturdu.

Ağlamaya başladım.

“Tanrım, çok utanıyorum,” deyip sümkürdüm.

Denna nazikçe koluma dokundu. “O kadar üzgünüm ki,” diye üçüncü kez tekrarladı.

Küçük dükkânın önündeki kaldırımda oturuyorduk. Denna’nın önünde gözyaşlarına boğulmam yeterince kötüydü. Bir de kendimi dükkân sahibinin karşısında toparlamaya mecbur kalmak istememiştim.

“Tam oturacağından emin olmak istedim,” dedi Denna mustarip bir yüz ifadesiyle. “Sana o notu bırakmamın sebebi buydu. Akşam yemeğine geldiğinde sana sürpriz yapacaktım. Lavtanın kaybolduğunu bile bilmeyecektin.”

“Önemli değil,” dedim.

“Önemli olduğu belli,” dedi gözleri yaşlarla dolmaya başlayan Denna. “Sen ortalarda gözükmeyince ne yapacağımı bilemedim. Dün gece seni her yerde aradım. Kapını çaldım, ama cevap vermedin.” Gözlerini ayaklarına dikti. “Seni aradığım zaman asla bulamıyorum.”

“Denna,” dedim, “her şey yolunda.”

Bana bakmayı reddederek başını hışımla iki yana sallarken yaşlar yanaklarından süzölmeye başladı. “Hiç de öyle değil. Bilmem gerekirdi. Lavtanı kollarına aldığında onu bebeğinmiş gibi tutuyorsun. Senin lavtana baktığın gibi biri bana bakacak olsaydı...”

Boğazı düğümlendi ve sertçe yutkunmasının takiben sözcükler yine birbiri ardına ağzından dököldü. “Onun hayatındaki en önemli şey olduğunu biliyordum. Zaten bu yüzden sana onu güvende tutacak bir şey vermek istedim. Ama böyle olacağını...” Yeniden yutkunarak yumruklarını sıktı. Vücudu öyle gergindi ki az kalsın titremeye başlayacaktı. “Tanrım, amma aptalım! Hiç düşünmüyorum. Bunu hep yapıyorum. Her şeyi mahvediyorum.”

Saçları suratının etrafına dököldüğü için Denna’nın yüz ifadesini göremiyordum. “Benim neyim var böyle?” dedi alçak ve öfkeli bir sesle. “Niye bu kadar salağım? Niye bir kerecik olsun bir şeyi doğru düzgün yapamıyorum?”

“Denna.” Nefes bile almamacasına konuştuğu için onu durdurmam gerekmişti. Elimi koluna koyunca biraz gerilerek sustu. “Denna, böyle olacağını bilmen mümkün değildi,” dedim. “Ne zamandır bir enstrüman çaluyorsun? Bir ay mı? Hayatın boyunca hiç enstrümanın oldu mu?”

Başını iki yana sallarken saçları halen yüzünü gizlemekteydi. “Bir tek o lire sahiptim,” dedi usulca. “Ama sadece yangından önceki birkaç gün boyunca.” Nihayet başını kaldırdığı zaman suratında katıksız bir azap ifadesi vardı. Gözleri ve burnu kıpkırmızıydı. “Bu hep oluyor,” dedi. “Ne zaman iyi bir şey yapmaya kalksam yüzüme gözüme bulaştırıyorum.” Bana perişan bir bakış attı. “Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin.”

Kahkaha attım. Tekrar gülebiliyor olmak harikaydı. Kahkaham karnımın derinliklerinden yükselip altın bir borazanın notaları gibi gırtlığımdan fırlamıştı. O kahkaha tek başına üç öğün sıcak yemeğe ve yirmi saatlik deliksiz bir uykuya bedeldi.

“Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum,” dedim, dizlerimdeki morlukları ve sırtımdaki kısmen kapanmış yara izlerini hissederek. Yüzüğünü almak için uğraşırken işleri nasıl karman çorman ettiğimi ona söylemeyi düşündüm. Sonra Ambrose’un beni öldürmeye çalıştığını öğrenmenin moralini düzeltmeyeceğine karar verdim. “Denna, ben iyi başlayıp kötü sonuçlanan fikirlerin kralıyım.”

Bunu duyunca minik bir tebessüm etti ve gömleğinin koluyla gözlerini sildi. “Demek ki ikimiz de gözü yaşlı budalanın tekiyiz, değil mi?”

“Öyleyiz,” dedim.

“Özür dilerim,” dedi tekrar, tebessümü kaybolurken. “Sadece senin için güzel bir şey yapmak istemiştım. Ama bu tür konularda hiç başarılı değilim.”

Denna’nın elini iki elimle birden tutup öptüm. “Denna,” dedim tam bir içtenlikle, “bu hayatım boyunca birinin benim için yaptığı en güzel şeydi.”

Kabaca homurdandı.

“Doğru söylüyorum,” dedim. “Sen yol kenarında bulduğum parlak bir penisin. Sen tuzdan veya uzun bir gece yürüyüşünün sonundaki aydan daha değerlisin. Sen ağzımdaki tatlı şarap, genzimdeki şarkı, yüreğimdeki kahkahasın.”

Denna’nın yanaklarının kızarmasını umursamadan devam ettim.

“Sen benim gibi biri için fazla iyisin,” dedim. “Bedelini ödeyemeyeceğim bir lüksün. Yine de benimle gelmen için ısrar ediyorum. Sana bir yemek ısmarlayacağım ve adına Denna denilen o uçsuz bucaksız harikanın üzerinde saatlerce rapsodiler söyleyeceğim.”

Ayağa kalktım ve onu da kaldırdım. “Sana müzikler çalacağım. Şarkılar söyleyeceğim. Bu akşamüstü dünyanın geri kalanı bize ilişemeyecek.” Başımı biraz yana eğerek cümlemi bir soru haline getirdim.

Denna'nın dudak uçları yukarı kıvrıldı. "Kulağa çok hoş geliyor," dedi. "Bir akşamüstü boyunca da olsa dünyadan uzak kalmayı çok isterim."

Saatler sonra Üniversite'ye doğru yürürken adımlarımda bir coşku vardı. Islık çaldım. Şarkı söyledim. Omzumdaki lavtam bir öpücük kadar yumuşaktı. Güneş sıcak ve huzur vericiydi. Rüzgâr ılık mı ılıktı. Şansım dönmeye başlıyordu.

Otuz Birinci Bölüm

Pota

Lavtamı geri alınca gündelik hayatım çabucak eski dengesine kavuştu. Balıkhane'deki işlerim artık daha kolaydı. Derslerim rüzgâr gibi geçiyordu. Elodin'in sözleri bile kulağıma daha mantıklı geliyordu.

Simmon'u simya tesisinde ziyaret ederken moralim yüksekti. Çaldığım zaman kapısını açtı ve beni içeri buyur etti. "İşe yaradı," dedi heyecanla.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapadım. Simmon beni bazı şişelerin, tüplerin ve hava gazı ocaklarının dizili olduğu bir masaya götürdü. Gururla gülümseyerek rimel veya allık konuları türden basık, sığ bir kavanozu kaldırdı.

"Gösterebilir misin?" diye sordum.

Sim küçük bir hava gazı ocağını yaktı ve alevler sığ bir demir tavanın altına vurdu. Bir müddet sessizce bekleyerek tavanın tıslamasını dinledik.

"Yeni çizmeler aldım," dedi Sim laf olsun diye. Görebilmem için ayağını kaldırdı.

"Güzelmış," dedim hiç düşünmeden, sonra duraksayıp daha yakından baktım. "Şuradakiler kabara mı?" diye hayretle sordum.

Hınzırca sırttı. Kahkaha attım.

Demir tava ısınınca Sim kavanozun kapağını açtı ve işaret parmağının ucundaki etli kısmı kavanozun içindeki yarı saydam maddeye bastırdı. Akabinde gösterişli bir edayla elini kaldırdı ve parmağını bu sefer de sıcak demir tavanın yüzeyine dokundurdu.

Dayanamayıp ırkildim. Böbürlenircesine gülümseyen Sim ise parmağını geri çekmeden evvel uzunca bir süre bekledi.

"İnanılmaz," dedim. "Burada sahiden de çılgınca şeyler yapıyorsunuz. Bir ısı kalkanı ha?"

“Hayır,” dedi Sim ciddiyetle. “Buna o gözle bakmam büyük bir hata olur. Bu ne bir kalkan ne de bir yalıtıcı. Gerçek derin iyice ısınmadan önce yanıp giden ilave bir deri katmanı.”

“Ellerinin ıslak olması gibi,” dedim.

Sim yine başını iki yana salladı. “Hayır. Su ısıyı iletir. Bu şey iletmiyor.”

“E o zaman yalıtıcı.”

“Bak,” dedi Sim asabice. “Çenenin kapa ve dinle. Burada simyayla uğraşıyoruz. Ama sen zerre kadar simya bilmiyorsun.”

Onu yatıştırmak istercesine ellerimi kaldırdım. “Tamam tamam.”

“Söyle öyleyse. Zerreye kadar simya bilmiyorum, de.”

Ona ters ters baktım.

“Simya, kimyanın birkaç ufak değişiklik yapılmış hali değildir,” dedi. “Bu da beni dinlemezsen olmadık varsayımlarda bulunacağın ve ölesiye yanılacağın, hatta yanılıp öleceğin anlamına geliyor.”

Derin bir nefes alıp verdim. “Peki. Konuş bakalım.”

“Bunu kısa zamanda cildine eşit olarak yayman lazım,” dedi. “Ellerine ve kollarının aşağı kısımlarına eşit olarak sürmek için yaklaşık on saniye olacak.” Eliyle kolunun aşağı kısmının ortasındaki bir noktayı gösterdi.

“Dokunulduğu zaman silinmez, ama ellerini birbirine fazla sürtersen bir kısmını kaybedersin. Yüzüne hiç dokunma. Gözlerini ovuşturma. Burnunu karıştırma. Tırnaklarını yeme. Bu madde zehirli sayılır.”

“Sayılır da ne demek?” diye sordum.

Bana aldırış etmeksizin sıcak demir tavaya değdirdiği parmağını kaldırdı. “Bu eldiven gibi bir şey değil. Isıya maruz kalır kalmaz yanarak yok olmaya başlar.”

“Peki koku yayacak mı?” diye sordum. “Ya da varlığını başka bir yolla belli edecek mi?”

“Hayır. Zaten teknik olarak yandığı falan yok. Sadece ayrışır.”

“Neye ayrışır?”

“Bir şeye,” diye tersledi Simmon. “Zerre kadar simya bilmediğin için anlayamayacağın karmaşık şeylere ayrışır.”

“Solunması güvenli midir?” diyerek başka bir soru yönelttim.

“Evet. Yoksa sana vermezdim. Bu eski bir formül. Denenip sınanmış. Bak, bu şey ısıyı iletmediği için ellerin bir an serinken hemen sonra sıcak bir yüzeye bastırılmış gibi olacak.” Bana imalı bir bakış attı. “Tamamen kaybolmadan önce ellerini geri çekmeni öneririm.”

“Tükenmek üzere olduğunu nereden bilebilirim?”

“Bilemezsin,” diye kestirip attı. “Zaten bu yüzden çıplak ellerinden başka bir şey kullanmanı tavsiye ediyorum.”

“Aman ne güzel.”

“Alkolle karışırsa asitli bir hal alır. Ama azıcık. Öyle bir durumda ellerini yıkaman için yeterli zamanın olacaktır. Biraz suyla, mesela terinle karışırsa sorun çıkmaz. Ama bire yüz oranındaki gibi bol miktarda suyla temas ederse yanıcı bir hale gelir.”

“Sidikle temas ederse de lezzetli bir şerbete dönüşür, değil mi?” diye güldüm. “Yoksa bu saçmalıkların ne kadarını yutacağım üzerine Wilem’le bahse mi tutuştunuz? Hiçbir şey suya maruz kaldığı zaman yanıcı bir hale gelmez.”

Sim’in gözleri kısıldı. Eline boş bir pota aldı. “Peki,” dedi. “Git bunu doldur.”

Gülümsemeyi sürdürerek odanın köşesindeki su bidonuna gittim. Bidon Balıkhane’dekilerle tıpatıp aynıydı. Saf su zahiriyecilikte de önemlidir, özellikle de farklı türdeki kil topraklarını karıştırmak ya da saf kalmasını istediğiniz metalleri soğutmak istiyorsanız.

İçine bir miktar su doldurduğum potayı Sim’e geri götürdüm. Sim parmağının ucunu suya daldırdı, biraz karıştırdı ve suyu sıcak demir tavaya döktü.

Tavadan yükselen yaklaşık bir metre boyundaki turuncu alevler çok geçmeden söndü. Sim başını potayı bırakıp bana ciddi bir ifadeyle baktı. “Söyle.”

Gözlerimi ayaklarıma diktim. “Zerre kadar simya bilmiyorum.”

Hoşnut gözüken Sim başını salladı. “Doğru,” deyip tekrar çalışma masasına döndü. “Baştan alalım.”

Otuz İkinci Bölüm

Kan ve Kül

Üniversite'nin kuzeyindeki ormanda ilerlerken yapraklar ayaklarımın altında hışırdıyordu. Ağaçların çıplak dalları arasından sızan ay ışığı net görmeme yetmese bile son dönü içerisinde bu yolculuğu birkaç kez yaptığım için yolumu ezbere biliyordum. Ağaçların arasından gelen sesleri duymadan ve ateş ışığını görmeden çok önce burnuma yanan odun kokuları çalındı.

Gittiğim yer bir açıklık bile sayılmazdı. Bir kayalığın arkasına gizlenmiş sessiz bir boşluktu yalnızca. Birkaç küçük kaya ve devrik bir ağacın gövdesi eğreti oturaklar temin ediyordu. Ateş çukurunu daha birkaç gün önce kendi ellerimle kazmıştım. Otuz santim derinliğinde ve bir buçuk metre çapında olup taşlarla çevriliydi. Şu anda içinde yanmakta olan küçük kamp ateşi ona kıyasla cüce kalıyordu.

Diğerleri oraya çoktan varmışlardı. Kütük-bankı Mola ile Fela paylaşıyordu. Wilem bir kayaya çökmüştü. Yere bağdaş kurup oturmuş olan Sim bir çubukla ateşi karıştırıyordu.

Ben ağaçların arasından çıkarken Wilem başını kaldırdı. Titrek ateş ışığında gözleri kara ve çökük görünüyordu. O ve Sim neredeyse iki dönüdür geceleri başımı beklemekteydiler. “Geç kaldın,” dedi Wil.

Sim de beni gördü. Her zamanki gibi neşeli olsa bile onun suratında da bitkinliğin izleri mevcuttu. “Bitti mi?” diye heyecanla sordu.

Başımı salladım. Manşetimin düğmesini açarak gömleğimin kolunu sıyırdım ve bir Birleşik Eyaletler penisinden biraz daha büyük bir demir disk gözler önüne serdim. Üzeri ufacık bir sigaldriyle dolu olan disk altın kaplamaydı ve bir çift deri kayışla kolumun iç kısmına tutturulmuştu. Bu, yapımını daha yeni tamamladığım gremimdi.

Gruptan bir tezahürat yükseldi.

“Onu takma şeklin oldukça ilginç,” dedi Mola. “Bir barbar yağmacısının tarzında.”

“Deriyle temas ettiği zaman daha iyi çalışıyor,” diye açıkladım. “Ve böyle bir şeyin nasıl yapıldığını bilmemem gerektiği için onu saklamak zorundayım.”

“Hem pratik, hem de şık,” dedi Mola.

Simmon greme daha yakından bakmak için ağır adımlarla yanıma geldi ve bir parmağını uzatarak ona dokundu. “O kadar küçük- aaaahh!” diye haykırarak kendini geriye attı. Bir yandan da elini ovuşturuyordu.

“Kahretsin,” diye utançla sövdü. “Kusura bakma. Şaşırdım sadece.”

“Tanrı aşkına,” dedim. Benim de kalbim güm güm atıyordu. “Sorun ne?”

“Hiç Gizemiye guldenlerinden birine dokundun mu?” diye sordu. “Hani tam bir gizemci olduğun zaman verdiklerinden?”

Başımı salladım. “Temas edince gulden titrer gibi olmuştu,” dedim. “Elim uyuşuvermişti.”

Sim başıyla gremimi işaret etti. “Ben de öyle hissettim. Beni ürküttü.”

“Guldenlerin grem vazifesi gördüklerini bilmiyordum,” dedim. “Yine de kulağa mantıklı geliyor.”

“Çalışıp çalışmadığını denedin mi?” diye sordu Wilem.

Başımı sağa sola salladım. “Kendi kendime denemek biraz tuhaf geldi,” diye itirafta bulundum.

“Bunu bizden birinin mi yapmasını istiyorsun?” Simmon bir kahkaha patlattı. “Doğru, öylesi çok normal ya.”

“Ayrıca yakınlarda bir hekim bulunsun istedim.” Başımla Mola’yı işaret ettim. “Tedbir olsun diye.”

“Bu gece profesyonel yönümden yararlanacağınızı bilmiyordum,” diye itiraz etti Mola. “Çantamı getirmedi.”

“Ona gerek olacağını sanmam,” deyip pelerininimden blok şeklinde bir sempati balmumu çıkardım ve diğerlerine gösterdim. “Bu onura kim erişmek ister?”

Kısa bir sessizlik yaşandı, sonra Fela elini uzattı. “Bebegi ben hazırlarım, ama ona iğne saplayacak değilim.”

“Vhenata,” dedi Wilem.

Simmon omuz silkti. “İyi. Ben yaparım.”

Balmumu bloğunu Fela'ya verdim. Fela onu elleri arasında ısıtmaya başladı. "Saç mı yoksa kan mı kullanmak istersin?" diye usulca sordu.

"İkisini de," dedim duyduğum endişeyi belli etmemeye çalışarak. "Geceleri adamakıllı uyuyabileceksem mutlak surette emin olmam gerekiyor." Bir şapka iğnesi çıkarıp elimin tersine batırdım ve parlak bir kan damlasının birikmesini izledim.

"O bir işe yaramaz," dedi Fela, ellerindeki balmumunu yoğururken. "Kan balmumuyla karışmaz. Balmumu onu dışarı atar."

"Bu faydalı bilgiyi acaba nereden öğrendin?" diye ona huzursuzca sataştı Simmon.

Yüzü kızaran Fela başını biraz eğerek uzun saçlarının omuzlarına dökülmesine sebep oldu. "Mumlardan. Renkli mumlar yaparken su bazlı bir boya kullanamazsın. Toz şeklinde veya yağ bazlı olmalıdır. Bu bir çözünebilirlik meselesi. Kutuplu ve kutupsuz uyumla alakalı."

"Üniversite'ye bayılıyorum," dedi Sim ateşin karşı tarafındaki Wilem'e. "Eğitimli kadınlar çok daha çekici oluyor."

"Keşke ben de aynısını erkekler için söyleyebilseydim," dedi Mola şaka yollu. "Ama eğitimli bir erkek tanımadım hiç."

Eğilip ateş çukurundan bir tutam kül aldım ve elimin üstüne serptim. Kül kanı bir çırpıda emdi.

"Bak o olur işte," dedi Fela.

"Bu vücut yanacak. Her şey kül olacak," dedi Wilem, kasvetli bir ses tonuyla. Simmon'a doğru döndü. "Kutsal kitabında öyle yazmıyor muydu?"

"O benim kutsal kitabım değil," dedi Simmon. "Ama yaklaştın. 'Her şey küle dönecek, bu beden de yanıp gidecek.'"

"Bakıyorum da ikinizin neşesi yerinde," diye şaka maksatlı bir gözlemde bulundu Molla.

"Deliksiz bir gece uykusunu düşledikçe zevkten dört köşe oluyorum," dedi Wilem. "Senin dediğin olsa olsa pastanın ardından içilen bir kahveyle mümkün."

Fela yumuşak balmumu topağını uzattı, ben de kanlı külleri ona bastırdım. Fela balmumunu tekrar yoğurdu, sonra şekillendirme işlemine geçerek hünerli parmaklarının birkaç hareketiyle onu insan biçiminde bir bebeğe dönüştürdü. Herkes görsün diye bebeği gruba doğru uzattı.

"Kvothe'nin kafası ondan çok daha büyük," dedi Simmon o çocuksu sırıtişıyla.

“Ayrıca cinsel organlarım da var,” dedim, bebeği Fela’dan alıp tepesine bir saç teli tutturarak. “Ama belli bir noktadan sonra gerçekçilik verimsiz bir hal alıyor.” Sim’in yanına kadar gidip hem bebeği hem de uzun iğneyi ona verdim.

Sim onları birer elinde tutarken huzursuz bakışları ikisi arasında gidip geldi. “Bundan emin misin?”

Başımı salladım.

“Pekâlâ.” Derin bir nefes alıp omuzlarını esnetti. Bebeğe yoğunlaşırken alnı kırıştı.

Bir çığlık attım ve bacağımlı tutarak iki büklüm oldum.

Fela’dan bir hayret nidası yükseldi. Wilem ayağa fırladı. Panik halindeki Simmon’un gözleri faltaşı misali açıldı ve bebekle iğneyi hemen birbirinden uzaklaştırdı. Korku dolu gözlerle etrafındakilere baktı. “Ben... ben daha bir şey...”

Doğrulup gömleğimi süpürdüm. “Sadece pratik yapıyordum,” dedim. “Kız gibi mi çığlık attım?”

Simmon büyük bir huzurla gevşedi. “Kahrolasıca,” dedi zayıf bir sesle ve güldü. “Hiç komik değildi seni gidi piç kurusu.” Çaresizce gülmeyi sürdürerek alnında biriken teri sildi.

Siaruca bir şeyler homurdanan Wilem yerine döndü.

“Siz üçünüz gezgin bir kumpanyadan farksızsınız,” dedi Mola.

Simmon derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Omuzlarını tekrardan esnetti ve bebekle iğneyi önünde tuttu. Elleri titriyordu. “Tehlu canını almasın,” dedi. “Ödümü patlattın. Artık bunu yapamam.”

“Tanrı aşkına.” Mola ayağa kalktı, ateş çukurunun çevresinden dolanıp Simmon’un tepesine dikildi ve ellerini uzattı. “Bana ver.” Bebek iğneyi alıp döndü ve gözlerimin içine baktı. “Hazır mısın?”

“Bir saniye.” İki dönülük sürekli bir ihtiyatın ardından beni koruyan Alar’ı bırakmak, çok uzun zamandır bir şey tutan yumruğumu açmak gibiydi.

Hemen akabinde başımı birkaç kez sağa sola salladım. Alarım olmadan kendimi bir tuhaf hissediyordum. Sanki çıplaktım. “Kendini tutma, ama tedbir olsun diye bacağımdan başla.”

Mola duraksadı, bir bağ mırıldandı ve iğneyi bebeğin bacağına sapladı. Sessizlik. Herkes parmağını bile oynatmadan beni seyrediyordu.

En ufak bir şey dahi hissetmedim. “İyiylim,” dedim. Herkes tuttuğu soluğu bırakırken Mola’ya meraklı bir bakış attım. “Sahiden tüm gücünü

mü kullandın?”

“Hayır,” dedi Mola dürüstçe. Yere diz çöktü ve iğneyi bebeğin bacağından çıkartıp ateşe tuttu. “O daha ısınma turuydu. Kız gibi çılglık atmana katlanamazdım.” İğneyi ateşten çekip ayağa kalktı. “Bu sefer ciddi ciddi geliyorum.” İğneyi bebeğin üstünde tutarak bana baktı. “Hazır mısın?”

Başımı salladım. Mola gözlerini kısa bir süreliğine kapadı, sonra bir bağ mırıldanıp sıcak iğneyi bebeğin bacağına sapladı. Kolumun iç kısmında duran grem biraz soğudu ve biri parmağıyla bastırılmış gibi baldır kaslarımda ufak bir basınç hissettim. Beni çubukla dürterek intikam almadığından emin olmak için Simmon’a göz ucuyla baktım.

Ona bakmadığım için Mola’nın yaptığı bir sonraki şeyi kaçırdım, fakat ikisi kollarıma ve biri de dizimin hemen üstündeki kalın kaslara gelen üç hafif basınç daha hissettim. Grem daha da soğudu.

Fela’nın bir hayret nidası attığını duyunca dönüp o tarafa baktım. Yüzünde sert ve gayet kararlı bir ifade bulunan Mola’nın başka bir bağ mırıldanarak bebeği kamp ateşine doğru fırlattığını son anda gördüm.

Balmumu bebek havada bir yay çizerken Simmon korkuyla ciyakladı. Ayağa fırlayan Wilem onu durduramayacak kadar gecikse bile da Fela’nın üstüne atılacak oldu.

Bebek bir kıvılcım patlaması yaratarak kıpkırmızı korların arasına düştü. Grem neredeyse kolumu acıtacak bir soğukluğa ulaştı; delicesine gülmeye başladım. Herkes dönüp bana baktı. Yüzlerinde farklı evrelerde dehşet ve hayret ifadeleri vardı.

“Ben iyiyim,” dedim. “Ama kendimi çok garip hissediyorum. Sanki her tarafım karıncalanıyor. Sıcak ve süratli bir rüzgâra karşı duruyor gibiyim.”

Grem iyice buz kesti, sonra bebek eriyince sempati bağı yok oldu ve o garip his geçip gitti. Balmumu yanmaya başlayınca da alevler harlanıverdi.

“Canın yandı mı?” diye kaygıyla sordu Simmon.

“Azıcık bile yanmadı,” dedim.

“Üstelik bütün gücümle saldırdım,” dedi Mola. “Daha fazlasını yapabilmem için elimin altında bir demirci ocağı olması gerekirdi.”

“Hem de o bir El’the,” dedi Simmon böbürlenircesine. “Ambrose’tan üç kat daha iyi bir sempatici olduğuna bahse girerim.”

“En az üç kat,” dedim. “Ama gidip bir demirci ocağı bulacak biri varsa o Ambrose’tur. Yeteri kadar zorlarsan bir gremi aşırı yükleyebilirsin.”

“Yani yarın işe koyuluyor muyuz?” diye sordu Mola.

Başımı salladım. “Emin olmak pişman olmaktan iyidir.”

Simmon bebeğin düştüğü noktayı çubukla dürttü. “Mola elinden geleni yapıyorsa ve sen buna gülüp geçiyorsan belki Devi’ye de karşı koyabilirsin. Böylece biraz zaman kazanırsın.”

Kısa bir sessizlik yaşandı. Fela ile Mola’nın bu yorumdan bir anlam çıkarmayacaklarını umarak nefesimi tuttum.

Mola bir kaşını kaldırdı. “Devi mi?”

Simmon’a dik dik baktım. O da tekme yiyeceğini bilen bir köpek gibi bana acıklı bir bakış attı. “Devi adındaki bir tefeciden bir miktar para aldım,” dedim bu cevaptan tatmin olacağı ümidiyle.

Mola gözlerini benden ayırmadı. “Ve?”

İçimi çektim. Normalde lafı değiştirirdim, fakat Mola bu tür konularda ısrarcıydı ve yarınki plan için onun yardımına çok ihtiyacım vardı.

“Devi eskiden bir Gizemiye mensubuymuş,” diye açıkladım. “Dönem başında ondan borç alıp teminat olarak birkaç damla kan verdim. Ambrose bana saldırmaya başlayınca yanlış bir sonuca vardım ve Devi’yi suçladım. Ondan sonra da ilişkimiz bozuldu.”

Mola ile Fela bakiştılar. “Hayatına heyecan katmak için çok uğraşıyorsun, değil mi?” dedi Mola.

“Hata yaptığımı itiraf ettim,” dedim asabice. “Başka ne yapmamı bekliyorsun?”

“Borcunu ödeyebilecek misin?” diye lafa girdi Fela, Mola ile aramız iyice kızışmadan.

“Cidden bilmiyorum,” diye itirafta bulundum. “Şansım biraz yaver giderse ve Balıkhane’de sıkı çalışırsam herhalde dönem sonuna dek parayı denkleştirebilirim.”

Meseleyi tüm çıplaklığıyla açıklamıyordum. Devi’ye olan borcumu kapatabilecek kadar para kazanma ihtimalim varsa da onunla beraber bir sonraki dönemin harcını ödeyebilmem asla mümkün değildi. Yine de Ambrose’un mücadeleyi kazandığı gerçeğini dile getirerek o akşamı herkese zehir etmek istemiyordum. Ambrose bir grem için bunca vakit harcamama sebep olarak beni resmen Üniversite’den attırmıştı.

Fela başını yana eğdi. “Devi’ye borcunu ödeyemezsen ne olur?”

“İyi bir şey olmayacağı kesin,” dedi Wilem karamsarca. “Ona boşu boşuna İblis Devi demiyorlar.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Kanımı bir başkasına satabilir. Zaten birinin onu almak istediğini söyledi.”

“Öyle bir şey yapmayacağından eminim,” dedi Fela.

“Yapsa bile onu suçlamam,” dedim. “Onunla anlaşırken neye bulaştığının bilincindeydim.”

“Ama o-”

“Dünya böyle dönüyor,” diye kestirip attım, bu konu hakkında gereğinden fazla konuşmamak için. Akşamın olumlu bir biçimde sona ermesini istiyordum. “Şahsen ben kendi yatağında iyi bir uyku çekmek için sabırsızlanıyorum.” Wil’le Sim’e bakınca onların da başlarını salladıklarını gördüm. “Yarın görüşürüz. Geç kalmayın.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde minik odamdaki dar yatağında mışıl mışıl uyumaktaydım. Bir ara tenime temas eden soğuk metal hissiyle kendime geldim. Gülümsedim, yan yattım ve rahat uykuma geri döndüm.

Otuz Üçüncü Bölüm

Yangın

Ertesi akşam önemli teçhizatlarımdan birini koymayı unutabileceğim kaygısıyla seyahat heybemi dikkatle hazırladım. Her şeyi üçüncü defa kontrol ediyordum ki kapı çalındı.

Kapıyı açınca soluk soluğa kalmış on yaşlarındaki bir oğlanla karşılaştım. Bakışları hemen saçlarıma yönelen oğlan rahatlar gibi oldu. “Sen Koath mısın?”

“Kvothe,” dedim. “Evet, benim.”

“Sana bir mesajım var.” Elini cebine atıp yırtık pırtık bir kâğıt parçası çıkardı.

Elimi uzattım, fakat oğlan başını iki yana sallayarak bir adım geri çekildi. “Hanım bunu aldığın zaman bana bir mangır vereceğini söyledi.”

“Bak ondan şüpheliyim,” dedim elimi indirmeden. “Mesaja bir bakayım. Sahiden bana yazılmışsa sana yarım peni veririm.”

Kaşlarını çatan oğlan notu gönülsüzce uzattı.

Kâğıt mühürlenmemiş, yalnızca iki kez katlanmıştı. Ayrıca biraz ıslaktı. Kan ter içindeki oğlana bakarken sebebini tahmin edebiliyordum.

Notta şöyle yazıyordu:

Kvothe,

Bu akşam bana yemekte eşlik edersen çok sevinirim. Seni özledim. Heyecan verici haberlerim var. Lütfen beşinci çanda benimle Fıçı ve Domuz’da buluş.

Sevgilerimle,

Denna

Not: Oğlana yarım peni sözü verdim.

“Beşinci çan mı?” dedim öfkeyle. “Tanrı’nın kapkara elleri aşkına! Buraya gelmen ne kadar sürdü? Vakit altıncı çanı çoktan geçti.”

“Suç bende değil,” dedi oğlan, kaşlarını hışımına çatarak. “Saatlerdir seni arıyordum. Hanım Anka dedi. Nehrin öte yanındaki Anka’da Koath’a ver dedi. Ama bu yer Kuşlukçular Mahallesi’ne hiç de yakın değil. Hem öndeki tabelada anka resmi falan yok. Burayı nasıl bulacaktım ki?”

“Birine sorsaydın ya!” diye bağırdım. “Eh be çocuk, amma kalın kafalıymışsın.” Derin bir nefes aldım ve oğlanı boğmaya yönelik güçlü dürtümü bastırmak için uğraştım.

Pencereden dışarı bakınca ışığın azalmakta olduğunu gördüm. Yarım saat içinde dostlarım ormandaki ateş çukurunun etrafında toplanmaya başlayacaklardı. Imre’ye gidip gelecek kadar zamanım yoktu.

“Peki,” dedim yapabildiğim kadar sakince. Cebimden güdük bir kurşun kalem çıkartıp kâğıt parçasının öteki tarafına bir not karaladım.

Denna,

Çok üzgünüm. Habercin beni ancak altıncı çandan sonra bulabildi. Kafası kalın mı kalın.

Ben de seni özledim. Yarın gündüz veya gece istediğin saatte emrindeydim. Ne zaman ve nerede buluşacağımızı yazıp oğlanla geri gönder.

Sevgilerle,

Kvothe.

Not: Eğer oğlan senden para koparmaya kalkışırsa kafasına bir tane patlativer. Ücretini Anker’in Yeri’ne geri geldiği zaman alacak, tabii yolda şaşırıp da kâğıdı yemezse.

Notu tekrar katladım ve kenarına biraz mum damlattım.

Kesemi yokladım. Son bir ay içinde Devi’den aldığım fazladan iki talenti yavaş yavaş yemiştım. Parayı sargı bezi, kahve ve bu geceki planın malzemeleri gibi lükslere harcamıştım.

Sonuç olarak cebimde dört peniyle yapayalnız bir şilinden başka bir şey kalmamıştı. Seyahat heybemi omzuma vurup oğlana peşimden aşağı

gelmesini işaret ettim.

Barın arkasında oturan Anker'a doğru başımı salladım, sonra da oğlana döndüm. "Bak," dedim, "buraya gelirken işi yüzüne gözüne bulaştırdın, ama sana bir şans daha vereceğim." Üç peni çıkarıp görmesi için havaya kaldırdım. "Fıçı ile Domuz'a geri dön, seni buraya gönderen kadını bul ve ona bunu ver." Bu sefer de notu gösterdim. "O bir cevap yazacak. Cevabı alıp buraya getir ve şu adama ver." Parmağımla Anker'ı işaret ettim. "O da sana parayı verecek."

"Ben gerzek değilim," dedi oğlan. "Önce yarım penimi isterim."

"Ben de gerzek değilim," karşılığını verdim. "Notu buraya geri getirdiğin zaman tam üç peni alacaksın."

Bana kötü kötü baktıysa da somurtarak başını salladı. Notu aldı ve koşarak kapıdan çıktı.

"Buraya geldiği zaman akıllı başında değil gibiydi," dedi Anker.

Başımı iki yana salladım. "Bir koyun kadar beyinsiz," dedim. "Elimde olsa onu hiç kullanmazdım, ama Denna'nın neye benzediğini biliyor." İç geçirip üç peniyi bara bıraktım. "Yalan söylemediğinden emin olmak için oğlan geri geldiği zaman sana zahmet notu okuyuver."

Anker bana huzursuz bir bakış attı. "Peki ya not, şey, biraz özelse?"

"Öyleyse kalkıp göbek atarım," dedim.. "Ama olacağını hiç sanmıyorum."

Ormana vardığımda güneş batmıştı. Çoktan gelmiş olan Wilem geniş çukurdaki ateşi harlıyordu. Beraber çeyrek saat çalışıp ateşin saatlerce yanmasına yetecek kadar odun topladık.

Birkaç dakika sonra Simmon peşinden upuzun ve ölü bir dal çekerek kampa girdi. Üçümüz birlikte dalı parçalara ayırdık ve Fela ağaçların arasından çıkana değin tedirgin bir halde havadan sudan konuştuk.

Fela'nın uzun saçları başının üstünde toplanmış olup zarif boynunu ve omuzlarını açıkta bırakıyordu. Gözleri koyu renkliydi ve ağzı her zamankinden daha kırmızıydı. Siyah renkli uzun gece elbisesi ince belinin ve yuvarlak kalçalarının etrafına toplanmıştı. Ayrıca genç yaşamımın o noktasına dek gördüğüm en şahane göğüsleri sergiliyordu.

Hepimiz ona aval aval baktıysak da Simmon'un ağzı bir karış açık kaldı. "Vay be," dedi. "Seni böyle görmeden önce bile bugüne kadar karşılaştığım en güzel kadındın. Daha da güzelleşebileceğin hiç aklıma

gelmezdi.” Çocuksu kahkahasını atıp iki elini birden ona doğru uzattı. “Şu haline bak. Harikası!”

Yüzü kızaran ve bakışlarını kaçırarak Fela’nın duyduklarından hoşlandığı belliydi.

“Bu gece en zor görev senin,” dedim ona. “Senden böyle bir istekte bulunmak hiç hoşuma gitmiyor, ama...”

“Ama tanıdığımız karşı konulmaz bir çekiciliğe sahip tek kadın sensin,” diye neşeyle lafa karıştı Simmon. “Yedek planımız Wilem’i bir elbisenin içine sokmaktı. Fakat hiç kimse öyle bir şeyin olmasını istemiyor.”

Wilem kafa salladı. “Aynı fikirdeyim.”

“Bunu sadece senin için yapıyorum,” dedi Fela bana ve buruk bir tebessüm etti. “Sana bir iyilik borçlu olduğumu söylerken günün birinde başka bir erkekle buluşmamı isteyeceğini asla tahmin edemezdim.” Tebessümü biraz silindi. “Özellikle de Ambrose’la.”

“Ona sadece bir iki saatliğine katlanman gerekecek. Yapabilirsen onu Imre’ye götür, ama Midilli’den en az yüz metre uzaklıktaki her yer olur.”

Fela içini çekti. “En azından bedava bir akşam yemeği yiyeceğim.” Simmon’a baktı. “Çizmelerin hoşuma gitti.”

Sim sırtıttı. “Yeni aldım.”

Yaklaşan ayak sesleri duyunca o tarafa döndüm. Aramızda bulunmayan tek kişi Mola’ydı, fakat ayak seslerine karışan konuşmalar işitince dişlerimi sıktım. Herhalde gelenler mevsime göre sıcak olan havanın sefasını süren bir çift sevgiliydi.

En azından o gece bir grup halinde birlikte görülemezdik. Böyle bir şey kafalarda pek çok soru doğururdu. Tam gelenlerin yolunu kesmek için yerimden fırlayacaktım ki Mola’nın sesini tanıdım. “Ben durumu izah ederken burada beklesen olmaz mı?” diyordu. “Lütfen. Sadece bekle. Böylesi işleri çok daha kolaylaştırır.”

“Bırak krizlere girsin.” Karanlıktan yine tanıdık bir kadın sesi yükseldi. “Bağırmaktan ciğerleri patlasa bile umurumda değil.”

Olduğum yerde kalakaldım. İkinci sesi de tanıyor, ama kime ait olduğunu bir türlü çıkartamıyordum.

Mola ağaçların arasında belirdi. Yanında açık kıvılcık renkli saçlara sahip küçük bir suret duruyordu. Devi.

Ben afallamış bir halde dikilirken Mola beni yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı ve hızlı hızlı konuşarak bana doğru yürüdü. “Kvothe,

Devi'yi eskiden beri tanırım. Buraya ilk geldiğimde bana yol yordam öğretmişti. Ta ki Üniversite'den... gidene dek.”

“Atılana,” dedi Devi gururla. “Bundan hiç utanmıyorum.”

Mola sözlerini aceleyle sürdürdü. “Dün anlattıklarından sonra aranızda bir yanlış anlaşılma olabileceğini düşündüm. Neler olduğunu sormak için Devi'ye uğradığımda da...” Omuz silktili. “Her şey ortaya döküldü. Devi bize yardım etmek istiyor.”

“Ambrose'a bir fiske de ben vurmak istiyorum,” dedi Devi. Onun adını anarken sesi soğuk bir hiddet taşıyordu. “Yoksa sana yardım etmek istediğim falan yok.”

Wilem genzini temizledi. “Acaba onunla tanışıklığın olduğunu düşünürsek yanılmış-”

“Ambrose tuttuğu fahişeleri döver,” dedi Devi, ansızın Wil'in sözünü keserek. “O piç kurusunu öldürüp de yakayı sıyrabileceğimi bilsem bunu yıllar evvel yapardım.” Gözlerini Wilem'e dikti. “Ve evet, onunla tanışıyoruz. Ve hayır, seni hiç ilgilendirmez. Bu kadar sebep yeterli mi?”

Gergin bir sessizlik yaşandı. Yüzünü ifadesiz tutan Wilem başıyla evetledi.

Devi dönüp bana baktı.

“Devi.” Hafifçe eğilerek ona selam verdim. “Özür dilerim.”

Devi şaşkın bir vaziyette gözlerini kırıştırdı. “Vay be, olur şey değil,” dedi alaycı bir sesle. “Belki de kafanda küçük de olsa bir beyin vardır.”

“Sana güvenemeyeceğimi sandım,” dedim. “Yanıldım ve şimdi pişmanım. Doğru düşünmediğimin farkındayım.”

Devi beni uzun uzadıya süzdü. “Seninle arkadaş falan değiliz,” dedi kabaca, yüzündeki buz gibi ifadeyi koruyarak. “Ama bu iş bittiği zaman hâlâ hayatta olursan oturup konuşuruz.”

Bakışları arkamdaki bir noktaya çevrildi ve yüz ifadesi yumuşadı. “Minik Fela!” Yanımdan hızla geçip Fela'ya sarıldı. “Kocaman olmuşsun!” Bir adım geri çekildi ve onu kol mesafesinden alıcı gözle süzdü. “Tanrım, tam bir Modeg fahişesine benziyorsun. Ambrose sana bayılacak!”

Gülümseyen Fela elbisesinin etekleri havalansın diye azıcık döndü. “Arada sırada şık giyinmek için bir bahane çıkması iyi oluyor.”

“Bahane beklememelisin,” dedi Devi. “Üstelik bunu Ambrose'tan daha düzgün erkekler için yapmalısın.”

“Çok meşguldüm. Süslenip püslenmeyi neredeyse unutmuşum. Saçlarımı nasıl toplayacağımı hatırlamam bile bir saat sürdü. Bana

verebileceğin bir tavsiye var mı?” Kollarım iki yana açarak yavaşça döndü.

Devi dikkatli bir gözle onu tepeden tırnağa inceledi. “Bu halin onun hak ettiğinden çok daha iyi. Ama hiçbir şey takıp takıştırmamışsın. Niye üzerinde hiç takı yok?”

Fela gözlerini ellerine dikti. “Eldivenlere yüzük olmuyor,” dedi. “Ve bu elbiseye yakışacak kadar güzel bir şeyim yoktu.”

“Al o zaman,” diyen Devi başını yana eğdi ve saçının önce bir tarafına, sonra da diğerine uzandı. Fela’ya yaklaştı. “Amma uzunsun. Eğil biraz.”

Fela yeniden doğrulduğunda sallanarak ateşin ışığını yansıtan bir çift küpe takmıştı.

Devi geri çekildi ve bıkkın bir sesle iç geçirdi. “Ve tabii ki sende daha iyi duruyorlar.” Başını asabice iki yana salladı. “Tanrı aşkına be kadın, sendeki memeler bende olsaydı şimdiye dek dünyanın yarısını ele geçirmiştin.”

“Al benden de o kadar,” diye hevesle atıldı Sim.

Wilem kahkahalara boğuldu, sonra yüzünü örterek Sim’den uzaklaştı. Bir yandan da başını iki yana sallıyor, yanında duranın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yokmuş gibi davranıyordu.

Devi, utanmadan sırttan Sim’in çocuksu yüzüne baktı, akabinde yine Fela’ya döndü. “Kim bu angut?”

Mola’nın dikkatini çektim ve baş başa konuşabilmemiz için bana yaklaşmasını işaret ettim. “Bunu yapmana gerek yoktu, ama yine de sağ ol. Devi’nin orada bir yerde kuyumu kazmadığını bilmek huzur verici.”

“Hemen rahatlama,” dedi Mola ciddiyetle. “Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştin. Kavgalı olmanız hoşuma gitmiyordu. Birbirinize çok benziyorsunuz.”

Ateş çukurunun oraya, Wil’le Sim’in ihtiyatlı adımlarla Devi ve Fela’ya yaklaşmakta oldukları yere bir göz attım. “Hakkında çok şey duydum,” dedi Wilem, Devi’ye bakarak. “Daha uzun boylu olduğunu düşünmüştüm.”

“Nasıl, hoşuna gitti mi?” diye dalga geçercesine sordu Devi. “Düşünmeyi kastediyorum.”

Herkesin dikkatini üzerimde toplamak için ellerimi salladım. “Vakit geç oluyor,” dedim. “Artık harekete geçmeliyiz.”

Fela başını salladı. “Ne olur ne olmaz diye oraya erkenden gitmek istiyorum.” Tedirgin bir tavırla eldivenlerini düzeltti. “Bana şans dileyin.”

Mola yanına gidip ona çabucak sarıldı. “Her şey yolunda. Onunla kalabalık bir yerde kalmaya bak. Etrafta başkaları olursa davranışlarına

çekidüzen verecektir.”

“Ona şiirlerini sor,” diye nasihat verdi Devi. “Bir daha istesen de susmaz.”

“Sabırsızlanacak olursa seçtiği şaraba iltifat et,” diye ekledi Mola. “Mesela, ‘Ah, bir bardak daha içmeyi çok isterim, ama kafayı bulacağımndan korkuyorum,’ gibi şeyler söyle. Hemen bir şişe daha alıp sana içirmeye çalışacaktır.”

Devi başını salladı. “Bu da onu en az yarım saat daha oyalar.” Uzanıp Fela’nın elbisesinin üst kısmını biraz yukarı çekti. “İlk başta tutucu davran. Yemeğin sonlarına doğru ikizleri azar azar göster. Sık sık öne eğil. Omuzlarını doğru kullan. Vücudunu ne kadar çok görürse gecenin o kadar iyi gittiğini sanır. Böylece ellerine daha fazla hâkim olur.”

“Bu şimdiye dek şahit olduğum en ürkütücü şey,” dedi Wilem usulca.

“Dünyadaki bütün kadınlar birbirlerini gizliden gizliye tanır mı?” diye sordu Sim. “Aklıma başka bir açıklama gelmiyor da.”

“Gizemiye’de topu topu yüz kadın var,” dedi Devi azarlıcasına. “Üstelik orada kalmak istesek de istemesek de bizi Koğuş’un tek bir bölümüne tıkıyorlar. Birbirimizi tanımamamız mümkün mü?”

Fela’nın yanına gidip ona küçücük bir meşe dalı uzattım. “İşimiz bitince sana haber veririm. Ambrose yanından ayrılacak olursa sen de bana haber ver.”

Fela bir kaşını kaldırdı. “Bir kadın böyle bir sözü yanlış anlayabilir,” dedi, ardından gülümseyerek dal parçasını uzun siyah eldivenlerinden birinin içine soktu. Sallanan küpeleri ışığı yeniden yansıttı. Küpeler zümrüttendi. Gözyaşı şeklindeki zümrüitten.

“Küpelerin pek güzelmiş,” dedim Devi’ye. “Onları nereden buldun?”

Bu soruma kızıp kızmamaya karar vermeye çalışır gibi gözleri kısıldı. “Hoş bir delikanlı borcunu onlarla kapattı,” dedi. “Tabii seni zerre kadar ilgilendirmez, o ayrı mesele.”

Omuz silktim. “Sadece merak etmiştim.”

Fela bize el sallayıp yanımızdan ayrıldı, fakat daha on adım gitmeden Simmon onun peşinden koştu. Utangaç bir tebessüm ederek heyecanla bazı el hareketleri yaptı, sonra da ona bir şey verdi. Gülümseyen Fela o nesneyi de uzun siyah eldivenine soktu.

Devi’ye döndüm. “Herhalde planı biliyordur.”

Başını salladı. “Dairesi ne kadar mesafede?”

“Yaklaşık bir kilometre,” dedim özür dilercesine. “Kaçak miktarı-”

Devi bir el hareketiyle sözümü kesti. “Kendi hesaplamalarımı kendim yaparım,” dedi sertçe.

“Peki.” Ateş çukurunun yakınında duran seyahat heybemi işaret ettim. “İçinde balmumu ve kil var.” Devi’ye ince bir huş dalı uzattım. “Yerlerimizi alınca sana işaret gönderirim. Balmumuyla başla. Ona en az yarım saatini ver, sonra da işaret gönderip kile geç. Kille de en az bir saat uğraş.”

Devi burun kıvrıdı. “Önümdeki bu kamp ateşiyle mi? En fazla on beş dakikamı alır.”

“Aradığımız şeyi Ambrose’un çorap çekmecesinde bulamayabiliriz. Havasız bir yere saklanmış olabilir.”

Devi elini sallayarak sözlerimi geçiştirdi. “Ben işimi bilirim.”

Onu eğilerek selamladım. “Öyleyse kendimi senin becerikli ellerine teslim ediyorum.”

“Bu kadarcık mı?” diye sitem etti Mola. “Bana bir saat nutuk attın! Üstüne bir de imtihan ettin!”

“Vaktimiz yok,” diye kestirip attım. “Gerekirse sen ona yol gösterirsin. Zaten Devi benden daha iyi bir sempatici olabileceğinden şüphelendiğim az sayıdaki insandan biri.”

Devi bana sert bir bakış attı. “Şüphelendiğin mi? Geçen sefer seni bir güzel pataklamıştım. Küçük bir el kuklasından farkın yoktu.”

“O iki dönü önceydi,” dedim. “O zamandan beri çok şey öğrendim.”

Wilem’e, “El kuklası mı?” diye sordu Sim. Wil açıklayıcı bir el hareketi yaptı ve ikisi de kahkahalara boğuldu.

Wilem’e el ettim. “Haydi gidelim.”

Biz oradan ayrılmadan evvel Sim bana küçük bir kavanoz verdi.

Ona tuhaf tuhaf baktım. Hazırladığı simya karışımı zaten pelerinimdeydi. “Bu ne?”

“Yanarsan kullanabileceğin bir merhem,” diye açıkladı. “Ama sidikle karıştırırsan şerbete dönüşür.” Yüzünde hiç de espri yapar gibi bir ifade yoktu. “Çok lezzetli bir şerbete.”

Başımı ciddiyetle salladım. “Peki efendim.”

Mola bize şaşkın gözlerle baktı. Devi’ye bize kasıtlı olarak aldırış etmeksizin ateşe odun yığmaya başladı.

Bir saat sonra Wilem ve ben Altın Midilli’de kâğıt oynuyorduk. Ortak salon neredeyse tıklım tıklımdı ve bir arpçı ‘Tatlı Kış Çavdarı’ şarkısının idare eder bir versiyonunu çalıyordu. Varlıklı müşteriler kumar oynayıp içki

içiyor, artık zengin insanlar hangi konularda konuşuyorsa onları konuşarak salonu alçak sohbetlerin uğultusuyla dolduruyorlardı. Seyis yamağının nasıl doğru dözgün dövüleceğinden bahsettiklerini tahmin ediyordum. Ya da köşkteki hizmeti kızların peşinden koşma tekniklerini.

Altın Midilli bana uygun bir mekân değildi. Müşterileri çok soyluydu, içkileri çok pahalıydı ve müzisyenleri kulaktan ziyade göze hitap eden cinstendi. Tüm bunlara rağmen neredeyse iki dönüdü oraya gidiyor, sosyete de kendime bir yer edinmeye çalışır gibi yapıyordum. Bu sayede hiç kimse bu gece burada bulunmamın tuhaf bir durum olduğunu söyleyemeyecekti.

Wilem kendi içkisinden bir yudum daha alıp kartları karıştırdı. Yarısı bitmiş olan içkim ısınmıştı. Basit bir bira yudumluyordum, fakat Midilli'deki fiyatlar yüzünden kelimenin tam anlamıyla beş parasızdım.

Wil bir el daha dağıttı. Simmon'un simya karışımı parmaklarımı biraz yapışkan bir hale getirdiği için kartlarımı dikkatle aldım. Aslında oyunu boş kartlarla oynasak da olurdu. Rastgele kart atıyor, gerçekte sadece dinleyip beklememe rağmen dikkatim oyundaymış gibi davranıyordum.

Göz kenarımın hafifçe kaşındığını hissettim ve orayı kaşımak için elimi kaldırdım. Kendime son saniyede hâkim olabildim. Masanın karşısından bana bakan Wilem'in gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Başını küçük fakat kararlı bir hareketle iki yana salladı. Bir an kıpırdamadan bekledim, sonra elimi yavaşça indirdim.

Kayıtsız bir görünüm sergilemekle o kadar meşguldüm ki beklediğim bağırış dışarıdan geldiğinde hakikaten irkildim. Ses yalnızca panik halinde bir çığlığın yapabileceği gibi odadaki konuşmaları susturuverdi. "Yangın var! Yangın var!"

Midilli'deki herkes bir anlığına donakaldı. İnsanlar şaşırıp ürktüklerinde bu hep olur. Bir saniye bekleyip etraflarına bakınırlar, havayı koklarlar ve akıllarından, "Yangın mı dedi?" veya, "Yangın mı? Nerede? Burada mı?" gibi düşünceler geçer.

Bense hiç tereddüt etmedim. Ayağa fırlayıp çılgıncasına çevreme bakındım. Yangını görmeye çalıştığım belliydi. Ortak salondaki diğer insanlar yeni yeni harekete geçerken ben çoktan merdivenleri tırmanıyordum.

"Yangın var!" diye bağırdı dışarıdaki şahıs. "Tanrım, yangın ıktı!"

Küçük rolünü abartılı bir üslupla oynayan Basil'i dinlerken gülümsemeden edemedim. Onu planın tamamını anlatacak kadar iyi

tanımıyordum, fakat harekete geçebilmem için birinin yangını erkenden fark etmesi çok önemliydi. İstedğim son şey hanın yarısını kazara da olsa yakmaktı.

Merdivenin tepesine ulaşınca Altın Midilli'nin üst katına bakındım. Arkamdaki basamaklardan ayak sesleri yükseliyordu. Zengin misafirlerden bazıları kapılarını açmış, koridora bakıyorlardı.

Ambrose'un kapısının altından azıcık duman sızılmaktaydı. Her şey mükemmel gidiyordu.

"Galiba şurada!" diye haykırdım, kapıya doğru koşarken elimi pelerinindeki bir cebe sokarak.

Arşiv'i tarayarak geçirdiğimiz o uzun günlerde birbirinden ilginç pek çok zahiriye düzeneğine dair açıklamalarla karşılaşmıştım. Bunlardan biri de kuşatma taşı adı verilen ufak bir aygıttı.

Kuşatma taşı, sempati prensiplerinin en basitini esas alarak çalışıyordu. Bir arbalet enerjiyi depolar ve tetiği çekildiği zaman o enerjiyi kullanarak bir oku büyük bir süratle çok uzağa atar. Kuşatma taşı da işte öyle enerji depolayan üstü sigaldri kaplı bir kurşun parçasıdır ve depoladığı enerjiyi kullanarak kendini bir şahmerdanın kuvvetiyle on santim kadar hareket ettirebilir.

Koridorun ortasına vardığım zaman bir adım geri çekildim ve Ambrose'un kapısına omuz attım. Tabii aynı anda kapıya avcumda sakladığım kuşatma taşıyla da vurmayı ihmal etmedim.

Kalın kerestelerden oluşan kapı, balyoz yemiş bir fıçı misali içe göçtü. Koridordaki insanlardan hayret nidaları ve bağırışlar yükseldi. Delice bir sırtışı suratımdan uzak tutmaya çalışarak hemen daireye daldım.

Ambrose'un oturma odası karanlıktı ve havadaki duman onu daha da karanlık kılıyordu. İçeride, biraz solda titrek bir ateş ışığı fark ettim. Önceki ziyaretime dayanarak orasının yatak odası olduğunu biliyordum.

"Hey!" diye bağırdım. "Herkes iyi mi?" Ses tonumu dikkatle ayarlamıştım: cesur ama endişeli. Tabii panikten eser yoktu. Ne de olsa bir kahraman rolü oynuyordum.

Yatak odasındaki duman yoğundu; turuncu ateş ışığını boğuyor ve gözlerimi yakıyordu. Duvara dayalı duran ahşap bir çekmece dolabı Balıkhane'deki iş tezgâhları kadar büyüktü. Çekmecelerin kenarlarından alevler yükseliyordu. Anlaşılan Ambrose sempati bebeğini *sahiden* çorap çekmecesine koymuştu.

Yakındaki bir sandalyeyi kaptım ve onu kullanarak daha birkaç gece önce içeri girerken kullandığım pencereyi kırdım. “Sokağı boşaltın!” diye aşağıya bağırdım.

Görünüşe göre alt çekmecelerden en solda bulunanı en çok yanandı. Onu çekip açtığım zaman içindeki kızgın giysiler havayla temas ederek bir anda alev aldı. Burnuma yanık saç kokusu gelince kaşlarımı kaybetmediğimi umdum. Bir ay boyunca daimi bir hayret içindeymiş gibi görünmek istemiyordum.

Baştaki harlamanın ardından derin bir nefes aldım, ağır tahta çekmeceye yaklaştım ve onu çıplak ellerimle dolaptan çekip çıkardım. Çekmece, dumanı tütmede olan kararmış giysilerle doluydu, fakat pencereye koşarken altta kalmış sert bir şeyin tahtaya çarptığını duyabiliyordum. Ben çekmeceyi pencereden atarken o şey de döne döne aşağı düştü. Rüzgâra yakalanan giysilerse hemen tutuştu.

Bunun akabinde sağ üst çekmeceye asıldım. O açılır açılmaz dumanlar ve alevler yekpare bir kütle gibi dışarı fışkırdı. O iki çekmece gittikten sonra dolabın içindeki boşluk basit bir baca görevi görmeye başladı: yangına ihtiyaç duyduğu bütün havayı sağlıyordu. İkinci çekmeceyi de pencereden dışarı atarken cilalı dolaba ve içindeki giysilere yayılan alevlerin o boşuk sesini işitebiliyordum.

Gürültüyü duyup aşağıdaki sokağa toplanan insanlar yanan enkazı söndürmek için ellerinden geleni yapmaktaydılar. Küçük kalabalığın ortasındaki Simmon tabanlarına kabara çakılmış çizmeleriyle tepinip duruyor, altına aldığı her şeyi baharda yağın ilk yağmurun ardından su birikintilerinde zıplayan bir çocuk gibi paramparça ediyordu. Bebek düşüşten kurtulduysa bile böyle bir muameleden sağ çıkamazdı.

Ambrose’un yaptığı sıradan bir gıcıklıktan öteye geçiyordu. Devi yirmi dakika önce bana işaret göndermiş, balmumu bebeği denediğini bildirmişti. Bundan bir sonuç çıkmaması hiç şüphesiz Ambrose’un kanımı kullanarak benim kil bir bebeğimi yaptığı anlamına geliyordu. Basit bir yangın öyle bir şeyi yok edemezdi.

Diğer çekmeceleri de tek tek çıkarıp sokağa attım. Bir ara duraklayıp Ambrose’un yatağının etrafındaki perdeleri söktüm ve yangının ısısından korunmak için onları ellerime doladım. Bu yaptığım gıcık bir davranış gibi gözükebilir, fakat değildi. Ellerimin yanmasında çok korkuyordum. Sahip olduğum her beceri onları gerektiriyordu.

Dolaba geri giderken yerdeki lazımlığa bir tekme atmam gıcıklıktı. Pahalı cinsten sırlı bir çömlek olan lazımlık devrildi ve ocağa kadar yuvarlanıp parçalandı. Ambrose'un halılarına dökülen şeyin lezzetli bir şerbet olmadığını söylesem yeter herhalde.

Çekmecelerin bulunmadığı boşluklarda serbestçe yanan alevler odayı aydınlatırken kırık pencereden içeri temiz hava giriyordu. Sonunda bir müşteri daha odaya girecek cesareti sergiledi. Adam ellerini korumak için Ambrose'un yatağındaki battaniyelerden birini kullandı ve yanan son birkaç çekmeceyi de dışarı atmama yardım etti. Yaptığımız iş sıcak ve pisti; aldığım yardıma rağmen son çekmeceler de sokağa düşerken öksürüyordum.

Her şey üç dakikadan kısa zamanda olup bitti. Pratik zekâlı bazı bar müşterileri birkaç sürahi dolusu su getirip boş dolap çerçevesi içinde yanmayı sürdüren alevlerin üstüne döktüler. Üzerlerinden duman tüten kadife perdeleri de pencereden attım. "Şuraya da bakın!" diye aşağıya seslendim ki Simmon kumaş yığınının arasından kuşatma taşımlı alabilsin.

Fenerler yakıldı ve serin gece havası kırık pencereden içeri dolarken duman gittikçe azaldı. İnsanlar yardım etmek, aval aval bakmak veya dedikodu yapmak için daireye doluştular. Hayret içindeki bir grup da Ambrose'un içeri göçmüş kapısının başında toplandı. Bu geceki gösterimin ne gibi söylentiler doğuracağını merak ediyordum.

Oda iyice aydınlatılınca yangının yol açtığı hasar karşısında hayrete kapıldım. Çekmece dolabı artık kömür olmuş bir tahta parçası yığınının başka bir şey değildi ve arkasındaki sıva duvar sıcaktan dolayı kabarıp çatlamıştı. Beyaz tavan ise kocaman bir is lekesiyle kaplıydı.

Soyunma odasındaki aynaya bakınca yansımam gözüme çarptı ve kaşlarımın büyük ölçüde yerini koruduğunu görerek sevindim. Üstüm başım perişandı, saçlarım karmakarışık ve yüzüm terle olduğu kadar külle de kaplıydı. Yüzümün karası yanında gözlerimin akı çok parlak duruyordu.

Yanıma gelen Wilem sol elimi sargılamama yardımcı oldu. Aslında elim yanmamıştı, fakat oradan tek bir çizik bile almaksızın ayrılmam tuhaf karşılanırdı. Kaşlarımın azıcık yanması haricinde en ağır yaram ateşin gömleğimin kollarında açtığı deliklerdi. Bir gömleğim daha mahvolmuştu. Böyle giderse dönem sonu gelmeden çıplak kalacaktım.

Yatağın kenarına oturup insanların dolaba dökmek için su taşımalarını seyrettim. Kararmış bir tavan kirişini işaret etmemle birlikte ona da su dökerek sert bir tıslama yükselmesine, bir duman ve buhar bulutu

yükselmesine sebep oldular. İnsanlar içeri girip çıkmaya devam ediyor, enkaza bakarlarken kendi aralarında fısıldaşarak başlarını iki yana sallıyorlardı.

Tam Wil elimi sarmayı bitirirken sokak taşlarına vuran nal sesleri kırık pencereden içeri sızdı ve kabaralı çizmelerin gürültüsünü geçici olarak bastırdı.

Daha bir dakika bile geçmeden koridordan Ambrose'un sesi yükseldi. "Tanrı aşkına, burada neler oluyor? Dışarı çıkın! Çıkın!"

Ambrose küfrederek ve insanları sağa sola iterek daireye daldı. Beni yatağının ucunda otururken görünce kalakaldı. "Dairemde ne işin var?" diye bilmek istedi.

"Ne?" diye sordum, sonra da etrafıma bakındım. "Burası *senin* dairen miydi?" Dumandan genzim yanmış olduğu için sesimi yeteri kadar şaşkın tutabilmem kolay olmuyordu. "Yani *senin* eşyalarını kurtarayım derken mi yandım?"

Ambrose gözlerini kıstı, sonra da çekmece dolabının yanmış enkazına doğru yürüdü. Gözleri yeniden bana kaydı ve aniden gelen bir idrakla kocaman açıldı. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Defol buradan seni gidi hırsız Ruh," diye kin dolu bir sesle tısladı. "Kaybolan bir şey varsa yemin ederim inzibatları başına toplayacağım. Seni demir yasasıyla yargılatıp asılmanı sağlayacağım."

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra dizginlenemez bir öksürüğe tutulup ona ters ters bakmakla yetindim.

"Aferin Ambrose," dedi Wilem alay edercesine. "Onu suçüstü yakaladın. Yangınını çalıyordu."

Seyircilerden biri söze karıştı. "Evet, söyle de geri koysun!"

"Çık dışarı!" diye kıpkırmızı ve öfke dolu bir suratla haykırdı Ambrose. "Ve o pis serseriye de yanında götür. Yoksa ikinizi de evire çevire döverim." Onun bu davranışı karşısında dehşete düşen görgü tanıklarının Ambrose'a ağızları bir karış açık halde baktıklarını fark ettim.

Ona uzun, mağrur bir bakış atarak rolümün hakkını verdim. "Bir şey değil," dedim gururum incinmiş gibi. Ona kabaca omuz atıp yanından geçtim.

Ben odadan çıkarken yüzü kıpkırmızı kesilmiş yelekli ve şişman bir adam kapıda belirdi. Altın Midilli'nin sahibini hemen tanıdım.

"Burada neler oldu böyle?" diye kaygıyla sordu adam.

“Mumlar tehlikeli şeylerdir,” dedim. Başımı çevirip Ambrose’un gözlerinin içine baktım. “Cidden be oğlum,” dedim ona. “Aklından ne geçiyordu bilmiyorum. İnsan bir Gizemiye mensubunun daha akıllıca davranmasını bekliyor.”

Wil, Mola, Devi ve ben kamp ateşinden geriye kalanların etrafında oturuyorduk. Ağaçların arasından ayak sesleri geldi. Fela gece elbisesini henüz üzerinden çıkarmamışsa da saçlarını açmıştı. Sim dikkatle yanında ilerliyor, çalılarının arasından geçerlerken dalgın bir edayla dalları onun önünden çekiyordu.

“Nerede kaldınız bakayım?” diye sordu Devi.

“İmre’den buraya kadar yürümem gerekti,” diye açıkladı Fela. “Sim beni yolda karşıladı. Merak etme anne. Tam bir beyefendi gibi davrandı.”

“Umarım gecen çok kötü geçmemiştir,” dedim.

“Akşam yemeği tahmin edebileceğiniz gibiydi,” diye itiraf etti Fela. “Ama gecenin ikinci kısmı her şeye değdi.”

“İkinci kısmı mı?” diye sordu Mola.

“Dönüşte Sim beni enkazı görmem için Midilli’ye götürdü. Ambrose’un yanına uğrayıp onunla iki çift laf ettim.” Fela’nın tebessümü şeytaniydi. “Kusursuz bir alınganlık sergiledim.”

“Aynen öyle yaptım,” dedi Simmon. “Harikaydı.”

Fela ellerini beline koyup Sim’e baktı. “Demek yanımdan kaçıp gidersin ha?”

Sim yüzünü abartılı bir ifadeyle buruşturdu ve ellerini çılgınca salladı. “Bana bak seni gidi beyinsiz kasnak!” dedi Ambrose’un Vintas aksanının iyi bir taklidiyle. “Dairem yanıyordu diyorum!”

Fela kollarını bıkkınlıkla açarak ona sırtını döndü. “Bana yalan söyleme! Fahişenin birine koştüğünü biliyorum. Hayatımda hiç bu kadar küçük düşmemiştim! Seni bir daha asla görmek istemiyorum!”

Onları alkışladık. Fela’yla Sim kol kola girip bizi selamladılar.

“Hakikat yerini bulsun diye söylüyorum,” diye ekledi Fela. “Ambrose bana tam olarak budala ‘kasnak’ demedi.” Bunu söylerken kolunu Sim’inkinden ayırmamıştı.

Simmon utanır gibi oldu. “Eh, bir bayana şaka icabı bile söylenmeyecek şeyler vardır.” Fela’nın kolunu gönülsüzce bıraktı ve devrik ağaç gövdesinin üstüne çöktü. Fela da onun yanına oturdu, kulağına doğru eğilip bir şeyler fısıldadı. Sim gülerek başını iki yana salladı. “Ama lütfen,” dedi

Fela, elini onun koluna koyarak. “Kvothe’nin lavtası yanında değil. Birinin bizi eğlendirmesi gerek.”

“Peki, peki,” diyen Simmon’un biraz heyecanlandığı anlaşılıyordu. Kısa bir müddet gözlerini kapadı, sonra da gür bir sesle konuştu.

*Felamız bir anda çıkageldi; gözleri ateş gibi,
Güçlüydü adımları; sokağı bir çırpıda aşiverdi,
Aradı buldu Ambrose’u; etrafı kül dolu
Sertti bakışları; ürkütücüydü ifadesi
Yine de korkmadı Fela; cesurdu gö-*

Simmon ‘göğüsleri’ demeden önce ansızın durdu ve yüzü pancar gibi kızardı. Devi ateşin karşısından gevrek gevrek güldü.

Wilem dostluğunu ispatlayarak dikkat dağıtıcı bir soru yöneltti. “Niye hep cümlelerin ortasında bekliyorsun?” diye sordu. “Soluklanmak istermiş gibi.”

“Onu ben de sordum,” dedi Fela gülümseyerek.

“Bu Eld Vintic şiirlerinde kullanılan bir şeydir,” diye açıkladı Sim. “Durgu denilen bir dize arasındır.”

“Bakıyorum da şiirden korkutucu ölçüde iyi anlıyorsun Sim,” dedim. “Bu gidişle sana olan saygımı kaybedeceğim.”

“Sus bakayım,” dedi Fela. “Bence bir harika. Böyle ayaküstü şiir uyduramadığın için onu kıskanıyorsun.”

“Şiir, müziksiz bir şarkı gibidir,” diye ahkâm kestim. “Müziksiz bir şarkı da ruhsuz bir vücuda benzer.”

Simmon karşılık veremedi Wilem elini kaldırdı. “Siz felsefi konulara dalmadan önce bir itirafta bulunmam lazım,” dedi ciddiyetle. “Ambrose’un dairesinin önüne bir şiir düşürdüm. Hemme Hoca’ya yönelik güçlü duygularından bahseden bir akrostiş.”

Hepimiz gülüştük, fakat Simmon bunu herkesten daha komik bulmuş gibiydi. Kahkahalarının dinmesi biraz zaman aldı. “Planlasak bile bundan daha iyi olamazdı,” dedi. “Yanımda birkaç parça kadın eşyası getirmiştim. Onları sokaktakilerin arasına saçtım. Kırmızı satenler, dantelli öteberiler, bir de balinalı korse.”

Yeniden kahkahalar yükseldi. Derken bütün gözler bana çevrildi. “Peki sen ne yaptın?” diye sordu Devi.

“Sadece kalkıştığım işi,” dedim ciddiyetle. “Sadece geceleri güvenle uyuyabileyim diye bebeği yok etmek için gerekeni.”

“Lazımlığı devirdin,” dedi Wilem.

“Doğru,” diye kabul ettim. “Ve bunu buldum.” Bir kâğıt parçası kaldırdım.

“Eğer o Ambrose’un şiirlerinden biriye,” dedi Devi, “onu derhal yakıp ellerini yıkamanı öneririm.”

Katlı kâğıdı açıp yüksek sesle okudum. “Defter kaydı: 4535 - yüzük. Beyaz altın. Mavi dioptaz taşlı. Genişliği ayarlanıp parlatılacak.” Kâğıdı temkinle katlayıp cebime koydum. “Benim için,” dedim, “bu bir şiirden çok daha iyi.”

Sim dimdik oturdu. “Yoksa o senin hatunun yüzüğü için bir rehin fişi mi?”

“Tahminimde yanılmıyorsam bir kuyumcunun teslim faturası. Ama evet, onun yüzüğü için,” dedim. “Ayrıca benim o hatunum değil.”

“Hiçbir şey anlamadım,” dedi Devi.

“Her şey onunla başladı,” dedi Wilem. “Kvothe hoşlandığı kıza ait bir eşyayı Ambrose’tan geri almaya çalışıyordu.”

“Biri olup bitenleri baştan anlatsın,” dedi Devi. “Hikâyeye orta yerinden girmişim gibi gözüküyor.”

Yaşananları dostlarımın anlatmasına müsaade ederek sırtımı bir kayaya yasladım.

Kâğıt parçasını Ambrose’un çekmece dolabında bulmamıştım. Ocağın üstünde veya yatağının yanındaki sehpa da. Ne mücevher tepsisinde ne de yazı masasında.

Aslına bakılırsa Ambrose’un para kesesindeydi. Keseyi hırsız bir Ruh damgası yedikten yarım dakika sonra sırf inat olsun diye yürütmüştüm. Midilli’de ona omuz atıp geçerek odasından çıkarken bunu neredeyse hiç düşünmeden yapmıştım.

Ne tesadüftür ki kesede para da vardı. Neredeyse altı talent. Bu Ambrose’a göre fazla bir şey değildi. Bir kadınla felekten bir gece geçirmek için yeterli bir meblağdı, o kadar. Fakat benim için öyle büyük bir paraydı ki onu çaldığım için az kalsın suçluluk duyacaktım. Az kalsın.

Otuz Dördüncü Bölüm

Takılar

O gece Anker'in Yeri'ne döndüğümde beni bekleyen bir not yoktu. Sabahleyin. Oğlan Denna'yı arayıp bulamamış, aramaktan vazgeçmiş, mesajımı nehre düşürmüştü ya da onu kazara yemiştir bile olabilirdi.

Ertesi sabah moralim, Elodin'in dersinin kaçınılmaz deliliğiyle bozulmasına katlanamayacağını kadar yüksekti. Bu yüzden lavtama omzuma vurduğum ve Denna'yı aramak üzere Imre'ye yollandım. İşler planladığımdan uzun sürmüştü, fakat yüzüğünü nihayet geri aldığı zaman suratında belirecek olân ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Kuyumcu dükkânına girdim ve alçak bir camekânın arkasında bekleyen ufak tefek adama gülümsedim. "Yüzüğün işi bitti mi?"

Adamın alnı kırıştı. "A... affedersiniz bayım?"

İçimi çekip cebimi karıştırdım ve aradığım faturayı bulup çıkardım.

Adam kâğıda bir göz attı, yüzünde bir idrak ifadesi belirdi. "Ah, evet. Elbette. Bir dakika lütfen." Dükkânın arkasındaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Biraz gevşedim. Bu uğradığım üçüncü dükkândı. Diğerlerinden olumlu bir sonuç alamamıştım.

Ufak tefek adam tez adımlarla arka odadan çıktı. "İşte buyurun bayım." Yüzüğü bana gösterdi. "Pek güzel oldu. Kusuruma bakmazsanız taşı da çok hoşmuş."

Yüzüğü ışığa tuttum. Denna'nınkiydi. "İyi bir iş çıkarmışsınız," dedim.

Adam bu sözüme gülümsedi. "Teşekkürler bayım. Tamamı kırk beş peniye halloldu."

Sessizce iç geçirdim. Anlaşılan Ambrose'un ücreti peşin ödediğini ummakla hata etmiştim. Kafamda bir hesap yapıp camekânın üstüne bir talent ve altı mangır bıraktım. Bunu yaparken de güçlendirilmiş camlara mahsus kaygan yüzeyi fark ettim. Elimi üzerinde gezdirerek bunun Balıkhane'de ürettiklerimden biri olup olmadığını düşündüm.

Kuyumcu sikkeleri toplarken bir şey daha dikkatimi çekti. Camekânın içindeki bir şey.

“Dikkatinizi çeken bir takı mı var?” diye ilgiyle sordu adam.

Camekânın ortasındaki bir kolyeyi işaret ettim.

“Zevkinize diyecek yok,” diyen adam bir anahtar çıkartıp camekânın arkasındaki bir paneli açtı. “Bu olağanüstü bir parça. Yalnızca zarif bir çerçevesi yok, aynı zamanda taşın kendisi de son derece güzel. Böyle gözyaşı biçiminde kesilmiş zümrütler genellikle bu kadar kaliteli olmaz.”

“Sizin eseriniz mi?” diye sordum.

Kuyumcu dramatik bir sesle iç geçirdi. “Maalesef böyle bir ustalığı kabullenemeyeceğim. Bunu genç bir bayan birkaç dönü evvel getirdi. Süsten ziyade paraya ihtiyacı var gibi görünüyordu. Aramızda anlaştık.”

“Ne kadara satıyorsunuz?” diye olabildiğince kayıtsız bir üslupla sordum.

Adam bana bir fiyat verdi. İsteddiği para benim ömrüm boyunca bir arada gördüğümünden daha fazlaydı. Bir kadının Imre'de yıllarca rahat bir yaşam sürmesine, en güzelinden yepyeni bir arp almasına, gümüş bir lavta yahut öyle bir lavtaya yaraşır bir enstrüman kutusu yaptırmasına yeterdi.

Kuyumcu yeniden iç geçirip dünyanın bedbahtlığı karşısında başını iki yana salladı. “Çok yazık,” dedi. “Genç bir kadını böyle bir şey yapmaya kim bilir ne itmiştir.” Sonra başını kaldırıp gülümsedi ve beklentili bir yüz ifadesiyle zümrüt gözyaşını ışığa tuttu. “Yine de onun kaybı sizin kazancınız oluyor.”

Denna notunda Fıçı ile Domuz'dan bahsetmişti. Bu yüzden arayışına oradan başlamaya karar verdim. Artık onu yaptırmak için neyden vazgeçtiğini bildiğimden lavta kutum omzuma daha bir ağır geliyordu. Yine de iyilikten iyilik doğar; yüzüğünü geri vererek ona olan minnet borcumu biraz kapatabileceğime inanıyordum.

Fakat Fıçı ile Domuz bir han değil, sadece bir lokantaydı. Umut beslemeksizin başgarsona bana mesaj bırakılıp bırakılmadığını sordum.

Bırakılmamıştı. Peki evvelsi gece orada bekleyen koyu kahverengi saçlı güzel bir kadını hatırlıyor muydu?

Adam bu sorumu başını sallayarak yanıtladı. “Epeyce bekledi,” dedi. “‘Böyle bir kadını kim bu kadar bekletir?’ diye düşündüğümü anımsıyorum.”

Imre gibi küçük bir kentte bile ne kadar çok han ve pansiyon olabileceğini bilseniz şaşarsınız.

Otuz Beşinci Bölüm

Sırlar

İki gün sonra Balıkhane'ye doğru yürüyor, biraz iş yapmanın kafamı toparlamama ve Elodin'in iki saatlik zırvalarına katlanmama yardımcı olacağını umuyordum. Kapıyla aramda üç adım kalmıştı ki mavi pelerinli genç bir kızın avluda bana doğru hızla yürüdüğünü gördüm. Başlığının altındaki yüzünde heyecan ve kaygının şaşırtıcı bir karışımı mevcuttu.

Göz teması kurduğumuz zaman duraksadı. Gözlerini benimkilerden ayırmaksızın o denli kaçamak ve belirsiz bir el hareketi yaptı ki hareketi tekrar edene dek ne anlama geldiğini çıkartamadım. Peşinden gelmemi istiyordu.

Şaşkın bir halde başımı salladım. Kız döndü ve dikkat çekmemek için çaba gösteren birinin o tuhaf ve kasıtlı adımlarıyla avludan ayrıldı.

Kızı takip ettim. Başka şartlar altında olsa onun beni karanlık bir ara sokağa götürdüğünü, orada da haydutların suratımı dağıtıp paramı almak için hazır beklediklerini düşünürdüm. Fakat Üniversite'nin bu kadar yakınında tehlikeli bir ara sokak yoktu ve vakit güneşli bir akşamüstüydü.

Kız en sonunda bir camcı ile bir demirci dükkânının arkasındaki ıssız bir patıkaya çıktı. Endişeyle etrafına bakındı, sonra bana doğru döndü. Başlığının altındaki yüzü gülümsüyordu. "Seni nihayet buldum!" dedi soluk soluğa.

Sandığımdan de gençti; yaşı on dörtten büyük değildi. Kıvrıkcık kahverengi saçları solgun yüzünü çevreliyor, başlığın altından kaçmaya çalışıyordu. Yine de onu bir türlü çıkartamıyordum.

"Seni bulana dek kırk takla attım," dedi. "Burada o kadar çok zaman harcadım ki anam Üniversite'de yavuklum var sanıyor," dedi. Son cümleyi söylerken utanmışçasına dudaklarını büzmüştü.

Onun kim olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığını söylemek üzere ağzımı açtım. Fakat ben daha tek kelime bile edemedim kız yine konuştu. “Tasalanma, seni görmeye geldiğimi kimselere söylemedim.” Duyduğu tasa gözlerindeki parıltıyı bastırıyordu; hani güneş bulutların arkasına saklandığı zaman yerdeki bir su birikintisi kararır ya, onun gibi. “Öylesi daha güvenli olur dedim.”

Ancak yüzü endişeyle asılınca onu tanıyabildim. Chandrialılarla ilgili dedikoduları araştırmak için Trebon’a gittiğimde tanıştığım o genç kızdı.

“Nina,” dedim. “Burada ne işin var?”

“Seni arıyordum.” Başını gururla kaldırdı. “Burada olduğunu tahmin ettim, çünkü her türlü sihri biliyordun.” Etrafına bakındı. “Ama burası düşündüğümünden daha büyükmüş. Sana karşı kullanamamışlar diye Trebon’daki hiç kimseye ismini vermediğini biliyorum, ama bu durum işimi daha da zorlaştırdı.”

Sahiden de Trebon’da kimseye ismimi söylememiş miydim? Beyin sarsıntısı geçirdiğim için o döneme ait anılarım bölük pörçüktü. Kendimi tanıtmamakla herhalde iyi etmiştim. Ne de olsa kasabanın hatırı sayılır bir bölümünün yanıp kül olmasından sorumluydum.

“Seni bu kadar uğraştırdığım için üzgünüm,” dedim, bütün bunların ne anlama geldiğinden hâlâ emin olmaksızın.

Nina bana bir adım yaklaştı. “Sen gittikten sonra rüyalar gördüm,” dedi sır verircesine kısık bir sesle. “Kötü rüyalar. Sana anlattıklarım yüzünden *onların* beni almaya geleceklerini düşündüm.” Manalı bir bakış attı. “Ama sonra verdiğin kolyeyle beraber uyumaya başladım. Her gece yatmadan önce dua ettim ve rüyalar çekip gitti.” Dalgın bir edayla elini boynundaki deri bir sırama asılı olan parlak bir metal parçasına götürdü.

İşte o zaman Kilvin Hoca’ya istemeden de olsa yalan söylediğimi anlayarak suçluluk duydum. Kimseye muska satmamış, hatta muskaya benzer herhangi bir şey yapmamıştım. Fakat Nina’nın içini rahatlatmak için ona sihirli bir kolye olduğunu söylediğim süslü bir metal parçası vermiştim. Nine kolyeyi alana kadar isteri krizine girmek üzere gibi gözüküyor, iblislerce öldürüleceğini sanıyordu.

“Demek işe yarıyor ha?” diye sordum, vicdan azabımı sesime yansıtmamaya çalışarak.

Nina başını salladı. “Onu yastığımın altına sokup dua eder etmez mememmiş bir bebe gibi uykuya daldım. Sonra da özel rüyam başladı,” diye

gölümsedi. “Rüyamda Mauthenlerin çiftliğindekiler öldürülmeden önce Jimmy’nin bana gösterdiği o büyük çömleği gördüm.”

İçimde bir umut dalgasının kabardığını hissettim. Nina o kadim çömleği görüp de canlı kalmış tek insandı. Çömleğin üstü Chandrialıların resimleriyle kaplıydı ve Chandrialılar sırlarına pek düşkünlüler.

“Üzerinde yedi kişinin çizili olduğu çömlekle ilgili bir şey mi hatırladın?” diye heyecanla sordum.

Nina kaşlarını çatarak kısa bir tereddüt yaşadı. “Sekiz kişiydiler,” dedi. “Yedi değil.”

“Sekiz mi?” diye sordum. “Emin misin?”

Başını samimiyetle salladı. “Bunu sana daha önce de söylediğimi sanıyordum.”

İçimde kabaran umut dalgası sönüp olanca ağırlığıyla karnıma oturdu. Chandrialılar yedi kişiydiler. Onlar hakkında emin olduğum az sayıdaki bilgiden biri de buydu. Nina’nın gördüğü çömleğin üstünde sekiz kişinin resmi varsa...

Hüsranımın farkında olmayan Nina gevezelik etmeyi sürdürdü. “Çömleği üç gece üst üste rüyamda gördüm,” dedi. “Üstelik bunlar hiç de kötü rüyalar değildi. Her sabah dinç ve mutlu uyandım. İşte o zaman Tanrı’nın benden ne yapmamı istediğini anladım.”

Bir müddet ceplerini karıştırdı, sonra da bir karıştan biraz daha uzun ve başparmağım kalınlığında bir boynuz çıkardı. “Çömleği ne kadar çok merak ettiğini unutmadım. Ama onu yalnızca bir anlığına görebildiğim için o gün sana fazla bir şey söyleyememiştim.” Boynuzu gururla verdi.

Ellerimdeki silindirik tüpe bakarken onunla ne yapmam gerektiğini bilemedim. Şaşkın gözlerle kafamı kaldırdım.

Nina sabırsızca iç geçirdi ve boynuzu geri aldı. Ucunu bir kapak gibi çevirerek açtı. “Bunu benim için ağabeyim yaptı,” dedi boynuzu kastederek. Sonra dürülmüş bir parşömeni boynuzun içinden dikkatle çıkardı. “Endişe etme. Niye yaptığını bilmiyor.”

Parşömeni bana uzattı. “Pek güzel olmadı,” dedi tedirgin bir sesle. “Anam izin verdiği zaman kap kaçağı boyamasına yardım ederim, ama bu daha farklı. İnsan çizmek, çiçek veya desen çizmekten zor. Hem sadece kafanda görebildiğin bir şeyi çizdiğin zaman daha da zorlanıyorsun.”

Ellerimin titremediğine hayret ettim. “Vazonun üstünde bu resim mi vardı?” diye sordum.

“Sadece bir tarafında,” dedi Nina. “Öyle yuvarlak bir şeye tek bir taraftan baktığın zaman olsa olsa üçte birini görebilirsin.”

“Yani her gece rüyada farklı bir tarafını mı gördün?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Sadece bu tarafını. Üç gece üst üste.”

Parşömeni yavaşça açtım ve Nina’nın resmettiği adamı hemen tanıdım. Gözleri simsiyahtı. Arka planda çıplak bir ağaç vardı ve adam içinde birkaç dalgalı çizginin bulunduğu mavi bir dairenin ortasındaydı.

“Orası su,” dedi Nina, parmağıyla göstererek. “Su çizmesi zor. Ve adam suyun üstünde duruyor. Çömlekteki resimde adamın etrafında kar yığınları da vardı ve saçları bembeyazdı. Ama beyaz boyayı bir türlü tutturamadım. Kâğıt için boya karıştırmak kap kaçak için sır hazırlamaktan daha zor.”

Konuşabileceğimden emin olmadığım için başımı sallamakla yetindim. Bu Köz’dü, yani ebeveynlerimi öldüren adam. Yüzünü hiç uğraşmadan, gözlerimi bile kapamadan hayalimde canlandırabiliyordum.

Parşömeni açmayı sürdürdüm. İkinci bir adam daha vardı. Daha doğrusu devasa başlıklı bir cüppenin içindeki bir adamın sureti. Başlığın içi kapkaraydı. Adamın başının üstünde üç ay duruyordu; bir dolunay, bir yarım ay ve bir de hilal. Yanında iki mum yanmaktaydı. Biri sarı renkliydi ve parlak bir turuncu aleve sahipti. Diğer mum adamın ileri uzattığı elinin altındaydı ve gri olup siyah bir alevi vardı. Bu mumun etrafı karartılıp siyaha boyanmıştı.

“Bunun bir gölge olması lazım,” dedi Nina, adamın elinin altını göstererek. “Çömlekte daha belirgindi. Burayı yapabilmek için kömür kullanmam gerekti. Boyam olmadığından pek düzgün çıkmadı.”

Başımı yeniden salladım. Bu da Haliarx’tı, yani Chandrialıların lideri. Onunla karşılaştığım zaman çevresi anormal bir gölgeyle kaplıydı. Etrafındaki ateşler tuhaf bir şekilde sönmüş ve cüppesinin başlığının içi bir kuyunun dibi kadar karanlıktı.

Parşömeni tamamen açınca diğer ikisinden daha iri olan üçüncü bir suretle karşılaştım. Adam zırh giymiş ve önü açık bir miğfer takmıştı. Göğsünde sonbahar yaprağına benzeyen parlak bir şekil vardı. Dışı kırmızı olan yaprağın rengi ortasına doğru turuncuya çalıyordu ve tam ortasında siyah bir sap mevcuttu.

Adamın surati esmer olmasına karşın havaya kaldırdığı eli parlak bir kıızıldı. Diğer eliyse Nina’nın her nasılsa metalik bronz rengine boyamayı başardığı büyük, yuvarlak bir nesnenin ardında gizliydi. Bunun bir kalkan olduğunu tahmin ettim.

“En kötüsü de o,” dedi Nina kederli bir sesle.

Kıza baktım. Yüzü asık gibiydi. Sessizliğimi yanlış anladığını sandım. “Böyle konuşmamalısın,” dedim. “Harika bir iş çıkarmışsın.”

Nina minik bir tebessüm etti. “Zaten öyle demek istemedim,” diye karşılık verdi. “En çok onu çizerken zorlandım. Bakır rengi fena olmadı.” Adamın kalkanına dokundu. “Ama bu kızılın,” diyerek parmaklarını bu sefer de adamın havada tuttuğu eline değdirdi, “kan olması gerekiyor. Eli kanlar içinde.” Şeklin göğsünü dürttü. “Ayrıca burası daha parlaktı. Bir şey yanıyormuş gibi.”

Adamı o zaman tanıdım. Göğsündeki bir yaprak değil, alevlere boğulmuş bir kuleydi. Kaldırmış olduğu kanlı eliyle bir yeri işaret etmiyor, Hali'ax'ı ve diğerlerini kovan bir hareket yapıyordu. Elini onları durdurmak için kaldırmıştı. Bu adam bir Amyr'di. Ciridaelerden biri.

Titreyen genç kız pelerinine daha sıkı sarındı. “Ona bakmayı şimdi bile sevmiyorum,” dedi. “Hepsi korkunç gözüktüyordu. Ama en kötüsü oydu. Suratlarını doğru düzgün çizemedim, ama onunki çok gaddardı. Öyle öfkeliydi ki. Bütün dünyayı yakmaya hazır gibi bir hali vardı.”

“Bu çömleğin sadece bir tarafıysa,” diye sordum, “geri kalanı da aklına geliyor mu?”

“Bunun kadar değil. Giysileri olmayan bir kadın, kırık bir kılıç ve bir yangın hatırlıyorum...” Düşünceli gözüktü, sonra başını iki yana salladı. “Dediğim gibi, Jimmy çömleği gösterdiği zaman sadece bir tarafına bakabilmişim. Sanırım çizip sana getirebileyim diye o kısmı hatırlamama bir melek yardım etti.”

“Nina,” dedim, “bu hakikaten de muhteşem olmuş. Ne kadar inanılmaz bir iş yaptığını tahmin bile edemezsin.”

Yüzünde ışıltılı bir tebessüm belirdi. “Bak buna sevindim. Resmi çizene kadar canım çıktı.”

“Parşömeni nereden buldun?” diye sordum, bu ayrıntıyı ilk kez fark ederek. Parşömen tırşeli olup yüksek kaliteydi. Benim satın alabileceğimden çok daha iyiydi.

“Önce tahta üzerinde pratik yaptım,” dedi Nina. “Ama resmi tahtaya çizemeyeceğimi biliyordum. Hem çizdikten sonra onu saklamam gerekiyordu. Ben de kiliseye gizlice girip oradaki kitaptan birkaç sayfa kopardım.” Son cümleyi en ufak bir pişmanlık sergilemeden telaffuz etmişti.

“Yani bunu *Yol Kitabı*’ndan mı kopardın?” diye hayretle sordum. Pek dindar biri sayılmam, ama başkalarının haklarına saygı gösteririm. Ayrıca Arşiv’de geçirdiğim onca saatten sonra bir kitaptan sayfa koparıldığını öğrenmek beni dehşete düşürmüştü.

Nina rahat bir tavırla başını salladı. “Rüyayı bana bir melek gösterdiği için en iyi yol bu gibi gözüktü. Ve sen kilisenin önünü yıkıp o iblisi öldürdüğünden beri binayı geceleri kilitleyemiyorlar.” Uzanıp parşömene dokundu. “Hiç de zor değil. Tek yapman gereken eline bir bıçak alıp onu sayfaya biraz sürtmek. Harfler hemencecik çıkıveriyor.” Parmağıyla gösterdi. “Ama Tehlu’nun adını silmemeye dikkat ettim. Andan ve diğer meleklerin isimlerini de,” diye bir sofı edasıyla ilave etti.

Parşömene yakından bakınca bunun doğru olduğunu gördüm. Amyr’i öyle bir çizmişti ki *Andan* ve *Ordal* isimleri omuzlarının tam üstüne denk geliyordu. Sanki isimlerin ona ağırlık yapacağına veya onu hapsedeceğine inanmıştı.

“Hem gördüklerimi kimseye söylemememi tembihlemiştin,” dedi Nina. “Resim çizmek sözcükler kullanmadan bir şeyi söylemek gibidir. Ben de Tehlu’nun kitabındaki sayfaları kullanmanın daha güvenli olacağını düşündüm, çünkü hiçbir iblis o kitabın sayfalarına bakmaz. Özellikle de üstünde Tehlu’nun adı yazılıysa.” Yüzünde gururlu bir ifadeyle beni süzdü.

“Akıllıca davranmışsın,” diye onu takdir ettim.

Çan kulesi saat başını çalmaya başlayınca Nina’nın yüzünde ani bir panik ifadesi belirdi. “Ah, hayır!” dedi acıklı bir sesle. “Şimdiye rıhtıma dönmüş olmalıydım. Anam beni bir güzel dövecek!”

Bir kahkaha patlattım. Kısmen bu beklenmedik kismetten, kısmen de Chandrialılara meydan okuyacak kadar cesur davranan bir genç kızın annesini kızdırmaktan bu denli korkmasından. İşte dünya böyle bir yer.

“Nina, bana çok büyük bir iyilik yaptın. Bir şeye ihtiyacın olursa veya başka bir rüya görürsen beni Anker’in Yeri adlı handa bulabilirsin. Orada müzik yaparım.”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Sihirli müzik mi?”

Yine güldüm. “Bazıları o fikirde.”

Nina tedirgin gözlerle etrafına bakındı. “Artık gitmem lazım!” dedi ve el sallayıp nehre doğru koş a koş a uzaklaştı. O giderken rüzgâr pelerininin başlığını geriye savurdu.

Parşömeni dikkatle dürüp boynuza geri soktum. Zihnim az önce edindiğim bilgilerle doluydu. Onca yıl evvel Haliar’ın Köz’e söylediklerini

düşündüm: *Seni Amyrlerden kim korur? Şarkıcılardan? Sithelerden?*

Aylar süren arayışımın ardından Chandrialılarla ilgili olarak Arşiv’de masallardan fazlasını bulamayacağımdan emin gibiydim. Hiç kimse onların ayak sürüyenlerden veya perilerden daha gerçek olduklarına inanmıyordu.

Fakat Amyrleri herkes bilirdi. Onlar Atur İmparatorluğu’nun parlak zırhlı şövalyeleri. İki asır boyunca kilisenin bekçiliğini yapmışlardı. Yüzlerce öyküye ve şarkıya konu olmuşlardı.

Tarihten iyi anlardım. Amyr Nizamı, Atur İmparatorluğu’nun ilk yıllarında Tehlin Kilisesi tarafından kurulmuştu.

Fakat Nina’nın gördüğü çömlek ondan çok daha eskiydi.

Tarihten iyi anlardım. İmparatorluk dağılmadan önce Amyrler yine kilise tarafından suçlu bulunup lağvedilmişlerdi.

Fakat Chandrialılar onlardan bugün bile korkuyorlardı.

Demek ki hikâyenin görüldüğünden fazlası vardı.

Otuz Altıncı Bölüm

Onca Şeyi Bilmek

Aradan günler geçti ve Ambrose’a karşı yürüttüğümüz başarılı mücadeleyi kutlamak için Wil’le Sim’i nehrin öteki yakasına davet ettim.

Damak zevkimin sountende yattığı düşünülürse pek de iyi bir içici sayılmazdım, fakat Wil ile Sim bu sanatın püf noktalarını bana gösterecek kadar yardımseverdiler. Çeşit olsun diye birkaç farklı taverna gezdiysek de sonunda Eolian’da karar kıldık. Ben orayı müziği için yeğlerken Simmon kadınları, Wilem ise kuyruklu için tercih ediyordu.

Sahneye çağırıldığımda çakırkeyiftim, fakat parmaklarımın birbirine dolanması için biraz içkiden fazlası gerekir. Sırf sarhoş olmadığımı ispatlamak maksadıyla ‘Nereden Nereye Kalk da Gel Buraya’ şarkısını, yani denizdeki bir balık kadar ayıkken bile çalıp söylemesi zor bir şarkıyı başarıyla icra ettim.

Performansımdan çok hoşlanan dinleyiciler beğenilerini en münasip yolla ifade ettiler. Ve o gece sounten içmemem sebebiyle akşamın büyük bölümü hayal gibi geçti.

Üçümüz Eolian’dan çıkıp Üniversite’ye giden o uzun yola düştük. Havada kışı haber veren bir ayaz vardı, fakat bizler gençtik ve yuvarlamış olduğumuz bardak bardak içkiler içimizi ısıtmaya yetiyordu.

Ansızın paniğe kapıldım. “Lavtam nerede?” diye niyetlendiğimden daha yüksek bir sesle sordum.

“Eolian’da Stanchion aldı,” dedi Wilem. “Yolda ona takılıp düşeceğinden ve boynunu kıracağından korkuyordu.”

Simmon yolun ortasında durmuştu. Ona arkadan çarptım, dengemi kaybettim ve kendimi yerde buldum. Simmon bunu fark etmemiş gibiydi.

“Eh,” dedi ciddiyetle, “şimdilik böyle bir şeye kalkışasım yok.”

Biraz ilerimizde bir uçtan diğerine dek yetmiş metreyi bulan ve tepe noktası nehirden beş kat yüksek olan Taşköprü uzanıyordu. Koca Taş Yol’un bir parçası olan bu yapı bir çivi kadar düz, bir masa kadar yassı ve Tanrı’dan daha yaşlıydı. Onun bir dağdan daha ağır olduğunu biliyordum. Her iki yanında bir metrelik birer korkuluk olduğunu da.

Onca şeyi bilmeme rağmen köprüden geçmeyi düşündükçe derin bir huzursuzluğa kapılmaktaydım. Sarsakça ayağa kalktım.

Üçümüz birlikte köprüyü incelerken Wilem ağır ağır yana yatmaya başladı. Ben onu tutmak için uzandım ve aynı anda Simmon da benim kolumu tuttu. Tabii bunu bana yardım etmek için mi yoksa kendi dengesini korumak için mi yaptığını bilmiyordum.

“Şimdilik böyle bir şeye kalkışasım yok,” diye tekrarladı Simmon.

“Şurada oturacak bir yer var,” dedi Wilem. “*Kella trelle turen navor ka.*”

Simmon ile ben kahkahalarımızı bastırmaya çalışırken Wilem bizi ağaçların arasından geçirip köprünün ayağından yirmi metre bile uzakta olmayan küçük bir açıklığa götürdü. Açıklığın ortasında göğü işaret eden uzun bir gritaş görünce hayrete düştüm.

Wil açıklığa sakın bir aşinalıkla girdi. Ben merakla etrafıma bakınarak daha ağırdan aldım. Gritaşlar kumpanyacılar için ayrı bir öneme sahiptir; onu görmek bende çelişkili duygular uyandırmıştı.

Simmon kendini gür çimlere atarken Wilem sırtını eğri bir huş ağacının gövdesine yasladı. Ben gritaşın yanına yürüyüp ona parmak uçlarımla dokundum. Sıcak ve tanıdıktı.

“O şeyi sakın itme,” dedi Simmon kaygıyla. “Yoksa devrilir.”

Kahkaha attım. “Bu taş bin senedir burada Sim. Üzerine solumamın ona bir zarar vereceğini hiç sanmam.”

“Sen yine de uzak dur. Onlar iyi şeyler değildir.”

“Bu bir gritaş,” dedim kayayı samimiyetle sıvazlayarak. “Eski yolları işaret eder. Bunun yanıdayken daha bile güvende oluruz. Gritaşlar güvenli yerleri gösterir. Bunu da herkes bilir.”

Sim inatla başını iki yana salladı. “Onlar pagan kalıntısıdır.”

“Haklı olduğuma bir mangırına bahse varım,” diye sataşım.

“Hah!” Sim yerden kalkmadan elini uzattı. Ona çakarak bahsimizi resmileştirdim.

“Yarın Arşiv’e gidip öğrenebiliriz,” dedi Sim.

Gritaşın yanına çöktüm. Tam gevşemeye başlıyordum ki ansızın paniğe kapıldım. “Tanrı’nın bedeni aşkına!” dedim. “Lavtam!” Ayağa fırlamaya çalıştıysam da başaramadım ve gritaşa çarptığım kafamı patlatmama ramak kaldı.

Simmon doğrulup beni sakinleştirmeyi denediyse de yaptığı ani hareket ona fazla geldi. Yanlamasına yere serildi ve çaresizce gülmeye başladı.

“Hiç de komik değil!” diye bağırdım.

“Lavtan Eolian’da,” dedi Wilem. “Yola çıktığımızdan beri dört kere sordun.”

“Hayır sormadım,” dedim hissettiğimden daha emin bir sesle. Kafanın gritaşa çarptığım noktasını ovuşturdum.

“Utanmana gerek yok,” dedi Wilem, bir elini boş verircesine sallayarak. “Gönlünde yatan şeylere kafa yormak insanın doğasında vardır.”

“Kilvin’in bir iki ay önce Muslukçu’da kafayı bulduğunu ve yeni yaptığı soğuk-kükürt fenerini anlata anlata bitiremediğini duymuştum,” dedi Simmon.

Wil gülüp geçti. “Lorren olsaydı kitapları düzgün dizme tekniklerini döktürürdü. *Sırtından tutacaksın. Sırtından tutacaksın.*” İnleyerek iki eliyle birden bir şeyi kavramış gibi yaptı. “Aynı şeyi bir defa daha söylerse onun sırtını tutacağım.”

Zihnimde bir anı canlandı. “Merhametli Tehlu aşkına,” dedim ağzım açık kalarak. “Bu gece Eolian’dayken Tenekeci Tanner’ı söyledim mi?”

“Söyledin,” dedi Simmon. “O kadar çok dizesi olduğunu bilmiyordum.”

Hatırlamak için çabalarken alnım kırıştı. “Tehlinler ve koyunla ilgili dizeyi de söyledim mi?” Şarkının o kısmı nezih bir seyirci kitlesi karşısında ağza alınacak gibi değildi.

“Yok be,” dedi Wilem.

“Tanrı’ya şükür,” dedim.

“Koyun değil keçi dedin,” derken ciddiyetini koruyan Wilem hemen akabinde kahkahalara boğuldu.

“‘...keçi girmiş Tehlin çüppesine!’” diye şarkıya başladı Simmon. Wilem de gülerek ona katıldı.

“Hayır, hayır,” dedim perişan bir halde, başımı ellerimin arasına alarak. “Babam o kısmı başkalarının yanında söylediği zaman annem onu arabanın altında yatırır. Bir dahaki gidişimde Stanchion beni sopayla dövüp kabiliyet mızıkamı geri alacak.”

Simmon beni, “Herkes şarkıya bayıldı,” diye temin etti.

“Stanchion’un da eşlik ettiğini gördüm,” diye ekledi Wilem. “Onun da burnu kıpkırmızıydı.”

Uzun ama huzurlu bir sessizlik yaşandı.

“Kvothe?” dedi Simmon.

“Evet?”

“Sen sahiden bir Edema Ruh musun?”

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Normalde asabımı bozardı, fakat o esnada kendimi nasıl hissetmem gerektiğini bilemedim. “Fark eder mi?”

“Hayır. Sadece merak ediyordum.”

“Ah.” Yıldızları seyretmeyi sürdürdüm. “Niçin merak ediyordun?”

“Öylesine,” dedi Sim. “Ambrose sana birkaç kez Ruh dedi, ama başka hakaretler ettiği de oldu.”

“O bir hakaret değil,” dedim.

“Yani sana aslı astarı olmayın laflar etti demek istiyorum,” diye çabucak ekledi Sim. “Ailenden hiç bahsetmiyorsun, ama beni meraklandırıan şeyler söylediğin oldu.” Yerden kalkmaksızın omuz silkti ve yıldızlara bakmayı sürdürdü. “Edemaları hiç tanımadım. En azından doğru düzgün.”

“Duydukların yalan,” dedim. “Biz çocuk kaçırma, karanlık Tanrılara tapma gibi şeyler yapmayız.”

“Öyle şeylere hiç inanmadım zaten,” dedi ilgisizce. “Ama anlatılanlardan bazıları doğru olmalı. Senin gibi enstrüman çalan birini daha önce hiç görmedim.”

“Bunun bir Edema Ruh olmamla ilgisi yok,” dedim, sonra söylediklerimi gözden geçirdim. “Belki de biraz vardır.”

Durduk yerde, “Dans eder misin?” diye sordu Wilem.

Bu yorum başka birinden gelse veya Wilem onu farklı bir zamanda dile getirse muhtemelen kavga çıkardı. “İnsanlar bizi hep öyle hayal ediyorlar. Kaval ve keman çaldığımızı, kamp ateşlerimizin etrafında dans ettiğimizi falan. Tabii bir de yere çivilenmemiş ne varsa aşırıldığımızı.” Son cümleyi telaffuz ederken sesime bir burukluk karıştı. “Edema Ruh olmak hiç de öyle bir şey değil.”

“Peki nasıl bir şey?” diye sordu Simmon.

Bir müddet düşündüm, fakat ayyaş kafam bu işle başa çıkamadı. “Biz de sizler gibi bir halkız,” dedim nihayet. “Sadece tek bir yerde uzun zaman kalmayız ve herkes bizden nefret eder.”

Üçümüz sessizce yıldızları izledik.

“Hakikaten de arabanın altında yatırdığı olur muydu?” diye sordu Simmon.

“Ne?”

“Baban koyunlarla ilgili o dizeyi söylediği zaman annenin onu arabanın altında yatırdığını anlattın. Sahiden öyle yapar mıydı?”

“Aslında lafın gelişi söylemiştim,” dedim. “Bir keresinde cidden öyle yaptı ama.”

Kumpanyadaki çocukluk yıllarımı, ebeveynlerimin hayatta olduğu zamanı pek sık düşünmezdim. Tıpkı bir kötürümün sakat bacağına yüklenmekten kaçınması gibi bu konudan uzak dururdum. Fakat Sim’in sorusu zihnimde bir anının canlanmasına sebep oldu.

“Tenekeci Tanner’ı söyledi diye değil,” sözleri döküldü ağzımdan. “Annemle ilgili bir şarkı yazdığı için...”

Yine bir süre sustum. Sonra dedim ki: “Laurian.”

Annemin adını yıllardır ilk kez anıyordum. Öldürüldüğünden beri ilk kez. Adı ağzıma bir tuhaf geldi.

Derken hiç niyetim olmamasına rağmen bir şarkıya başladım.

*Kara saçlı Laurian, Arliden’in karısı
Yüzü tıpkı bir bıçağın kenarı
Sesi dikenli bir çalı gibi
Ama para sayarken dersin bir faizci.
Canım Faizcim kötüdür yemek yapmakta
Ama üstüne yoktur defter tutmakta
Sahip olsa bile kusurlara
Görev bilirim itirafı
Karımın daha farklı olmaması
Bedeldir hayatıma...*

Garip bir uyuşukluğa kapılmış, kendi bedenimden kopmuş gibi hissediyordum. Ne tuhaftır ki bu anı keskin olmasına rağmen acı vermiyordu.

“Böyle bir şarkının bir adamı nasıl arabanın altına gönderebileceğini anlıyorum,” dedi Willem ciddiyetle.

“Sebep sözleri değildi,” diye kendimi konuşurken duydum. “Annem çok güzeldi ve ikisi de bunun farkındaydı. Birbirlerine sık sık takılırlardı.

Sebeup vezindi. Annem o berbat vezinden nefret ederdi.”

Ebeveynlerimden hiç bahsetmezdim ve onları geçmiş zaman ekiyle anmak huzursuzluk vericiydi. Sanki onlara ihanet ediyordum. Sözlerim Wil’le Sim’i şaşırtmamıştı. Beni tanıyan herkes bir ailem olmadığını tahmin edebilirdi. Ebeveynlerimin öldüğünü onlara hiç söylememişsem bile ikisi de yakın dostumdu. Biliyorlardı.

“Atur’da karılarımız bize kızdığı zaman köpek kulübesinde yatanz,” dedi Simmon, sohbeti daha güvenli bir konuya çekmek için.

“*Melosi rehu eda Stiti,*” diye homurdandı Wilem.

Neşesini yansıtan bir sesle, “Aturca konuş!” diye haykırdı Simmon. “Eşek gibi anırmayı bırak artık!”

“*Eda Stiti?*” diye tekrar ettim. “Ateşin yanında mı yatarsınız?” Wilem başını salladı.

“Siarucayı bu kadar çabuk öğrenmeni şiddetle kınıyorum,” dedi Sim, bir parmağını kaldırarak. “Onu iyi kötü kapmadan önce bir sene uğraştım. Tam bir sene! Sense tek dönemde yalayıp yuttun.”

“Çocukluğumda epeyce duymuşluğum vardı,” dedim. “Bu dönem püf noktalarını öğrendim, o kadar.”

Wil, “Senin aksanın daha güzel,” dedi Sim’e. “Kvothe güneyli bir tüccar gibi konuşuyor. Cümleleri bozuk. Senin sesin daha kibar çıkıyor.”

Sim bu sözlerden teselli bulmuşa benziyordu. “Ateşin yanında,” diye yineledi. “Başka bir yerde yatması gerekenlerin sadece erkekler olması size de tuhaf geliyor mu?”

“Yatağın kadınların kontrolü altında olduğu bilinen bir gerçek,” dedim.

“Hiç de fena bir düşünce değil,” dedi Sim. “Tabii kadınına bağlı. Mesela Distrel güzel sayılır.”

“*Keh,*” dedi Wil. “Çok solgun. Fela.”

Simmon başını kederle iki yana salladı. “Bizi aşar.”

“O Modegli,” dedi Wilem, şeytani gözükecek kadar geniş bir sırıtışla.

“Öyle mi?” diye sordu Sim. Kafasını sallayan Wil’in suratında o güne dek gördüğüm en büyük tebessüm vardı. Sim acınası bir sesle iç geçirdi. “Mantıklı. Birleşik Eyaletler’deki en güzel kız olması yeterince kötü. Bir de Modegli olduğunu bilmiyordum.”

“Nehrin bu yanındaki en güzel kız olduğunu reddetmiyorum,” diye düzelttim. “Ama karşı tarafta-”

“Denna’dan yeteri kadar bahsettin,” diye sözümü kesti Wilem. “Tam beş kez.”

“Bak,” dedi Simmon, ansızın ciddileşerek, “artık harekete geçmen gerek. Denna denen o kızın sana ilgi duyduğu belli.”

“O anlama gelebilecek bir laf etmedi.”

“Kızlar bir erkeğe ilgi duyduklarını açık açık söylemez ki.” Simmon durumun saçmalığı karşısında güldü. “Oyunlar oynayıp dururlar. Bu onlar için bir dans gibidir.” Ellerini kaldırarak birbiriyle konuşurmaya başladı. “‘Ah, seninle burada karşılaşmayı hiç beklemiyordum.’ ‘Aaa, merhaba. Ben de tam öğle yemeğine gidecektim.’ ‘Ne tesadüf, ben de. Kitaplarını taşıyabilir miyim?’”

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. “Kukla gösterisinin sonuna gelebilir miyiz? Hani suratını birana gömüp bir dönü boyunca gözyaşı döktüğün kısma?”

Simmon bana kaşlarını çatarak baktı. Wilem kahkaha attı.

“Denna’nın başında yeterince erkek var,” dedim. “Denna onları...” Bir benzetme bulmaya çalıştıysam da başaramadım. “Dostu olarak kalmayı yeğlerim.”

“Gönlünde olmayı yeğlersin,” dedi Wilem, herhangi bir vurgu yapmaksızın. “Seni sevinçle kollarının arasında tutmasını yeğlersin. Ama seni reddedeceğinden korkuyorsun. Gülüp geçeceğinden ve ona bir budala gibi gözükeceğinden çekiniyorsun.” Rahat bir tavırla omuz silkti. “Böyle düşünen ilk erkek sen değilsin. Utanacak bir şey yok.”

Bu sözler huzurumu kaçırarak denli gerçeğe yakındı; verecek bir karşılık bulmam uzun sürdü. “Umarım,” diye usulca itirafta bulundum. “Fakat hayallere kapılmak istemiyorum. Olmadık hayallere kapılıp Denna’ya askıntılık eden adamların başına neler geldiğini gördüm.”

Wilem başını sakın sakın salladı.

“Sana o lavta kutusunu yaptırmış ya,” dedi Sim destek amacıyla. “Bunun bir anlamı olsa gerek.”

“İyi de ne?” diye sordum. “Bana ilgi duyar gibi gözüküyor, ama ya kendimi kandırıyorsam?” Diğer erkekler de onun kendilerine ilgi duyduğunu sanmış olmalı. Ama yanıldıkları açıkça ortada. Ya ben de yanıliyorsam?”

“Denemeden bilemezsin,” dedi Sim, sesine buruk bir tını karışarak. “Normalde böyle derdim. Ama o sözümün beş paralık değeri yok. Ben peşlerinden koştukça yemek masasına sokulan bir köpekmişim gibi kızlardan tekmeyi yiyorum. Bu kadar uğraşmaktan içim sıkıldı.” Sırtını

yerden kaldırmaksızın bitkin bir edayla iç çekti. “Tek istediğim birinin benden hoşlanması.”

“Benim de tek istediğim açık bir işaret,” dedim.

“Ben de cebime sığacak sihirli bir at istiyorum,” dedi Wil. “Bir de iblislere hükmetmemi sağlayacak kırmızı kehribardan bir yüzük. Ve yiyip yiyip bitiremeyeceğim bir pasta.”

Yine huzurlu bir sessizlik yaşandı. Rüzgâr ağaçları hafifçe hışırdatıyordu.

“Edemaların dünyadaki her öyküyü bildikleri söylenir,” dedi Simmon bir süre sonra.

“Muhtemelen doğrudur,” diye kabul ettim.

“Anlat bir tane,” dedi.

Onu kısık gözlerle süzdüm.

“Bana öyle bakma,” diye karşı çıktı. “Canım bir öykü çekti, hepsi bu.”

“Bizi eğlendirecek bir şey lazım,” dedi Wilem.

“Peki peki. Biraz düşüneyim.” Gözlerimi kapayınca aklıma bir hikâye geldi. İçinde Amyrlerin olması hiç de şaşırtıcı değildi. Nina beni bulduğundan beri aklımdan bir an olsun çıkmamışlardı ki.

Doğrulup oturdum. “Pekâlâ,” deyip derin bir nefes aldım, sonra duraksadım. “İşemeniz gerekiyorsa hemen gidip halledin. Orta yerinde hikâyeye ara vermek istemiyorum.”

Sessizlik.

“Tamam.” Genzimi temizledim. “Çok az insanın gördüğü bir yer vardır. Faeriniel adında ilginç bir yer. Hikâyelere inanırsanız, orayı eşsiz kılan iki şey bulunur. Birincisi, dünyadaki bütün yollar orada buluşur. İkincisi, hiç kimse orayı arayıp bulamaz. Gittiğiniz bir yer değil, başka bir yere giderken içinden geçtiğiniz bir yerdir.

“Yeteri kadar seyahat eden herkesin oradan geçeceği söylenir. Bu hikâye işte o yerle, uzun bir yoldaki yaşlı bir adamla ve aysız bir gökyüzünün altındaki yalnız bir geceyle ilgili...”

Otuz Yedinci Bölüm

Bir Parça Ateş

Faeriniel muazzam bir kavşakmış, fakat yolların buluştuğu bu yerde bir han yokmuş. Onun yerine ağaçların arasında yolcuların kamp kurup geceyi geçirebilecekleri açıklıklar bulunurmuş.

Evvel zaman içinde, yıllar önce ve kilometrelerce uzakta beş grup yolcu Faeriniel'e gelmiş. Güneş batmaya başlarken oradan oraya yaptıkları yolculuklarına ara vermişler ve açıklıklarını seçip ateşlerini yakmışlar.

Güneş battıktan ve gece sıkı sıkıya gökyüzüne yerleştikten sonra yırtık pırtık bir cüppe giyen ihtiyar bir dilenci çıkagelmiş. Bir değneğe dayanarak ağır adımlarla yürüyormuş.

İhtiyar adam hiçbir yerden gelip hiçbir yere gidiyormuş. Başında şapka, sırtında çanta yokmuş. Ne beş parası ne de onu koyacak bir kesesi varmış. Kendi adına bile zar zor sahipmiş ve o bile yıllar içerisinde eskiyip püskümüş.

Ona kim olduğunu sorsanız, "Hiç kimse," dermiş. Ama yanıltmış.

Yaşlı adam Faeriniel'e ulaşmış. Odunsuz kalan bir ateş kadar açmış ve iliklerine kadar yorgunmuş. İlerlemesini sağlayan tek şey birinin ona azıcık yemek ve bir parça ateş vereceği umuduymuş.

İşte bu yaşlı adam titrek bir ateşin ışığını görünce yoldan çıkmış ve bitkin adımlarla ışığa doğru ilerlemiş. Çok geçmeden ağaçların arasında dört heybetli at görmüş. Atların eyerlerinde de, nallarının demirinde de gümüş varmış. Dilenci biraz yakında üstü her türlü yükte tepeleme dolu bir düzine de katır görmüş. Bu yüklerin arasında neler varmış neler: yün kıyafetler, zarif mücevherler, som çelikten kılıçlar.

Fakat dilencinin dikkatini asıl çeken şey ateşin üzerinde dumanı tüterek ve yağlarını odunlara damlatarak kızaran büyük bir et parçasıymış. Adam

etin mis gibi kokusunu alınca bayılacak gibi olmuş, zira bütün gün bir avuç meşe palamudundan ve yol kenarında bulduğu çürük bir elmadan başka bir şey yememişti.

İhtiyar dilenci açıklığa adım atınca ateşin etrafında oturan üç kara sakallı adama seslenmişti. “Merhabaaa,” demiş. “Bana azıcık et ve bir parça ateş verir misiniz?”

Boyunlarındaki altın zincirler ateşin ışığında parıldayan adamlar ona doğru dönmüşler. “Elbette,” demiş liderleri. “Yanında ne var? Kırıklar mı, peniler mi? Yüzükler mi, kolyeler mi? Yoksa her şeyin üzerinde değer biçtiğimiz hakiki Cealdim sikkeleri mi?”

“Onların hiçbirisi bende yok,” demiş ihtiyar dilenci, boş olduklarını göstermek için ellerini açarak.

“Öyleyse buradan sana hayır yok,” demiş adamlar ve ateşin üzerindeki buttan kalın parçalar kesmeye koyulmuşlar.

“Kusura bakma Wilem. Öykü böyle.”

“Bir şey demedim ki.”

“Diyecek gibi bir halin vardı.”

“Diyebilirdim ama hikâyem bitene kadar bekleyeceğim.”

Yaşlı adam oradan ayrılp ağaçların arasında gördüğü diğer bir ateşe yollanmış.

“Merhabaaa!” diye seslenmiş ihtiyar dilenci, ikinci açıklığa vardığı esnada. Yorgun argın olmasına rağmen sesinin neşeli çıkmasına gayret ediyormuş. “Verecek azıcık etiniz ve bir parça ateşiniz var mı?”

Orada dört yolcu varmış: iki erkek ve iki kadın. Onun sesini duyunca hepsi ayağa kalkmış, ama hiçbirisi konuşmamış. Yaşlı adam sevimli ve zararsız görünmeye çalışarak kibarca beklemiş. Ama sessizlik uzadıkça uzamış ve tek bir kelime bile edilmemişti.

Yaşlı adam doğal olarak sinirlenmişti. Sırt çevrilmeye ya da kovulmaya alışkınmış, ama bu insanlar öylece dikiliyorlarmış. Sessiz ve huzursuzlarmış. Ellerini durmaksızın oynatırlarken ağırlıkların bir ayaklarından diğerine verip duruyorlarmış.

Yaşlı adam tam surat asıp gidecekken ateş harlamış ve dilenci o dört adamı Adem askerleri olarak tanıtan kan kırmızı giysilerini görmüş. Ademlere sessiz ahali denirmiş ve nadiren konuşurlarmış.

Yaşlı adam Ademlerle ilgili pek çok hikâyeye bilirmiş. Adına Lethani denilen gizli bir sanata sahip olduklarını duymuşmuş. Bu sanat sayesinde sessizliklerini bir zırh gibi üzerlerine giyer, bir kılıcı geri çevirebildikleri

gibi havadaki bir oku durdurabilirlermiş. Fazla konuşmamalarının sebebi de buymuş. Sözcüklerini saklayıp bir fırının içindeki kömürler misali biriktirirlermiş.

O birikmiş sözcükler onları kıpır kıpır bir enerjiyle öyle çok doldurmuş ki asla bütünüyle hareketsiz kalamazlarmış ve sürekli kıpırdayıp dururlarmış. Dövüştükleri vakit gizli sanatlarını kullanarak o sözcükleri içlerindeki bir yakıt gibi yakarlarmış. Bu da onları ayı kadar güçlü, yılan kadar süratli yaparmış.

Dilenci bu söylentileri ilk duyduğunda onlara saçma sapan kamp masalları deyip geçmiş. Ama yıllar evvel Modeg'de bir Adem kadınının şehir muhafızlarıyla dövüştüğünü görmüş. Zırhlı ve silahlı askerlerin kolları kütük, göğüsleri fıçı gibiymiş. Kral adına kadının kılıcını görmek istemişler. Kadın tereddüt etmişse de kılıcını onlara vermiş. Adamlar silahı tutar tutmaz kadına yılışır sataşmışlar, ona kılıcını geri alması için ne yapması gerektiğine dair ahlaksız laflar etmişler.

Boyları uzun, zırhları parlak, kılıçları keskinmiş. Yine de kadının önünde sonbahar başakları gibi sapır sapır dökülmüşler. Kadın çıplak elleriyle onların kemiklerini kırarak içlerinden üçünü öldürmüştü.

Kendi yaralarıysa nispeten önemsizmiş. Yanağında koyu bir morluk, ayağında hafif bir şişlik, elinde sık bir kesik varmış. Yaşlı adam aradan geçtiği halde kadının elindeki kanı bir kedi gibi yaladığını hatırlıyormuş.

İhtiyar dilenci Ademleri orada dururken görünce aklına işte bunlar gelmiş. Yiyecek ve ateşe yönelik tüm düşünceler kafasından uçup gitmiş ve usulca geri çekilerek etraftaki ağaçların güvenli gölgeleri arasına sığınmış.

Bunun akabinde bir dahaki ateşe yollanmış. Üçüncü denemesinin şans getireceğini umuyormuş.

Bu seferki açıklıkta bir araba duruyor, arabanın yakınında da ölü bir eşek yatıyormuş. Eşegin etrafına bir grup Aturlu dizilmişmiş. İçlerinden biri yaşlı adamı fark etmiş. “Bakın!” diyerek işaret etmiş. “Yakalayın şunu! Onu arabaya koşarız!”

Yaşlı adam hemen ağaçların arasına geri kaçmış ve bir müddet ileri geri kovalandıktan sonra çürüyen bir yaprak yığınının altına saklanarak Aturlulara izini kaybettirmiş.

Aturluların gürültüsü uzaklaşınca yaşlı adam yaprakların arasından kalkıp değneğini bulmuş. Sonra fakir ve aç bir insanın cesaretiyle uzakta gördüğü dördüncü ateşe yönelmiş.

Aradığını orada bulmuş, çünkü ateşin etrafında Vintli tüccarlar oturuyormuş. Durum farklı olsaymış yaşlı adamı yemeğe davet eder, “Altı kişinin doyduğu sofrada yedi kişi de doyar,” derlermiş.

Fakat yaşlı adam perişan bir haldeymiş. Saçları karmakarışıkmiş. Önceden eski püskü olan cüppesi artık iyice yırtılıp kirlenmişmiş. Korkudan yüzü bembeyazmış ve nefes alırken inleyip hırıldıyormuş.

Onu gören Vintliler hayret nidaları atarak elleriyle dini işaretler yapmışlar. Çünkü yaşlı adamın bir höyük draugarı olduğunu sanmışlar. Batıl inançlı Vintas halkı, mezarlarında rahat yatamayan draugar gibi ölülerin geceleri ortalıkta dolaştıklarına inanırmış.

Vintlilerin her birinin onu durdurmaya yönelik farklı bir fikri varmış. Biri ateşin onu korkutup kaçıracağı, biri çimlere serpilecek tuzun onu uzak tutacağı, bir diğeri de demir kullanarak draugarın ruhunu ölü bedeninde tutan bağların kesilebileceği fikrindeymiş.

İhtiyar dilenci onların kendi aralarında tartışmalarını dinlerken nasıl bir karara varırlarsa varsınlar başına iyi bir şey gelmeyeceğini anlamış. O yüzden de aceleyle ağaçların arasına geri gitmiş.

Yaşlı adam oturacak bir kaya bulup üstüne başına yapışan kurumuş yaprakları ve tozu toprağı elinden geldiğince süpürmüştü. Orada bir süre bekledikten sonra, karnını doyurmak için tek bir cömert yolcunun yeteceğini bildiğinden, bir kamp alanı daha denemeye karar vermiş.

Son kamp ateşinin başında tek bir adamın oturduğunu görünce sevinmiş. Yaklaştığı zaman gördüğü şey onu mutlu ettiği kadar korkutmuş da, çünkü dilenci yaşlı olmasına rağmen daha önce Amyrlerden biriyle hiç konuşmamış.

Yine de Amyrlerin Tehlin kilisesine dahil olduklarını biliyormuş ve-

“Kiliseye dahil değildiler,” dedi Wilem.

“Ne? Tabii ki öyleydiler.”

“Hayır. Atur bürokrasisinin bir parçasıydılar. Onlar... Vecarum –hukuki güçlere sahiptiler.”

“Onlara Amyr Kutsal Nizamı denirdi. Kilisenin kılıç tutan sağ koluydular.”

“Bir mangırına bahse var mısın?”

“Peki. Hikâyenin geri kalanında susmanı sağlayacaksa varım.”

Yaşlı adamın mutluluğunun sebebi Amyrlerin Tehlin kilisesine dahil olduklarını bilmesiymiş ve kilise bazen fakirlere cömert davranırmış.

Yaşlı adam yaklaşırken Amyr ayağa kalkmış. “Kimdir o?” diye sormuş. Sesi mağrur ve güçlü olmasına rağmen bitkinmiş de. “Bil ki ben Amyr Nizamı’na mensubum. Hiç kimse benimle vazifem arasına girmemeli. Tanrılar ve insanlar yolumu kesseler bile herkesin iyiliği için çalışırım.”

“Bayım,” demiş dilenci, “bu uzun yolda yalnızca bir parça ateş ve yiyecek azıcık bir şey isteyecektim.”

Amyr yaşlı adama yaklaşmasını işaret etmiş. Üzerinde parlak çelik halkalardan yapılma bir zırh varmış ve kılıcı insan boyundaymış. Tabardı parlak beyazmış, ama kolları kana batmış gibi dirseklerine dek kıpkırmızıymış. Göğsünün ortasında Amyrlerin sembolünü taşıyormuş: kızıl alevlere boğulmuş siyah bir kule.

Yaşlı adam ateşin yakınına oturmuş ve ısı iliklerine kadar sızarken derin derin nefes almış.

Çok geçmeden Amyr konuşmuş. “Korkarım sana verebilecek fazla bir yiyeceğim yok. Atım bu gece benden iyi besleniyor, ama bu bile karnını doyurduğu anlamına gelmiyor.”

“Ne varsa razıyım,” demiş yaşlı adam. “Artıklar bile sahip olduğumdan daha fazla. Önüme koyacağınızı reddedecek kadar gururlu değilim.”

Amyr iç geçirmiş. “Yarın bir davayı durdurmak için seksen kilometre at sürmem gerekiyor. Duraksar veya bocalarsam masum bir kadın canından olacak. Sahip olduklarımın hepsi bu.” Amyr’in işaret ettiği bez parçasının üzerinde bir lokma ekmek ile incecik bir dilim peynir varmış. İkiisi birlikte yaşlı adamın açlığını bastırmazmış. Hele Amyr kadar iri bir adamın dişinin kovuğunu bile doldurmazmış.

“Yarın at binip dövüşmem gerekiyor,” demiş zırhlı adam. “Kuvvetimi korumam lazım. Bu yüzden senin açlığını o zavallı kadının hayatına karşı tartacağım.” Konuşurken bir terazinin kefeleri gibi avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini kaldırmış.

Amyr bu hareketi yaptığında ihtiyar dilenci onun ellerinin tersini görmüş ve bir an için Amyr’in yaralı olduğunu, parmaklarıyla kollarından aşağı kanlar aktığını zannetmiş. Sonra ateş ışığı başka taraftan vurmuş ve dilenci bunun sadece bir dövme olduğunu anlamış. Yine de Amyr’in ellerindeki ve kollarındaki kanlı işaretler onu ürpertmiş.

O işaretlerin ne anlama geldiğini bilse ürpermekten fazlasını yaparmış. O işaretlere göre Nizam ona öyle çok güveniyormuş ki davranışları asla sorgulanmazmış. Ve arkasında kapı gibi Nizam olduğu için hiçbir kilise,

hiçbir mahkeme, hiçbir kral ona karşı gelmezmiş. Zira o Amyrlerin en üstü olan Ciridaelerden biriymiş.

Gidip silahsız bir adamı öldürecek olsa Nizam’a göre suç işlemiş sayılmazmış. Hamile bir kadını sokak ortasında boğazlayacak olsa kimse ona laf etmezmiş. Bir kiliseyi yahut eski bir taş köprüyü yıkacak olsa imparatorluk onu suçlamaz, ne yaptıysa iyilik yolunda yaptığını düşünürmüş.

Fakat dilenci bunların hiçbirini bilmediğinden bir girişimde daha bulunmuş. “Bana verecek yiyeceğiniz yoksa bir iki peni alabilir miyim?” Aklında Cealdimlilerin kampı ve oradan nasıl bir dilim et ya da ekmek alabileceği varmış.

Amyr başını iki yana sallamış. “Olsaydı seve seve verirdim. Ama üç gün evvel son paramı da aç bir çocuğu olan yeni dul kalmış bir kadına verdim. O zamandan beri senin kadar fukarayım.” Bitkin yüzündeki ifade pişmanlıkla doluymuş. “Keşke şartlar daha farklı olsaydı. Ama artık yatıp uyumam ve senin de buradan gitmen gerekiyor.”

Yaşlı adam durumdan hiç memnun olmasa da Amyr’in sesinde onu tedirgin eden bir şey varmış. O yüzden güç bela ayağa kalkmış ve ateşi geride bırakmış.

Amyr’in ateşinin sıcaklığı içini terk etmeden önce yaşlı adam kemerini sıkmış ve sabaha kadar yürümeye karar vermiş. Yolun sonunda talihinin açılacağını veya hiç değilse daha iyi kalpli yolculara rastlayacağını umuyormuş.

Bu yüzden tekrar yollara düşmüş. Faeriniel’in tam ortasından geçerken gri renkli kocaman kayalardan oluşan bir çember görmüş. Çemberin ortasında, derin kazılmış bir çukurun içinde, bir ateşin belli belirsiz parıltısı varmış. Yaşlı adam havada duman kokusu da olmadığını fark edince kamptakilerin hızlı ve harlı yanan, ama duman ya da koku çıkarmayan rennel odunu yaktıklarını anlamış.

Derken yaşlı adamın gözüne kayaya hiç benzemeyen iki büyük suret çarpmış. Bunlar at arabalarıymış. Ateşin loş ışığında, yuvarlak bir tencerenin etrafında bir grup insan toplanmışmış.

Lakin yaşlı adam –bütün umutları sönmüş olduğu için– yürümeye devam etmiş. Tam kayaları geride bırakacakken bir ses yükselmiş. “Hey, oradaki! Kimsin ve gecenin bu vakti neden sessizce geçip gidersin?”

“Ben hiç kimseyim,” demiş yaşlı adam. “Sonu gelene kadar yolunda giden ihtiyar bir dilenciyim sadece.”

“Niye uyuyacağına yürüyorsun? Bu yollar geceleri hiç de güvenli değildir,” karşılığını vermiş ses.

“Yatağım yok,” demiş yaşlı adam. “Ve bu gece ne kadar dilenirsem dileneyim kendime bir yatak bulamadım.”

“İstersen buradan senin için bir tane var. Ve paylaşmamıza itirazın yoksa biraz da yemek. Hiç kimse gece gündüz yol tepmemeli.” Yüksek gri kayaların arasından yakışıklı, sakallı bir adam çıkmış. Yaşlı adamı dirseğinden tutup ateşe doğru götürmüş. Oraya varmadan da seslenmiş. “Bu gece bir misafirimiz var!”

İleride bir hareketlenme yaşanmış, fakat gökte ay olmadığı ve ateş derin bir çukurda gizli gizli yandığı için dilenci neler yapıldığını pek görememiş. Merakla sormuş: “Ateşinizi niçin saklıyorsunuz?”

Sakallı adam iç geçirmiş. “Çoğu kimse bizi sevmez. Biz de tehlikeden uzak durarak kendimizi koruruz. Zaten bu geceki ateşimiz çok ufak.”

“Peki o niye?” diye sormuş dilenci. “Çevrede bunca ağaç varken odun bulması kolay.”

“Gündüz odun toplamaya çıktık,” diye açıklamış sakallı adam. “Ama başkaları bize hırsız deyip ok attılar.” Omuz silkmış. “Biz de elimizdekiyle idare ediyoruz. Gün ola hayrola.” Başını iki yana sallamış. “Çok konuştum. Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim babalık?”

“Varsa biraz su lütfen.”

“Suyu boş ver. Şarap iç.”

Dilenci şarap içmeyeli epey olmuş ve onun düşüncesi bile ağzını sulandırmaya yetmiş. Fakat bütün gün yürüdükten sonra şarabın aç mideye iyi gelmeyeceğini biliyormuş. O yüzden demiş ki: “Çok nazıksın, teşekkürler. Ama su kâfi.”

Dirseğini tutan adam gülümsemiş. “Öyleyse hem su hem şarap vereyim. İkisinden de iç.” Bunu söyledikten sonra dilenciye su fıçısının önüne getirmiş.

İhtiyar dilenci eğilip bir kepçe su almış. Dudaklarına dokunan su serin ve tatlıymış, fakat kepçeyi geri koyarken fıçının neredeyse boşalmış olduğu gözünden kaçmamış.

Buna rağmen ev sahibi onu teşvik etmiş. “Bir kepçe daha alıp yolun tozunu yıka. Uzun zamandır yürüdüğün için yorgun düştüğünü görebiliyorum.” İhtiyar dilenci bunun üzerine bir kepçe su daha almış. Ellerini ve yüzünü yıkayınca sonra kendini çok daha canlı hissetmeye başlamış.

Ev sahibi onu tekrar dirseğinden tutup ateşe doğru götürmüş. “Adın ne, babalık?”

Dilenci bir kez daha hayrete kapılmış. İsmi soracak kadar umursayan biri karşısına çıkmayalı o kadar uzun zaman geçmişmiş ki bir an durup düşünmesi gerekmiş. “Sceop,” demiş sonunda. “Bana Sceop derler. Ya sana?”

“Benim adım da Terris,” demiş ev sahibi, yaşlı adamı ateşe yakın rahat bir yere oturturken. “Bu karım Silla. Bu oğlumuz Wint. Bunlar da Shari, Benthum, Lil, Peter ve Fent.”

Bunun akabinde Terris gidip Sceop’a şarap getirmiş. Silla da ona ağır bir kâse dolusu patates çorbası, sıcak bir dilim ekmek ve ortası oyulup tereyağı konmuş altın sarısı bir yaz kabağı vermiş. Yemek pek matah değilmiş ve pek de fazla sayılmazmış, ama Sceop’a göre bir ziyafetten farksızmış. O yemeğini yerken Wint bardağındaki şarabı tazelemiş ve dizinin dibine oturup ona dede demiş.

Bu sonuncusu fazla gelmiş ve ihtiyar dilenci usulca ağlamaya başlamış. Sebep belki yaşlı olması ve uzun bir gün geçirmesiymiş. Belki böyle iyi bir muameleye alışkın olmamasıymiş. Belki de içtiği şarapmış. Artık sebebi her neyse gözyaşları suratında aşağı akmış ve gür beyaz sakalında kaybolmuş.

Terris bunu görünce hemen sormuş: “Babalık, sorun nedir?”

“Ben sersem ihtiyarın tekiyim,” demiş Sceop, onlardan ziyade kendi kendine. “Yıllardır hiç kimse bana bu kadar iyi davranmamıştı ve size olan borcumu geri ödeyemeyeceğim için üzülüyorum.”

Terris gülümseyerek elini yaşlı adamın sırtına koymuş. “Sahiden de borcunu ödemek istiyor musun?”

“Yapamam ki. Size verebileceğim hiçbir şeyim yok.”

Terris’in tebessümü daha da genişlemiş. “Sceop, bizler Edema Ruh’uz. Bizim en çok değer verdiğimiz şeye herkes sahiptir.” Sceop ateşin çevresindeki yüzlerin hevesle baktığını görmüş. Terris demiş ki: “Bize hikâyeni anlatabilirsin.”

Başka ne yapacağını bilemeyen Sceop konuşmaya başlamış. Faeriniel’e nasıl geldiğini, yardım görmek için nasıl ateşten ateşe gittiğini anlatmış. Uzun zamandır yalnız yaşadığı ve konuşmaya alışkın olmadığı için sesi ilk başta titrek çıkıyor, öyküsü sektete uğruyor. Ama sesi gittikçe güçlenmiş, daha bir gür çıkar olmuş. Titreşen alevler parlak mavi gözlerinden yansırken elleri de yaşlı ve çatlak sesiyle beraber dans etmiş.

Dünyadaki bütün öyküleri bilen Edema Ruhlar bile onu hayran hayran dinlemekten başka bir şey yapamamışlar.

Hikâyesi sona erdiğinde kumpanyacılar derin bir uykudan uyanırcasına kıpırdanmışlar. Bir müddet birbirlerine bakmışlar, sonra da gözlerini Sceop'a çevirmişler.

Terris akıllarından geçeni biliyormuş. "Sceop," demiş nazikçe, "seni durdurduğum sırada nereye gidiyordun?"

"Tinue'ye gidiyordum," demiş Sceop, kendini hikâyesine o kadar kaptırdığı için utanç duyarak. Yüzünü sıcak basmışmış ve kendini budala gibi hissediyormuş.

"Biz Belena'ya gidiyorduk," demiş Terris. "Oraya gitmektense bizimle gelmeyi düşünür müsün?"

Bir an için Sceop'un yüzü adeta umutla parlamış, ama sonra o ifadesi kaybolmuş. "Size yük olmaktan başka işe yaramam. Bir dilencinin bile gururu vardır."

Terris gülmüş. "Edemalara gururu mu anlatacaksın? Aramıza katılmanı sana acıdığımız için istemiyoruz. Aramıza katılmanı ailemize ait olduğun için ve önümüzdeki yıllarda sana düzinelerce hikâye daha anlattıracağımız için istiyoruz."

Dilenci başını iki yana sallamış. "Kanım sizinkinden değil. Ailenizin bir parçası olamam."

"Tereyağı fiyatıyla bunun ne ilgisi var?" diye sormuş Terris. "Kimin ailemizden olup kimin olmadığına biz Ruhlar karar veririz. Sen bize aitsin. Etrafına bak da yalan söylüyor muyum gör."

Sceop etrafındaki yüzlere bakınca Terris'in doğru söylediğini anlamış.

Ve böylece yaşlı adam onların yanında kalmış ve yolları ayrılmadan evvel uzun yıllar onlarla beraber yaşamış. Pek çok şey görmüş, pek çok hikâye anlatmış ve sonunda bu işten herkes kârlı çıkmış.

Yıllarca ve kilometrelerce uzakta olsa bile bu şey gerçekten yaşanmış. Ben onu Edema Ruhların ağzından duydum. O yüzden doğru olduğunu biliyorum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Hakikat Payı

“Bu kadar mı?” diye sordu Simmon, nezaket icabı büründüğü sessizliği takiben. Hâlâ sırtüstü yatıyor, yıldızları seyrediyordu.

“Evet.”

“Beklediğim gibi bitmedi,” dedi.

“Ne bekliyordun ki?”

“Dilencinin gerçekte kim olduğunu söylemeni. Biri ona iyi davranır davranmaz Ulu Taborlin olduğu anlaşılacaktı. Sonra onlara değneğiyle beraber bir çuval dolusu para verecekti ve... bilemiyorum. Sihirli bir şeyler yapacaktı.”

Wilem söze girdi. “Diyecekti ki: ‘Ne zaman başınız sıkışırsa bu değneği yere vurun ve “değnek acele et” deyin.’ Bunu yaptıkları zaman değnek etraflarında uçacak ve onları saldırganlara karşı koruyacaktı.” Wilem de çimlerin üzerinde sırtüstü yatıyordu. “Ben de onun sıradan bir dilenci olmadığını sanıyordum.”

“Hikâyelerdeki ihtiyar dilenciler *sahiden* ihtiyar dilenciler değildirler,” dedi Simmon, sesinde bir itham tınısıyla. “Cadı, prens, melek falandırlar.”

“Gerçek hayatta ihtiyar dilenciler hemen hemen her seferinde ihtiyar dilencilerdir,” diye belirttim. “Ama neden bahsettiğinizi biliyorum. O hikâyeler insanları eğlendirmek için anlatılır. Bu hikâye farklı. Biz bunu sadece birbirimize anlatırız.”

“Eğlenceli değilse niçin anlatıyorsunuz?”

“Hatırlamak için. Ve de-” Elimle belirsiz bir hareket yaptım.

“Öğrenmek için.”

“Mesela basmakalıp benzetmeleri mi?” diye sordu Simmon.

“Ne demek istiyorsun?” dedim biraz kızarak.

“‘Onu arabaya koşarız’?” Bezgin bir ses çıkardı. “Seni tanımasam alınırdım.”

“*Ben* seni tanımasam,” dedim hararetle, “*ben* alınırdım. Aturluların yollarda yaşayan insanları öldürdüklerini biliyor muydun? İmparatorlarınızdan biri öyle kimselerin imparatorluk için zararlı olduklarına karar vermiş. Bunların çoğu savaşlar ve vergiler yüzünden evlerini kaybetmiş dilencilermiş. Büyük bölümü zorla askere alınmış.”

Gömleğimin önünü çekiştirdim. “Ama Edema Ruhlara özellikle önem vermişler. Bizi tilki avlar gibi avlamışlar. Ruh avı yüz yıl boyunca Atur sosyetesinin en gözde meşgalesiymiş.”

Derin bir sessizlik çöktü. Boğazımın ağrıdığını hissedince bağırarak olduğumu fark ettim.

Simmon’un sesi boğuktu. “Bunu bilmiyordum.”

Kendime kızarak iç geçirdim. “Özür dilerim Simmon. Bu uzun zaman önceydi. Üstelik senin bir suçun yok. Eski bir hikâye işte.”

“Amyrlerin adı geçtiğine göre öyle olmalı,” dedi Wilem, konuyu değiştirmeye çalıştığını açıkça belli ederek. “Ne zaman lağvedilmişlerdi? Üç yüz yıl oldu mu?”

“Yine de,” dedim, “basmakalıp benzetmelerin pek çoğu gerçeklere dayanır. Bu benzetmelerin filizlendiği bir tür tohum gibi.”

“Basil bir Vintli,” dedi Wil. “Ve tuhaf davranışları var. Mesela yatmadan önce yastığının altına bir peni koyar.”

“Üniversite’ye gelirken bir çift Adem fedaisiyle beraber yolculuk etmişim,” dedi Simmon. “Sadece birbirleriyle konuşuyorlardı. Ve sahiden kıpır kıpırdılar.”

Wilem çekinerek konuştu. “Çizmesine gümüş koyan pek çok Cealdimli tanıdığımı itiraf etmeliyim.”

“Çizme değil, kese,” diye düzeltti Simmon. “Çizmeler ayaklarını koyman içindir.” Örnek vermek maksadıyla bir ayağını oynattı.

“Çizmenin ne olduğunu biliyorum,” diye çıkıştı Wilem. “Bu hoyrat lisanı senden iyi konuşuyorum. Biz ona çizme deriz: *patu*. Kesendeki para harcamak içindir. Saklamak istediğin parayı çizmene koyarsın.”

“Ah,” dedi Simmon düşünceli bir edayla. “Anladım. Herhalde elinin dara düştüğü zamanlar için.”

“Elinin daralmasıyla paranın ne alakası var?” diye sordu Wilem, cidden şaşırarak bir halde.

“Üstelik hikâye sandığınızdan daha derin,” diye araya girdim, konudan daha fazla sapmalarına fırsat bırakmadan. “Öyküde bir hakikat payı var. Kendinize saklayacağınıza söz verirsiniz sizinle bir sır paylaşacağım.”

Dikkat kesildiklerini hissettim. “Gezgin bir kumpanyaya misafir olursanız ve size her şeyden önce şarap ikram ederlerse bilin ki Edema Ruh’turlar. Hikâyenin o kısmı doğru.” İkaz amacıyla bir parmağımı kaldırdım. “Ama böyle bir durumda şarabı kabul etmeyin.”

“İyi de ben şarap severim,” dedi Simmon dokunaklı bir sesle.

“Hiç fark etmez,” dedim. “Ev sahibiniz size şarap teklif ederse su içmekte üsteleyin. Bu bir tür rekabete bile dönüşebilir. Ev sahibiniz teklifini giderek abartır, misafir ise her seferinde daha kibar bir dille reddeder. Böyle davranırsanız Edema dostu olduğunuzu, geleneklerimizi bildiğinizi anlarlar. O gece size bir misafirden ziyade bir aile ferdi gibi muamele ederler.”

Onlar bu bilgiyi sindirirlerken muhabbete biraz ara verildi. Gökyüzüne bakarak aşına olduğum takımyıldızları aklımdan geçirdim. Avcı Ewan, kröze, yine-geç anne, ateş dilli tilki, yıkık kule...

“Herhangi bir yere gidebilecek olsanız nereye giderdiniz?” diye durduk yerde sordu Simmon.

“Nehrin karşısına,” dedim. “Yatağıma.”

“Hayır hayır,” diye karşı çıktı. “Dünyadaki herhangi bir yere demek istedim.”

“Cevabım aynı,” dedim. “Pek çok yerde bulundum. Hep buraya gelmek istedim.”

“Ama ebediyen değil,” dedi Wilem. “Sonsuza dek burada kalmak istemiyorsun, değil mi?”

“Ben de onu kastettim,” diye ekledi Simmon. “Hepimiz burada bulunmaktan memnunuz. Ama hiçbirimiz sonsuza kadar burada kalmak istemiyoruz.”

“Manet hariç,” dedi Wil.

“Nereye gitmek isterdiniz?” Simmon sorusunun peşini bırakacak gibi gözükmüyordu. “Macera yaşamak için?”

Bir müddet konuşmadan düşündüm. “Herhalde Tahlenwald’a giderdim,” dedim.

“Tahlların arasına mı?” diye sordu Wilem. “Duyduğum kadarıyla ilkel ve göçebe bir halkmış.”

“Ona bakarsan Edema Ruh da göçebe bir halktır,” dedim alaycı bir dille. “Bir keresinde Tahl kabile liderlerinin büyük savaşçılar değil şarkıcılar

olduklarını duymuştum. Şarkıları hastaları iyileştirebilir, ağaçları dans ettirebilirmiş.” Omuz silktim. “Oraya gidip söylentiler doğru mu öğrenirdim.”

“Ben Fae Sarayı’na gitmek isterdim,” dedi Wilem.

Simmon güldü. “Bak o olmaz.”

“Neden olmasın?” dedi Wilem çabucak öfkelenerek. “Kvothe dans eden bir ağaca gidebiliyorsa ben de feylerin âlemi Fae’ye gidebilir ve *Embrulalarla...* Fey kadınlarıyla dans edebilirim.”

“Ama Tahllar gerçektir,” diye itiraz etti Simmon. “Feylerle ilgili peri masallarıysa sarhoşlar, aptallar ve çocuklar içindir.”

“Sen nereye giderdin?” diye Simmon’a sordum, Wilem’i daha fazla kızdırmaması için.

Uzun bir sessizlik yaşandı. “Bilmiyorum,” dedi Simmon, nedense duygudan yoksun bir sesle. “Aslında hiçbir yere gitmişliğim yok. Aile mirasımız ağabeylerime geçtikten ve ablam çeyizini aldıktan sonra bana soyadımdan başka pek bir şey kalmayacağı için bir tek Üniversite’ye geldim.”

“Yani ilk başta buraya gelmek istemedin mi?” diye sordum, sesime hayret karışarak.

Sim kaçamak bir hareketle omuz silkti. Tam başka bir şey daha soracaktım ki Wilem’in gürültüyle ayağa kalkması sohbetimizi sona erdirdi. “Artık köprüden geçebilecek gibi miyiz?”

Zihnim şaşırtıcı ölçüde netti. Ufak bir bocalamayla doğrulabildim. “Ben iyiyim.”

“Bir saniye.” Simmon pantolonunun önünü açmaya koyularak ağaçlara doğru ilerledi.

Simmon gözden kaybolur kaybolmaz Wilem bana sokuldu. “Ona ailesini sorma,” dedi usulca. “Onlardan bahsetmek Sim için hiç kolay değil. Özellikle de sarhoşken.”

“Ne-”

Wil sert bir el hareketi yaparak başını sağa sola salladı. “Daha sonra.”

Simmon sallana sallana açıklığa geri döndü ve üçümüz birlikte konuşmadan yola çıktık. Önce Taşköprü’yü aşacak, oradan da Üniversite’ye uzanacaktık.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Çelişkiler

Ertesi sabah geç saatlerde Wil’le ben Sim’le buluşmak ve önceki gece girdiğimiz bahisleri neticeye kavuşturmak için Arşiv’e yollandık.

“Sorun babası,” diye kısık sesle açıkladı Wil, birlikte gri binalar arasında ilerlerken. “Sim’in babası Atur’daki bir düklüğü yönetiyor. Bereketli topraklara sahip ama-”

“Dur biraz,” diye sözünü kestim. “Minik Sim’in babası bir dük mü?”

“Minik Sim,” dedi Wilem dalga geçercesine, “senden üç yaş büyük ve beş santim daha uzun.”

“Hangi düklük?” diye sordum. “Ayrıca benden pek de uzun sayılmaz.”

“Dalonir,” dedi Wilem. “Ama nasıldır bilirsin. Sim asil kanı taşıyan bir Aturlu. Bundan bahsetmemesine şaşmamak lazım.”

“Yok daha neler,” diye onu payladım, etrafımızdaki sokakları dolduran öğrencileri işaret ederek. “Kilise Caluptena’yı yakıp yok ettiğinden beri Üniversite dünyadaki en açık fikirli ortamlardan bir tanesi.”

“Öyle diyorsun ama gördüğüm kadarıyla Edema Ruh olduğunu duyurduğun yok.”

Cinlerim tepeme çıkıverdi. “Utandığımı mı iddia ediyorsun?”

“Kökenini başkalarına duyurmadığını söylüyorum,” dedi Wil soğukkanlılıkla, bana sert gözlerle bakarak. “Simmon da duyurmuyor. Herhalde ikinizin de geçerli bir sebebi vardır.”

Öfkemi bastırarak kafa salladım.

Wilem sözlerine devam etti. “Dalonir, Atuma’nın kuzeyinde yer aldığı için ailesinin durumu fena değil. Ama Sim’in üç ağabeyi ve iki kız kardeşi var. Miras en büyük erkek evlada kalacak. Babası para verip ikinci oğlunu

yüksek bir rütbeyle orduya sokmuş. Üçüncüyü de kiliseye yerleştirilmiş. Simmon ise...” Wilem imalı bir üslupla cümlesini yarım bıraktı.

“Sim’i bir rahip olarak hayal etmekte zorlanıyorum,” diye itirafta bulundum. “Veya bir asker.”

Cümlesini, “Sim ise Üniversite’ye düşmüş,” diye tamamladı Wilem. “Babası onun bir diplomat olacağını umuyormuş. Ama Sim şiiirden ve simyadan hoşlandığını keşfetmiş ve Gizemiye’ye girmiş. Babası onun bu kararından memnun kalmamış.” Attığı imalı bir bakışla durumu olduğundan çok daha hafif gösterdiğini belli etti.

“İyi de gizemci olmak fevkalade bir başarıdır!” diye karşı çıktım. “Sarayın birinde süslü püslü bir dalkavuk olmaktan çok daha etkileyicidir.”

Wilem omuz silkti. “Okul harcı ödeniyor. Harçlığı da devam ediyor.” Avlunun karşısında birine el sallamak için duraksadı. “Ama Simmon eve hiç gitmez. Kısacık bir ziyaret için bile olsa. Sim’in babası avlanmayı, kavgaya tutuşmayı, içki içmeyi ve zamparalık etmeyi sever. Nazik, kitapsever Sim’imize akıllı bir oğulun hak ettiği sevginin verildiğini pek sanmıyorum.”

Sim’le her zamanki okuma deliğimizde buluştuk ve sarhoşken tuttuğumuz bahislerin ayrıntılarını netleştirdik. Bunun ardından hepimiz kendi yolumuza gittik.

Bir saat geçmişti ki, kollarımda tuttuğum mütevazı bir kitap yığınıyla geri döndüm. Nina beni bulup çizmiş olduğu resmi verdiğiinden beri Amyrleri araştırıyor olmam, arayışımı epey kolaylaştırmıştı.

Okuma deliğinin kapısını hafifçe çalıp içeri girdim. Wil ile Sim çoktan masaya oturmuşlardı.

“Önce ben,” dedi Simmon mutlulukla. Bir listeden faydalandı, sonra da yığınınından bir kitap çekip çıkardı. “Yüz elli ikinci sayfa.” Sayfayı bulana kadar kitabı karıştırdı ve parmağıyla satırları taradı. “Aha! ‘Kız daha sonra yaşananları ayrıntılarıyla anlattı... Vıdı vıdı vıdı... Ve onları pagan anıtının bulunduğu yere götürdü.’” Sayfanın o noktasını parmağıyla göstererek başını kaldırdı. “Gördün mü? Burada pagan diyor.”

Yerime oturdum. “Geri kalanını da dinleyelim bakalım.”

Sim’in ikinci kitabı da hemen hemen aynıydı. Fakat üçüncüsünde bir sürprizle karşılaştı.

“‘Civardaki bir dizi işaret kayası, unutulmuş bir geçmişte ticaret yollarının bu bölgede kesiştiği izlenimini veriyor...’” Okumayı bırakıp

omuz silkti ve kitabı bana verdi. “Bu kitap senin iddianı doğruluyor gibi.”

Gülmeden duramadım. “Bunları getirmeden önce hiçbirini okumadın mı?”

“Bir saatte mi?” O da bir kahkaha attı. “Hiç de bile. Sadece bir kâtipten faydalandım.”

Wilem ona sert bir bakış attı. “Hayır, öyle bir şey yapmadın. Gidip Kukla’ya sordun, öyle değil mi?”

Simmon masumane bir ifadeye büründü. Zaten masumane görünen suratındaki bu ifade onu tamamıyla suçlu göstermekten başka bir işe yaramadı. “Yanına birkaç dakikalığına uğramış olabilirim,” diye kıvırdı. “Ve o da gritaşlarla ilgili bilgiler içeren bazı kitaplar önermiş olabilir.” Wilem’in çatık kaşlarını görünce bir elini kaldırdı. “Bana büyüklük taslama. Zaten geri tepti.”

“Yine Kukla,” diye homurdandım. “Bizi ne zaman tanıştıracaksınız? O söz konusu olunca ağzınız öyle sıkı ki.”

Wilem omuz silkti. “Onu tanıdığın zaman anlarsın.”

Sim’in kitapları üç kategoriye ayrılıyordu. Biri, onun iddiasını destekliyor, pagan ayinlerinden ve hayvan kurban etmekten bahsediyordu. Bir diğeri gritaşları yolların işaretlenmesinde kullanan eski bir medeniyete dair tahminlerde bulunuyordu, üstelik hiçbir yolun geçemeyeceği bazı dağ zirvelerinde veya nehir diplerinde de onlara rastlanmasına rağmen.

Sonuncusu ise başka sebeplerden dolayı ilginçti:

“...birbiriyle aynı bir çift dikilitaşın üzerinde üçüncü bir tane bulunmaktadır,” diye okudu Simmon. “Bölgenin yerlileri onlardan kapı eşiği diye bahsetmektedirler. İlkbahar ve yaz şenlikleri esnasında bu kayaların süslenilmesine ve etraflarında dans edilmesine karşın ebeveynler dolunay zamanlarında çocuklarının onlara yakın yerlerde oynamasını yasaklamaktadırlar. Saygın ve akıllı başında bir yaşlı adamın iddiasına göre...”

Sim okumayı bıraktı. “Her neyse,” dedi bıkkınlıkla ve kitabı kapatmaya davrandı.

“İddiasına göre ne?” diye sordu merakı uyanan Wilem. Simmon gözlerini yuvarlayıp okumaya kaldığı yerden devam etti. “İddiasına göre belirli zamanlarda bu taş kapıdan geçilerek sarıldığı erkekleri seven ve yok eden Felurian’ın yaşadığı güzel bir diyara geçilebilmektedir.”

“İlginç,” diye mırıldandı Wilem.

“Hayır, değil. Bunlar batıl inanca dayanan çocukça zırvalar,” diye çıkıştı Simmon. “Ve hiçbir kimin haklı olduğunu belirlememizi sağlamıyor.”

“İddiaları nasıl değerlendiriyorsun Wilem?” diye sordum. “Sen tarafsız hakemimizsin.”

Wilem masaya sokulup kitapları inceledi. Düşünürken kara kaşları aşağı yukarı kımlıladı. “Kitaplardan yedisi Simmon’un iddiasını destekliyor. Altısı da Kvothe’ninkini. Üçü çelişkili bilgiler veriyor.”

Benim getirmiş olduğum dört kitabı şöyle bir gözden geçirdik. Wilem içlerinden birini hükümsüz kıldı. Toplamda Simmon’un savını destekleyen yedi kitaba karşılık dokuz kitapla ben kazandım. “Sonuç hiç de kesin değil,” diye düşüncesini dile getirdi Wilem.

“Öyleyse berabere bitti diyebiliriz,” diye cömert bir teklifte bulundum.

Simmon kaşlarını çatı. Ne kadar iyi huylu olsa da bahis kaybetmekten nefret ederdi. “Pekâlâ,” dedi.

Wilem’e döndüm ve henüz dokunmadığımız kitaplara manalı bir bakış attım. “Anlaşılan bizim bahsimiz daha çabuk sonuçlanacak, *nia*?”

Wilem haşince sırtı. “Hem de çok daha çabuk.” Bir kitabı kaldırdı. “Burada Amyrlerin lağvedildiği beyannamenin bir kopyası var.” Önceden işaretlemiş olduğu bir sayfayı açıp okumaya başladı. “‘Bundan böyle davranışları imparatorluğun yasalarına tabi olacaktır. Nizam’ın hiçbir mensubu ne bir davaya bakmaya kalkışacak ne de hukuki mevzularda karar alacaktır.’”

Kibirli bir ifadeyle kafasını kaldırdı. “Gördün mü? Hukuki güçlere sahipler ki o güçleri iptal edilebiliyor. Bu da Atur bürokrasisinin bir parçası olduklarını gösteriyor.”

“Aslında,” dedim özür dilercesine, “Atur’da kilise daima hukuki güçlere sahip olmuştur.” Konuyla ilgili iki kitabımdan birini havaya kaldırdım. “*Alpura Prolycia Amyr*’i getirmiş olman çok hoş. Onu ben de getirdim. Kararname direkt kilise tarafından yayımlanmış.”

Wilem’in suratı asıldı. “Hayır, yayımlanmamış. Burada İmparator Nalto’nun altmış üçüncü kararnamesi olarak geçiyor.”

Şaşkın bir halde kitaplarımızı karşılaştırdık ve onların birbiriyle tamamen çeliştiğini öğrendik.

“Eh, öyleyse bunlar birbirini geçersiz kılıyor,” dedi Sim. “Başka neleriniz var?”

“Getirdiğim kitap Feltemi Reis’in. *Tarihin Işıkları*,” diye homurdandı Wilem. “Burada yazarlar kesindir. Başka bir kanıtı ihtiyacım olacağını

düşünmedim.”

“Bu durum sizi de rahatsız etmiyor mu?” Çelişkili iki kitaba parmaklarımla vurdum. “İçlerinde birbirinden farklı şeyler yazmaması gerekirdi.”

“Daha az evvel birbirinden farklı şeylerin yazdığı yirmi kitap okuduk,” diye belirtti Simmon. “Niye bu ikisini dert edelim ki?”

“Gritaşların amacı belirsizdir. Pek çok farklı görüş olması normal. Ama *Alpura Prolycia Amyr* açık bir kararnameydi. Atur İmparatorluğu’nun en güçlü erkek ve kadınlarından binlercesini kanun kaçağı durumuna düşürdü. İmparatorluğun dağılmasının başlıca sebeplerinden biriydi. Onunla ilgili çelişkili bilgiler bulunması için hiçbir sebep yok.”

“Nizam üç yüz yıldan daha uzun bir zaman önce lağvedildi,” dedi Simmon. “Bu da çelişkilerin doğması için yeterli bir süre.”

Başımı iki yana sallayarak kitapları karıştırdım. “Çelişkili görüşler ayrı şey, çelişkili gerçeklerse apayrı.” Kendi kitabımı onlara doğru tuttum. “Bu Greggor oğlu Greggor tarafından kaleme alınmış *İmparatorluğun Çöküşü*. Herif çenesi düşük bağnazın teki olsa da döneminin en iyi tarihçisiymiş.” Bu sefer de Wilem’in kitabını gösterdim. “Feltemi Reis onun kadar iyi bir tarihçi değilse bile ondan çok daha üstün bir âlimmiş ve hakikati yansıtmakta çok titizmiş.” Kaşlarımı çatarak bakışlarımı iki kitap arasında gezdirdim. “Bu hiç de mantıklı değil.”

“Şimdi ne olacak?” dedi Sim. “Bir beraberlik daha mı? Hayal kırıcı bir durum.”

“Gerçek bir hakeme ihtiyacımız,” dedi Wilem. “Daha yetkili birine.”

“Feltemi Reis’ten bile mi?” diye sordum. “Bahsimizi çözüme kavuşturması için Lorren’e gidebileceğimizden şüpheliyim.”

Wil başını iki yana salladı, ayağa kalktı ve gömleğinin kırıksıklıklarım düzeltti. “Nihayet Kukla’yla tanışabileceksin.”

Kırkınıc Bölüm

Kukla

“En nemli Şey kibar olmak,” dedi Simmon kısık sesle, iki yanı kitaplarla dolu dar bir koridorda ilerlerken. Sempatı lambalarımızdan çıkan ışık huzmeleri raflara vuruyor, gölgelerin tedirgin hareketlerle dans etmesine yol açıyordu. “Ama ona büyüklük taslamaya da kalkma. Biraz... tuhaftır, ama aptal değil. Ona herhangi birine davranacağın gibi davran yeter.”

“Tabii bir de kibar olayım,” dedim alay edercesine, nasihatlerinden gına geldiği için.

Simmon, “Aynen yle,” dedi ciddi ciddi.

“Bu arada nereye gidiyoruz?” diye sordum, daha ziyade dırdırından kurtulmak amacıyla.

Dönüp uzun bir merdivene girerken, “Eksi e,” dedi Wilem. Asırların kullanımı basamakları yıpratmıŐ, fazla dolu kitap raflarını andıracak Şekilde ortadan basık durmalarına yol açmıştı. İnmeye baŐladığımız sırada gölgeler yerdeki taşları tıpkı kayaların arasında oyulup sonradan kurumuş bir nehir yatağı gibi düzgün ve kavisli göstermekteydi.

“Orada olduğundan emin misiniz?”

Wil başıyla olumladı. “Dairesinden pek çıktığını sanmıyorum.”

“Dairesi mi?” diye sordum. “Orada mı yaşıyor?”

Wilem bir kat daha inerken ikisi de bir Şey söylemedi. O merdiven de bitince alçak tavanlı uzun, geniş bir koridora girdik. Sonunda bir köŐeye kısılıp kalmış alelade bir kapıya vardık. Bilmeseydim bunun İstifler’in dört bir yanına saçılmış okuma deliklerinden biri olduğunu sanırdım.

“Onu tedirgin edecek bir Şey yapayım deme,” dedi Simmon kaygıyla.

Ben en kibar yüz ifademi takınırken Wilem kapıyı çaldı. Kapı kolu neredeyse aynı anda çevrildi. Kapı azıcık aralandı, derken tamamen açıldı. Kapı eşiğinde duran Kukla hepimizden uzun boyluydu. Siyah cüppesinin kolları, açılan kapının rüzgârıyla çarpıcı bir görünüm sergileyerek dalgalandı.

Kibirli gözlerle bizi biraz süzdü, sonra şaşırılmış gözükerek elini kaldırdı ve suratının yanına dokundu. “Bekleyin, başlığımı unuttum,” dedi ve kapıyı çarparak kapadı.

Bu kısa karşılaşmamız ne kadar garip olsa da gözüme daha endişe verici bir şey takıldı. “Tanrı’nın yanmış bedeni aşkına,” diye fısıldadım. “İçeride mum yakıyor. Lorren’in haberi var mı?”

Simmon cevap vermek için ağzını açarken kapı yine süratle savruldu. Eşiği dolduran Kukla’nın siyah cüppesi, arkadaki mum ışığına tezat teşkil ediyordu. Başlığını takmış ve kollarını yukarı kaldırmıştı. Cüppesinin uzun kolları içeri giren havayı yakalayarak etkileyici bir görünümle dalgalandı. Aynı hava akımı başlığına da vurdu ve onu kısmen geriye attı.

“Kahretsin,” dedi Kukla dalgın bir sesle. Yarısı takılı başlık bir gözünü örtüyordu. Kapıyı bir kez daha çarptı.

Wilem ile Simmon istiflerini bozmadılar. Herhangi bir yorum yapmaktan kaçındım.

Kısa bir sessizlik yaşandı. Nihayet kapının diğer tarafından boğuk bir ses geldi. “Tekrar çalsanız olur mu? Öteki türlü doğru gözüküyor.”

Wilem uysalca bir adım geri çekilip kapıyı çaldı. Bir defa, sonra iki. Kapı savrulurak açıldı ve siyah bir cüppe giyen büyük bir sureti karşımızda bulduk. Cüppesinin başlığı yüzünü gölgeliyor, uzun kolları da esintide savruluyordu.

“Ulu Taborlin’i kim görmek istiyor?” diye bağırdı Kukla. Sesi yankılı çıksa da derin başlığının içinde biraz boğuluyordu. Bir elini dramatik bir edayla uzattı. “Sen! Simmon!” Kısa bir duraksamanın akabinde sesi o dramatik tınısını yitirdi. “Seninle bugün daha önce de görüşmüştük, değil mi?”

Simmon başını salladı. İçindeki kahkahaların dışarı çıkacak bir yol aradığını sezebiliyordum.

“Ne kadar oldu?”

“Yaklaşık bir saat.”

“Hımm.” Başlık ileri geri sallandı. “Bu sefer daha mı iyiydim?” Başlığı geriye itmek için elini kaldırdığında cüppenin ona büyük geldiğini,

yenlerinin parmak uçlarına kadar indiğini fark ettim. Suratı başlıktan kurtulduğu sırada ebeveynlerinin kıyafetlerini giyerek oyun oynayan bir çocuk gibi sırtıyordu.

“Önceden Taborlin taklidi yapmıyordun,” diye belirtti Simmon.

“Ah.” Kukla buna biraz bozuldu. “Bu sefer nasıldım? Yani son seferinde. İyi bir Taborlin olabildim mi?”

“Hiç fena değildin,” dedi Simmon.

Kukla, Wilem’e baktı.

“Cüppen hoşuma gitti,” dedi Wil. “Ama Taborlin’i hep nazik bir sesle hayal etmişimdir.”

“Ah.” Sonunda bana baktı. “Merhaba.”

“Merhaba,” dedim en kibar ses tonumla.

“Seni tanımıyorum.” Kısa bir duraksama. “Kimsin sen?”

“Adım Kvothe.”

“Bundan emin gibisin,” diyerek beni dikkatle süzdü. Bir duraksama daha. “Bana Kukla derler.”

“Kim der?”

“Kimler,” diye düzeltti, bir parmağını kaldırarak.

Gülümsedim. “Kimler öyle derdi?”

“Kimler öyle der?”

Sorumu, “Kimler öyle diyor?” diye değiştirirken tebessümüm daha da genişledi.

Kukla dalgın bir edayla tebessümümü taklit etti ve bir eliyle genel bir hareket yaptı. “Bilirsin, onlar. İnsanlar.” İlginç bir taş veya daha önce hiç görmediğim bir yaprak türünü inceleyeceğim gibi bana dikkatle bakmayı sürdürdü.

“Sen kendine ne dersin?” diye sordum.

Şaşırır gibi oldu ve gözleri bana daha doğal bir ifadeyle odaklandı.

“Söyledim ya,” dedi azıcık sitem ederek. Sessizce bekleyen Wil ile Sim’e göz attı. “Artık içeri gelmelisiniz.” Dönüp odaya girdi.

Oda pek de büyük sayılmazdı. Fakat Arşiv’in göbeğinde bulunduğu için çok yersiz görünüyordu. İçeride kalın minderli bir sandalye, büyük bir tahta masa ve başka odalara açılan bir çift kapı vardı.

Her taraf kitapla doluydu. Kitaplar raflardan ve kitaplıklardan taşıyordu. Yerlere yığılı, masaya saçılı ve sandalyelere istifli duruyordu. Duvardaki çekili bir çift perde beni şaşırttı. Yerin derinliklerinde olduğumuzu bilmeme

rağmen zihnim arkalarında bir pencere bulunması gerektiği izlenimiyle başa çıkmaya çalıştı.

Oda fenerlerle ve mumlarla aydınlanıyordu. Uzun fitilli mumlardan damlayan balmumu kalın sütunlar oluşturmıştı. Birbirinden kıymetli yüz binlerce kitapla dolu bir binada böyle çıplak ateş yakılması içimi belirsiz bir endişeyle kaplıyordu.

Bir de kuklalar vardı. Bunlar raflardan ve duvardaki kancalardan sarkıyor, köşelerde ve sandalye altlarında yığılı duruyordu. Bazıları yapım veya tamir aşamasında olup masanın üstündeki aletlerin arasına saçılmıştı. Her biri insan şeklinde ustaca oyulmuş ve boyanmış biblolarla dolu raflar mevcuttu.

Kukla masasına giderken omuzlarını silkerek siyah cüppeyi çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Altındaki giysisi aleladeydi: kırıksık beyaz bir gömlek, yine kırıksık koyu renkli bir pantolon ve topukları epeyce yamalı uyumsuz çoraplar. Sandığımdan daha yaşlı olduğunu fark ettim. Yüzü düzgün ve kırıksıksızdı, fakat saçları bembeyazdı ve tepesi seyrelmişti.

Kukla bir sandalyenin üzerindeki ipli bir kuklayı dikkatle alıp yakındaki bir rafa kaldırarak bana yer açtı. Sonra masanın başına oturup Wilem'le Simmon'u ayakta bıraktı. Gene de bozulmuş gibi bir halleri yoktu.

Masadaki eşya yığınının biraz kazdıktan sonra biçimsiz bir tahta parçası ile küçük bir bıçak çıkardı. Yüzüme yine uzun uzun ve dikkatle baktı, ardından tahtayı yontmaya koyuldu. O yonttukça beyaz renkli kıvrıkcık tahta yongaları masaya dökülüyordu.

Neler olduğunu sormak her nedense içimden gelmiyordu. Benim kadar çok soru soran biriyseniz ne zaman susmanız gerektiğini öğrenirsiniz.

Zaten cevapların ne olacağını şimdiden biliyordum. Kukla kendine Üniversite'de yer edinmiş o yetenekli fakat akli dengesi bozuk insanlardan biriydi.

Gizemiye eğitimi öğrencilerin zihinlerinde anormal değişikliklere sebep olur. Bu değişikliklerin en çok göze çarpanı çoğu insanın sihir deyip geçtiği, fakat bizim sempati, sigaldri, simya, isimlendirme ve benzeri adlar verdiğimiz şeyleri yapabilme becerisidir.

Bazı zihinler bunlara kolayca alışırken diğerleri zorluk çeker. En fena vakalar Çömlekhane'ye düşer. Fakat çoğu zihin Gizemiye'nin stresine maruz kalınca kırılmayıp sadece çatlar. Bazen bu çatlakların ufak belirtileri olur: yüz tikleri, kekeleme gibi. Diğer öğrenciler gapten sesler duyarlar,

unutkanlaşırlar, kör olurlar, aptallaşırlar... Bazen sadece bir saatliğine yahut bir günlüğüne. Bazense ebediyen.

Kuklanın yıllar evvel çatlamış bir öğrenci olduğunu tahmin etmekteydim. Auri gibi o da Üniversite’de kendine bir yer bulmuştu. Fakat Lorren’in onun burada yaşamasına izin vermesine hayret ediyordum.

Wilem’le Simon’a, “Hep bunun gibi mi görünür?” diye sordu Kukla, beni kastederek. Ellerin etrafında küçük bir tahta yongası yığını birikmişti.

“Genelde,” dedi Wilem.

“Ne gibi?” diye sordu Simmon.

“Tirani oynarken sonraki üç hamlesini hesaplayıp seni nasıl yeneceğini bulmuş gibi.” Kukla yüzümü yeniden inceledi ve ince bir tahta şerit daha yonttu. “Aslında epey sinir bozucu.”

Wilem bir kahkaha attı. “Bu onun düşünürkenki yüz ifadesi, Kukla. Her zaman olmasa bile genellikle bu ifadeyi taşır.”

“Tirani nedir?” diye sordu Simmon.

“Demek bir düşünür,” diye mırıldandı Kukla, ona aldırış etmeksizin. “Şu anda ne düşünüyorsun?”

“Çok dikkatli bir insan gözlemcisi olduğunu, Kukla,” dedim kibarca.

Kukla başını kaldırmadan gülüp geçti. “Dikkat ne işe yarar ki? Aynı şekilde gözlemek de neymiş? İnsanlar hep bir şeyleri gözlerler. Aslında görmeleri gerekir. Ben baktığım şeyleri görürüm. Ben bir görücüyüm.”

Önce ellerindeki tahta parçasına, sonra da yüzüme baktı. Memnun kalmış olacak ki ellerini yaptığı biblonun üstüne kapattı. Kendi profilimin tahtaya ustaca oyulduğunu son anda seçebildim. “Eskiden ne olduğunu, şimdi ne olmadığını ve ileride ne olacağını biliyor musun?” diye sordu.

Sorusu kulağıma bilmece gibi geldi. “Hayır.”

“Bir görücü,” dedi katiyetle, “Çünkü E’li o demektir.”

“Kvothe aslında bir Re’lar,” dedi Simmon saygılı bir üslupla.

Kukla küçümsercesine burnunu çekti. “Hiç de bile,” dedi, bana daha yakından bakarak. “Zamanla bir görücü olabilirsin, ama henüz öyle değilsin. Şimdilik bir bakıcısın. Bir gün gerçek bir E’li olacaksın. Tabii gevşemeyi öğrenirsen.” Oyduğu tahta suratı kaldırdı. “Burada ne görüyorsun?”

Elindeki artık biçimsiz bir tahta parçası değildi. Düşünceli bir ifadeye bürünmüş yüz batlarım biblodan bana bakıyordu. Daha yakından görmek için öne doğru eğildim.

Kukla gülerek ellerini kaldırdı. “Geç kaldın!” derken bir anlığına çocuk gibi göründü. “Çok dikkatli baktığın için yeterince göremedin. Fazla bakmak görmeye mâni olabilir, anlıyor musun?”

Kukla bibloyu yan yatmış kuklalardan birine bakacak şekilde masaya koydu. “Küçük tahta Kvothe’yi görüyor musun? Nasıl baktığını? Ne kadar da dikkatli. Ne kadar da azimli. Bıraksan yüz yıl daha böyle bakar, ama önündekileri görebilir mi?” Kukla sandalyesinde arkasına yaslandı ve bakışları hoşnut bir ifadeyle odada gezindi.

“E’lir görücü mü demek?” diye sordu Simmon. “Diğer unvanların da bir anlamı var mı?”

“Arşiv’e tam erişime sahip bir öğrenci olarak bunu kendin de bulabilirsin,” dedi Kukla. Dikkati masanın üzerinde duran bir kukladaydı. İplerinin birbirine dolanmamasına özen göstererek kuklayı yere indirdi. Kukla gri cüppeli bir Tehlin rahibinin kusursuz bir minyatürüydü.

“Simmon’un aramaya nereden başlayacağına dair bir tavsiyede bulunabilir misin?” diye sordum, içimdeki sese kulak vererek.

“Renfalque’nin *Dictum*’undan.” Kukla’nın kontrolü doğrultusunda Tehlin kuklası kendini yerden kaldırdı ve uzun bir uykunun ardından gerinircesine uzuvlarını oynattı.

“O kitaba aşına değilim.”

Kukla dalgın bir sesle karşılık verdi. “İkinci katın güneydoğu köşesinde. İkinci sıra, ikinci dolap, üçüncü raf, sağ kanat, kırmızı deri ciltli.” Minyatür Tehlin rahibi Kukla’nın ayağı etrafında yavaşça gezindi. Kapağındaki minicik tekere kadar mükemmel bir detayla hazırlanmış *Yol Kitabı*’nın ufacık bir kopyasını elinde sıkı sıkıya tutuyordu.

Üçümüz Kukla’nın küçük rahibin iplerini oynatmasını, onu bir süre ileri geri gezdirdikten sonra nihayet kendi çoraplı ayaklarından birine oturtmasını seyrettik.

Wilem saygıyla genzini temizledi. “Kukla?”

“Evet?” dedi Kukla, başını kaldırmaksızın. “Soracak bir sorun var. Daha doğrusu Kvothe’nin bir sorusu var ve sen onun yerine sormayı düşünüyorsun. Kvothe sandalyesinde biraz öne kaykılmış. Kaşları arasındaki kırıksıklık ve dudaklarını büzüyor olması onu ele veriyor. Bırak o sorsun. Böylesi onun için daha iyi olabilir.”

Kendimi tam da onun bahsettiği şeyleri yaparken yakalayınca oturdugum yerde donakaldım. Kukla minik Tehlin’in iplerini çekiştirmeyi sürdürdü. Kukla, Kukla’nın ayağının etrafında dikkatli ve korku dolu bir

arayış gerçekleştirdi. Sonra da kitabını önünde sağa sola sallayarak masa bacağının etrafından dolandı ve Kukla'nın bırakıp gittiği pabularından birinin içine göz attı. Hareketleri olağanüstüydü ve dikkatimi öylesine dağıtıyordu ki huzursuzluğumu unutup gevşediğimi hissettim.

“Aslına bakarsan Amyrleri merak ediyordum.” Gözlerimi Kukla'nın ayaklarının etrafında cereyan eden sahneden ayırmadım. Başka bir kukla, köylü kıyafeti içindeki genç bir kız da gösteriye katıldı. Kız usulca Tehlin'e yaklaştı ve ona bir şey vermeye çalışırcasına bir elini uzattı. Hayır, rahibe bir soru soruyordu. Tehlin ona arkasını döndü. Kız ekingten bir hareketle elini adamın koluna koydu. Tehlin kibirli bir adımla ondan uzaklaştı. “Onları kimin lağvettiğini öğrenecektim. İmparator Nalto mu, yoksa kilise mi?”

“Hâlâ bakıyorsun,” diye beni öncekinden daha nazik bir dille azarladı. “Evvela gidip bir süre rüzgârı kovalaman lazım. Fazla ciddisin. Bu gidişle başın belaya girecek.” Tehlin ansızın kıza döndü. Hiddetten titreyerek kıızı kitabıyla korkuttu. Geriye doğru şaşkın bir adım atan kız tökezleyip dizleri üstüne düştü. “Tabii ki kilise lağvetti. Yalnızca pontiften gelen bir ferman onlara tesir edebilirdi.” Tehlin kitabını kullanarak kıza vurdu. Bir kez, iki kez... Onu yere çaldı ve kız en ufak bir kıpırtıda bulunmaksızın yatıp kaldı. “Nalto onları karşıdan karşıya bile geirtemezdi.”

Belli belirsiz bir hareket Kukla'nın dikkatini çekti. “Ah, hay aksi,” dedi, başıyla Wilem'den tarafı işaret ederek. “Neler görüyorum neler. Kafası hafifçe ne eğilmiş. Dişleri sıkılı, fakat gözleri bir yere odaklanmadığından asabiyeti kendi içine yönelmiş. Sadece bakarak hüküm veren biri olsaydım Wilem'in bir bahsi kaybettiğini tahmin ederdim. Kilisenin kumarı hoş görmediğini bilmiyor musunuz?” Kukla'nın ayağı dibindeki rahip, elindeki kitabı Wilem'e doğru salladı.

Tehlin ellerini bitiriştirip yerdeki kadına sırtını döndü. Azametli birkaç adımın akabinde dua edercesine başını eğdi.

Dikkatimi bu sahneden zor da olsa ayırmayı başardım ve ev sahibimize baktım. “Kukla,” dedim, “Feltemi Reis'in yazdığı *Tarihin Işıkları*'nı hiç okudun mu?”

Simmon ile Wilem'in kaygılı bir ifadeye büründüklerini gördüm, lakin Kukla bu soruyu tuhaf karşılamadı. Ayağının yanındaki Tehlin doğruldu ve hoplayıp zıplayarak dans etmeye başladı. “Evet.”

“Reis ne diye *Apura Prolycia Amyr*'in İmparator Nalto'nun altmış üçüncü kararnamesi olduğunu yazmış?”

“Reis öyle bir şey yazmaz,” dedi Kukla, bakışlarını ayağının yanındaki kukladan ayırmaksızın. “O dediğin saçmalığın daniskası.”

“Ama *Işıklar*’ın aynen öyle diyen bir kopyasını bulduk,” diye belirttim. Tehlin’in dans etmesini seyreden Kukla omuz silkmekle yetindi.

“Belki de bir tercüme hatası vardır,” diye sesli düşündü Wilem. “Kitabın basımına bağlı olarak o bilginin değişiminden kilise bile sorumlu olabilir. İmparator Nalto tarihin en gözde günah keçisidir. Belki de kilise Amyrlerle arasına mesafe koymak istemiştir. Ne de olsa sona doğru korkunç şeyler yaptılar.”

“Ne kadar zekice,” dedi Kukla. Ayağının yanındaki Tehlin döndü ve eğilerek Wilem’i selamladı.

Ansızın aklıma bir fikir geldi. “Kukla,” diye sordum, “üst kattaki kilitli kapının arkasında ne olduğunu biliyor musun? Hani o büyük taş kapının?”

Tehlin dans etmeyi bıraktı ve Kukla başını kaldırdı. Bana uzun ve sert bir bakış attı. Gözleri ciddi ve berraktı. “Dört levhalı kapının bir öğrenciyi ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum. Ya sen?”

Yüzümün kızardığını hissettim. “Hayır bayım.” Gözlerimi onunkilerden kaçırdım.

O anın gerginliği çan kulesinin uzaktan gelen sesiyle geçti. Simmon usulca sövdü. “Geç kaldım,” dedim. “Kusura bakma Kukla. Artık gitmem gerekiyor.”

Kukla ayağa kalkıp Tehlin’i duvara astı. “Zaten benim de kitaplarıma dönmem lazım,” dedi. Kalın minderli sandalyeye gitti, oturdu ve bir kitap açtı. “Bunu daha sonra tekrar getirin.” Başını kitabından kaldırmaksızın beni işaret etti. “Ona yapacağım başka şeyler de var.”

Kırk Birinci Bölüm

Herkesin İyiliği

Simmon’a bakıp fısıldadım. “*Ivare enim euge.*”

Sim çaresizce iç geçirdi. “Fizyonomiye çalışıyor olman lazım.”

Biz Ambrose’un odasını yakalı tam bir dönü geçmişti ve nihayet dişlerini gösteren kış mevsimi Üniversite’yi dizlere kadar yükselen bir kar tabakasıyla örtmüştü. Havanın her kötüleyişinde olduğu gibi Arşiv çalışan öğrencilerle tıklım tıklım doluydu.

Okuma deliklerinin hepsi kullanımda olduğu için Simmon ile ben kitaplarımızı Kitaplar’a götürmek zorunda kalmıştık. Yüksek tavanlı, penceresiz odanın yarıdan fazlası dolu olsa bile hâlâ bir mezarlık kadar sessizdi. Duvarları kaplayan koyu renkli taşlar ve boğuk fısıltılar içeriye ürkütücü bir hava veriyor, öğrencilerin buradan niçin Kabir diye bahsettiklerini apaçık belli ediyordu.

“Zaten çalışıyorum,” diye usulca itiraz ettim. “Gibea’nın bazı diyagramlarını inceliyordum. Bak ne buldum.” Görmesi için kitabı ona doğru tuttum.

“Gibea mı?” diye dehşetle fısıldadı Simmon. “Yemin ederim sırf huzurumu kaçırmak için benimle beraber çalışıyorsun.” Ona gösterdiğim kitaptan uzak durdu.

“Korkutucu bir şey yok,” dedim. “Sadece... bak da kendin gör. Burada yazılanları oku.” Simmon kitabı iteleyince tepem attı. “Dikkat et!” diye tısladım. “Bu onun orijinallerinden biri. Ölü Kayıtlar’da başka kitapların arkasına gizlenmiş halde buldum. Buna bir şey olursa Lorren başparmaklarımı keser.”

Sim kor gibi sıcakmışçasına kitaptan geri kaçtı. “Bir orijinal mi? Merhametli Tehlu aşkına, herhalde insan derisine falan yazılmıştır. Şunu

benden uzak tut!”

Tam insan derisinin mürekkep tutmayacağına dair bir espri yapacaktım ki Sim’in yüz ifadesini görüp vazgeçtim. Yine de kendi yüz ifadem düşüncelerimi ele vermiş olmalıydı.

“Seni sapkın,” dedi sesini neredeyse kabul edilemez bir seviyeye yükselterek. “Tanrı’nın anası aşkına, organların nasıl çalıştığını görmek için Gibea’nın insanları canlı canlı kestiğini bilmiyor musun? O canavarın elinden çıkan bir şeye bakmayı reddediyorum.”

Kitabı masaya bıraktım. “Öyleyse tıp çalışmaktan vazgeç,” dedim olabildiğince nazıkçe. “Gibea insan vücuduna dair gelmiş geçmiş en detaylı araştırmaları yaptı. Günlükleri modern tıbbın belkemiğidir.”

Simmon’un yüz ifadesi sertliğini korudu. Sesini yükseltmeden duyurabilmek için bana doğru eğildi. “Amyrler düke karşı harekete geçtiklerinde yirmi bin insanın kemiklerini buldular. Kemiklerle ve küllerle dolu kocaman çukurlar. Kadınlar ve çocuklar. Yirmi bin!” Sözlerini sürdürmeden önce evvel kekeleydi. “Üstelik onlar sadece bulunanlardı.”

Biraz sakinleşmesini bekledim. “Gibea vücudun işleyişiyle ilgili yirmi üç kitap yazdı,” diye fazla üstüne varmadan belirttim. “Amyrler ona karşı harekete geçtikleri zaman köşkünün bir kısmı yandı. Kitaplarından dördü ve tüm notları kayboldu. Git Arwyl Hoca’ya sor bakalım, o kitapları bulmak için nelerini vermez?”

Simmon elini masanın üstüne vurarak bazı öğrencilerin bize bakmasına sebep oldu. “Kahretsin!” diye tısladı. “Ben Gibea’dan elli kilometre ötede büyüdüm! Bulutsuz günlerde babamın tepelerinden bakınca harabeleri görebiliyordum!”

İşte bu sözler beni susturdu. Sim’in ailesinin toprakları oraya o kadar yakınsa belki de Gibea’ya sadakat yeminiyle bağlıydılar. Bu da deneklerini toplaması için ona yardım etmeye mecbur kalmış olabilecekleri anlamına geliyordu. Belki de bazı aile fertlerinin bile sonu o kemik ve kül dolu çukurlar olmuştu.

Tekrar fısıldamak için uzunca bir süre bekledim. “Bilmiyordum.”

Simmon kendini büyük ölçüde toparladı. “Bu konudan hiç bahsetmeyiz,” dedi sertçe, saçlarını gözlerinin önünden çekerek.

Kitaplarımıza kapandık. Simmon yine konuşmadan önce bir saat geçti. “Ne bulmuştun?” diye öylesine sordu, merakını itiraf etmek istemezmiş gibi.

“İlk sayfada,” diye heyecanla fısıldadım. Ben kapağı açarken Sim farkında bile olmadan yüzünü ekşitti. Sanki kitabın ölüm kokmasını bekliyordu.

“...her yere döküldü.” Benden daha büyük bir çift öğrenci ağır adımlarla içeri girerken seslerini işittim. Kaliteli elbiselerine bakarak ikisinin de asilzade olduğunu anladım. Bağırılmalarına rağmen sessiz olmak için çabalamıyorlardı da. “Gidip yıkanmasına izin vermeden önce Anisat ona bütün o pisliği temizletti. Neredeyse bir dönü boyunca sidik koktu.”

“Görecek ne var?” diye sordu Simmon, sayfaya bakarak. “Adından ve tarihlerden başka bir şey yazmıyor.”

“Ortaya değil, tepeye bak. Sayfanın kenarlarına.” Süslü sayfa kenarlığını işaret ettim. “Tam şuraya.”

“Bir mangırına bahse varım ki dönem bitmeden o küçük böcek kendi kendini zehirleyecek,” dedi diğer soylu. “Bizim de o kadar aptallık ettiğimiz hiç oldu mu?”

“Hâlâ bir şey görmüyorum,” dedi Simmon usulca, dirseklerini masadan kaldırmaksızın şaşkın bir el hareketi yaparak. “Bu tür şeylerden hoşlanıyorsan yeterince güzel, ama sayfa süslemelerine hayranlık beslediğim hiç olmadı.”

“İkipeni’ye gidebiliriz.” Sohbet birkaç masa ötede devam ediyor, etraftaki öğrencilerin asabi bakışlarına hedef oluyordu. “Orada flüt çalan bir kız var. Yemin ederim daha önce onun gibisini duymamışsındır. Ayrıca Linten’in dediğine göre yanında birkaç gümüş varsa kız...” Genç adam sesini sinsice alçalttı.

“Kız ne?” diye sordum, sohbetlerini olabildiği kadar kabaca bölerek. Bağırma lüzum yoktu. Kitaplar’da normal bir konuşma sesi bütün odaya yayılırdı. “Korkarım o son kısmı duyamadım.”

Bana sert gözlerle bakmalarına rağmen cevap vermediler.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu utanan Sim.

“Çenelerini kapamaya çalışıyorum,” dedim.

“Duymazdan gel,” dedi. “Al işte, lanet olasınca kitabına bakıyorum. Ne göstereceksen göster.”

“Gibea günlüklerindeki çizimleri bizzat yapardı,” dedim. “Bu onun orijinali olduğuna göre kenar süslemeleri de onun elinden çıkmış olmalı, değil mi?” Sim başıyla onaylayarak alnındaki saçları yana itti. “Şurada ne görüyorsun?” dedim, parmağımı süsler arasında yavaşça gezdirerek.

“Görebildin mi?”

Sim başını iki yana salladı.

Daha net gösterdim. “İşte,” dedim. “Bir de şu köşede var.”

Sim’in gözleri büyüdü. “Harfler! *I... v...*” Tamamını okuyabilmek için duraksadı. “*Ivare enim euge*. Az önce de bunu zırvalıyordun.” Kitabı iterek kendisinden uzaklaştırdı. “Gibea’nın Temic dilinden neredeyse hiç anlamaması dışında neyi göstermek istiyorsun?”

“Bu Temic dili değil,” diye belirttim. “Tema. Yani onun eski bir kullanımı.”

“İyi de bu ne demek?” Düşünceli bir ifadeyle başını kitaptan kaldırdı. “İyiliğe doğru mu?”

Başımı iki yana salladım. “Herkesin iyiliği için,” diye düzelttim. “Kulağına tanıdık geldi mi?”

“Kız orada daha ne kadar kalır bilmiyorum,” diye sözlerini sürdürdü gürültücü ikiliden biri. “Onu kaçırırsan pişman olursun.”

“Sana söyledim, bu gece gelemem. Belki Mahv. O gün boş olacağım.”

“Daha önce gitmeye çalış,” dedim ona. “Mahv geceleri İkipeni çok kalabalık olur.”

Bana sinirli gözlerle baktılar. “Sen kendi işine bak lavuk,” dedi uzun boylu olanı.

Bu söz beni daha da şevke getirdi. “İyi de bana söylemiyor muydun?”

“Sana söyler gibi mi görünüyordum?” dedi genç adam azarlıcasına.

“Bana söyler gibi *konusuyordun*,” dedim. “Seni üç masa öteden duyabiliyorsam benim de sohbete katılmamı istiyorsun demektir.” Genzimi temizledim. “Tabii diğer bir seçenek de Kitaplar’da kısık sesle konuşamayacak kadar kalın kafalı olman.”

Delikanlının yüzü kıpkırmızı kesildi. Muhtemelen bana laf yetiştirecekti, ama arkadaşı kulağına bir şeyler fısıldadı ve ikisi beraber kitaplarını toplayıp gittiler. Kapı arkalarından kapanırken diğer öğrencilerden bölük pörçük alkışlar yükseldi. Hayranlarıma gülümseyerek el salladım.

“Kâtipler onların icabına bakardı,” diye beni usulca payladı Simmon, konuşmak için yine kafa kafaya verdiğimizde.

“Ama bakmadılar,” diye belirttim. “Hem gürültü kesildi ve önemli olan da o. Şimdi, ‘herkesin iyiliği için’ sözü sana neyi hatırlatıyor?”

“Amyrleri elbette,” dedi Sim. “Zaten son zamanlarda yatıp kalkıp Amyrlerden bahsediyorsun. Demek istediğin nedir?”

“Demek istediğim,” diye heyecanla fısıldadım, “Gibea gizliden gizliye Amyr Nizamı’nın bir üyesiymiş.”

Sim kuşkulu bir bakış attı. “Biraz fazla attın, ama mantıksız olduğunu söyleyemem. O olaylar kilise Amyrleri lağvetmeden elli sene kadar önce oldu. Amyrler o sıralarda epey yozlaşmışlardı.”

Gibea’nın kötü biri olmadığını belirtesim geldi. Gibea aslında Amyrlerin izinden gidiyor, herkesin iyiliği için çabalıyordu. Deneyleri korkunç olsa bile çalışmaları tıp bilimini neredeyse idrak edilemeyecek ölçüde ilerletmişti. O çalışmalar sayesinde, aradan geçen yüzlerce yılda önceden kaybedilen canların en az on katı kurtulmuştu.

Yine de Sim’in bu gerçekleri duymaktan memnun kalacağından kuşkuluydum. “Kötü biri bile olsa Amyrlerin gizli bir üyesiymiş. Yoksa onların düsturunu günlüğünün ilk sayfasına ne diye saklasın?”

Simmon omuz silkti. “Peki, o da bir Amyr’di. İyi de tereyağı fiyatıyla bunun ne ilgisi var?”

Ellerimi öfkeyle savurdum ve sesimi alçak tutmak için uğraştım. “Kilise onları kaldırmadan önce de Amyrlerin gizli üyeleri varmış! Yani pontif onları lağvettiğinde Amyrler gizli müttefiklere sahiplermiş. Onları güvende tutabilecek müttefiklere. Demek ki Amyrler bugün bile varlıklarını sürdürüyor, kimseye belli etmeden çalışmalarına devam ediyor olabilirler.”

Simmon’un yüz ifadesinde bir değişiklik fark ettim. İlk başta benimle hemfikir olacağını sandım. Derken ensemde bir karıncalanma hissedince gerçeği anladım. “Merhaba Lorren Hoca,” diye, başımı çevirmeksizin onu saygıyla selamladım.

“Başka masalardaki öğrencilerle konuşmak yasaktır,” dedi arkamdan. “Arşiv’den beş günlüğüne uzaklaştırıldın.”

Başımı salladım ve Sim’le beraber ayağa kalkıp eşyalarımı topladım. Lorren Hoca ifadesiz bir suratla elini bana doğru uzattı.

Yorum yapmaksızın Gibea’nın günlüğünü ona verdim. Bir dakika sonra Arşiv kapısının önünde, soğuk kış güneşinin altında gözlerimizi kırıştırtıyorduk. Pelerinime sarınırken ayaklarımı da yere vurdum ki üzerlerindeki karlar dökülsün.

“Seni şikâyet etmişler,” dedi Simmon. “Akıllıca.”

Omuz silkerken itiraf etmek istediğimden daha çok utanmaktaydım. Diğer öğrencilerden birinin gürültü yapmadığımı, tam tersine gürültüyü bastırmaya çalıştığımı ona söyleyeceğini umuyordum. “Doğru olanı yapmaya çalıştım.”

Anker'in Yeri'ne doğru yavaş yavaş adımlarla yürümeye başlarken Simmon güldü. Yerdeki bir kar birikintisini zevk olsun diye tekmeledi. "Dünyanın senin gibi insanlara ihtiyacı var," dedi felsefi meselelere gireceğini belli eden bir ses tonuyla. "İşleri hallediyorsun. Her zaman en iyi veya mantıklı şekilde olmasa bile hallediyorsun. Sen az bulunur birisin."

"Ne demek istiyorsun?" diye merakla sordum.

Sim omuz silkti. "Bugün olduğu gibi. Bir şey canını sıkınca, biri seni rahatsız edince hemen harekete geçiyorsun." Elinin tersiyle kısa bir hareket yaptı. "Ne yapman gerektiğini tam olarak biliyorsun. Hiç tereddüt etmiyorsun; anında tepki veriyorsun." Bir müddet düşündü. "Herhalde Amyrler de böyleydiler. İnsanların onlardan bu kadar korktuğuna şaşmamak lazım."

"Her zaman o kadar da kendimden emin değilim," diye itiraf ettim.

Simmon gülümsedi. "Bunu duymak nedense içimi rahatlattı."

Kırk İkinci Bölüm

Kefaret

Ders çalışmak gibi bir seçeneğim olmadığından ve kış her şeyi bir kar tabakasının altına gömdüğünden, bunun bir süredir ihmal ettiğim bazı şeyleri yapmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdim.

Auri'yi ziyaret etmeye çalıştım, fakat çatılar buzla kaplıydı ve genelde buluştuğumuz avlu karlara gömülüydü. Auri'nin palto veya şapka bir yana, bir çift pabuca bile sahip olmadığını tahmin ettiğim için karlarda ayak izine rastlamadığıma sevindim. Normalde onu aramak için Şeyaltı'na girerdim, fakat avludaki demir mazgal buz tutup kilitlenmişti.

Revir'de birkaç çifte vardiya aldım ve işi erken bırakmam gereken akşamın acısını çıkarmak için Anker'ın Yeri'nde fazladan bir gece lavta çaldım. Hesaplamalar ve deneyler yaparak, projem için gereken alışmaları dökerek Balikhane'de uzun saatler geçirdim. Ayrıca bir aylık uykusuzluğun acısını çıkarmaya özen gösterdim.

Fakat uyuyarak geçirilebilecek vaktinde bir sınırı vardır. Arşiv'den uzaklaştırılışımın dördüncü gününde hiçbir bahanem kalmamıştı. Ne denli isteksiz olursam olayım, Devi'yle konuşmam gerektiğini biliyordum.

Ben gitmeye karar verene dek hava bir nebze ısınarak düşen kan dondurucu bir sulu sepken haline getirmişti.

Imre'ye yürümek beni perişan etti. Şapkam ya da eldivenlerim olmadığı gibi rüzgârın savurduğu sulu sepken beş dakika içinde giysilerime sızdı. On dakika geçtiğinde iliklerime kadar ıslanmış, keşke bekleyseydim ya da bir araba tutacak kadar para harcamış olsaydım diye hayıflanıyordum. Yoldaki karlar eridiği için sulu çamur neredeyse bileklerime kadar çıkıyordu.

Devi'nin evine gitmeden evvel biraz ısınmak amacıyla Eolian'a uğrayayım dedim. Fakat binayı ilk defa kapısı kilitli ve ışısız bir halde

buldum. Hiç şaşırmadım. Bu havada hangi asilzade dışarı çıkardı? Hangi müzisyen enstrümanını dondurucu rutubete maruz bırakırdı?

O yüzden çamurlara bata çıka ıssız sokakları aştım ve sonunda kasap dükkânının arkasındaki ara sokağa vardım. Merdivenin bayat yağ kokmadığına ilk defa tanık oluyorum.

Devi'nin kapısını çalarken ellerimin ne kadar uyuşmuş olduğu beni ürküttü. Kapıya vuran parmak eklemelerimi belli belirsiz hissedebiliyordum. Uzunca bir süre bekledim, sonra Devi'nin içeride olmadığından ve onca yolu boşuna teptiğimden endişelenerek kapıyı tekrar çaldım.

Kapı azıcık açıldı. Aralıkta sıcak fener ışığı ve bir çift buz mavisi göz belirdi. Derken kapı sonuna kadar savruldu.

"Tehlu'nun dili ve dişleri aşkına," dedi Devi. "Bu havada burada ne işin var?"

"Düşündüm ki-"

"Hayır, düşünmedin," dedi aşağılamasına. "İçeri gir."

Üzerimden sular damlayarak ve pelerininim başlığı kafama yapışmış bir vaziyette odaya adım attım. Devi kapıyı arkamdan kapadı, sonra da kilitleyip sürgüledi. Etrafa bakınınca henüz büyük ölçüde boş olmasına rağmen ikinci bir kitap rafı eklenmiş olduğunu fark ettim. Ağırlığımı diğer bacağıma verince pelerininimden büyük bir cıvık kar kütlesi döküldü ve şapırtılı bir sesle yere saçıldı.

Devi beni uzun, duygusuz bakışlarla tepeden turnağa süzdü. Odanın diğer tarafında, masanın yakınındaki mazgalda bir ateşin çıtırdadığını görebiliyordum. Fakat Devi içeri daha da girmeme izin verdiğini gösteren bir harekette bulunmadı. Ben de tir tir titreyerek, sırlıslıklam bir halde olduğum yerde kaldım.

"İşleri hiç kolay yoldan halletmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Kolay yolu da mı vardı?" diye sordum.

Gülmedi. "Buraya donmak üzere ve tekme yemiş bir köpek gibi geldiğin için sana dair düşüncelerimin değişeceğini sanıyorsan çok..." Cümlesinin devamını getirmeyip beni bir müddet daha süzdü. "Vay canına," dedi şaşkın bir sesle. "Aslında seni bu halde görmek hoşuma gidiyor. Moralimi neredeyse sinir bozucu bir ölçüde düzelttin."

"Öyle bir niyetim yoktu," dedim. "Ama buna itiraz edecek de değilim. Feci bir gribe yakalanırsam faydası olur mu?"

Devi bu fikri, "Olabilir," diye itiraf etti. "Ne de olsa kefaret belli bir miktar azap gerektirir."

Perişan görünmek için uğraşmama gerek kalmaksızın baş salladım. Titrek parmaklarla kesemi yokladım ve birkaç gece önce düşük bahisli bir kâğıt oyununda Sim'den kazandığım küçük bronz sikkeyi çıkardım.

Devi sikkeyi aldı. “Bir kefarete armağanı,” dedi etkilenmeksizin. “Bu sembolik bir şey mi?”

Omuz silkerek yere daha fazla cıvık kar dökülmesine sebep oldum. “Eh işte,” dedim. “Bir sarrafa gidip sana olan borcumun tamamını kefarete parasıyla ödemeyi düşündüm.”

“Sana ne engel oldu?” diye sordu.

“Bunun seni kızdırmaktan başka bir işe yaramayacağını fark ettim,” dedim. “Tabii sarrafa ücret ödemeye de meraklı değildim.” Şömineye özlemle bakmamak için kendimi zorladım. “Senden doğru düzgün özür dilemenin bir yolunu uzun uzadıya düşündüm.”

“Ve yılın en kötü havasında buraya kadar yürümeye mi karar verdin?”

“Konuşmamızın iyi olacağına karar verdim,” dedim. “Hava hoş bir tesadüftü, o kadar.”

Devi kaşlarını çatarak şömineye doğru döndü. “Gel öyleyse.” Yatağının yanındaki bir çekmece dolabına yürüdü ve pamuklu kumaştan yapılmış mavi renkli kalın bir bornoz çıkardı. Onu bana verip kapalı bir kapıyı işaret etti. “Gidip ıslak giysilerini çıkar. Onları küvette iyice sık, yoksa asla kurumazlar.”

Dediğini yaptım, sonra da kurumaları için giysilerimi getirip ateşin önündeki kancalara astım. Şömineye yakın durmak harika bir histi. Ateşin ışığında tırnaklarımın altındaki derinin biraz mavi olduğunu görebiliyordum.

Orada kalıp iyice ısınmayı ne kadar istesem de masadaki Devi'ye katıldım. Masa yüzeyinin zımparalanıp cilalanmış olduğunu, lakin fakir sobasının tahtayı yaktığı yerde hâlâ kömür karası bir halka durduğunu fark ettim.

Devi'nin verdiği bornozdan başka hiçbir şey giymeden otururken kendimi savunmasız hissediyordum, fakat yapabileceğim başka bir şey yoktu. “Bir önceki... görüşmemizin ardından,” derken gözümün masadaki yanık halkasına kaymaması için uğraştım, “borcumun tamamını dönem sonuna dek ödemem gerektiğini söylemiştin. Bu konuda pazarlığa açık mısın?”

“Muhtemelen hayır,” diye soğuk bir cevap verdi Devi. “Ama bil ki borcunu parayla kapatamazsan belli başlı bilgileri halen kabul ediyorum.”

Sert, aç bir tebessüm etti.

Başını salladım; hâlâ Arşiv'e erişmek istiyordu. "Artık hikâyenin tamamını bildiğin için durumu tekrar gözden geçirebileceğini düşünmüştüm," dedim. "Biri sempati kullanarak bana zarar vermeye çalışıyordu. Kanımın güvende olduğunu bilmeliydim."

Ona soran gözlerle baktım. Dirseklerini masadan kaldırmaksızın omuz silken Devi'nin yüzünde büyük bir kayıtsızlık ifadesi vardı.

"Dahası," dedim gözünün içine bakarak, "mantıksız davranışımın bu dönemin başlarında maruz kaldığım bir simya zehrinin etkilerinden kaynaklanması kısmen de olsa mümkün."

Devi'nin yüzü biraz kasıldı. "Ne?"

Demek ki bilmiyordu. Bu içimi bir nebze rahatlattı. "Ambrose kayıt yenileme mülakatımdan bir saat önce beni erik iksiriyle zehirletti," dedim. "Ve formülü ona sen sattın."

"Bakıyorum da dilin pabuç kadar!" Devi'nin şirin yüzü öfkeli ve gücenmiş görünse bile tavrı ikna edici değildi. Hayrete kapılmıştı ve kendini fazla zorluyordu.

"O dil," dedim sakın bir sesle, "erik ve hindistan cevizi tadından bir türlü kurtulamadı. Üstelik sırf sokakta bana çarptılar diye hâlâ insanları boğmaya yönelik tuhaf dürtülere kapıldığım oluyor."

Sahte öfkesi kayboldu. "Hiçbir şey ispatlayamazsın," dedi.

"Bir şey ispatlamaya ihtiyacım yok," dedim. "Hocalarla veya demir yasasıyla başının belaya girmesini arzulamıyorum." Ona baktım. "Zehirlendiğimi öğrenmek isteyebileceğini düşündüm sadece."

Hiç kıpırdamadan oturdu. Soğukkanlılığını korumaya çalıştıysa da suçluluk duyduğu yüzünden anlaşılıyordu. "Kötü müydü?"

"Öyleydi," dedim usulca.

Devi başını çevirip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ambrose için olduğunu bilmiyordum," dedi. "Zengin züppenin teki buraya geldi. İnsanı afallatacak kadar güzel bir teklifte bulundu..."

Bana tekrar baktı. O soğuk öfke kaybolduğu için şaşırtıcı ölçüde ufak tefek görünüyordu. "Ambrose'la asla iş yapmam," dedi. "Ve iksirin senin için olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim."

"Ama birisi için olduğunu biliyordun," dedim.

Sadece ateşin çıtırtilarıyla bölünen uzun bir sessizlik yaşandı.

"Ben durumu şöyle görüyorum," dedim. "Son zamanlarda ikimiz de budalaca bir şey yaptık. Pişmanlık duyduğumuz bir şey." Bornozu

omuzlarıma daha sıkı örttüm. “Ve bu iki şey birbirini geçersiz kılmasa bile bana kalırsa bir tür denge sağlıyor.” Bir terazinin kefeleriymişçesine ellerimi kaldırdım.

Devi ufak, utangaç bir tebessüm etti. “Borcun tamamını istemekte aceleci davranmış olabilirim.”

Karşılık olarak ben de gülümsedim ve gevşediğimi hissettim. “Borcumuzun ilk şartlarına geri dönmeye ne dersin?”

“Kulağa makul geliyor.” Devi masanın arkasından elini uzattı ve o eli sıktım. Odadaki son gerginlik de buharlaştı ve uzun zamandır göğsümde bulunan bir endişe yumağının çözüldüğünü hissettim.

“Elin buz gibi,” dedi Devi. “Gel de ateşin karşısına oturalım.”

Yerimizi değiştirdik ve birkaç dakika konuşmadan oturduk.

“Aşağıdaki tanrılar aşkına,” dedi Devi, derin mi derin bir nefes alarak. “Sana öyle kızmıştım ki.” Başını iki yana salladı. “Hayatım boyunca başka birine o kadar kızdığımın emin değilim.”

Başımı salladım. “Bana kasıtlı olarak zarar vereceğine inanmadım,” dedim. “Onu senin yapmadığından emindim. Ama herkes senin ne kadar tehlikeli olduğunu söyleyip duruyor, hikâyeler anlatıyordu. Sen kanımı görmeme izin vermeyince de...” Cümlemin devamını getirmeyip omuz silktim.

“Hâlâ erik iksirinin yansımalarını hissediyor musun?” diye sordu.

“Ufak parlamalar yaşıyorum,” dedim. “Ve daha çabuk öfkelenir gibiyim. Ama bu durum streten kaynaklanıyor da olabilir. Simmon bünyemde serbest prensipler olabileceğini söyledi. Artık o her ne demekse.”

Devi kaşlarını çatı. “Burada kullandığım teçhizat hiç de ideal sayılmaz,” dedi kapalı bir kapıyı işaret ederek. “Ve özür dilerim. Ama herif bana *Vautium Tegnostae*’nin bütün bir setini teklif etti.” Elini kitap raflarına doğru salladı. “Normalde öyle bir şeyi asla yapmazdım, ama o setin sansürsüz kopyalarını bulmak neredeyse imkânsızdır.”

Dönüp ona şaşkın gözlerle baktım. “İksiri sen mi hazırladın?”

“Formülü vermekten iyidir,” dedi kendini savunmak istercesine.

Bir parçanın ona öfkelenesi geldi, fakat benliğimin büyük bölümü sıcak ve kuru olmaktan, tabii bir de ölüm tehlikesi altında bulunmamaktan mutluydu. Dert etmediğimi göstermek için omuz silktim. “Simmon senin ölçüyü tutturamaktan hiç anlamadığını söyledi,” dedim laf olsun diye.

Devi ellerine bakıp, “Öyle bir şey sattığım için gurur duymuyorum,” diye itirafta bulundu. Hemen sonra başını kaldırıp sırtı. “Ama

Tegnostae'nin harika çizimleri var.”
Güldüm. “Göster öyleyse.”

Saatler sonra giysilerim kuruydu ve sulu sepken, çiseleyen bir kara dönüşmüştü. Taşköprü muhtemelen buzla kaplıydı, fakat onu saymazsak eve yürümek çok daha kolay olacaktı.

Banyodan çıktığımda Devi'yi yine masasında otururken buldum. Yanına gidip bornozu ona geri verdim. “Senin cüssendeki narin bir genç bayandan çok daha uzun ve omuzları çok daha geniş bir bornozu neden bulundurduğunu sorarak haysiyetine leke sürmeyeceğim.”

Devi kabaca gülerek gözlerini yuvarladı.

Oturup çizmelerimi ayaklarıma geçirdim. Ateşin yanında bekledikleri için pek güzel ısınmışlardı. Sonra kesemi çıkarıp masanın üstüne üç gümüş talent bıraktım ve Devi'ye doğru ittim. Devi onlara merakla baktı.

“Son zamanlarda elime biraz para geçti,” dedim. “Borcumun tamamını kapatacak kadar değil, ama bu dönemin faizini erkenden ödeyebilirim.” Elimi sikkelere doğru salladım. “İyi niyetimin göstergesi olarak.”

Devi gülümseyerek sikkeleri geri itti. “Dönemin bitmesine hâlâ iki dönü var,” diye belirtti. “Dediğim gibi, asıl anlaşmamıza bağlı kalalım. Paranı bu kadar çabuk almak bana kendimi kötü hissettirir.”

Her ne kadar o parayı Devi'ye barış amaçlı olarak önermişsem de üç talentimin şimdilik bende kalmasına seviniyordum. Bir miktar paraya sahip olmak ile hiç paraya sahip olmamak arasında büyük fark vardır. Boş bir para kesesi taşımak insanda bir tür çaresizlik hissi uyandırır.

Bu tıpkı tahıl tohumu gibidir. Uzun bir kışın sonunda elinizde biraz tahıl kalmışsa onu tarlayı tohumlamak için kullanabilir, hayatınızı kontrol edebilirsiniz. O tahıl sayesinde geleceğe yönelik planlar yapabilirsiniz. Fakat baharda tohumlamak için tahılınız kalmamışsa çaresizsinizdir. İşin başında hiç tohumunuz yoksa ne denli çalışkan veya iyi niyetli olursanız olun ekin yetiştiremezsiniz.

İlk işim gidip giysi satın almak oldu: üç gömlek, yeni bir pantolon ve kalın yün çoraplar. Kışın soğuktan korunmak için bir şapka, bir fular ve bir çift de eldiven edindim. Auri için bir kese deniz tuzu, bir torba kurutulmuş bezelye, iki kavanoz şeftali reçeli ve ayaklarını sıcak tutacak bir

Çift terlik almayı ihmal etmedim. Tüm bunlara ilaveten yeni bir lavta teli takımı, mürekkep ve yarım düzine kâğıt aldım.

Son olarak pirinçten yapılma sağlam bir sürgü alıp minik tavan arası odamın penceresine vidaladım. Ben onu dışarıdan kolayca açabilecek olsam da, az sayıdaki eşyamı en iyi niyetli hırsızdan bile korumak için yeterliydi.

Kırk Üçüncü Bölüm

Konuşup Görüşmeden

Anker'ın Yeri'nin ön penceresinden dışarı bakıyor, yağan karları seyrederek Denna'nın yüzüğünü dalgın bir halde parmaklarımda çeviriyordum. Kış olanca ağırlığıyla Üniversite'ye çökmüştü ve Denna bir ayı aşkın zamandır ortalarda görünmüyordu. Elodin'in dersine henüz üç saat vardı; düşük de olsa Denna'yı bulma ihtimalinin Imre'ye yapılacak uzun, soğuk yürüyüşe değip değmeyeceğini düşünüyordum.

Ben öyle pencerenin önünde dururken içeri Cealdimli bir adam girdi. Adam çizmelerini yere vurarak üzerlerindeki tozumsu karları silkti ve merakla etrafına bakındı. Vakit henüz erkendi ve ortak salonda bir tek ben vardım.

Bana doğru yürürken adamın sakalındaki kar tanecikleri eriyerek su damlalarına dönüşüyordu. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Birini arıyordum," dedi. Sesinin Cealdim aksanından bütünüyle yoksun olması beni şaşırttı. Paltosunun içine uzanıp kan kırmızı bir mührü olan kalın bir zarf çıkardı. "Ka-voth-ee," diye yavaşça okudu, sonra da önünü görebileyim diye zarfı bana doğru çevirdi.

Kvothe - Anker'ın Hamı.

Üniversite. (Imre'den üç kilometre mesafede.)

Belenay - Barren

Orta Birleşik Eyaletler

Zarfın üstündeki Denna'nın el yazısıydı. "Doğrusu Kvothe," dedim dalgın bir edayla. "E harfi uzatılmıyor."

Adam omuz silkti. "O sen misin?"

“Benim,” dedim.

Memnuniyetle başını salladı adam. “Eh, bunu bir dönü evvel Tarbean’dayken aldım. Karşılığında herifin birine bir tamlık peni ödedim. O da bir Vintas gümüş kınğı karşılığında Junpui’deki bir denizciden almış. Denizcinin zarfı aldığı kasabanın adını hatırlayamadı, ama karanın içlerinde bir yerdeymiş.”

Gözümün içine baktı. “Bunları seni kazıklamaya çalışmadığımı bil diye anlatıyorum. Önce koca bir tamlık harcadım, sonra da yolumun üstünde olmamasına rağmen kalkıp Imre’ye geldim.” Ortak salona bakındı. “Herhalde böyle güzel bir hanın sahibi kendisi için bu kadar zahmete katlanan bir adamın hakkını yemez.”

Güldüm. “Bu han benim değil ki,” dedim. “Burada kalıyorum, o kadar.”

“Ah,” dedi biraz hayal kırıklığına uğradığını belli ederek. “Buranın sahibiymiş gibi duruyordun. Yine de bu işten kârlı çıkmam gerektiğini sen de görüyorsundur.”

“Görüyorum,” dedim. “Sence ne kadar makuldür?”

Adam beni tepeden tırnağa süzerek giysilerimi inceledi. “Tamlığımı geri alıp yanında bir de yarımlik kazanabilirsem bana yeter.”

Kesemi çıkarıp içini karıştırdım. Neyse ki birkaç gece önce kâğıt oynadığım için yanımda bir miktar Atur parası vardı. “Münasiptir,” deyip parayı verdim.

Adam gidecek oldu, sonra duraksadı. “Meraktan soruyorum,” dedi, “zarfı almak için iki tamlık öder miydin?”

“Muhtemelen,” diye itirafta bulundum.

“Kist,” diye sövdü ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Ağır bir parşömen olan zarf sıkça el değiştirdiği için buruşup kirlenmişti. Mühürde bir fıçı ile arpın önünde şaha kalkmış bir erkek geyik görülüyordu. Onu parmaklarımın arasında sıkarak kırarken bir sandalyeye oturdum.

Mektupta şöyle yazıyordu:

Kvothe,

Seninle konuşup görüşmeden Imre’yi terk ettiğim için özür dilerim. Ayrıldığım gece Sana bir mesaj yollamıştım, ama herhalde eline geçmemiştir.

Başka ufuklar ve daha iyi İmkânlar bulmak için ülke dışına çıktım. Imre’den Hoşlanmama ve Aralıklı da olsa ahbablığından zevk almama

rağmen orası yaşamak için pahalı bir kent ve son zamanlarda kısmetim iyice kapanmıştı.

Yıl inişli çıkışlı tepelerle dolu çok güzel bir yer. Havası da tam bana göre; daha sıcak ve deniz kokuyor. Ciğerlerim yüzünden yataklara düşmeden bütün bir kışı geçirebileceğim gibi geliyor. Bunu başarırsam yıllardır bir ilki gerçekleştirmiş olacağım.

Küçük Krallıklar'da biraz zaman geçirdim ve iki grup atlı adam arasındaki bir çatışmaya tanık oldum. Atların öyle Kişnediğini daha önce hiç duymamıştım. Bir süre denizde de bulundum ve her türlü denizci düğümünün yanı sıra doğru düzgün tükürmeyi öğrendim. Ayrıca Küfür dağarcığımı oldukça geliştirdim.

Bir sonraki karşılaşmamızda rica edersen yeni edindiğim becerilerimi sana gösterebilirim.

İlk Adem fedaimi de gördüm. (Buralarda onlara kanlı gömlekler diyorlar.) Kadın benden daha iri olmasa da fevkalade gri gözlere sahip. Güzel ama tuhaf ve sessiz biri. Hep kıpır kıpır. Onu dövüşürken hiç seyretmedim ve seyretmek istediğimden emin değilim. Tabii merak etmeden de duramıyorum.

Hâlâ arpa düşkünüm ve bu alandaki bilgimi arttırmak maksadına becerikli bir beyefendinin yanında kalıyorum. (Adını açıklamayacağım.)

Bu mektubu kaleme alırken biraz şarap içtim. Yukarıdaki Maksadına sözcüğünü bu yüzden yanlış yazdım. Maksadıyla. Kist. Ne demek istediğimi anlamışsındır.

Daha evvel yazmadığım için özür dilerim, ama epey yolculuk ettim ve Yazma fırsatını ancak Şimdi bulabildim. Mektubu sana olan uzun yolculuğunda emanet edebileceğim güvenilir birini bulmam herhalde daha da uzun sürer.

Seni sık sık düşünüyorum.

Sevgilerimle,

D.

Not: Umarım yeni lavta kutun işine yarıyordur.

Elodin'in dersi o gün bir tuhaf başladı.

İlk olarak, Elodin sınıfa zamanında geldi. Onun bu davranışı dersin ilk yirmi otuz dakikasını dedikodu yaparak, kâğıt oynayarak ve ne kadar az şey

öğrendiğimizden yakınlıkla geçirmeye alışmış biz altı öğrenciyi hazırlıksız yakaladı. Hatta dersliğin basamaklarının yarısına kadar inip dikkatimizi çekmek için ellerini çırpma kadar Baş İsimci'yi fark etmedik bile.

İkinci tuhaflık Elodin'in resmi cüppesine bürünmüş olmasıydı. Elodin'i cüppesiyle görmemiş değildim, fakat onu hep gönülsüzce giyerdi. O cüppe mülakatlar esnasında bile kırışık ve yırtılmış bir halde olurdu.

Bugünse onu giymesi gerektiği gibi giymekteydi. Cüppesi daha yeni temizlenmiş gözüküyordu. Saçı da her zamanki gibi karmakarışık olmayıp kesilmiş ve taranmıştı.

Sınıfın önüne vardığı zaman dönüp podyuma çıktı ve kürsünün arkasında durdu. Herkesi yerine oturtan da asıl bu oldu. Elodin kürsüyü hiç kullanmazdı.

“Uzun zaman evvel,” dedi lafı dolandırmadan, “burası insanların gizli şeyler öğrendikleri bir yerdi. Erkek ve kadınlar dünyanın işleyişini anlamak üzere Üniversite'ye gelirlerdi.”

Bizi uzun uzun süzdü. “O eski Üniversite'de hiçbir beceri isimlendirmeden daha revaçta değildi. Başka her şey hava cıvaydı. İsimciler bu sokaklarda minik tanrılar gibi gezerlerdi. Korkunç ve harika şeyler yaparlardı, diğer herkes onlara gıpta ile bakardı.

“Öğrenciler yalnızca isimlendirmedeki başarılarıyla seviye yükselirlerdi. İsimlendirme yeteneği olmayan bir simyacıya acınarak bakılır, ona bir aşçıdan daha fazla saygı gösterilmezdi. Sempatide burada icat edildi, fakat isimlendirme bilmeyen bir sempaticinin bir arabacıdan farkı yoktu. Eserinin arkasına isim koyamayan bir zahiriyeciden de ayakkabıcıdan yahut demirciden farksızdı.

“Herkes buraya bir şeylerin ismini öğrenmek için gelirdi,” derken kara gözlerindeki bakış yoğun, sesi yankılı ve coşku vericiydi. “Fakat isimlendirme gırtlak patlatılarak öğretilmez. Birine isimci olmayı öğretmek, âşık olmayı öğretmek gibidir. Mümkün değildir. Yapılamaz.”

Baş İsimci işte o zaman biraz gülümseyerek o tanıdık haline büründü. “Yine de öğrenciler öğrenmeye çalışırlardı. Öğretmenler de öğretmeye. Ve bazen başarılılardı da.”

Elodin parmağıyla gösterdi. “Fela!” Ona yaklaşmasını işaret etti. “Gel.”

Fela ayağa kalktı. Podyumda Elodin'e katılırken tedirgin görünüyordu.

“Hepiniz öğrenmeyi umduğunuz bir isim seçtiniz,” dedi Elodin, bakışlarını üzerimizde gezdirerek. “Ve çalışmalarınızı farklı azim ve başarı seviyelerinde sürdürdünüz.”

Kendi çabalarımın zoraki olduğunu bildiğim için utançtan başımı çevirme dürtümü bastırmaya çalıştım.

“Siz başarısız olsanız da Fela başardı,” dedi Elodin. “Taşın adını buldu...” Ona bakmak için döndü. “Kaç kere?”

“Sekiz kere,” dedi Fela, ellerini tedirginlikle ovuşturarak.

Hakiki bir huşuyla kendi aramızda mırıldandık. Ders öncesindeki sızlanma seanslarımız sırasında Fela bundan hiç bahsetmemişti.

Elodin tepkimizi tasvip edercesine kafa salladı. “İsimlendirmenin öğretildiği zamanlarda biz isimciler hünerlerimizi gururla sergilerdik. Bir isim üzerinde kontrol sağlayan bir öğrenci, becerisini göstermek amacıyla bir yüzük takardı.” Elodin elini parmakları kapalı olarak Fela’ya doğru uzattı. Avcunu açtığında koyu renkli ve düzgün bir nehir taşıyı gözler önüne serdi. “Fela da bundan böyle hünerinin ispatı olarak öyle yapacak.”

Hayrete kapılan Fela, Elodin’e baktı. Gözleri onunla taş arasında gidip gelirken yüzü mustarip ve solgundu.

Elodin ona cesaret verici bir tebessüm etti. “Hadi ama,” dedi nazikçe. “Bunu ve daha fazlasını yapabileceğini yüreğinde biliyorsun.”

Fela dudağını ısırarak taşı tuttu. Taş onun elindeyken Elodin’de olduğundan daha büyük görünüyordu. Gözlerini bir anlığına kapayıp uzun ve derin bir nefes aldı. Nefesini yavaşça verdi, ilk göreceği şeyin o olması için taşı kaldırıp gözlerini açtı.

Fela taş a bakarken uzunca bir sessizlik yaşandı. Odadaki atmosfer bir arp teli gibi olana kadar gerildi. Hava o gerginlikle titredi titreyecekti.

Uzun bir dakika geçti. İki dakika. Üç.

Elodin iç geçirerek o gergin havayı dağıttı. “Hayır hayır hayır,” dedi, dikkatini çekmek için parmaklarını Fela’nın yüzü önünde şıklatarak. Bir elini gözbağı gibi kullanarak onun gözlerini örttü. “Taşa bakıyorsun. Bakma. Ona *bak!*” Elini çekti.

Fela taşı kaldırıp gözlerini açtı. Aynı anda Elodin elinin tersiyle onun başının arkasına bir tane patlattı.

Fela öfkeli bir yüzle ona doğru döndü. Fakat Elodin onun hâlâ ellerinde tuttuğu taşı işaret etmekle yetindi. “Bak!” dedi heyecanla.

Fela gözlerini taş a doğru çevirdi ve eski bir dostuyla karşılaşmışçasına gülümsedi. Taşı bir eliyle kapayıp ağzına yaklaştırdı. Dudakları oynadı.

İç i kızgın yağla dolu sıcak bir tavaya bir damla su damlamış gibi ani ve sert bir çıtırtı sesi yükseldi. Bunu bir düzinesi daha izledi. Sesler o kadar

sert ve çabuktu ki yaşlı bir adamın parmaklarını çıtlatmasına veya arduvaz kaplı bir çatıya dolu yağmasına benziyordu.

Fela elini açınca yere kum ve çakıl taneleri döküldü. İki parmağını uzatarak gevşek taş parçacıklarını dağıttı ve aralarından kapkara bir yüzük çıkardı. Yüzük bir bardak kadar yuvarlak, yeni parlatılmış bir cam kadar pürüzsüzdü.

Elodin zafer kazanmış gibi güldü ve Fela'ya şevkle sarıldı. Fela da karşılık olarak kollarını delicesine ona doladı. Yarı tökezleyerek, yarı dans ederek birlikte birkaç adım attılar.

Sırıtmayı sürdüren Elodin elini uzattı. Fela yüzüğü verdi ve Elodin onu dikkatle inceledikten sonra başını salladı.

“Fela,” dedi ciddiyetle, “bu vesileyle seni Re’lar ilan ediyorum.” Yüzüğü kaldırdı. “Elini ver.”

Fela utangaç diye tabir edilebilecek bir edayla elini uzattı. Fakat Elodin başını iki yana salladı. “Sol el,” dedi kesin bir dille. “Sağ el bambaşka bir anlama gelir. Hiçbiriniz öyle bir şey için hazır değilsiniz.”

Fela öteki elini uzattı ve Elodin taş yüzüğü onun parmağına kolaylıkla geçirdi. Sınıfın geri kalanından bir alkış tufanı koptu. Hepimiz arkadaşımızın ne yaptığına daha yakından bakabilmek için podyuma doğru atıldık.

Fela ışıltılı bir tebessüm ederek görebilelim diye elini uzattı. Yüzük düşündüğüm gibi pürüzsüz değildi. Binlerce minik, düz façetaıyla kaplıydı. Bunlar daha önce hiç karşılaşmadığım karmaşık, dolambaçlı motiflerle birbirinin etrafını sarıyordu.

Kırk Dördüncü Bölüm

Oktutar

Ambrose’la yaşadığım sorunlara, Arşiv’e yönelik saplantıma ve Denna’yı aramak için Imre’ye boş yere yaptığım sayısız yolculuğa rağmen Balıkhane’deki projemi bitirmeyi başardım.

Onu birkaç teste daha tabi tutmak ve üzerinde bazı değişiklikler yapmak için bir dönüye daha hayır demezdim. Fakat zamanım kalmamıştı. Mülakat çekilişi yaklaşıyordu ve harç ücretim ondan hemen sonra belirlenecekti. Projemi satışa çıkarmadan evvel Kilvin’in tasarımıımı onaylaması gerekiyordu.

İşte bu yüzden Kilvin’in bürosunun kapısını çalarken içim hiç de rahat değildi.

Baş Zahiriyeci kendi özel iş tezgâhının üzerine eğilmiş, bir basınç pompasının kasasındaki vidaları dikkatle çıkartıyordu. Konuşurken bana bakmadı. “Evet Re’lar Kvothe?”

“İşimi bitirdim Kilvin Hoca,” demekle yetindim.

Gözlerini kırıştıtararak başını kaldırdı. “Demek öyle?”

“Evet. Size gösterebilmek için bir randevu almayı umuyordum.”

Kilvin vidaları bir tepsiye bırakıp ellerini birbirine sürttü. “Böyle bir şey için şu an müsaitim.”

Başını sallayıp önüne düştüm ve onu işlek atölyeden geçirdim. Ardiyeyi de geride bırakınca Kilvin’in bana tahsis ettiği özel iş odasına vardık. Anahtarı çıkarıp ağır tahta kapıyı açtım.

Bulunduğumuz yer bir iş odasına göre büyüktü. Kendi ateş kuyusuna, örsüne, davlumbazına, ıslatıcısına ve zahiriyeye sanatının başka alev edevatlarına sahipti. İş tezgâhını kenara itmiş ve duvara dayalı birkaç kalın saman balyasının dışında odanın yarısını boşaltmışım.

Tavanda, balyaların önünde basit bir bostan korkuluğu asılıydı. Yanık gömleğime ek olarak çuval bezinden bir pantolon giydirmiştim ona. Bir parçam pantolonu dikmekle ve korkuluğun içini doldurmakla uğraşacağım yerde birkaç test daha uygulamış olmayı diliyordu. Fakat her ne olursa olsun ben her şeyden önce bir kumpanyacıydım. O yüzden ufak da olsa bir gösteri yapma fırsatını geri tepmezdim.

Kilvin merakla odaya bakınırken kapıyı arkamızdan kapadım. Dilimin değil işimin konuşmasına karar vererek arbaleti çıkarıp ona uzattım.

Dev hocanın yüzü asıldı. “Re’lar Kvothe,” dedi kınayan ses tonuyla. “El emeğini böyle korkunç bir şeyi geliştirmek için harcadığını sakın söyleme.”

“Güvenin bana Kilvin Hoca,” dedim arbaleti indirmeden.

Kilvin beni uzun uzun süzdü, sonra arbaleti eline alıp her gününü birbirinden ölümcül aygıtlar kullanarak geçiren bir adamın kılı kırk yaran titizliğiyle incelemeye koyuldu. Silahın gergin ipine bir parmağıyla dokunup yayın kıvrık metaline baktı.

Birkaç uzun dakikanın akabinde başını salladı, bir ayağını etriyeye dayadı ve arbaleti zahmetsizce kurdu. Beynimin bir parçası Kilvin’in ne kadar güçlü olduğunu merak etti. Son birkaç gündür o hantal şeyle cebelleşmekten omuzlarım tutulmuş ve ellerim su toplamıştı.

Ona verdiğim ağır arbalet okunu da inceledi. Giderek daha fazla hayrete kapıldığını görebiliyor ve bunun sebebini anlayabiliyordum. Arbaletin üzerinde bariz bir değişiklik veya sigaldri mevcut değildi. Aynı şey ok için de geçerliydi.

Kilvin oku arbalete oturttu ve bir kaşını kaldırarak bana baktı.

Hissettiğimden daha emin görünmeye çalışarak içi saman dolu korkuluğu işaret ettim. Ellerim terliyordu ve içim kıpır kıpırdı. Testler iyiydi hoştu. Testler önemliydi. Testler prova gibiydi. Fakat önemli olan tek şey seyircilerin gözü önünde gerçekleşendir. Bunu tüm kumpanyacılar bilir.

Kilvin omuz silkip arbaleti kaldırdı. Onun geniş omzuna dayalıyken silah olduğundan küçük gözüküyordu. Kısa bir süre arbaletin üzerinden bakarak dikkatle nişan aldı. Onun soğukkanlılıkla yarım bir nefes aldığını, sonra da o nefesi verirken tetiği yavaşça çektiğini görmek beni şaşırttı.

Arbalet sarsıldı, ip serbest kaldı, ok yerinden fırladı.

Sert, metalik bir *klank* sesi duyuldu ve ok görünmez bir duvara çarpmışçasına havada durdu. Korkuluktan beş metre ötede taş zemine düştü ve birkaç kere hafifçe sekti.

Kendime hâkim olamayarak gülmeye başladım ve kollarımı utkuyla havaya kaldırdım.

Kilvin yine tek kaşını kaldırarak bana baktı. Delice bir ifadeyle sırtıyordum.

Hoca oku yerden alıp bir defa daha inceledi. Sonra onu arbalete geri sürdü, nişan aldı ve tetiği çekti.

Klank. Ok ikinci kez yere düşerek yana doğru yavaşça yuvarlandı.

Kilvin sesin kaynağını bu sefer tespit etti. Tavanda, odanın karşı köşesinde büyük bir fener boyundaki metal bir nesne asılıydı. Biri ona vurmuş gibi nesne ileri geri sallanıyor, ağır ağır kendi ekseninde dönüyordu.

Nesneyi asılı olduğu kancadan alıp Kilvin Hoca'nın iş tezgâhında beklediği yere götürdüm. "Nedir bu Re'lar Kvothe?" diye merakla sordu Kilvin.

Nesneyi gürültüyle tezgâha bıraktım. "Genel bir ifadeyle Kilvin Hoca, otomatik olarak devreye giren bir kinetik direnç aygıtı." Gururla sırttım. "Özetle de okları durduruyor."

Kilvin nesneye yakından bakmak için eğildi, fakat nesnenin üzerinde koyu renkli dümdüz demirden başka bir şey yoktu. İcadım tamamıyla metalden yapılmış büyük, sekiz yüzlü bir fenerden başka hiçbir şeye benzemiyordu.

"Peki adını ne koydun?"

İşte bu, icadımın henüz tamamlayamadığım tek kısmıydı. Yüz farklı isim düşünmüştüm, fakat hiçbirisi uygun gözükmemişti. Ok Kapanı ciddiyetsizdi. Yolcunun Dostu yavandı. Haydutsavar ise saçmalık derecesinde melodramatikti. Ona öyle bir ad takmaya kalksaydım Kilvin'in yüzüne bir daha asla bakamazdım.

"İsim konusunda sorun yaşıyorum," diye itirafta bulundum. "Ama şimdilik ona oktutar diyorum."

Kilvin homurdandı. "Aslında okları tutmuyor."

"Biliyorum," dedim sinirlenerek. "Ama ya öyle diyecektim ya da 'klank.'"

Kilvin hafifçe gülümseyerek bana göz ucuyla baktı. "İnsan Elodin'den ders alan bir öğrencinin isim koymada daha başarılı olacağını düşünüyor Re'lar Kvothe."

"Delivari'nin işi kolaydı Kilvin Hoca," dedim. "Eskisinden daha iyi bir dingil icat edip kendi adını verdi. Ama ben buna 'Kvothe' diyemem ya."

Kilvin gevrek gevrek güldü. “Doğru.” Tekrar okutara doğru dönüp onu merakla süzdü. “Nasıl çalışıyor?”

Sırtarak diyagramlarla, karmaşık sigaldrilerle, metalurji simgeleriyle ve kinetik dönüşüme yönelik özenli formüllerle dolu büyük bir kâğıt tomarı çıkardım.

“İki ana parçası var,” dedim. “İlki yedi metre dahilindeki tüm ufak ve süratli metal parçasıyla otomatik olarak bir sempati bağı kuran bir sigaldri. Bunu hazırlamanın birkaç uzun günümü aldığını itiraf etmeliyim.”

Kâğıt üzerindeki bazı sembolleri gösterdim. “İlk başta bunun yeterli olacağını sandım. Yaklaşan bir ok başını sabit bir demir kütleyle bağladığım takdirde okun ivmesinin o kütle tarafından emileceğini ve okun zararsız hale geleceğini umdum.”

Kilvin başını iki yana salladı. “Daha önce denendi.”

“Aslında denememe gerek bile kalmadan anlamalıydım,” dedim. “O tür bir bağ okun ivmesinin en fazla üçte birini emiyor. Tabii oku üçte ikilik hızla yiyen birinin sonu yine kötü bitecektir.”

Başka bir diyagramı işaret ettim. “Oku geri itebilecek bir şeye ihtiyacım vardı. Üstelik çok süratli ve çok sert itebilecek bir şeye. Ben de bir ayı kapanının çelik zembereğini kullandım. Tabii üzerinde değişiklikler yaparak.”

İş tezgâhının üzerinden yedek bir ok başı aldım ve onu okutara doğru uçarmış gibi gösterdim. “Önce ok yaklaşarak bağı kuruyor. Sonra da havadaki okun ivmesi tıpkı bir tuzağa basmış gibi düzeneği tetikliyor.” Parmaklarımı şıkladım. “Zembereğin depolanmış enerjisi oku durduruyor, hatta geri itiyor.”

Ben konuştukça Kilvin başını sallıyordu. “Düzenek her kullanımın ardından tekrar kurulmayı gerekiyorsa ikinci okumu nasıl durdurdu?”

Ortadaki diyagramı işaret ettim. “Bu şey tek bir oku durdurabilseydi pek işe yaramazdı,” dedim. “Veya sadece tek bir yönden gelen okları. Ben de onu daire şeklinde dizilmiş sekiz zembereği olacak şekilde tasarladım.” Özür dilercesine omuz silktim. “Tabii her yöne etki edebilmesi yalnızca teoride geçerli. Henüz öyle bir test yapmadım.”

Kilvin tekrar korkuluğa baktı. “Oklarımın ikisi de aynı istikametten geldi,” dedi. “O taraftaki zemberek serbest kaldıktan sonra ikinci ok nasıl durduruldu?”

Oktutarı tepesine yerleştirdiğim halkadan tutarak kaldırdım ve nasıl serbestçe kendi ekseninde dönebildiğini gösterdim. “Dönebilen bir asma

halkasına sahip,” dedim. “İlk okun şoku onu yavaşça döndürdü. Bu da başka bir zembereğin hizalanmasını sağladı. Zaten bu gerçekleşmeseydi bile yaklaşan okun enerjisi onu en yakındaki kurulu zembereğe doğru dönmeye teşvik ederdi; tıpkı rüzgâra doğru dönen bir rüzgârgülü gibi.”

Son kısmı tasarım sırasında planlamamıştım. Talihli bir tesadüften ibaretti, fakat bunu Kilvin’e açıklamak için bir sebep göremiyordum.

Oktutarın sekiz demir yüzeyinden ikisinde görülebilen kırmızı noktalara dokundum. “Bunlar hangi zembereklerin tetiklenmiş olduğunu gösteriyor.”

Kilvin aygıtı benden alıp ellerinde çevirdi. “Zemberekleri nasıl kuruyorsun?”

İş tezgâhının altından uzun bir manivela tutturulmuş bir parça demirden ibaret olan küçük bir metal aygıt çıkardım. Kilvin’e oktutarın altında bulunan sekiz kenarlı deliği gösterdim. Oktutarı aygıtı oturttum ve sert bir *klik* sesi duyana dek manivelaya ayağımla bastırdım. Sonra oktutarı döndürüp işlemi tekrarladım.

Kilvin düzeneği almak için eğildi ve onu ellerinde çevirdi. “Ağır,” diye yorum yaptı.

“Dayanıklı olması gerekiyordu,” dedim. “Bir arbalet oku meşe tahtasından yapılma beş santimlik bir kalası delip geçebilir. Öyle bir oku durdurabilmesi için zembereğin onun üç misli bir güçle serbest kalması lazım.”

Kilvin oktutara kulağını dayayıp onu hafifçe salladı. Hiç ses çıkarmadı. “Peki ya ok başları metalden yapılmamışsa?” diye sordu. “Vi Sembî atlılarının çakmaktaşı veya akik başlı oklar kullandıktan söylenir.”

Ellerime bakarak iç geçirdim.. “Şey...” dedim yavaşça. “Ok başı bir tür demirden yapılmamışsa yedi metre yaklaştığı zaman oktutar tetiklenmez.”

Kilvin imalı bir homurtu çıkartarak oktutarı masaya sertçe bıraktı.

“Ama,” dedim neşeyle, “beş metre yakına gelen sivri bir taş ya da cam parçası başka bir bağı tetikler.” Bir parmağımla taslağıma vurdum. Onunla gurur duyuyordum, zira formüle akiği de ilave ederken çifte güçlendirilmiş camın sigaldrisini kullanmıştım. Böylece o tür ok başları çarpışmanın etkisiyle parçalanmayacaktı.

Kilvin taslağımlı gözden geçirdi, sonra gururla sırtarak göğsünden gelen derin bir sesle güldü. “Güzel. Güzel. Peki ya okun kemikten veya fildişinden yapılma bir başı varsa?”

“Kemik sembolleri benim gibi basit bir Re’lara emanet edilmiyor,” dedim.

“Peki edilseydi?” diye sordu.

“Yine de onları kullanmazdım,” dedim. “Yoksa parende atan bir çocuk bile kafatasının hızla hareket eden küçük bir parçasıyla okutarı tetikleyebilirdi.”

Kilvin başını sallayarak beğenisini gösterdi. “Benim aklımdan dörtlüye koşan bir at geçiyordu,” dedi. “Ama sen de bu konuda sağduyu gösterdin. Bir zahiriye için gereken dikkatli zihne sahip olduğunu ispatladın.”

Taslağa geri dönüp bir yeri işaret ettim. “Bununla birlikte Kilvin Hoca, üç metreden itibaren hızla hareket eden herhangi bir silindirik tahta parçası da okutarı tetikler.” İç çektim. “Bu sonuncusu pek de iyi bir bağ değil, ama oku durdurmak veya en azından savuşturmak için yeterli.”

Kilvin eğilerek taslağı yakından inceledi. Bakışları birkaç dakika boyunca üstü dolu sayfada gezindi. “Tamamı demirden mi?” diye sordu.

“Çeliğe daha yakın Kilvin Hoca. Demirin uzun vadede kırılabilir olduğundan çekindim.”

“Ve bu on sekiz bağın her biri sekiz zembereğin sekizinin de üstüne işlendi mi?” diye sordu, eliyle göstererek.

Başımı salladım.

“Çok fazla emek harcamışsın,” dedi Kilvin, suçlamadan ziyade sohbet havasında. “Bazı kimseler bu şey üzerinde gereğinden fazla çalıştığını düşünebilirler.”

“Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil Kilvin Hoca,” dedim. “Önemli olan sizin ne düşündüğünüz.”

Kilvin homurdandı, sonra kafasını kâğıttan kaldırıp bana baktı. “Dört sorum olacak.”

Başımı hevesle salladım.

“Birincisi, yapabileceğin onca şey varken niçin bunu yaptın?” diye sordu.

“Hiç kimse yoldaki bir pusuda can vermemeli,” dedim kesin bir dille.

Kilvin bekledi, fakat konuya dair söyleyecek başka sözüm yoktu. Az sonra omuz silkti ve arbaleti işaret etti. “İkincisi, bu şeyi nereden buldun?” Alnı hafifçe kırıştı. “Şeyi... *tevetbem*. Düzyayı?”

Bu soruyu duyunca içim büzüştü. Cealdimli olduğu için Kilvin’in öyle şeylerin burada, yani Birleşik Eyaletler’de yasak olduğunu bilmediğini boş yere ummuştum. Ya da biliyorsa dahi sormayacağını.

“Onu... tedarik ettim Kilvin Hoca,” diye kaçamak bir cevap verdim. “Okutarı test etmek için gerekiyordu.”

“Niye basit bir avcı yayı kullanmadın?” diye sert bir dille soru Kilvin.
“Böylece yasadışı tedarikten de kaçınırdın.”

“O çok zayıf kalırdı Kilvin Hoca. Tasarımımın herhangi bir oku durduracağından emin olmalıydım ve bir arbalet diğer bütün yay çeşitlerinden daha güçlüdür.”

“Bir Modeg uzunyayı da düzyaya denktir,” dedi Kilvin.

“Ama öyle bir şeyi kullanabilmek becerilerimin ötesinde,” dedim.
“Üstelik bir Modeg yayını satın alabilecek maddi imkânlardan yoksunum.”

Kilvin derin bir iç geçirdi. “Daha önceden o hırsız fenerini ürettiğinde kötü bir şeyi iyi bir yoldan yapmıştın. Ondan hoşlanmamıştım.” Taslağa baktı. “Bu sefer de iyi bir şeyi kötü bir yoldan yapmışsın. Böylesi daha iyi, ama tamamen değil. En doğrusu iyi bir şeyi iyi bir yoldan yapmaktır. Anlaştık mı?”

Başımı salladım.

Dev ellerinden birini arbalete koydu. “Bunu gören başka biri oldu mu?”

Başımı bu sefer iki yana salladım.

“Öyleyse bunun bana ait olduğunu ve onu benim iznim doğrultusunda tedarik ettiğini söyleyeceğiz. Ayrıca Ardiye’deki diğer teçhizatlara katılacak.” Bana sert bir bakış attı. “Ve gelecekte bu tür bir şeye ihtiyaç duyarsan bana geleceksin.”

Arbaleti Sleat’e geri satmayı planladığım için bu biraz canımı yaktı. Yine de çok daha kötü sonuçlanabilirdi. İhtiyacım olan son şey başımın demir yasasıyla belaya girmesiydi.

“Üçüncüsü, taslakta altın tel veya gümüş yer almıyor,” dedi. “Bu tür şeylerin seninki gibi bir aygıtta kullanılabileceğini de hiç zannetmiyorum. O malzemeleri Ardiye’den niçin aldığını açıkla.”

Kolumdaki gremin soğuk metalini her zamankinden daha çok hissettim. İç kısmı altınla kaplıydı, fakat bunu Kilvin’e söyleyecek halim yoktu. “Paraya sıkışmıştım Kilvin Hoca. Ve Ardiye’den alamayacağım malzemelere ihtiyacım vardı.”

“Bu düzyay gibi.”

Başımı salladım. “Ayrıca saman ve ayı kapanları da.”

“Yanlıştan yanlış doğmuş,” diye kınadı Kilvin. “Ardiye bir faizci dükkânı değildir ve o şekilde kullanılmamalıdır. Kıymetli metal iznini kaldırıyorum.”

Yeterince pişman gözükmeyi umarak boynumu büktüm.

“Ayrıca ceza olarak Ardiye’de yirmi saat çalışacaksın. Sebebini soranlara da doğruyu söyleyeceksin. Ayrıca yine ceza olarak metallerin değerinin yüzde yirmi fazlasını geri ödemek zorunda kaldığını açıklayacaksın. Ardiyeyi bir faizci gibi kullanırsan tıpkı faizcide olduğu gibi faiz ödersin.”

Bunu duyunca yüzümü ekşittim. “Peki Kilvin Hoca.”

“Son olarak,” dedi Kilvin, kocaman ellerinden birini okutara koyarak. “Böyle bir şey sence kaçta satılır Re’lar Kvothe?”

İçim umutla doldu. “Yani satışını onaylıyor musunuz Kilvin Hoca?”

Ayıyı andıran dev zahiriyeci bana şaşkın gözlerle baktı. “Tabii ki onaylıyorum Re’lar Kvothe. Bu harikulade bir icat. Dünyayı ileri götürecektir. Biri ne zaman böyle bir şeyle karşılaşsa zahiriyeciliğin insanları nasıl güvende tuttuğunu görecek. Böyle bir şeyi üreten zahiriyeciler hakkında olumlu duygular besleyecek.”

Gözlerini okutara dikerek düşünceli bir edayla kaşlarını çatı. “Ama bunu satacağsak bir de fiyatı olmalı. Ne önerirsin?”

Bu soru tam altı dönüdür aklımdaydı. İşin gerçeği bana harcımı ve Devi’ye olan borcumun faizini ödemeye yetecek kadar para kazandırmasını umuyordum. Üniversite’de bir dönem daha kalmama yetecek kadar.

“Cidden bilmiyorum Kilvin Hoca,” dedim. “Dışbudak ağacından yapılmış bir metre uzunluğundaki bir okun ciğerinizi delmemesi için ne kadar ödersiniz?”

Gevrek gevrek güldü. “Ciğerlerim oldukça değerlidir,” dedi. “Ama gel bu işe farklı bir açıdan yaklaşalım. Malzemeler aşağı yukarı...” Taslağa göz attı, “...dokuz mangır tutmuştur. Doğru mu?”

Hem de tamı tamına doğruydu. Başımı salladım.

“Üretim süreci kaç saat sürdü?”

“Yaklaşık yüz saat,” cevabını verdim. “Belki de yüz yirmi. Ama bunun büyük bölümü deney ve test aşamalarıydı. Yeni bir tanesini herhalde elli veya altmış saatte üretebilirim. Kalıplar hazırlanırsa daha da kısa zamanda.”

Kilvin baş salladı. “Ben yirmi beş talent öneriyorum. Bu sana da makul geliyor mu?”

Söylediği meblağ nefesimi kesti. Malzemelerin parasını Ardiye’ye geri ödedikten ve atölye yüzde kırklık komisyonunu kestikten sonra bile güverte lambalarımın kazandığının altı katıydı. Bu benim için saçmalık derecesinde yüksek bir ücretti.

Hevesle onaylıyordum ki aklıma bir fikir geldi. Yüreğim parçalansa da başımı yavaşça iki yana salladım. “Açıkçası Kilvin Hoca, bunları daha ucuza satmayı tercih ederim.”

Kilvin bir kaşını kaldırdı. “Yirmi beş talente de satabiliriz,” diye temin etti beni. “İnsanların daha az faydalı şeyler için daha çok para ödediklerini gördüm.”

Omuz silktim. “Yirmi beş talent büyük para,” dedim. “Güvenlik ve huzur yalnızca kesesi ağırların hakkı değildir. Bence sekiz talent yeter de artar.”

Kilvin beni uzun uzun süzdü, sonra başını salladı. “Dediğin gibi olsun. Sekiz talent.” Onu okşamasına elini okutların üstünde gezdirdi. “Yine de ilk ve şimdilik tek olduğu için bunu senden yirmi beş talente satın alacağım ve özel koleksiyonuma katacağım.” Bana baktı. “*Lhinsatva?*”

“*Lhin.*” dedim minnetle, omuzlarımdan büyük bir endişe yükünün kalktığını hissederek.

Kilvin gülümsedi ve başıyla masayı işaret etti. “Ayrıca taslağı gönlümce incelemek istiyorum. Bir kopyasını çıkarır mısın?”

“Yirmi beş talente,” diyerek kâğıdı masanın üzerinde ona doğru kaydurdum, “orijinali sizde kalabilir.”

Kilvin bana bir makbuz kesti ve yeni bir oyuncağa kavuşmuş bir çocuk misali okutarı sıkı sıkı tutarak oradan ayrıldı.

Elimdeki kâğıt parçasıyla hemen Ardiye’ye koştum. Altın tel ve gümüş külçeler de dahil olmak üzere malzemelerin borcunu ödedim. Fakat atölye komisyonunu aldıktan sonra bile cebime neredeyse on bir talent girdi.

Günün geri kalanını bir budala gibi sırtarak ve ıslık çalarak geçirdim. Hani derler ya: ağır bir kese insanın yüreğini hafifletir.

Kırk Beşinci Bölüm

İşbirliği

Lavtamı kucağıma almış, Anker'ın Yeri'ndeki ocakta oturuyordum. Sıcak ve sessiz salon beni dinlemeye gelmiş insanlarla doluydu.

Mahv benim orada düzenli olarak müzik yaptığım geceydi ve her daim yoğun geçerdi. En kötü havalarda bile içerideki sandalyeler yetmezdi ve geç gelenler barın etrafında toplanıp duvarlara yaslanmak zorunda kalırlardı. Sırf müşterilere içki yetiştirebilmek için Mahv gecelerinde Anker'ın fazladan bir garson kız tutması gerekirdi.

Han'ın dışarısında kış elini henüz Üniversite'den çekmemişti, fakat içerisi sıcacık olup mis gibi bira, ekmek ve et suyu çorba kokularıyla doluydu. Aradan geçen aylarda yeterince nazik olmaları için dinleyicilerimi yavaş yavaş eğitmişim, o yüzden ben 'Menekşe Bekleyiş,' şarkısını çalıp söylerken odadan çıt çıkmıyordu.

O gece keyfim yerindeydi. Müşteriler bana yarım düzine içki ısmarlamışlardı ve cömertlik krizine tutulmuş çakırkeyif bir kâtip lavta kutuma donuk demir ve bakırlar arasında hemen göze çarpan parlak bir tamlık peni atmıştı. Simmon'u iki kez ağlatmışım ve Anker'ın yeni garson kızı bana öyle sık gülümseyip göz süzüyordu ki verdiği işaretleri anlamamam mümkün değildi. Kızın gözleri çok güzeldi.

Hatırlayabildiğim kadar uzun zamandır ilk defa hayatımın kontrolü kendi elimdeymiş gibi hissediyordum. Kesemde para vardı. Derslerim iyi gidiyordu. Arşiv'e gönlümce erişebiliyordum. Ayrıca Ardiye'de çalışmak zorunda olsam bile Kilvin'in iyice gözüne girdiğimi herkes biliyordu.

Tek eksiğim Denna'ydı.

Menekşe Bekleyiş'in son nakaratına girerken başımı eğip ellerime baktım. Alışık olduğumdan birkaç bardak daha fazla içmişim ve bir hata

yapmak istemiyordum. Ben parmaklarımı izlerken han kapısının açıldığını duydum ve odaya soğuk bir rüzgârın girdiğini hissettim. Yanımdaki ateş titreyip dans ederken tahta zeminde ilerleyen çizmelerin sesi yükseldi.

Ben şarkımı söylerken kimse konuşmuyordu.

*Kız çayını yudumlar,
Oturur penceresinin önünde.
Sevgilisinin yolunu gözler,
Denizden dönsün diye.
Talipleri gelir ardı ardına.
O dalgaları seyreder,
Ve Menekşe sabırla bekler.*

Son notayı da çaldım, fakat beklediğim alkış tufanı kopacağı yerde o yankılı sessizlik devam etti. Başımı kaldırıncı ocağın önünde dört adamın durduğunu gördüm. Ağır pelerinlerinin omuzları eriyen karlar sebebiyle ıslanmıştı. Yüz ifadeleri sertti.

İçlerinden üçü inzibat olduklarını belirten koyu renkli, yuvarlak şapkalar takmıştı. Bu şapkalar ne iş yaptıklarını göstermek için yeterli değilmiş gibi, her biri demir uçlu uzun bir meşe sopası taşımaktaydı. Beni şahin gibi süzüyorlardı.

Dördüncü adam diğerlerinden ayrı duruyordu. İnzibat şapkası takmamasının yanı sıra diğerleri kadar uzun boylu ve geniş omuzlu değildi. Buna rağmen inkâr edilemeyecek otoriter bir havası vardı. Zayıf ve asık bir surata sahipti. Adam bir dizi resmi görünümlü kapkara mühür taşıyan ağır bir parşömen çıkardı.

“Arliden oğlu Kvothe,” diye berrak ve güçlü bir sesle parşömeni odaya okudu. “Bu şahitlerin gözleri önünde seni demir yasasının önüne çıkmaya çağırıyorum. Karanlık Güçlerle İşbirliği Yapmak, Doğadışı Sanatları Kötü Niyetle Kullanmak, Sebepsiz Yere Saldırı ve Kasıtlı Zarar Verme suçlarıyla itham ediliyorsun.”

Herhalde bu duruma tamamen hazırlıksız yakalandığımı belirtmememe gerek yoktur. “Ne?” dedim alık alık. Söylediğim gibi, o gece birkaç bardaktan fazla.

Asık suratlı adam bana aldırış etmeksizin inzibatlardan birine doğru döndü. “Tutun şunu.”

İnzibat büyük bir şingırtı sesiyle uzun bir demir zincir çıkardı. O ana dek yeterince korkamayacak kadar şaşkındım, fakat o sert bakışlı adamın elindeki çuvaldan bir çift demir kelepçe çıkardığını görünce ürperti adeta iliklerime işledi.

Simmon inzibatları itip geçerek ocağın yanına geldi ve dördüncü adamın önünde durdu. “Burada neler oluyor?” diye sert ve öfkeli bir sesle sordu. Onu ilk defa bir dükün oğlu gibi konuşurken duyuyordum. “İzah edin.”

Parşömeni tutan adam Simmon’u soğukkanlı bakışlarla süzdü, sonra pelerinin içine uzanıp iki ucuna altın birer şerit geçirilmiş kalın bir demir çubuk çıkardı. Asık suratlı adam bunu herkes görebilsin diye kaldırırken Sim’in rengi attı. Demir çubuk sadece inzibatların sopası kadar tehditkâr değildi, aynı zamanda adamın otoritesinin yadsınamaz bir göstergesiydi de. Adam Birleşik Eyaletler mahkemeleri için çalışan bir celpçiydi. Üstelik sıradan bir celpçi de değildi. Altın şeritler herhangi bir kimseyi demir yasasıyla yargılanmak için çağırabileceği anlamına geliyordu; rahip, devlet görevlisi, hatta baron unvanına dek soylular da dahil.

O zamana kadar Anker da kalabalığın arasından çıkıp gelmişti. O ve Sim celpçinin evraklarını gözden geçirdiklerinde hepsinin tamamen yasal ve resmi olduğunu anladılar. Evraklar Imre’deki pek çok önemli insan tarafından imzalanıp mühürlenmişti. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Demir yasasının önüne çıkartılacaktım.

Ellerim ve ayaklarım zincire vurulurken Anker’ın Yeri’ndeki herkes beni izledi. İnsanlardan bazıları hayrete düşmüş, bazılarıysa meraklanmış gibiydi, fakat çoğunun korktuğu kesindi. İnzibatlar beni kalabalığın arasından geçirerek kapıya doğru götürürlerken dinleyicilerimin yalnızca birkaçı gözlerimin içine bakabildi.

İnzibatlar beni Imre’ye kadar yürüttüler. Taşköprü’yü aşıp dümdüz uzanan koca taş yolu katettik. Yol boyunca durmaksızın esen kış rüzgârı ellerime ve ayaklarıma geçirilmiş demirlere işliyor, soğğun cildimi yakıp ısırmasına sebep oluyordu.

Ertesi sabah Sim yanına Elxa Dal’ı da alarak çıkageldi ve mesele yavaş yavaş açıklık kazandı. Ambrose lavtama kırınca rüzgârı çağırılı aylar olmuştu. Kasıtlı zarar suçlamasıyla hocaların önüne çıkmış, Üniversite’de herkesin gözü önünde kırbaçlanmışım. Aradan o kadar uzun bir zaman

geçmişti ki sırtımdaki kırbaç izleri artık gri renkli soluk yara izlerinden başka bir şey değildi. Meselenin çoktan kapandığını sanıyordum.

Anlaşılan yanılmıştım. Olay Imre’de gerçekleştiği için Birleşik Eyaletler mahkemelerinin yetki alanına giriyordu.

Uygar bir çağda yaşıyoruz ve pek az yer Üniversitemle yakın çevresinden daha uygardır. Fakat demir yasasının bazı kısımları daha karanlık dönemlerden kalmadır. Biri İşbirliği veya Doğadışı Sanatlar suçlarından yakılalı asırlar geçmişti, fakat o kanunlar yerini koruyordu. Mürekkep silikleşmişse bile sözcükler açıkça okunabiliyordu.

Ambrose tabii ki işe doğrudan bulaşmış değildi. Böyle bir şey yapmayacak kadar akıllıydı. Bu tür bir duruşma Üniversite’nin şöhreti için kötüydü. Beni suçlayan Ambrose olsaydı hocalar çileden çıkardı –genel olarak Üniversite’nin, özellikle de Gizemiye’nin adına leke sürülmemesi için çok uğraşıyorlardı.

İşte bu yüzden Ambrose’un suçlamalarla yakından uzaktan bir ilgisi yoktu. Beni suçlayanlar Imre’nin nüfuzlu soylularından bazılarıydı. Ah, Ambrose’u elbette *tanıyorlardı*, fakat Ambrose’un bu konuda bir kabahati yoktu. O ne de olsa nehrin her iki tarafındaki güce, soylu kanına veya paraya sahip herkesi tanırdı.

Böylece demir yasasının önüne çıkartıldım. Bu, altı gün boyunca benim için sıradışı bir öfke ve endişe kaynağı oldu. Derslerim aksadı, Balıkhane’deki çalışmalarım tamamen durdu ve yerel bir hami bulmaya yönelik son umutlarım da sönüp gitti.

Dehşet verici bir tecrübe olarak başlayan bu olay kısa zamanda debdebe ve teferruatla dolu meşakkatli bir süreç halini aldı. Kırktan fazla şahitlik mektubu yüksek sesle okundu, onaylandı ve resmi kayıtlara geçti. Upuzun konuşmalarla, demir yasasından yapılan alıntılarla, prosedüre yönelik açıklamalarla, resmi hitabet türleriyle ve eski kitaplardan bölümler okuyan yaşlı adamlarla dolu günler geçirdim.

Kendimi elimden geldiğince savundum; önce Birleşik Eyaletler mahkemesinde, akabinde kilise mahkemelerinde. Arwyl ile Elxa Dal lehime konuşmalar yaptılar. Daha doğrusu mektuplar yazdılar, sonra onları mahkemede herkese okudular.

Nihayet tüm suçlamalar düştü. Artık aklandığımı düşünüyordum. Kazandım sanıyordum...

Pek çok açıdan hâlâ o kadar toydum ki.

Kırk Altıncı Bölüm

Ara - Biraz Keman

Kvothe yavaşça ayağa kalktı ve çabucak gerindi. “Şimdilik ara verelim,” dedi. “Bugün öğle yemeğine her zamankinden daha fazla kimsenin gelmesini bekliyorum. Gidip çorbaya bakmam ve birkaç şey hazırlamam gerekiyor.” Tarihçi’ye bakıp başıyla bir işaret yaptı. “Sen de öyle yapsan iyi olur.”

Tarihçi sandalyesinde kaldı. “Dur bir dakika,” dedi. “İmre’deki duruşman bu mu?” Önündeki sayfaya hüsrarla baktı. “Bu kadar mı?”

“O kadar,” dedi Kvothe. “Anlatacak fazla bir şey yok.”

“Ama Üniversite’ye gittiğim zaman hakkında duyduğum ilk öykü oydu,” diye itiraz etti Tarihçi. “Tema dilini bir günde öğrenmen. Savunmanı baştan sona şiir gibi uyaklarla yapman ve sonrasında alkışlanman. Hatta...”

“Hepsi de safsatadan ibaret,” diye geçiştirdi Kvothe, bara doğru yürürken. “İşin özünü öğrendin.”

Tarihçi sayfayı tekrar inceledi. “Çok üstünkörü anlatmış gibisin.”

“Olayı baştan sona öğrenmek istiyorsan git başka yere bak,” dedi Kvothe. “Duruşmayı düzinelerce kişi izledi. İki farklı kaydı tutuldu. Buna üçüncüsünü eklemek için bir sebep görmüyorum.”

Tarihçi hayrete kapılmıştı. “Bu olayı benden önce başka bir tarihçiye de mi anlattın?”

Kvothe gevrek gevrek güldü. “Reddedilmiş bir âşık gibi konuşuyorsun.” Barın altından kâse ve tabak yığınları çıkarmaya başladı. “İçin rahat olsun. Hikâyemi ilk sen dinliyorsun.”

“Yazılı kayıtlar olduğunu söyledin,” dedi Tarihçi. Sonra gözleri kocaman açıldı. “Yani anılarını kaleme aldığını mı söylüyorsun?” Sesinde açlığa benzer tuhaf bir tını mevcuttu.

Kvothe kaşlarını çattı. “Hayır, pek sayılmaz.” Sert bir soluk aldı. “O tür bir şeye başladım, ama kötü bir fikir olduğuna karar verip vazgeçtim.”

“Yani Imre’deki duruşmana kadar her şeyi yazdın mı?” dedi Tarihçi, önündeki kâğıda bakarak. Ancak o zaman kalemmini hâlâ sayfanın üzerinde tuttuğunu fark etti. Kalemın pirinç ucunu söktü ve bir bezle temizlemeye koyuldu. Büyük bir asabiyete kapıldığı anlaşılıyordu. “Madem tüm bunları daha önce kaleme aldın, beni son bir buçuk gündür elime kramplar girerek yazmaktan kurtarabilirdin.”

Kvothe’nin alnı hayretle kırıştı. “Ne?”

Tarihçi elindeki bezi kalem ucuna hızlı hızlı sürerken yaptığı her hareket incinmiş bir gururu haykırıyordu. “Tahmin etmeliydin,” dedi. “Hikâyeyi hiç bocalamadan anlatıyorsun.” Başını kaldırıp dik dik baktı. “Bu kâğdın bana ne kadar mal olduğunun farkında mısın?” Dolu sayfaları tutan yassı çantasını öfkeli bir el hareketiyle işaret etti.

Kvothe ona aval aval bakmaya devam etti, derken Tarihçi’nin neden bahsettiğini ansızın anlayarak bir kahkaha attı. “Yanlış anladın. Başladıktan bir gün sonra anılarımı yazmayı bıraktım. Topu topu birkaç sayfa yazabildim. Hatta o kadar bile değil.”

Tarihçi’nin yüzündeki asabiyet yerini mahcup bir ifadeye bıraktı. “Ah.”

“Sahiden de incinmiş bir âşık gibisin,” dedi Kvothe keyifle. “Tanrım, biraz rahat ol. Hikâyeme henüz el değmedi. Ona dokunan ilk eller seninkiler.” Başını iki yana salladı. “Bir öyküyü kâğıda dökmek farklı bir şey. Sanırım benim öyle bir yeteneğim yok. Yazdıklarım hep kötü çıktı.”

“Yine de onları görmeyi çok isterim,” dedi Tarihçi, sandalyesinde öne kaykılarak. “Biraz sayfa bile olsalar.”

“Aradan epey zaman geçti,” dedi Kvothe. “Nerede olduklarını hatırlamıyorum.”

“Odandalar Reshi,” diye atıldı Bast. “Masanın üzerindeler.”

Kvothe derin bir nefes aldı. “Kibar davranmaya çalışıyordum Bast. İşin aslı üzerlerinde birisine göstermeye degecek hiçbir şey yok. Okunmayı hak eden bir şeyler yazsaydım yazmayı bırakmazdım.” Bunun akabinde mutfağa girdi ve içeriden boğuk, telaşlı sesler geldi.

“İyi denemeydi,” dedi Bast usulca. “Ama boşa kürek çekiyorsun. Aynı şeyi ben de denemiştım.”

“Bana akıl verme,” diye tersledi Tarihçi. “Bir insanın ağzından hikâyesini nasıl alacağımı bilirim.”

Arka odadan başka gürültüler de geldi. Bir su sıçraması ve kapanan bir kapı.

Tarihçi Bast’a baktı. “Ona yardım etmen gerekmiyor mu?”

Bast omuz silkerek sandalyesinde daha da kaykıldı.

Az sonra Kvothe bir kesme tahtası ve yeni yıkanmış sebzelerle dolu bir kâse taşıyarak mutfaktan çıktı.

“Korkarım kafam hâlâ karışık,” dedi Tarihçi. “Başından geçenleri kendin yazmadıysan ve bir tarihçiyle de konuşmadıysan bu olay hakkında nasıl iki yazılı kayıt olabilir?”

“Bir duruşmada hiç bulunmadın, değil mi?” dedi Kvothe keyifle.

“Birleşik Eyaletler mahkemeleri davaların ayrıntılı kayıtlarını tutar ve kilise daha da saplantılıdır. Detaylar için yanıp tutuşuyorsan o mahkemelerin ifade kayıtlarını ve duruşma defterlerini sırasıyla inceleyebilirsin.”

“Öyleyse bile,” dedi Tarihçi, “duruşmayı bir de senin ağzından dinlemek...”

“Usandırıcı olur,” dedi Kvothe. Havuçları soymayı bitirip doğramaya başladı. “Duruşma sonu gelmez resmi konuşmalar ve *Yol Kitabı*’ndan yapılan alıntılarla doluydu. Yaşaması usandırıcıydı. Anlatması da öyle olur.”

Doğranmış havuçları kesme tahtasından yakındaki bir kâseye aktardı. “Zaten Üniversite’yi çok uzattım,” dedi. “Zamanımızı başka şeylere de harcamamız gerekiyor. Hiç kimsenin görmediği veya duymadığı şeylere.”

“Reshi, hayır!” diye panikle bağırdı Bast, sandalyesinde dimdik oturarak. Barı işaret ederken yüz ifadesi ağlamaklıydı. “Pancar da mı?”

Kvothe kesme tahtasındaki koyu kırmızı bitkiye bakarken onu orada görmekten şaşırılmış gibi bir hali vardı.

“Çorbaya pancar koyma Reshi,” dedi Bast. “Tadı berbat.”

“Pek çok kişi pancar sever Bast,” dedi Kvothe. “Üstelik sağlıklıdır da. Kana iyi gelir.”

“Pancardan nefret ederim,” dedi Bast zavallı bir sesle.

“Eh,” dedi Kvothe, “madem çorbayı ben hazırlıyorum, içine ne konulacağını da ben seçerim.”

Bast ayağa kalkıp sert adımlarla bara yürüdü. “Öyleyse çorbayı ben yaparım,” dedi sabırsızca, eliyle hancıyı kışkırtarak. “Sen git biraz sosis ve o damarlı peynirlerden bir tane getir.” Kvothe’yi bodruma inen basamaklara itelediği gibi homurdanarak mutfaka daldı. Hemen ardından arka odadan takırtılar ve gümlmeler yükseldi.

Kvothe dönüp Tarihçi'ye baktı ve geniş, tembel bir tebessüm etti.

İnsanlar Yoltaşı Hanı'nı yavaş yavaş doldurmaya başladılar. İkili ve üçlü gruplar halinde gelirken ter, at ve yeni biçilmiş buğday kokuyorlardı. Gülüyor, konuşuyor ve temiz tahta zeminde topraklı ayak izleri bırakıyorlardı.

Tarihçi'nin işleri yoğundu. Sandalyelerinde öne doğru eğilen müşteriler bazen el kol hareketleri yapıyorlar, bazen de kasıtlı bir aheştelikle konuşuyorlardı. Kalem sayfanın üzerini çiziktirirken, ara sıra da mürekkebe dalıp çıkarken kâtibin yüzü ifadesizdi.

Bast ve kendine Kote diyen adam rahat bir takım olarak çalıştılar. Çorba ve ekmek servis ettiler. Elma, peynir ve sosis de. Bira, şarap ve arka taraftaki tulumbadan çekilmiş soğuk su da. İsteyenler için kızartılmış koyun eti ve taze elmalı turta bile vardı.

Ayakta kalmaktan kurtulup gölgede oturmaktan memnun olan erkekler ve kadınlar gevşeyip gülümsüyorlardı. Salon ömürleri boyunca tanıdıkları komşularıyla dedikodu yapan insanların mırıldanmalarıyla doluydu. Şaka yollu edilen tereyağı kadar yumuşak ve zararsız hakaretler havada uçuşuyor, dostlar arasında bira ısmarlama sırasının kimde olduğuna dair rahat münakaşalar yaşıyordu.

Fakat tüm bunların altında bir gerginlik mevcuttu. Bir yabancı bunu asla fark edemezdi, ama karanlık ve sessiz bir dip akıntısı gibi oradaydı. Hiç kimse vergilerden, ordulardan veya geceleri kapılarını kilitlemeye başladıklarından bahsetmiyordu. Hiç kimse bir gece önce olanları konuşmuyordu. Hiç kimse yerdeki en ufak bir kan lekesinin bile bulunmadığı o iyice temizlenmiş alana bakmıyordu.

Onun yerine espriler yapılıyor, hikâyeler anlatılıyordu. Genç bir kadın kocasını öperek salonun geri kalanından ısıklar ve tezahüratlar kopardı. İhtiyar Benton bastonuyla Dul Creel'in eteğini kaldırdı ve tokadı yiyince kıs kıs güldü. Bir çift küçük kız gülüp eğlenerek masaların arasında birbirini kovaladı ve herkes onları keyifli tebessümlerle izledi. Bunların biraz yararı oldu. Zaten ellerinden daha fazlası gelmezdi.

Hanın kapısı çarpılarak açıldı. İhtiyar Cob, Graham ve Jake parlak öğle güneşinin altından içeri girdiler.

“Selam Kote!” diye seslendi İhtiyar Cob, salona yayılmış bir avuç insana bakınarak. “Bugün epey kalabalıksın!”

“Asıl kalabalığı kaçırdın,” dedi Bast. “Bir süre hiç oturamadık.”

“Geç kalanlar için de bir şeyleriniz var mı?” diye sordu Graham, kendini taburesine atarken.

Bast cevap veremedi önce geniş omuzlu bir adam bara boş bir tabak bıraktı ve çatalını nazikçe onun yanına koydu. “İşte bu lanet olasıca şey,” dedi gür bir sesle, “nefis bir turtaydı.”

Yanında ekşi yüzlü, sıska bir kadın duruyordu. “Ağzını bozma Elias,” dedi sertçe. “Öyle yapmanın hiç lüzumu yok.”

“Ah, tatlım,” dedi iri yarı adam, “hemen kızma. Lanetol bir tür elmaydı, değil mi?” Barda oturanlara bakarak sırttı. “Hani Atur’da yetişir? Yanlış hatırlamıyorsam adını Baron Lanetol’dan almış.”

Graham da sırtarak karşılık verdi. “Sanırım onu ben de duymuştum.”

Kadın hepsine ters ters baktı.

“Bu elmaları Bentonlardan aldım,” dedi hancı uysalca.

“Ah,” dedi koca çiftçi gülümseyerek. “Demek ki yanılmışım.” Tabaktan bir kabuk kırıntısı alıp ağzına attı ve düşünceli bir ifadeyle çiğnedi. “Bunun bir Lanetol turtası olduğuna yemin edebilirim. Belki de Bentonlar o elmadan yetiştirmişlerdir de haberleri yoktur.”

Onun bu haline burun kıvıran karısı masasında boş boş oturan Tarihçi’yi gördü ve kocasını çekiştirerek götürdü.

İhtiyar Cob onların uzaklaşmasını izlerken başını iki yana salladı. “O kadını hayatta neyin mutlu edebileceğini bilmiyorum,” dedi. “Ama umarım dırdırıyla Eli’yi mezara gömmeden önce o şeyi bulur.”

Jake ile Graham anlaşılmaz homurtular çıkartarak hemfikir olduklarını belirttiler.

“Buranın böyle dolduğunu görmek güzel.” İhtiyar Cob barın arkasındaki kızıl saçlı adama baktı. “Sen iyi bir aşçısın Kote. Ve otuz kilometre civardaki en güzel biraya sahipsin. İnsanların buraya gelmek için ufak bir bahane bulmaları yetiyor.”

İhtiyar Cob düşünceli bir edayla burnunu sıvazladı. “Bak ne diyeceğim,” dedi hancıya. “Geceleri bir şarkıcı falan bulundurmalısın. Orrisonların oğlu bile babasının kemanını az çok çalabiliyor. Birkaç içki karşılığında koşa koşa geleceğinden eminim.” Hana bakındı. “Burasının biraz müziğe ihtiyacı var.”

Hancı başını salladı. Yüzündeki ifade o kadar rahat ve samimiydi ki ona neredeyse ifade bile denemezdi. “Haklı olabilirsin,” dedi Kote. Sesi tamamıyla sakindi. Normaldi. Bir pencere camı kadar renksiz ve berraktı.

İhtiyar Cob ağzını açtı, fakat o daha bir şey söyleyemedi Bast parmak eklemleriyle bara sertçe vurdu. “İçki?” diye sordu barda oturan adamlara. “Herhalde karnınızı doyurmadan önce iki yudum bir şey içmek istersiniz?”

İstiyorlardı. Bast barın arkasında işlenerek maşrapalara bira doldurdu ve onları bekleyen ellere tutuşturdu. Hancı bir süre sonra yardımcısına yardıma koyuldu ve çorba getirmek için mutfağa girdi. Yanında ekmek ve tereyağı da. Ve peynir. Tabii elma da.

Kırk Yedinci Bölüm

Ara - Kenevir Dizesi

Tarihçi bara doğru yürürken gülümsüyordu. “Son bir saat epey yoğun geçti,” dedi gururla, bardaki taburelerden birine otururken. “Herhalde mutfakta bana bir şey kalmamıştır?”

“Veya Eli’nin bahsettiği şu turtadan?” diye ümitle sordu Jake.

“Ben de turta istiyorum,” dedi Bast. Jake’in yanına otururken onun da elinde bir içki vardı.

Hancı gülümseyerek ellerini önlüğüne sildi. “Siz üçünüz diğerlerinden geç gelebilirsiniz diye kenara bir tane ayırmış olabilirim.”

İhtiyar Cob ellerini ovuşturdu. “En son ne zaman sıcak bir elmalı turta yediğimi hatırlamıyorum,” dedi.

Hancı yine mutfığa girdi. Turtayı fırından çıkardı, böldü ve parçaları özenle tabaklara koydu. Onları ortak salona götürdüğü sırada oradan bazı sesler geldiğini işitebiliyordu.

“Sahiden de bir iblisti Jake,” diyordu İhtiyar Cob öfkeyle. “Geçen gece de söyledim, gerekirse yüz kere daha söyleyeceğim. Ben başkalarının çorap değiştirdikleri gibi fikir değiştirmem.” Yaşlı adam bir parmağını kaldırdı. “Çağırdığı iblis o herifi ısırp eriğin suyunu emer gibi kanını emmiş. Bunu olup bitenleri kendi gözleriyle gören bir kadından duymuş bir adamdan öğrendim. İnzibat ve yardımcıları onu bu sebeple alıp götürmüşler. Karanlık güçlerle uğraşmak Amary taraflarında yasadışıdır.”

“Yine de bence iblis gördüklerini sandılar,” diye üsteledi Jake. “İnsanlar nasıldır bilirsin.”

“Bilirim,” dedi İhtiyar Cob, kaşlarını çatarak. “Hikâyeyi de biliyorum. Senden daha uzun zamandır bu dünyadayım Jacob.”

Barda uzun ve gergin bir sessizlik yaşandı. Sonunda Jake başını çevirdi. “Öylesine konuşuyordum işte,” diye homurdandı.

Hancı elindeki kâseyi bara bırakıp Tarihçi’ye doğru itti. “Neler oluyor?”

Kâtip ona muzip bir bakış attı. “Cob bize Kvothe’nin Imre’deki duruşmasından bahsediyordu,” dedi keyifli bir sesle. “Hatırlamıyor musun? Hikâyeye geçen gece başlamıştı, ama sadece yarısına kadar gelebilmişti.”

“Tamam.” Cob biri sözünü kesmeye cüret edecek mi diye etrafına bakındı. “Kvothe’nin başı dertteymiş. Suçlu bulunursa asılacağını biliyormuş.” Bir ilmiği tutarcasına elini boynuna kadar kaldırdı ve başını yana eğdi.

“Amma Kvothe Üniversite’deyken pek çok kitap okumuş ve bildiği bir numara varmış.” İhtiyar Cob çatalıyla turtadan bir lokma almak için sustu ve ağzındakini çiğnerken gözlerini kısa bir süreliğine kapalı tuttu. “Ah, yüce Tanrım,” dedi kendi kendine. “İşte ben turta diye buna derim. Yeminle anamın yaptıklarından bile güzel. O şekerini hep az kordu.” Bir lokma daha aldı ve yaşlı yüzüne mutlu bir ifade yayıldı.

“Kvothe’nin bildiği bir numara mı varmış?” diye teşvik etti Tarihçi.

“Ne? Ah.” Cob nerede olduğunu yeni hatırlamışa benziyordu. “Evet. Bakın, *Yol Kitabı*’nda iki satır vardır. Bunları yalnızca rahiplerin bildiği eski Tema dilinde yüksek sesle okursanız demir yasası gereği size bir rahip gibi muamele edilir. Yani bir Birleşik Eyaletler yargıcı kılınıza bile dokunamaz. O satırları okursanız davanıza kilise mahkemelerinin bakması gerekir.”

İhtiyar Cob turtadan bir lokma daha aldı ve yavaşça çiğnedikten sonra yuttu. “O iki satıra kenevir dizesi denir, çünkü onları biliyorsanız asılmaktan paçayı sıyrabilirsiniz. Kilise mahkemeleri kimseyi idam edemez.”

“Nedir o satırlar?” diye sordu Bast.

“Keşke söyleyebilseydim,” dedi İhtiyar Cob esefle. “Ama ben Tema dili bilmem. Kvothe de bilmiyormuş. Lakin dizeyi evvelden ezberlemiş. Sonra da kitaptan okur gibi yapmış ve Birleşik Eyaletler mahkemesi onu serbest bırakmak zorunda kalmış.

“Kvothe, Amary’ye bir Tehlin Hâkimi gelene kadar iki günü olduğunu biliyormuş. O yüzden Tema öğrenmeye başlamış. Kitaplar okuyup bütün bir gün ve gece çalışmış. Öyle zekiymiş ki sabaha kalmadan Tema’yı ömrü boyunca konuşanlardan daha iyi bilir olmuş.

“İkinci gün Hâkim çıkagelmeden önce Kvothe kendine bir iksir hazırlamış. Onu yaparken bal, sadece bir yılanın beyninde bulabileceğiniz

özel bir taş ve yalnızca denizin dibinde yetişen bir bitki kullanmış. İksiri içtiği zaman sesi o kadar güzelleşmiş ki onu dinleyen hiç kimse kendini onunla hemfikir olmaktan alıkoyamamış.

“İşte bu yüzden Hâkim nihayet gelebildiğinde bütün duruşma altı üstü on beş dakika sürmüş,” diye kıkırdadı Cob. “Kvothe kusursuz bir Temayla güzel bir konuşma yapmış, mahkeme onu haklı bulmuş ve herkes evine gitmiş.”

“Ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar,” dedi barın arkasındaki kızıl saçlı adam usulca.

Bara sessizlik hâkimdi. Dışarıdaki sıcak ve kuru hava tozla olduğu kadar tahıl kabuklarıyla da doluydu. Gün ışığı bir altın külçesi gibi sert ve parlaktı.

Yoltaşı Hanı’nın içerisi loş ve serindi. Turtalarının son lokmalarını da ağır ağır yiyen müşterileri maşrapalarında hâlâ biraz bira vardı. Bu yüzden azıcık daha oturdular ve layıkıyla tembellik edemeyecek kadar mağrur adamların o suçluluk duyan havasıyla barda oyalandılar.

“Şahsen ben Kvothe hikâyelerinden oldum olası hazzetmedim,” diye açıkladı hancı, herkesin tabağını toplarken.

İhtiyar Cob başını birasından kaldırdı. “Öyle mi?”

Hancı omuz silkti. “Sihirle ilgili bir hikâyeye dinleyeceksem içinde doğru düzgün bir büyücü olsun isterim. Ulu Taborlin, Serapha veya Tarihçi gibi.”

Barın sonunda oturmakta olan kâtip ne irkildi ne de öksürüklere boğuldu. Yine de ikinci defa doldurulmuş çorba kâsesine kaşığını daldırmadan önce yarım saniyeliğine durakladı.

Hancı boş tabakların sonuncularını da toplayıp mutfığa yönelirken salon yine huzurlu bir sessizliğe büründü. Fakat Kote kapıdan geçmeden Graham konuştu. “Tarihçi mi?” dedi, “Onu hiç duymadım.”

Hancı şaşırarak arkasına döndü. “Hiç mi?”

Graham başını iki yana salladı.

“Duyduğundan eminim,” dedi hancı. “Yanında kocaman bir defter taşıyor ve o deftere ne yazsa gerçek olur.” Hepsine beklentili gözlerle baktı. Jake de Graham gibi başını sağa sola salladı.

Hancı barın ucundaki kâtibe döndü. Adamın dikkati önündeki yemekteydi. “Ama sen illa ki duymuşsundur,” dedi Kote. “Ona Öykülerin Efendisi derler ve sırlarından birini bile öğrenecek olursa defterine senin

hakkında istediğini yazabilir.” Kâtle göz teması kurdu. “Yoksa onu sen de mi duymadın?”

Tarihçi gözlerini kaçırarak başını iki yana salladı. Ekmeğinin ucunu çorbasına bandırdı ve konuşmadan yedi.

Hancının hayreti iyice artmış gibiydi. “Çocukken Tarihçi’yi Taborlin’den ve diğerlerinden daha çok severdim. Damarlarında biraz fey kanı olduğu ve bunun onu normal bir insandan daha üstün kıldığı söylenir. Bulutlu bir günde yüz kilometre ötesini görebilir ve kalın bir meşe tahtası kapının arkasından bile bir fısıltıyı duyabilirmiş. Aysız bir gecede ormandaki bir farenin izini de sürebilirmiş.

“Ben onu duymuştum,” dedi Bast hevesle. “Kılıcının adı Tomar’mış ve yalımı tek bir kâğıt parçasından ibaretmiş. Tüy kadar hafif olmasına rağmen öyle keskinmiş ki seni keserse daha yaralandığını bile hissetmeden kanını görürmüşsün.”

Hancı başını salladı. “Adını öğrenirse onu kılıcının yalımına yazabilir ve seni bin kilometre öteden öldürebilirmiş.”

“Ama kendi kanıyla yazması gerekirmiş,” diye ekledi Bast. “Ve şimdiye dek on yedi isim yazdığı için kılıcının üstünde fazla boş yer kalmamış.”

“Eskiden Modeg yüce kralının saray erkânı arasındaymış,” dedi Kote. “Ama yüce kralın kızına âşık olmuş.”

Graham ile İhtiyar Cob artık kafa sallıyorlardı. Bu tür öykülere yabancı değillerdi.

Kote sözlerini sürdürdü. “Tarihçi kızıyla evlenmek isteyince yüce kral çok sinirlenmiş. Tarihçi’ye kızı hak ettiğini göstermesi için bir görev vermiş...” Etki yaratmak maksadıyla duraksadı. “Tarihçi ancak prenesten daha değerli bir şey bulup yüce krala getirirse kızla evlenebilirmiş.”

Graham halden anlar bir ses çıkardı. “Olacak iş değil. İnsanın elinden ne gelir ki? Bir şey götürüp de, ‘Al, bu senin kızından daha değerli,’ diyemezsin ya...”

Hancı büyük bir ciddiyetle başını salladı. “Tarihçi de krala götürebileceği bir şey bulma ümidiyle kadim hazineleri ve eski sihirleri arayarak dünyayı dolaşmış.”

“Niye kralı sihirli defterine yazmamış ki?” diye sordu Jake. “Niçin şöyle dememiş: ‘Ve kral piçlik yapmayı bırakıp evlenmemize izin verdi’?”

“Çünkü Tarihçi, kralın hiçbir sırrını bilmiyormuş,” diye izah etti hancı. “Ayrıca Modeg yüce kralı sihirden biraz anlıyormuş ve kendini koruyabilirmiş. Daha da önemlisi Tarihçi’nin zayıf noktasından

haberdarmış. Tarihçi'yi kandırıp ona mürekkep içirtebilirsen ondan isteyeceğin üç lütfü yerine getirmek zorunda kalırmış. Üstüne üstlük adını güvenli bir yere saklarsan Tarihçi'nin seni kontrol edemeyeceğini de biliyormuş. Yüce kralın ismi cam bir deftere yazılıp bakır bir kutunun içine konmuş. O kutu da hiç kimsenin erişemeyeceği bir yerdeki kocaman demir bir sandığa kilitlenmiş.”

Herkes anlatılanları gözden geçirirken kısa bir sessizlik yaşandı. Sonra İhtiyar Cob düşünceli bir ifadeyle başını sallamaya başladı. “O sonuncusu hafızamı canlandırdı,” dedi ağır ağır. “Tarihçi denen o adamın gidip sihirli bir meyve aradığına dair bir hikâye anımsar gibiyim. Meyveyi her kim yerse bir anda her şeyin adını öğrenirmiş ve Ulu Taborlin’inkiler gibi güçlere kavuşmuş.”

Çenesini sıvazlayan hancı yavaşça baş salladı. “Sanırım onu ben de duymuştum,” dedi. “Ama aradan çok zaman geçti ve tüm ayrıntıları hatırladığımı söyleyemem.

“Eh, neyse,” diyen İhtiyar Cob birasından artakalanı da içip maşrapasını bara vurdu. “Utanacak bir şey yok Kvothe. Bazı insanların hafızaları güçlüdür, bazılarınıninkiyse değildir. Turtayı pek güzel yapıyorsun, ama burada kimin gerçek bir öykücü olduğunu hepimiz biliyoruz.”

İhtiyar Cob zorlanarak taburesinden indi ve Graham ile Jake’e el etti. “Hadi artık. Byreslerin yerine kadar birlikte gidebiliriz. Yolda size ondan bahsederim. Şimdi bu Tarihçi var ya, uzun boylu ve solgun yüzlü bir adammış. Çita gibi incecikmiş ve saçları mürekkep kadar siyah-”

Yoltaşı Hanı’nın kapısı çarparak kapandı.

“Tanrı aşkına, o da neydi öyle?” diye bilmek istedi Tarihçi.

Kvothe ona göz ucuyla baktı ve küçük ama sert bir tebessüm etti.

“Nasılmış?” diye sordu. “İnsanların senin hakkında öyküler anlatması?”

“Öykü anlattıkları falan yok!” dedi Tarihçi. “Söyledikleri saçmalıktan ibaret.”

“Saçmalık değil,” dedi Kvothe, biraz alınmış gözükererek. “Anlatılanlar doğru değilse de bu onların saçmalık olduğu anlamına gelmez.” Bast’a baktı. “Kâğıttan kılıç hoşuma gitti.”

Bast sırtıttı. “Kral kısmı da iyiydi Reshi. Ama fey kanından pek emin değilim.”

“İblis kanı çok meşum kaçardı,” dedi Kvothe. “Karaktere renk katmam gerekiyordu.”

“En azından onu dinlemek zorunda kalmayacağım,” dedi Tarihçi huysuzca, kaşığıyla bir patates parçasını d rt erek.

Kvothe onu bir müddet s z d , sonra haşince kıkırdadı. “Anlamıyorsun, değil mi? Hasat günü böyle taptaze bir hikâye? Yeni bir oyuncak bulmuş çocuklar gibi davranacaklar. Saman yığarlar ken ve gölgede su içerlerken İhtiyar Cob bir düzine insana Tarihçi’den bahsedecek. Bu gece Shep’in cenaze töreninde on farklı kasabadan gelenler öykülerin Efendisi’ni duyacaklar. Tarla yangını misali her tarafa yayılacak.”

Yüzünde dehşete benzer bir ifade beliren Tarihçi’nin bakışları ikisi arasında gidip geldi. “Niye?”

“Bu bir hediye,” dedi Kvothe.

“Ş hrete kavuşmak istediğimi mi sanıyorsun?” dedi Tarihçi hayretle.

“Şöhret değil,” dedi Kvothe sertçe. “Perspektif. Başkalarının hayatını eşeliyorsun. Bir dedikodu duyduğun zaman gidip tozpembe yalanların altındaki acı verici gerçekleri kazıp  ıkartıyorsun. Böyle davranma hakkına sahip olduğunu sanıyorsun. Ama değilsin.” Tarihçi’ye dik dik baktı. “Biri sana hayatından bir parçayı anlattığı zaman sana hakkın olanı değil, sadece bir hediye verir.”

Kvothe ellerini temiz keten beze sildi. “Hayat hikâyemi sana tüm çıplaklığıyla veriyorum. Hatalarımı ve ahmaklıklarımı ortaya döküyorum. Canımı sıkıttığı için küçük bir kısmı atlamaya karar vermek en doğal hakkım. Bir  ift i masalı anlatarak bana fikrimi değiştirtemezsin. Ben geri zekâlı değilim.”

Tarihçi gözlerini çorbasına dikti. “Kabalık ettim, değil mi?”

“Evet,” dedi Kvothe.

Tarihçi derin bir nefes alarak başını kaldırdı ve ufak, utangaç bir tebessüm etti. “Eh, denediğim için bana kızamazsın.”

“Pekâlâ kızabilirim,” dedi Kvothe. “Ama ne demek istediğimi anladığına inanıyorum. Bu noktadan sonra bir değeri var mı bilmiyorum, ama başına a ılabilecek dertler için özür dilerim.” çiftçilerin çıkıp gittikleri kapıyı gösterdi. “Biraz aşırıya kaçmış olabilirim. G d lmekten oldum olası hoőlanmamıőımdır.”

Kvothe barın arkasından çıkarak ocağın yakınındaki masaya doğru ilerledi. “Hadi bakalım, gelin artık. Duruşma usandırıcıydı. Ama önemli sonuçlar doğurdu.”

Kırk Sekizinci Bölüm

Belirgin Bir Yokluk

Mülakat çekilişinde geç bir sırayı çekecek kadar şanslıydım. İlave zamandan memnundum, zira duruşmam dolayısıyla imtihana çalışmak için fazla fırsat bulamamıştım.

Yine de fazla endişelenmiyordum. Hâlâ ders çalışacak zamanım ve Arşiv’e gönlümce erişebilme imkânım vardı. Dahası Üniversite’ye geldiğimden beri ilk defa fakir değildim. Kesemde on üç talent bulunuyordu. Devi’ye olan borcumun faizini ödedikten sonra bile harç ücretine rahat rahat yetecek kadar param kalmalıydı.

İşin en iyi tarafı da grem için araştırma yapmakla geçirdiğim o uzun saatler bana Arşiv’i enine boyuna öğretmişti. Tecrübeli bir kâtip kadar çok şey bilmesem de, Arşiv’in gizli köşelerinden ve saklı sırlarından çoğuna aşınaydım. İşte böylece bir yandan mülakat için ders çalışırken bir yandan da başka konular hakkında okumak için kendime izin verdim.

Üzerine eğilmiş olduğum kitabı kapattım. Atur kilisesi hakkında yazılmış kapsamlı ve sürükleyici bir tarih kitabıydı. Yine de diğerleri kadar lüzumsuzdu.

Kapağı çarpmamla birlikte Wilem bana baktı. “Bir şey çıkmadı mı?” diye sordu.

“Hem de hiç,” dedim.

İkimiz dördüncü kattaki okuma deliklerinden birinde, üçüncü kattaki alışıldık yerimizden çok daha küçük bir mekânda ders çalışıyorduk. Yine de mülakatların ne kadar yaklaştığı düşünülecek olursa özel bir oda bulabildiğimiz için şanslıydık.

“Niye vazgeçmiyorsun?” diye tavsiyede bulundu Wilem. “Şu Amyr meselesi için ne zamandır kafa patlatıyorsun? İki dönü oldu mu?”

Amyrlere yönelik araştırmalarımın, iddiamız bizi Kukla’ya götürmeden çok önce başladığını itiraf etmek istemediğim için başımı salladım.

“Peki şimdiye kadar ne bulabildin?”

“Raflar dolusu kitap,” dedim. “Düzinelerce öykü. Yüz farklı tarihi kayıt.”

Wil bana uzun uzun baktı. “Ve böyle bir bilgi hazinesi canını sıktı ha?”

“Hayır,” dedim. “Asıl asabımı bozan bilgi *eksikliği*. Bu kitapların hiçbirinde Amyrler hakkında elle tutulur bir bilgi yok.”

“Bir tane bile mi?” derken Wilem kuşkuluydu.

“Ah, son üç yüz yılda yaşamış her tarihçi onlardan *bahsetmiş*,” dedim. “Amyrlerin imparatorluğun çöküşünde nasıl bir rol oynadıkları hakkında tahminler yürütmüşler. Filozoflar davranışlarının ahlaki sonuçlarını değerlendirmişler.” Kitapları işaret ettim. “Bunlar bana insanların Amyrler hakkında ne düşündüğünü açıklıyor. Ama Amyrlere dair hiçbir şey yok.”

Wilem önümdeki kitap yığınının kaşlarını çatarak baktı. “Burada tarihçilerden ve filozoflardan fazlası olmalı.”

“Öyküler de var,” dedim. “İlk başlarda büyük yanlışların nasıl düzeltildiği anlatılıyor. Sonraki öykülerse Amyrlerin yaptığı feci şeyler hakkında. Renere’deki bir Amyr çarpık bir yargıcı öldürüyor. Junpui’deki bir başkası bir köylü ayaklanmasını bastırıyor. Metlithi’deki bir üçüncüsüyse kasabadaki soyluların yarısını zehirliyor.”

“Peki bunlar bilgi değil mi?” diye sordu Wilem.

“Hiçbiri öyküden öteye geçemiyor,” dedim. “Hepsi ikinci veya üçüncü ağızdan yazılmış. Dörtte üçü dedikodudan ibaret. Anlatılanları destekleyen bir tane bile delil bulamadım. Niçin kilise kayıtlarında o rüşvetçi çarpık yargıçtan bahsedilmiyor? Hükme bağladığı tüm davalarda adı geçmeliydi. Köylü ayaklanmasının tarihi neydi ve niye diğer kitaplarda yer almıyor?”

“Bütün bunlar üç asır evvel olmuş,” diye sitem etti Wilem. “Böyle ufak ayrıntıların bugünlere kadar gelmesini bekleyemezsin.”

“*Bazılarının* gelmesini bekleyebilirim. Tehlinlerin kayıt tutmada ne kadar saplantılı olduklarını bilirsin,” dedim. “Eksi ikinci katta yüz farklı şehirden toplanmış bin yıllık mahkeme kayıtları duruyor. Odalar ağzına kadar...”

Geçiştirircesine elimi salladım. “Ama tamam, ufak ayrıntıları geçelim. İyi de cevap bulamadığım çok önemli sorular da var. Amyr Nizamı ne

zaman kuruldu? Amyrler kaç kişiydiler? Onlara kim, ne kadar para ödüyordu? O paralar nereden geliyordu? Nerede eğitiliyorlardı? Nasıl oldu da Tehlin kilisesinin bir parçası haline geldiler?”

“Feltemi Reis sonuncusuna cevap vermiş,” dedi Wilem. “Seyyar yargıçlar geleneğinden türemişler.”

Rastgele bir kitap seçip önüne attım. “Bana bu teoriyi destekleyen tek bir delil bul. Seyyar bir yargıcın Amyr saflarına terfi ettirildiğini gösteren tek bir kayıt bul. Amyrlerin bir mahkeme için çalıştıklarına dair tek bir cümle bul. Amyrlerin bir davaya baktıklarını anlatan tek bir kilise evrakı bul.” Öfkeyle kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hadi, ne duruyorsun? Bekliyorum.”

Wilem önüne attığım kitabı görmezden geldi. “Belki insanların düşündüğü kadar çok Amyr yoktu. Belki de yalnızca birkaç kişiydiler, ama şöhretleri kontrolleri dışında yayıldı.” Bana imalı bir bakış attı. “Sen böyle şeyleri iyi bilirsin.”

“Hayır,” dedim. “Bu belirgin bir yokluk. Bazen hiçbir şey bulamamak bile bir şey bulmak olabilir.”

“Elodin gibi konuşmaya başlıyorsun,” dedi Wilem.

Kaşlarımı çattıysam da galeyana gelmedim. “Hayır, dinle biraz, Amyrler hakkında niçin bu kadar az bilgi olabilir? Sadece üç ihtimal mevcut.”

Saymak için parmaklarımı kaldırdım. “Bir: hiçbir şey kâğıda dökülmedi. Sanırım bu ihtimali kolayca reddedebiliriz. Amyrler tarihçiler, yazmanlar ve kilisenin saplantılı kayıtçıları tarafından ihmal edilemeyecek kadar önemliydiler.” Parmaklarımdan birini katladım.

“İki. büyük bir talihsizlik eseri o bilgilere sahip hiçbir kitap Arşiv’e ulaşmadı. Ama bunun düşüncesi bile çok saçma. Aradan geçen onca yılda dünyadaki en büyük kütüphaneye konuyla ilgili hiçbir şey düşmemesi mümkün değil.” İkinci parmağımı da kıvırdım.

“Üç.” Geride kalan tek parmağımı gösterdim. “Birileri bu bilgileri kaldırdı, değiştirdi veya yok etti.”

Wilem kaşlarını çattı. “Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Sahiden de kim?” dedim. “Amyrler hakkındaki bilgilerin yok oluşundan en fazla kim yarar sağlar?” Biraz bekleyerek ortamdaki heyecanın artmasına müsaade ettim. “Amyrlerden başka kim?”

Wilem’in fikrime gülüp geçeceğini zannediyordum, ama öyle yapmadı. “İlginç bir düşünce,” dedi. “İyi de niye bu işin arkasında Amyrlerin

olduğunu varsayıyorsun? Doğrudan kilisenin sorumlu olması çok daha mantıklı. Tehlinler muhakkak Amyrlerin yol açtığı yıkımı gizlice silip atmak istemişlerdir.”

“Doğru,” diye kabul ettim. “Fakat kilise Birleşik Eyaletler’de pek güçlü değil. Ve bu kitaplar dünyanın dört bir yanından geliyor. Cealdimli bir tarihçinin Amyrlerin tarihini yazmaktan çekinmesi için hiçbir sebep yok.”

“Cealdimli bir tarihçi, pagan bir kilisenin kâfir bir kolunun tarihini kâğıda dökmekle uğraşmaz,” diye belirtti Wilem. “Hem saygınlığını yitirmiş bir avuç Amyr nasıl olur da koskoca kilisenin yapamadığını yapabilir?”

Öne doğru eğildim. “Bence Amyrler, Tehlin kilisesinden çok daha eski,” dedim. “Atur İmparatorluğu zamanında halk üzerindeki güçlerinin büyük bölümü kiliseden kaynaklanıyordu, fakat Amyrler bir grup seyyar yargıçtan çok daha fazlasıydı.”

“Bunu da nereden çıkardın?” diye sordu Wil. Yüz ifadesine bakınca onun desteğini kazanacağım yerde kaybetmekte olduğumu görebiliyordum.

Kadim bir çömlekten, diye düşündüm. Tarbean’da yaşlı bir adamdan dinlediğim bir öyküden. Biliyorum, çünkü tanıdığım herkesi öldürdükten sonra Chandrialıların ağzından o yönde bir şey kaçtı.

İç çekip başımı iki yana salladım. Doğruyu söylemem halinde zırdeli gibi görüneceğimin farkındaydım. Zaten Arşiv’i bu yüzden didik didik ediyordum. Teorimi destekleyecek elle tutulur bir delile, beni alay konusu olmaktan kurtaracak bir şeye ihtiyacım vardı.

“Amyrlerin ifşa edildiği dönemden kalma bazı mahkeme kayıtlarının kopyalarını buldum,” dedim. “Tarbean’da kaç Amyr’i yargıladıklarını biliyor musun?”

Wil omuz silkti.

Tek parmağımı kaldırdım. “Bir. Koskoca Tarbean’da tek bir Amyr. Üstelik duruşmanın kaydını tutan yazman, yargılanan adamın hiçbir şeyden habersiz bir geri zekâlı olduğunu açıkça belirtmiş.”

Wilem’in yüzünde halen kuşku görüyordum. “Biraz düşün,” diye rica ettim. “Burada bulduğum bilgi kırıntıları, lağvedilmeden önce imparatorlukta en az üç bin Amyr olabileceğini öne sürüyor. Kendilerini *tüm kalpleriyle* herkesin iyiliğine adanmış çok iyi eğitilmiş, silahlanmış, zengin üç bin erkek ve kadın.

“Sonra günün birinde kilise onları ifşa ediyor, bütün nizamı lağvediyor ve mallarına el koyuyor.” Parmaklarımı şıklattım. “Ve ölümcül, adalet

saplantılı üç bin fanatik bir anda yok mu oluyor? Köşelerine çekilip iyilik yolunda biraz da başkalarının çalışması gerektiğine mi karar veriyorlar? Hem de hiç itiraz etmeden? Hiç direniş göstermeden? Hiçbir şey yapmadan?”

Wil’e sert bir bakış atıp başımı katiyetle iki yana salladım. “Hayır. Böyle bir şey insan doğasına aykırıdır. Hem bir Amyr mensubunun kilise yargısı önüne çıkarıldığına dair tek bir kayıt bile bulamadım. Bir tane bile. O olaydan sonra saklandıklarını ve işlerini daha gizli bir yöntemle yürüttüklerini düşünmek çok mu saçma?”

“Ve bu makulse,” diye devam ettim, araya girmesine fırsat bırakmadan, “son üç yüz yıl boyunca tarihi kayıtları budayarak bu gizliliklerini korumaya çalışmaları da makul değil midir?”

Uzunca bir sessizlik yaşandı.

Wilem fikrimi bir çırpıda reddetmedi. “İlginç bir teori,” dedi yavaşça. “Ama aklıma son bir soru getirdi.” Beni ciddi bakışlarla süzdü. “İçki mi içiyorsun?”

Oturduğum yerde kendimi saldı. “Hayır.”

Ayağa kalktı. “Öyleyse içmeye başlama. Bu kitaplarla çok fazla vakit geçiriyorsun. Beynindeki tozu biraz yıkaman lazım.”

Bunun üzerine gidip kafaları çektik. Fakat kuşkularım yerini korudu. Fırsat bulduğum zaman fikrimi Simmon’a da cıtlattım. Sim teorimi Wilem’den daha kolay benimsedi. Tabii bu bana inandığı anlamına gelmiyordu; ihtimali kabul etti yalnızca. Bu konudan Lorren’e bahsetmem gerektiğini de söyledi.

Bahsetmedim. Boş suratlı Baş Arşivci beni hâlâ endişelendiriyordu ve beni Arşiv’den menetmek için bir bahane bulabileceğinden korkarak ondan bucak bucak kaçıyordum. Yapmak istediğim son şey Lorren’e o pek kıymetli Arşivinin son üç asır dahilinde yavaş yavaş sansürlenmiş olduğunu ima etmekti.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Cahil Edema

Elxa Dal'ın avlunun karşısından el kaldırarak selam verdiğini gördüm. “Kvothe!” Sıcak bir tebessüm etti. “Tam da görmeyi umduğum kişi! Biraz vaktini alabilir miyim?”

“Elbette,” dedim. Dal Hoca'dan hoşlanmama rağmen sınıf dışında fazla bir temasımız olmamıştı. “Size bir içki veya yemek ısmarlayabilir miyim? Duruşmada lehime konuştuğunuz için ne zamandır size teşekkür etmek istiyordum. Ama son zamanlarda çok yoğundum.”

“Ben de öyle,” dedi Dal. “Aslında seninle konuşmaya günler öncesinden niyetlenmişim, ama hiç vakit bulamadım.” Etrafına bakındı. “İki lokma öğle yemeğine hayır demem, fakat içkiyi reddetmeliyim. Bir saat sonra mülakatlara katılmam gerekiyor.”

Birlikte Beyaz Geyik'e gittik. Benim gibiler için çok pahalı olduğundan daha önce mekânın kapısından bile girememiştim.

Elxa Dal'ın kim olduğu üzerindeki siyah hoca cüppesinden anlaşılıyordu ve başgarson ikimizi özel bir masaya götürürken biraz yaltaklanmadan geçmedi. Dal yerine otururken son derece rahattı, fakat ben giderek kaygılanıyordum. Baş Sempatici'nin benimle ne konuşmak isteyebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Size ne getirebilirim?” diye sordu uzun ince adam, yerlerimize oturur oturmaz. “İçki? Peynir çeşitleri? Leziz mi leziz bir limonlu alabalığımız da var.”

“Alabalık ve peynirler iyidir,” dedi Dal.

Başgarson bana döndü. “Ya siz?”

“Ben de alabalıktan alayım,” dedim.

“Harika,” dedi adam, ellerini hevesle ovuşturarak. “Peki ya içki?”

“Elma sırası,” dedim.

“Fallows kırmızı şarabınız var mı?” diye çekinerek sordu Dal.

“Var,” dedi başgarson. “Üstelik fevkalade bir mahsul.”

“Bir bardak alayım bari,” dedi Dal, bana bir bakış atarak. “O kadarcık içki muhakememi pek etkilemeyecektir.”

Başgarson yanımdan hızla ayrılarak beni masada Elxa Dalla baş başa bıraktı. Onun karşısında oturmak tuhaftı. Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım.

“Nasıl gidiyor?” diye sohbet amaçlı sordu Dal.

“Fena değil,” dedim. “İyi bir dönemdi. Tabii şey hariç...” Elimle Imre tarafını işaret ettim.

Dal neşesiz bir sesle güldü. “Eski günlere dönmüş gibi olduk, öyle değil mi?” Başını iki yana salladı. “İblislerle İşbirliği. Yüce Tanrım.”

Başgarson içkilerimizle geri döndü ve tek kelime etmeksizin yanımdan ayrıldı.

Dal Hoca geniş ağızlı kil bardağını alıp havaya kaldırdı. “Batıl inançlı insanlar tarafından diri diri yakılmamanın şerefine,” dedi.

Huzursuzluğuma rağmen gülümseyerek tahta maşrapamı kaldırdım. “Böyle güzel geleneklerin devamına.”

İkimiz de içtik. Dal şarabından hoşlandığını gösteren bir sesle iç geçirdi.

Masanın karşısından bana baktı. “Söyle bakalım,” dedi. “Burada işin bittikten sonra ne yapacağını hiç düşündün mü? Guldenini aldıktan sonra demek istiyorum.”

“Pek düşünmedim,” diye dürüstçe itiraf ettim. “Ona daha çok zaman varmış gibi gözüküyor.”

“Ne kadar hızlı aşama kaydettiğine bakılırsa o kadar da çok kalmamış olabilir. Daha şimdiden bir Re’larsın, üstelik yaşın... kaç yaşındaydın?”

“On yedi,” diye hiç çekinmeden yalan söyledim. Yaşım konusunda hassastım. Çoğu öğrencinin Gizemiye’ye girmek bir yana, Üniversite’ye alınmak için bile en az yirmi yaşında olması gerekirdi.

“On yedi,” diye usulca mırıldandı Dal. “Bunu unutması nasıl da kolay. Öyle olgun davranıyorsun ki.” Gözlerinde dalgın bir bakış ardı. “Tanrım, on yedi yaşındayken ne yapacağımı bilmez bir haldeydim. Derslerim, dünyadaki yerimi arayışım. Kadınlar...” Başını yavaşça sağa sola salladı. “Merak etme, zamanla işler kolaylaşacak. Üç dört yıl bekle. Her şeyin yerli yerine oturduğunu göreceksin.”

İçkisinden bir yudum daha almadan önce kil bardağını bana doğru kaldırdı. “Tabii böyle şeylerle fazla sorun yaşıyorsa da benzemiyorsun. On yedinde Re’lar oldun. Bu büyük bir ayrıcalık.”

Yüzüm biraz kızardı. Ne diyeceğimi bilemedim.

Başgarson geri döndü ve masaya tabaklar yerleştirmeye başladı. Üzerinde farklı türde peynir dilimlerinin yer aldığı küçük bir tahta. Ufak, kızartılmış ekmek dilimleriyle dolu bir tabak. Bir kâse çilek reçeli. Bir kavanoz yabanmersini marmeladı. Küçük bir kâse dolusu kabuklu ceviz.

Dal küçük bir ekmek parçası ve bir dilim beyaz peynir aldı. “Sen çok iyi bir sempaticisin,” dedi. “Senin kadar yetenekli biri için dışarıda pek çok fırsat var.”

Bir parça peynirle kızarmış ekmeğin üzerine bir miktar çilek reçeli sürdüm, sonra da vakit kazanmak için onu ağızma attım. Yoksa Dal sempati dersine daha çok odaklanmamı istediğini mi ima ediyordu? Acaba El’theliğe yükselmem için sponsorum olmak istediğini mi ima ediyordu?

Re’larlığa yükselirken sponsorum Elodin’di, fakat böyle konularda değişiklikler yaşanabildiğini biliyordum. Hocaların ümit vadeden öğrenciler için sık sık birbirleriyle mücadele ettikleri olurdu. Mesela Arwyl onu Revir’e almadan önce Mola bir kâtipti.

“Sempati dersinden epey hoşlanıyorum,” dedim dikkatle.

“O kadarı belli,” dedi Dal gülümseyerek. “Tabii bazı sınıf arkadaşlarının sempatiden bu kadar hoşlanmıyor olmanı diliyor, bu konuda seni temin edebilirim.” Bir parça peynir yedi, sonra sözlerini sürdürdü. “Bununla beraber aşırıya kaçmak da mümkün. ‘Fazla ders öğrenciye zarar verir,’ diyen Teccam değil miydi?”

“Aslında Bilge Ertram’dı,” dedim. Bu söz Lorren Hoca’nın bu dönem Re’larların çalışması için kenara ayırdığı kitapların birinde geçiyordu.

“Yine de çok doğru demiş,” dedi Dal. “Derslerine bir dönem ara verip dinlenmeyi düşünebilirsin. Biraz gezip tozabilir, güneşlenebilirsin.” İçkisinden içti. “Böyle soluk bir cilt bir Edema Ruh’a yakışmıyor.”

Ne karşılık vereceğimi bilemedim. Üniversite’ye ara verip tatil yapmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Nereye gidebilirdim ki?

Başgarson mis gibi limon ve tereyağı kokan balık tabaklarını getirdi. Bir müddet ikimiz de yemeğimizle ilgilendik. Konuşmamak için bir bahane çıktığına sevinliyordum. Dal niçin önce başarıma iltifat edip sonra da beni buralardan gitmeye teşvik etmişti ki?

Yemeğini bitiren Elxa Dal hoşnut bir sesle iç geçirdikten sonra tabağını itti. “Dur sana küçük bir öykü anlatayım,” dedi. “Adına ‘Cahil Edema’ dediğim bir öykü.”

Bu söz üzerine ağzımdaki balığı çiğnemeyi bırakmadan başımı kaldırdım ve yüz ifademi sakın tutmaya özen gösterdim.

Elxa Dal söyleyecek bir şeyim olup olmadığını beklercesine bir kaşını kalırdı.

Benden ses çıkmayınca devam etti. “Bir zamanlar görüp geçirmiş bir gizemci varmış. Sempatıyı, sigaldriyi ve simyayı baştan sona bilirmiş. Ezberinde on düzine isim varmış, sekiz farklı dil konuşabilirmiş ve el yazısı parmak ısırtacak kadar güzelmış. Onu bir hoca olmaktan alıkoyan tek şey kötü zamanlama ve sosyal ilişkilerindeki eksikliklermiş.”

Dal içkisinden bir yudum daha aldı. “Bir gün bu adam koskoca dünyada talih kuşunu yakalamak için bir müddet rüzgârın peşinden koşmaya karar vermiş. Ve Tinue yolu üzerindeyken aşması gereken bir göle rastlamış.”

Dal kocaman gülümsedi. “Neyse ki bir Edema kayıkçısı onu karşıya geçirmeyi teklif etmiş. Yolculuğun birkaç saat süreceğini anlayan gizemci bir sohbet başlatmaya çalışmış.

“‘Acaba,’ demiş kayıkçıya, ‘Teccam’ın enerjinin somut bir varlık değil de elementsel bir etki olduğu yönündeki teorisi hakkında ne düşünüyorsun?’”

“Kayıkçı böyle bir şeye hiç kafa yormadığını söylemiş. Dahası yormak gibi bir niyeti de yokmuş.

“‘Eğitimin esnasında Teccam’ın *Tecelli*’sini de okumuşsundur herhalde?’ diye sormuş gizemci.

“‘Ben sizin eğitim diyebileceğiniz bir şey hiç almadım beyim,’ demiş kayıkçı. ‘Ve şu Teccam denen adam gelip karıma iğne satacak bile olsa onu tanıyamam.’

“Meraka kapılan gizemci birkaç soru daha sormuş. Edema ne Feltemi Reis’in kim olduğunu, ne de bir çark takımının ne işe yaradığını bilirmiş. Okuma yazma da bilmediğini itiraf etmesi bardağı taşırmış.

“‘Ama bayım,’ demiş dehşete düşen gizemci, ‘kendini geliştirmek her insanın görevidir. Eğitimin faydalarından yoksun bir adamın bir hayvandan farkı yok gibidir.’”

Dal sırtıttı. “Eh, tahmin edebileceğin gibi sohbet orada son bulmuş. Bir sonraki saat boyunca gergin bir sessizlik içinde yol almışlar. Fakat tam karşı

kıyı görüş alanına girerken bir fırtına kopmuş. Dalgalar kayığa vurmaya, kalasları gıcırdatıp çatırdatmaya başlamış.

“Edema bulutlara dikkatle bakıp demiş ki, ‘Beş dakika sonra hava iyice bozacak. Fırtına dağılmadan hemen önce daha da beter olacak. Benim kayık buna dayanmaz. Geriye kalan mesafeyi yüzmemiz lazım.’ Bunun ardından gömleğini çıkartıp beline bağlamaya koyulmuş kayıkçı.

“‘Ama ben yüzme bilmem ki,’ demiş gizemci.”

Dal şarabından geriye kalanı da içti, bardağı ters çevirdi ve masaya oturttu. Kendinden hoşnut bir yüz ifadesiyle bana bakarken beklentili bir sessizlik yaşandı.

“Fena bir öykü değilmiş,” diye itiraf ettim. “Ama Ruh aksanını pek tutturamadımz.”

Dal alaycı bir edayla belini kırarak ufak bir selam verdi. “Bu yorumunu dikkate alacağım,” dedi, sonra da bir parmağını kaldırarak sinsi bir bakış attı. “Bu öyküyü sırf eğlenesin, hoşça vakit geçiresin diye anlatmadım. İçinde sadece en zeki öğrencinin bulabileceği bir hakikat payı da var.” Yüzüne esrarengiz bir ifade yerleşti. “Dünyadaki bütün gerçeklerin öykülerde saklı olduğunu sen de biliyorsundur.”

O akşam Anker’ın Yeri’nde kâğıt oynarken bu görüşmeden dostlarıma bahsettim.

“Sana nasihat veriyor, dangalak,” dedi Manet asabiyetle. Kartlar gece boyunca bize karşı olmuştu ve beş el geriydik. “Sadece duymak istemiyorsun.”

“Gelecek dönem sempati dersi almamamı mı tavsiye ediyor?” diye sordum.

“Hayır,” diye çıkıştı Manet. “Benim sana iki kez söylediğim şeyi bir de o söylüyor. Bu dönem mülakata girersen düpedüz salaksın demektir.”

“Ne?” diye sordum. “Niye ki?”

Manet zoraki bir sakinlikle kartlarını masaya bıraktı. “Kvothe, sen zeki bir çocuksun, ama duymak istemediğin şeyleri dinlemekte zorlanıyorsun.” Sağındaki ve solundaki Wilem ile Simmon’a göz attı. “Ona bir de siz söylemeyi dener misiniz?”

“Üniversite’ye bir dönem ara ver,” dedi Wilem, başını kartlarından kaldırmaksızın. Sonra da ekledi: “Dangalak.”

“Buna mecbursun,” dedi Sim samimiyetle. “Duruşman hâlâ dillerde. Kimsenin başka bir şey konuştuğu yok.”

“Duruşma mı?” Güldüm. “Biteli bir dönüden fazla oldu. Hâlâ konuşuyorlarsa tamamen masum bulunduğumu, demir yasasının ve merhametli Tehlu’nun gözünde aklandığımı konuşuyorlardır.”

Manet yüksek sesle homurdanarak kartlarını indirdi. “Bu kadar gürültüyle suçsuz bulunacağına üstü kapalı bir şekilde suçlu bulunman daha iyi olurdu.” Bana baktı. “Bir gizemci İşbirliği suçlamasıyla mahkemeye çıkartılmayalı ne kadar oldu biliyor musun?”

“Hayır,” diye itiraf ettim.

“Ben de,” dedi. “Bu da aradan çok, çok uzun bir zaman geçtiği anlamına geliyor. Masumsun. Ne mutlu sana. Ama duruşman Üniversite’ye leke sürdü. İnsanlara *senin* yakılmayı hak etmemene rağmen bazı gizemcilerin ediyor olabileceğini hatırlattı.” Başını iki yana salladı. “Bu olayın bütün hocaları küplere bindirdiğinden emin olabilirsiniz.”

“Bazı öğrenciler de durumdan hoşnut değiller,” diye karamsar bir edayla ekledi Wil.

“Duruşma yapılması benim suçum değildi ki!” diye itiraz ettim, sonra biraz alttan aldım. “En azından suçun tamamı bende değildi. Her şey Ambrose’un başının altından çıktı. Bütün bunlar olurken o mahkeme salonunda oturmuş, eliyle ağzını kapatarak gülüyordu.”

“Öyle bile olsa,” dedi Wil, “Ambrose bu dönem mülakata çıkmayacak kadar akıllı.”

“Ne?” diye şaşırarak sordum. “Kayıt yenilemeyecek mi?”

“Yenilemeyecek,” dedi Wilem. “İki gün önce evine döndü.”

“Ama onu duruşmaya bağlayan bir şey yoktu ki,” dedim. “Niçin gitti?”

“Çünkü hocalar budala değiller,” dedi Manet. “İkiniz tanıştığınız günden beri kuduz köpekler gibi sürekli birbirinizi ısıırıyorsunuz.” Dudaklarını düşünceli bir edayla sıvazlarken surat ifadesi abartılı bir masumiyetle doluydu. “Bak aklıma ne geldi. Ambrose’un odasında yangın çıktığı gece Altın Midilli’de ne yapıyordun?”

“Kâğıt oynuyordum,” dedim.

“Tabii canım,” dedi Manet, alaycı bir ses tonuyla. “İkiniz yıl boyunca birbirinize taş atıp durdunuz ve bunlardan biri nihayet arı kovanına isabet etti. Şu anda yapabileceğin en akıllıca şey güvenli bir mesafeye kadar kaçmak ve vızıldılar geçene dek beklemek.”

Simmon ürkekçe genzini temizledi. “Düşmüşken sana bir tekme de ben atmak istemem,” dedi özür dilercesine. “Ama dedikodulara bakılırsa

Sleat'le yemek yerken görülmüşsün.” Yüzünü ekşitti. “Ve Fela bana dedi ki... şey... Devi'yle flört ediyormuşsun.”

“Devi'yle öyle bir şey yapmadığımı biliyorsun,” dedim. “Onunla iyi geçinmek için ziyaretine gidiyorum, o kadar. Hem yanına son uğradığımda neredeyse ciğerimi sökecekti. Ayrıca Sleat'le sadece sohbet ettim. Olsa olsa on beş dakika sürdü.”

“Devi mi?” diye dehşetle sordu Manet. “Hem Devi hem de Sleat ha? Biri okuldan atılan, diğeryse atılmış kadar olan o ikisi?” Kartlarını masaya attı. “Niye o insanlarla beraber görülüyorsun? Niye daha sonra gelip karşımda oturuyorsun?”

“E hadi ama.” Bakışlarım Wil'le Sim arasında gidip geldi. “Hakikaten o kadar kötü mü?”

Wilem de kartlarını bıraktı. “Tahminimce,” dedi soğukkanlılıkla, “bu dönem mülakata girersen harç ücretin en az otuz beş talent olarak belirlenecek.” Sim ile Manet'e baktı. “Bunun üzerine bir altın mark koyarım. Bahse girmek isteyen var mı?”

İkisi de teklifi kabul etmedi.

İçime bir çaresizliğin çöktüğünü hissettim. “Ama bu...” dedim. “Böyle bir şey...”

Son olarak Sim de kartlarını bıraktı. Dostane suratına ciddi bir ifade hâkimdi. “Kvothe,” dedi resmi bir dille, “sana üç kez söylüyorum. Okula bir dönem ara ver.”

Sonunda dostlarımın bana doğruyu söylediğini anladım. Maalesef bu durum beni açıkta bıraktı. Ders çalışmamı gerektiren bir imtihanım yoktu ve Balıkhane'de yeni bir projeye başlamam budalalık olurdu. Artık Chandrialılar ya da Amyrler hakkında bilgi edinmek için Arşiv'i taramak bile bana çekici gelmiyordu. Onca arayıştan sonra o kadar az şey bulmuştum ki.

Arayışma başka bir yerde devam etmeyi düşündüm. Elbette başka kütüphaneler de vardı. Her asilzade sülale gerek kendi iç kayıtlarını, gerekse de topraklarının ve soylarının tarihini barındıran mütevazı bir koleksiyona sahipti. Yüzlerce yıl evvel gerçekleşmiş davaların, evliliklerin ve diğer olayların kayıtları çoğu kilisede mevcuttu. Aynı şey büyükçe şehirler için de geçerliydi. Amyrler varlıklarının bütün izlerini silmiş olamazlardı.

İşin zor kısmı araştırmanın kendisi değildi. Asıl zor kısım en başta kütüphanelere erişebilmektir. Renere'ye gidip paçavralar ve toz toprak içinde saray arşivine göz atma talebinde bulunamazdım.

İşte bir haminin büyük bir fayda sağlayacağı bir diğer durum da buydu. Hamim olsaydı ona önümde her türlü kapıyı açacak bir tanıtım mektubu yazdırabilirdim. Dahası sırtımı bir hamiye dayayabilseydim yolculuk ederken bir yandan da geçimimi sağlayabilirdim. Yanınızda bir himaye ilamı yoksa çoğu küçük kasabada veya yerel handa şarkı söyleyemezsiniz.

Üniversite koca bir yıl boyunca hayatımın merkezinde yer almıştı. Oradan ayrılmak zorunda kalınca kendimi denizin ortasında bulmuş gibi oldum. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Ellinci Bölüm

Rüzgârı Kovalamak

Çekiliş taşı mı Fela'ya verip ona şans getirmesini temenni ettim. Böylece kış dönemi sona ermiş oldu.

Hayatımın dörtte üçü bir anda yok oldu. Vakit harcayacağım derslerim, Revir'de dolduracağım vardiyalarım yoktu artık. Ardiye'den malzeme alamaz, Balıkhane'deki aletleri kullanamaz, Arşiv'e giremezdim.

Bu durum ilk başta o kadar da kötü değildi. Kışortası şenliği fevkalade dikkat dağıtıcıydı. İşler ve dersler için endişelenmeme gerek kalmadığından zamanımı dilediğimce değerlendirmek ve dostlarımla beraber vakit geçirmekte serbesttim.

Derken bahar dönemi başladı. Dostlarımla görüşmeye devam etmeme karşın onlar kendi dersleriyle meşguldüler. Nehri daha sık aşar oldum. Denna henüz ortalarda yoktu, fakat Deoch ile Stanchion içki içmek ve çene çalmak için daima hazır dılar.

Threpe de ara sıra çıkageliyordu. Evine yemeğe gelmem için ısrarlarını sürdürse de hevesinin kırılmış olduğunu görebiliyordum. Duruşmam nehrin bu yakasındaki insanların da hoşuna gitmemişti ve hâlâ onunla ilgili öyküler anlatılıyordu. Saygın sosyal çevrelerde uzun bir zaman, belki de asla hoş karşılanmayacaktım.

Üniversite'den ayrılmayı düşündüm. Ortalarda görünmezsem insanların duruşmayı daha çabuk unutacaklarını biliyordum. İyi de nereye gidecektim? Aklıma gelen tek fikir Denna'yı bulmaya yönelik zayıf bir umutla Yll taraflarına uzanmaktı. Fakat bunun aptalca bir fikir olduğunun farkındaydım.

Harç ücreti için paraya ihtiyaç duymadığımdan Devi'ye olan borcumu ödemek istedim. Fakat ilk kez onu bulamadım. Günler geçtikçe endişelerim

arttı. Hatta kapısının altından özür dileyen bazı notlar bile attım. Ta ki Mola'dan onun tatile çıktığını ve yakın bir zamanda geri geleceğini öğrenene değin.

Günler geçti. Ben boş otururken kış yavaşça Üniversite'den çekildi. Pencerelerin köşelerindeki buzlar eridi, kar yığınları küçüldü ve ağaçlar ilk çiçeklerini açtı. Sonunda Simmon savrulan bir elbisenin altında o dönemin ilk çıplak bacağını gördü ve ilkbaharın geldiğini resmi olarak ilan etti.

Bir akşamüzeri Stanchion'la beraber metheglin içerken Threpe heyecandan neredeyse fıkır fıkır oynayarak kapıdan girdi. Beni ikinci kattaki özel bir masaya götürürken taşıdığı haber yüzünden her an patlayacak gibiydi.

Threpe ellerini masanın üstünde kavuşturdu. “Sana yerel bir hami bulamadığımız için ağımyı giderek daha açığa atar oldum. Yerel bir hamiye sahip olmak iyidir. Fakat yeterince nüfuzlu bir lordun desteğini alırsan onun nerede yaşadığının pek bir önemi yoktur.”

Başımı salladım. Kumpanyam Lord Greyfallow'un himayesinde dünyanın dört bir köşesini dolaşırdı.

Threpe sırttı. “Hiç Vintas'ta bulundun mu?”

“Olabilir,” dedim. Sonra yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce izah ettim. “Çocukluğumda epey yolculuk ettim. O kadar doğuya gidip gitmediğimi hatırlamıyorum.”

Başımı salladı. “Maer Alveron'un kim olduğunu biliyor musun?”

Biliyordum, ama Threpe'nin bizzat açıklamak için yanıp tutuştuğunu da görebiliyordum. “Bir şeyler hatırlar gibiyim...” diye üstü kapalı bir cevap verdim.

Threpe daha da sırttı. “‘Vintas Kralı kadar zengin’ deyimini bilir misin?”

Kafamı salladım.

“Eh, bu söz onu anlatıyor. İmparatorluk gelip herkesi demir yasasına ve *Yol Kitabı*'na tabi tutmadan önce onun büyük-büyük-büyükbabaları sahiden de Vintas krallarıymış. Yaklaşık bir düzine nesil önce kader o cilveyi yapmasaymış Vintas'ın kraliyet sülalesi Calanthisler değil Alveronlar olacakmış. Dostum Maer de bugün tahtta oturacakmış.”

“Dostun mu?” dedim takdirle. “Maer Alveron'la tanıştırıyor musun?”

Threpe çekingen bir el hareketi yaptı. “*Dost* biraz abartıya kaçabilir,” diye itiraf etti. “Birkaç yıldır yazışarak dünyanın yaşadığımız köşelerinden

birbirimize haber iletiyor, arada bir de ufak tefek yardımlarda bulunuyoruz. Bu yüzden *tanışık* olduğumuzu söylemek daha doğru.”

“Etkileyici bir tanışıklık. Peki nasıl biri?”

“Mektupları oldukça kibar. Benden birkaç kademe üstün olsa bile hiç büyüklük taslamıyor,” dedi Threpe alçakgönüllülükle. “Senin anlayacağın unvan ve taç hariç sapına kadar kral. Vintas kurulduğu zaman sülalesi tümel güçlerinden vazgeçmeyi reddetmiş. Bu da Kral Roderic’in yapabildiği her şeyi Maer’in de yapmaya yetkisi olduğu anlamına geliyor. Unvan bağışlayabilir, ordu kurabilir, para basabilir, vergi toplayabilir-”

Threpe başını sertçe iki yana salladı. “Ah, kendimi fazla kaptırıyorum,” deyip ceplerini yoklamaya başladı. “Daha dün ondan bir mektup aldım.” Bir kâğıt parçası çıkardı, açtı, sonra da genzini temizleyip okudu.

Oralarda dizlerine dek şairlere ve müzisyenlere gömülü olduğunu biliyorum. Benim de ağzı laf yapan genç bir adama ihtiyacım var. Severen’de bana uygun birini bulamıyorum. Ve açıkçası en iyiyi arıyorum.

Bu kişi her şeyden önce sözcükleri iyi kullanabilmeli. Bir tür müzisyense daha bile iyi. Onun dışında akıllı, tatlı dilli, terbiyeli, eğitilmiş ve ağzı sıkı olmasını arzuluyorum. Bu listeyi okuyunca herhalde niye bu tür birini bulmakta zorlandığımı anlamışsındır. Böyle az bulunur bir adam tanıyorsan onu yanıma gelmesi için teşvik et.

Bu kişiyi nerede kullanacağımı sana söylemek isterdim, fakat özel bir mesele söz konusu...

Threpe mektubu bir iki saniye daha inceledi. “İşte böyle sürüp gidiyor. Sonra da diyor ki, ‘Bahsi geçen meseleyle ilgili olarak biraz acelem var. Imre’de bu özellikleri taşıyan biri yoksa lütfen bana kuryeyle bir mektup yolla. Bana öyle birini gönderecek olursan da ondan acele etmesini iste.’” Dudaklarını sessizce oynatarak kâğıdı biraz daha taradı. “Hepsi bu kadar,” dedi nihayet ve mektubu arka ceplerinden birine soktu. “Ne düşünüyorsun?”

“Bana büyük bir iyilikte-”

“Evet evet.” Elini sabırsızca salladı. “Gururun okşandı. Geç bunları.” Ciddi bir ifadeyle öne doğru eğildi. “Gidecek misin? Derslerine,” deyip

batıya, Üniversite'den tarafa boşlamasına bir el hareketi yaptı, "bir iki dönem ara verebilecek misin?"

Genzimi temizledim. "Aslında ben de derslerimi bir müddet dışarıda sürdürmeyi düşünüyordum."

Kont kocaman sırtarak sandalyesinin koluna vurdu. "Güzel!" dedi gülerek. "Seni o pek kıymetli Üniversite'nden ölü bir şilincinin yumruğundaki bir peni gibi söküp almam gerekecek sanıyordum! Herhalde bunun hayatta bir kez eline geçebilecek harika bir fırsat olduğunu anlamışsındır." Muzip bir ifadeyle göz kırptı. "Hem senin gibi genç bir adam Vintas kralından daha zengin bir hamiyi zor bulur."

"Söylediklerinde biraz doğruluk payı var," diye itiraf ettim. İçimden de şöyle düşündüm: *Amyrleri ararken bundan daha iyi bir yardım almayı umabilir miydim?*

"Söylediklerime çok doğruluk payı var," dedi kıkırdayarak. "Ne zaman yola çıkabilirsin?"

Omuz silktim. "Yarın?"

Threpe bir kaşını kaldırdı. "Hiç ağırdan almıyorsun, değil mi?"

"Adam acelesi olduğunu söylemiş ve ben de geç kalmaktansa erken gitmeyi yeğlerim."

"Doğru. Doğru." Cebinden gümüş bir çarklı saat çıkardı, ona baktı, sonra da iç geçirip kapağını kapattı. "Bu geceyi senin için bir tavsiye mektubu yazarak uykusuz geçirmem gerekecek."

Pencereye bir göz attım. "Daha hava kararmadı bile," dedim. "Öyle bir şey ne kadar sürer ki?"

"Şşt," diye çıkıştı. "Ben yavaş yazarım, özellikle de Maer kadar önemli birine mektup yazıyorsam. Ayrıca seni güzelce tasvir etmem gerekiyor. Bu bile başlı başına zor bir iş."

"Öyleyse bırak sana yardım edeyim," dedim. "Benim yüzümden uykundan olmanı istemem." Gülümsedim. "Hem iyi bildiğim bir şey varsa o da kendi üstün özelliklerimdir."

Ertesi gün Üniversite'de tanıdığım herkese alelacele veda ettim. Wilem ile Simmon tüm içtenlikleriyle elimi sıkarken Auri bana neşeyle el salladı.

Kilvin işinden başını kaldırmaksızın homurdandı ve Üniversite'de değilken aklıma hiç sönmeyen fenerle ilgili fikirler gelirse onları not etmemi söyledi. Gözlüklerinin arkasından delici bakışlarla beni uzun uzun süzen Arwyl, geri döndüğüm zaman Revir'de bana bir yer olduğunu belirtti.

Diğer hocaların mesafeli tepkilerinden sonra Elxa Dal içimi rahatlatı. Özgürlüğümü biraz kıskandığını gülererek itiraf etti. Karşıma çıkan her deli dolu fırsatı sonuna kadar değerlendirmem tavsiyesinde bulundu. Eğer bin kilometre de haylazlıklarımı gizli tutmaya yetmiyorsa hiçbir şeyin yetmeyeceğini söyledi.

Elodin'i bulmam mümkün olmadı ve bürosunun kapısının altından bir not atmakla yetinmem gerekti. Tabii oraya hemen hemen hiç uğramadığı için notumu bulana kadar aylar geçebilirdi.

Yeni bir seyahat heybesi ve bir sempaticinin olmazsa olmazı birkaç öteberi satın aldım: balmumu, iplik ve tel, dikiş iğnesi ve misina. Fazla giysim olmadığı için onları heybeme yerleştirmekte zorlanmadım.

Yavaş yavaş heybemi hazırlarken tüm eşyalarımı yanıma alamayacağımı fark ettim. Bu durum beni hayrete düşürdü. Onca yıl boyunca sahip olduğum her şeyi üzerimde taşıyabilmişim, hatta bir elim boşta kalmıştı.

Fakat bu küçük tavan arası odaya taşındığımdan beri çeşitli ıvır zıvır edinmiş ve yarım kalmış projeler biriktirmiştim. Artık bir değil tam iki battaniyeye sahiptim. Tuttuğum birkaç sayfa ders notu, Balıkhane'den getirdiğim yarısı yazılı yuvarlak bir teneke parçası, tekrar birleştirebilir miyim diye parçalara ayırdığım bir çarklı saat de bunların arasındaydı.

Seyahat heybemi toparlamayı bitirdim, sonra da geri kalan her şeyi yatağımın ayakucundaki sandığa doldurdum. Eskimiş birkaç parça alet edevat, hesap yapmakta kullandığım kırık bir parça kara tahta, Auri'nin bana verdiği bir avuç hazineyi barındıran küçük bir tahta kutu...

Bunun akabinde aşağıya inip Anker'a ben geri dönene dek eşyalarımı bodrumda saklayıp saklayamayacağını sordum. Anker ben o ufacık, tavanı eğik odada kalmaya başlamadan orasının yıllardır boş durduğunu ve sadece depolama amacıyla kullanıldığını biraz utanarak itiraf etti. Geri döndüğüm zaman oda karşılığı müzik anlaşılmamızın devam edeceğine söz veririm odayı kimseye kiralamamaya razıydı. Bu teklifi seve seve kabul ettim ve lavta kutumu omzuma vurup kapıya yöneldim.

Elodin'i Taşköprü'de bulmak beni pek şaşırtmadı. Şu günlerde Baş İsimci'nin yaptığı çok az şey beni şaşırtıyordu. Adam köprü'nün kenarındaki, bele kadar gelen taş duvara oturmuş, çıplak ayaklarını otuz metre aşağıdaki nehre doğru sallamaktaydı.

"Merhaba Kvothe," dedi gözlerini çalkantılı sulardan ayırmadan.

“Merhaba Elodin Hoca,” dedim. “Korkarım bir iki dönemliğine Üniversite’den ayrılmam gerekiyor.”

“Gerçekten korkuyor musun?” Alçak, yankılı sesinde belli belirsiz bir keyif sezdim.

Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. “Lafın gelişi öyle söyledim.”

“Laflarımızın gelişi isimlerin resimleri gibidir. Müphem, zayıf isimlere benzeseler bile yine de isimdirler. Onlara dikkat et.” Bana baktı. “Gel otur biraz.”

Tam bir bahane bulacaktım ki tereddüt ettim. Elodin ne de olsa sponsorumdu. Lavtama ve seyahat heybemi köprünün düz taşlarına bıraktım. Çocuksu yüzünde sevecen bir tebessüm beliren Elodin, duvarda oturduğu yerin yanına avcuyla vurarak beni oturmaya devam etti.

Köprünün kenarından biraz kaygıyla aşağı baktım. “Oturmasam daha iyi Elodin Hoca.”

Bana sitemli bir bakış attı. “İhtiyat bir gizemciye yakışır. Güvence bir isimciye. Korkuysa ikisine de yakışmaz. Sana da yakışmıyor.” Taşa bu sefer daha sert vurdu.

Dikkatle duvara çıktım ve ayaklarımı aşağı sarkıttım. Manzara muhteşem, hatta soluk kesiciydi.

“Rüzgârı görebiliyor musun?”

Denedim. Bir an için sanki... hayır. Hiçbir şey yoktu. Başımı iki yana salladım. Elodin kayıtsızca omuz silktiye de biraz hayal kırıklığına uğradığını hissettim. “Burası bir isimci için güzel bir yer. Neden söyle.”

Etrafıma bakındım. “Rüzgârı bol, suyu güçlü, taşı eski.”

“İyi bir cevap.” Sesinde içten bir memnuniyet işittim. “Ama bir sebep daha var. Taş, su ve rüzgâr başka yerlerde de bulunur. Burayı farklı kılan ne?”

Etrafıma bakınarak bir müddet düşündüm, sonra da kafa salladım. “Bilmiyorum.”

“Bir iyi cevap daha. Bunu daima hatırla.”

Devam etmesini bekledim. Etmeyince de sordum: “Burayı iyi bir yer yapan ne?”

Elodin sorumu yanıtlamadan önce uzun uzun suya baktı. “Burası bir kenar,” dedi sonunda. “Düşme ihtimalinin olduğu yüksek bir yer. Kenarlardan bakıldığı zaman her şey daha kolay görülür. Tehlike uyuyan

zihni uyandırır. Bazı şeylere netlik kazandırır. Görmek isimci olmanın parçasıdır.”

“Peki ya düşmek?” diye sordum.

“Düşersen düşersin,” dedi Elodin, omuz silkerek. “Bazen düşmek de bize bir şeyler öğretir. Rüyalardan uyanmadan hemen önce çoğunlukla düşersin.”

Bir süre ikimiz de düşüncelere daldık. Gözlerimi kapatıp rüzgârın adını duymaya çalıştım. Aşağıdaki suyu işitiyor, avuçlarımın altındaki köprüyü hissedebiliyordum. Başka hiçbir şey yoktu.

“Bir öğrenci Üniversite’den bir dönemliğine ayrıldığı zaman ne derlerdi biliyor musun?” diye sordu Elodin.

Başımı sağa sola salladım.

“Rüzgârı kovaladığını,” dedi kıkırdarak.

“Bu deyimi duymuştum.”

“Duydun demek? Senin için nasıl bir anlam ifade etti?”

Sözcüklerimi seçmek için biraz duraksadım. “Uçarı bir havası var. Öğrenci haylazlık etmeye gidiyormuş gibi.”

Elodin başıyla olumladı. “Çoğu öğrenci uçarı sebeplerden veya uçarı şeylerin peşinden koşmak istediğinden gider.” Tam altındaki nehre bakmak için öne eğildi. “Ama hep o anlama gelmiyordu.”

“Öyle mi?”

“Hayır.” Tekrar doğruldu. “Uzun zaman evvel tüm öğrenciler isimci olmaya özenirken durum daha farklıydı.” Bir parmağını yalayıp havaya kaldırdı. “Yeni yetme isimcilerin çoğunun bulmaları için teşvik edildiği isim rüzgârınkıydı. Öğrenciler o ismi bulduktan sonra uyuyan zihinleri uyanırdı ve öteki isimleri bulmaları kolaylaşırdı.

“Ama bazı öğrenciler rüzgârın adını bulmakta zorlanırlardı. Burada çok az kenar, çok az risk vardı. O yüzden vahşi, eğitimsiz diyarlara giderlerdi. Şanslarını ararlar, maceralar yaşarlar, sırların ve hazinelerin peşinden koşarlardı...” Bana baktı. “Fakat asıl aradıkları rüzgârın adıydı.”

Biri köprüye gelince konuşmamıza bir süre ara verdik. Gelen adam siyah saçlı, ekşi yüzlü biriydi. Başını çevirmeden bizi göz ucuyla süzdü; arkamızdan geçerken beni köprüden aşağı atmasının ne kadar kolay olacağını düşünmemeye çalıştım.

Sonra bizi geride bıraktı. Elodin bezgin bir nefes verip sözlerine devam etti. “İşler değişti. Artık eskisinden de daha az kenar mevcut. Dünya daha

uygar. Daha az sihir, daha çok sır ve rüzgârın adını bilen sadece bir avuç insan var.

“Siz de biliyorsunuz, değil mi?” diye sordum.

Elodin başını salladı. “Mekândan mekâna değişiyor, ama şekli değiştikçe onu nasıl dinleyeceğimi biliyorum.” Gülerek omzumu sıvazladı. “Artık gitmelisin. Rüzgârı kovala. Ara sıra tehlikeye atılmaktan çekinme.” Gülümsedi. “Tabii aşırıya kaçmadan.”

Bacaklarımı arkama doğru savurdum. Kalın duvardan atladım ve lavta kutumla seyahat heybemi tekrar omzuma astım. Fakat tam Imre’ye doğru yola çıkacakken Elodin’in sesi beni durdurdu. “Kvothe.”

Döndüğümde Elodin’in köprünün kenarından eğildiğini gördüm. Okullu bir çocuk gibi sırtıyordu. “Şans için tükür.”

Devi kapıyı benim için aralayınca gözleri hayretle büyüdü. “Vay canına,” dedi, bir kâğıt parçasını dramatik bir edayla göğsüne bastırarak. Onun kapısının altından attığım notlardan biri olduğunu anladım. “Gizli hayranım gelmiş.”

“Borcumu ödemeye çalışıyordum,” dedim. “Tam dört kez uğradım.”

“Yürümek iyi gelmiştir,” dedi halden anlamayan neşeli bir sesle. Beni içeri buyur etti ve kapıyı arkamdan sürgüledi. Odadaki koku...

Burnumu çektim. “Bu koku da ne?” diye sordum.

Yüzünde esefli bir ifade belirdi. “Armut olması gerekiyordu.”

Lavta kutumla seyahat heybemi yere bırakıp masanın karşısına oturdum. Bütün çabalarımın rağmen gözlerim kararmış siyah halkaya çevrildi.

Devi açık kıvılcık renkli saçlarını savurup gözlerimin içine baktı. “Rövanşa ne dersin?” diye sordu, dudaklarını kıvrarak. “Grem olsun olmasın seninle hâlâ başa çıkabilirim. Mışıl mışıl uyurken bile seni alt edebilirim.”

“Meraklanmadım desem yalan olur,” dedim. “Ama ondan önce iş meselelerini halletmemiz gerekiyor.”

“Pekâlâ,” dedi Devi. “Sahiden borcunun tamamını ödeyecek misin? Kendine nihayet bir hami bulabildin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Ama harika bir fırsat yakaladım. Çok iyi bir hami bulabilme fırsatı.” Duraksadım. “Vintas’ta.”

Devi bir kaşını kaldırdı. “Epey de uzakmış,” dedi imalı bir ifadeyle. “Dünyanın öteki ucuna gitmeden önce borcunu kapatmak için uğradığına sevindim. Ne zaman geri geleceğini kim bilir?”

“Doğru,” dedim. “Fakat maddi anlamda kendimi beklenmedik bir durumda buldum.”

Devi sözümü bitirmemi bile beklemeden başını iki yana sallamaya başladı. “Kesinlikle hayır. Bana zaten dokuz talent borçlusun. Kasabadan ayrıldığın gün sana daha çok para verecek değilim.”

Kendimi savunurcasına ellerimi kaldırdım. “Yanlış anladın,” dedim. Kesemi açıp talentleri ve mangırları masaya döktüm. Denna’nın yüzüğü de çıkanlar arasındaydı ve masanın kenarından düşmeden evvel onu durdurdum.

Önümdeki para yığınının, on üç talentten biraz daha fazla bir meblağı işaret ettim. “Sahip olduğum bütün para bu,” dedim. “Bununla en kısa zamanda Severen’e gitmem gerekiyor. Bin beş yüz kilometreden daha uzağa. Yani en azından bir gemiye binmek zorundayım. Yeme içme. Yatacak yer. Araba bileti veya kiralık at.”

Bunları tek tek sayarken uygun bir para miktarını masanın bir tarafından ötekine kaydırdım. “Nihayet Severen’e vardığımda da pejmürde bir müzisyen gibi görünmeden soyluların arasına karışmamı sağlayacak giysiler almam lazım.” Paranın bir kısmını daha aktardım.

Geride kalan az sayıdaki sikkeyi işaret ettim. “Bu da sana olan borcumu ödemek için yeterli param kalmadığı anlamına geliyor.”

Devi beni bitiştirdiği parmaklarının üzerinden izliyordu. “Anlıyorum,” dedi ciddiyetle. “Öyleyse borcunu kapatman için farklı bir yol bulmalıyız.”

“Ben şöyle düşündüm,” dedim. “İleride geri döndüğüm zaman geri almak üzere sana teminat bırakabilirim.”

Gözleri lavta kutumun ince, koyu renkli suretine çevrildi.

“Lavtam olmaz,” dedim hemen. “Ona ihtiyacım var.”

“Ne öyleyse?” diye sordu. “Teminat gösterebileceğin bir şeyin olmadığını söyledin.”

“Birkaç şeyim var,” diyerek seyahat heybemi eşeledim ve bir kitap çıkardım.

Devi’nin gözleri parladı. Sonra da kitabın sırtını okudu. “*Söylem ve Mantık?*” Yüzünü buruşturdu.

“Ben de aynı fikirdeyim,” dedim. “Ama yine de değerli. Özellikle de benim için. Ayrıca...” Pelerininin cebine uzanıp el lambamı çıkardım. “...bu var. Bizzat tasarladığım bir sempati lambası. Odaklı bir ışık huzmesine ve kademeli bir çalıştırma düğmesine sahip.”

Devi kendi kendine baş sallayarak lambayı masadan aldı. “Bunu hatırlıyorum,” dedi. “Daha önceden Kilvin’e sözün olduğu için bu şeyi veremeyeceğini söylemiştin. Değişen ne?”

Üçte ikisi yalan olan büyük bir tebessüm ettim. “Zaten bunu mükemmel bir teminat haline getiren de verdiğim o söz,” dedim. “Bu lambayı Kilvin’e götürürsen sırf onu senin...” Genzimi temizledim. “Kirli ellerinden almış olmak için büyük bir ücret ödeyecektir.”

Devi başparmağını kullanarak dalgın bir edayla düğmeyi açıp kapadı ve ışığı loştan parlağa, sonra yine loşa çevirdi. “Bunun aynı zamanda bir şart olduğunu düşünsem yanılır mıyım? Yani geri gelmezsen bunu Kilvin’e götürmemin?”

“Beni çok iyi tanıyorsun,” dedim. “Neredeyse utanacağım.”

Devi lambayı kitabımın yanına bıraktı ve burnundan yavaş bir soluk aldı. “Sadece senin gözünde değeri olan bir kitap,” dedi. “Ve sadece Kilvin’in gözünde değeri olan bir lamba.” Başını iki yana salladı. “Bu hiç de cazip bir teklif değil.”

İçim cız ederek omzuma uzandım ve kabiliyet mızıkamı çıkartıp onu da masaya bıraktım. “Bu gümüştür,” dedim. “Ve az bulunur. Ayrıca onunla Eolian’a bedavaya girebilirsin.”

“Ne olduğunu biliyorum.” Devi mızıkayı alıp keskin bir gözle inceledi. Sonra parmağını bana doğrulttu. “Bir de yüzüğün var.”

Donup kaldım. “O benim değil ki sana vereyim.”

Devi güldü. “Ama senin cebinde, öyle değil mi?” Parmaklarını şıklattı. “Hadi ama. Ver de bir bakayım.”

Yüzüğü cebimden çıkarsam da ona vermedim. “Bunu bulmak için büyük bir zahmete katlandım,” dedim. “Bu yüzüğü Ambrose bir dostumdan aldı. Geri vermek için o dostumla karşılaşmayı bekliyorum.”

Devi elini indirmeden sessizce bekledi. Az sonra yüzüğü avcuna bıraktım.

Yüzüğü fenere tutarak öne doğru eğildi ve şirin yüzündeki bir gözünü kısarak onu inceledi. “Taşı güzelmiş,” dedi beğeniyle.

“Çerçevesi de yeni,” dedim sefil bir halde.

Devi yüzüğü kitabın üstündeki mızıkanın ve el lambasının yanına dikkatle bıraktı. “Anlaşma şöyle,” dedi. “Dokuz talentlik borcuna karşılık bunları teminat olarak saklayacağım. Bir yıllığına.”

“Bir yıl ve bir gün,” dedim.

Dudaklarının köşesi bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı. “Ne kadar da masalsı. Pekâlâ. Bunlar borcunu bir yıl ve bir günlüğüne erteleyecek. Bu zamanın sonunda borcunu hâlâ ödememişsen bu eşyalar üzerindeki hakkını yitireceksin ve borcun silinecek.” Tebessümü sertleşti. “Tabii belli bir bilgi karşılığında hepsini geri vermeye razı olabilirim.”

Uzaktaki çan kulesinin sesini duydum ve derin bir nefes aldım. Threpe’yle olan buluşmama şimdiden geç kalmıştım ve pazarlık etmek için fazla vaktim yoktu. “Kabul,” dedim asabice. “Ama yüzüğü güvenli bir yere kaldıracaksın. Senin olana dek onu takamazsm.”

Devi kaşlarını çatı. “Böyle bir-”

“Bu kesin bir şart,” dedim ciddiyetle. “Yüzük bir dostuma ait. Dostum için çok kıymetli. Ambrose’tan geri alana kadar katlandığım onca şeyden sonra onu bir başkasının parmağında görmek istemiyorum.”

Hiçbir şey söylemeyen Devi’nin şirin yüzüne haşin bir ifade hâkimdi. Ben de kendi haşin yüz ifademe bürünerek gözlerinin içine baktım. Gerektiğinde haşin bir ifadeye bürünmekte üstüme yoktur.

Aramızdaki sessizlik uzayıp gitti.

“Peki!” dedi en sonunda.

El sıkıştık. “Bir yıl ve bir gün,” dedim.

Elli Birinci Bölüm

Her Bilge Adamın Korkusu

Eolian'a ulaştığımda, beni beklemekte olan Threpe sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Bir saatten daha kısa zaman içinde nehirden aşağı doğru yola çıkacak bir gemi bulunduğunu söyledi. Dahası Tarbean'a kadar yolculuk ücretimi ödemişti. Oraya vardıktan sonra doğuya gitmenin bir yolunu kolayca bulabilirdim.

İkimiz birlikte alelacele rıhtıma yollandık. Biz geldiğimizde gemi kalkış için son hazırlıklarını yapıyordu. Tempolu yürüyüşümüzden dolayı suratı kıpkırmızı kesilmiş ve soluk soluğa kalmış olan Threpe, üç dakikalık bir zaman diliminde bana bir ömür yetecek nasihatler savurdu.

"Maer'in damarlarındaki kan eski mi eskidir," dedi. "Buralardaki büyük-büyükbabalarının bile kim olduğunu bilmeyen ufak tefek soylular gibi değildir. Ona saygıda kusur etme."

Gözlerimi yuvarladım. Niçin herkes benden hep kötü davranmamı bekliyordu?

"Ve unutma," dedi. "Para heveslisi gibi gözükersen herkes seni taşralı kabul eder. Böyle bir şey olursa kimse seni ciddiye almaz. Seni oraya dostuma bir lütufta bulunmak için gönderiyorum. Bu ortada büyük bahislerin döndüğü bir oyundur. Hem ne derler bilirsin: lütuf beraberinde şans getirir. Birini bulursan diğerine de kavuşursun. Hani Teccam'ın bir sözü var. 'Ufaktır bir somun ekmeğin bedeli, o yüzden herkes sahiptir somuna...'"

"...ama bazı şeylere paha biçilemez; mesela toprak, aşk ve kahkaha," diye bitirdim. Aslında bu söz İkinci Gregan'a aitti, fakat Threpe'yi düzeltmekle uğraşmadım.

“Hey!” diye geminin güvertesinden bize bağırdı esmer, sakallı bir adam. “Beklediğimiz bir tayfa kaldı ve Kaptan çirkin bir fahişe kadar kızgın. Herif iki dakika içinde gelmezse gideceğine yeminler ediyor. O zamana kadar binseniz iyi olur.” Cevap beklemeden uzaklaştı.

“Ona ekselansları diye hitap et,” diye devam etti Threpe, sözü hiç kesilmemiş gibi. “Ve unutma: çok duyulmak istiyorsan az konuş. Ah!” Göğüs cebinden mühürlü bir mektup çıkardı. “İşte tavsiye mektubun. Maer gelişini beklesin diye bir tane de kuryeyle gönderebilirim.”

Ona geniş bir tebessüm ederek kolunu sıktım. “Teşekkürler Denn,” dedim tüm içtenliğimle. “Her şey için. Bu yaptıklarına tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım.”

Threpe elini sallayarak sözlerimi geçiştirdi. “Harika bir iş çıkaracağını biliyorum. Sen akıllı bir çocuksun. Tabii oraya vardığın zaman ilk işin iyi bir terzi bulmak olsun. Oranın modası buranınkinden farklıdır. Hani derler ya: bir kadını davranışlarından, bir adamıysa kıyafetinden tanı.”

Diz çöküp lavta kutumu açtım. Lavtayı kenara çektikten sonra gizli bölmeye bastırdım ve çevirerek kapağını açtım. Threpe’nin mühürlü mektubunu oraya sıkıştırdım. Nina’nın çizimini barındıran içi boş boynuzu ve kurutulmuş elmalarla dolu bir keseyi bölmeye daha önceden yerleştirmiştım. Aslında elma kurusunun özel bir tarafı yoktu, ama kanımca lavta kutunuzda gizli bir bölme varsa ve onu bir şeyler gizlemekte kullanmıyorsanız aklınızdan zorunuz var demektir.

Tokaları tek tek iterek kapağı yerine oturttum, sonra da ayağa kalktım ve eşyalarımı alarak gemiye binmeye hazırlandım.

Threpe ansızın omzumu kavradı. “Neredeyse unutuyordum! Alveron mektuplarının birinde erkânındaki genç adamların kumar oynadığından bahsetmişti. Bunun içler acısı bir alışkanlık olduğunu düşünüyor, yani kumardan uzak dur. Ve şunu hep hatırla: küçük kar yığınları eriyince büyük sellere sebep olur, bu yüzden mevsim değişikliklerine karşı gözünü hep açık tut.”

Birinin rıhtımda bize doğru koştuğunu gördüm. Daha evvelden Taşkoprü’de Elodin’le benim yanımdan geçen o ekşi yüzlü adamdı. Kolunun altında beze sarılı bir bohça tutuyordu.

“Bu gelen herhalde kayıp denizcimiz,” dedim. “Artık binsem iyi olacak.” Threpe’ye çabucak sarıldım ve o bana başka bir nasihatle bulunmadan evvel uzaklaşmaya çalıştım.

Fakat ben tam dönerken kolumu yakaladı. “Oraya giderken dikkatli ol,” dedi kaygılı bir yüz ifadesiyle. “Unutma, her bilge adamın korktuğu üç şey vardır: fırtınalı bir deniz, aysız bir gece ve yumuşak başlı birinin öfkesi.”

Denizci yanımızdan hızla geçti ve iskele kalasını koşarak katetti. Üstelik bunu yaparken kalasın ayakları altında nasıl sarsılıp takırdadığına hiç aldırış etmedi. Threpe’ye güven veren bir tebessüm ettim ve denizcinin peşinden gittim. Koyu tenli iki adam kalası güverteye çekerken Threpe’nin el sallayarak ettiği son vedaya aynı şekilde karşılık verdim.

Emirler bağırıldı, denizciler sağa sola koşuşturdu ve gemi harekete geçti. Nehirden aşağıya, Tarbean’a, denize baktım.

Elli İkinci Bölüm

Kısa Bir Yolculuk

Rotam oldukça basitti. Akıntı yönünde Tarbean'a doğru gidecek, Yırtık Boğaz'dan geçecek, Junpui istikametinde kıyı boyunca ilerleyecek, sonra da Arrand Nehri'nden yukarı çıkacaktım. Karayoluna göre dolambaçlı olsa bile böylesi uzun vadede daha iyiydi. Bir kiralama fişi alıp her fırsatta at değiştirsem bile karadan Severen'e varmam neredeyse üç dönü sürer, üstelik bu zamanın büyük bölümü Atur'da ve Küçük Krallıklar'da geçerdi. Sadece rahipler ve budalalar dünyanın o bölgesindeki yolların güvenli olmasını beklerlerdi.

Deniz yolculuğu katetmem gereken mesafeyi birkaç yüz kilometre artıyordu, fakat denizdeki gemilerin bir yoldaki dönemeçleri takip etmeleri gerekmez. Ayrıca iyi bir at bir gemiden daha hızlı gidebilse de hiç dinlenmeden gece gündüz at binemezsiniz. Deniz yolculuğu havaya bağlı olarak bir düzine gün kadar sürecekti.

Merakım da bu seyahatten memnundu. Nehirden daha büyük bir su kütlesinde hiç bulunmamıştım. Tek endişem rüzgârların, dalgaların ve denizcilerinkinden başka hiçbir şeyin ahbablığı olmadan canımın sıkılabileceğiydi.

Yolculuk esnasında bir dizi talihsiz olayla karşılaştım.

Özetlemek gerekirse başımdan bir fırtına, korsanlık, ihanet ve gemi kazası geçti; fakat bu sırayla değil. Ayrıca bazdan kahramanca, bazılarıysa akılsızca, kimi zekice ve kimi cesurca şeyler de yaptığımı söylememe gerek yoktur herhalde.

Seyahatim sırasında soyuldum, boğuldum ve Junpui sokaklarında beş parasız kalakaldım. Hayatta kalabilmek amacıyla bir lokma ekmek için

dilendim, bir adamın pabuçlarını çaldım ve şiir okudum. Bu sonuncusu ne kadar çaresiz bir duruma düştüğümü diğerk hepsinden daha net gösteriyor olsa gerek.

Yine de, bu olayların hikâyesinin özüyle fazla ilgisi bulunmadığından, daha önemli şeyler için onları atlayacağım. Uzun sözün kısası Severen'e ulaşmam on altı günümü aldı. Beklediğimden biraz daha uzun sürdüğü kesindi, fakat yolculuğumun hiçbir kısmında canım sıkılmadı.

Elli Üçüncü Bölüm

Sarp

Severen'in kapılarından perişan, beş parasız ve aç bir vaziyette topallayarak girdim. Açlığa yabancı değilimdir. Onun içinizde aldığı sayısız boş şekli bilirim. O günkü açlığım korkunç sayılmazdı. Bir gün önce iki elma ve bir miktar domuz eti yediğim için sadece acı vericiydi. İnsanı zayıf ve titrek bir vaziyette bırakan o feci açlığa henüz dönüşmemişti yani. En az sekiz saat daha güvendeydim.

Son iki dönü içerisinde sahip olduğum her şey kaybolmuş, yok olmuş, çalınmış veya terk edilmişti. Tek istisna lavtamdı. Denna'nın hediye ettiği harikulade lavta kutusu yolculuğum esnasında maliyetinin on katını çıkarmıştı. Bir defa hayatımı kurtarmasına ilaveten lavtamı, Threpe'nin tavsiye mektubunu ve Nina'nın paha biçilmez Chandrialılar çizimini korumuştı.

Mallarımın listesine herhangi bir giysi eklemediğime herhalde dikkat etmişsinizdir. Bunun iki geçerli sebebi var. Birincisi, üzerimdeki yırtık pırtık paçavralara hakikati kopma noktasına kadar gerdirmeksizin giysi diyemezsiniz. İkinci sebep de onları çalmış olmamdı. Bu yüzden üzerlerinde hak iddia edemezdim.

En sinir bozucu şeyse Fela'nın pelerininin kaybıydı. Junpui'deyken onu yırtıp sargı bezi olarak kullanmam gerekmişti. Neredeyse onun kadar kötü bir diğer husus da, bin bir güçlkle elde ettiğim gremimin o sırada Centhe Denizi'nin soğuk ve derin sularında bir yerde yatıyor olmasıydı.

Severen şehri yüksek, beyaz bir falez tarafından birbirine eşit olmayan iki farklı parçaya ayrılmıştı. Şehirdeki işlerin büyük bölümü kentin daha

büyük kısmında, yani Sarp diye münasip bir şekilde adlandırılmış bu falezin eteklerinde yürütülüyordu.

Sarp'ın tepesinde şehrin çok daha küçük olan diğer bölümü yer alıyordu. Bu kısım genellikle aristokrasiye ve zengin tüccarlara ait köşkler ile malikânelerden oluşmaktaydı. Burada ayrıca üst sınıfın ihtiyaçlarını karşılayan bir dizi terzi, ahır, tiyatro ve genelev mevcuttu.

Bembeyaz taş kayalık sırf soylular kırsal kesimi daha iyi görebilsinler diye gökyüzüne doğru dimdik yükseltilmişti sanki. Falez kuzeydoğuya ve güneye uzadıkça yüksekliğini ve heybetini yitiriyordu, fakat Severen'in kestiği yerde tam altmış metre yüksekliğindeydi ve bir bahçe duvarı kadar dikti.

Kentin göbeğinde yarımada şeklindeki geniş bir falez parçası Sarp'tan çıkıntı yapmaktaydı. Bu kayalığın üzerine Maer Alveron'un sarayı tünemişti. Binanın solgun taş duvarları aşağıdaki şehrin her yerinden görülebiliyordu. Bu da Maer'in atalarından kalma ev size tepeden bakıyormuş gibi yıldırıcı bir etki yaratıyordu.

O binayı cebimde para ve sırtımda doğru düzgün bir kıyafet olmadan görmek oldukça cesaret kırıcıydı. Şehre gelmeden önce, o perişan halimle bile olsa Threpe'nin mektubunu dosdoğru Maer'e götürmeyi planlamıştım, fakat yüksek taş duvarlara bakarken muhtemelen kapıdan içeri alınmayacağımı anladım. Pis bir dilenciden farksızdım.

Elimde az miktarda kaynak ve daha da az sayıda seçenek vardı. Babasının biraz güneyde kalan baronluğundaki Ambrose dışında tüm Vintas'ta tanıdığım tek bir kişi bile bulunmuyordu.

Dilendiğim ve hırsızlık yaptığım olmuştu, fakat sadece başka bir seçeneğim kalmadığında. Bunlar tehlikeli uğraşlardır ve sadece bir budala iyi tanımadığı bir şehirde öyle şeyler yapmaya kalkışır, hele ki yepyeni bir ülkede olsun. Burada, Vintas'ta hangi kanunları çiğneyebileceğimi dahi bilmiyordum.

O yüzden dişimi sıktım ve sahip olduğum yegâne seçeneği değerlendirdim. Kentin iyice bölümlerinden birinde bir rehinci dükkânı bulana kadar Aşağı Severen'in parke döşeli yollarında yalınayak yürüdüm.

Yaklaşık bir saat boyunca sokağın karşısında durdum ve bulduğum dükkâna bakarak girip çıkan insanları seyrettim. Bir yandan da daha iyi bir seçenek bulmaya çalıştım, fakat yoktu. Ben de Threpe'nin mektubunu ve Nina'nın resmini lavta kutumun gizli bölmesinden çıkardım, karşıdan

karşıya geçtim ve hem lavtamı hem de kutusunu sekiz gümüş baş ve bir dönü pusulası karşılığında rehin bıraktım.

Eğer yolunuzun rehinci dükkânlarına düşmesini gerektirmeyen kolay bir yaşantı sürdürüseniz durun açıklayayım. Pusula bir tür faturaydı ve onu kullanarak on bir gün içerisinde lavtamı aynı miktarda para karşılığında geri alabilirdim. On ikinci gündeysel eşyalarım rehincinin malı haline gelirdi ve adam hiç şüphesiz onları aldığı fiyatın on katına satardı.

Sokağa çıktığım zaman sikkeleri şöyle bir tarttım. Aşına olduğum Cealldim sikkelerine veya ağır Birleşik Eyaletler penilerine kıyasla ince ve hafif gözüküyorlardı. Yine de para dünyanın her yerinde aynı şekilde harcanır: yedi baş bana bir beyefendinin giydiğı türden iyi bir takım kıyafete ek olarak bir çift yumuşak deri çizme satın aldı. Geriye kalan para da saç ve sakal tıraşına, hamama ve son üç gün içinde yediğim ilk doyurucu yemeğe gitti. Tüm bunların ardından yine sıfırı tüketmiş olsam da artık kendime çok daha fazla güveniyordum.

Yine de Maer'e ulaşmamın zor olacağını bilincindeydim. Onunki gibi bir güce sahip adamlar koruma katmanlarının altında yaşarlar. Bu katmanları aşmanın geleneksel ve incelik gerektiren yolları vardır: tanıtımlar ve görüşmeler, mesajlar ve toplantılar, kartvizitler ve yalakalıklar.

Fakat lavtamı rehinden kurtarmak için yalnızca on bir günüm olduğundan vaktim bu tür şeylerle uğraşamayacak kadar kısıtlıydı. Alveron'la çabucak irtibata geçmem gerekiyordu.

Ben de Sarp'ın eteklerine kadar gittim ve seçkin müşterilere hizmet veren küçük bir kafe buldum. Geride kalan az sayıdaki sikkelerimden birini kullanarak bir bardak sıcak çikolata aldım ve sokağın karşısındaki tuhafiyeciye bakan bir sandalyeye yerleştim.

Sonraki birkaç saat boyunca o tür yerlerden eksik olmayan dedikoduları dinledim. Dahası, istersem bardağımı doldurmak için hazır bekleyen zeki ve genç bir oğlanın güvenini kazandım. Onun yardımı ve biraz kulak misafirliğiyle kısa zaman içinde Maer'in erkânı hakkında epey bilgi edindim.

Sonunda gölgeler uzadı ve harekete geçme vaktinin geldiğine karar verdim. Oğlanı yanıma çağırıp sokağın karşısını işaret ettim. “Şu beyefendiyi görüyor musun? Kırmızı yelekli olanı?”

“Evet bayım.”

“Onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Silahtar Bergon.”

Ondan daha önemli birine ihtiyacım vardı. “Peki şu berbat sarı şapkayı takan asabi görünümlü adamı?”

Oğlan gülümsedi. “O Baronet Pettur.”

Mükemmel. Ayağa kalkıp Jim’in omzunu sıvazladım. “Böyle bir hafızan oldukça sırtın yere gelmez. Kendine iyi bak.” Ona bir yarım peni verdim ve baronetin koyu yeşil renkli bir top kadife kumaşı yoklamakta olduğu yere doğru ağır adımlarla ilerledim.

Sosyal sınıflar arasında Edema Ruhlardan daha aşağısı olmadığını söylememe herhalde gerek yoktur. Soyum bir yana, ben topraksız bir vatandaştım. Bu da sosyal sıralama bazında baronetin benden çok daha yukarıda olduğu anlamına geliyordu. Öyle ki o bir yıldız olsaydı onu çıplak gözle göremezdim. Benim konumumdaki bir insan ona ‘lordum’ diye hitap etmeli, onunla göz temasından kaçınmalı ve tevazu göstererek önünde yerlere kadar eğilmeliydi.

Ama en doğrusu benim sosyal konumumdaki bir insanın onunla hiç konuşmamasıydı.

Birleşik Eyaletler’de durum tabii ki daha farklıydı. Hele hele Üniversite bilhassa eşitlikçiydi. Fakat orada bile asilzadeler hâlâ zengin, güçlü ve nüfuzluydu. Ambrose gibi insanlar daima benim gibileri çiğner geçerlerdi. Ve başı sıkışacak olursa Ambrose insanları susturarak ya da bir yargıca rüşvet vererek kendini daima kurtarabilirdi.

Fakat artık Vintas’taydım. Ambrose’un burada bir yargıca rüşvet vermesine gerek yoktu. Sokakta yalınayak ve çamur içinde yürürken Baronet Pettur’a kazara çarpacak olursam beni ölesiye kırbaçlatabilir, sonra da halkı rahatsız ettiğim için beni inzibatlara tutuklattırmaya kalkabilirdi. Üstelik inzibatlar bu isteği seve seve yerine getirirlerdi.

Müsaade edin daha açık konuşayım. Birleşik Eyaletler’de seçkinler güce ve paraya sahip insanlardır. Vintas’taysa güce, paraya ve *ayrıcalığa* sahiptirler. Çoğu kural onları bağlamaz.

Yani Vintas’ta sosyal konum her şeyden önemlidir.

Eğer baronet ondan aşağıda yer aldığı bilseydi bana kelimenin tam anlamıyla büyüklük taslardı.

Fakat eğer...

Sokağın karşısındaki baronete doğru yürürken omuzlarımı kabarttım ve çenemi biraz kaldırdım. Ensemi kasıp gözlerimi de biraz kıstım. Sanki bütün o sokak bana aitti, ama o esnada beni hayal kırıklığına uğratiyordu.

“Baronet Pettur?” dedim sertçe.

Adam başını kaldırdı ve beni tanıyıp tanımadığına karar veremezmişçesine şaşkın bir tebessüm etti. “Evet?”

Kısa bir jestle Sarp’ı işaret ettim. “Beni derhal sarayına götürürseniz Maer’e büyük bir hizmette bulunmuş olursunuz.” Yüz ifademi sert, hatta neredeyse öfkeli tutmayı ihmal etmedim.

“Şey, elbette.” Adamın sesi hiç de kendinden emin çıkmıyordu. Kafasında soru işaretleri belirdiğini, bahanelerin su yüzüne çıkmaya başladığını sezebiliyordum. “Ama-”

En kibirli bakışımı baronetin yüzüne diktim. Edemalar toplumun en alt kademesinde bulunabilirler, fakat onlardan daha iyi aktörler yoktur. Ben sahnelerde büyümüştüm ve babam asil bir kral rolünü öyle iyi oynardı ki o sahneye giriş yaptığı zaman şapkasını çıkaran seyirciler olurdu.

Bakışlarımı akik kadar sertleştirdim ve al yanaklı adamı üzerine bahis oynamakta kararsız kaldığım bir at gibi tepeden tırnağa süzdüm. “Mesele bu kadar acil olmasaydı sizi asla böyle bir zahmete sokmazdım.” Tereddüt ettim, sonra gönülsüz bir ekleme yaptım. “Bayım.”

Baronet Pettur gözlerimin içine baktı. Biraz dengesini yitirmiş gibiydi, ama umduğum kadar değil. Çoğu soylu gibi o da kendini herkesten üstün görüyordu ve burun kıvrıp beni küçümsemesini önleyen tek şey kararsızlığıydı. Adımı ve onu nereden tanıdığımı sorarak beni kızdırma riskine girip girmemeye karar vermek ister gibi o da beni süzdü.

Fakat başvurabileceğim son bir numaram vardı. Aylar evvel Denna’yı ziyarete gittiğim gün Gri Adam’daki kapı görevlisinin kullandığı o ince ve keskin tebessüme büründüm. Önceden de belirttiğim gibi bu harika bir tebessümdü; zarıftı, kibardı ve elimi uzatıp köpek sever gibi adamın başını okşasaydım bile yapamayacağım denli kibirliydi.

Baronet Pettur o tebessümün ağırlığı altında neredeyse bir saniye dayanabildi. Sonra bir yumurta gibi kırılarak omuzları biraz çöktü ve tavırları belli belirsiz bir yaltakçılık kazandı. “Maer’e sunabileceğim herhangi bir hizmet beni çok memnun eder,” dedi. “Lütfen, izin verin.” Önüne düşüp falezin eteklerine doğru giden yolda başı çekti.

Onu takip ederken gülümsüyordum.

Elli Dördüncü Bölüm

Haberci

Maer'in koruma katmanlarının büyük bölümünü blöf yaparak ve dil dökerek aşmayı başardım. Baronet Pettur sırf varlığıyla bile bana yardım etti. Soylu sınıfının bilinen bir mensubu tarafından refakat edilmek beni Alveron'un sarayının içlerine dek soktu. O noktadan itibaren Pettur işlevini yitirdi ve onu geride bıraktım.

Baronet gözden kaybolunca en sabırsız yüz ifademi takındım ve meşgul bir hizmetkâra yön sordum. Bunun ardından Maer'in kabul salonunun dış kapısına kadar gittim. Orada orta yaşlarında mütevazı görünümlü bir adam beni durdurdu. Tıknaз olup yuvarlak bir surata sahipti ve kaliteli giysilerine rağmen bana bir bakkal gibi görünüyordu.

Aşağı Severen'de saatlerce bilgi toplamasaydım korkunç bir hata yaparak bu adamı iyi giyimli bir hizmetkâr zanneder ve onu blöf yoluyla aşmaya çalışırdım.

Fakat o aslında tam da aradığım kişiydi: Maer'in özel uşağı Stapes. Bir bakkala benzese de son derece otoriter bir havası vardı. Tavırları dingin ama kendinden emindi ve baronun gözünü korkutmakta kullandığım küstah, saygısız üsluptan uzaktı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Stapes. Ses tonu bütünüyle kibar çıkmasına karşın kelimelerinin hemen altında başka sorular yatıyordu. *Kimsin sen? Burada ne işin var?*

Kont Threpe'nin mektubunu çıkardım ve hafifçe eğilerek ona verdim. "Bunu Maer'e iletebilerseniz bana büyük bir yardımda bulunmuş olursunuz," dedim. "Kendisi beni bekliyordu."

Bana soğuk bir bakış atan Stapes, Maer beni bekleseydi kendisinin bundan on gün önce haberi olacağını açıkça belli etti. Çenesini sıvazlayarak

beni baştan aşağı süzerken, üzerinde altın harflerin yer aldığı donuk demir bir yüzük taktığını gördüm.

Bariz itimatsızlığına rağmen adam mektubu aldı ve çift kanatlı bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Koridorda tedirgin bir dakika geçirdim, sonra Stapes geri geldi ve tasvip etmez bir tavırla beni içeri buyur etti.

Kısa bir koridoru aştığımızda iki yanında zırhlı muhafızların beklediği ikinci bir kapıya vardık. Bunlar kimi zaman sokakta gördüğünüz cinsten, ellerinde halberd tutan ve sürekli hazır olda bekleyen merasim muhafızları değildi. Adamlar Maer'in renklerini taşısalar da safir ile fildişinin altına deriden ve çelik halkalardan yapılmış işlevsel göğüs levhaları giymişlerdi. Her bir adam birer uzun kılıç ve uzun bıçağa sahipti. Yaklaşırken beni ciddi gözlerle süzdüler.

Maer'in özel uşağı başıyla beni işaret etti ve muhafızlardan biri çabuk ve becerikli bir şekilde üzerimi aradı. Ellerini kollarımda, bacaklarımda ve göğsümde gezdirerek gizli bir silahım var mı diye baktı. İşte o zaman yolculuğum sırasında başıma gelen talihsizliklerden bazılarına, özellikle de giysilerimin altında taşımaya alıştığım bir çift ince bıçağı kaybetmeme sebep olanlara çok sevindim.

Muhafız geri çekilip kafasını salladı. Sonra Stapes bana yine asabi bir bakış atarak iç kapıyı açtı.

İçeride, haritalarla dolu bir masanın başında iki adam oturuyordu. Biri tecrübeli bir askerin sert, iş bilir bakışlarına sahip olup uzun boylu ve keldi. Onun yanında oturan kişiye Maer'di.

Alveron beklediğimden daha yaşlıydı. Ciddi suratında mağrur bir ağzı ve gözleri vardı. Özenle kesilen ak düşmüş sakalında pek az siyah kalmışsa da saçları hâlâ gür ve uzundu. Gözleri de yaşını inkâr eder gibiydi. Zeki ve delici bakışlara sahip bu açık gri gözler yaşlı bir adama ait değildi.

Ben odaya girerken Maer o gözleri bana çevirdi. Bir elinde Threpe'nin mektubunu tutuyordu.

Belimi kırarak standart bir üç numaralı selam verdim. Babam bu selama 'Haberci' derdi. Maer'in yüksek mevkisine uygun olarak mütevazı ve resmiydi. Hürmetkâr olmasına rağmen yaltakçı değildi. Sık sık münasebetsizce davranıyor olmam, canım istediği zaman bu oyunu oynayamayacağım anlamına gelmez.

Maer'in bakışları mektubun üzerinde gezindi, sonra tekrar bana çevrildi. "Kvothe, öyle mi? Çabucak geldiğine göre hızlı bir yolculuk yapmış olmalısın. Bu kadar kısa zamanda konttan bir cevap bile beklemiyordum."

“Size en kısa zamanda hizmet edebilmek için elimi olabildiğine çabuk tuttum ekselansları.”

“Öyle görünüyor.” Beni dikkatle Süzdü. “Ayrıca elinde mühürlü bir mektuptan başka hiçbir şey olmadan buraya gelebildiğine göre kontun zekâna yönelik övgüleri doğru olsa gerek.”

“En kısa zamanda huzurunuzda çıkmanın yerinde olacağını düşündüm ekselansları,” dedim abartısızca. “Mektubunuzda aceleniz olduğunu ima ediyordunuz.”

“Süratinden etkilenmedim desem yalan olur,” dedi Alveron, yanındaki adama göz ucuyla bakarak. “Sen ne dersin, Dagon?”

“Evet ekselansları.” Dagon bana kara, soğukkanlı gözlerle baktı. Yüzü sert, keskin ve duygusuzdu. İçimin titrediğini hissettim.

Alveron mektuba yine göz gezdirdi. “Threpe seni epey övmüş,” dedi. “Ağzın iyi laf yaparmış. Kibarmışsın. Son on senede tanıdığım en iyi müzisyenmişsin.

Maer okumaya devam etti. Sonra dikkatli gözlerle başını kaldırdı. “Ama biraz genç görünüyorsun,” dedi tereddütle. “Yirmili yaşlarının başındasın, değil mi?”

Bir ay önce on altıma basmış, tabii bunu mektuba dahil etmemiştim. “Gencim ekselansları,” diye yalana başvurmadan cevapladım. “Ama dört yaşımdan beri müzikle uğraşıyorum.” Abartısız bir kendime güvenle konuşurken yeni kıyafetimden çok memnundum. Paçavralar içinde olsaydım aklıktan ağzı kokan bir sokak çocuğuna benzerdim. Fakat üzerimdeki kaliteli giysiler ve denizde geçirdiğim günlerde bronzlaşmış yüzüm görünümüme yıllar katıyordu.

Alveron beni uzun, düşünceli bir müddet süzdü, sonra da memnun kaldığını belli ederek başını salladı. “Pekâlâ,” dedi. “Maalesef şu an biraz meşgulüm. Yarın görüşmemiz senin için uygun mudur?” Aslında soru sorduğu yoktu. “Şehirde kalacak bir yer buldun mu?”

“Henüz o işle ilgilenemedim ekselansları.”

“Öyleyse burada kalacaksın,” diye kestirip attı. “Stapes?” dedi normal konuşma tonundan daha yüksek olmayan bir sesle. O bakkal görünümlü tıknaz adam neredeyse anında ortaya çıktı. “Yeni misafirimizi evin güney kanadına, bahçelere yakın bir yere yerleştir.” Bana baktı. “Bavulların daha sonra mı gelecek?”

“Korkarım tüm eşyalarımı yolculuğum sırasında yitirdim ekselansları. Gemi kazası.”

Alveron kısa bir süreliliğine tek kaşını kaldırdı. “Stapes sana yeni kıyafetler temin eder.” Threpe’nin mektubunu katladı ve gitmemi belirten bir el hareketi yaptı. “İyi akşamlar.”

Ona çabucak selam verdim ve Stapes’in peşinden odayı terk ettim.

Dairem, o güne dek içinde yaşadıklarım bir yana, gördüklerim arasında bile en gösterişlisiydi. Ahşap mobilyalarla dolu odaların duvarları, cilalanmış bir taşla kaplıydı. Kuş tüyü yatak otuz santim kalınlığındaydı ve şöyle bir uzanmak için perdelerini çektiğim zaman bana Anker’ın Yeri’ndeki odam kadar büyük gözüktü.

Hatta dairem o kadar güzeldi ki ondan ne kadar nefret ettiğimi anlamam neredeyse bir günümü aldı.

Pabuçları düşünün. Bulabildiğiniz en büyük çifti değil, ayaklarınıza uyanı almak istersiniz. Pabuçlarınız fazla büyükse ayaklarınızı vurur.

Aynı şekilde dairem de beni vuruyordu. İçi boş, devasa bir gardıroba, yine içleri boş çekmecelere ve çıplak kitap raflarına sahiptim. Anker’ın Yeri’ndeki odam minicikti, fakat burada kendimi boş bir mücevher kutusunun içinde sağa sola yuvarlanan bir bezelye gibi hissediyordum.

Odalarım var olmayan eşyalarım için fazla büyük olmasına rağmen benim için fazla küçüktü. Orada kalarak Maer tarafından çağrılmayı beklemek zorundaydım. Bunun ne zaman gerçekleşeceğine dair bir fikrim de olmadığı için resmen kapana kısılmıştım.

Yine de Maer’in misafirperverliğine yönelik birkaç olumlu hususu belirtmem gerek. Yemek mutfaktan gelene kadar biraz soğusa bile enfesti. Ayrıca dairemde harika bir bakır küvet mevcuttu. Hizmetkârlar tarafından taşınan sıcak su, bir dizi boru vasıtasıyla boşalıyordu. Üniversite’nin uygarlaştırıcı etkisinden uzakta bu tür lükslerle karşılaşmayı beklemezdim.

Maer’in terzilerinden biri olan telaşlı bir adam ziyaretime geldi. Terzi altı farklı usulle ölçülerimi alırken saray yaşantısıyla ilgili gevezelik edip durdu. Ertesi gün genç bir ulak bana uygun renklerde kumaşlarla dikilmiş iki zarif takım kıyafet getirdi.

Aslında denizde sorun yaşadığım için bir bakıma şanslıydım. Alveron’un terzisinin hazırladığı kıyafetler Threpe’nin yardımıyla satın alabileceklerimden bile çok daha iyiydi. Sonuç olarak Severen’de geçirdiğim zamanda oldukça çarpıcı bir görünüm sergiledim.

Dahası geveze terzi kıyafetlerin üzerime uyup uymadığını kontrol ederken pelerinlerin moda olduğundan bahsetti. Bu fırsattan yararlanarak

Fela'nın verdiği pelerini ballandıra ballandıra anlattım ve kaybından duyduğum üzüntüyü dile getirdim.

Bunun sonucunda parlak bordo renkli güzel bir pelerine sahip oldum. Yeni pelerinim yağmur altında hiçbir işe yaramazdı, fakat ondan yine de hoşlandım. Sadece beni şık göstermekle kalmayıp aynı zamanda kurnazca dikilmiş küçük küçük ceplerle doluydu.

İşte böyle lüks içinde giydirildim, doyuruldum ve ağırlandım. Fakat tüm bu cömertliğe rağmen ertesi gün öğleye kalmadan kutuya hapsedilmiş bir kedi misali dairemde volta atıyordum. Dışarı çıkmak, lavtamı rehinden kurtarmak, bunun da ötesinde Maer'in niçin zeki, tatlı dilli ve hepsinden önemlisi ağzı sıkı birinin hizmetine ihtiyaç duyduğunu keşfetmek istiyordum.

Elli Beşinci Bölüm

Minnet

Çalı çitteki bir boşluktan Maer’e bakıyordum. Bahçesindeki gölge ağaçlarından birinin altında duran taş bir bankta otururken bol gömleği ve yeleğiyle tam bir beyefendiye benziyordu. Üzerinde Alveron sülalesinin renklerini taşımaktaydı: safir ve fildişi. Fakat giysileri kaliteli olmasına rağmen gösterişli değildi. Altın bir mühür yüzüğünden başka mücevherat da takmamıştı. Erkânındaki çoğu kimseye kıyasla Maer’in sade giyindiği bile söylenebilirdi.

Bunu ilk başta Alveron’un sosyete modasını küçük görmesi olarak değerlendirdim. Fakat çok geçmeden gerçeği anladım. Gömleğinin fildişi kumaşı kaymak gibi ve kusursuzdu; yeleğinin safir mavisi de capcanlı. İkisinin de yarım düzine kez bile giyilmediğine başparmaklarım üzerine bahse girebilirdim.

Onun bu hali bir servet göstergesi olarak nükteli fakat bir o kadar da afallatıcıydı. Kaliteli kıyafetler satın alabilmek iyiydi hoştu, ama en ufak bir eskime belirtisi dahi göstermeyen bir gardıroba sahip olmak acaba kaç patlardı? Kont Threpe’nin Alveron hakkındaki sözünü anımsadım: *Vintas Kralı kadar zengin.*

Maer’in kendisi, onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi görünüyordu: uzun ve ince. Ak düşmüş saçları kusursuzca tıraş edilmişti. Yüzündeki yorgun çizgileri, ellerindeki belli belirsiz titremeyi, duruşunu değerlendirdim. *Yaşlı görünüyor,* diye geçirdim içimden, *ama değil.*

Çan kulesi saat başını çaldı. Çalı çitten geri çekildim ve Maer’le buluşmak üzere ağır adımlarla köşeyi döndüm.

Sakin gözlerle beni inceleyen Alveron kafasını salladı. “Kvothe, ben de gelmeni umuyordum.”

Eğilerek yan resmi bir selam verdim. “Davetinizi almaktan memnun oldum ekselansları.”

Alveron oturmam için bir işaretle bulunmadı. Ben de ayakta kaldım. Görgümü sınıadığını tahmin ediyordum. “Umarım dışarıda buluşmamız hoşuna gitmiştir. Bahçeleri gezdin mi?”

“Henüz fırsat bulamadım ekselansları.” O beni çağırtana dek kahrolası dairemde kapalı kalmıştım.

“Sana etrafı gezdirmem için bana müsaade etmelisin.” Gölge veren ağaca dayalı parlak bir bastonu tuttu. “Başkaları aynı fikirde olmasalar da biraz hava almanın vücuttaki dertlere iyi geldiğini düşünmüşümdür.” Ayağa kalkacakmış gibi öne doğru eğildi, fakat yüzü acıyla kasıldı ve dişleri arasından kısa, ıstıraplı bir soluk aldı. *Hasta*, diye düşündüm. *Yaşlı değil, hasta*.

Göz açıp kapayana dek yanında bittim ve kolumu uzattım. “Lütfen izin verin ekselansları.”

Maer zoraki bir tebessüm etti. “Biraz daha genç olsaydım bu teklifine gülüp geçerdim,” deyip iç geçirdi. “Ama gurur ancak gücü kuvveti yerinde insanların sahip olduğu bir lükstür.” İnce ellerinden biriyle kolumu tuttu ve ayağa kalkmak için benden destek aldı. “Onun yerine minnettar kalmakla yetinmek zorundayım.”

“Minnettarlık da bilge insanların sahip olduğu bir lükstür,” dedim rahat bir edayla. “Dolayısıyla minnetinize bilgeliğinizin sebep olduğu söylenebilir.”

Alveron muzipçe kıkırdayarak kolumu sıvazladı. “Eh, sanırım böylesi katlanmayı biraz kolaylaştırıyor.”

“Bastonunuzu almak ister misiniz ekselansları?” diye sordum. “Yoksa birlikte mi yürüyelim?”

Aynı muzip edayla tekrar kıkırdadı. “‘Birlikte yürümek.’ Kibar konuşmak diye buna derim ben.” Sağ eliyle bastonunu alırken sol eli şaşırtıcı bir kuvvetle kolumu tuttu.

“Tanrı aşkına,” diye usulca söylendi. “Böyle hastalıklı bir halde gezinirken görülmekten nefret ediyorum. Ama genç bir adamdan destek almak, kendi başıma ayak sürümek kadar gurur kırıcı değil. Bedeninin sana ihanet etmesi korkunç bir durum. İnsan gençken böyle şeyleri hiç düşünmüyor.”

Yürümeye başladık. Havuzlardan akan suyun şırıltısını ve çalılarda şakıyan kuşların cıvıltısını dinlerken sohbetimize biraz ara verdik. Maer

kimi zaman belli bir heykeli işaret ediyor ve hangi atasının onu sipariş ettiğini, bizzat yaptığını veya (özür dilercesine çıkan daha alçak bir sesle) savaş zamanlarında yabancı ülkelerden yağmaladığını söylüyordu.

Yaklaşık bir saat boyunca bahçeleri gezdik. Alveron'un kolumdaki ağırlığı giderek azaldı ve sonunda beni destekten ziyade denge için kullanır oldu. Yanlarından geçtiğimiz az sayıdaki soylular baş sallayarak veya reverans yaparak Maer'e selam veriyorlardı. İşitme mesafesinden çıktığımız zaman Maer bana onların kim olduklarını, erkândaki kademelerini ve haklarında anlatılan birkaç parça gülünç dedikoduyu söylüyordu.

Böyle bir çift, çalı çitin arkasında kaldıktan sonra, "Senin kim olduğunu merak ediyorlar," dedi. "Bu geceye kalmadan başka şey konuşulmaz olacak. Acaba Renere'den gelmiş bir elçi misin? Şöyle zengin bir tumar ve ona uygun bir de eş arayan genç bir soylu musun? Belki de çılgın gençlik günlerimden yadigâr kalan kayıp oğlumsun." Gevrek gevrek gülerək kolumu sıvazladı. Sözlerine devam edecekti, fakat ayağı çıkık bir parke taşına takılınca tökezleyip düşecek gibi oldu. Onu hemen doğrulttum ve yolun yanındaki bir taş banka yavaşça oturttum.

"Kahrolasica," diye sövdü, utandığını belli ederek. "Koskoca Maer'in sırtüstü dönmüş bir kınkanat gibi çırpındığını görseler acaba ne derlerdi?" Asabiyetle etrafına bakındı, fakat yakınlarda kimsecikler yok gibiydi. "Yaşlı bir adama bir lütufta bulunur musun?"

"Emrinizdeyim ekselansları."

Alveron bana uyanık gözlerle baktı. "Öyle misin? Eh, senden istediğim pek de büyük bir şey değil. Kim olduğunu ve burada ne amaçla bulunduğunu gizli tut. Böylesi şöretini katbekat arttıracaktır. İnsanlara ne kadar az şey söylersen ağzından o kadar çok laf almak isterler."

"Kendimi kendime saklarım ekselansları. Ama burada niçin bulunduğumu bilecek olursam isteğinizi daha iyi bir biçimde yerine getirebilirim."

Alveron'un yüzünde hınzır bir ifade belirdi. "Doğru. Ama burası çok açık bir yer. Şimdiye dek epey sabırlı davrandın. Biraz daha öyle davran." Bana baktı. "Daireme kadar benimle yürüme nezaketinde bulunur musun?"

Kolumu uzattım. "Elbette ekselansları."

Kendi daireme döndükten sonra üzerimdeki nakışlı ceketi çıkarıp oymalı pelesenk gardıroba astım. Dev mobilyanın kenarlarını kaplayan

sedir ve sandal tahtaları havayı güzel kokularla dolduruyordu. Kapakların iç kısımlarına kocaman, kusursuz aynalar geçirilmişti.

Parlak mermer zemini katedip kırmızı kadife kaplı bir yayılma divanına oturdum. Orada otururken bir insanın nasıl yayılabileceğini merak ettim. Ömrümde öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. Kısaca düşününce, yayılmanın gevşemeye benzediğine, ama cepte bol para varken yapıldığına karar verdim.

Huzursuzlukla ayağa kalkıp odada gezinmeye başladım. Duvarlarda ustaca yapılmış yağlı boya tablolar, portreler ve manzara resimleri asılıydı. Bir duvar dev bir deniz savaşını ayrıntılarıyla resmeden kocaman bir goblenle kaplıydı. Neredeyse bir saat boyunca dikkatimi onunla meşgul ettim.

Lavtamı özlüyordum.

Onu rehin bırakmak, elimi kesmek kadar korkunç olmuştu. Sonraki on günü onu geri, satın alamayacağıma yönelik büyük bir endişe içinde geçireceğimi tahmin ediyordum.

Fakat Maer farkında bile olmadan içimi rahatlatmıştı. Gardırobumda herhangi bir lordun seve seve giyeceği altı takım kıyafet asılıydı. Daireme teslim edildiklerinde yüreğime su serpildiğini hissetmişim. Onları görünce aklımdan geçen ilk düşünce, saray erkânının arasına artık rahatça karışabileceğim olmamıştı. En kötü ihtimalle onları çalabileceğimi, bir eskiciye satabileceğimi ve lavtamı geri alabilecek kadar parayı rahatlıkla kazanabileceğimi düşünmüştüm.

Tabii böyle bir şey yaparsam Maer'le aramdaki bütün bağları koparmış olurum. Severen'e gelmemin hiçbir anlamı kalmayacağı gibi Threpe'yi benimle bir daha asla konuşmayacağı kadar utandırabilirdim de. Yine de elimde böyle bir seçenek olması, bana durumum üzerinde az da olsa kontrol sağlamaktaydı. En azından bu sayede endişeden içim içimi yemiyordu.

Lavtamı çok özlüyordum, fakat Maer'in himayesine girebilirim hayat yolum bir anda dümdüz ve dosdoğru bir hale gelirdi. Maer, Üniversite'deki eğitimimi rahatlıkla sürdürebileceğim kadar paraya sahipti. Ayrıca bağlantıları Amyrler hakkındaki araştırmalarıma yardımcı olabilirdi.

Belki de en önemlisi adının gücüydü. Maer hamim olursa koruması altına girerdim. Ambrose'un babası tahtla arasında sadece bir düzine adım bulunan Vintas'ın en güçlü baronu olabilirdi, fakat Alveron kendi başına bir kral gibiydi. Ambrose durmaksızın tekerime çomak sokmaktan vazgeçerse

hayatım kim bilir ne kadar kolaylaştırdı. Bunu düşünmek bile başımı döndürüyordu.

Lavtamı özlüyordum, ama her şeyin bir bedeli vardır. Maer'i hami olarak kazanma fırsatı karşılığında dişimi sıkıp bir dönüyü bıkkın ve kaygılı geçirmeye, müzikten uzak kalmaya razıydım.

Alveron saray erkânının meraklı tabiatı hakkında yanılmamıştı. O akşam beni çalışma odasına çağırdıktan sonra hakkımdaki dedikodular yangın gibi yayıldı. Maer'in böyle bir şeyden niçin hoşlandığını anlayabiliyordum. Bir hikâyenin doğmasını izlemek gibiydi.

Elli Altıncı Bölüm

Güç

Alveron ertesi gün beni tekrar yanına çağırttı. Kısa süre sonra birlikte bahçe patikalarında geziniyorduk ve o yine kolumdan hafifçe destek alıyordu. “Güney tarafına gidelim,” dedi Maer, bastonuyla işaret ederek. “Selaselerin yakında çiçek açacağını duydum.”

Sola dönen bir patıkaya girdik ve Alveron derin bir nefes aldı. “İki çeşit güç vardır: dahili ve devredilmiş,” dedi, o günkü sohbetimizin konusunu belli ederek. “Dahili güce bir parçan olarak sahiptir. Devredilmiş gücü ise başkalarından alırsın.” Bana göz ucuyla baktı. Kafamı salladım.

Hemfikir olduğumu gören Maer sözlerine devam etti. “Dahili gücün ne olduğu bellidir. Kas kuvveti.” Destek aldığı kolumu sıvazladı. “Zihin kuvveti. Kişilik kuvveti. Tüm bunlar insanın içinde yer alır. Bizi bunlar tanımlar. Sınırlarımızı bunlar belirler.”

“Tamamen değil ekselansları,” diye kibarca karşı çıktım. “Bir insan daima kendini geliştirebilir.”

“Bizi sınırlarlar,” dedi Maer kesin bir dille. “Tek elli bir adam asla ringde güreşe tutuşamaz. Tek bacaklı bir adam asla iki bacaklı biri kadar hızlı koşamaz.”

“Tek elli bir Adem savaşçısı iki elli sıradan bir savaşçıdan daha ölümcül olabilir ekselansları,” diye belirttim. “Noksanlığına rağmen.”

“Doğru, doğru,” dedi Maer biraz kızarak. “Yeteneklerimizi geliştirebilir, bedenlerimizi talim edebilir, zihinlerimizi eğitebilir, kendimizi dikkatle şekillendirebiliriz.” Bir elini kusursuz tıraş edilmiş siyahlı beyazlı sakalında gezdirdi. “Zira görünüm bile bir güçtür. Ama sınırlar daima vardır. Tek elli bir adam vasat bir savaşçı olabilse de lavta çalamaz.”

Yavaşça kafa salladım. “Doğru söylüyorsunuz ekselansları. Gücümüzün geliştirebileceğimiz sınırları olmasına rağmen bunu durmaksızın yapamayız.”

Alveron bir parmağını kaldırdı. “Fakat bu, gücün sadece bir türüdür. Yalnızca bizzat sahip olduğumuz güçle yetinirsek kendimizi sınırlandırmış oluruz. Bir de başkalarınca verilen güç vardır. Devredilmiş güç derken neyi kastettiğimi anlıyor musun?”

Biraz düşündüm. “Vergiler?”

“Hımm,” dedi Maer şaşırarak. “İyi bir örnek verdin. Bu tür şeyleri daha önce de düşündüğün oldu mu?”

“Biraz,” diye itirafta bulundum. “Ama bu şekilde değil.”

Verdiğim cevaptan hoşlandığını belli eden bir sesle, “Anlaması zordur,” dedi. “Sence gücün hangi türü daha üstündür?”

Bir saniye düşünmem yetti. “Dahili güç ekselansları.”

“İlginç. Niye öyle diyorsun?”

“Çünkü sahip olduğunuz bir güç sizden alınamaz ekselansları.”

“Ah.” Beni ikaz etmek istercesine uzun parmaklarından birini kaldırdı. “Ama o tür bir gücün oldukça sınırlı olduğunda hemfikirdik. Devredilmiş gücünse hiç sınırı yoktur.”

“Hiç mi ekselansları?”

Alveron bir kabullenme ifadesiyle başını salladı. “Peki, öyleyse sınırları azdır.”

Yine de ona katılmıyordum. Maer bunu suratımdan anlamış olacak ki açıklamak için bana doğru eğildi. “Diyelim ki genç ve kuvvetli bir düşmanım var. Diyelim ki benden bir şey, mesela bir miktar para çaldı. Buraya kadar tamam mı?”

Kafamı salladım.

“Kendimi ne kadar eğitirsem eğiteyim yirmili yaşlarındaki kavgacı bir delikanlıyla başa çıkamam. Peki ne yaparım? Genç, kuvvetli dostlarımdan birini onun suratını dağıtması için yollarım. Onun kuvveti sayesinde başka türlü imkânsız olacak bir işi başarabilirim.”

“Tabii düşmanınız dostunuzun suratını da dağıtabilir,” diye belirttim bir köşeyi döndüğümüz sırada. Kemerli bir çardak önümüzdeki yolu koyu yeşil ve gür yapraklarla kaplı bir tünele dönüştürüyordu.

“Diyelim ki öyle üç dostum var,” diye değişiklik yaptı Maer. “Ansızın üç adamın kuvvetine birden sahip oldum! Düşmanım çok kuvvetli olsa bile

asla o kadar olamaz. Şu selaselere bak. Duyduğum kadarıyla yetiştirilmeleri çok zahmetliymiş.”

Yaprakların ve kemerin gölgesi altında yüzlerce koyu kırmızı çiçeğin süslediği çardak tüneline girdik. Koku hoş ve kaçamaktı. Elimi koyu kırmızı çiçeklerden birine sürttüm. Taç yaprakları tarif edilemeyecek ölçüde yumuşaktı. Aklıma Denna geldi.

Maer sohbetimize geri döndü. “Meselenin özünü kaçırıyorsun. Başkalarının kuvvetinden faydalanmak çok küçük bir örnek. Bazı güçler yalnızca devredilebilir.”

Belli belirsiz bir el hareketiyle bahçenin bir köşesini işaret etti. “Şuradaki Kompte Farlend’i görüyor musun? Farlend’e unvanını sorarsan ona sahip olduğunu söyler. Onun tıpkı damarlarındaki kan gibi kendisinden bir parça olduğunu iddia eder. Hatta *kanından* bir parça. Hemen hemen bütün soylular da aynı şeyi söylerler. Soylarının onlara hükmetme hakkı tanıdığı görüşünü savunurlar.”

Gözleri keyifle parıldayan Maer bana baktı. “Ama yanılırlar. Bu dahili bir güç değildir. Devredilmiş bir güçtür. Sahip olduğu tüm toprakları elinden alabilir ve onu parasız pulsuz sokağa atabilirim.”

Alveron biraz daha yaklaşmamı işaret ederek bana doğru eğildi. “İşte sana büyük bir sır. *Benim* unvanım, benim servetim, insanlar ve topraklar üzerindeki kontrolüm de devredilmiş bir güçtür. Yine de kolunun kuvveti sana ne kadar aitse o da bana o kadar aittir.” Elimi sıvazlayarak gülümsedi. “Lakin *ben* aradaki farklı biliyorum ve bu yüzden kontrol daima bende.”

Tekrar doğruldu ve normal bir ses tonuyla konuştu. “İyi akşamlar, Kompte. Dışarıda bulunmak için harika bir gün. Siz ne dersiniz?”

“Aynen öyle ekselansları. Selaseler nefes kesici.” Kompte büyük bir gıdısı ve gür bir bıyığı olan şişman bir adamdı. “Sizi tebrik ederim.”

Kompte yanımdan geçip gittikten sonra Alveron sözlerine devam etti. “Selaseler için *beni* övdüğünü fark ettin mi? Hayatım boyunca bir tırmığa elimi sürmedim.” Beni göz ucuyla süzerken yüzündeki ifade biraz kibirliydi. “Hâlâ dahili gücün üstün olduğu kanısında mısın?”

“Fikrinizi çok inandırıcı bir şekilde savunuyorsunuz ekselansları,” dedim. “Fakat-”

“Seni de ikna etmesi amma zormuş. Öyleyse son bir örnek vereyim. Asla bir çocuk doğuramayacağıma hemfikir miyiz?”

“Sanırım öyle dersek yanılmış olmayız ekselansları.”

“Yine de bir kadın kendisiyle evlenmem için bana izin verirse bir erkek evlat sahibi olabilirim. Bir insan devredilmiş güç sayesinde kendisini bir at kadar hızlı, bir öküz kadar güçlü kılabilir. Dahili güç bunu yapabilir mi?”

Bu sözlerle karşı çıkamadım. “Savınızın önünde saygıyla eğiliyorum ekselansları.”

“Ben de onu kabul ederek gösterdiğin bilgeliğin önünde saygıyla eğiliyorum.” Gevrek gevrek güldü. Aynı anda saat başını belirten çan sesi bahçede hafifçe yankılandı. “Hay aksi,” dedi Maer, surat asarak. “Gidip o berbat ilacımı içmem lazım, yoksa Caudicus günlerce başımın etini yer.” Benden gelen meraklı bir bakış üzerine, açıklamaya girişti. “Dünkü dozu lazımlığa döktüğümü her nasılsa keşfetmiş.”

“Ekselansları sağlığına özen göstermeliler.”

Alveron kaşlarını çatı. “Haddini aşyorsun,” diye çıkıştı.

Utançtan yüzüm kızardı, fakat özür dilememe fırsat bırakmadan elini sallayarak beni susturdu. “Haklısın tabii. Vazifemi biliyorum. Ama tıpkı onun gibi konuştu. Tek bir Caudicus bana yeter de artar.”

Durakladı ve yaklaşan bir çifti başıyla işaret etti. Benden birkaç yaş büyük olan adam uzun boylu ve yakışıklıydı. Yanındaki kara gözlere ve zarif, hınzır bir ağza sahip kadınsa otuzlarında vardı. “İyi akşamlar Leydi Hesua. Umarım babanızın durumu iyiye gidiyordur.”

“Ah, evet,” dedi kadın. “Cerrah bu dönü sona ermeden ayağa kalkabileceğini söylüyor.” Başını çevirip kısa bir müddet gözümün içine baktı ve dudaklarını imalı bir tebessümle kıvrırdı.

Sonra yanımızdan geçip gittiler. Biraz terlemiş olduğumu fark ettim.

Maer bunu anladıysa bile görmezden geldi. “Berbat bir kadın. Her dönü koluna yeni bir erkek takıyor. Babası ‘münasebetsiz’ bir söz yüzünden Silahtar Higton’la tutuştuğu düelloda yaralandı. Aslında edilen söz doğrudu, fakat kılıçlar çekildikten sonra neyin doğru olduğunun önemi kalmaz.”

“Silahtara ne oldu?”

“Ertesi gün öldü. Yazık da oldu. İyi bir adamdı. Sadece dilini tutmayı bilmiyordu.” İç geçirerek çan kulesine baktı. “Dediğim gibi, bir hekim bana yetiyor. Caudicus anaç bir tavuk gibi tepemde gıdaklayıp duruyor zaten. İyileşirken bile ilaç içmekten nefret ediyorum.”

Maer bugün sahiden daha iyi görünüyordu. Yürüyüşümüz esnasında kolumu tutsa bile desteğime ihtiyaç duymamıştı. Sadece bu kadar yakın

durabilmemiz için bana tutunduğunu seziyordum. “Düzelen sağlığını, uyguladığı tedavinin işe yaradığını kanıtlıyor gibi,” dedim.

“Evet evet. İlaçları sayesinde durumumun dönülerce düzeldiği oluyor. Hatta bazen aylarca.” Buruk bir iç geçirdi. “Ama hastalık hep geri geliyor. Hayatımın geri kalanı boyunca iksirler içmem mi gerekecek?”

“Belki de onlara duyduğunuz ihtiyaç zamanla geçer ekselansları.”

“Ben de aynı şeyi ummuştum. Caudicus son seyahatinde harikalar yaratan bazı şifalı otlar toplamıştı. Son tedavisi beni neredeyse bir sene boyunca sıhhatli kıldı. Nihayet hastalıktan kurtulduğumu sanıyordum.” Maer bastonuna kaşlarını çatarak baktı. “Ama yine bu durumdayım.”

“Size herhangi bir biçimde yardımcı olabilseydim ekselansları, olurdu.”

Alveron başını çevirip gözlerimin içine baktı. Çok geçmeden kendi kendine kafa salladı. “Olacağına inanıyorum,” dedi. “Ne kadar ilginç.”

Buna benzer sohbetler birbirini izledi. Maer’in beni tanımaya çalıştığını hissedebiliyordum. Saray entrikalarıyla geçen kırk yılda edindiği becerileri kullanarak muhabbetimizi incelikle yönlendiriyor, fikirlerimi öğreniyor, güvenine layık olup olmadığını saptıyordu.

Maer’in tecrübesine sahip olmasam bile ben de hoşsohbet biriydim. Daima dikkatli ve hürmetkâr cevaplar veriyordum. Birkaç günün ardından aramızda karşılıklı bir saygı gelişmeye başladı. İlişkimiz Kont Threpe’yle aramdaki dostluk gibi değildi. Maer unvanını dikkate almamam veya yanına oturmam için beni asla teşvik etmiyordu. Buna rağmen yakınlaşmaya başlamıştık. Threpe bir dostken Maer uzak bir dede gibiydi: şefkatli fakat daha yaşlı, ciddi ve mesafeli.

Maer’in yalnız bir adam olduğu, tebaasıyla ve erkânının üyeleriyle arasına mesafe koymak zorunda kaldığı izlenimine kapıldım. Hatta kendisine bir yoldaş bulmak için Threpe’ye mektup yazmış olabileceğinden bile şüphelendim. Zeki ama arada sırada onunla dürüst bir sohbet edebilecek kadar saray siyasetinden uzaktaki bir yoldaş.

İlk başta bu fikirlere ihtimal vermedim, fakat günler geçmesine rağmen Maer benim için ne gibi planları olduğundan hiç bahsetmedi.

Lavtam olsaydı vaktimi değerlendirebilirdim, fakat o hâlâ kutusuyla birlikte Aşağı Severen’de bekliyordu. Rehinciye ait olmasına sadece yedi gün kalmıştı. Bu yüzden müziksiz bir halde, yankılı dairemle ve kahrolası avareliğimle yapayalnızdım.

Dedikodular yayıldıkça çeşitli erkân mensupları ziyaretime geldiler. Bazıları bana hoş geldin deme bahanesiyle uğruyordu. Diğerleri laflamak ister gibi yapıyordu. Birkaç baştan çıkarma girişimine bile maruz kalmış olabileceğimi düşündüm, fakat hayatımın o dönemin kadınlardan öyle az anlıyordum ki bu tür oyunlara karşı bağışıklığım vardı. Hatta benden borç istemeye kalkan bir beyefendi bile oldu. Adamın yüzüne karşı gülmemek için kendimi zor tuttum.

Konuklarım farklı farklı öyküler anlattılar ve farklı derecelerde nükteli davrandılar, fakat hepsi aynı sebepten dolayı buradaydı: hakkımda bilgi edinmek. Lakin dilimi tutmama dair Maer'den aldığım talimat sebebiyle sohbetlerin hepsi kısa ve tatminsizdi.

Biri hariç. Her kaidenin bir istisnası vardır.

Elli Yedinci Bölüm

Bir Avuç Demir

Bredon’la Severen’deki dördüncü günümde tanıştım. Vakit henüz erkendi, fakat can sıkıntısından aklımı kaçırmak üzere olduğum için şimdiden dairemde volta atıyordum. Kahvaltımı etmişim ve öğle yemeğine daha saatler vardı.

O gün ağzımı aramaya gelen üç nedimi geri püskürtmüş, sorularını ustalıkta defetmişim. *Eee, nereden geliyorsun evladım?* Nasıldır bilirsiniz. Oradan oraya yolculuk edip duruyorum. *Peki ya ebeveynlerin?* Evet, vardı. Hem de iki tane. *Seni Severen’e getiren nedir?* Yolun büyük bölümünde bir at arabası. Ama epey de yürüdüm. Ne de olsa ciğerlere iyi gelir. *Burada ne yapıyorsun?* Güzel bir sohbetin tadını çıkarıyorum. İlginç insanlarla tanışıyorum. *Sahi mi? Kimlerle?* Her türden. Siz de dahil Lord Praevek. Merak uyandırıcı birisiniz...

Ve böyle sürüp gidiyordu. En inatçı dedikoducunun bile bıkip yanımdan ayrılması uzun sürmüyordu.

İşin en kötü tarafı da Maer beni çağırmadığı müddetçe bu kısa konuşmaların günümün en ilginç bölümleri olmasıydı. O zamana kadar Alveron’la bir kere hafif bir öğle yemeğinde, üç kere bahçe gezintilerimizde ve bir kere de aklı başında çoğu insanın yatağında olduğu gecenin geç bir saatinde muhabbet etmiştik. Alveron’un habercisi beni iki defa gökyüzü şafağın ilk ışıklarıyla daha yeni yeni maviye bürünürken derin uykudan uyandırmıştı.

Sınandığımın farkındaydım. Alveron gündüz veya gece en olmadık saatte bile ona hizmet etmeye razı olup olmadığını görmek istiyordu. Beni böyle kullandığı için sabırsızlığa veya öfkeye kapılacak mıyım diye bakıyordu.

Ben de oyunu onun istediği gibi oynuyordum. Daima kibar ve hoşsohbettim. Beni çağırır çağırmaz yanına gidiyor, benimle işi biter bitmez de yanından ayrılıyordum. Ona yersiz sorular sormuyor, isteklerde bulunmuyor ve günün geri kalanını dişlerimi sıkarak, aşırı büyük dairemde dolanarak ve lavtamin pusulasının süresi kaç gün sonra dolacak diye düşünmemeye çalışarak geçiriyordum.

Dördüncü günde kapımın çalınmasıyla birlikte yerimden fırlamam hiç de şaşırtıcı değildi. Maer tarafından çağrıldığımı umuyordum, ama bu noktada dikkatimi dağıtacak herhangi bir şeye de razıyım.

Kapıyı açınca yaşlıca bir adamla, başlı başına bir beyefendiyle karşılaştım. Giysilerinin onu ele verdiği muhakkaktı, fakat daha da önemlisi zenginliğini o tür bir yaşamın içine doğmuş birinin rahat kayıtsızlığıyla taşıyor olmasıydı. Yeni yetme soylular, taklitçiler ve zengin tüccarlar asla öyle davranmazlar.

Mesela Alveron'un özel uşağı saray erkânının yarısından daha güzel giyiniyordu. Fakat Stapes sahip olduğu kendine güvene rağmen bayramlıklarını giyen bir fırıncıyı andırmaktaydı.

Alveron'un terzileri sayesinde ben de herkes kadar iyi giyimliydim. Yaprak yeşili, siyah ve bordo renklere ek olarak yakalardaki ve yenlerdeki gümüş nakışlar bana yakışıyordu. Fakat Stapes'in aksine ben giysilerimi asilzadelere özgü bir rahatlıkla taşıyordum. Sırmaların kaşındıracağı doğrudu. Düğmelerin, tokaların ve her kıyafette bulunan sonu gelmez kumaş katmanlarının beni rahatsız ettiği, üzerimde deri zırh varmış gibi hissettirdiği doğrudu. Fakat onların içindeyken ikinci bir deriye bürünmüş kadar rahat bir tavırla yayılabiliyordum. Hepsi benim için birer kostümdü ve rolümü bir kumpanyacının ustalığıyla oynuyordum.

Dediğim gibi, kapıyı açınca koridorda yaşlıca bir beyefendi gördüm.

"Demek Kvothe sensin, öyle mi?" diye sordu adam.

Bu soruya biraz hazırlıksız yakalanarak başımı salladım. Vintas'ta âdet gereği, buluşma ricasını ilet sin diye önden bir hizmetkâr yollanırdı. Ulak bir not ve üzerinde soylunun isminin yazılı olduğu bir yüzük getirirdi. Kendinizden daha üst bir soyluyla görüşmek istediğinizde altın, hemen hemen aynı unvana sahip biri için gümüş, sizden daha aşağıdaki biri içinse demir bir yüzük yollardınız.

Ben bir mevkiye sahip değildim elbette. Ne unvanım, ne toprağım, ne de asil kanım vardı. Mümkün olan en düşük seviyedeydim, fakat buradaki hiç kimse bunu bilmiyordu. Herkes Alveron'la vakit geçiren esrarengiz

kızıl saçlı adamın bir tür soylu olduğu fikrindeydi ve gerek kökenim gerekse de unvanım çok konuşulan bir mevzudu.

Asıl mühim olan şey, erkâna resmen tanıtılmamamdı. Dolayısıyla *resmi* bir mevkim bulunmuyordu. Bu da bana gönderilen bütün yüzüklerin demir olduğu anlamına geliyordu. Ve ben de kendimden üstün kimseleri kızdırmamak için demir bir yüzükle beraber gönderilen görüşme taleplerini reddetmiyordum.

İşte bu yüzden o yaşlıca beyefendiyi kapımın önünde buluvermek bir hayli şaşırtıcıydı. Soylu olduğu belliyse de ziyaretini bildirmeden veya davet edilmeden çıkagelmişti.

“Bana Bredon diyebilirsin,” dedi gözümün içine bakarak. “Tak oynamayı biliyor musun?”

Bu duruma bir anlam veremedim başımı iki yana salladım.

Adam küçük, hüsrân dolu bir sesle iç geçirdi. “Eh, neyse, sana öğretebilirim.” Bana uzattığı siyah kadife bir keseyi iki elimle birden tuttum. İçi küçük ve yuvarlak taşlarla dolu gibiydi.

Bredon arkasına bir işaret yaptı ve bir çift genç adam küçük bir masayı daireme taşıdı. Ben yollarından çekilirken Bredon da peşleri sıra kapıdan girdi. “Pencerenin yanına bırakın,” diye onları yönlendirdi bastonuyla işaret ederek. “Ve sandalye de getirip- hayır, arkalıklı olanlardan.”

Kısa bir süre zarfında her şey istediği gibi hazırlandı. Sonra iki hizmetkâr daireden ayrıldı ve Bredon mahcup bir yüz ifadesiyle bana baktı. “Umarım yaşlı bir adamı böyle dramatik bir giriş yaptığı için bağışlarsın.”

“Elbette,” dedim nezaketle. “Lütfen oturun.” Pencerenin yanındaki yeni masayı işaret ettim.

“Bu ne özgüven,” deyip gevrek gevrek güldü ve bastonunu pencere pervazına dayadı. Güneş ışıklarının yansıdığı cilalı gümüş sapı hırlayan bir kurt başı şeklinde dökülmüştü.

Bredon yaşlıcaydı. İhtiyar değilse bile bana göre dedemsi bir yaştaydı. Taşıdığı renkler de renk sayılmazdı; giysileri kül grisinden ve diğer koyu grilerden ibaretti. Saçı ve sakalı bembeyaz olup her yeri aynı boyda kesildiği için yüzünü bir çerçeve gibi çevreliyordu. Orada oturmuş, parlak beni kahverengi gözlerle beni süzerken bir baykuşu anımsatmaktaydı.

Ben de karşısına geçtim ve ağzımdan bilgi almak için nasıl bir yol izleyeceğini merak ettim. Yanında bir oyun getirdiği belliydi. Belki de kumara başvuracaktı. Bu henüz denenmemiş bir yöntemdi.

Bredon bana gülümsedi. Daha ne olduğunu bile anlamadan samimi tebessümüne aynı şekilde karşılık verdiğimi fark ettim. “Şimdiye dek epey yüzük toplamış olmalısın,” dedi.

Kafamı salladım.

Merakla öne eğildi. “Onlara bir göz gezdirmemin sakıncası var mı?”

“Hiç de bile.” Diğer odaya gidip avuç dolusu yüzükle geri döndüm ve onları masaya döktüm.

Bredon başını kendi kendine sallayarak yüzükleri inceledi. “En iyi dedikoducularımız üzerine çöreklenmişler. Veston, Praevек ve Temenlovy girişimde bulunmuşlar.” Bir diğer yüzüğün üzerindeki ismi görünce kaşları kalktı. “Hatta Praevек iki defa gelmiş. Ve hiçbirisi senden en ufak bir şey bile kopartamamış. Bir fısıltı bile olsa.”

Gözlerini bana çevirdi. “Bu da bana dilini dişlerinin arasında sıkıca tuttuğunu ve bu işte iyi olduğunu söylüyor. İçin rahat etsin. Sırlarını açığa çıkarmak gibi boş bir girişimde bulunmak için gelmedim buraya.”

Ona tamamıyla inanmasam da bunu duymak hoştu. “İçim rahatlamadı desem yalan olur.”

“Ayrıca belirtmek gerekirse,” diye öylesine konuştu, “yüzükler âdet gereği kapının yakınındaki oturma odasında bırakılır. Bir mevki göstergesi olarak sergilenir.”

Bunu bilmesem de itiraf etmek istemedim. Yerel erkânın âdetlerinden bihaber olduğumu öğrenirse dışarıdan geldiğimi veya soylu kanı taşımadığımı anlayabilirdi. “Bir avuç demirin ne gibi bir mevki değeri olabilir ki,” dedim ilgisizce. Imre’den ayrılmadan evvel Kont Threpe bana yüzüklerle ilgili bazı bilgiler vermişti. Fakat o Vintaslı değildi ve anlaşılan işin püf noktalarından habersizdi.

“Söylediklerinde doğruluk payı var,” dedi Bredon rahat bir tavırla. “Ama bütünüyle değil. Altın yüzükler, senin mevki olarak altında bulunan kişilerin sana yaranmak istediğini gösterir. Gümüş, akranlarınla aranda sağlıklı bir ilişki bulunduğunu ifade eder.” Yüzükleri sırayla masaya dizdi. “Buna karşın demir senden üstün kimselerin dikkatini çektiğin anlamına gelir. Beğenilen biri olduğunu ima eder.”

Başımı yavaşça salladım. “Elbette,” dedim. “Maer’in göndereceği herhangi bir yüzük demir olacaktır.”

“Aynen öyle.” Bredon kafa salladı. “Maer’den bir yüzük almak büyük bir ayrıcalık göstergesidir.” Yüzükleri masanın düzgün mermer yüzeyinde

bana doğru itti. “Ama burada öyle bir yüzük yok ve bu durum başlı başına bir anlam taşıyor.”

“Görünüşe bakılırsa erkân siyasetine yabancı değilsiniz,” diye belirttim.

Bredon gözlerini kapadı ve başını bitkin bir edayla sallayarak yorumumu doğruladı. “Gençliğimde böyle şeylerden hoşlanırdım. Hatta bu alanda güç sahibi olduğum bile söylenirdi. Ama artık yükselme arzusu taşımıyorum. Bu da böyle uğraşların havasını kaçırıyor.” Yine gözümün içine baktı. “Artık daha basit zevklerim var. Geziyorum. Şarap içmekten ve ilginç insanlarla sohbet etmekten hoşlanıyorum. Hatta dans etmeyi öğrenmeye başladım.”

Sıcak bir tebessüm ederek parmak eklemleriyle oyun alanına vurdu. “Yine de hepsinden çok tak oynamayı seviyorum. Maalesef bu oyunu doğru düzgün oynayabilecek kadar zamana veya akla sahip çok az insan tanıyorum.” Bana bir kaşını kaldırarak baktı.

Tereddüt ettim. “Söyleşi gibi ince bir sanatta bu kadar hünerli olan birinin, havadan sudan yapılan uzun sohbetleri kullanarak hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir kurbandan bilgi toplamak isteyebileceğini düşünüyor insan.”

Bredon gülümsedi. “Bu yüzüklere bakarak, içimizdeki en cırtlak ve açgözlü kimselerle tanıştığını görebiliyorum. Doğal olarak da sakladığın sırlar konusunda ürkeksin, artık bunlar her ne olursa olsun.” Öne doğru eğildi. “Bir de şunu düşün. yanına yaklaşanlar saksağan gibidirler. Etrafında bağıra çağıra uçuşarak evlerine götürebilecekleri parlak bir şey kapma peşindedirler.” Aşağılayıcı bir edayla gözlerini yuvarladı. “İyi de bunun ne yararı vardır? Başarsalar bile küçük bir şöhret kazanırlar, o kadar. Cırtlak, dedikoducu akranları arasında kısa bir süre öne çıkmaktan başka hiçbir şey elde edemezler.”

Bredon bir elini beyaz sakalında gezdirdi. “Ama ben saksağan değilim. Parlak bir şeye ihtiyacım olmadığı gibi dedikoducuların ne düşündüklerini de umursamıyorum. Ben daha uzun, daha nükteli bir oyun oynuyorum.” Siyah kadife kesenin ağzındaki ipi çözmeye başladı. “Sen akıllı birisin. Bunu biliyorum, çünkü Maer vaktini budalalara harcamaz. Bildiğim diğer bir şey de, ya Maer’in gözüne girdiğin ya da girme şansına sahip olduğun. Ben de şöyle bir plan kurdum.” Yine o sıcak tebessümünü etti. “Planımı duymak ister misin?”

Önceden olduğu gibi kendimi tebessümüne istemeden karşılık verirken buldum. “Söylerseniz bana büyük bir lütufta bulunmuş olursunuz.”

“Planım şimdiden senin güvenini kazanmak. Kendimi senin için faydalı ve eğlenceli kılacağım. Sana sohbet ve vakit geçirmenin keyifli bir yolunu temin edeceğim.” Masanın mermer yüzeyine bir dizi yuvarlak taş boşalttı. “Sonra Maer’in gökyüzünde yıldızın yükselmeye başladığı zaman bir anda son derece yararlı bir dosta sahip olabilirim.” Taşları farklı renklere göre ayırmaya başladı. “Yıldızın yükselemese bile tak oynayacak birini bulmuş olurum.”

“Ayrıca benimle birkaç saat yalnız kalmak ününüze zarar vermeyecektir,” diye belirttim. “Özellikle de önceki sohbetlerimin çeyrek saati bile geçmeyen boş şeyler olduğu düşünülürse.”

“Onda da biraz hakikat payı var,” dedi taşları dizmeye koyulurken. Meraklı kahverengi gözleri bana yine gülümsedi. “Evet, galiba seninle oynamak bayağı zevkli olacak.”

Sonraki birkaç saatim tak oynamayı öğrenmekle geçti. Can sıkıntısından delirecek duruma gelmeseydim bile bundan hoşlanırdım. Tak harika bir oyundur: kuralları basit olsa da stratejisi karmaşıktır. Oynadığım beş el oyunda Bredon beni rahatlıkla yendi, fakat asla iki kez aynı şekilde kazanmadığını gururla söyleyebilirim.

Beşinci oyunun akabinde hoşnutça iç geçirerek arkasına yaslandı. “İşte bu güzel bir oyuna yaklaşıyordu. O köşede akıllıca davrandın.” Parmakları oyun alanının kenarına doğru kıvıldadı.

“Ama yeterince değil.”

“Yine de akıllıcaydı. Denediğin şeye aracı düşüşü denir, haberin olsun.”

“Peki ondan kurtulurken yaptığının adı nedir?”

“Ben ona Bredon savunması diyorum,” dedi muzipçe gülerek. “Ama zor bir durumdan kurtulmak için olağanüstü bir kurnazlıkla yaptığım her hamleye aynı ismi veriyorum.”

Gülerek taşları tekrar ayırmaya başladım. “Bir oyun daha?”

Bredon iç geçirdi. “Maalesef erteleyemeyeceğim bir randevum var. Kapıdan paldır küldür çıkmam gerekmiyor, ama bir oyuna daha zamanım yok. En azından düzgün bir oyuna.”

Taşları kadife keseye doldurmaya başlarken kahverengi gözleriyle beni süzdü. “Yerel âdetlere aşina olup olmadığını sorarak sana hakaret etmeyeceğim,” dedi. “Fakat işine yarayabilir diye genel konularda birkaç tavsiyede bulunabileceğimi düşünüyorum.” Bana gülümsedi. “Bunları

dinlemekle iyi edersin. Teklifimi reddedersen böyle şeyleri zaten biliyor olduğunu açığa vurmuş olursun.”

“Elbette,” dedim istifimi bozmadan.

Bredon masanın çekmecesini açtı ve oyuna başlamadan önce oyun alanından topladığımız bir avuç demir yüzüğü çıkardı. “Yüzüklerin nasıl sergilendiğinin anlamı büyüktür. Örneğin bir kâsenin içinde karmakarışık dururlarsa yerel göreneklere ilgi duymadığını göstermiş olursun.”

Yüzükleri üzerlerindeki isimler bana bakacak şekilde sıraya koydu. “Özenle sergilenirlerse, bağlantılardan gurur duyduğunu ima ederler.” Başını kaldırıp gülümsedi. “Her halükârda, yeni bir misafir genellikle o veya bu bahaneyle oturma odasında yalnız bırakılır. Bu da o kişiye koleksiyonunu gözden geçirerek merakını tatmin etme imkânı sağlar.”

Bredon omuz silkerek yüzükleri bana doğru itti. “Tabii yüzükleri daima sahiplerine geri vermeyi teklif etmişsindir.” Bunu bir soru haline getirmemeye özen gösterdi.

“Elbette,” dedim dürüstçe. Threpe o kadarını söylemişti.

“Öylesi kibar bir davranıştır.” Bana bakan kahverengi gözleri, bembeyaz saçlarının ve sakalının halesi içinde bir baykuşunkileri andırıyordu. “Herhangi birini başkalarının yanında taktığın oldu mu?”

Çıplak ellerimi kaldırdım.

“Birisinin yüzüğünü takmak, bir borcu veya o kişinin gözüne girmeye çalıştığını ifade edebilir.” Beni süzdü. “Eğer Maer sana vereceği bir yüzüğü geri almayı reddederse bu aranızdaki bağı az çok resmileştirmeyi istediği anlamına gelir.”

“Ve yüzüğü takmamak hakaret olarak görülebilir,” dedim.

Bredon gülümsedi. “Belki. Bir yüzüğü oturma odanda sergilemek ayrı şey, elinde sergilemek ayrı şeydir. Kendinden üstün birinin yüzüğünü takmak küstahça kabul edilebilir. Ayrıca Maer’i ziyaret ederken parmağında bir başka soylunun yüzüğü varsa Maer bunu yanlış anlayabilir. Birisinin seni onun çöplüğünden kaptığı gibi bir fikre kapılabilir.”

Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bunları genel sohbet konuları olarak dile getiriyorum,” dedi. “Aslında hepsine zaten aşina olduğun ve sadece yaşlı bir adamın gevezelik etmesine göz yumduğun fikrindeyim.”

“Belki de hâlâ takta aldığım bir dizi sersemletici yenilginin etkisi altındayım,” dedim.

Elini sallayarak yorumumu geçiştirirken parmaklarında hiç yüzük bulunmadığını fark ettim. “Oyunu çabuk öğrendin. Derler ya, tıpkı

genelevdeki bir baron gibi. Bir ay kadar sonra beni yeterince zorlayabileceğini tahmin ediyorum.”

“Bekle de gör,” dedim. “Bir sonraki oyunumuzda seni yeneceğim.”

Bredon gevrek gevrek güldü. “Bak bu hoşuma gitti.” Cebine uzanıp daha küçük bir kadife kese çıkardı. “Ayrıca sana ufak bir armağan getirdim.”

“Kabul edemem,” dedim refleks gereği. “Zaten bana keyifli bir akşamüzeri geçirttin.”

“Lütfen,” diyerek keseyi masanın üzerinde itti. “Israr etmeliyim. Bunları ödevim, görevim olmadan ve düstur beklemeden sana veriyorum. Karşılıksız bir hediye.”

Keseyi ters çevirince avcumda üç yüzük döküldü. Altın, gümüş ve demir. Her birinin metaline adım oyulmuştu: *Kvothe*.

“Bavullarının kaybolduğuna dair bir dedikodu duymuştum,” dedi Bredon. “Ve bunların işine yarayabileceğini düşündüm.” Gülümsedi. “Özellikle de tekrar tak oynamak istersen.”

Yüzükleri avcumda yuvarlarken altın olanın saf mı yoksa sadece kaplamamı olduğunu düşünüyordum. “Peki ahbablığını arzu edersem sana hangi yüzüğü göndermeliyim?”

“Eh,” dedi Bredon yavaşça. “İşte *bu* karmaşık bir mesele. Odana aceleyle ve fütursuzca dalarak kendimi uygun biçimde tanıtmayı ve sana unvanımı ya da mevkimi söylemeyi ihmal ettim.” Kahverengi gözleri ciddiyetle benimkilere kilitlendi.

“Ve benim böyle şeyleri sormam büyük bir kabalık olur,” dedim ağır ağır, nasıl bir oyun oynadığından emin olmadan.

Bredon kafasını salladı. “O yüzden şimdilik unvanım ve mevkim olmadığını farz etmelisin. Bu da bizi ilginç bir duruma sokuyor: sen erkâna tanıtılmamış birisin ve ben de sana tanıtılmadım. Buna istinaden ileride karşılıklı bir öğle yemeği yemek veya bir tak oyununu daha efendice kaybetmek istersen bana gümüş bir yüzük göndermen münasip olacaktır.”

Gümüş yüzüğü parmaklarımda çevirdim. Bredon’a onu gönderecek olursam, onunkiyile aşağı yukarı aynı mevkide bulunduğumu iddia ettiğime yönelik dedikodular çıkardı. Fakat onun mevkisinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “Peki insanlar ne derler?”

Gözleri biraz parıldadı. “Sahiden de ne?”

Günlerim böylece geçip gitti. Maer beni medeni sohbetler yapmak üzere yanına çağırmayı sürdürdü. Kartlarını ve yüzüklerini gönderen saksâğan

soylular kibar bir dille geri püskürtüldüler.

Kafesimde can sıkıntısından aklımı kaçırmamı önleyen tek şey Bredon'du. Ertesi gün yeni gümüş yüzüğümle beraber ona bir kart yolladım. Kartta şöyle yazıyordu: 'Ne zaman uygun görürsen daireme beklerim.' Beş dakika sonra tak masasıyla ve taşların bulunduğu keseyle beraber çıkageldi. Yüzüğümü bana geri vermeyi teklif etti ve bunu mümkün olduğunca kibar bir dille kabul ettim. Aslında yüzüğün onda kalmasını dert etmezdim, fakat onun da bildiği gibi elimde tek bir tane vardı.

Beşinci oyunumuz Maer'in çağrısıyla bölündü. Ulağın parlak gümüş tepsisinin üzerindeki demir yüzük olduğundan daha koyu görünüyordu. Bredon'dan özür dileyip hemen bahçeye koştum.

Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde Bredon kendi gümüş yüzüğüyle beraber, 'Yemekten sonra, dairende,' yazan bir kart yolladı. 'Zevkle' yazarak kartı geri gönderdim.

Daireme geldiği zaman yüzüğünü geri vermeyi teklif ettim. Teklifimi kibarca reddetti ve o yüzük de kapımın yanındaki kâsede duran diğerlerinin yanına katıldı. Bir avuç demirin arasındaki parlak gümüş halka herkesin görebileceği bir yerdeydi.

Elli Sekizinci Bölüm

Kur Yapmak

Maer beni iki gündür çağırtmıyordu.

Kısılıp kaldığım dairemde can sıkıntısından ve asabiyetten neredeyse aklımı kaçıracaktım. İşin en kötü tarafı da Maer'in beni niye yanına çağırtmadığını bilmememdi. Meşgul müydü? Onu kızdırmış mıydım? Bir kartla beraber Bredon'un verdiği altın yüzüğü ona göndermeyi düşündüm. Tabii Alveron sabrımı sınıyorsa korkunç bir hata olabilirdi.

Ama gerçekten de sabrım kalmamıştı. Buraya bir hami kazanmak veya en azından Amyrleri arayışına destek bulmak için gelmiştim. Şimdiye kadar Maer'in hizmetinde geçirdiğim süre bana dümdüz hale gelmiş bir kıştan başka bir şey kazandırmamıştı. Bredon da olmasaydı keçileri topyekün kaçıracığıma yemin edebilirdim.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, lavtamin ve Denna'dan aldığım o harika kutunun bir başkasının malı haline gelmesine sadece iki gün kalmıştı. Şimdiye dek onları rehinden kurtarmam için gereken parayı ondan isteyebileceğim kadar Maer'in güvenini kazanmış olmayı ummuştum. Asıl arzum benim ona değil, onun bana borçlu kalmasıydı. Bir asilzadeye borçlu kalırsanız o borçtan kurtulmanız son derece güçtür.

Fakat Alveron'dan ses seda çıkmaması bir işaretse eğer, hiç de gözüne girmiş gibi bir halim yoktu. Hafızamı zorlayarak son konuşmamızda onu gücendirebilecek bir şey söyleyip söylemediğimi hatırlamaya çalıştım. Çekmecedan bir kart çıkardım. Tam Maer'den para istemenin incelikli bir yolunu düşünüyordum ki kapı çalındı. Öğle yemeğimin erken geldiğini zannederek oğlana onu masaya bırakmasını seslendim.

Beni dalgınlığımdan çıkaran uzun bir sessizlik yaşandı. Süratle kapıya gittim ve dışarıda Maer'in özel uşağı Stapes'in durduğunu görünce hayrete

kapıldım. Alveron beni çağırmak için daha önce hep ulaklar yollamıştı.

“Maer sizinle görüşmek istiyor,” dedi Stapes. Uşağın biraz bitkin gözüktüğünü fark ettim. Yeterince uyumuyormuş gibi gözleri çöküktü.

“Bahçede mi?”

“Dairesinde,” dedi Stapes. “Ben sizi götürürüm.”

Saray dedikoduları doğruysa Alveron dairesinde nadiren misafir ağırlardı. Stapes’in peşine takılırken ister istemez içim rahatladı. Hiçbir şey boş oturmak kadar kötü olamazdı.

Alveron kocaman kuş tüyü karyolasının başlığına sırtını dayamış oturuyordu. Son görüşmemizdeki vaziyetine kıyasla daha solgun ve zayıftı. Gözleri hâlâ berraktı ve keskin bakıyordu, fakat bugün içlerinde başka bir şey, sert bir duygu vardı.

Yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. “Kvothe, gel. Otur şöyle.” Sesi de daha zayıftı, yine de otoriter bir tınısı vardı. Yatağının yanına otururken bunun böyle bir ayrıcalık sebebiyle ona teşekkür etmek için uygun bir zaman olmadığını sezdim.

“Kaç yaşındayım biliyor musun Kvothe?” diye sordu, hemen konuya girerek.

“Hayır ekselansları.”

“Tahminin nedir? Kaç gösteriyorum?” Gözlerinde yine o sert duyguyu yakaladım: öfke. İnce bir kül tabakasının altındaki sıcak korlar gibi için için yanan bir öfke.

En iyi cevapta karar kılmaya çalışarak kafa patlattım. Onu gücendirmek istemiyordum, fakat kusursuz bir incelik ve maharetle edilmediği sürece iltifatlar Maer’i kızdırırdı.

Öyleyse son çareye, yani dürüstlüğe başvuracaktım. “Elli bir ekselansları. Bilemediniz elli iki.”

Yavaşça kafa sallarken öfkesi uzaklardaki bir gök gürültüsü gibi kayboldu. “Genç birine asla yaşını sorma. Kırkımdayım. Doğum günüm gelecek dönü. Ama haklısın; elliden az göstermiyorum. Hatta bazıları cömert bir tahminde bulunduğunu bile söyleyebilir.” Elleri dalgın bir edayla çarşafı düzeltti. “Vaktinden önce yaşlanmak korkunç bir şey.”

Bedeni acıyla kasılınca yüzünü ekşitti. İstırabı kısa süre sonra geçti ve derin bir nefes aldı. Yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. “Seninle daha ne kadar konuşabilirim bilmiyorum. Bugün durumum pek iyi değil gibi.”

Ayağa kalktım. “Gidip Caudicus’u getireyim mi ekselansları?”

“Hayır,” diye çıkıştı. “Otur.”

Oturdum.

“Bu kahrolası hastalık son bir ay içinde bana sinsice sokuldu ve yaşım yıllar ekleyip onları tek tek hissetmeme yol açtı. Ömrümü topraklarımla ilgilenerek geçirdim, fakat bir konuda lakayıt davrandım. Bir ailem, bir vârisim yok.”

“Evlenmeyi mi düşünüyorsunuz ekselansları?”

Yastıklarına daha da yaslandı. “Demek dedikodular senin de kulağına çalındı, öyle mi?”

“Hayır ekselansları. Sohbetlerimiz sırasında söylediğiniz bazı şeylere dayanarak tahmin yürüttüm.”

Bana delici bir bakış attı. “Sahi mi? Bunu bir dedikodudan duymayıp tahmin mi ettin?”

“Doğru söylüyorum ekselansları. Tabii dedikodular yok değil, hem de ifademi mazur görürseniz bir saray dolusu var.”

“‘Saray dolusu.’ Güzelmiş.” İncecik bir tebessüm etti.

“Ama çoğu batıdan gelen gizemli bir ziyaretçiyle ilgili.” Oturduğum yerde belimi kırarak küçük bir selam verdim. “Evlilikle ilgili hiçbir şey söylenmiyor. Herkes sizi dünyanın en seçkin bekârı olarak görüyor.”

“Ah,” dedi Maer, rahatladığını belli eden bir yüz ifadesiyle. “Eskiden öyleydim. Gençliğimde babam beni evlendirmeye çalışmıştı. Fakat o günlerde kendime bir eş almamakta inat ettim. Gücün getirdiği sorunlardan biri de budur. Çok fazla şeye sahipsen insanlar hatalarını yüzüne vurmaya cüret edemezler. Güç bazen korkunç bir şey olabilir.”

“Tahmin edebiliyorum ekselansları.”

“Güç elindeki seçenekleri azaltır,” dedi. “İnsana fırsatlar yaratır, ama aynı zamanda başka fırsatları yok eder. Şu anda en hafif tabiriyle zor bir durumdayım.”

Hayatım boyunca soylular için empati hissedemeyecek kadar çok aç kalmıştım. Fakat Maer orada otururken öyle solgun ve zayıf görünüyordu ki içimden ufak bir acıma duygusu geçtiğini fark ettim. “Nedir bu durum ekselansları?”

Alveron daha dik oturabilmek için çaba gösterdi. “Evleneceksem bunu munasip biriyle yapmalıyım. Benimki kadar iyi konumdaki bir sülalenin mensubuyla. O kadar da değil; bu evlilik ittifak amaçlı olmamalı. Kız yeterince genç olmalı ki bana-” Hışırtilı bir sesle genzini temizledi, “-bir

vâris verebilsin. Hatta mümkünse birkaç tane.” Başını kaldırıp bana baktı. “Sorunumu anlamaya başladın mı?”

Başımı yavaşça salladım. “Genel hatlarıyla ekselansları. İyi de dünyada böyle kaç kız var?”

“Sadece bir avuç,” derken sesine yine o eski ateş karıştı. “Fakat kralın kontrolü altındaki genç kadınlardan birini kabul edemem. Hani şu pazarlık payı yapılarak anlaşmalar imzalamakta kullanılanlardan. Vintas kurulduğundan bu yana sülalem külli güçlerimizi korumak için çok uğraştı. Roderic denilen o piç kurusuyla bir eş için pazarlığa tutuşacak değilim. Gücümün bir zerresini bile ona vermeyeceğim.”

“Peki kralın kontrolü dışında kaç kadın var ekselansları?”

“Bir.” Sözcük ağzından bir kurşun ağırlık gibi düştü. “Üstelik işin en kötü tarafı bu değil. Kadın her açıdan mükemmel. Saygın bir sülaleden geliyor. İyi eğitilmiş. Genç. Güzel.” Son kelimeyi sanki biraz zor telaffuz etti.

“Ona abayı yakmış bir sürü talibi, var; ağızlarından bal damlayan güçlü kuvvetli delikanlılar. Onu her türlü sebepten dolayı istiyorlar: soyadı, toprakları, zekâsı.” Uzunca bir müddet duraksadı. “Ancak baston yardımıyla yürüyebilen hastalıklı bir adamın teklifine nasıl bir cevap verir?” Sözcükler ağzına acı gelirmişçesine konuşurken dudaklarını çarpıyordu.

“Ama hiç şüphesiz mevkiniz...” diye söze girdim.

Bir elini kaldırdı ve dosdoğru gözümün içine baktı. “Satın aldığın bir kadınla evlenir misin?”

Başımı eğdim. “Hayır ekselansları.”

“Ben de evlenmem. Bu kızı benimle evlenmeye ikna etmek için mevkimi kullanmam çok... tatsız olur.”

Bir süre konuşmadık. İki sincabın pencerenin hemen dışındaki uzun bir dişbudak ağacının etrafında birbirini kovalamasını seyrettim. “Ekselansları, eğer bu hanıma kur yapmanıza yardım edeceksem...” Maer’in öfkesini daha ona bakmadan önce hissettim. “Çok affedersiniz ekselansları. Haddimi aştım.”

“Bu da mı o tahminlerinden biri?”

“Evet ekselansları.”

Kısa bir süre boyunca kendi içinde bir mücadele verir gibi gözüktü. Sonra iç geçirdi ve odadaki gerilim azaldı. “Asıl ben senden af dilemeliyim. Bana pençesini geçiren bu hastalık yüzünden tepem çok çabuk atıyor. Ayrıca şahsi meselelerimi yabancılarla konuşmak gibi bir huyum yoktur,

hele ki tahminlerle bir bir ortaya döksünler. Bana başka ne gibi tahminlerde bulunduğunu söyle. Lafını esirgeme.”

Rahat bir soluk aldım. “Tahminimce bu kadınla evlenmek istiyorsunuz. Öncelikli olarak vazifeniz icabı, ama Ayrıca ona âşık olduğunuz için de.”

Yine bir sessizlik yaşandı. Evvelki kadar kötü değilse bile bu da gergindi. “Aşk,” dedi Maer usulca, “ahmakların çok sık kullandığı bir sözcüktür. Bahsettiğim kadının aşkı hak ettiği muhakkak. Üstelik ona düşkünüm de.” Huzursuz bir hali vardı. “Söyleyeceklerim bu kadar.” Bana baktı. “Dilini tutacağına güvenebilir miyim?”

“Elbette ekselansları. Ama niçin bu kadar gizli davranıyorsunuz?”

“Uygun gördüğüm bir anda harekete geçmeyi yeğlerim. Söylentiler bizi hazır hamle yapmaya iter davranışta bulunmaya zorlar ve bir meselenin henüz olgunlaşmadan mahvına yol açar.”

“Anlıyorum. Hanımefendinin adı nedir?”

“Meluan Kilipsiz,” derken ismi dikkatle telaffuz etti. “Senin terbiyeli ve cana yakın biri olduğuna bizzat gördüm. Dahası Kont Threpe harika bir besteci ve şarkıcı olduğun konusunda beni temin etti. Bunlar tam da benim ihtiyacım olan şeyler. Bunlara istinaden hizmetime girer misin?”

Tereddüde kapıldım. “Ekselansları benden nasıl faydalanacaklar?”

Bana kuşkulu bir bakış attı. “Senin kadar iyi bir tahmincinin böyle bir şeyi kolayca anlayacağını sanırdım.”

“Hanıma kur yapmak istediğinizi biliyorum ekselansları. Ama *nasıl* yapmak istediğinizi değil. Ona bir iki tane mektup yazmamı mı istiyorsunuz? Şarkı bestelememi mi? Mehtapta balkonuna tırmanıp penceresinin pervazına çiçekler mi bırakacağım? Maske takarak onunla dans edecek, sonra da kendimi siz olarak mı tanıtacağım?” Ufak bir tebessüm ettim. “Dans etmekten pek anlamam ekselansları.”

Alveron derin ve samimi bir kahkaha attı, fakat çıkan neşeli sese rağmen gülmenin ona acı verdiğini görebiliyordum. “Ben daha ziyade ilk iki seçeneği düşünmüştüm,” diye itiraf etti ve gözlerini kapatarak ağırlığını yastıklara verdi.

Başımı salladım. “Onun hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor ekselansları. Bir kadını tanımadan ona kur yapmak budalalıktan beter olur.”

Alveron bitkinlikle kafasını salladı. “Caudicus sana gerekli bilgileri verir. Soyların tarihleri hakkında geniş bilgi sahibidir. Soy bir insanın üzerinde yükseldiği temel taşıdır. Hanımefendiye kur yapacaksan nereden geldiğini bilmelisin.” Yaklaşmamı işaret etti ve demir bir yüzük uzattı. Onu

havada tutmak için çaba harcarken kolu titriyordu. “Bunu Caudicus’a gösterirsen benim hesabıma çalıştığını anlayacaktır.”

Yüzüğü hemen aldım. “Bayanla evlenmek istediğinizi biliyor mu?”

“Hayır!” Alveron’un gözleri hızla açıldı. “Sakın bundan kimseye bahsetme! Soruların için bir sebep uydur. Git bana ilacımı getir.”

Gözlerini kapayarak arkasına yaslandı. Yanından ayrılırken usulca konuştuğunu duydum. “Bazen bilerek, bazen de isteyerek vermezler. Yine de... güç güçtür.”

“Evet ekselansları,” dedim, fakat Alveron daha şimdiden keyifsiz bir uykuya dalmıştı bile.

Elli Dokuzuncu Bölüm

Maksat

Maer'in dairesinden ayrılırken kartımı ve yüzüğümü bir ulakla Caudicus'a önden göndermeyi düşündüm. Sonra bu fikirden vazgeçtim. Maer'in verdiği bir görevi yerine getiriyordum. Herhalde böyle bir şey, teşrifatı biraz çiğnememi mazur gösterirdi.

Dedikodu kazanında kaynayanlara dayanarak Alveron'un gizemcisinin bir düzine seneden daha uzun bir zamandır Maer'in erkânı arasında yer aldığını biliyordum. Fakat sarayın güney kulelerinin birinde ikamet etmesi dışında adam hakkında hiçbir bilgiye sahip değildim.

Kalın kerestelerden yapılmış kapıyı çaldım.

"Bekle biraz," diye kısık bir ses geldi. Bir sürgünün çekildiğini işittim. Kapı biraz aralanınca uzun, kancalı bir burna ve kıvrıkcık siyah saçlara sahip sıska bir adamla karşılaştım. Adamın üzerinde hoca cüppesini andıran uzun, koyu renkli bir giysi vardı. "Evet?"

"Biraz vaktinizi alabilir miyim bayım?" dedim yarı gerçek yarı sahte bir tedirginlikle.

Adam beni tepeden tırnağa süzerek şık giysilerimi inceledi. "Ben aşk iksirleri hazırlamam. O tür şeyleri Aşağı Severen'de bulabilirsiniz." Kapı santim santim kapanmaya başladı. "Ama bana soracak olursanız biraz dans ve birkaç gül işinizi görür."

"Başka bir iş için buradayım," dedim çabucak. "Aslında iki iş için. Biri Maer'in, biri de benim." Elimi kaldırarak avcumdaki demir yüzüğü gösterdim. Yüzüğün yüzeyine Alveron'un ismi parlak altın harflerle yazılmıştı.

Kapı daha fazla kapanmadı. "Öyleyse buyurun," dedi Caudicus.

İçerisi tek bir odaya sığdırılmış küçük bir Üniversite'ye benziyordu. Sempatı lambalarının tanıtık kızıl ışığı, raflar dolusu kitabı ve üzerlerinde eğri büğrü cam kapların bulunduğu masaları aydınlatmaktaydı. En geride kulenin kavisli duvarının yarı yarıya sakladığı küçük bir ocağı ya da fırını görür gibi oldum.

“Yüce Tanrım!” diye bağırdım, bir elimle ağzımı kapatarak. “Bu bir ejderha mı?” Tavan kirişlerinden birine asılı duran içi doldurulmuş kocaman bir tuzlu su timsahını işaret ettim.

Bir şeyi anlamamız lazım: bazı gizemciler, özellikle bunun gibi lüks bir erkâna kapağı atabilmiş olanlar, mantıklarına çok düşkündürler. Caudicus'un bölgesine geleli çok olmamış, hâlâ eğitim aşamasındaki genç bir gizemciye nasıl tepki vereceğini bilmediğim için hafiften alık, tehditkârlıktan uzak olmayan bir soylu rolü oynamaya karar vermiştim.

Caudicus kıkırdarak kapıyı arkamdan kapadı. “Hayır, o bir tatlı su timsahı. Sizi temin ederim ki zararsızdır.”

“Biraz ürktüm, o kadar,” dedim. “Böyle bir şey ne işe yarar ki?”

O da timsaha baktı. “Açıkçası bilmiyorum. Benden önce burada yaşayan gizemciye aitti. Onu çöpe atmanın israf olacağını düşündüm. Etkileyici bir yaratık, değil mi?”

Timsahı tedirgin gözlerle süzdüm. “Oldukça.”

“Bahsettiğiniz şu iş nedir?” Büyük bir koltuğu işaret etti ve onun karşısındaki bir başka koltuğa kendisi oturdu. “Kendi işlerimle ilgilenmeden önce korkarım sadece birkaç dakikam var. O zamana kadar vaktim sizin Bay...” Cümlesini sorarcasına bitirdi.

Kim olduğumu iyi bildiğini görebiliyordum: Maer'in bir süredir bulunduğu gizemli genç adam. Niçin Severen'de olduğumu en az ötekiler kadar öğrenmek istediğini tahmin ettim.

“Kvothe,” dedim. “İlk işim Maer'in ilacı.” Kaşları arasında belli belirsiz, asabi bir çizginin belirlediğini gördüm ve kapıldığı izlenim artık her neyse onu düzeltmek için atıldım. “Kısa süre önce Maer'le sohbet ediyordum.” Bundan son derece gurur duyuyormuşum gibi azıcık duraksadım. “Sizinle konuşmam sona erdiğinde ilacını getirmemi istedi.”

Çizgi kayboldu. “Elbette,” dedi Caudicus rahat bir tavırla. “Hem böylece dairesine gitmekten de kurtulmuş olurum. Peki konuşmak istediğiniz konu nedir?”

“Şey,” deyip heyecanla öne doğru eğildim, “Vintas'ın asilzade sülalelerinin tarihine yönelik bir araştırma yapıyorum. Bir kitap yazmayı

düşünüyorum da.”

“Bir soyağacı mı?” Gözlerinde bıkkın bir ifadenin belirmekte olduğunu fark ettim.”

“Ah, hayır. Onlardan bol bol var. Ben daha ziyade önde gelen sülalelerle ilgili bir hikâye dizisi düşünüyordum.” Böyle bir yalan uydurduğum için gururluydum. Yalanım yalnızca Meluan’ın sülalesi hakkındaki merakımı açıklamakla kalmıyor, aynı zamanda Maer’in yanında niye bu kadar çok zaman geçirdiğim sorusuna da cevap veriyordu. “Tarihsel konular genelde sıkıcı olur, ama hikâyeleri herkes sever.”

Caudicus kendi kendine kafa salladı. “Akıllıca bir fikir. Böyle bir kitap ilginç olabilir.”

“Hikâyelere geçmeden önce her sülalenin geçmişini anlatan kısa bir önsöz yazacağım. Maer köklü sülaleler konusundaki uzmanlığınıza bahsetti ve size başvurursam memnun olacağını söyledi.”

İltifatım gereken etkiyi yarattı ve Caudicus belli belirsiz kabardı. “Kendimi bir *uzman* olarak görür müyüm bilmiyorum,” dedi sahte bir tevazuyla. “Ama tarihçi yönüm vardır.” Bana bir kaşını kaldırarak baktı. “Herhalde en iyi bilgi kaynağının sülalelerin bizzat kendileri olduğunu biliyorsunuzdur.”

“İnsan öyle *sanıyor*,” dedim sesimi kısarak. “Fakat sülaleler en ilginç hikâyelerini paylaşmakta gönülsüz olabiliyorlar.”

Caudicus kocaman sırttı. “Herhalde öyledir.” Tebessümü çabucak silindi. “Fakat Maer’in sülalesiyle ilgili bir hikâye bilmediğimden eminim,” dedi ciddiyetle.

“Ah, hayır hayır!” Yanlış anlaşılmaşım gibi ellerimi sağa sola salladım. “Maer’in durumu özel. Onunla ilgili bir hikâye yazmayı aklımın ucundan...” Gözle görülür bir şekilde yutkunarak cümlemi yanda bıraktım. “Beni Kilipsiz sülalesi hakkında aydınlatabileceğinizi umuyordum. Onlara dair pek bir şey bilmiyorum da.”

“Sahi mi?” dedi şaşırarak. “Eski güçlerini kaybettiler, ama tam bir öykü hazinesidirler.” Gözleri uzaklara dalıp gitti ve parmaklarını dalgın bir edayla dudağına sürttü. “Gelin şöyle yapalım; ben tarihlerini elden geçireyim, siz de daha uzun bir sohbet için yarın geri dönün. Zaten Maer’in ilacını içme vakti geldi ve geç kalmaması lazım.”

Adam ayağa kalkıp kollarını sıvamaya başladı. “İlacı hazırlarken gevezelik etmeme aldırış etmezseniz aklıma bir şey geldi.”

“İksir hazırlanmasını daha önce hiç görmemiştim,” dedim hevesle.
“Dikkatinizi fazla dağıtmayacaksam...”

“Sorun değil. Uykumda bile hazırlayabilirim.” Bir iş tezgâhının arkasına geçti ve mavi alev çıkaran bir çift mum yaktı. Sırf gösteriş olsun diye orada bulunduklarını bilmeme rağmen yeteri kadar etkilenmiş gibi yaptım.

Caudicus küçük bir el terazisine bir miktar kurumuş yaprak döküp tarttı.
“Araştırmalarınıza söylenti katmaya bir itirazınız var mı?”

“İlginçse hayır.”

Cam tıpalı bir şişedeki berrak bir sıvının küçük bir ölçeğini dikkatle dökerken sessiz kaldı. “Anladığım kadarıyla Kilipsiz sülalesi bir ata yadigârına sahipmiş. Şey aslında *tam* bir yadigâr değilmiş, ama soylarının başlangıcına dayanan kadim bir şeymiş.”

“Bunda bir tuhafılık yok ki. Köklü sülaleler bol miktarda yadigâra sahiptirler.”

“Şşt,” dedi asabice. “Dahası var.” Sıvıyı dışına bazı kaba simgeler kazınmış düz tabanlı bir kurşun kâseye döktü. Sıvı köpürüp tıslayarak havayı hafif ama keskin bir kokuyla doldurdu.

Caudicus bunun ardından sıvıyı mumların üzerindeki bir tavaya boşalttı. İçine kuru yaprakları kattı, sonra da bir tutam bir şey ve bir ölçek beyaz toz attı. Tüm bunların üzerine su olduğunu tahmin ettiğim bir sıvı döktü, karıştırdı ve ortaya çıkan karışımı bir süzgeçten geçirip şeffaf bir cam şişeye aktardı. Şişenin ağzını da bir tıpayla kapattı.

İksire yakından bakmam için bana doğru tuttu: hafif bir yeşil tonun karıştığı açık sarı renkli bir sıvıydı. “İşte oldu. Ona hepsini içmesini hatırlatın.”

Sıcak şişeyi aldım. “Peki neymiş o yadigâr?”

Caudicus ellerini porselen bir kâsede yıkadı ve sallayarak kuruladı. “Kilipsizlerin topraklarının en eski kısmında, atalarının inşa ettiği köşkün en eski bölümünde gizli bir kapı varmış. Kulpu veya menteşeleri olmayan bir kapı.” Kendisini dikkatle dinlediğimden emin olmak için gözü üzerimdeydi. “Bu kapıyı açmanın bir yolu yokmuş. Kilitliymiş, ama üzerinde kilit bulunmuyormuş. Hiç kimse öteki tarafında ne olduğunu bilmiyormuş.”

Başıyla elimdeki şişeyi işaret etti. “Artık onu Maer’e götürün. Soğumadan içerse daha iyi olur.” Beni kapıya kadar geçirdi. “Yarın geri

gelin,” derken yılışıkça sıırttı. “Menebralar hakkında öyle bir hikâye biliyorum ki kızıl saçlarınız bembeyaz kesilecek.”

“Ah, bir seferde tek bir sülale üzerinde çalışıyorum,” dedim sonu gelmez saray dedikodularına boğulmamak için. “En fazla iki. Şimdilik yalnızca Alveron ve Kilipsiz sülaleleriyle ilgileniyorum. Bir de üçüncüsüne başlamam mümkün değil.” Yavan bir tebessüm ettim. “Yoksa altından kalkamam.”

“Yazık,” dedi Caudicus. “Ben epey seyahat ederim. Soylu sülalelerin çoğu Maer’in gizemcisini ağırlamaya pek heveslidir.” Bana sinsi bir bakış attı. “Bu da ilginç bazı gerçekleri öğrenmemi sağlıyor.” Kapıyı açtı. “Biraz düşünün. Ve yarın mutlaka uğrayın. O zamana kadar Kilipsizler hakkında daha fazla şey hatırlamış olurum.”

Şişenin soğumasına fırsat vermeden Maer’in dairesine vardım. Çaldığım kapıyı Stapes açtı ve beni Maer’in en içteki odasına götürdü.

Maer Alveron onu bıraktığım pozisyonda uyuyordu. Stapes kapıyı arkamdan kapatırken Maer’in gözlerinden biri açıldı ve beni dermansızca yanına çağırdı. “Bakıyorum da hiç acele etmiyorsun.”

“Ekselansları, ben-”

Bu sefer yaklaşmamı daha sert bir hareketle işaret etti. “Bana ilacımı ver,” dedi boğuk bir sesle. “Sonra da git. Yorgunum.”

“Korkarım bu çok önemli ekselansları.”

Maer’in iki gözü birden açıldı ve o yakıcı öfkesi geri geldi. “Ne?” diye çıkıştı.

Yatağının yanına gidip adamın üzerine doğru eğildim. O benim bu münasebetsizliğime karşı çıkamadan şöyle fısıldadı: “Ekselansları, Caudicus sizi zehirliyor.”

Altmışınıc Bölüm

Bilgeliğın Aracı

Sözlerim  zerine Maer'in gözleri faltaşı gibi açıldı, sonra tekrar kısıldı. O dermansızlığında bile Alveron'un zekâsı keskindi. "Bu kadar yakından ve alçak sesle konuşmakta haklıydın," dedi. "Tehlikeli bir zeminde yürüyorsun. Ama yine de sözlerine kulak vereceğim."

"Ekselansları, herhalde Threpe mektubunda benim bir müzisyen dışında  niversite'de bir  ğrenci de olduğumu yazmamıştır."

Maer'in gözlerinde bir idrak parıltısı belirmedi. "Hangi  niversitede?" diye sordu.

"O  niversite'de ekselansları," dedim. "Ben bir Gizemiye mensubuyum."

Alveron kaşlarını çattı. "Böyle bir iddiada bulunmak için çok gençsin. Peki Threpe bundan bahsetmeyi niçin ihmal etti?"

"      bir gizemci aramıyordunuz ekselansları. Ayrıca bu kadar doğuda öyle şeylere iyi gözle bakılmaz." Hakikati söylemeye ancak bu kadar yaklaşabilirdim: Vintliler budalalık derecesinde batıl inan lıdırlar.

Hafifçe gözlerini kırpıştıran Maer'in yüz ifadesi sertleşti. "Pek   ," dedi. "Dediğın gibiysen biraz sihir yap."

"Ben henüz eğitim aşamasındaki bir gizemciyim ekselansları. Ama sihir görmek istiyorsanız..." Duvarlara asılı    fenere baktım, parmaklarımı yaladım, yoğunlaştım ve fitilini sıkarak yatağın yanındaki mumu söndürdüm.

Oda karanlığı gömüldü. Maer'in ağızından bir hayret nidası çıktığını duydum. Gümüş yüzüğümü avcuma koydum ve hemen akabinde yüzük gümüşi mavi bir ışıkla parlamaya başladı. Ellerim soğudu, zira vücudumdan başka bir ısı kaynağım yoktu.

“Bu kadarı yeterli,” dedi Maer. Huzursuzsa bile bunu sesiyle belli etmiyordu.

Odanın karşı tarafına gittim ve panjurlu pencereleri açtım. İçerisi gün ışığıyla doldu. Havada belli belirsiz bir selase çiçeği kokusu ve kuş şakımaları vardı. “Başkaları aynı fikirde olmasa da biraz hava almanın vücuttaki dertlere iyi geldiğini düşünmüşümdür.” Ona gülümsedim.

Alveron tebessümüne karşılık vermedi. “Evet evet. Çok akıllısın. Gel ve otur.” Söylediğini yaparak yatağının yanındaki sandalyeye yerleştim. “Şimdi ne demek istediğini açıkla.”

“Caudicus’a soylu sülalelerle ilgili hikâyeler topladığımı söyledim,” dedim. “Sizinle beraber vakit geçirmemi de açıkladığı için faydalı bir bahaneydi.”

Maer’in yüz ifadesi sertliğini korudu. Güneşin önünden geçen bir bulut gibi acının gözlerini bulandırdığını gördüm. “Hünerli bir yalancı olman güvenimi kazanmanı sağlamıyor.”

İçime soğuk bir ağırlık çökmeye başlıyordu. Maer’in gerçeği bundan daha kolay kabulleneceğini sanmıştım. “Olabilir ekselansları. Fakat *ona* yalan söylerken *size* doğruyu söylüyorum. Beni boş gezen bir soylu zannettiği için ilacınızı hazırlarken kendisini seyretmeme izin verdi.” Kehribar sarısı şişeyi havaya kaldırdım. Gün ışığı cama vurarak gökkuşağının renklerine ayrıldı.

Alveron sözlerimi umursamadı. Normalde berrak olan gözleri hayret ve acıyla pusluydu. “Ben senden kanıt isterken sen bana bir öykü anlatıyorsun. Caudicus bir düzine senedir bana sadakatle hizmet ediyor. Yine de söylediklerini değerlendireceğim.” Ses tonuna bakılırsa bu kısa ve amansız bir değerlendirme olacaktı. Şişeyi almak için elini uzattı.

İçimde küçük bir öfke alevinin tutuştuğunu hissettim. Bu alev karnıma oturan soğuk korkuyu azaltmaya yardım etti. “Ekselansları kanıt mı istiyorlar?”

“İlacımı istiyorum!” diye çıkıştı. “Ve uyumak istiyorum. Lütfen bana-”
“Ekselansları, acaba-”

“Sözümü kesmeye nasıl cüret edersin?” Öfke dolu bir sesle konuşan Alveron yatağında doğrulmaya çalıştı. “Çok ileri gidiyorsun! Derhal odamdan çıkarsan seni kovmamayı düşünebilirim.” Sesi hiddetten titriyor, eli hâlâ şişeye uzanıyordu.

Kısa bir sessizlik yaşandı. Şişeyi uzattım, ama Alveron onu tutamadan dedim ki: “Kısa bir süre önce istifra ettiniz,” dedim. “Kusmuğunuz bulanık

ve beyazdı.”

Odadaki gerginlik hemen tırmandı, fakat Maer dediklerimi duyunca hareketsiz kaldı. “Diliniz size sert ve ağır geliyor. Ağzınız kupkuru ve tuhaf, keskin bir tatla dolu. Tatlı, şekerli şeyler için açlık çekiyorsunuz. Geceleri ansızın uyanıyor ve kendinizi kıpırdayamaz, konuşamaz bir halde buluyorsunuz. Titreme nöbetleri geçiriyor, karın ağrıları çekiyor ve sebepsiz yere paniğe kapılıyorsunuz.”

Ben konuşurken Maer’in eli şişeden yavaşça uzaklaştı. Yüz ifadesi artık öfkeli değildi. Gözlerine kararsız, hatta neredeyse ürkek bir bakış hâkim olsa da, korkusu uykudaki bir ihtiyatı uyandırmışçasına tekrar berraktılar.

“Bunları sana Caudicus söyledi,” dedi Maer, fakat hiç de kendinden emin bir hali yoktu.

“Caudicus hastalığınızın ayrıntılarını bir yabancıyla konuşur mu?” diye imalı bir sesle sordum. “Hayatınız için endişeleniyorum ekselansları. Eğer onu kurtarmam için münasebetsizlik etmem gerekiyorsa edeceğim. Konuşmam için bana iki dakika tanıyın, ben de size kanıt sunayım.”

Alveron yavaşça başını salladı.

“Bunun ne olduğunu tam olarak bildiğimi iddiada etmiyorum.” Şişeyi işaret ettim. “Ama sizi zehirleyen asıl şey kurşun. Bu da titreme nöbetlerini, kas ve vücut ağrılarınızı açıklıyor. Kusmayı ve felci de.”

“Hiç felç geçirmedim.”

“Hımm.” Onu alıcı bir gözle süzdüm. “Öyleyse şanslısınız. Fakat bunun içinde kurşundan fazlası var. İksirde bol miktarda ophalum olduğundan kuşkuluyum, ki o tam anlamıyla zehirli bir madde değildir.”

“Nedir peki?”

“Daha ziyade bir ilaç, hatta bir uyuşturucudur.”

“Hangisi karar ver,” diye tersledi. “Zehir mi, ilaç mı?”

“Ekselanslarının hiç afyonruhu içtikleri oldu mu?”

“Gençliğimde kırılan bacağımın ağrısı uyutmuyor diye bir kere almıştım.”

“Ophalum da ona benzer bir uyuşturucudur, ama büyük oranda bağımlılık yaptığı için genellikle uzak durulur.” Duraksadım. “Diğer bir adı da denner reçinesidir.”

Bunun üzerine Maer’in beti benzi attı ve o anda gözleri neredeyse tamamen berraklaştı. Reçine yiyicileri herkes bilirdi.

“Sanırım Caudicus ilacınızı düzenli olarak almadığınız için bunu katıyor,” dedim. “Ophalum canınızı çektiği gibi acınızı azaltıyor. Ayrıca

şeker özleminizi, ter basmalarınızı ve görüyor olabileceğiniz tuhaf rüyaları da açıklıyor. Acaba buna başka ne katıyor olabilir?” diye sesli düşündüm. “Herhalde aşırı kusmanızı önlemek için dikişotu veya mannum. Akıllıca. Korkunç ama akıllıca.”

“Yeteri kadar akıllıca değil.” Maer sefil bir tebessüm etti. “Beni öldürmeyi başaramadı.”

Tereddüt ettim, sonra ona gerçeği söylemeye karar verdim. “Sizi öldürmek çok kolay olurdu ekselansları. Caudicus bu sıvının içine sizi öldürecek kadar kurşunu rahatlıkla katabilirdi.” Şişeyi ışığa tuttum. “Asıl zor olan, sizi öldürmeyecek veya felç etmeyecek kadar katmak.”

“İyi de neden? Beni öldürmek istemiyorsa neden zehirliyor?”

“Bu bilmeceyi ekselanslarının çözmesi daha doğru olur. Ortada dönen siyasi oyunları siz benden daha iyi biliyorsunuz.”

“Beni niye zehirlesin ki?” Maer’in sesi sahiden de şaşkın çıkıyordu. “Ona büyük paralar ödüyorum. Erkânımın en saygın mensuplarından biri. Kendi projeleriyle uğraşmakta ve canı istediği zaman seyahate çıkmakta özgür. Bir düzine senedir burada yaşıyor. Niye şimdi böyle bir şey yapsın?” Başını iki yana salladı. “Sana söylüyorum, bu çok saçma.”

“Sebep para olabilir mi?” diye sordum. “Herkesin bir fiyatı olduğu söylenir.”

Maer başını iki yana sallamayı sürdürdü. Derken ansızın bana baktı. “Hayır. Şimdi hatırladım. Caudicus beni tedavi etmeye başlamadan çok önce hastalanmıştım.” Düşünmek için duraksadı. “Evet, doğru. Hastalığımı iyileştirebilir mi diye ona ben başvurdum. Bahsettiğin bulgular o beni tedavi etmeye başladıktan aylar sonra ortaya çıktı. Sebep o olamaz.”

“Kurşun küçük dozlarda alınırsa etkileri yavaş yavaş ortaya çıkar ekselansları. Caudicus sizi zehirlemek istiyorsa hazırladığı ilacı içtikten on dakika sonra kan kusmanız hiç işine gelmez.” Kiminle konuşmakta olduğumu hatırladım. “Kaba bir tabir kullandım ekselansları. Özür dilerim.”

Kafasını hafifçe sallayarak özrümü kabul etti. “Söylediklerin görmezden gelemeyeceğim kadar gerçeğe yakın. Yine de Caudicus’un böyle bir yapacağına inanmam.”

“Bunu bir teste tabi tutabiliriz ekselansları.”

Bana baktı. “O nasıl olacak?”

“Dairenize yarım düzine kuş getirtin. Arıkuşları ideal olacaktır.”

“Arıkuşu mu?”

“Sarı ve kırmızı renkli minik, parlak şeyler.” Parmaklarımı beş santim kadar araladım. “Bahçelerinizde onlardan bol bol var. Selase çiçeklerinizin nektarını içiyorlar.”

“Ah. Biz onlara uçuşkan deriz.”

“İlacınızı nektara katıp neler olacağına bakarız.”

Maer’in yüzü asıldı. “Dediğin gibi kurşun yavaş tesir ediyorsa bu iş aylar sürer. Kısmen doğrulayabildiğin bazı iddialara dayanarak ilacımdan aylarca yoksun kalacak değilim.” Öfkesinin sesine karıştığını hissedebiliyordum.

“O kuşlar sizden çok daha hafiftirler ve metabolizmaları çok daha hızlı çalışır ekselansları. Bir, bilemediniz iki gün içinde sonuç alırız.” *Umarım*, diye de içimden geçirdim.

Bu fikrimi değerlendirdi. “Pekâlâ,” diyerek yatağının yanındaki sehpadan bir çingirak aldı.

Onu çalmasına fırsat bırakmadan konuştum. “Ekselanslarından bu kuşlara niçin ihtiyaç duyduğuna dair bir bahane bulmasını rica edebilir miyim? Biraz ihtiyatlı davranmak çıkarımıza olacaktır.”

“Stapes’i çok uzun zamandır tanırım,” dedi Maer kesin bir dille. Gözleri hiç görmediğim kadar berrak ve sertti. “Ona topraklarımı, kasamı ve canımı emanet ederim. Onun güvenilir olmadığına dair en ufak bir imada bile bulunmanı istemiyorum.” Sesinde sarsılmaz bir güven vardı.

Gözlerimi kaçırdım. “Peki ekselansları.”

Maer çingırağı çaldı ve tıknaz uşağın kapıyı açması iki saniye dahi sürmedi. “Evet efendim?”

“Stapes, bahçede dolaşmayı özledim. Bana yarım düzine uçuşkan bulabilir misin?”

“Uçuşkan mı efendim?”

“Evet,” dedi Maer, öğle yemeği sipariş eder gibi. “Çok hoş yaratıklar. Seslerinin uyumama yardım edebileceğini düşünüyorum.”

“Elimden geleni yaparım efendim.” Stapes kapıyı örtmeden önce bana ters ters baktı.

Kapı kapandıktan sonra Maer’e baktım. “Ekselanslarına öyle demesinin sebebini sorabilir miyim?”

“Onu yalan söylemekten kurtarmak için. Stapes’in yalana yatkınlığı yoktur. Ayrıca makul bir tavsiyede bulundun. Tedbir daima bilgeliğin aracıdır.” Yüzünü ince bir ter tabakasının kapladığını görebiliyordum.

“Yanılmıyorsam ekselansları, bu gece sizin için zor geçecek.”

“Son zamanlarda her gecem zor geçiyor,” dedi buruk bir sesle. “Bu seferkini öncekilerden daha kötü yapacak olan ne?”

“Ophalum ekselansları. Vücudunuz ona hasret. İki gün içinde işin en zor kısmını atlattmış olacaksınız, ama o zamana dek epey bir... rahatsızlık yaşayacaksınız.”

“Açık konuş.”

“Çenenizde ve başınızda ağrılar olacak. Terleme, mide bulantısı, özellikle bacaklarınızla belinizde kramplar ve spazmlar yaşayacaksınız. Bağırsaklarınızın kontrolünü yitirebilir, dönüşümlü olarak yoğun susuzluk ve kusma devreleri geçirebilirsiniz.” Bakışlarımı ellerime diktim. “Üzgünüm ekselansları.”

Tarifimin sonunda Alveron’un yüz ifadesi ekşiydi; yine de minnetle kafa salladı. “Bilmeyi yeğlerim.”

“Durumu daha çekilir kılabilecek birkaç şey mevcut ekselansları.”

Biraz sevindi. “Ne gibi?”

“İlk olarak afyonruhu. Vücudunuzun ophalum özlemini azaltmak için. Başka şeyler de var. İsimleri önemli değil. Onları sizin için çaya karıştırabilirim. Diğer bir sorun da vücudunuzdaki kurşunun büyük bölümünün kendiliğinden gitmeyecek olması.”

Son sözüm onu şimdiye dek duyduğu her şeyden daha çok korkutmuş gibi gözüktü. “Onu dışarı atamayacak mıyım?”

Başımı iki yana salladım. “Metaller sinsi zehirlerdir. Vücudunuzda kısıllı kalırlar. Onları sadece özel bir çabayla emebiliriz.”

Maer kaşlarını çatı. “Hay aksi. Sülüklerden nefret ederim.”

“Lafın gelişi öyle söyledim ekselansları. Sadece geri zekâlılar ve kurbağa yiyenler bu çağda sülük kullanırlar. Kurşunun vücudunuzdan *çıkartılması* gerekiyor.” Ona gerçeği, yani büyük ihtimalle tamamından kurtulmayacağını söylemeyi düşündüm, fakat bu bilgiyi kendime saklamaya karar verdim.

“Bunu yapabilir misin?”

Uzunca bir müddet kafa yordum. “Muhtemelen en iyi seçeneğiniz benim ekselansları. Üniversite’den çok uzaktayız. Buradaki on hekimden birinin bile yeterli eğitimi almadığına bahse girerim ve aralarından hangilerin Caudicus’u tanıyor olabileceğini bilmiyorum.” Yine düşündüm, sonra da başımı iki yana salladım. “Bu iş için daha uygun elli kişi tanıyorum, ama bin beş yüz kilometre ötedeler.”

“Dürüstlüğünü takdir ediyorum.”

“İhtiyaç duyduklarımın çoğunu Aşağı Severen’de bulabilirim. Ama...”
Maer’in ne kastettiğini anlayacağını ve beni para istemekten kurtaracağını umarak sözümün devamını getirmedi.

Bana boş gözlerle baktı. “Ama ne?”

“Paraya ihtiyacım olacak ekselansları. Size gereken şeyleri bulmak kolay değildir.”

“Ah, elbette.” Bir kese çıkarıp bana verdi. Maer’in yatağının hemen yanı başında dolu bir kese tutması beni biraz şaşırttı. Aklıma yıllar önce Tarbean’da bir terziyle yaptığım konuşma geldi. Ona ne demiştim? *Bir beyefendinin eli asla kesesinden uzak olmaz* mı? Münasebetsiz bir kahkahayı bastırmaya çalıştım.

Bundan kısa zaman sonra Stapes geri geldi. İçi bir düzine arıkuşuyla dolu, gardırop büyüklüğündeki tekerlekli bir kafesi odaya sokarak şaşırtıcı bir maharet örneği sergiledi.

“Vay be Stapes,” dedi Maer heyecanla, uşağı tel kafesi kapıdan geçirirken. “Kendini aşmışsın.”

“Nerede durmasını istiyorsunuz efendim?”

“Şimdilik oraya bırak. Ben yerini Kvothe’ye değiştirtirim.”

Stapes biraz gücenir gibi oldu. “Benim için zahmet olmaz.”

“Seve seve yapacağını biliyorum Stapes. Ama bana taze sıkılmış bir sürahi elma suyu getirmeni umuyordum. Midemi yatıştırabileceğini düşünüyorum.”

“Elbette.” Stapes hemen odadan ayrılarak kapıyı arkasından çekti.

Kapı kapanır kapanmaz kafesi hareket ettirdim. Parlak renkli minik kuşlar gözün takip etmekte zorlandığı bir süratle tünekten tüneğe uçmaktaydılar. Maer’in, “Ne güzel şeyler,” diye mırıldandığım duydum. “Çocukken onlara bakmaya doyamazdım. Bütün gün şekerden başka bir şey yememenin ne kadar harika olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.”

Üç besleyici, yani içleri şekerli suyla dolu cam tüpler tellerle kafesin dışına bağlanmıştı. İkisinin ağzı minik selase çiçekleri şeklindeyken üçüncüsününki bir zambağa benzetilmişti. Bu kuşlar soylular için harika evcil hayvanlardı. Zaten başka kim hayvanına her gün şeker yedirebilirdi ki?

Besleyicilerin tepesindeki kapakları çevirerek çıkardım ve Maer’in ilacını onlara üçte bir oranında eşit olarak paylaştırdım. Boş şişeyi Alveron’a uzattım. “Normalde bunlarla ne yapıyorsunuz?”

Şişeyi yatağının yanındaki sehpaaya bıraktı.

Kuşlardan birinin bir besleyiciye uçup su içmeye başladığını görene dek kafesi seyrettim. “Stapes’e onları bizzat beslemek istediğinizi söylerseniz yine de işinize karışır mı?”

“Hayır. Söylediklerimi harfiyen yapar.”

“Güzel. Besleyicileri doldurmadan önce bırakın boşalsınlar. Böylece kuşlar daha büyük bir doz almış olurlar ve sonucu daha çabuk görürüz. Kafesi nereye koymamı istersiniz?”

Gözlerini ağır ağır oynatarak odaya bakındı. “Oturma odasındaki çekmece dolabının yanına,” dedi sonunda. “Böylece onu buradan görebilirim.”

Kafesi dikkatle yandaki odaya ittim. Geri geldiğimde Stapes’i Maer için bir bardağa elma suyu dökerken buldum.

Alveron’u eğilerek selamladım. “Müsaadenizle ekselansları.”

Azat eden bir el hareketi yaptı. “Stapes, Kvothe bu akşamüstü geri gelecek. Uyuyor olsam bile onu içeri al.”

Stapes gönülsüzce kafasını salladı ve bana yine tasvip etmez bir bakış attı.

“Yanında birkaç şey de getirecek. Lütfen bundan kimseye bahsetme.”

“Bir ihtiyacınız varsa...”

Alveron bitkin bir tebessüm etti. “Karşılacağını biliyorum Stapes. Oğlanı işe koyuyorum, hepsi bu. Senin yakınımında bulunmanı tercih ederim.” Alveron uşağının kolunu sıvazlayarak gönlünü aldı. Daireden çıktım.

Aşağı Severen’e yaptığım yolculuk gerekenden birkaç saat daha uzun sürdü. Gecikmeden rahatsızlık duysam da bunun gerekli olduğunu biliyordum. Sokaklarda yürürken gözüme beni takip eden bazı kimseler takılıyordu.

Bu duruma şaşırمامıştım. Maer’in erkânının dedikoducu tabiatı sebebiyle, bir iki hizmetkârın Aşağı Severen’de neler yaptığını izleyeceğini tahmin etmiştim. Dediğim gibi, Maer’in erkânı bu noktada beni çok merak ediyordu ve bıkkın soyluların başka insanların işlerine burunlarını sokmak için ne kadar ileri gidebileceklerini bilerseniz şaşarsınız.

Dedikoduları umursamasam bile etkileri bir felakete yol açabilirdi. Maer’le görüşmemin hemen akabinde eczanelerden alışveriş yaptığım Caudicus’un kulağına gidecek olursa adam ne gibi adımlar atardı? Maer’i zehirlemeyi göze alan biri beni bir mum gibi söndürmekten çekinmezdi.

Ben de kuşkuya mahal vermemek için Severen'e iner inmez ilk olarak bir yemek yedim. Sıcak bir yahni ve sert bir ekmek. Daireme gelene kadar ılıklaşan süslü püslü yemeklerden içime gına gelmişti.

Bunun ardından normalde brendi için kullanılan iki içki şişesi satın aldım. Sonra da bir sokak köşesinde *Hayalet ve Kaz Kafalı Kız* oyununu sergileyen gezgin bir kumpanyayı izleyerek hoş bir yarım saat geçirdim. Edema Ruh olmamalarına rağmen fena değildiler. Oyunun sonunda şapka gezdirirlerken Maer'in kesesi onlara cömert davrandı.

Yolum nihayet iyi stoklanmış bir eczaneye düştü. Tedirgin, üstünkörü bir tavırla pek çok şey satın aldım. İhtiyacım olan ve olmayan her şeye kavuştuktan sonra dükkân sahibine... yatak odasında... belli başlı sorunlar yaşayan bir adamın ne gibi ilaçlar kullanması gerektiğini utana sıkıla sordum.

Kimyacı beni ciddiyetle dinledi ve istifini hiç bozmadan bazı tavsiyelerde bulundu. Söylediklerinin her birinden azar azar aldım, sonra da bu konuda dilini tutması için onu tehdit ve rüşvetle ikna etmeye çalıştım. Dükkândan ayrıldığım sırada adam bana iyice gücenmiş ve kızmıştı. Biri soracak olursa iktidarsızlık için deva arayan kaba bir beyefendinin hikâyesini anlatmaktan çekinmeyecekti. Aslında bu hiç de şöhretime eklemek istediğim bir şey değildi, fakat en azından afyonruhu, ballıbaba, hindiba ve en az onlar kadar şüphe uyandıran şeyler satın aldığımın haberi Caudicus'a ulaşmayacaktı.

Son olarak sürenin bitimine bir gün kala rehinciden lavtamı geri aldım. Bu son alışverişim Maer'in kesesini neredeyse tamamen boşalttı, fakat artık işim bitmişti. Sarp'ın eteklerine geri gittiğim esnada güneş batıyordu.

Yukarı Severen ile Aşağı Severen arasında gidip gelmek için az sayıda seçenek mevcuttu. Bunların en aleladesi Sarp'ın yüzeyini ileri geri kesen iki merdivendi. Bu merdivenler eskiydi, dökülüyordu ve yer yer çok dardı, fakat ücretsiz olduğu için Aşağı Severen'de yaşayan sıradan halkın genel tercihiydi.

Altmış metrelik dar bir merdivenden çıkmaya can atmayanların yararlanabileceği başka seçenekler de mevcuttu. Yük asansörleri bir çift eski Üniversite öğrencisi tarafından işletiliyordu. Tam anlamıyla gizemci olmasalar da, bu akıllı adamlar arabaları ve atları büyük tahta platformlar üzerinde Sarp'tan yukarı aşağı taşımak gibi sıradan bir işi başarabilecek kadar sempatiden ve mühendislikten anlıyorlardı.

Yayalar için asansörü kullanmanın bedeli yukarı çıkarken bir, aşağıya inerken ise yarım peniydi. Tabii bazen bu yolculuğu gerçekleştirmeden önce bir tüccarın yük doldurmasını ya da boşaltmasını beklemek zorunda kalabiliyordunuz.

Soylular yük asansörlerini kullanmazlardı. Vintlilerin azıcık bile olsa gizem barındıran her şeye karşı duydukları şüphe onları at asansörüne yönlendiriyordu. Bu asansör bir dizi karmaşık makaraya bağlanmış yirmi atlık bir grup tarafından çekilmekteydi. Bu da at asansörünü biraz daha hızlı kılıyor ve bedelini koca bir gümüş sekizli kırık olarak belirliyordu. Dahası hemen hemen her ay sarhoş bir soylu ondan düşüp ölüyor, nasıl seçkin müşterilere sahip olduğunu göstererek at asansörünün popüleritesini arttırıyordu.

Kesemdeki para bana ait olmadığı için at asansörünü kullanmaya karar verdim.

Sırada bekleyen dört beyefendiye ve bir hanımefendiye katılarak asansör inene kadar öylece dikildim, sonra da ince gümüş kırığımlı verip platforma çıktım.

Bindiğim asansör, kenarlarında pirinç bir tırazan bulunan etrafı açık bir kutudan ibaretti. Köşelere bağlı kalın kenevir halatlar ona bir nebze denge katsa bile, herhangi bir sert hareket asansörün ürkütücü bir biçimde sallanmasına sebep oluyordu. Şık giyimli bir oğlan her seferinde yolcularla beraber inip çıkıyor, asansörün kapısını açıp atların başındaki görevlilere asansörü ne zaman çekmeleri gerektiğini işaret ediyordu.

Soyluların asansördeyken sırtlarını Severen'e dönmek gibi bir huyları vardı. Bön bön bakmak sıradan insanların yaptığı bir davranıştı. Asilzadelerin hakkımda ne düşündüklerini pek umursamadığım için ben ön tırazanın hemen arkasında durdum. Yerden yükselirken içimde alışılmadık duygular uyandı.

Severen'in ayaklarımın altına yayılmasını seyrettim. Eski ve mağrur bir şehirdi. Etrafını çevreleyen yüksek taş duvar artık çok gerilerde kalmış zorlu günleri hatırlatıyordu. Böyle barışçıl zamanlarda bile tahkimatların bakımını dört dörtlük yaptırıyor olması Maer hakkında önemli bilgiler vermekteydi. Şehrin her üç kapısı da korunuyor ve her gece güneş batarken kapatılıyordu.

Asansör yükselmeye devam ederken Severen'in farklı bölümlerini bir haritaya bakar gibi görebiliyordum. İşte yer yer park ve bahçelerle süslü, binaların tuğladan ve eski taştan inşa edildiği zengin bir muhit. İşte dar ve

dolambaçlı yollarıyla, zift kaplı tahta çatılarıyla fukara mahallesi. Falezin dibindeki kapkara bir iz geçmişte şehri biçen, geriye binaların kömür olmuş iskeletlerini bırakan bir yangından bahsediyordu.

Yolculuk bana göre çok kısa bir zamanda sona erdi. Diğer yolcuların benden önce çıkmalarına izin vererek tırabzana yaslandım ve çok aşağılarda kalan şehri izledim.

“Bayım?” diye yorgun bir sesle konuştu oğlan. “Herkes dışarı.”

Döndüm, asansörden çıktım ve yolcu sırasının en önünde duran Denna’yı gördüm.

Ben hayretler içinde bakakalmaktan başka bir şey yapamadan önce o da dönüp benimle göz göze geldi. Adımı haykırdı, bana doğru koştu ve ben henüz neler olduğunu bile anlamadan kendini kucağıma attı. Kollarımı ona doladım ve yanağımy kulağına dayadım. Bir aradayken o kadar rahat duruyorduk ki dansçılardan farkımız yoktu. Sanki bin kere pratik yapmıştık. Sıcacık, yumuşacıktı.

“Burada ne işin var?” diye sordu. Hızla atan kalbinin çarpıntılarını göğsümde hissedebiliyordum.

O benden bir adım geri çekilirken dilimi yutmuşçasına durdum. Ancak o zaman yanağının üst kısmında sarıya çalan eski bir morluğu fark ettim. Buna rağmen iki aydan ve bin beş yüz kilometreden beri gördüğüm en güzel şeydi. “Asıl senin burada ne işin var?”

O gümüşü kahkahasını attı ve koluma dokunmak için uzandı. Sonra gözleri arkamdaki bir yere baktı ve yüzü asıldı. “Bekle!” diye seslendi asansörün kapısını kapatmakta olan oğlana. “Buna yetişmem lazım, yoksa geç kalacağım,” dedi ıstıraplı bir yüzle ve yanımdan ayrılıp asansöre bindi. “Gel beni bul.”

Oğlan kapıyı onun arkasından kapadı ve asansör gözden kaybolmaya başlarken kalbim de onunla beraber düştü. “Nereye bakayım?” Sarp’ın kenarına yaklaşarak Denna’nın benden uzaklaşmasını seyrettim.

Yukarı bakan yüzü o karanlıkta bembeyazdı; saçlarıysa gecenin içindeki bir gölge gibiydi. “Ana caddenin iki sokak kuzeyinde, Kalaycılar Sokağı’nda.”

Gölgeler onu yuttu ve bir anda yapayalnız kaldım. Orada öylece dururken etrafımdaki hava onun kokusunu taşıyor, sıcaklığı ellerimden yeni yeni geçiyordu. Kafese kapatılmış bir kuş gibi atan kalbinin sarsıntısı hâlâ göğsümdeydi.

Altmış Birinci Bölüm

Ballıbaba

Severen'e yaptığım yolculuğun ardından lavta kutumu odama bıraktım ve tez elden Alveron'un dairesine gittim. Stapes beni görmekten hoşlanmasa da her zamanki becerikliliğiyle çabucak içeri aldı.

Kan ter içindeki Alveron yarı baygın bir halde yatıyordu ve çarşafı etrafında tortop olmuştu. Ne denli cılız görüldüğünü ancak o zaman fark edebildim. Kolları ve bacakları çıta gibiydi; solgun yüzü iyice griye çalmıştı. Ben odasına girerken bana kötü kötü baktı.

Stapes efendisinin örtülerini düzeltti ve arkasına yastıklar koyarak onu oturur konuma getirdi. Maer bu ihtimama sabırla katlandı, sonra azat eder bir ses tonuyla ona teşekkür etti. Uşak bana oldukça kaba bir bakış atarak odadan ağır ağır çıktı.

Maer'in yatağına yaklaşıp pelerininin ceplerinden çeşitli malzemeler çıkardım. "İhtiyacım olan her şeyi buldum ekselansları. Ama umduğum her şeyi değil. Nasılsınız?"

Bana gayet manidar bir bakış attı. "Gelmen amma uzun sürdü. Sen yokken Caudicus yanıma uğradı."

İçimde kabaran kaygıyı bastırmaya çalıştım. "Neler oldu?"

"Bana kendimi nasıl hissettiğimi sordu ve ben de ona doğruyu söyledim. Gözlerime ve boğazıma baktı, kusup kusmadığımı sordu. Evet dedim ve ondan biraz daha ilaç isteyip beni yalnız bırakmasını söyledim. O da gitti ve daha sonra biriyle ilaç gönderdi."

Paniğe kapılmakta olduğumu hissettim. "İlacı içtiniz mi?"

"Biraz daha geç kalsan anlattığın peri masalının canı cehenneme deyip içecektim." Yastığının altından başka bir şişe çıkardı. "Bunun bana nasıl bir zararı olabilir ki? Zaten ölüyor gibiyim." Şişeyi öfkeyle bana doğru uzattı.

“İşinizi biraz kolaylaştırabilirim ekselansları. Unutmayın, bu gece çok zor geçecek. Yarın bu kadar değilse bile kendinizi yine kötü hissedeceksiniz. Ondan sonra her şey yoluna girmeli.”

“Tabii o kadar yaşarsam,” diye homurdandı.

Aslında yaptığı şey hasta bir adamın huysuzluğundan ibaretti, fakat düşüncelerimi o kadar iyi yansıtıyordu ki sırtım adeta buz kesti. Daha evvel tüm müdahalelerime rağmen Maer’in ölebileceği aklıma gelmemişti. Fakat şimdi onun bu naif, gri ve titrek haline bakarken gerçeği görebiliyordum: sabaha canlı çıkamayabilirdi.

“Önce bu ekselansları.” Getirdiğim içki şişelerinden birini uzattım.

“Brendi mi?” dedi dile getirmediği bir heyecanla. Başımı iki yana sallayıp şişeyi açtım. Alveron kokuyu alınca yüzünü ekşitti ve kendini yastıklara gömdü. “Tanrı’nın dişleri aşkına. Sanki ölüyor olmam yetmiyor. Bir de balık yağı mı içeceğim?”

Başımı ciddiyetle salladım. “İki büyük yudum için ekselansları. Bu tedavinizin bir parçası.”

Şişeyi almak için bir hamle yapmadı. “O şeyi oldum olası sevmem. Ayrıca son zamanlarda çayı bile kusuyorum. Sırf hemen geri çıkartmak için onu içerek kendimi sıkıntıya sokmayacağım.”

Kafamı sallayıp şişenin ağzını kapattım. “Size kusmanızı önleyecek bir şey verebilirim.” Yatağın yanındaki sehpa da bir kap su vardı. Maer’e çay hazırlamaya başladım.

Ne yaptığımı görmek için başını uzattı. “İçine ne koyuyorsun?”

“İstifra etmenizi önleyecek ve zehri bünyenizden atmanıza yardım edecek bir şey. Ophalum özleminizi azaltmak için de bir miktar afyonruhu. Ve tabii çay. Ekselansları şeker alırlar mı?”

“Normalde hayır. Ama şeker katmazsan o şeyin bataklık suyu gibi bir tadı olacağını tahmin ediyorum.” Bir bardak şeker kattım, karıştırdım ve bardağı ona uzattım.

“Önce sen,” dedi Alveron. Solgun ve sert suratındaki gri gözleri bana dikkatle bakıyordu. Korkunç bir tebessüm etti.

Tereddüde kapıldım, ama yalnızca bir anlığına. “Ekselanslarının sıhhatine,” dedim ve çaydan büyük bir yudum içtim. Yüzümü ekşiterek bir kaşık şeker daha ilave ettim. “Tahmininiz doğruymuş. Bataklık suyu gibi.”

Maer bardağı iki eliyle birden tuttu ve çabuk ama küçük yudumlarla içmeye koyuldu. “Tadı berbat,” dedi kısaca. “Ama hiç yoktan iyidir.

Susamanın ama kusma korkusuyla bir şey içmemenin nasıl bir işkence olduğunu bilir misin? Bir köpeğin bile başına gelsin istemem.”

“İçmek için acele etmeyin,” diye uyardım. “Birkaç dakika içinde midenizi yatıştıracaktır.”

Yandaki odaya geçip yeni ilacı uçuşkanların besleyicilerine ekledim. İlaçlı nektardan içmeye devam ettiklerini görmek içimi rahatlattı. Tattaki bir değişiklik veya kendilerini korumaya yönelik doğal bir içgüdü sebebiyle sudan uzak durabileceklerinden kaygılanmıştım.

Ayrıca kurşunun arıkuşları için zehirli olmayabileceğinden çekiniyordum. Herhangi bir hastalık belirtisini birkaç günde değil de bir dönüde gösterebileceklerinden çekiniyordum. Maer’in giderek artan öfkesinden çekiniyordum. Tüm tahminlerimde yanılıyor olabileceğimden çekiniyordum.

Maer’in yanına döndüğümde onu boş bardağı kucağında tutarken buldum. İlkine benzer ikinci bir karışım hazırladım ve Maer onu da çabucak içti. Sonra on beş dakika kadar konuşmadan oturduk.

“Şimdi nasıl hissediyorsunuz ekselansları?”

“Daha iyi,” diye gönülsüzce itiraf etti. Sesinde hafif bir donukluk fark ettim. “Çok daha iyi.”

“Sebepten afyonruhu olsa gerek,” diye yorum yaptım. “Ama mide bulantınızın artık geçmiş olması lazım.” Balık yağı şişesini elime aldım. “İki büyük yudum ekselansları.”

“İşe yarayacak tek şey bu mu?” diye umutsuzca sordu.

“Üniversite civarındaki eczanelere erişebiliyor olsaydım daha lezzetli bir şey bulabilirdim, ama şimdilik elimde bundan daha iyisi yok.”

“Yutabilmem için bana bir bardak çay daha hazırla.” Şişeyi aldı, iki yudum içti, sonra da ağzını tiksintiyle çarpıtarak bana geri verdi.

Sessizce iç geçirdim. “Onu böyle ufak ufak yudumlayacaksanız bütün akşam buradayız demektir. Denizcilerin ucuz viski içerken yaptıkları gibi ağız dolusu iki koca yudum alın.”

Kaşlarını çattı. “Benimle çocukmuşum gibi konuşma.”

“Öyleyse adam gibi davranın,” dedim sertçe. Bu beklenmedik sözüm onu şaşkın bir suskunluğa sevk etti. “Dört saatte bir, iki büyük yudum. Şişedekinin tamamı yarına kadar bitmiş olmalı.”

Gri gözleri tehlikeli bir ifadeyle kısıldı. “Sana kiminle konuştuğunu hatırlatırım.”

“İlacını içmek istemeyen hasta bir adamla konuşuyorum,” dedim hiç istifimi bozmadan.

Afyonruhunun bulandırdığı gözlerinin içinde bir öfke kıvılcımı belirdi. “Bir şişe balık yağı ilaç değildir,” diye tısladı. “Bu art niyetli ve mantıksız bir istek. Kimse bu kadar balıkyağını içemez.”

Onu en sert bakışımla süzdüm ve şişeyi elinden aldım. Başımı çevirmeden balık yağını kafama diktim. Ağzımdaki sıvıyı yutarken gözlerimi Maer’inkilerden bir an bile olsun ayırmadım. Alveron’un yüz ifadesi önce öfkeliden iğrenmişe, sonra da sessiz bir huşuya dönüştü. Sıvıyı bitirince sonra parmağımı şişenin ağzında gezdirip yaladım.

Pelerinimin cebinden ikinci bir şişe çıkardım. “Yarınki dozunuz olacaktı, fakat bu gece içmeniz gerekecek. Daha kolay gelecekse iki saatte bir yudum alabilirsiniz.” Gözlerimi onunkilerden ayırmadan şişeyi uzattım.

Maer balıkyağını aldı, iki büyük yudum içti ve azimli bir yüz ifadesiyle tıpasını geri taktı. Soylulara karşı gurur, sağduyudan daha etkili bir araçtır.

Elimi parlak bordo pelerinimin ceplerinden birine daldırdım ve Maer’in yüzüğünü çıkardım. “Bunu size daha önce vermeyi unuttum ekselansları.” Yüzüğü ona doğru uzattım.

Alveron yüzüğü alacak gibi oldu, sonra vazgeçti. “Şimdilik sende kalsın,” dedi. “En azından o kadarını hak ettin sanırım.”

“Teşekkürler ekselansları,” derken yüz ifademi kontrol altında tutmak için özen gösterdim. Yüzüğü takmamı henüz istemese de onun bende kalmasına izin vermesi aramızdaki ilişki için önemli bir adımdı. Leydi Kilipsiz’e yönelik kur çabaları nasıl giderse gitsin bugün onda iyi bir izlenim bırakmıştım.

Maer’e bir miktar daha çay koydum ve dikkati üzerimdeyken talimatlarını tamamlamaya karar verdim. “Kaptakini bu gece bitirmeniz gerek ekselansları. Ama unutmayın, yarına kalmadı. Beni çağırttığınız zaman daha da hazırlarım. Bu gece bol bol sıvı alın. En iyisi süt. İçine biraz bal katarsanız daha kolay içersiniz.”

Dediklerimi kabul eden Maer’in uykulu bir hali vardı. Bu gecenin onun için ne kadar zor geçeceğini bilerek uyumasına izin verdim. Eşyalarını topladıktan sonra odasından ayrıldım. Stapes dış odaların birinde bekliyordu. Ona Maer’in uyuduğunu söyledim ve kaptaki çayı dökmemesini, uyandığı zaman ekselanslarının onu içmek isteyeceğini tembihledim.

Ben daireden çıkarken Stapes'in bana attığı bakış önceki gibi sadece soğuk olmayıp resmen nefret doluydu, zehir saçıyordu. Ancak kapıyı arkamdan kapattıktan sonra durumun ona nasıl görüldüğünü anladım. Bu zayıf anında Maer'den istifade ettiğimi düşünüyor olmalıydı.

Dünyada böyle pek çok insan, yani çaresiz durumdaki hastaların korkularını sömürmekten çekinmeyen gezgin hekimler bulunur. Bunun en iyi örneği *Dilek için Üç Peni* oyunundaki iksir satıcısı Ballıbaba'dır. Tiyatrodaki en nefret edilen karakterlerden biri olan Ballıbaba, dördüncü perdede boyunduruğa vurulduğu zaman tezahürat etmeyen seyirci kitlesi yoktur.

Bunu aklımda tutarak Maer'in ne kadar halsiz ve gri görüldüğünü düşünmeye başladım. Tarbean'da yaşarken genç ve sağlıklı adamların ophalum mahrumiyeti sebebiyle öldüğüne tanıklık etmiştim. Üstelik Maer ne gençti ne de sağlıklı.

Ölürse kim suçlanırdı? Güvenilir danışman Caudicus'un suçlanmayacağı kesindi. Sevgili uşak Stapes'in de...

Ben. Beni suçlardı. Ben geldikten kısa süre sonra Maer'in durumu daha da kötüleşmişti. Stapes'in Maer'le beraber dairesinde baş başa vakit geçirdiğimi, çok zorlu bir geceden hemen önce ona bir kap çay hazırladığımı çabucak gün yüzüne çıkaracağından şüphem yoktu.

En iyi ihtimalle bana Ballıbaba gözüyle bakarlardı. En kötü ihtimalle de bir suikastçı.

Maer'in sarayında daireme doğru ilerlerken zihnimden işte bunlar geçiyordu. Yol boyunca sadece Aşağı Severen'e bakan pencerelerin birinden sarkıp bir şişe dolusu balık yağı kusmak için durakladım.

Altmış İkinci Bölüm

Kriz

Ertesi sabah güneş doğmadan Aşağı Severen'e indim. Bir eczanenin açılmasını beklerken yumurta ve patatesten oluşan sıcak bir kahvaltı ettim. Yemeğim bitince iki şişe balık yağı daha ve dün aklıma gelmeyen birkaç ıvır zıvır satın aldım.

Bunun akabinde, vakit henüz onun ortalarda bulunmayacağı kadar erken olsa bile Denna'ya rastlama umuduyla Kalaycılar Sokağı'nda ileri geri yürüdüm. At arabaları ile çiftçiler parke döşeli sokaklarda yer kapmak için uğraşıyorlardı. Hırslı dilenciler en işlek sokak köşelerine sahip çıkarlarken dükkân sahipleri kepenklerini açıyorlardı.

Kalaycılar Sokağı'nda yirmi üç han ve pansiyon saydım. Denna'ya çekici gelebilecek olanları not ettikten sonra kendimi Maer'in sarayına dönmeye zorladım. Bu sefer kısmen beni takip edebileceklerin kafasını karıştırmak için, kısmen de Maer'in verdiği kese neredeyse tamamen boşaldığı için yük asansörünü kullandım.

Her şeyin normal seyrinde sürdüğü izlenimi vermem gerektiği için dairemde kalarak Maer'in beni çağırmasını bekledim ve kartımla yüzüğümü Bredon'a yolladım. Bredon kısa zaman sonra karşımda oturuyor, beni tak oyununda fena benzeterek hikâyeler anlatıyordu.

"...Maer de onu darağacında sallandırdı. Doğu kapısının hemen önünde. Adam günlerce bağırıp çağırarak ve küfürler ederek orada asılı kaldı. Masum olduğunu iddia etti. Yapılanın yanlış olduğunu ve mahkemeye çıkmak istediğini tekrarlayıp durdu."

Anlatılanlara inanmakta zorluk çekiyordum. "Bir darağacı mı?"

Bredon ciddiyetle başını salladı. "Gerçek bir demir darağacı. Maer'in bu zamanda öyle bir şeyi nereden bulduğunu kim bilebilir? Bir tiyatro

oyunundan fırlamış gibiydi.”

Edecek tarafsız bir laf düşünmeye çalıştım. Hikâye kulağa korkunç gelse de Maer’i açık açık eleştirecek halim yoktu. “Eh,” dedim, “haydutluk kötü bir şeydir.”

Bredon oyun alanına bir taş koyacak oldu, sonra fikrini değiştirdi. “Çoğu kimse yapılanların biraz...” Genzini temizledi. “...ağır olduğu fikrindeydi. Ama hiçbirini bunu yüksek sesle dile getirmedi, bilmem anlatabildim mi? Tüyler ürpertici bir olaydı. Yine de Maer’in vermek istediği mesajı ilettili.”

Nihayet taşı koyacağı yeri seçti ve oyuna bir süre daha devam ettik.

“Başımdan tuhaf bir olay geçti,” dedim. “Geçen gün Caudicus’un erkândaki konumunu bilmeyen biriyle karşılaştım.”

“Öyle bir şeyi bilmemek pek de şaşırtıcı değil.” Bredon eliyle oyun alanını işaret etti. “Yüzük alıp vermek taka çok benzer. Kurallar yüzeysel olarak basittir, fakat uygulanmaları oldukça karmaşıktır.” Keyifli bakan gözlerle bir taşı masaya hafifçe vurdu. “Daha geçen gün âdetlerimizin püf noktalarını böyle şeylere aşına olmayan bir yabancıya anlatıyordum.”

“Nezaket göstermişsin,” dedim.

Bredon başını sallayarak bana teşekkür babında bir selam verdi. “İlk bakışta her şey çok kolay görünür,” dedi. “Bir baronun mevkisi bir baronetinkinin üzerindedir. Fakat bazen yeni para eski kandan daha değerlidir. Bazen bir nehri kontrol etmek, savaş meydanına kaç asker çıkartabileceğinden daha önemlidir. Bazen bir insan teknik olarak tek bir insandan fazlasıdır. Mesela Svanis Konti’si garip bir miras sayesinde Tevn Vikontu da oldu. Bir adam, ama iki farklı siyasi varlık.”

Gülümsedim. “Annem bir keresinde kendi kendine sadakat borcu olan bir adam tanıdığını söylemişti,” dedim. “Her yıl elde ettiği vergilerin bir bölümünü yine kendisine borçluymuş ve tehdit edilecek olursa kendi kendine derhal askeri yardım sağlamasını gerektiren anlaşmaları bulunuyormuş.”

Bredon kafasını salladı. “Böyle şeyler insanların düşündüğünden daha sık gerçekleşir,” dedi. “Özellikle de köklü sülalelerde. Mesela Stapes farklı mevkilere sahiptir.”

“Stapes mi?” diye sordum. “İyi de o bir uşak, öyle değil mi?”

“Eh, öyle tabii,” dedi Bredon yavaşça. “Ama *sadece* bir uşak değil. Sülalesi köklü olsa bile kendine ait bir unvanı yoktur. Teknik anlamda bir aşçıdan daha yüksekte yer almaz. Fakat geniş topraklara sahiptir. Ayrıca

Maer'in özel uşığıdır. Birbirlerini çocukluklarından beri tanırılar. Herkes Alveron'un ona kulak verdiğini bilin"

Bredon'un kara gözleri bana dikkatle baktı. "Öyle bir demir yüzüğü olan bir adamla kim ters düşebilir ki? Dairesine gidersen gerçeğı kendi gözlerinle görebilirsin: kâsesinde altından başka bir şey yoktur."

Oyunumuzun ardından Bredon işi olduğunu söyleyerek müsaade istedi. Neyse ki artık vaktimi lavtamla doldurabilirdim. Onu yeniden akort ettim, perdelerini gözden geçirdim ve sürekli gevşeyen ayar burgusuyla oyalandım. Uzunca bir zaman ayrı kalmıştık ve birbirimize yeniden ısınmamız gerekiyordu.

Aradan saatler geçti. Dalgın bir halde 'Ballıbaba'nın Feryadı' şarkısını çaldığımı fark ettim ve kendimi durmaya zorladım. Öğle vakti geride kaldı. Daireme öyle yemeğı getirildi ve götürüldü. Lavtamı tekrardan akort edip birkaç gam çaldım. Daha ne olduğunu bile anlamadan kendimi 'Kasabayı Terk Et Tenekeci' şarkısını tıngırdatırken buldum. Ancak o zaman ellerimin bana neyi anlatmaya çalıştığını anladım. Maer hâlâ hayattaysa beni şimdiye dek yanına çağırması gerekirdi.

Lavtamı bıraktım ve hızla düşünmeye başladım. Gitmem gerekiyordu. Hem de hemen. Stapes beni Maer'e ilaç götürürken görmüştü. Caudicus'tan aldığım şişeye bir şeyler katmakla bile suçlanabilirdim.

Ne denli çaresiz bir durumda olduğumu anlayınca içime bir korku oturdu. Maer'in sarayını ustaca bir kaçış gerçekleştiremeyecek kadar az tanıyordum. Daha o sabah Aşağı Severen'e inerken yolumu kaybetmiş ve durup birine yön sormam gerekmişti.

Tam o anda kapım her zamankinden daha yüksek bir sesle, Maer'in davetlerini getiren ulak oğlanın yaptığından daha sertçe çalındı. Muhafızlar. Oturduğum yerde donakaldım. En iyisi kapıyı açıp doğruyu mu söylemekti? Yoksa pencereden bahçeye atlamalı ve kaçmaya mı çalışmalıyım?

Kapı bu sefer daha da sert çalındı. "Bayım? Bayım?"

Ses kapı yüzünden boğuk gelse bile bir muhafıza ait değildi. Kapıyı açınca bir tepside Maer'in demir yüzüğünü ve kartını taşıyan genç bir oğlanla karşılaştım.

Onları tepside aldım. Karta titrek bir el yazısıyla tek bir kelime karalanmıştı: *Derhal*.

Hiç olmadığı kadar bitkin görünen Stapes beni buz gibi bir bakışla karşıladı. Dün beni öldürüp de gömmek ister gibi bir hali vardı. Bugünse gözlerindeki bakış sadece gömülmemin yeterli olacağını ima ediyordu.

Maer'in yatak odası bol miktarda selase çiçeğiyle süslenmişti. Bunların hoş rayihası, saklamaları için getirildikleri kokuyu neredeyse tamamen gizliyordu. Stapes'in hali de buna eklenince gecenin nahoş geçeceğine yönelik öngörümün gerçek çıktığını anladım.

Alveron karyolasının başlığına sırtını dayamış oturuyordu. Durumu beklediğim gibiydi; bitkindi ama artık terlemediği gibi acı içinde kıvranmıyordu. Hatta melek gibi görüldüğü bile söylenebilirdi. Üzerine vuran bir gün ışığı huzmesi cildine hafif parlaklık katıyor, karmakarışık saçlarının başındaki gümüş bir taç gibi ışıldamasına yol açıyordu.

Ben yaklaşırken gözlerini açarak o güzel illüzyonu bozdu. Hiçbir melek Alveron'unkiler kadar berrak gözlere sahip olamazdı.

“Acaba ekselansları bugün nasıllar?” diye kibarca sordum.

“Fena değilim,” diye tepki verdi. Fakat sohbetten ileri gitmeyen bu cevabı bana hiçbir şey anlatmıyordu.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye daha ciddi bir ses tonuyla sordum.

Bana uzun bir bakış atarak kendisine böyle samimi bir üslupla hitap etmemi onaylamadığını gösterdi, sonra da, “Yaşlı. Kendimi yaşlı ve güçsüz hissediyorum,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Yine de son birkaç gündür hissetmediğim kadar iyiyim. Biraz ağrım var ve çok yorgunum. Ama sanki... temizlenmiş gibiyim. Sanırım krizi atlattım.”

Dün geceyi sormadım. “Size bir kap çay daha hazırlamamı ister misiniz?”

“Lütfen.” Sesi ölçülü ve kibardı. Mizacını tahmin edemediğim için çayı çabucak hazırladım ve bardağım doldurup ona verdim.

Tadına baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. “Bu seferki daha farklı.”

“İçinde daha az afyonruhu var,” diye açıkladım. “Fazlası ekselanslarına zarar verir. Vücudunuz tıpkı ophaluma olduğu gibi ona da bağımlı hale gelir.”

Başını salladı. “Herhalde kuşlarımın iyi bir durumda olduğunu fark etmişsiniz,” dedi aşırı sakın bir ses tonuyla.

Kapıdan baktığım zaman arıkuşlarının yaldızlı kafeslerinde her zamanki canlılıklarıyla uçuştuklarını gördüm. Maer'in yorumu içimi ürpertti. Caudicus'un kendisini zehirlediğine hâlâ inanmıyordu.

Çabuk bir karşılık veremeyecek kadar afallamıştım, fakat birkaç soluğun akabinde konuşmayı başardım. “Onların sağlığı beni sizinki kadar ilgilendirmiyor. Siz kendinizi daha iyi hissediyorsunuz, öyle değil mi ekselansları?”

“Hastalığımın doğası bu. Gelip gidiyor.” Maer dörtte üçü dolu olan çay bardağını bıraktı. “Bazen bütünüyle geçiyor ve Caudicus aylarca gezip tozmak, muska ve iksir malzemesi toplamak için serbest kalıyor. Caudicus demişken,” dedi, ellerini kucağında kavuşturarak. “Acaba ondan ilacımı alıp gelir misin?”

“Tabii ki ekselansları.” İçimi kaplayan huzursuzluğu göz ardı etmeye çalışarak suratıma bir tebessüm oturttum. Şifalı ot paketlerini ve bohçalarını bordo pelerininim ceplerine tıktırarak çayını hazırlarken sebep olduğum dağınıklığı toparladım.

Maer başını sallayarak teşekkür etti, sonra da gözlerini kapatıp gün ışığıyla aydınlanan huzurlu bir uykuya daldı.

“Çaylak tarihçimiz gelmiş!” diye beni karşılayıp içeri buyur eden Caudicus oturmam için yer gösterdi. “Müsaadenle, hemen döneceğim.”

Ancak gösterilen koltuğa oturduktan sonra yakındaki bir masanın üzerinde sergilenen yüzükleri fark ettim. Hatta Caudicus onlar için bir raf yaptıracak kadar ileri gitmişti. Yüzüklerin her biri üzerlerindeki isim dışarı bakacak şekilde diziliydi. Gümüş, demir ve altın pek çok yüzük mevcuttu.

Hem kendi altın yüzüğüm, hem de Alveron’un verdiği demir olanı masadaki küçük bir tepsinin üzerinde duruyordu. Onları geri alırken bir yüzüğü iade etmenin bu sözsüz ama zarif yöntemini aklımın bir köşesine not ettim.

Büyük kule odasına bastırılmış bir merakla baktım. Caudicus’un Maer’i zehirlmek için ne gibi bir gerekçesi olabilirdi ki? Üniversite’yi saymazsak böyle bir mekân her gizemcinin hayalimdi.

İyice meraklanarak ayağa kalktım ve kitap raflarını incelemeye koyuldum. Caudicus’un yer bulmak için birbiriyle yarışan neredeyse yüz kitaplık saygın bir kütüphanesi vardı. Kitaplardan çoğunu tanıdım. Bazıları kimya, bazıları da simya kılavuzuydu. Diğerleri doğal bilimlerle, şifalı bitkilerle, fizyolojiyle ve hayvanlarla ilgiliydi. Pek çoğu tarihi konu alır gibi görünüyordu.

Aklıma bir fikir geldi. Belki de Vintlilerin batıl inançlarını kendi lehime kullanabilirdim. Caudicus ciddi bir âlimse ve doğma büyüme bir Vintli’nin

yarısı kadar bile batıl inançlıysa Chandrialılar hakkında bilgi sahibi olabilirdi. Dahası yarım akıllı bir soyluyu canlandırdığım için şöhretimin zedeleneyeceğinden endişelenmeme gerek yoktu.

Caudicus köşeyi döndü ve beni kitap raflarının önünde dururken görünce biraz şaşırdı. Fakat kendini çabucak toparlayarak kibar bir tebessüm etti. “İlginizi çeken bir şey bulabildiniz mi?”

Ona doğru dönüp başımı iki yana salladım. “Pek sayılmaz,” dedim. “Chandrialılarla ilgili bir şeyler biliyor musunuz?”

Caudicus bir an bana boş gözlerle baktı, sonra da kahkahalara boğuldu. “Geceleyin odanıza dalıp sizi yatağınızdan kaçırmayacaklarım biliyorum,” dedi, bir çocukla dalga geçercesine parmaklarını oynatarak.

“Yani mitolojiyle ilgilenmiyor musunuz?” diye sorarken tepkisi karşısında kapıldığım hüsrana bastırmaya çalıştım ve bu sorunun onun nezdindeki akılsız soylu imajımı güçlendirecek olmasıyla teselli buldum.

Caudicus burun kıvırdı. “O hiç de mitoloji sayılmaz,” deyip geçti. “Hatta ona folklor demek bile doğru değildir. Vaktimi batıl inançlardan doğan o tür zırvalara harcamam. İşinde ciddi hiçbir âlim harcamaz.”

Ortalıkta gezinerek şişelerin ağzını kapatmaya ve onları dolaplara yerleştirmeye, kâğıt istiflerini bir düzene sokmaya, kitapları raflardaki yerlerine kaldırmaya başladı. “İşinde ciddi âlimlerden söz açılmışken, yanlış hatırlamıyorsam Kilipsiz sülalesini merak ediyordunuz.”

Bir an için ona bön bön baktım. Olup biten onca şeyden sonra dün icat ettiğim şecere merakımı unutmuştum.

“Zahmet olmazsa,” dedim çabucak. “Belirttiğim gibi, haklarında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum.”

Caudicus ciddiyetle başını salladı. “Madem öyle, soyadlarını dikkate alırsanız iyi edersiniz.” Etkileyici bir bakır tüp takımının ortasında fokurdayan cam bir imbiğin altındaki alkol lambasının ısısını ayarladı. Damıttığı şey her neyse, şeftali brendisi olmadığını tahmin ettim. “Bilirsiniz, isimler size bir şey hakkında pek çok bilgi verebilir.”

Bu sözü üzerine sııttım, sonra da o ifademi bastırmaya çalıştım. “Yok canım?”

Tam ağzımı kontrol altına aldığım esnada baktı. “Ah, evet,” dedi. “İsimler bazen daha başka, daha eski isimlerden türerler. Bir isim ne kadar eskiyse hakikate o kadar yakındır. *Kilipsiz* o sülale için nispeten yeni bir isim. Daha altı yüz yıllık bile değil.”

İlk defa şaşkın taklidi yapmama gerek kalmadı. “Yani altı yüz yıl yeni mi oluyor?”

“Kilipsiz *sülalesi* eskidir.” Gezinmeyi bırakıp eski püskü bir sandalyeye oturdu. “Alveron sülalesinden çok daha eskidir. Kilipsizler bin sene önce en az Alveron’unki kadar büyük bir güce sahiptiler. Şimdilerde Vintas, Modeg ve Küçük Krallıklar olan yerlerin büyük bölümü eskiden Kilipsiz topraklarıydı.”

“Eski soyadları neymiş?” diye sordum.

Kalın bir kitap çıkartıp sayfalarını sabırsızca çevirdi. “İşte burada. Sülaleye Kelisez, Kalsiz veya Keililis denirmiş. Hepsinin de tercümesi aynıdır: Kilitsiz. O günlerde imlaya şimdiki kadar önem verilmezmiş.

“Onlar hangi günlermiş?” diye sordum.

Yine kitaptan faydalandı. “Yaklaşık dokuz yüz yıl öncesiymiş. Fakat Leoclosları Atur’un çöküşünden bin yıl evveline kadar dayandıran başka tarih kitapları da okudum.”

İmparatorluklardan bile daha eski bir sülaleyi idrak etmekte zorluk çekiyordum. “Demek Kilitsiz sülalesi Kilipsiz olmuş? Bir sülale hangi sebeple soyadını değiştirir ki?”

“O sorunun cevabını bulmak için sağ ellerini feda edecek tarihçiler vardır,” dedi Caudicus. “Genel olarak sülaleyi bölen bir tür anlaşmazlık çıktığı kabul edilir. Her parça kendi soyadını almış. Atur’dakiler Dalkkav sülalesi haline gelmişler. Kalabalıkmişler, fakat dara düşmüşler. Zaten ‘dalkavuk’ sözcüğü de oradan doğmuş. İki yakalarını bir araya getirmek için el etek öpmek zorunda kalan fakir düşmüş bir soylu sülalesinden.

“Güneydekiler Kiltlithler olmuşlar ve zamanla silinip gitmişler. Aynı şey Modeg’deki Kaepcaenler için de geçerliymiş. Sülalenin en büyük kısmı burada, Vintas’taymış, fakat o zamanlar Vintas yokmuş.” Kitabı kapatıp bana uzattı. “İsterseniz bunu ödünç alabilirsiniz.”

“Teşekkürler.” Kitabı aldım. “Çok nazıksınız.”

Uzaktaki bir çan kulesinin sesi duyuldu. “Lafı çok uzattım,” dedi. “Vaktimizi konuşarak geçirmeme rağmen size işe yarar bir şey veremedim.”

“Verdiğiniz tarihi bilgiler yetti de arttı bile,” dedim minnetle.

“Başka sülalelerle ilgili birkaç hikâye dinlemek istemediğinizden emin misiniz?” diye sordu bir iş tezgâhına giderken. “Çok uzun olmayan bir zaman önce kışı Eshek ailesinin yanında geçirdim. Biliyorsunuz, baron dul. Oldukça zengin ve biraz da eksantrik biri.” Gözlerini kocaman açarak ve

kaşlarını kaldırarak bir skandal imasında bulundu. “İsmimi gizli tutacağınıza dair beni temin ederseniz çok ilginç birkaç şey anlatabilirim.”

Sırf bunu dinleyebilmek için rolümü bozasım geldi, fakat başımı iki yana sallamakla yetindim. “Belki Kilipsiz bölümünü tamamladıktan sonra,” dedim kendini bütünüyle lüzumsuz bir projeye adanmış birinin havalarıyla. “Araştırmalarım çok hassastır. Kafamın karışmasını istemiyorum.”

Caudicus biraz kaşlarını çattı, sonra omuz silkti ve kollarını sıyırıp Maer’in ilacını hazırlamaya girişti.

İlacı hazırlamasını bir kez daha seyre koyuldum. Yaptığı şey simya değildi. Simmon’u çalışırken izlediğim için o kadarını biliyordum. Aslında yaptığına kimya bile denemezdi. Onun gibi bir ilaç karıştırmak her şeyden çok bir tarifi uygulamaya benziyordu. Peki malzemeler neydi?

Caudicus’un yaptıklarını adım adım takip ettim. Kuru yapraklar muhtemelen ısırcaktı. Ağzı tıkaçlı şişedeki sıvının muratum yahut kezzap olduğuna şüphe yoktu; en azından bir tür asit olduğu kesindi. Kurşun kabın içinde köpürüp tıslarken kurşunun küçük bir kısmı, herhalde sadece çeyrek ölçeklik bir bölümü çözünüyordu. Beyaz toz da ophaluma benziyordu.

Karışıma son bir madde daha kattı. Onun ne olduğunu tahmin bile edemedim. Tuz gibi görünüyordu, fakat zaten çoğu şey tuz gibi görünür.

Caudicus bu monoton süreci tekrarlarlarken saray dedikodusu yaptı. DeFerre’nin en büyük oğlu bir genelev penceresinden atlarken bacağını kırmıştı. Leydi Hesua’nın son sevgilisi Yllliydi ve tek kelime Aturca bilmiyordu. Kuzeydeki kral yolunda haydutlar bulunduğu yönelik bazı söylentiler vardı, fakat haydut söylentilerinin sonu hiç gelmediği için bu yeni bir durum değildi.

Dedikoduyla hiç aram yoktur, fakat mecbur kalırsam ilgileniyormuş gibi yapabilirim. O konuşurken ben Caudicus’u ele verecek bir işaret arıyordum. Belli belirsiz bir tedirginlik, bir ter damlası, anlık bir tereddüt. Fakat hiçbir şey saptamadım. Maer’e bir zehir hazırladığını gösteren en ufak bir yoktu. Caudicus tamamıyla rahat olup en ufak bir kaygı gütmüyordu.

Maer’i kazara zehirliyor olması mümkün müydü? Hayır, değildi. Guldenini hak eden bir gizemcinin yeterince kimya biliyor-

İşte o zaman aklıma bir fikir geldi. Belki Caudicus gizemci falan değildi. Belki de tatlı ve tuzlu su timsahları arasındaki farkı bilmeyen siyah cüppeli bir adamdı. Belki de Maer’i cehaletinden zehirleyen kurnaz bir dolandırıcıydı.

Belki de damıttığı şey sahiden şeftali brendisiydi.

İçi açık sarı renkli sıvıyla dolu şişenin ağzını tıpaladı ve onu bana verdi. “İşte oldu,” dedi. “Bunu hemen Maer’e götürmeyi ihmal etmeyin. Soğumadan içmesi daha iyi olur.”

Bir ilacın sıcaklığı zerre kadar fark yaratmaz. Her hekim bunu bilir.

Şişeyi aldım ve bir şeyi daha yeni gölmüşçesine göğsünü işaret ettim. “Vay canına, o bir muska mı?”

Caudicus ilk başta şaşırmış gözüktü, sonra cüppesinin altından deri bir sıırım çekip çıkardı. “Bir nevi,” dedi hoşgörülü bir tebessümle. Boynuna taktığı kurşun parçası ilk bakışta bir Gizemiye guldenine çok benziyordu.

“Sizi ruhlardan mı koruyor?” diye huşu dolu bir sesle sordum.

“Ah evet,” dedi küstahça. “Hem de her tür ruhtan.”

Tedirgin bir edayla yutkundum. “Dokunabilir miyim?”

Omuz silkti ve öne doğru eğilerek kolyeyi bana uzattı.

Kurşun parçasını baş ve işaret parmaklarımla ürkekçe tuttum, hemen ardından geri sıçradım. “Beni ısırdı!” dedim kızgınlık ve kaygı arasındaki bir ses tonuyla. Bir yandan da elimi ovuşturuyordum.

Tebessüm etmemeye çalıştığını gördüm. “Ah, evet. Onu beslemeyi unutmuş olmalıyım.” Kolyeyi cüppesinin içine geri soktu. “Hadi bakalım.” Beni eliyle kapıya doğru kışkırladı.

Maer’in dairesine giderken uyuşmuş parmaklarıma masaj yaparak tekrar hissetmelerini sağlamaya çalışıyordum. Boynundaki hakiki bir Gizemiye guldeniydi. Caudicus gerçek bir gizemciydi. Ne yaptığının tam olarak farkındaydı.

Maer’in dairesine geri döndüm ve uçuşkanların besleyicilerini hâlâ sıcak olan ilaçla yeniden doldururken Alveron’la beş dakika boyunca acı verecek denli boş bir sohbet ettim. Capcanlı kuşlar sinirimi bozuyor, tüm şirinlikleriyle uçuşup ötüşüyorlardı.

Biz konuşurken Maer çayını yudumluyor ve yatağından beni gözleriyle takip ediyordu. Kuşlarla işim bitince ona veda ettim ve münasebetsizliğe kaçmadan mümkün olan en kısa sürede yanından ayrıldım.

Sohbetimiz hava durumundan daha ciddi bir meseleye değinmemişse de, altında yatan mesajı kâğıda dökülmüş kadar açık seçik görebiliyordum. Kontrol onun elindeydi. Seçeneklerini değerlendiriyordu. Bana güvenmiyordu.

Altmış Üçüncü Bölüm

Altın Yıldızlı Kafes

Özgürlüğü kısaca tattıktan sonra yine odama kapanıp kaldım. Maer'in en zor zamanını atlatmış olduğunu ummama rağmen durumu kötüleşirse ve beni çağırırsa diye yakınlarda kalmam gerekiyordu. Denna'yla buluşmak için Kalaycılar Sokağı'na geri gitmeyi ne kadar istersem isteyeyim, şu anda Aşağı Severen'e yapacağım kısa bir yolculuğun bile hesabını veremezdim.

Ben de Bredon'u çağırdım ve tak oynayarak hoş bir akşamüstü geçirdim. Birbiri ardına yaptığımız pek çok maçın her birini yeni ve heyecan verici şekillerde kaybettim. Bu sefer yollarımız ayrılırken hizmetkârlarının masayı dairelerimiz arasında getirip götürmekten bıktığını iddia ederek onu yanımda bıraktı.

Bredon'la oynadığım takaya ve müziğime ilaveten yeni fakat sinir bozucu bir uğraşa daha kavuştum. Caudicus düşündüğüm kadar büyük bir dedikoducu çıkmış ve uydurduğum şecere yalanının haberi her yere yayılmıştı. O yüzden artık benden bilgi sızdırmaya çalışan nedimlere ek olarak birbirinin kirli çamaşırlarını açığa çıkarma heveslisi bir insan kalabalığına boğulmuş durumdaydım.

Yapabildiğim kadarını caydırdım ve özellikle yılışık olanları hikâyelerini kâğıda döküp bana göndermeleri için cesaretlendirdim. Hayret verecek kadar büyük bir bölümü buna zaman ayırdı ve kullanmadığım odalarımın birindeki masa, karalayıcı hikâye yığınlarıyla dolmaya başladı.

Maer ertesi gün beni çağırdığında onu yatağının yakınındaki bir sandalyede oturmuş, Fyoren'in eseri *Kralların Hakkı*'nın Eld Vintic dilinde yazılı orijinal bir kopyasını okurken buldum. Ten rengi şaşılacak ölçüde

iyiydi ve sayfayı çevirdiği sırada ellerinde hiç titreme görmedim. Ben odaya girerken başını kaldırıp bakmadı.

Hiç konuşmadan, Maer'in yatağının yanında bekleyen sıcak suyla yeni bir kap çay hazırladım. Ona bir bardak doldurdum ve kolunun hemen yanına bıraktım.

Oturma odasındaki altın yaldızlı kafesi kontrol ettim. Uçuşkanlar besleyiciler arasında gidip geliyor, havada onları tek tek saymayı güçleştiren baş döndürücü oyunlar oynuyorlardı. Yine de on iki tane olduklarından emindim. Üç günlük zehirli beslenmeye rağmen hiç de kötü bir durumda değil gibiydiler. Kafesi biraz sallama dürtüme direndim.

Maer'in balık yağı şişesini değiştirmek istediğimde önceki şişenin dörtte üçünün dolu olduğunu gördüm. Bana duyduğu güvenin azaldığına dair diğer bir işaretti bu.

Hiç konuşmadan eşyalarımı topladım ve gitmeye hazırlandım, fakat ben kapıya varmadan evvel Maer kafasını kitabından kaldırdı. "Kvothe?"

"Evet ekselansları?"

"Düşündüğüm kadar susamadığımı fark ettim. Zahmet olmazsa bunu benim yerime sen bitirir misin?" Masada duran ve hiç dokunmadığı çay bardağını işaret etti.

"Ekselanslarının sıhhatine," dedim ve bir yudum aldım. Yüzümü ekşitip bir kaşık şeker ekledim, karıştırdım ve Maer'in önünde içip bitirdim. Gözleri sakın, zeki ve iyi niyetli olamayacak kadar dikkatli bakıyordu.

Caudicus beni içeri aldı ve önceki koltuğu gösterdi. "Bana biraz müsaade edin," dedi. "İlgilenmem gereken bir deney var, yoksa korkarım mahvolacak." Kulenin farklı bir bölümüne çıkan basamakları aceleyle tırmandı.

İlgimi çeken başka bir şey olmadığı için yine yüzük sergisini inceledim. Yüzükleri nirengi noktaları gibi kullanarak bir insanın erkândaki konumunu belirleyebileceğimi öğrenmiştim.

Ben altın yüzüklerinden birini çalmayı aklımdan geçirirken Caudicus geri geldi.

"Yüzüklerinizi geri isteyip istemediğinizden emin olamadım," dedi eliyle göstererek.

Masaya tekrar baktım ve onları bir tepside dururken gördüm. Daha önce fark etmemem tuhaftı. Yüzüklerimi tepside alıp pelerininin iç ceplerinden birine kaldırdım. "Teşekkürler," dedim.

“Bugün Maer’in ilacını yine siz mi götüreceksiniz?” diye sordu.

Gururla kabarak kafamı salladım.

Başımı oynatırken bu hareket beni sersemletti. Ancak o zaman sorunun farkına varabildim: Maer’in çayından bir bardak dolusu içmiştim. Aslında içinde fazla afyonruhu yoktu. Daha doğrusu acı çekiyorsanız ve ophalum müptelalığını üzerinizden atıyorsanız fazla yoktu.

Yine de benim gibi biri için oldukça fazlaydı. Etkilerinin yavaş yavaş vücuduma yayıldığını, üzerime sıcak bir halsizlik çöktüğünü hissedebiliyordum. Sanki her şey normalden daha yavaş hareket ediyordu.

“Maer bugün ilacı için sabırsızlanır gibiydi,” dedim, net konuşmaya özen göstererek. “Korkarım sohbet etmek için fazla vaktim yok.” Uzunca bir müddet boyunca yarım akıllı bir soylu rolü kesebilecek durumda değildim.

Caudicus ciddiyetle başını salladı ve iş tezgâhına geri döndü. Ben de her zamanki gibi meraklı bir yüz ifadesiyle onu takip ettim.

Caudicus ilacı hazırlarken onu göz ucuyla izledim. Fakat afyonruhu yüzünden zihnim bulanıktı ve bilincimin açık olan kısmı başka meseleler üzerine yoğunlaşmıştı. Maer benimle hemen hemen hiç konuşmuyordu. Stapes daha en başından bana güvenmemişti ve uçuşkanlar her zamanki kadar sağlıklıydı. En kötüsü de Denna beni Kalaycılar Sokağı’nda beklerken, hiç şüphesiz ziyaretine niçin gitmediğimi merak ederken ben odama kısılp kalmıştım.

Caudicus’un bana bir şey sorduğunu fark ederek kafamı kaldırdım. “Affedersiniz?”

“Asidi verebilir misiniz dedim,” diye tekrarladı Caudicus, havanına bir miktar kuru yaprak boşaltmayı bitirirken.

Cam şişeyi elime aldım. Tam ona verecekken cahil bir soylu olduğumu hatırladım. Tuzla kükürdü bile birbirinden ayıramazdım. Asit denen şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Ne yüzüm kızardı ne de dilim dolandı. Vücudumu ter basmadığı gibi kekelemedim de. Ben doğma büyüme bir Edema Ruh’um ve bir ilacın etkisiyle sersemlemişken bile iliklerime kadar bir oyuncuyum. Caudicus’un gözünün içine baktım. “Buydu, değil mi? Sonra da berrak şişe geliyor.”

Caudicus beni uzun, meraklı bir bakışla süzdü.

Ona kocaman sırttım. “Ayrıntılar gözümünden hiç kaçmaz,” diye böbürlendim. “Bunu yapmanızı iki kere izledim. Bahse girerim ki istesem Maer’in ilacını kendi başıma hazırlayabilirim.”

Sesimi doldurabildiğim kadar kendime güvenle doldurdum. İşte asilzadelığın asıl göstergesi budur. İsteddiği takdirde deri tabaklamak, at nallamak, çömlek yapmak, tarla sürmek de dahil her şeyi başarabileceğine dair sarsılmaz bir inanç.

Caudicus bana biraz daha baktı, sonra asidi ölçmeye başladı. “Hazırlayabileceğinizden eminim, genç bayım.”

Üç dakika sonra terli avuçlarımda sıcak bir ilaç şişesiyle beraber koridorda ilerliyordum. Onu kandırıp kandıramamış olmamın önemi yok gibiydi. Önemli olan o veya bu sebepten dolayı Caudicus’un benden şüphelenmesiydi.

Stapes beni Maer’in dairesine alırken gözleri çakmak çakmaktı. Alveron da ben uçuşkanların besleyicilerine yeni bir doz zehir dökerken bana hiç aldırış etmedi. Minik kuşlar sinir bozucu bir enerjiyle kafeslerinde oradan oraya uçup duruyorlardı.

Maer’in sarayını daha iyi tanımak için daireme uzun yoldan döndüm. Kaçış güzergâhımın bir kısmını çoktan planlamıştım, fakat Caudicus’un kuşkusu beni o planı tamamlamaya teşvik etmişti. Uçuşkanlar yarın da ölmeye başlamazlarsa mümkün olan en çabuk ve sessiz şekilde Severen’i terk etmem yararına olacaktı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Maer’in beni çağırmayacağından emin olunca dairemin penceresinden sıvıştım ve bahçeleri enine boyuna keşfe çıktım. Gecenin o saatinde etrafta muhafız yoktu, fakat mehtap gezintileri yapan yarım düzine çiftten sakınmam gerekti. Biri çardakta, diğeryse tараçada olmak üzere iki tanesi daha yakın ve romantik sohbetler ederek oturuyordu. Bir çalı çiti aşarken son çifte toslamama ramak kaldı. O iki insan ne geziniyor ne de geleneksel anlamda sohbet ediyordu, fakat gerçekleştirdikleri faaliyet romantikti. Beni fark etmediler.

Sarayın güney ucunu keşfederken gözüme kulelerden birinde yanan parlak ışıklar çarptı. Dahası bu ışıklar sempati lambalarının o ayırt edici, kızıla çalan tonundaydı. Caudicus uyanıktı.

Oraya kadar gittim ve pencereden bakma riskine girerek kuleden içeri bir göz attım. Caudicus geç saatte çalışıyor değildi. Biriyle konuşuyordu. Fakat pencere sıkı sıkıya kapalı olduğu için hiçbir şey duyamadım.

Tam farklı bir pencereye geçeceğim esnada Caudicus ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Konuğu görüş alanıma girdi ve o dar açıdan bile Stapes’in tıknaz, mütevazı suretini tanıdım.

Stapes'in bir konuda endişeli olduğu belliydi: son derece ciddi bir yüz ifadesi vardı. Eliyle ısrarlı bir hareket yaptı. Caudicus birkaç defa kafasını sallayarak ona katıldı, sonra da kapıyı açıp uşağı yolcu etti.

Stapes'in dışarı çıkarken bir şey taşımadığı gözünden kaçmadı. Oraya ilaç veya kitap almak için uğramamıştı. Stapes gecenin bir yarısı oraya Maer'i öldürmeye çalışan adamla baş başa konuşmak için gitmişti.

Altmış Dördüncü Bölüm

Kaçış

Hiçbir sülale bütünüyle huzurlu bir geçmişle övünemezse de Kilipsizlerinki özellikle talihsiz olmuştur. Bunlardan bazıları haricidir: suikast, istila, köylü isyanı ve hırsızlık. Fakat asıl talihsizlik içeriden gelendir: en büyük vâris tüm aile vazifelerine sırt çevirirse bir sülale nasıl kalkınabilir? Rakipleri tarafından şanssız kabul edilmeleri hiç de şaşırtıcı değildir.

Onca şeye rağmen bunca zamandır varlıklarını sürdürebilmeleri, kanlarının gücünün kanıtıdır. Caluptena yanmasaydı, elimizde Kilipsiz sülalesini Modeg'in kraliyet soyuyla bile yarışacak kadar eskiye dayandıran kayıtlar bulunabilirdi...

Kitabı Lorren Hoca'ya saçlarını yoldurtacak bir şekilde masaya attım. Maer bu bilgilerin bir kadının gönlünü çelmek için yeterli olacağını zannediyorsa, yardımına düşündüğümünden de fazla ihtiyacı var demekti.

Fakat mevcut durum sebebiyle Maer'in benden herhangi bir konuda herhangi bir yardım isteyeceğinden kuşkuluydum, hele ki kur yapmak kadar hassas bir mevzuda olsun. Hatta dün beni dairesine hiç çağırtmamıştı.

İyice gözden düştüğüm açıkça anlaşılıyordu ve Stapes'in bu işte parmağı olduğundan kuşkulanıyordum. İki gece önce Caudicus'un kulesinde gördüklerimden sonra onun Maer'i zehirleme komplosunun bir parçası olduğu belliydi.

Bütün günü odamda kapalı kalarak geçirmem anlamına gelse de oturduğum yerde oturdum. Çağrılmadan yanına giderek Alveron'u kendimden daha da soğutmak istemiyordum.

Öğle yemeğinden bir saat evvel Vikont Guermen bizzat yazdığı birkaç sayfa dedikoduyla beraber çıkageldi. Bredon'u örnek almış olacak ki yanında bir deste oyun kâğıdı getirmişti. Bana ardıc öğretmeyi teklif etti ve oyuna daha yeni başladığım için el başına bir gümüş kırık gibi çok düşük bir iddiasına oynamaya razı oldu.

Kartları benim dağıtmama izin vermek gibi bir hata yaptı ve ben üst üste on sekiz el kazandıktan sonra asık bir suratla yanımdan ayrıldı. İsteseydim daha kurnaz bir oyun sergileyebilir, onu oltadaki bir balık gibi işleterek malvarlığının yarısını üstüme geçirebilirdim. Fakat içimden gelmedi. Zihnimi dolduran düşünceler hiç hoş değildi ve onlarla yalnız kalmayı tercih ediyordum.

Öğle yemeğinden bir saat sonra, Maer'in gözüne girmenin artık ilgimi çekmediğine karar verdim. Eğer Alveron kalles uşağına güvenmeyi bu kadar çok istiyorsa keyfi bilirdi. Dairemde boş boş oturarak, itilip kakılmış bir köpek gibi kapıyı gözleyerek bir dakika daha bekleyecek halim yoktu.

Pelerinimi üstüme geçirdim, lavta kutumu aldım ve Kalaycılar Sokağı'nda bir yürüyüşe çıkmayı kararlaştırdım. Maer bana ihtiyaç duyacak olursa bir not bırakabilirdi.

Tam koridora çıkarken kapımın yanında hazır olda bekleyen muhafızı gördüm. Safir ve fildişi renklerini taşıyan adam Alveron'un özel askerlerinden biriydi.

İkimiz de bir süreliğine hiç kıpırdamadan durduk. Orada benim için mi bulunuyor diye sormamın bir anlamı yoktu. On metrelik bir alanda tek kapı benimkiydi. Adamın gözlerinin içine baktım. "Kimsin sen?"

"Jayes efendim."

En azından hâlâ bir 'efendi' idim. Bu da bir şeydi. "Peki niye buradasın?"

"Dairenizden ayrılırsanız size eşlik edeceğim efendim."

"Anladım." İçeri girdim ve kapıyı arkamdan örttüm.

Acaba emirlerini Alveron'dan mı yoksa Stapes'ten mi almıştı? Fark etmezdi.

Penceremden dışarı çıktım, bahçeye atladım, küçük bir çayı aştım, bir çalı çiti arkamda bıraktım ve süslü taş duvara tırmandım. Bordo pelerinim bahçede sinsice gezinmek için uygun bir renge sahip değildi, fakat çatı kiremitlerinin kızılı önünde epey işe yaradı.

Kalaycılar Sokağı'ndaki on iki hana uğradıktan sonra Denna'nın kaldığı yeri bulabildim. Şu an orada değildi, ben de bu yüzden gözlerimi açık tutarak ve şansına güvenerek caddede ilerlemeyi sürdürdüm.

Onu bir saat sonra buldum. Bir kalabalığın kenarında durmuş, ister inanın ister inanmayın *Dilek için Üç Peni* oyununun bir sokak versiyonunu seyrediyordu.

Seyahat etmekten bronzlaşmış cildi Üniversite'de gördüğüm halinden daha koyuydu ve yerel modaya uygun olarak yüksek yakalı bir elbise giymişti. Koyu renkli saçları düz bir demet halinde sırtına dökülürken, tek bir ince örgü yüzüne yakın duruyordu.

Ben tam onun dikkatini çekmişken Ballıbaba oyundaki ilk repliğini bağırdı.

*Hastalıklarınıza var şifalarım!
Yüzünü asla kara çıkarmaz ilaçlarım!
Peni karşılığı iksir satarım, hem de garantili!
O yüzden kalp çarpıntınız oluyorsa,
Veya hanımın bacakları açılmıyorsa,
Hemen gelin arabama,
Bulacaksınız ihtiyacınız olan her şeyi!*

Denna beni görünce gülümsedi. Oyunun geri kalanını seyretmek için orada kalabilirdik, fakat sonunu zaten biliyordum.

Saatler sonra Denna'yla beraber Sarp'ın gölgesi altında tatlı Vintas üzümlerinden yiyordum. Çalışkan bir taş ustası falezin beyaz kayalarına sığ bir oyuk kazmış ve üstü dümdüz banklar oymuştu. Bu konforlu mekânı şehirde gelişigüzel dolaşırken bulmuştuk. Yalnızdık ve kendimi dünyanın en şanslı adamı olarak görüyordum.

Tek pişmanlığım, yüzüğünün yanımda olmamasıydı. Olsaydı, bu beklenmedik buluşma için mükemmel bir hediye olurdu. Daha da kötüsü Denna'ya ondan bahsedemezdim. Bahsetmeye kalksaydım yüzüğü Devi'ye olan borcuma karşılık teminat niyetine kullandığımı itiraf etmem gerekirdi.

“Bakıyorum da işlerin tıkırında,” dedi Denna, bordo pelerininim kenarına parmaklarını sürterek. “Yoksa kitap peşinde koşmayı bıraktın mı?”

“Tatil yapıyorum,” diye kaçamak bir cevap verdim. “Şimdilik Maer Alveron’a bir iki meselede yardım ediyorum.”

Denna’nın gözleri hevesle açıldı. “Anlat bakalım.”

Huzursuzca başımı çevirdim. “Korkarım yapamam. Bunlar çok hassas konular.” Genzimi temizledim ve konuyu değiştirmeye çalıştım. “Senden ne haber? Sen de hiç fena görünmüyorsun.” İki parmağımı elbisesinin yüksek yakasını süsleyen nakışta gezdirdim.

“Eh, Maer’le takıldığım yok,” diyerek benden tarafa hürmetini gösteren abartılı bir harekette bulundu. “Ama mektuplarımda da belirttiğim gibi-”

“Mektuplar mı?” diye sordum. “Birden fazla mı gönderdin?”

Denna başını salladı. “Oradan ayrıldığımdan beri üç tane,” dedi. “Dördüncüsünü de yazacaktım, ama beni bu zahmetten kurtardın.”

“Bana sadece biri ulaştı,” dedim.

Omuz silkti. “Zaten bunu sana yüz yüze söylemeyi yeğlerim.” Etkiyi artırmak için duraksadı. “Nihayet resmi bir hamiye kavuştum.”

“Kavuştun mu?” dedim sevinçle. “Denna, bu harika bir haber!”

Gururla sırtıttı. Dişleri, yollarda kararıp açık ceviz rengine bürünmüş tenine kıyasla bembeyazdı. Dudakları her zamanki gibi boyaların yardımı olmadan kırmızıydı.

“Severen’deki saray erkânının bir mensubu mu?” diye sordum. “Adı ne?”

Denna’nın sırtışının yerini ciddi bir ifade aldı ve ağzı şaşkın bir tebessümle kıvrıldı. “Bunu sana söyleyemem,” diye payladı beni. “Hamim mahremiyetine ne kadar düşkündür bilirsin.”

Kaybolan heyecanım, yerini bir ürpertiye bıraktı. “Ah, hayır. Denna. Aynı adamdan bahsetmiyorsun, değil mi? Seni Trebon’daki o düğüne gönderenden?”

Denna’nın şaşkınlığı daha da arttı. “Tabii ki ondan bahsediyorum. Sana gerçek adını söyleyemem. Ona hangi ismi yakıştırmıştım? Lord Dişbudak mı?”

“Lord Karaağaç,” dedim. Bu ismi telaffuz ederken ağzım tahta kıymıklarıyla dolar gibi oldu. “En azından sen onun gerçek adını biliyor musun? İmza atmadan önce bari o kadarını öğrendin mi?”

“Sanırım biliyorum,” deyip omuz silkti ve bir elini saçlarında gezdirdi. Örgüye dokununca onu orada bulmaktan şaşırır gibi oldu ve örgüyü çabucak çözmeye başlayarak çevik parmaklarıyla onu tel tel ayırdı. “Bilmesem dahi ne önemi var? Herkesin kendince sırları vardır Kvothe.

Bana iyi davrandığı sürece pek de umurumda değil. Şu ana kadar çok cömertti.”

“O sadece esrarengiz biri değil Denna,” diye itiraz ettim. “Hakkında anlattıklarına bakılırsa ya paranoyak ya da tehlikeli işlerle uğraşıyor.”

“Ona neden böyle kin güttüğünü anlamıyorum.”

Bu lafı ettiğine inanamadım. “Denna, seni bayılıta kadar dövdü.”

Hiç kıpırdamadı. “Hayır.” Eli yanağındaki kaybolmaya yüz tutmuş morluğa gitti. “Hayır, dövmedi. Attan düştüm. Budala at yoldaki bir çomağı yılandan ayırt edemedi.”

Başımı iki yana salladım. “Ben geçen sonbahar Trebon’da olanlardan bahsediyorum.”

Denna’nın eli kucağına düştü ve artık orada olmayan bir yüzükle oynarcasına huzursuz bir hareket yaptı. Bana baktığında yüzü ifadesizdi. “Onu nereden biliyorsun?”

“Bana kendin söyledin. Tepedeki o gece, ejderusun gelmesini beklerken.”

Gözlerini kırpıştırarak aşağı baktı. “Onu... onu anlattığımı hatırlamıyorum.”

“O sırada kafan pek yerinde değildi,” dedim nazıkçe. “Ama anlattın. Hem de her şeyi. Denna, öyle biriyle kalmaman lazım. Sana o tür şeyler yapabilen bir adam...”

“Kendi iyiliğim için yaptı,” derken koyu renkli gözleri öfkeyle parlamaya başlıyordu. “Sana bunu da söyledim mi? Ben orada tek bir çizik bile almadan yatarken düğündeki herkes ölüp gitti. Küçük kasabalar nasıldır bilirsin. Beni baygın bir halde bulduktan sonra bile o işte parmağım olabileceğini düşündüler. Hatırlıyorsundur herhalde.”

Başımı eğip boyunduruğunu reddeden bir öküz misali iki yana salladım. “Buna inanamıyorum. Sorununu çözmenin başka bir yolu olmalıydı. Ben o yolu bulabilirdim.”

“Eh, sanırım hepimiz senin kadar zeki değiliz,” dedi.

“Zekânın bunun bir ilgisi yok!” Neredeyse bağıracaktım. “Seni yanında götürebilirdi! Ortaya çıkıp sana kefil olabilirdi!”

“Orada bulunduğunun anlaşılmasına izin veremezdi,” dedi Denna. “Dedi ki-”

“Seni dövdü.” Sözcükleri telaffuz ederken içimde korkunç bir öfkenin toplandığını hissettim. Bu öfke bazen sinirlendiğimde olduğu gibi sıcak ve yakıcı değildi. Bu seferki farklıydı; yavaş ve soğuktu. Onu hisseder

hissetmez içimde uzun zamandır beklediğini, uzun bir kış gecesinde yavaş yavaş donan bir su birikintisi gibi bu zamana kadar kristalleştiğini anladım.

“Seni dövdü,” dedim tekrar. Öfke hâlâ içimdeydi; kaskatı bir buz bloğu gibi. “Söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştiremez. Ve onu görecektir olursam elini sıkacağıma böğrüne bıçağı saplarım.”

Başını kaldırırken Denna’nın yüzündeki asabiyet kayboldu. Bana şefkatle karışık bir acıma duygusuyla baktı. Tıpkı kendini haşin zannederek hırıldayan bir köpek yavrusuna baktığınız gibi. Elini nazikçe yanağıma koydu ve ansızın kendi melodramımdan utanarak yüzümün kızardığını hissettirdi.

“Bu konuda tartışmasak olur mu?” diye sordu. “Lütfen. En azından bugünlük. Seni son gördüğümünden bu yana öyle uzun bir zaman geçti ki...”

Onu kendimden uzaklaştıracığıma vazgeçmeye karar verdim. Erkekler Denna’ya fazla baskı yaptığında neler olduğunu biliyordum. “Pekâlâ,” dedim. “Bugünlük. En azından haminin seni buraya ne tür bir iş için getirdiğini söyleyebilir misin?”

Denna geniş bir tebessüm ederek arkasına yaslandı. “Üzgünüm, bunlar çok hassas konular falan,” diye beni taklit etti.

“Öyle yapma,” diye karşı çıktım. “Elimde olsa sana söylerdim, ama Maer mahremiyetine çok önem veriyor.”

Denna tekrar öne eğilerek elini benimkinin üstüne koydu. “Zavallı Kvothe. Bunu nispet olsun diye yapmıyorum. Hamim mahremiyetine *en az* Maer kadar düşkün. İlişkimizi başkalarına duyuracak olursam aramızın bozulacağını açıkça ifade etti. Hatta bu konuda çok ısrarcıydı.” Yüz ifadesi iyice ciddileşmişti. “O çok güçlü bir adam.” Başka şeyler de söyleyecek gibiydi, fakat kendine mâni oldu.

Anlamak istemesem de anlıyordum. Kısa süre önce Maer’in öfkesini tecrübe etmek bana ihtiyatlı davranmayı öğretmişti. “Onun hakkında *söyleyebileceğin* bir şey var mı?”

Denna düşünceli bir edayla dudaklarını sıvazladı. “Şaşırtıcı ölçüde iyi bir dansçı. Sanırım ona ihanet etmeden bu kadarını söyleyebilirim. Oldukça zarif,” dedi, sonra da yüz ifademle güldü. “Hakkında biraz araştırma yaparak şeceresine ve tarihine baktım. Adımı duyurmam için bir iki şarkı yazmama yardım ediyor...” Tereddüt etti, ardından başını iki yana salladı. “Sanırım söyleyebileceklerim bu kadar.”

“Bittikleri zaman şarkılarını dinleyebilecek miyim?”

Utangaç bir tebessüm etti. “Belki bir şeyler ayarlayabilirim.” Ayağa fırladı ve kolumdan tutarak beni de kaldırdı. “Bu kadar konuşmak yeter. Gel biraz yürüyelim!”

Gülümsedim. Coşkusu bir çocuğunki kadar bulaşıcıydı. Fakat elime asılırken minik bir çığlık atarak irkildi ve gövdesine bastırdı.

Hemen yanında bittim. “Sorun ne?”

Omuz silkerek kırılğan bir tebessüm eden Denna, kolunu kaburgalarına yakın tutuyordu. “Düşünce oldu,” dedi. “Hep o aptal at yüzünden. Unutup hızlı hareket edince canım yandı.”

“Yaranı birine gösterdin mi?”

“Yalnızca ufak bir morluk,” dedi. “Üstelik paramın yettiği hekimlere, bana dokunmalarına izin verecek kadar güvenmiyorum.”

“Peki ya hamin?” diye sordum. “Herhalde o bir şeyler ayarlayabilir.”

Denna yavaşça doğruldu. “Sahiden de sorun yok.” Kollarım başının üstüne kaldırdı ve hünérli bir dans adımı attı. Sonra da yüzümdeki ciddi ifadeye bakıp güldü. “Artık esrarengiz şeylerden bahsetmeyelim. Gel benimle yürü. Maer’in erkânından karanlık ve renkli dedikodular anlat bana.”

“Pekâlâ,” dedim yürümeye başlarken. “Maer’in uzun zamandır süregelen bir hastalığı başarıyla atlatmakta olduğunu duydum.”

“Berbat bir dedikoducusun,” dedi Denna. “Onu herkes biliyor.”

“Baronet Bramston dün gece felaketle sonuçlanan bir faro oynadı.”

Denna gözlerini yuvarladı. “Sıkıcı.”

“Komptes DeFerre bekâretini bir *Daeonica* oyunu sırasında kaybetmiş.”

“Ah.” Denna elini ağzına götürerek kahkahasını bastırdı. “Sahi mi?”

“Perde arasında yanında olmadığı kesinmiş,” dedim alçak sesle. “Fakat sonradan onu dairesinde bıraktığı anlaşılmış. Meğer kaybolmayıp sadece yanlış yere konmuş. Hizmetkârlar onu iki gün sonra temizlik yaparken bulmuşlar. Bir çekmece dolabının altına kaçmışmış.

Denna’nın yüzünde alıngan bir ifade belirdi. “Sana güvendiğime inanamıyorum!” Bana şaka yollu vurmaya kalktı, sonra dişleri arasından sert bir nefes alarak tekrar yüzünü ekşitti.

“Biliyorsun,” dedim usulca. “Ben Üniversite’de eğitim gördüm. Hekim değilsem de epey tıp bilirim. İstersen yarana bir göz atayım.”

Denna teklifime nasıl bir anlam vereceğini bilemezmiş gibi beni uzun uzun süzdü. “Sanırım,” dedi sonunda, “biri giysilerimi çıkarmak için ilk defa böyle bir yol izliyor.”

“Ben...” Kıpırmızı kesildiğimi hissedebiliyordum. “Öyle demek...”

Denna huzursuzluğum karşısında güldü. “Biriyle doktorculuk oynamak isteseydim o kişi sen olurdun sevgili Kvothe. Ama şimdilik yardıma ihtiyacım yok.” Kolunu benimkine taktı ve yoldan aşağı yaptığımız yürüyüşümüze devam ettik. “Başımın çaresine bakabilecek kadar şey biliyorum.”

Saatler sonra Maer’in sarayına dönerken çatıdan gitmektense daha dolaysız bir yol izledim. Daireme uzanan koridora vardığımda, orada önceki gibi bir değil iki muhafızın beni beklediğini gördüm. Herhalde kaçtığımı anlamışlardı.

Denna’yla vakit geçirmek başımı arşa değdirdiği için bu bile moralimi fazla bozmadı. Dahası yarın onunla buluşup at binmeye gidecektim. Denna söz konusu olduğunda, buluşmak için belirli bir yere ve zamana sahip olmak az bulunur bir zevkti.

“İyi akşamlar beyler,” dedim daireme yaklaşırken. “Ben dışarıdayken ilginç bir şey oldu mu?”

“Bundan böyle odanızda kalacaksınız,” dedi Jayes sertçe. Bu sefer ‘efendim’ demediği dikkatimden kaçmadı.

Bir elim kapı tokmağında duraksadım. “Affedersin?”

“Bize yeni bir emir verilene dek odanızda kalacaksınız,” dedi adam. “Ve birimiz yanınızdan hiç ayrılmayacak.”

Öfkemin kabardığını hissettim. “Peki Alveron’un bundan haberi var mı?” diye sert bir sesle sordum.

Kararsızca bakiştılar.

Demek emirleri veren kişi Stapes’ti. Bu kararsızlıkları bana el sürmelerine engel olmak için yeterliydi. “Gidip bu işi hemen çözelim,” dedim ve gerisingeri dönüp geldiğim yoldan hızlı adımlarla geri gittim. Muhafızların zırh takırtılarıyla peşimden koşmaları gerekti.

Koridorlardan geçerken öfkem daha da arttı. Maer’in gözündeki itimadım sahiden yok olduysa bunu bir an evvel öğrenmeyi tercih ederdim. Onun gözüne giremeyeceksem bile en azından özgürlüğüme ve Denna’yı dilediğim zaman görme imkânına sahip olurdum.

Tam köşeyi dönüyordum ki Maer’in dairesinden çıktığını gördüm. Kolunun altında bir deste kâğıt taşıırken her zamankinden daha sağlıklı bir hali vardı.

Ben yaklaşırken yüzünden asabi bir ifade geçti ve muhafızlara beni oradan götörmelerini emredeceğini sandım. Yine de elimde yazılı bir davetiye varmış gibi hiç çekinmeden yanına kadar gittim. “Ekselansları,” dedim şen bir samimiyetle. “Sizinle bir dakikalığına konuşabilir miyim?”

“Elbette,” diye benzer bir ses tonuyla karşılık verdi ve arkasından kapatmak üzere olduğu kapıyı tekrar açtı. “İçeri buyur.” Gözlerine bakarken içlerinde benimki kadar sıcak bir öfkeye rastladım. Zihnimin küçük ve ihtiyatlı bir parçası ürktüyse de, hiddetim o parçaya dişlerini geçirmişti ve delicesine koşturuyordu.

Şaşkın durumdaki muhafızları antrede bıraktık ve Alveron beni ikinci bir kapıdan geçirip özel dairesine soktu. Havada asılı duran tehlikeli sessizlik ani bir yaz fırtınasından önceki sükûnete benziyordu.

“Küstahlığına inanamıyorum,” diye tısladı Maer, kapılar kapandığında, “Çılgınca suçlamalarda bulunuyorsun. Saçma sapan şeyler iddia ediyorsun. Başkalarının önünde tatsızlık çıkmasından hoşlanmam. O yüzden bu durumla daha sonra ilgileneneğim.” Buyurgan bir el hareketi yaptı. “Dairene geri dön ve ben hakkında bir karara varana dek oradan ayrılma.”

“Ekselansları-”

Omuzlarının duruşundan muhafızları çağırarak için hazır olduğunu görebiliyordum. “Seni duymuyorum,” diye kestirip attı.

Sonra gözlerini benimkilere dikti. O kaya gibi sert gözlerle bakarken gerçekten ne kadar öfkeli olduğunu anladım. Bu bir haminin veya işverenin öfkesi değildi. Nezaket kurallarına uymadığım için sinirlenen biri yoktu karşımda. Bu on altı yaşından beri etrafındaki her şeye hükmeden bir adamdı. Bu adam mesajını iletmek için birini hiç düşünmeden demir bir darağacında sallandırmıştı. Tarih ufak bir cilve yapmasaydı bu adam şimdi Vintas’ın kralı olacaktı.

Hiddetim söndürölmüş bir mum alevi misali kayboluverdi ve içimi bir ürperti kapladı. Durumumu yanlış değerlendirdiğimi işte o zaman fark ettim.

Çocukluğumda Tarbean sokaklarında evsiz yaşarken tehlikeli insanlarla başa çıkmayı öğrenmiştim: sarhoş rıhtım işçileri, muhafızlar, hatta elindeki cam kırığıyla beni öldürebilecek sokak çocukları.

Güvende olmanın anahtarı vaziyetin kurallarını bilmektir. Bir muhafız sizi sokağın ortasında dövmez. Kaçacak olursanız bir rıhtım işçisi sizi kovalamaz.

Şimdi ani bir netlikle hatamı anlıyordum. Maer hiçbir kurala tabi değildi. Öldürülmemi emredebilir, sonra da cesedimi şehir kapılarının önüne astırabilirdi. Beni hapse attırıp bir daha aklının ucundan bile geçirmeyebilirdi. Beni orada aç ve bitap düşmeye terk edebilirdi. Karşısında söğüt dalını kılıç yapmış bir çocuk kadar savunmasızdım.

Tüm bunları bir anda idrak ettim ve içimi kemiren bir korkuya kapıldım. Fırsatım varken Aşağı Severen’de kalmalıydım. Daha ilk baştan buraya gelmemeli, bunun gibi güçlü insanların işlerine bulaşmamalıydım.

Stapes tam o esnada Maer’in soyunma odasından fırladı. Bizi görünce normalde uysal olan suratında panik ve hayret belirdi. Kendini çabucak topladı. “Affedersiniz baylar,” dedi ve geldiği yoldan geri gitmeye yeltendi.

“Stapes,” diye o gidemedi seslendi Maer. “Buraya gel.”

Stapes ürkek adımlarla tekrar odaya girdi. Ellerini tedirginlikle ovuşturuyordu. Yüzünde suçlu bir adamın, sinsice bir şey yaparken yakalanmış bir adamın mustarip ifadesi vardı.

Alveron’un sesi sertti. “Stapes, elinde ne var?” Daha yakından bakınca uşağın ellerini ovuşturmadığını, bir şeyi tutmakta olduğunu gördüm.

“Hiçbir şey-”

“Stapes!” diye bağırdı Maer. “Bana ne cüretle yalan söylersin! Derhal göster!”

Tıknaз uşak ellerini hissizce açtı. Minicik bir arıkuşu avcunda cansız yatıyordu. Adamın yüzündeki tüm renk kaybolmuştu.

Tarih boyunca öyle güzel bir şeyin ölümü asla o kadar büyük bir rahatlamaya ve sevince yol açmamıştır. Stapes’in ihanetinden günlerdir emindim ve şimdi karşımda bunun reddedilemez bir kanıtı duruyordu.

Yine de ses çıkarmadım. Maer’in bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

“Bu ne demek oluyor?” diye yavaşça sordu Alveron.

“Böyle şeylere kafa yormanıza hiç gerek yok efendim,” dedi uşak çabucak, “hele ki üstünde durasınız. Gidip hemen yeni bir tane getiririm. O da bunun kadar güzel şakır.”

Uzun bir sessizlik yaşandı. Alveron’un az öncesine kadar üzerime salmaya hazır olduğu hiddeti bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. Sessizlik uzamaya devam etti.

“Stapes,” dedim usulca. “Son birkaç günde kaç kuş değiştirdin?”

Kızgın bir yüz ifadesiyle bana döndü.

O konuşmadan Maer araya girdi. “Ona cevap ver Stapes.” Sesi neredeyse boğuk çıkıyordu. “Bundan başka ölen oldu mu?”

Stapes ona kederli bir bakış attı. “Ah Rand, seni üzmemek istemedim. Bir süredir o kadar kötüydün ki. Sonra kuşları istedin ve o korkunç geceyi geçirdin. Ertesi gün kuşlardan biri öldü.”

Elindeki minik hayvana bakarken sözcükler neredeyse birbirine dolanarak ağzından daha hızlı dökülür oldu. Tavırları öyle sarsaktı ki doğru söylediğine hiç şüphe yoktu. “Aklını ölen şeylerin düşüncesiyle doldurmak istemedim. Ben de gizlice dışarı çıkıp yeni bir tane getirdim. Sonra sen gittikçe düzeldin ve onlar günde dörder beşer ölmeye başladılar. Ne zaman baksam biri daha koparılmış bir çiçek gibi kafesin dibinde yatıyordu. Ama sen iyiydin. Bundan bahsetmek istemedim.”

Diğer eliyle kuşun üstünü örttü. “Sanki seni tekrar iyi etmek için küçük ruhlarını feda ediyorlardı.” İçindeki bir şey ansızın serbest kaldı ve ağlamaya başladı. Uzun zamandır korku ve ümitsizlik içinde olan, çok sevdiği dostunun yavaş yavaş can vermesini seyreden dürüst bir adamın çaresiz hıçkırıklarıyla ağlıyordu.

Alveron şaşkın bir an boyunca kıpırdamadan bekledi. Öfkesi son zerresine kadar kaybolmuştu. Sonra uşağına yürüyüp kollarını nazıkçe ona doladı. “Ah Stapes,” dedi usulca. “Bir bakıma öyle yapıyorlardı. Sen suçlanmanı gerektirecek bir davranışta bulunmadın.”

Odadan sessizce çıktım ve besleyicileri altın yaldızlı kafesten sökerek kendimi meşgul ettim.

Bir saat sonra üçümüz birlikte Maer’in dairesinde sessiz bir yemek yiyorduk. Alveron ve ben Stapes’e son birkaç gündür neler olup bittiğini anlattık. Stapes hem efendisinin sağlığından hem de o sağlığın düzelmeye devam edeceği bilgisinden dolayı sevinç içindeydi.

Bana gelince, Alveron’un hoşnutsuzluğu altında geçen o günlerin ardından ansızın gözüne girmiş olmam büyük bir rahatlama sebebiydi. Yine de felaketin kıyısından dönmek beni derinden sarsmıştı.

Stapes’e yönelik yanlış kuşkularımı Maer’e açıkça anlattım ve uşağına en içten özürlerimi sundum. Stapes de karşılık olarak bana duyduğu güvensizliği itiraf etti. Sonunda el sıkıştık ve birbirimizin hakkında çok daha iyi düşünür olduk.

Biz gevezelik ederek yemeğin son lokmalarını çiğnerken Stapes başını kaldırdı, müsaade istedi ve odadan çabucak ayrıldı.

“Dış kapım,” diye açıkladı Maer. “Stapes’in kulakları bir köpeğinkiler gibidir. İnsan inanmakta zorlanır.”

Stapes kapıyı açtı ve saraya ilk geldiğimde Alveron’la beraber haritalara bakan o kafası tıraşlı adamı, yani Komutan Dagon’u içeri aldı.

Dagon odaya girerken gözleri her köşeyi, pencereyi, diğer kapıyı ve beni bir çırpıda taradı, sonra yine Maer’e çevrildi. O gözler bana dokunduğu zaman beni Tarbean sokaklarında canlı tutmuş tüm yabancı içgüdülerim oradan kaçmamı, saklanmamı, o adamdan uzak durmak için her ne gerekiyorsa yapmamı söyledi.

“Ah Dagon!” dedi Maer neşeyle. “Bugün iyi misin?”

“Evet ekselansları.” Dagon, Maer’in gözünün içine bakmaksızın hazır olda durdu.

“Rica etsem Caudicus’u vatana ihanet suçundan tutuklar mısınız?”

Yarım saniyelik bir duraksama oldu. “Peki ekselansları.”

“Sekiz adam yeterli olacaktır, tabii çetrefilli bir durumda panik yapmaya yatkın değillerse.”

“Peki ekselansları.” Dagon’un verdiği cevaplarda ufak ses farklılıkları sezmeye başlıyordum.

Bir soruyu cevaplarcasına, “Canlı olarak,” diye karşılık verdi Alveron. “Ama nazik davranmana lüzum yok.”

“Peki ekselansları.” Bunun akabinde Dagon gitmek üzere döndü.

Hemen konuştum. “Ekselansları, Caudicus sahiden bir gizemciyse bazı önlemler almalısınız.” Bunu söyledikten hemen sonra ‘almalısınız’ kelimesinden pişman oldum. Küstahça bir laf etmiştim. Onun yerine, *bazı önlemler almayı düşünebilirsiniz*, demeliydim.

Alveron hatamı fark etmemiş gözüktü. “Evet, elbette. Bir hırsız yakalamak için başka bir hırsıza akıl danış. Dagon, onu aşağıya koymadan önce ellerini ve ayaklarını demir zincirlere vur. Ama saf demir olsun. Gözlerini ve ağzını da bağla...” Bir parmağıyla dudaklarını sıvazlayarak kısa bir süreliğine düşündü. “Ve başparmaklarını kes.”

“Peki ekselansları.”

Alveron bana baktı. “Sence bu kadarı yeterli olacak mıdır?”

İçimde kabaran bir tiksinti dalgasını bastırmaya çalıştım ve kendimi kucığımda duran ellerimi ovuşturmamaya zorladım. Hangisini daha sarsıcı bulduğumu bilmiyordum: Alveron’un emirleri verirkenki şen ses tonunu mu, yoksa Dagon’un onları kabul ederken kullandığı pes, duygusuz olanı mı? Guldenli bir gizemci hiç de hafife alınacak bir rakip değildi, fakat

adaman ellerini sakatlamayı onu hemen öldürmekten çok daha korkunç bulmuştum.

Dagon gitti ve kapı kapandıktan sonra Stapes titredi. “Tanrı aşkına Rand, o adamı gördükçe enseme soğuk su dökülmüş gibi oluyorum. Keşke onu başından savsan.”

Maer güldü. “Bir başkası kapsın diye mi? Hayır Stapes. Onu tam burada istiyorum. Kısa bir tasmanın ucundaki çılgın köpeğim olarak.”

Stapes kaşlarını çatı. Fakat başka bir şey söyleyemeden evvel gözleri oturma odasının kapısına doğru çevrildi. “Ah, bir tane daha gitti.” Kafese kadar yürüyüp ölü bir uçuşkanla geri döndü. Hayvanı odadan çıkartırken minik leşini özenle taşıyordu. “İlacı bir şeyin üzerinde denemeniz gerektiğini biliyorum,” dedi diğer odadan. “Ama zavallı minik calanthislere çok ağır geliyor.”

“Efendim?” diye sordum.

“Bizim Stapes eski kafalıdır,” diye gülümseyerek açıkladı Alveron. “Ve itiraf edeceğinden daha eğitilidir. Calanthis o kuşların Eld Vintic’teki adıdır.”

“Bu sözcüğü başka bir yerde daha duyduğuma yemin edebilirim.”

“Aynı zamanda Vintas kraliyet ailesinin soyadıdır,” dedi Alveron ayıplarcasına. “Bu kadar çok şey bilen biri için bazı konularda çok bilgisizsin.”

Stapes başını uzatıp kafese tekrar baktı. “Bunu yapmaya mecbur kaldığının farkındayım,” dedi, “ama niçin fare veya Komptes DeFerre’nin o baş belası köpeğini kullanmadınız?”

Cevap vermeme fırsat kalmadan dış odadan bir gümbürtü geldi ve Stapes ayağa kalkmadan kapıdan içeri bir muhafız daldı.

Soluk soluğa, “Ekselansları,” dedi adam ve odanın tek penceresine koşup panjuru çarparak örttü. Ardından oturma odasına geçip aynı şeyi orada da yaptı. Bunu hiç görmediğim odalardan gelen benzer gürültüler izledi. Mobilyaların itildiğini gösteren sesler de duyuluyordu.

Şaşkın görünen Stapes kalkmaya davrandı, fakat Maer başını iki yana sallayarak ona oturmasını işaret etti. “Teğmen?” diye seslendi, sesine bir nebze bir asabiyet karışarak.

“Affedersiniz ekselansları,” dedi muhafız, bulunduğumuz odaya soluk soluğa geri dönerken. “Dagon’un emirleri. En kısa zamanda dairenizi emniyete almam gerekiyordu.”

“Her şey yolunda gitmiyor olsa gerek,” dedi Alveron alaycı bir üslupla.

“Kapıyı çaldığımızda kuleden cevap gelmedi. Dagon bize kapıyı kırdırdı. İçeride bir... ne olduğunu bilmiyorum. Habis bir ruhtu galiba. Anders öldü ekselansları. Caudicus dairesinde yok, ama Dagon peşinde.”

Alveron’un yüzü asıldı. “Kahretsin!” diye gürleyerek sandalyesinin koluna yumruğunu indirdi. Alnı kırışırken derin bir iç geçirdi. “Pekâlâ.” Muhafızı yollamak için elini salladı.

Muhafız yerinde kaldı. “Efendim, Dagon yanınızdan ayrılmamamı söyledi.”

Alveron ona tehditkâr bir bakış attı. “Peki, ama şurada dur.” Odanın köşesini işaret etti.

Muhafız arka plana karışmaktan hiç de mutsuz olmuşa benzemiyordu. Alveron öne doğru eğilerek parmak uçlarını alnına dayadı. “Tanrı aşkına, nasıl anladı?”

Soru laf olsun diye sorulmuşa benziyordu, fakat zihnimdeki çarkları döndürmeye yetti. “Ekselansları dün ilacını aldılar mı?”

“Evet evet. Her şeyi geçmiş günlerde yaptığım gibi yaptım.”

Tabii ilacınızı almam için beni göndermek dışında, diye içimden geçirdim. “Şişe hâlâ sizde mi?” diye sordum.

Öyleydi. Stapes onu bana getirdi. Ağzındaki tıpayı çıkartıp parmağımı camın içine sürttüm. “Ekselanslarının ilacı nasıl bir tada sahip?”

“Söyledim ya. Tatsız, acı.” Parmağımı ağzıma götürüp dilimin ucuna dokundururken Maer’in gözlerinin faltaşı gibi açılmasını seyrettim. “Delirdin mi?” dedi Alveron hayretle.

“Tatlı,” dedim kısaca. Sonra ağzımı suyla çalkalayıp boş bir bardağa mümkün olduğu kadar kibarca tükürdüm. Yeleğimdeki bir cepten küçük bir katlı kâğıt parçası çıkardım, içindeki tozun ufak bir kısmını elime döktüm ve yüzümü ekşiterek o tozu çiğnedim.

“Nedir o?” diye sordu Stapes.

“Liguellen,” diye yalan söyledim, doğru cevabın, yani odunkömürü tozunun daha fazla soru doğuracağını bilerek. Yine ağzıma su alıp tükürdüm. Bu seferki kapkaraydı ve Alveron ile Stapes o suya şaşkın gözlerle bakakaldılar.

Tahminlerime devam ettim. “Bir şey onu ilacınızı almadığınızdan şüphelendirmiş olmalı ekselansları. İlacın tadı ansızın farklı gelseydi sebebini mutlaka bilmek isterdiniz.”

Maer kafasını salladı. “Caudicus’u dün akşam gördüm. Bana sağlık durumumu sordu.” Elini sandalyesinin koluna hafif hafif vurdu. “Böyle

şans olmaz olsun. Akli varsa yarım gün önce kaçıp gitmiştir. Onu asla yakalayamayacağız.”

Maer’e daha en başından bana inansaydı bunların hiçbirinin olmayacağını söylemeyi düşündüm, sonra vazgeçtim. “Adamlarınıza kulesinden uzak durmalarını tavsiye ederim ekselansları. Caudicus’un orada hınzırlıklar yapmak için bol bol zamanı vardı. Tuzaklar olabilir.”

Maer kafa sallayarak elini gözlerinin önünden geçirdi. “Evet. Elbette. Sen bununla ilgileniver Stapes. Sanırım ben biraz dinleneceğim. Bu meselenin çözülmesi epey vakit alabilir.”

Oradan ayrılmak için hazırlandım. Fakat Maer yerime oturmamı işaret etti. “Kvothe, sen biraz kal ve gitmeden önce bana biraz çay yap.”

Stapes bir çingirak yardımıyla hizmetkârları çağırdı. Adamlar yemeğimizden arta kalanları alırlarken bana meraklı bakışlar attılar. Yalnızca Maer’in huzurunda oturmakla kalmıyor, aynı zamanda özel odasında onunla yemek yiyordum. Bu haber on dakika içinde sarayın her tarafına yayılacaktı.

Hizmetkârlar çıktıktan sonra Maer’e bir kap çay daha hazırladım. Ben yine gitmeye hazırlanırken muhafızın duyamayacağı kadar kısık bir sesle fincanının üzerinden konuştu.

“Kvothe, tamamıyla güvenilir biri olduğunu ispatladın ve hakkında kısa bir süreliğine de olsa duyduğum kuşkulardan pişmanım.” Devam etmeden önce çayını yudumlayıp yuttu. “Maalesef bu zehirlenme haberinin yayılmasına izin veremem. Özellikle de zehirci kaçtığı için.” Bana manidar bir bakış attı. “Böyle bir haber daha evvel konuştuğumuz mevzuları zora sokar.”

Kafamı salladım. Kendi gizemcisinin elinden kıl payı kurtulduğunun öğrenilmesi, Alveron’un evlenmeyi umduğu kadını kazanmasını hiç de kolaylaştırmazdı.

Maer sözlerini sürdürdü. “Maalesef bu suskunluk ihtiyacı sana fazlasıyla hak ettiğin bir ödül vermeme engelliyor. Durum daha farklı olsaydı sana sembolik bir hediye olarak toprak verir, bir de unvan bağışlardım. Ailem hâlâ bu güce kralın kontrolü dışında sahip.”

Maer’in sözlerinin taşıdığı anlam başımı döndürmekteydi. Konuşmaya devam etti. “Fakat böyle bir şey yapacak olursam bir açıklamada bulunmam gerekir. Ve şu an böyle bir açıklamaya yer yok.”

Alveron bana elini uzattı ve onu sıkımsamı istediğini fark etmem biraz zaman aldı. Maer Alveron öyle herkesle el sıkışan bir adam değildi. Bunu

gören tek insanın odadaki muhafız olması beni üzdü. Dedikoduculuğa meraklı olduğumu umdum.

Elini vakurla tuttum. Alveron tekrar konuştu. “Sana borçluyum. Bir gün başın sıkışacak olursa minnettar bir lordun verebileceği tüm yardım senindir.”

Heyecanıma rağmen soğukkanlı görünmeye çalışarak minnetle başımı salladım. Bu tam da umduğum şeydi. Maer’in kaynakları sayesinde Amyrleri çok daha etkili bir biçimde arayabilirdim. Maer manastır arşivlerine, özel kütüphanelere, önemli belgelerin Üniversite’de olduğu gibi budanıp sansürlenmediği yerlere erişmemi sağlayabilirdi.

Fakat bunun böyle bir istekte bulunmak için uygun bir zaman olmadığını biliyordum. Alveron bana yardım sözü vermişti. Sabredebilir ve en çok hangi tür bir yardım istediğime karar verebilirdim.

Maer’in dairesinden çıkarken Stapes bana aniden ve sessizce sarılarak beni şaşırttı. Ailesini yanan bir binadan kurtarsaydım bile yüzünde o denli minnettar bir ifade olamazdı. “Genç bayım, size ne kadar borçlu olduğumu anladığınızdan şüpheliyim. Bir ihtiyacınız olursa bana söyleyin yeter.”

Elimi tutarak şevkle aşağı yukarı salladı. Aynı anda avcuma bir şey bastırıldığını hissettim.

Derken kendimi koridorda buldum. Elim açınca üzerine Stapes’in adının kazınmış olduğu kaliteli bir gümüş yüzük gördüm. Yanında metalden yapılmamış ikinci bir yüzük daha vardı. Üstü dümdüz olan bu beyaz yüzük de üzerinde kalın harflerle uşağın adını taşıyordu. Böyle bir şeyin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Daireme geri dönerken beklenmedik talihim karşısında kendimi rüyada gibi hissediyordum.

Altmış Beşinci Bölüm

Güzel Bir Oyun

Ertesi gün eşyalarım, Maer'in takdirini kazanmış biri için daha uygun bulunduğu bir daireye taşındı. Dairenin beş odası vardı ve bunların üçü bahçeye yukarıdan bakan pencerelere sahipti.

Aslında Alveron'un yaptığı hoş bir jestti, fakat bu dairenin mutfağı daha da uzak olduğuna hayıflanmadan edemedim. Yemeğim bana gelene kadar buz kesecekti.

Oraya taşınalı henüz bir saat bile olmamışken bir ulak Bredon'un gümüş yüzüğü ve kartıyla beraber çıkageldi. Kartta şöyle yazıyordu: 'Yeni ve görkemli dairende. Ne zaman?'

Kartı ters çevirip şöyle yazdım: 'Ne zaman istersen.' Ve ulak oğlanı yolladım.

Bredon'un gümüş yüzüğünü oturma odamdaki bir tepsiye koydum. Artık yanındaki kâse de demirlerin arasında parıldayan iki gümüş yüzük bulunuyordu.

Kapıyı açınca Bredon'un bembeyaz saç ve sakallarından oluşan halenin ortasından bana bir baykuş misali bakan kara gözlerini karşımda buldum. Gülümseyip bastonunu kolunun altına sıkıştırdı ve beni eğilerek selamladı. Ona yer gösterdim, sonra da kibarca müsaade isteyip onu oturma odasında yalnız bıraktım. Ne de olsa adap bunu gerektiriyordu.

Kapıdan daha yeni çıkmışken onun diğer odadan yükselen gür kahkahalarını duydum. "Ha ha!" dedi. "Bir yaşıma daha girdim!"

Geri döndüğümde Bredon tak masasının başında oturmuş, kısa zaman önce Stapes'ten aldığım iki yüzüğü tutmaktaydı. "Bak bu kitaplara layık bir olay," dedi. "Anlaşılan dün ulağım asık suratlı bir muhafız tarafından kapından çevrilince durumu yanlış değerlendirmişim."

Ona bakıp sııttım. “Son birkaç günüm oldukça heyecanlı geçti.”

Çenesini göğsüne doğru çekip kıkırdarken her zamankinden daha baykuşumsu bir hali vardı. “Öyle görünüyor,” dedi gümüş yüzüğü kaldırarak. “Bunun arkasında yatan bir hikâye olduğu kesin. Ama bu...” Bastonuyla beyaz yüzüğü işaret etti. “Bu bambaşka bir şey.”

Karşısına bir sandalye çektim. “Seninle açık konuşacağım,” dedim. “O yüzüğün neyi ima ettiğini bırak, neyden yapıldığını bile bilmiyorum.”

Bredon bir kaşını kaldırdı. “Bakıyorum da bugün çok açıksözlüsün.”

Omuz silktim. “Artık buradaki konumumdan daha bir eminim,” diye itirafta bulundum. “En azından bana iyi davranan insanlara daha az temkinli yaklaşacak kadar.”

Gümüş yüzüğü masaya bırakırken yine kıkırdadı. “Demek buradaki konumundan eminsin,” dedi. “Eh, haksız da sayılmazsın.” Beyaz yüzüğü aldı. “Yine de bunun ne olduğunu bilmemende bir tuhaflık yok.”

“Yalnızca üç tip yüzük olduğunu sanıyordum,” dedim.

“Düşüncen çoğunlukla doğrudur,” dedi Bredon. “Ama yüzük vermek eskilere dayanır. Bu uygulama soylular arasındaki bir oyuna dönüşmeden çok önce sıradan halk tarafından kullanılıyordu. Ve Stapes bizimle aynı seçkin havayı solusa da ailesi kesinlikle sıradandır.”

Bredon beyaz yüzüğü masaya geri koydu ve ellerini onun üzerine katladı. “O yüzükler sıradan halkın kolayca bulabildiği şeylerden yapıldı. Genç bir âşık flört ettiği kişiye yeni çıkmış yeşil imden bir yüzük yapıp verebilirdi. Deriden yapılma bir yüzük, hizmet sözü anlamına gelirdi. Bunun gibi.”

“Peki boynuzdan yapılanı?”

“Boynuzdan yapılmış bir yüzük kin ifade eder,” dedi Bredon. “Güçlü ve kalıcı bir kin.”

“Ah,” dedim şaşırarak. “Anlıyorum.”

Bredon gülümseyerek solgun yüzüğü ışığa tuttu. “Ama bu,” dedi, “boynuz değil. Dokusu ona benzemiyor ve Stapes asla gümüş bir yüzüğün yanında boynuzdan yapılmış bir tane vermez.” Başını iki yana salladı, “Hayır. Tahminimde yanılmıyorsam bu yüzük kemikten.” Onu bana geri uzattı.

“Harika,” dedim surat asarak. Yüzüğü ellerimde çevirdim. “Peki o ne anlama geliyor? Beni karaciğerimden bıaklayacağı ve kurumuş bir kuyuya atacağı mı?”

Bredon o geniş, sıcak tebessümünü etti. “Bir kemik yüzük derin ve kalıcı bir borcu ifade eder.”

“Anladım.” Yüzüğü parmaklarım arasında ovuşturdum. “Ne yalan söyleyeyim, bana borçlu kalınmasını tercih ederim.”

“Sadece bir borç değil,” dedi Bredon. “Geleneksel olarak böyle bir yüzük ölmüş bir aile üyesinin kemiğinden oyulur.” Bir kaşını kaldırdı. “Aynı şeyin bu yüzük için geçerli olduğundan şüpheliysem de verdiği mesaj aynı.”

Bütün bu duyduklarımdan şaşkına dönmüş bir vaziyette kafamı kaldırdım. “Peki neymiş o mesaj?”

“Böyle şeylerin hafife alınmaması gerektiği. Bu yüzük asilzadelerin oynadığı oyunların bir parçası değildir ve onu sergilememen gerekir.” Bana imalı bir bakış attı. “Yerinde olsam onu göz önünden kaldırırdım.”

Kemik yüzüğü dikkatle cebime koydum. “Bana çok yardımcı oldun,” dedim. “Keşke bu yardımlarının karşılığını bir şekilde-”

Bredon bir elini kaldırarak sözümü kesti. Sonra vakur bir özenle hareket ederek bir parmağıyla aşağısını işaret etti, elini yumruk yaptı ve tak masasının üstüne parmak eklemleriyle vurdu.

Gülümseyerek taşları çıkardım.

“Sanırım nihayet bu oyunu kapmaya başlıyorum,” dedim bir saat sonra, galibiyeti kıl payı kaçırdığım da.

Bredon memnuniyetten yoksun bir yüz ifadesiyle sandalyesini masadan geriye itti. “Hayır,” dedi. “Tam tersine. Oyunun temelini öğrendin, fakat özünü anlamıyorsun.”

Taşları ayırmaya başladım. “Oyunun özü, bunca zamanın ardından seni yenmeye yaklaşmış olmam.”

“Hayır,” dedi Bredon. “Hiç de bile. Tak ince bir oyundur. Zaten bu yüzden onu oynayabilecek rakip bulmakta zorlanıyorum. Sen şu an için bir haydut gibi önüne ne çıkarsa ezip geçiyorsun. Hatta iki gün önce olduğundan bile daha kötüsün.”

“İtiraf et,” dedim. “Son oyunda seni neredeyse mağlup ediyordum.”

Bredon kaşlarını çatmakla yetindi ve buyurgan bir edayla masayı işaret etti.

Bugün nihayet onu alt edebileceğimden emin bir halde gülümseyerek ve bir şarkı mırıldanarak kendimi oyuna verdim.

Fakat işler hiç de beklediğim gibi gitmedi. Bredon hamleleri arasında en ufak bir tereddüt bile sergilemeden taşlarını acımasızca sürdü. Bir kâğıdı ortadan ikiye yırtmışçasına hiç zorlanmadan beni darmadağın etti.

Oyun o kadar çabuk sona erdi ki soluğum kesildi.

“Tekrar,” dedi Bredon. Sesinde daha evvel hiç duymadığım buyurgan bir ton mevcuttu.

Ona karşı koymaya çalıştım, ama bir sonraki oyun daha da kötüydü. Kendimi bir kurtla dövüşen bir köpek yavrusu gibi hissediyordum. Hayır. Bir baykuşun insafına kalmış bir fareydim. Herhangi bir mücadele belirtisi bile gösteremedim. Tek yapabildiğim kaçmaktı.

Fakat yeterince hızlı kaçamadım. Bu oyun öncekinden de çabuk sona erdi.

“Tekrar,” diye talep ettim.

Ve tekrar oynadık. Bu sefer yaşayan bir varlık dahi değildim. Bredon elinde kemik bıçağı tutan bir kasap kadar soğukkanlı ve duygusuzdu. Son oyun ancak bir tavuğu kesip iç organlarını temizlemek için gereken zaman kadar sürebildi.

Oyunun sonunda Bredon kaşlarını çattı ve ellerini yıkamış da kurutmak istemiş gibi onları oyun alanının iki yanında salladı.

“Peki,” dedim, sandalyemde arkama yaslanarak. “Ne demek istediğini anlıyorum. Daha önceden bana karşı yumuşak davranmışsın.”

“Hayır,” dedi Bredon sert bir ifadeyle. “Demek istediğimin tam tersini söylüyorsun.”

“Peki ne öyleyse?”

“Oyunu kavraman için uğraşıyorum,” dedi. “Sadece taşlarla oynan kısmını değil, tamamını. İşin sırrı senin kadar çekingen davranmamakta yatıyor. İşin sırrı cesur olmak. Tehlikeli olmak. Zarif olmak.”

İki parmağıyla oyun alanına vurdu. “Bilinci azıcık bile yerinde olan her adam kendisi için hazırlanmış bir tuzağı fark edebilir. Fakat onu ters teptirmeye yönelik bir plan kurup o tuzağın üzerine cesaretle gitmek harikulade bir şeydir.” Yüzündeki sertliği kaybetmeden gülümsedi. “Hele hele bir tuzak kurmak, birinin o tuzağa karşı kendi hilesiyle geldiğini bilmek ve ona rağmen o kişiyi alt etmek... İşte o iki kat harikuladedir.”

Bredon’un yüz ifadesi yumuşadı ve sesi neredeyse yakarır bir tona büründü. “Tak dünyanın nükteli işleyişini yansıtır. Hayata tuttuğumuz bir ayna gibidir. Hiç kimse bir dansı kazanamaz evlat. Dans bir vücudun

hareketleriyle ortaya çıkar. İyi oynanan bir tak da zihnin hareketleriyle gerçekleşir. Görmeyi bilenler için bu şeylerde bir güzellik saklıdır.”

Aramızdaki taşların gaddarca dizilimini gösterdi. “Şuna bir bak. Niye böyle bir oyunu kazanmak isteyeyim?”

Oyun alanına göz gezdirdim. “Amaç kazanmak değil mi?” diye sordum.

“Amaç,” dedi Bredon ağırbaşlılıkla, “güzel bir oyun oynamak.” Ellerini kaldırıp omuz silerken yüzünde mutlu bir tebessüm şekillendi. “Niye güzel olmayan bir oyunu kazanmak isteyeyim?”

Altmış Altıncı Bölüm

El Altında

O akşamüstünün ilerleyen saatlerinde, eskiz odası olduğunu tahmin ettiğim odada oturmaktaydım. Veya belki de oturma odasıydı. Açıkçası aradaki farkın ne olduğunu pek bilmiyordum.

Yeni dairemden hoşlandığımı anlamam beni şaşırtmıştı. Sebep daha fazla yer değildi. Daha iyi bir bahçe manzarasına sahip olması da değildi. Hatta dairenin ağızına kadar dolu bir şarap dolabıyla donatılmış olması bile değildi. Tabii bu sonuncusu hoş bir değişiklikti.

Hayır. Yeni dairem eskisinden daha iyiydi, çünkü lavta çalmak için ideal olan pek çok minderli, kolsuz sandalyesi vardı. Kol koyma yerleri olan sandalyelerde uzunca bir müddet lavta çalmak rahatsızlık verir. Önceki dairemde genellikle yerde otururdum.

Bu güzel sandalyeli odaya lavtatuvarım adını vermeyi uygun buldum. Veya performanshanem de diyebilirdim. Fiyakalı bir isim bulmak için bir süre daha düşünmem gerekiyordu.

Herhalde olayların son zamanlardaki gidişatından hoşlandığımı söylememe gerek yoktur. Bir tür kutlama yapmak amacıyla kaliteli bir Feloran şarabı açtım, gevşedim ve lavtamı elime aldım.

Parmaklarımı esnetmek için hızlı ve kıvrak bir ezgiye başlayarak Tintatatomini'ni tıngırdattım. Bir müddet hoş ve rahat melodiler çalarak lavtama tekrar aşına oldum. Şişeyi yarıladığımda ayaktaydım. Müziğim güneş altındaki bir kedi kadar sakin ve ılımlıydı.

İşte o zaman arkamda bir ses duydum. Notaları karmakarışık ederek ayağa fırladım. Caudicus'la, muhafızlarla veya onlar gibi ölümcül bir belayla karşılaşmayı bekliyordum.

Onlar yerine şaka yapmış bir çocuk misali utangaç bir tebessüm eden Maer'i karşımda buldum. "Yeni dairenden memnun kaldın mı?"

Kendimi toparladım ve eğilerek ufak bir selam verdim. "Benim gibi biri için çok fazla ekselansları."

"Sana olan borcum düşünülürse küçük bile," dedi Alveron. Yakındaki bir koltuğa oturdu ve istersem benim de oturabileceğimi gösteren lütfkâr bir el hareketi yaptı. "Az önce çaldığın neydi?"

Sandalyeme geri döndüm. "Tam bir şarkı sayılmazdı ekselansları. Öylesine çalıyordum."

Maer bir kaşını kaldırdı. "Kendi besten miydi?" Başımı salladım ve yine bir el hareketi yaptı. "Şarkını böldüğüm için özür dilerim. Lütfen, devam et."

"Ne dinlemek istersiniz ekselansları?"

"Meluan Kilipsiz'in müzikten ve hoş sözlerden hoşlandığına dair güvenilir bir bilgi aldım," dedi. "O tarz bir şey."

"Hoşun pek çok farklı çeşidi bulunur ekselansları," dedim ve Menekşe Bekleyiş'in girişini çaldım. Notalar hafif, tatlı ve kederli bir üslupla döküldü. Sonra Savien'in Ezgisi'ne geçtim. Karmaşık akorları hızla ayarlarken parmaklarım şarkıyı en az olduğu kadar zor gösteriyordu.

Beni dinlerken memnuniyeti artan Alveron kendi kendine başını salladı. "Söz de yazabiliyor musun?"

Hiç çekinmeden kafamı salladım. "Yazabiliyorum ekselansları. Tabii öyle şeyleri doğru düzgün yapmak zaman ister."

"Ne kadar zaman?"

Omuz silktim. "Bir veya iki gün. Belki de üç. Ne tür bir şarkı arzuladığınıza bağlı. Mektuplar daha kolaydır."

Maer öne doğru eğildi. "Threpe'nin övgülerinin abartılı çıkmamasına sevindim," dedi. "Bu daireyi sana tahsis ederken aklımda minnetten fazlasının bulunmuş olduğunu itiraf etmeliyim. Dairelerimiz bir geçitle birbirine bağlanıyor. Nasıl kur yapacağıma karar verirken sık sık buluşmamız gerekecek."

"Böylesi işimizi kolaylaştıracaktır ekselansları," dedim ve sonraki sözcüklerimi dikkatle seçtim. "Hanımefendinin sülale tarihini öğrendim, fakat bir kadına kur yapmak için ondan fazlası gerekir."

Alveron gevrek gevrek güldü. "Beni budala zannediyor olmalısın," dedi nazikçe. "Onunla tanışman gerektiğini biliyorum. İki gün sonra diğer soylu

konuklarla beraber ziyaretime gelecek. Uzun süren hastalığımı atlatmam şerefine bir ay devam edecek bir şenlik ilan ettim.”

“Akıllıca,” diye ona iltifatımı sundum.

Maer omuz silkti. “İkinizi erkenden bir araya getirecek bir şeyler ayarlarım. Sanatını icra etmek için bir ihtiyacın var mı?”

“Bol miktarda kâğıt yeterli olacaktır ekselansları. Tabii mürekkep ve kalem de.”

“O kadarcık mı? Şiir yazabilmek için abartılı şeylere ihtiyaç duyan şairler kulağıma çalınmıştı.” Belirsiz bir el hareketi yaptı. “Mesela belli bir içki veya manzara? Renere’de oldukça ünlü olan bir şair, elinin altında bir sandık dolusu çürük elma tutarmış. İlham gelmediği zamanlarda o sandığı açıp elmalardan yükselen kokuyu içine çekermiş.”

Güldüm. “Ben bir *müzişyenim* ekselansları. Bırakın şairler kendi batıl zırvalarıyla oyalansınlar. Benim enstrümanım, iki sağlam el ve konu aldığım kişiye dair bilgiden başka ihtiyacım yok.”

Bu sözler Alveron’u kaygılandırmış gibiydi. “İlham almana yardım edecek hiçbir şey yok mu?”

“İzninizle sarayı ve Aşağı Severen’i dilediğimce gezmek isterim ekselansları.”

“Elbette.”

Rahat bir tavırla omuz silktim. “Öyleyse ilham için ihtiyacım olan her şey elimin altında demektir.”

Onu gördüğümde Kalaycılar Sokağı’na daha yeni adım atmış sayılırdım. Son aylarda yaptığım onca beyhude arayışın ardından şimdilerde onu böyle kolayca bulabiliyor olmak tuhaf geliyordu.

Denna kalabalığın arasında yavaş bir zarafetle ilerliyordu. Hareketleri saygın çevrelerde zarafet yerine geçen katılığa değil, doğal bir tenhaliğe sahipti. Bir kedi gerineyim mi diye düşünmez; gerinir. Ama bir ağaç onu bile yapmaz. Bir ağaç kendini hareket ettirme zahmetine girmeden salınır. İşte Denna öyle yürüyordu.

Ona dikkat çekmeden mümkün olan en süratli şekilde yetiştim. “Affedersiniz hanımefendi.”

Bana doğru döndü. Beni görünce yüzü aydınlandı. “Evet?”

“Normalde bir kadına asla böyle yaklaşmam, fakat bir zamanlar ümitsizce âşık olduğum bir bayanın gözlerine sahip olduğunuzu fark ettim.”

“Sadece bir kez âşık olabilmek ne üzücü,” dedi, bembeyaz dişlerini muzip bir tebessümle göstererek. “Bazı erkeklerin bunu iki, hatta daha fazla kez yapabildiğini duymuştum.”

Onun bu alaycı sözlerine aldırış etmedim. “Ben ancak bir defa kanarım. Bir daha asla sevmeyeceğim.”

Yüz ifadesi yumuşadı ve elini hafifçe koluma koydu. “Zavallı adam! Bahsettiğiniz kadın sizi derinden yaralamış olmalı.”

“Hem de birden fazla şekilde yaraladı.”

“Ama bunlar beklenmedik şeyler değil,” diye fikir bildirdi. “Bir kadın sizin kadar çarpıcı bir erkeği sevmez de ne yapar?”

“Bilemiyorum,” dedim tevazu göstererek. “Ama sevgimi paylaştığını hiç sanmam. Rahat bir tebessümle kalbimi çaldı, sonra da tek kelime etmeksizin çekip gitti. Şafağın solgun ışığındaki bir çiğ tanesi gibi.”

“Uyanır uyanmaz unutulmuş bir rüya gibi,” diye gülümseyerek ekledi.

“Ağaçların arasında kaybolan bir peri kızı gibi.”

Denna bir müddet sessiz kaldı. “Sizi bu kadar etkileyebildiğine göre sahiden harika biri olmalı,” dedi, bana ciddi gözlerle bakarak.

“Eşi benzeri yoktu.”

“Ah, hadi ama.” Tavırları neşeli bir hal aldı. “Işıklar sönünce tüm kadınların aynı boyda olduğunu hepimiz biliriz!” Kabaca kıkırdadı ve dirseğini kullanarak manalı bir hareketle kaburgalarını dürttü.

“Hiç doğru değil,” dedim kati bir inançla.

“Eh,” dedi yavaşça, “sanırım sözünüze güvenmek zorundayım.” Kafasını kaldırdı. “Belki zamanla beni ikna edebilirsiniz.”

Koyu kahverengi gözlerine baktım. “Hep o umudu besledim.”

Denna gülümseyince kalbim göğsümde takla attı. “Umudunuzu koruyun.” Kolunu koluma taktı ve adımlarını benimkilere uydurdu.

“Umudumuzu yitirirsek elimizde ne kalır ki?”

Altmış Yedinci Bölüm

Yüz Okumak

Sonraki iki günü gözetimi altında geçirdiğim Stapes, resmi bir yemek daveti için gereken teşrifatı iyi bildiğinden emin oldu. Bunun büyük bölümüne çocukluk günlerimden aşına olsam da, tecrübelerimi elden geçirmeye itirazım yoktu. Âdetler mekândan mekâna ve seneden seneye değişiklik gösterir; ufak bir hata bile büyük bir utanca yol açabilir.

Bu yüzden Stapes sadece ikimiz için bir yemek verdi, sonra da yapmış olduğum bir düzine ufak ama önemli hatayı gösterdi. Mesela kirli bir çatal kaşığı masaya bırakmak kabalık sayılıyor, bu da konukların onları yalamasını kabul edilebilir kılıyordu. Hatta peçetenizi kirletmek istemiyorsanız tek münasip seçenek buydu.

Ekmeğin tamamını yemek uygunsuzdu. Bir kısmı, tercihen kabuğundan daha fazlası daima tabakta bırakılmalıydı. Aynısı süt için de geçerliydi: bardaktaki son yudum asla içilmemeliydi.

Ertesi gün Stapes bir yemek daha tertipleledi ve başka hatalar da yaptım. Yemekler hakkında yorumda bulunmak kabalık olmasa bile hoyratlıktı. Şarabı koklamak da aynı kapıya çıkıyordu. Bir de bana servis edilmiş olan yumuşak peynirin küflü olduğunu yemekten sonra öğrendim. Uygar bir insan peynir küfünün yenilmemesi ve sıyrılıp atılması gerektiğini bilmeliydi.

Bense tüm barbarlığımla o küçük peynir parçasını tek lokmada mideme indirmiştim. Üstelik tadı da güzel gelmişti. Ona rağmen bu ayrıntıyı da not aldım ve bundan böyle önüme konan peynirin yarısını boş yere atmam gerektiğini kabullendim. Uygarlığın da bir bedeli vardı.

Şölene sırf bu iş için dikilmiş bir takım kıyafetle katıldım. Yaprak yeşili ve siyah renkler bana yakışıyordu. Giysilerimde hoşuma gitmeyecek kadar nakış vardı, fakat bu gece Meluan Kilipsiz'in soluna oturacağım için modaya boyun eğmiştim.

Stapes son üç günde benim için altı yemek düzenlemişti ve kendimi her şeye hazır hissediyordum. Şölen salonunun dışına vardığımda akşamın en zor kısmının yemeklere aşırı ilgi göstermek olacağı fikrindeydim.

Fakat davete hazır olsam da Meluan Kilipsiz'e değildim. Neyse ki sahne eğitimim hemen devreye girdi ve âdet gereği gülümseyerek ona kolumu uzattım. O da nezaketle başını salladı ve birlikte masaya doğru ağır ağır yürüdük.

Her yerde düzinelerce mumun dikili olduğu uzun şamdanlar bulunuyordu. Oymalı gümüş sürahiler kâseler için sıcak, bardaklar içinse soğuk su tutuyordu. Şık çiçeklerin aranje edildiği eski vazolar havayı hoş kokulara boğuyordu. Kayık tabaklar parlatılmış meyvelerle dolup taşıyordu. Şahsen ben bunları cırtlak buluyordum. Fakat ev sahibinin zenginliğinin bu şekilde sergilenmesi âdettendi.

Leydi Kilipsiz'e masaya kadar eşlik edip sandalyesini çektim. Salonu katederken ondan tarafa bakmaktan kaçınmıştım, fakat onu yerine oturturken profili bana öyle tanıdık geldi ki gözlerimi ayıramadım. Onu tanıdığımdan emindim. Fakat nereden tanışmış olabileceğimizi bir türlü çıkartamıyordum.

Kendi yerime geçerken onu daha önce nerede görmüş olabileceğimi tahmin etmeye çalıştım. Kilipsiz toprakları bin kilometre uzakta olmasaydı ona Üniversite'den aşına olduğu zannederdim. Fakat bunun düşüncesi bile çok saçmaydı. Kilipsiz vârisi evden o kadar uzakta eğitim görmezdi.

Gözlerim, deli edecek denli tanıdık yüz hatlarında gezindi. Onu Eolian'da görmüş olabilir miydim? Bu da pek muhtemel değildi. Orada görsem hatırlardım. Çok güzel bir kadın olan Meluan güçlü bir çeneye ve koyu kahverengi gözlere sahipti. Onunla Eolian'da karşılaşıyordum eminim ki...

Bana doğru dönmeden, "İlginizi çeken bir şey mi gördünüz?" diye sordu. Ses tonu hoştu, fakat yüzeyin hemen altında sitem yatıyordu.

Ona aval aval bakmıştım. Masaya oturalı daha bir dakika bile geçmeden dirseğimi tereyağına sokmuştum bile. "Çok affedersiniz. Fakat yüzleri gözlemlemeye meraklıyım ve sizinki çok çarpıcı geldi."

Kızgınlığı biraz geçen Meluan bana doğru döndü. “Yoksa bir turagior musunuz?”

Turagiorlar insanların kişiliklerini ya da geleceklerini yüzlerine, gözlerine ve başlarının şekline bakarak bilebildiklerini iddia ederlerdi. Tabii bu bir Vintas batıl inancından başka bir şey değildi. “Amatörce uğraştığım olur leydim.”

“Sahi mi? Öyleyse yüzüm size ne söylüyor?” Başını çevirip yukarı baktı.

Meluan’ın yüz hatlarını inceler gibi yapıp solgun cildine ve özenle kıvrıcık yapılmış kestane rengi saçlarına dikkat ettim. Dolgun dudakları boya yardımı olmaksızın kırmızıydı. Boynunun hatları mağrur ve zarifti.

Başımı salladım. “Geleceğinizin bir kısmını görebiliyorum leydim.”

Kaşlarından biri azıcık kalktı. “Bana da söyleyin.”

“Kısa zaman içinde birisi sizden özür dileyecek. Gözlerimi affedin; calanthisler gibi oradan oraya uçup duruyorlar. Onları çiçeği andıran güzel yüzünüzden ayıramıyorum.”

Meluan gülümsediyse de yüzü kızarmadı. İltifatlara karşı bağışıklığı yoktu, fakat onlara yabancı da değildi. Bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım. “Bu tür bir tahminde bulunmak çok kolay,” dedi. “Başka bir şey görüyor musunuz?”

Suratını biraz daha inceledim. “İki şey daha var leydim. Yüzünüz bana sizin Meluan Kilipsiz olduğunuzu ve beni emrinize amade bilmeniz gerektiğini söylüyor.”

Gülümsedi ve öpmem için elini uzattı. O eli tutup başımı eğdim. Birleşik Eyaletler’de münasip olacağı gibi elini öpmeyerek dudaklarımı kendi başparmağıma bastırdım. Leydi Kilipsiz’in elini sahiden öpmek, dünyanın bu bölümünde son derece cüretkâr bir davranış olurdu.

Sohbetimiz çorbanın gelişiyle bölündü. Kırk hizmetkâr kâseleri aynı anda konukların önüne koydu. Benimkinin tadına baktım. Tanrı aşkına, insan ne demeye tatlı bir çorba hazırlardı ki?

Çorbamdan bir kaşık daha alıp beğenmiş gibi yaptım. Göz ucuyla diğer komşumu, Bannis İlbayı olduğunu bildiğim ufak tefek, yaşlıca bir adamı süzdüm. Adamın yüzüyle elleri buruşuk olup lekelerle kaplıydı ve gri saçları karmakarışıktı. En ufak bir utanç belirtisi göstermeden parmağını çorbaya daldırmasını, tadına bakmasını, sonra da kâseyi uzağa itmesini seyrettim.

Adam ceplerini karıştırdı ve bulduğu şeyi elini açarak bana gösterdi. “Böyle davetlere bir cep dolusu badem şekeri getiririm hep,” diye esrarengiz bir üslupla fısıldadı. Gözlerinde bir çocuğun kurnaz bakışları vardı. “Sizi neyle beslemeye kalkacaklarını asla bilemezsiniz.” Elini uzattı. “İsterseniz siz de bir tane alabilirsiniz.”

Bir şekerleme aldım, adama teşekkür ettim ve akşamın geri kalanı boyunca bilincinden silindim. Birkaç dakika sonra tekrar göz attığımda arsızca cebinden yiyor, köylülerin kozalakdan ekmek yapıp yapamayacaklarını karısıyla tartışıyordu. Ettikleri laflara bakarak bunun ömürleri boyunca sürdürdükleri daha büyük bir tartışmanın ufacık bir parçası olduğunu tahmin ettim.

Meluan’ın sağındaki bir Yıllı çift kendi kıvrak dillerinde muhabbet etmekteydi. Masanın karşı tarafındaki konukları görmeyi zorlaştıran stratejik olarak yerleştirilmiş süslemeler de buna eklenince Meluan ve ben bahçelerde baş başa geziyormuş kadar yalnızdık. Maer oturma planını iyi hazırlamıştı.

Çorbalar kaldırıldı ve yerine bol krema sosuyla kaplı, sülün olduğunu tahmin ettiğim bir et parçası kondu. Tadının hoşuma gitmesi beni şaşırttı.

“Sizce niçin bu şekilde eşleştirildik?” diye sohbet havasında sordu Meluan. “Bay...”

“Kvothe.” Oturduğum yerde hafifçe eğilerek selam verdim. “Maer eğlenmenizi istediği için olabilir. Ben kimi zaman eğlenceli biriyimdir.”

“Belli.”

“Veya kâhyaya yüklü bir rüşvet vermiş olabilirim.” Suyundan bir yudum içerken yine o tebessümünü etti. *Dobra sözlerden hoşlanıyor,* diye aklımdan geçirdim.

Parmaklarımı sildim ve tam peçeteyi masaya bırakacakken bunun korkunç bir hata olacağını hatırladım. Öyle bir davranış sergilemek o an önünüzde duran tabağın alınmasını istediğinizi gösterirdi. Fazla erken yapılırsa da ev sahibinin misafirperverliğine yönelik sessiz fakat ağır bir eleştiri anlamına gelirdi. Peçeteyi özenle katlayıp kucağıma koyarken bir ter damlasının kürek kemiklerimin arasından aşağı aktığını hissettim.

“Peki kendinizi nasıl meşgul ediyorsunuz Bay Kvothe?”

İşimi sormamıştı. Demek ki asilzade olduğumu zannediordu. Neyse ki böyle bir sorunun cevabı için gereken temeli çoktan atmıştım. “Biraz yazarım. Şecereleler. Birkaç tiyatro oyunu. Tiyatrodan hoşlanır mısınız?”

“Bazen. Değişir.”

“Oyuna göre mi?”

“Oyunculara göre,” derken sesine tuhaf bir gerilim karıştı.

Onu o kadar dikkatle inceliyor olmasaydım bunu fark etmezdim bile. Konuyu daha güvenli sulara çekmeye karar verdim.

“Severen’e gelirken yolları nasıl buldunuz?” diye sordum. Herkes yollardan şikâyet etmeye bayılır. Bu hava durumu kadar güvenli bir mevzudur. “Kuzeyde haydutların sorun çıkardığını duymuştum.” Sohbeta biraz heyecan katmayı umuyordum. Meluan ne kadar konuşursa onu o kadar iyi tanırdım.

“Yollar yılın bu zamanında hep *Ruh* haydutlarıyla doludur,” dedi soğuk bir tavırla.

Sadece haydutlar değil, *Ruh* haydutları. Sözcüğü telaffuz ederken sesinde öyle soğuk bir nefret vardı ki bunu duymak içimi ürpertti. Ruhlardan nefret ediyordu. Üstelik çoğu insanın bize karşı duyduğu o basit sevgisizlikle değil, dış bileyecek kadar gerçek ve sert bir nefretle.

Soğutulmuş meyveli hamur işlerinin gelmesiyle bir cevap vermekten kurtuldum. Solumda İlbay hâlâ karısıyla kozalakları tartışıyordu. Sağımdaysa Meluan fildişi bir maske kadar solgun bir yüzle bir çileği ikiye bölüyordu. Onun kusursuzca boyanmış tırnaklarının hamur işini parçalara ayırmasını seyrederken aklının Ruhlarda olduğunu farkındaydım.

Meluan’ın Edema Ruhlardan bahsetmesi dışında akşam oldukça güzel geçti. Ufak tefek şeylerden konuşarak onu yavaş yavaş kendime ısındırdım. İki saat süren gösterişli yemek bize sohbet için bol bol zaman sağladı. Onu tam da Alveron’un tasvir ettiği gibi buldum: zeki, çekici ve hoşsohbet. Ruhlardan nefret ettiğini bilmek bile ahbablığından zevk almama engel olamadı.

Yemeğin hemen akabinde daireme dönüp yazmaya başladım. Maer ziyaretime geldiğinde bir mektubun üç müsveddesini, bir şarkının genel hatlarını ve sonradan kullanmayı umduğum beş sayfa dolusu not ve ifadeyi kaleme almıştım.

“Buyurun ekselansları.” Alveron içeri girerken başımı kaldırıp baktım. İyileştirdiğim o hastalıklı, titrek adama benzer bir tarafı kalmamıştı. Biraz kilo almıştı ve beş yaş genç gösteriyordu.

“Hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Alveron. “Bir talipten bahsetti mi?”

“Hayır ekselansları,” deyip katlı bir kâğıt uzattım. “İşte ona göndermek isteyebileceğiniz ilk mektup. Herhalde gizlice ulaştırmanın bir yolunu bulursunuz, değil mi?”

Alveron kâğıdı açtı ve dudaklarını sessizce oynatarak mektubu okudu. Ben de o esnada şarkının bir mısrasını daha yazdım ve güftenin altına notaları karaladım.

Maer sonunda başını kaldırdı. “Bu kadarı fazla değil mi?” diye huzursuzca sordu.

“Hayır.” Kalemimle farklı bir kâğıdı işaret edecek kadar yazıma ara verdim. “Şuradaki fazla. Elinizdeki tam yetecek kadar. Leydi Kilipsiz’in romantik bir yönü var. Ayaklarının yerden kesilmesini istiyor. Ama sorsanız bunu herhalde reddeder.”

Maer’in yüz ifadesi hâlâ kuşkulu olduğu için yerimden kalktım ve divitimi bıraktım. “Ekselansları, haklıydınız. Leydi Kilipsiz peşinden koşulacak bir kadın. Birkaç güne kalmadan saraydaki düzinelerce erkek onu eş olarak almak isteyecek. Haklı mıyım?”

“Burada zaten bir düzine talibi var,” dedi surat asarak. “Yakında üç düzine olacak.”

“Buna davetlerde veya bahçe gezintilerinde tanışacağı bir düzineyi daha ekleyin. Sonra sırf iş olsun diye kur yapacak bir düzineyi daha. Onca kişi arasında kaç tane ona mektuplar ve şiirler yazar? Ona sevgilerini simgeleyen çiçekler, takılar ve hediyeler gönderecekler. Yakında bir ilgi seline maruz kalacak. En iyi, hatta yegâne umudunuz bu.”

Mektubu işaret ettim. “Hemen harekete geçin. Bu mektup hanımefendinin ilgisini çekecek, merakını uyandıracak. Bir iki gün sonra diğer şeyler masasını doldururken o sizden gelecek ikinci mektubu bekliyor olacak.”

Maer bir an tereddüt etti, sonra omuzları sarktı. “Emin misin?”

Başımı iki yana salladım. “Bu işte katiyet yoktur ekselansları. Sadece ümit vardır. Size verebileceğimin en iyisi de o.”

Alveron hâlâ tereddütteydi. “Bu konularda hiçbir şey bilmiyorum,” dedi biraz huysuzlanarak. “Keşke bir erkeğin takip edebileceği adımları anlatan bir kitap olsaydı.” Kısa bir süreliğine Maer Alveron’a çok az, sıradan bir adamaysa çok fazla benzedi.

Doğrusunu söylemek gerekirse benim de ufak tefek endişelerim vardı. Kadınlara kur yapma konusundaki tecrübelerim bir yüksüğe rahatlıkla sığardı, üstelik parmağınızdan çıkarmanıza gerek kalmadan.

Öte yandan geniş bir ikinci el bilgi hazinesine sahiptim. On bin romantik şarkıyı, tiyatro eserini ve öyküyü bir araya toplamanın bir değeri olmalıydı. Üstelik olumsuz açıdan, Simmon'un uçmaya çalışan bir çocuğun beyhude hevesiyle Üniversite'nin beş kilometre dahilindeki hemen hemen her kadının peşinden koşmasına şahit olmuşum. Dahası yüz farklı adamın gelgite aldırış etmeyen gemiler misali kendini Denna'ya atıp parçalanmasını seyretmişim.

Bana bakarken Alveron'un yüzünde hâlâ içten bir kaygı mevcuttu. "Sence bir ay yeter mi?"

Konuştuğum zaman sesimdeki güven beni bile şaşırttı. "Ekselansları, onu bir ayda elde etmenizi sağlayamazsam böyle bir şey mümkün değil demektir."

Altmış Sekizinci Bölüm

Bir Somun Ekmeğin Bedeli

Sonraki günlerim güzel geçti. Gündüz saatlerinde Denna'yla beraber Aşağı Severen'de geziyor, şehri ve etrafındaki kırsal bölgeyi keşfe çıkıyorduk. Vaktimizi ata binmeye, yüzmeye, şarkı söylemeye veya akşamlara dek konuşmaya harcıyorduk. Ona abartılı ve bir o kadar da ümitsiz iltifatlar yağıdırıyordum, çünkü sadece bir budala onu yakalamayı umabilirdi.

Daha sonra daireme dönüyordum ve gün boyunca içimde filizlenen mektubu kaleme alıyor ya da şarkı döktürüyordum. Ve o mektupta yahut şarkıda gün içerisinde Denna'ya söylemeye cesaret edemediğim her şeyi söylüyordum. Onu korkutup kaçıracağını bildiğim şeyleri.

Mektubu ya da şarkıyı bitirince onu tekrar yazıyordum. Böylece sivri kenarları törpülüyor, bir iki dürüst kısmı atıyordum. Meluan Kilipsiz'e buzağı derisinden yapılmış bir çift eldiven gibi uyana dek şekilden şekle sokuyordum onu.

Hayatımdan memnundum. Severen'deyken Denna'yı Imre'de olduğundan çok daha kolay bulabiliyordum. Buluşmalarımız saatler sürüyor, bazen günde birden fazla kez; hatta kimi zaman üç dört gün üst üste görüşüyorduk.

Yine de dürüst olmak gerekirse her şey mükemmel gitmiyordu. Babamın tabiriyle battaniyeye takılmış birkaç diken yok değildi.

Bunların ilki Aşağı Severen'deki erken buluşmalarımızdan birinde Denna'ya eşlik eden Gerred adlı genç bir beyefendiydi. Tabii Denna'yı gerçek adıyla tanıımıyordu. Ona Alora dediği için günün geri kalanında benim de öyle hitap etmem gerekti.

Gerred'in yüzünde, zamanla çok iyi tanır olduğum o kaderine mahkûm ifade vardı. Denna'yı ona âşık olacak kadar uzun zamandır tanıyor ve onunla beraber geçirdiği zamanın sona ermek üzere olduğunu yeni yeni fark ediyordu.

Daha önce başka erkeklerin yaptığı hataları tekrarlamasını izledim. Kolunu sahiplenici bir tavırla Denna'ya doladı. Ona hediye olarak bir yüzük verdi. Şehirde hep beraber gezindiğimiz sırada Denna'nın gözlerinin üç saniyeden fazla odaklandığı her şeyi satın almayı teklif etti. Hatta bir ara Denna'dan ileriki bir zamanda buluşma sözü almaya çalıştı. DeFerre'nin köşkünde bir dans. Altın Pano'da bir akşam yemeği. Yarın Kont Abelard'ın adamları tarafından sahnelenecek olan *On Penilik Kral* oyunu?..

Bu şeylerin hiçbiri tek başına sorun olmazdı. Belki Denna'nın hoşuna bile giderdi. Fakat bir araya geldiklerinde panik halindeki bir çaresizliği gösteriyorlardı. Gerred Denna'ya sanki kendisi boğulmakta olan bir adammış ve o da bir tahta parçasıymış gibi tutunmaktaydı.

Denna'nın gözü başka bir tarafta olduğu zaman bana kötü kötü bakıyordu. Denna o akşam bize veda ederken de delikanlının yüzü iki gündür ölüymüşçesine gergin ve solgundu.

İkinci diken daha da kötüydü. Maer'e kur yapmasında yardım etmeye başlayalı iki dönü olmuşken Denna ortadan kayboldu. Hem de tek kelime etmeden. Bir veda ya da özür mektubu bırakmadan. Buluşmayı kararlaştırdığımız ahırda üç saat bekledikten sonra kaldığı hana gittim. Bir gece önce tüm eşyalarıyla beraber oradan ayrıldığını öğrendim.

Önceki gün öğle yemeği yediğimiz parka, sonra da birlikte vakit geçirmeyi alışkanlık haline getirdiğimiz bir düzine yere daha uğradım. Sarp'ın tepesine çıkan asansörlerden birine bindiğimde vakit gece yarısına yaklaşıyordu. O anda bile budala bir parçam Denna'nın beni zirvede karşılayacağını, çılgınca bir hevesle kendini kollarıma atacağını umuyordu.

Ama Denna orada da yoktu. O gece Meluan için ne bir mektup ne de bir şarkı yazdım.

Ertesi gün Aşağı Severen'de endişeli ve kırık kalpli bir hayalet gibi saatlerce gezindim. O gece dairemde kan ter içinde kalarak, sövüp sayarak, yirmi kâğıdı buruşturup atarak üç adet kısa, katlanılabilir paragraf yazabildim ve dilediğince kullanması için bunları Maer'e verdim.

Üçüncü gün kalbim koca bir taş gibi göğsüme oturup kaldı. Maer için yazdığım bir şarkıyı bitirmeye çalıştıysam da çabalarımın degecek bir şey çıkmadı. Çalmaya başladığım ilk saatte notalar kurşun gibi ağır ve cansızdı.

İkinci saatte ahenksiz ve sarsakça çıkar oldular. Lavtamdan yükselen her ses dişlerime bıçak sürttüğüm hissi verene dek kendimi zorladım.

Sonunda zavallı, işkence görmüş enstrümanımı sessiz bıraktım. Babamın uzun zaman önce ettiği bir söz gelmişti aklıma: “Şarkılar kendi saatlerini ve mevsimlerini seçerler. Ezgin cılızsa bunun bir sebebi vardır. Ezginin tonu yüreğinin mizacıdır ve çamurlu bir kuyudan temiz su çekemezsin. Tek yapabileceğin artıkların dibe çökmesini beklemektir. Yoksa sesin kırık bir çanınkinden farksız olur.”

İşin aslını bildiğimden lavtamı kutusuna geri koydum. Maer adına Meluan’a kur yapmaya devam etmeden önce birkaç gün beklemem gerekiyordu. Vazifem zorlanamayacak veya kolaya kaçılamayacak kadar hassastı.

Öte yandan Maer’in böyle bir gecikmeden hoşlanmayacağını da farkındaydım. Dikkatini öyle ya da böyle saptırmam gerekiyordu ve Maer’in cin gibi olduğunu bildiğim için bahanem kulağa kısmen de olsa inandırıcı gelmeliydi.

Maer’in gizli geçidinin soyunma odamda açıldığını belli eden hava akımını duydum. O kapıdan girerken tedirgin adımlarla volta attığımdan emin oldum.

Alveron son iki dönüdür kilo almaya devam etmekteydi; yüzü artık çökük ve bitkin değildi. Kreme kaçan fildişi renkli bir gömlek ve koyu safir mavisi sert bir ceketin içinde göze hoş görünüyordu. “Mesajını aldım,” dedi çabucak. “Şarkıyı bitirdin mi?”

Ona doğru döndüm. “Hayır ekselansları. Aklıma şarkıdan daha önemli bir şey geldi.”

“Senin için şarkıdan daha önemli bir şey olamaz,” dedi Maer sertçe, düzeltmek için gömleğinin kolunu çekiştirerek. “Meluan’ın ilk ikisinden çok hoşlandığını birkaç kişiden duydum. Tüm çabalarını bu işi yöneltmelisin.”

“Ekselansları, bunun farkındayım ama-”

“Konuş o zaman,” dedi Alveron sabırsızca, odanın köşesinde duran çarklı saate bakarak. “Yetişmem gereken randevularım var.”

“Hayatınız Caudicus yüzünden hâlâ tehlikede.”

Maer’e hakkını vermeliyim; geçimini sahnelerden sağlayabilirdi. Soğukkanlılığını bozan tek şey gömleğinin diğer kolunu çekiştirirken

kapıldığı kısa bir tereddüt oldu. “Peki nasıl?” diye sordu, endişelenmiş gözükmeden.

“Size zarar vermesi için zehirden başka yollar da var. Uzak bir mesafeden yapılabilecek şeyler.”

“Büyü demek istiyorsun,” dedi Alveron. “Bana zarar vermek için üstüme bir gönderi mi salacak?”

Tehlu aşkına, büyüler ve gönderiler. İş gizemli meselelere geldiğinde bu zeki, nükteli ve genel olarak eğitilmiş adamın çocuktan farksız olduğunu unutmak çok kolaydı. Herhalde feylere ve yürüyen ölümlere de inanıyordu. Zavallı budala.

Yine de ona doğruyu öğretmek yorucu ve verimsiz bir çaba olurdu. “Öyle bir ihtimal var ekselansları. Tabii başka ve dolaysız tehlikeler de.”

O endişesiz tavrının bir kısmını bıraktı ve gözlerinin içine baktı. “Bir gönderiden daha dolaysız ne olabilir?”

Maer sadece sözcüklerle ikna edilebilecek türden bir adam değildi. Bu yüzden bir kâse meyve arasından bir elma seçtim ve gömleğimin koluyla temizledikten sonra ona verdim. “Şunu bir süreliğine tutar mısınız ekselansları?”

Elmayı şüpheyle aldı. “Bu da ne demek oluyor?”

Güzel bordo pelerininin duvarda asılı olduğu yere gittim ve onun çok sayıdaki cebinin birinden bir iğne aldım. “Size Caudicus’un ne tür şeyler yapabileceğini gösteriyorum ekselansları.” Elmayı almak için elimi uzattım.

Alveron elmayı geri verdi ve meyvenin yüzeyini inceledim. Onu ışığa tutunca bulmayı umduğum şeyi parlak kabuğuna bulaşmış olarak gördüm. Bir bağ mırıldandım, Alarımı odakladım ve iğneyi Maer’in işaret parmağının elma kabuğunda bıraktığı bulanık parmak izine batırdım.

Alveron irkilerek anlaşılmaz bir hayret nidası attı ve bir iğne batmışçasına eline bakakaldı.

Beni azarlamasını bekledim, fakat öyle bir şey yapmadı. Gözleri faltaşı gibi açılmış, yüzünün rengi atmıştı. Parmağının etli kısmında bir kan damlasının birikmesini izlerken surat ifadesi düşünceli bir hale büründü.

Dudaklarını yaladı ve parmağını yavaşça ağzına soktu. “Anlıyorum,” dedi usulca. “Peki böyle şeylerden karşı korunmak mümkün müdür?” Aslında soru sormuyordu.

Yüz ifademi ciddi tutarak başımı salladım. “Bir dereceye kadar ekselansları. Sanırım sizi koruyacak bir... bir muska yapabilirim. Bunu daha evvel düşünemediğime pişmanım, ama araya başka şeyler girince-”

“Evet evet.” Maer elini sallayarak beni susturdu. “Peki böyle bir muska için ne istiyorsun?”

Bu aslında soru içinde soruydu. Yüzeyde hangi malzemelere ihtiyacım olacağını bilmek istiyordu. Fakat Maer gerçekçi bir adamdı. Bana ücretimi de soruyordu.

“Gerekli teçhizatlar Caudicus’un kulesindeki atölyede olsa gerek. Elimin altında bulunmayan malzemeleri de muhtemelen kısa sürede Severen’den temin edebilirim.”

Sonra duraksayarak gizli soruyu düşündüm ve Maer’in bana bağışlayabileceği yüz farklı şeyi aklımdan geçirdim: içinde yüzebileceğim kadar para, yalnızca kralların sahip olabileceği yeni yapılmış bir lavta. Bu sonuncusunun fikri bile içimi titretti. Bir Antressor lavtası. Ben öyle bir lavtayı hiç görmemişsem de babam görmüştü. Anilin’de bir tanesini biraz çalmışlığı vardı ve bazen eline bir bardak şarap aldığında ondan bahseder, parmakları havada nazik hareketler yapardı.

Maer böyle bir şeyi göz açıp kapayıncaya dek ayarlayabilirdi.

Onu ve tabii çok daha fazlasını. Alveron yüz özel kütüphaneye erişmemi sağlayabilirdi. Ondaki gelecek resmi bir himaye de hafife alınacak şey değildi. Maer’in adı, önümdeki kapıları kralınki kadar çabuk açardı.

“Birkaç şey var,” dedim yavaşça. “Ekselanslarıyla konuşmayı umduğum şeyler. Örneğin tamamlayabilmem için yardıma ihtiyaç duyduğum bir proje. Yetenekli bir müzisyen olan bir dostum da nüfuzlu bir hamiye hayır demeyecektir...” Sözlerimi imalı bir üslupla bitirdim.

Demek istediğimi anladığı gözlerinden belli olan Alveron başını salladı. Maer hiç de budala değildi. Bir somun ekmeğin bedelini biliyordu.

“Stapes’e Caudicus’un kulesinin anahtarlarını sana vermesini söylerim,” dedi. “Bu muskanın hazırlanması ne kadar sürecektir?”

Düşünürcesine duraksadım. “En az dört gün ekselansları.” Bu süre ilham kuyumun çamurlu sularının durulması için yeterli olurdu. Veya Denna’nın hemen ilgilenmesi gereken işini halletmesi için. “Caudicus’un teçhizatlarından emin olsaydım daha kısa sürebilirdi, fakat dikkatli davranmam gerekecek. Onun kaçmadan evvel arkasında ne gibi tuzaklar bırakmış olabileceğini bilmiyorum.”

Alveron bunun üzerine kaşlarını çatı. “O işi yaparken şimdiki vazifeni de devam ettirebilecek misin?”

“Hayır ekselansları. Muskayı hazırlamak yorucu olacak ve zaman alacak. Özellikle de malzemeleri Aşağı Severen’den gizlice toplamamı

istiyorsanız.”

“Evet, elbette.” Maer burnundan sertçe soludu. “Hay aksi. Tam da her şey yoluna giriyordu. Sen bu işle meşgulken mektup yazması için kimden yardım alabilirim?” Son cümleyi sesli düşünürcesine dile getirmişti.

Bu düşünceyi daha kök salmadan kopartıp atmam gerekiyordu. Meluan’a yönelik kur çabalarının itibarını bir başkasıyla paylaşmak istemiyordum. “Öyle bir şeye gerek olacağını sanmam ekselansları. Belki yedi sekiz gün önce olabilirdi. Fakat sizin de söylediğiniz gibi artık ilgisini çekmiş durumdayız. Hanımefendi heyecan içinde. Bir sonraki irtibatınızı hevesle bekliyor. Birkaç gün boyunca bizden bir şey çıkmazsa hayal kırıklığına uğrayacaktır. Ama daha da önemlisi, ilginizin geri gelmesi için sabırsızlanacaktır.”

Maer dalgın bir yüz ifadesiyle sakalını sıvazladı. Oltaya takılmış balık benzetmesi yapmayı düşündüm, fakat Maer’in bugüne kadar balık avlamak gibi sıradan bir faaliyette bulunduğundan kuşkuluydum. “Çokbilmişlik taslamak istemem ekselansları, fakat gençlik günlerinizde genç bayanların sevgisini kazanmak için teşebbüslerde bulunduğunuzu varsayabilir miyim?”

Alveron dikkatle kurduğum cümle karşısında gülümsedi. “Varsayabilirsin.”

“Hangilerini daha ilginç bulurdunuz? Kendilerini hemen kollarınıza atanları mı, yoksa daha zorlu, daha çekingen, hatta çabalarınıza karşı kayıtsız kalanları mı?” Geçmiş hatırlarken Maer’in gözleri dalıp gitti. “Aynı durum kadınlar için de geçerlidir. Bazıları erkeklerin yılışıklığına katlanamaz. Ve kendi kararlarını vermek için rahat bırakılmak hepsinin hoşuna gider. Daima gözünüzün önünde olan bir şeyi özlemeniz güçtür.”

Alveron kafasını salladı. “Dediklerinde hakikat payı var. Yokluk sevgiyi besler.” Bu sefer başını sallarken daha bir kendinden emindi. “Pekâlâ. Üç gün.” Çarklı saate tekrar göz attı. “Artık gitmem-”

“Son bir şey daha var ekselansları,” dedim hemen. “Bu muska size birebir uyacak şekilde hazırlanmalı. Biraz işbirliğiniz gerekiyor.” Genzimi temizledim. “Daha doğrusu varlığınızın bir parçası.”

“Açık konuş.”

“Az miktar, kan, salya, deri, saç ve üre.” Batıl inançlı bir Vintli’ye bunun bir gönderi veya en az onun kadar saçma bir şeyin tarifi gibi geleceğini bilerek sessizce iç geçirdim.

Tıpkı beklediğim gibi, listeyi duyunca Maer’in gözleri kısıldı. “Her ne kadar bu konunun uzmanı değilsem de,” dedi yavaşça, “bu şeyler tam da

vermekten kaçınmam gerekenlere benziyor. Sana nasıl güvenilebilirim?”

Sadakatime dair yeminler edebilir, önceki hizmetlerimi belirtebilir veya hayatını zaten bir kez kurtarmış olduğumu hatırlatabilirdim. Fakat son bir ay içerisinde Maer’in zihninin nasıl işlediğini öğrenmiştim.

Ona en bilgiç tebessümümü ettim. “Siz zeki bir adamsınız ekselansları. Cevabı ben söylemesem de bildiğinizden eminim.”

Tebessümüme aynı şekilde karşılık verdi. “Sen yine de suyuma git.”

Omuz silktim. “Ölürseniz hiçbir işime yaramazsınız ekselansları.”

Gri gözleri bir müdet daha benimkilere baktı, derken memnuniyetle başını salladı. “Çok doğru. O şeylere ihtiyaç duyduğun zaman bana haber yolla.” Gitmek üzere döndü. “Üç gün.”

Altmış Dokuzuncu Bölüm

Öyle Bir Delilik

Alveron'un gremi için gereken malzemeleri toplamak amacıyla Aşağı Severen'e birkaç yolculuk yaptım. Saf altın. Nikel ve demir. Kömür ve gravür asitleri. Bu alışverişler için lazım olan parayı Caudicus'un atölyesinde bulduğum çeşitli teçhizatları satarak kazandım. Maer'den para isteyebilirdim, fakat beni sürekli bir mali yükten ziyade başının çaresine bakabilecek kadar becerikli biri olarak görmesini istiyordum.

Bu alıp satma süreci esnasında tesadüfen de olsa Denna'yla beraber vakit geçirdiğim pek çok yere uğradım.

Denna'yı istediğim zaman bulmaya o kadar alışmıştım ki artık yanımda değilse bile onunla sık sık karşılaşır gibi oluyordum. Her gün umut dolu yüreğim onu bir köşeyi dönerken, bir ayakkabıcıya girerken, bir meydanın karşısından el sallarken görüp coşkuya kapılıyordu. Fakat gördüğüm kişi asla o olmuyordu ve her akşam Maer'in sarayına bir önceki günden daha perişan bir vaziyette dönüyordum.

Bredon'un yakınlardaki bazı akrabalarını ziyaret etmek için birkaç gün önce Severen'den ayrılmış olması işleri daha da zorlaştırıyordu. Ondan ayrı kalana dek ona ne ölçüde alıştığımı fark edememiştim.

Daha önce de belirttiğim gibi, elinizde gerekli donanım, bir taslak ve de Ramston çeliği gibi bir Alar olduğu müddetçe grem yapmak o kadar da zor değildir. Caudicus'un kulesindeki metal işleme araçları Balıkhane'dekiler kadar iyi olmasa bile işe yarardı. Taslak da zor değildi, zira o tür şeylere karşı güçlü bir hafızam vardır.

Maer'in gremi üzerinde çalışırken, kaybettiğimin yerine koymak için ikinci bir greme daha başladım. Maalesef, kullandığım teçhizatın yetersizliği yüzünden onu doğru düzgün tamamlayacak fırsatım olmadı.

Maer'in gremini, onunla konuşmamın üçüncü Denna'nın kaybolmasının altıncı gününde bitirdim. Ertesi gün beyhude arayışlarıma son verip açık hava kalelerinden birine oturdum ve bir yandan kahvemi yudumlarken bir yandan da Maer'e borçlu olduğum şarkı için gereken ilhamı bulmaya çalıştım. Orada on saat geçirdim ve yaratıcılık gerektiren tek eylemim yaklaşık dört litre kahveyi harikulade, hoş kokulu bir sidiğe dönüştürmek oldu.

O gece makul bir miktarın üzerinde kuyruklu tükettim ve yazı masamın üzerinde uyuyakaldım. Meluan'ın şarkısı hâlâ bitmemişti. Maer bu durumdan hoşnut değildi.

Aşağı Severen'deki uğrak yerlerimizi gezmemin yedinci gününde Denna yeniden ortaya çıktı. Onca arayışa rağmen beni ilk o gördü ve gülerek yanıma koştu, sonra da önceki gün duyduğu bir şarkıyı heyecanla anlatmaya girişti. O günü sanki hiç ayrı kalmamışız gibi gönül rahatlığıyla birlikte geçirdik.

Açıklık getirmediği kayboluşunu sormadım ona. Artık Denna'yı bir seneden daha uzun zamandır tanımaktaydım ve kalbindeki saklı dönemeçlerin birkaçından haberdardım. Mahremiyetine önem verdiğini, sırları olduğunu biliyordum.

O gece Sarp'ın hemen kenarında uzanan küçük bir bahçedeydik. Aşağılardaki karanlık şehre bakan tahta bir banka oturduk. Severen düzensizce yerleştirilmiş bir dizi meşale, sokak ateşi, hava gazı feneri ve tek tük sempati lambasıyla aydınlanıyordu.

"Üzgün olduğumu biliyorsundur herhalde," dedi Denna usulca.

Neredeyse çeyrek saattir sessizce oturuyor, şehrin ışıklarına bakıyorduk. Eğer önceki sohbetlerimizden birinde devam ediyorsa o sohbetin ne olduğunu hatırlamıyordum. "Efendim?"

Denna hemen karşılık vermeyince dönüp ona baktım. Gökte ay yoktu ve gece karanlıktı. Yüzü aşağıdan gelen bin farklı ışıkla ancak kısmen aydınlanıyordu.

"Bazen başımı alır giderim," dedi sonunda. "Gecenin bir vakti, çabucak ve sessizce."

Konuşurken bana bakmıyordu; gözlerini aşağıdaki kente dikmişti. "Ben böyleyim işte," diye usulca devam etti. "Giderim. Tek kelime etmeden, uyarıda bulunmadan. Dönüşte de açıklamaya girişmeden. Bazen tek yapabildiğim budur."

İşte o zaman dönüp gözlerime baktı. Loş ışığın vurduğu yüzü ciddiye. “Umarım ben söylemesem de biliyordur,” dedi. “Umarım söylememe bile gerek yoktur...”

Aşağıda parıldayan ışıklara baktı. “Ama bir kıymeti varsa bil ki üzgünüm.”

Rahat bir sessizliğin keyfini çıkararak bir müddet bekledik. Bir şeyler söylemek istiyordum. Bundan rahatsızlık duymadığımı açıklamak istiyordum, ama yalan söylemiş olurdum. Önem arz eden tek şeyin geri gelmesi olduğunu söylemek istiyordum, ama bunun da fazla doğru olabileceğinden çekiniyordum.

O yüzden, yanlış bir şey söyleme riskine gireceğime hiçbir şey demedim. Ona sıkıca tutunmaya kalkan adamlara ne olduğunu görmüştüm. Benimle diğerleri arasındaki fark buydu. Denna’ya pençelerimi geçirmiyor, ona sahip olmaya çalışmıyordum. Ne kolumu omzuna atıyor, ne kulağına fısıldıyor, ne de beklenmedik bir anda yanağına öpücük konduruyordum.

Tabii bunları düşünmüyor değildim. Atlı asansörün yanındayken bana kollarını doladığı zamanki sıcaklığı hâlâ aklımdaydı. Ona tekrar sarılabilmek için sağ elimi bile feda edebileceğim zamanlar oluyordu.

Fakat sonra Denna’nın kendilerini terk ettiğini anladıkları vakit diğer erkeklerin yüzlerinde beliren ifadeleri düşünüyordum. Onu bir yere bağlamaya çalışıp başarısız olanları aklımdan geçiriyordum. Bu yüzden yazdığım şarkıları ve şiirleri ona gösterme dürtüme direniyor, gereğinden fazla hakikatin bir şeyi mahvedebileceğim biliyordum.

Eğer bu durum onun bütünüyle bana ait olmaması anlamına geliyorsa ne olmuş? Ben suçlanma veya sorgulanma korkusu duymadan yanına dönebileceği kişiydim. Bu yüzden onu kazanmaya çalışmayıp bu güzel oyunu oynamakla yetiniyordum.

Fakat daima daha fazlasını uman ve dolayısıyla daima budala kalan bir parçam vardı.

Günler geçti ve Denna’yla beraber Severen’in sokaklarını keşfettik. Kafelerde vakit öldürdük, tiyatro oyunları seyrettik, at binmeye gittik. Sırf yaptık diyebilmek için merdivenli yolu kullanarak Sarp’a çıktık. Rıhtım çarşısına, gezgin bir hayvanat bahçesine ve birkaç garabetler sergisine uğradık.

Bazı günler oturup konuşmaktan başka bir şey yapmıyorduk ve öyle günlerde hiçbir şey sohbetimizi müzik kadar doldurmuyordu.

Müziğin yapısını, şarkıların uyumunu, nakarat ile güfthenin birbirini nasıl tamamladığını, perdeyi ve makamı ve ölçüyü tartışarak saatler geçiriyorduk.

Bunlar benim küçük yaşlarda öğrendiğim ve sık sık düşündüğüm konulardı. Denna bu alanda yeni olsa bile, bu durum ona avantaj sağlıyordu. Ben konuşmayı öğrenmeden önce müziği öğrenmiştim. On bin ezgiyi ve güfteyi kendi avuçlarımın içinden daha iyi biliyordum.

Denna ise bilmiyordu. Bu bilgisizliği onu bazı açılardan kısıtlamasına karşın diğer açılardan müziğini tuhaf ve harikulade kılıyordu...

Düşüncelerimi layıkıyla açıklayamıyorum. Müziği Tarbean gibi karmakarışık bir şehir olarak düşünün. Orada geçirdiğim yıllarda sokaklarını iyice bellemiştim. Sadece ana caddeleri değil. Kestirmeleri, çatıları ve kanalizasyonun bazı kısımlarını da. Bu yüzden şehirdeyken çalıların arasındaki bir tavşan gibi kolayca hareket edebiliyordum. Tez, kurnaz ve akıllıydım.

Öte yandan Denna hiçbir eğitim almamıştı. Kestirmelerden habersizdi. İlk bakışta onun şehirde kayıp ve çaresiz bir halde dolanıp duracağını, birbirine harçla tutturulmuş bir taş labirentinde kısıtlı kalacağını sanırdınız.

Fakat onun yerine Denna duvarların içinden geçiyor, çünkü bunu yapamayacağını bilmiyordu. Hiç kimse ona duvarların içinden geçilemeyeceğini söylememişti. O da bu yüzden bir fey yarattığı gibi şehri katediyordu. Başka hiç kimsenin göremediği yolları kullanıyor, bu sayede müziği vahşi, garip ve özgür çıkıyordu.

Sonuçta ortaya yirmi üç mektup, altı şarkı ve –söylemekten utanıyorum ama– bir şiir çıktı.

Tabii bundan fazlası da vardı. Bir kadının gönlünü sadece mektuplarla kazanamazsınız. Alveron da kendi başına epey bir kur yaptı. Ve kendini Meluan'ın isimsiz talibi olarak açık ettikten sonra işin büyük bölümünü üstlenerek, ona duyduğu nazik hürmetle Meluan'ı yavaş yavaş kendine ısındırdı.

Fakat Meluan'ın dikkatini asıl çeken mektuplarımdı. Şarkılarım onu Alveron'a yaklaştırmış, böylece Alveron cazibesini kullanabileceği bir fırsat yakalamıştı.

Yine de mektuplarda ve şarkılarda fazla bir hak iddia edemem. Şiire gelince, dünyada beni öyle bir deliliğe itebilen tek bir şey vardı.

Yetmişinci Bölüm

Sıkı Sıkıya

Denna'yla kaldığı Tebeşirciler Caddesi'ndeki hanın, Dört Mum adlı küçük bir yerin dışında buluştuk. Köşeyi dönüp de onu ön kapının üstünde asılı olan bir fenerin ışığı altında dururken görünce, sırf Denna'yı aradığım yerde bulmuş olmaktan doğan basit bir zevkle doldu içim.

“Notunu aldım,” dedim. “Ne kadar sevindiğimi bir düşün.”

Denna gülümseyerek tek elli bir reverans yaptı. Giydiği etek soylu bir kadının giyeceği tarzda karmaşık bir elbise olmayıp saman balyalarken veya bir ahır dansına giderken giyebileceğiniz basit bir kumaştı.

“Gelebileceğinden emin değildim,” dedi. “Ne de olsa vakit çoğu uygar insanın yatağına çekildiği saatleri geride bıraktık.”

“Şaşırdığımı itiraf etmeliyim,” dedim. “Meraklı bir adam olsaydım bu münasebetsiz vakitte seni böyle meşgul eden şeyi öğrenmeye çalışırdım.”

“İş,” dedi dramatik bir edayla iç çekerek. “Hamimle yaptığım bir buluşma.”

“Yine kente mi geldi?” diye sordum.

Başını salladı.

“Ve seninle gece yarısı buluşmak mı istedi?” dedim. “Bu biraz... tuhaf.”

Denna hanın tabelasının altından çıktı ve sokakta yan yana yürümeye başladık. “Keseyi tutan el...” diyerek çaresizce omuz silkti. “Lord Karaağaç söz konusu olduğunda tuhaf zamanlar ve elverişsiz yerler esastır. Bir parçam onun sadece hayatından bezmiş, alelade hamilikten sıkılmış yalnız bir asilzade olduğunu söylüyor. Böyle yapmak, benden açık açık birkaç şarkı istemek yerine karanlık bir entrikaya bulaşıyormuş gibi davranmak acaba hayatına renk mi katıyor?”

“Peki bu geceki planların ne?” diye sordum.

“Senin güzel ahabplığınla vakit geçirmek,” dedi Denna, uzanıp kolunu benimkine takarak.

“Madem öyle,” dedim, “sana gösterecek bir şeyim var. Bir sürpriz. Ama bana güvenmen gerekecek.”

“Bu sözleri düzinelerce kez duydum.” Denna’nın kara gözleri muzipçe ışıldadı. “Fakat hepsini bir arada ve hele hele senin ağzından hiç duymadım.” Gülümsedi. “Yine de sana bir şans tanıyacağım ve içi geçmiş alaycı sözlerimi sonraya saklayacağım. Beni nereye istersen götürebilirsin.”

Bunun üzerine atlı asansör yoluyla Yukarı Severen’e çıktık. Yol boyunca da soysuz ahmaklar gibi aşağıdaki kentin gece ışıklarına aval aval bakmayı ihmal etmedik. Denna’yı parke döşeli sokaklarda uzun bir yürüyüşe çıkardım. Dükkânların ve küçük bahçelerin yanından geçtik. Sonra binaları geride bıraktık, alçak bir tahta çiti tırmandık ve boş bir ahırın karanlık suretine yaklaştık.

Denna daha fazla sessiz kalamadı. “Eh, yapacağını yaptın,” dedi. “Beni şaşırttın.”

Sırtarak onu ahırın karanlığına soktum. İçerisi saman ve o an orada olmayan hayvanların kokusuyla doluydu. Denna’yı başımızın üzerindeki karanlıkta kaybolan bir merdivene götürdüm.

“Bir samanlık ha?” diye şaşkın bir sesle sordu. Yürümeyi bırakıp bana tuhaf, meraklı bir bakış attı. “Herhalde beni on dört yaşındaki bir çiftçi kıızıyla karıştırdın. Adım da...” Ağzı bir an için sessizce kımıldadı. “Kırsal bir şey işte.”

“Gretta,” diye öneride bulundum.

“Evet,” dedi. “Anlaşılan beni Gretta adlı düşük korseli bir çiftçi kıızıyla karıştırdın.”

“İçin rahat olsun,” diye temin ettim. “Seni baştan çıkarmak isteseydim bu şekilde yapmazdım.”

“Demek öyle?” derken elini saçlarında gezdirdi. parmakları dalgın hareketlerle saçlarını örmeye başladı, sonra durdu ve örülü kısmı düzelterek açtı. “Peki burada ne işimiz var?”

“Bir ara bahçelerden ne kadar hoşlandığını söylemiştin,” dedim. “Alveron’un bahçeleri özellikle güzeldir. Oraları şöyle bir gezmek isteyebileceğini düşündüm.”

“Gecenin bir yarısı,” dedi Denna.

“Hoş bir mehtap gezintisi,” diye düzelttim.

“Bu akşam ay doğmadı,” diye belirtti. “Veya doğduysa bile incecik.”

“Olabilir,” dedim yığrıya düşmeyi reddederek. “Yeni açmış yaseminleri koklamak için insanın ne kadar ay ışığına ihtiyacı olur ki?”

“Samanlıkta,” dedi Denna, itimatsız bir sesle.

“Çatıya en kolay samanlıktan çıkılıyor,” dedim. “Oradan Maer’in sarayına geçilebiliyor. Oradan da bahçeye.”

“Madem Maer için çalışıyorsun,” dedi, “niçin ondan izin istemiyorsun?”

“Ah,” dedim dramatik bir üslupla, bir parmağımı kaldırarak. “Zaten macera da burada yatıyor. Seni Maer’in bahçelerinde gezintiye götürebilecek yüz adam vardır. Ama sadece bir kişi seni gizlice içeri sokabilir.” Ona gülümsedim. “Sana eşsiz bir fırsat sunuyorum Denna.”

O da bana sırtıttı. “Kalbimden geçenleri iyi biliyorsun.”

Onu bir at arabasına bindirecekmişim gibi elimi uzattım. “Leydim.”

Denna elimi tuttu, sonra ayağını merdivenin ilk çubuğuna koyar koymaz duraksadı. “Dur bakalım. Kibarlık etmiyorsun. Elbisemin altına bakmaya çalışıyorsun.”

Ona en kırgın bakışımı sunarak elimi göğsüme bastırdım. “Bayan, bir beyefendi olarak-”

Bana şaka yollu vurdu. “Beyefendi olmadığını daha önce söylemiştin,” dedi. “Sen bir hırsızısın ve kaçamak bir bakış çalmaya çalışıyorsun.” Geri çekildi ve az evvelki kibar hareketimin bir taklidini yaptı. “Lordum...”

Samanlığa çıktık, çatıya geçtik ve oradan da bahçeye atladık. Tepemizdeki hilal bir fısıltı kadar inceydi; öyle solgundu ki yıldızların ışığını bastıramıyordu.

Bahçeler bu denli sıcak ve güzel bir gece için şaşırtıcı ölçüde tenhaydı. Normalde bu geç saatte bile çiftler patikalarda dolaşır veya çardaklardaki banklarda birbirlerinin kulağına fısıldaşırlardı. Aklımdan bir balo veya saray davetinin onları meşgul ediyor olabileceğı geçti.

Maer’in engin bahçeleri dolambaçlı patikalarla ve kurnazca yerleştirilmiş çalı çitlerle olduğundan da büyük görünüyordu. Denna’yla beraber, yaprakların arasında esen rüzgârın uğultusunu dinleyerek yürüdüm. Sanki dünyada bir tek biz vardık.

“Hatırlar mısın bilmiyorum,” dedim, sessizliğı bozmak istemediğim için usulca. “Uzunca bir zaman önce bir şey konuşmuştuk. Çiçeklerden bahsetmiştik.”

“Hatırlıyorum,” dedi benim kadar alçak bir sesle.

“Bütün erkeklerin kur yapmayı aynı eski kitaptan öğrendiğini düşündüğünü söylemiştin.”

Denna usulca güldü; sestен ziyade hareketle. Elini ağzına koydu. “Ah. Unutmuşum. Sahiden de öyle demiştim, değil mi?”

Kafa salladım. “Hepsi de sana gül veriyormuş.”

“Hâlâ da veriyorlar,” dedi. “Keşke yeni bir kitap bulabilseler.”

“Bana senin için daha uygun olan bir çiçek seçtirmiştin,” dedim.

Utangaç bir edayla gülümsedi. “Hatırlıyorum. Sana takılıyordum.” Sonra kaşlarını çatı. “Ama sen görmeyi bırak hiç duymadığım bir çiçek seçerek beni şaşırtmıştın.”

Bir köşeyi döndük ve patika kemerli bir çardağın oluşturduğu koyu yeşil tünele yöneldi. “O günden sonra onları görüp görmediğini bilmiyorum,” dedim. “Ama işte selase çiçekleri.”

Yolumuzu yalnızca yıldızlar aydınlatıyordu. Ay o kadar inceydi ki ay bile sayılmazdı. Çardağın altı Denna’nın saçları kadar koyu renkliydi.

Kocaman açılmış gözlerimiz karanlığa dikiliydi ve yaprakların arasından geçen yıldız ışığı, geceye açılmış yüzlerce selase çiçeğine vuruyordu. Selaselerin kokusu bu kadar hafif olmasaydı içimizi bayardı.

“Ah,” diyen Denna iç geçirerek etrafına bakındı. Çardağın altında cildi gökteki aydan daha parlaktı. Ellerini iki yana açtı. “Ne kadar da yumuşaklar!”

Sessizlik içinde yürüdük. Etrafımızda selase sarmaşıkları çardaklara dolanıyor, tahtaya ve tele tutunuyor, yüzlerini gece göğünden saklıyordu. Nihayet tünelin diğer tarafından çıktığımızda hava bize gündüz kadar parlak geldi.

Sessizlik beni huzursuz edene dek uzadı. “Artık çiçeğini tanıyorsun,” dedim. “Daha önce hiç görmemiş olman beni üzmüştü. Duyduğum kadarıyla oldukça zor yetiştiriliyormuş.”

“Öyleyse sahiden de bana yakıştıyormuş,” dedi Denna usulca, gözlerini ayaklarına dikerek. “Ben kolay kolay kök salmam.”

Yürümeyi sürdürdük, ta ki patika dönene ve arkamızdaki çardağı gözlerimizden saklayana dek.

“Bana hak ettiğimden daha iyi davranıyorsun,” dedi en sonunda.

Bu sözünün saçmalığı karşısında güldüm. Gür bir kahkaha atmamı engelleyen tek şey bahçenin sessizliğine duyduğum saygıydı. Onun yerine gülüşümü mümkün olduğunca bastırdım ve bu çaba tökezleyerek yoldan çıkmama sebep oldu.

Beni bir adım öteden izleyen Denna'nın yüzüne bir tebessüm yayıldı. Sonunda soluklanabildim. "Sen ki mızıkamı kazandığım gece benimle beraber şarkı söyledin. Sen ki bana bugüne kadar aldığım en güzel armağanı verdin." Bir şeyi hatırladım. "Biliyor musun," dedim, "lavta kutun hayatımı kurtardı."

Tebessümü bir çiçek gibi açılıp genişledi. "Öyle mi?" "Öyle," dedim. "Sana hak ettiğin kadar iyi davranmayı umamam bile. Sana olan borcumun büyüklüğü düşünülürse bu çok küçük bir ödeme." "Eh, bence harika bir başlangıç yaptın." Gökyüzüne bakarak uzun, derin bir nefes aldı. "Aysız geceleri hep daha çok sevmişimdir. Karanlıkta konuşmak daha kolaydır. Olduğun gibi davranmak da."

Denna tekrar yürümeye başladı ve ben de ona ayak uydurdum. Bir çeşmenin, bir havuzun, geceye açılmış bir yasemin duvarının yanından geçtik. Aştığımız küçük bir taş köprü bizi çalı çitlerle çevrili alana geri getirdi.

"Kolunu bana dolayabilirsin," dedi serinkanlılıkla. "Bahçelerde yalnız başımıza yürüyoruz. Hem de mehtapta, tabii olduğu kadar." Bana göz ucuyla bakarken ağzının iki kenarının da kıvrılmış olduğunu gördüm. "Öyle şeylerin sakıncalı olmadığını biliyorsundur herhalde."

Tavırlarındaki ani değişim beni hazırlıksız yakaladı. Severen'de karşılaştığımızdan beri ona çılgınca ve ümitsizce kur yapmıştım, o da şaka yollu çabalarımın hiç teklemeden karşılık vermişti. Her iltifat, her nükte, her muzip laf yankı değil armoni olarak bana geri dönmüştü. Karşılıklı sohbetlerimiz hep bir düet gibiydi.

Fakat bu seferki farklıydı. Denna'nın ses tonu eskisi kadar muzip olmayıp daha açıktı. Bu öyle ani bir değişimdi ki nutkum tutulmuştu.

"Dört gün önce ayağım bir parke taşına takılmıştı," dedi usulca. "Hatırladın mı? Doğramacılar Caddesi'nde yürüyorduk. Ayağım kaymıştı ve ben daha tökezlediğimi bile anlamadan beni tutmuştun. Öyle bir şeyi fark etmen için beni ne kadar yakından izliyor olman gerektiği aklıma gelmişti."

Patikadaki bir köşeyi döndük ve Denna bana bakmadan sözlerini sürdürdü. Sesi kendi kendine konuşurcasına alçak ve dalgın çıkıyordu. "Beni düzeltirken ellerini üzerime koymuştun. Hatta neredeyse kolunu bana dolamıştın. O anda senin için çok kolay olurdu. Elini birkaç santim kaydırman yeterdi. Ama doğrulduğum zaman ellerini geri çektin. Hiç

tereddüt etmeden. Hiç duraksamadan. Yanlış anlayabileceğim hiçbir şey yapmadan.”

Bana doğru dönüyordu ki durup tekrar aşağı baktı. “Hiç de hafife alınacak bir şey değil,” dedi. “Ayaklarımı yerden kesmek için durmaksızın uğraşan o kadar çok adam var ki. Ama sen tam tersini yapıyorsun. Düşmeyeyim diye ayaklarımın yere sağlam bastığından emin oluyorsun.”

Utangaç denebilecek bir edayla bana doğru uzandı. “Koluna girmek istediğimde hemen kabul ediyorsun. Hatta kolumu orada tutmak için elini benimkinin üstüne bile koyuyorsun.” Hareketlerimi tam da ben onları yaparken açıkladı ve mahcup görünmemek için kendimi zorlamam gerekti. “Ama hepsi bu. Başka bir şeye kalkışmıyorsun. Beni hiç zorlamıyorsun. Bunun bana ne kadar garip geldiğinin farkında mısın?”

Orada, ay ışığının vurduğu bahçenin sessizliğinde bir müddet birbirimize baktık. Bana yakın duran vücudundan yükselen ısıyı, kolumu sıkı sıkıya tutan elini hissedebiliyordum.

Kadınlar konusundaki tüm tecrübesizliğime rağmen ben bile bu imayı anlamıştım. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım, fakat tek düşünebildiğim dudaklarıydı. Nasıl bu kadar kırmızı olabiliyorlardı? Selaseler bile loş mehtapta koyu renkliydiler. Denna’nın dudakları nasıl bu kadar kırmızıydı?

Sonra Denna dondu. Aslında fazla hareket ettiğimiz de yoktu, fakat birdenbire durgundan kıpırtısızla geçti ve hışırtı duymuş bir geyik gibi başını yana eğdi. “Biri geliyor,” dedi. “Hadi.” Kolumu tutarak beni patikadan çıkardı. Birlikte bir taş bankın üzerinden atladık ve çalı çitteki alçak, dar bir açıklıktan geçtik.

Sonunda sık bir çalının içine girdik. Orada ikimizin de çökebileceği kadar geniş bir boşluk mevcuttu. Bahçıvanlar sayesinde yerde üzerine basabileceğimiz kuru yapraklar ya da ellerimizin ve dizlerimizin altında çıtırdayacak ince dallar yoktu. Hatta bu korunaklı yerdeki otlar bir bahçedeki çimenler kadar gür ve yumuşaktı.

“Seninle ay ışığı altında bahçe patikalarında gezebilecek bin kız var,” dedi Denna soluk soluğa. “Ama sadece biri seninle beraber çalıların arasına saklanır.” Keyif dolu bir sesle konuşurken bana bakarak sırtıyordu.

O çalı çitin arasından patikaya doğru bakarken ben de ona baktım. Saçları başının yanını bir perde gibi örterken ömrümde gördüğüm en güzel şeydi.

Sonra patikadaki çakılları gıcırdatan ayakları duydum. Konuşmakta olan bir adamın ve kadının sesleri çitin arkasından kulağıma kadar geldi. Bir süre sonra kol kola yürüyerek köşeyi döndüler. Onları hemen tanıdım.

Dönüp Denna'ya doğru eğildim ve kulağına fısıldadım. “Bu Maer,” dedim. “Ve genç sevgilisi.”

Denna ürperince bordo pelerinimi çıkarıp omuzlarına sardım.

Patikadakilere tekrar baktım. Ben onları seyrederken Meluan adamın söylediği bir şeye güldü ve elini onun kolunun üstüne koydu. Aralarındaki samimiyeti gördükten sonra Maer'in hizmetime daha fazla ihtiyaç duyacağından kuşkuluydum.

“Onlar sana göre değil canım,” dedi Maer. Yakınımızdan geçerlerken sözlerini açıkça işitebiliyordum. “Sen sadece güllere layıksın.”

Denna kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Kahkahalarını bastırmak için ağzını iki eliyle birden kapattı.

Hemen akabinde bizi geride bıraktılar ve ağır ağır attıkları uyumlu adımlarla oradan uzaklaştılar. Denna ellerini ağzından çekti ve vücudunu sarsan birkaç derin nefes aldı. “Aynı eski kitaptan onda da varmış,” dedi parıldayan gözlerle.

Kendime hâkim olamayarak gülümsedim. “Öyle gözüküyor.”

“Demek Maer bu,” dedi usulca, kara gözleriyle yaprakların arasından ona bakarak. “Hayal ettiğimden daha kısa boyluymuş.”

“Onunla tanışmak ister misin?” diye sordum. “Seni ona takdim edebilirim.”

“Ah, bu harika olur,” dedi hafiften alaycı bir üslupla. Kıkırdadı, fakat benden aynı tepkiyi alamayınca durup bana baktı. “Ciddi misin?” Neşeyle şaşkınlık arası bir yüz ifadesiyle başını yana eğdi.

“Muhtemelen çalıların arasından önüne fırlamasak iyi olur,” diye itirafta bulundum. “Ama patikanın öteki tarafından dolanıp onlarla karşılaşabiliriz.” Gidebileceğimiz güzergâhı elimle gösterdim. “Bizi yemeğe davet edeceğini falan söylemiyorum. Ama yanından geçerken kafamızı kibarca sallayarak onu selamlayabiliriz.”

Kaşlarını çatmaya başlayan Denna bana dikkatle bakmayı sürdürdü. “Sen ciddisin,” diye tekrar etti.

“Yoksa...” Yüz ifadesinin ne anlama geldiğini fark edince durdum.

“Maer için çalıştığımı anlatırken sana yalan söylediğimi sandın,” dedim.

“Seni buraya davet edebileceğimi söylerken de.”

“Erkekler masallar anlatıp dururlar,” diye geçiştirdi. “Biraz böbürlenmeyi severler. Bana masal anlattın diye hakkında kötü düşünmedim.”

“Sana yalan söylemem,” dedim, sonra biraz düşündüm. “Hayır, bu doğru değil. Söylerim. Sen yalan söylenmeye layıksın. Ama söylemiyordum. Çünkü doğru söylenmeye de layıksın.”

Denna sevecen bir tebessüm etti. “Hem öylesi daha nadir oluyor.”

“Eee, ister misin?” diye sordum. “Yani onunla tanışmayı?”

Çalı çitin arkasından patıkaya doğru baktı. “Hayır.” Başını iki yana sallarken saçları kayan gölgeler misali hareket etti. “Sana inanıyorum. Gerek yok.” Aşağı baktı. “Zaten elbisemde  imen lekeleri var. Beni böyle görse ne düşünür?”

“Benim de sa ımda yapraklar var,” dedim. “Ne düşüneceğini çok iyi biliyorum.”

Çalıların arasından çıktık. Ben sa larımdaki yaprakları topladım ve Denna elleriyle eteğini süpürdü. Elleri  imen lekelerinin üzerinde gezinirken biraz yüzünü ekşitti.

Patıkaya geri dönüp tekrar yürümeye koyulduk. Kolumu ona dolamayı düşündüm, fakat yapmadım. Öyle şeylerden pek anlamazdım, ama uygun an geride kalmış gibi geliyordu.

 i ek toplayan bir kadın heykelinin yanından geçtiğimiz sırada Denna başını kaldırıp i  geçirdi. “ znim olduğunu bilmezken bu yaptığımız daha heyecan vericiydi,” diye itiraf etti pişmanlığın karıştığı bir sesle.

“Zaten hep öyledir,” diye doğruladım.

Yetmiş Birinci Bölüm

Ara - Üç Kilit Vurulu Sandık

Kvothe elini kaldırarak Tarihçi'ye durmasını işaret etti. Kâtip kaleminin ucunu yakındaki bir bez parçasına sildi ve tutulmuş omuzlarını esnetti. Kvothe tek kelime etmeden eski bir deste oyun kâğıdı çıkarıp masaya dağıtmaya başladı. Bast kartlarını alıp onlara merakla baktı.

Tarihçi kaşlarını çattı. “Neler-”

Dışarıdaki tahta sundurmadan ayak sesleri geldi. Yoltaşı Hanı'nın kapısı açıldı ve nakışlı bir ceket giyen kel, kalın gövdeli bir adam gözüktü.

“Başkan Lant!” dedi hancı, kartlarını bırakıp ayağa kalkarak. “Size ne ikram edebilirim? Bir içki? Yiyecek bir şeyler?”

“Bir bardak şarap hoşuma gider,” dedi kasaba başkanı, salona girerken. “Kırmızı Gremsby var mıydı?”

Hancı başını iki yana salladı. “Korkarım hayır,” dedi. “Yolların durumu malumunuz. Stokları yenilemek zor oluyor.”

Başkan kafa salladı. “Öyleyse kırmızı bir şey alayım,” dedi. “Ama bir peniden fazlasını ödemeyeceğimi bil.”

“Elbette bayım,” dedi hancı, ellerini sabırsız bir edayla ovuşturarak. “Peki ya yiyecek bir şeyler?”

“Hayır,” dedi kel adam. “Buraya kâtipten faydalanmak için geldim. Yalnız kalabilelim diye ortalık biraz yatışana kadar bekleyeyim dedim.” Boş salona bakındı. “Burayı yarım saatliğine kullanmama itirazın yoktur herhalde?”

“Tabii ki hayır.” Hancı yaltaklanırcasına gülümsedi ve Bast'ı kışkıışladı.

“Ama elim çok iyiydi!” diye itiraz etti Bast, kartlarını sallayarak.

Hancı, yardımcısına kaşlarını çattı, sonra da mutfağa yollandı.

Başkan ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına asarken Bast homurdanarak kartların geri kalanını topladı.

Hancı bir bardak kırmızı şarap getirdi, ardından büyük bir pirinç anahtarla hanın ön kapısını kilitledi. “Oğlanı da yanıma alıp yukarı çıkıyorum,” dedi kasaba başkanına. “Sizi yalnız bırakmak için.”

“Çok nazıksın,” dedi başkan, Tarihçi’nin karşısına otururken. “İşim bitince seslenirim.”

Hancı başını salladı ve Bast’ı önüne katarak ortak salondan yukarı kata çıktı. Kvothe kendi odasının kapısını açıp Bast’a içeri girmesini işaret etti.

“Acaba ihtiyar Lant’ın gizli tutmak istediği ne?” dedi Kvothe, kapı arkalarından kapanır kapanmaz. “Umarım fazla oyalanmaz.”

“Dul Creel’den iki çocuğu var,” diye açıkladı Bast.

Kvothe bunu duyunca bir kaşını kaldırdı. “Sahi mi?”

Bast omuz silkti. “Kasabadaki herkes bunu biliyor.”

Kvothe of çekerek kendini büyük bir koltuğa attı. “Yarım saati nasıl geçireceğiz?” diye sordu.

“Senden ders almalı çok oldu.” Bast küçük yazı masasındaki sandalyeyi çekip ucuna ilişti. “Bana bir şeyler öğretebilirsin.”

“Ders,” diye mırıldandı Kvothe. “*Celum Tinture*’yi okuyabilirsin.”

“Reshi,” diye yalvardı Bast. “O kitap öyle sıkıcı ki. Derse itirazım yok, ama illa kitaplı bir ders olmak zorunda mı?”

Bast’ın ses tonu Kvothe’den bir tebessüm kopardı. “Öyleyse bir bilmece dersine ne dersin?” Bast’ın yüzünde bir tebessüm belirdi. “Pekâlâ. Dur biraz düşüneyim.” Parmaklarını dudaklarına vurarak gözlerini odada gezdirdi. Yatağının ayakucunda duran koyu renkli sandıkta durması uzun sürmedi.

Alelaide bir el hareketi yaptı. “Sandığımı açmak istesen nasıl açarsın?”

Bast’ın yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. “Üç kilit vurulu sandığımı mı Reshi?”

Kvothe öğrencisine bakakaldı, sonra da şen bir kahkaha attı. “Neyimi neyimi?” diye hayretle sordu.

Yüzü kızaran Bast boynunu büktü. “Ben onu öyle görüyorum,” diye mırıldandı.

“Onca isim dururken...” Dudaklarının kenarı bir tebessümle kıvrılan Kvothe tereddüt etti. “Eh, kulağa biraz masalsı geliyor. Sence de öyle değil mi?”

“O şeyi yapan sensin Reshi,” dedi Bast somurtarak. “Üç kilit, fiyakalı bir tahta falan. Kulağa masalsı gelmesi benim suçum değil.”

Kvothe öne doğru eğildi ve özür dilercesine bir elini Bast’ın dizine koydu. “Bulduğun isim güzel Bast. Beni hazırlıksız yakaladın, hepsi bu.” Tekrar arkasına yaslandı. “Eh. Kansıız Kvothe’nin üç kilit vurulu sandığını yağmalamak için nasıl bir girişimde bulunursun?”

Bast gülümsedi. “Bir korsan gibi konuştun Reshi.” Odanın karşısından sandığa düşünceli bir bakış attı. “Herhalde senden anahtarları isteyemem?” diye sordu nihayet.

“Doğru,” dedi Kvothe. “Bu bilmecede anahtarları kaybettiğimi farz et. Hatta öldüğümü ve artık tüm gizli şeylerimi kurcalamakta serbest olduğunu farz et.”

“Bu dediğin biraz gaddarca Reshi,” diye nazıkçe sitem etti Bast.

“Hayatın kendisi biraz gaddarca Bast,” dedi Kvothe, neşesiz bir sesle. “Buna bir an önce alışsan iyi olur.” Elini sandığa doğru salladı. “Hadi. Bu fındığı kırmak için neler yapacağını merak ediyorum.”

Bast ona ters ters baktı. “Benzetmeler kitaplı derslerden de kötüdür Reshi,” deyip sandığa doğru yürüdü. Onu ayağıyla aheste aheste dürttü, sonra eğilip biri koyu renkli demirden, öteki parlak bakırdan yapılmış olan iki ayrı asma kilide baktı. Yuvarlak kapağa bir parmağıyla dokunurken yüzünü ekşitti. “Tahtasından hoşlandığımı söyleyemem Reshi. Ve demir kilit hiç de adil değil.”

“Bu daha şimdiden ne kadar faydalı bir ders oldu,” diye dalga geçti Kvothe. “Evrensel bir sonuç çıkardın: *içine düştüğümüz durumlar genellikle adil değildir.*”

“Menteşesi de yok!” dedi Bast hayretle, sandığın arkasına bakarak. “Menteşesiz bir kapak nasıl olabilir?”

“Onu nasıl yapacağımı bulmam epey zamanımı aldı,” diye itiraf ederken Kvothe’nin sesine bir miktar gurur karıştı.

Bast elleri ve dizleri üstüne çöküp bakır kilidin anahtar deliğine baktı. Bir elini kaldırıp kilide bastırdı, gözlerini kapadı ve kulak kesilmişçesine hareketsiz kaldı.

Kısa süre sonra öne doğru eğilip kilide üfledi. Hiçbir şey olmayınca ağzı oynamaya başladı. Sözcükleri duyulamayacak kadar kısık çıkıyorsa da reddedilemez bir yakarış taşıyordu.

Bast bir müddet de böyle uğraştıktan sonra kaşlarını çatarak dizleri üzerinde doğruldu. Muzip bir ifadeyle sırttı, elini uzattı ve sandığın

kapağını çaldı. Parmak eklemlerini taşa vurmuşçasına hemen hemen hiç ses çıkmadı.

“Meraktan soruyorum,” dedi Kvothe. “Sen öyle yapınca kapak aynı şekilde içten çalındı ne yapardın?”

Bast doğruldu, odadan çıktı ve çok geçmeden bir dizi aletle beraber geri geldi. Tek dizi üzerine çöktü ve eğri bir tel kullanarak bakır kilidi birkaç dakika kurcaladı. Sonunda bıyık altından sövmeye başladı. Farklı bir açıyı denemek için biraz kayarken eli demir kilidin donuk yüzeyine değdi. Tıslayıp küfrederek kolunu hemen geri çekti.

Ayağa kalktı, teli fırlatıp attı ve parlak metal bir levye çıkardı. Onu kapağa dayamaya çalıştı, fakat ucunu saç teli kalınlığındaki boşluğa sokamadı. Birkaç dakikanın akabinde bundan da vazgeçti.

Bast daha sonra altına bakmak için sandığı yan devirmeye çalıştı, fakat en yoğun çabalarıyla bile onu yerde bir iki santim kaydırmaktan öteye gidemedi. “Bunun ağırlığı nedir Reshi?” dedi hayretle. Bezgin bir hali vardı. “Yüz elli kilo mu?”

“Boşken iki yüzün üzerinde,” dedi Kvothe. “Onu merdivenlerden çıkartırken ne kadar zorlandığınızı hatırlıyor musun?”

Bast iç geçirerek sandığı bir müddet daha süzdü. Yüzünde haşin bir ifade vardı. Daha sonra araçlarının arasından bir nacak çıkardı. Bu hanın arkasında tahta kesmekte kullanılan kaba, kama başlı küçük baltaya benzemiyordu. Tamamı tek parça metalden yapılmış ince ve tehditkâr bir nesneydi. Başının şekli uzaktan bir yaprağı andırıyordu.

Bast ağırlığını smarcasına silahı elinde şöyle bir tarttı. “Başvuracağım son çare bu olurdu Reshi. Tabii sandığı açmayı çok istiyorsam.” Öğretmenine meraklı bir bakış attı. “Ama yok yapma diyorsan...”

Kvothe çaresiz bir el hareketi yaptı. “Bana bakma Bast. Ben öldüm. Nasıl istiyorsan öyle davran.”

Bast duraksadı, sonra nacağı sandığın kubbeli kapağına indirdi. Uzaktaki bir odada keçe kaplı bir çan çalınmışçasına tuhaf ve yumuşak bir çınlama sesi yükseldi.

Bast biraz bekledi, sonra öfkeyle sandığın tepesine bir dizi darbe yağdırdı. İlk hamleleri tek eliyle ve kontrolsüzce yapmıştı. Ama sonra iki elini birden kullanarak nacağı başının üstüne kaldırdı ve onu odun keser gibi tekrar tekrar savurdu.

Parlak, yaprak biçimli nacak başı tahtaya saplanmayı reddetti. Bast devasa, yekpare bir taş bloğu kesmeye çalışıyormuş gibi her darbe geri

püskürtüldü.

Sonunda Bast soluk soluğa durdu. Sandığın üstünü incelemek için eğildi ve elini tahtanın yüzeyinde gezdirdi. Ardından dikkatini nacağın ağzına çevirdi. İç geçirdi. “İyi bir iş başarmışsın Reshi.”

Gülümseyen Kvothe hayali bir şapkayı çıkarır gibi yaparak selam verdi.

Bast sandığı uzun uzadıya süzdü. “Onu bir de yakmayı denerdim, ama roah ağacının yanmadığını biliyorum. Bakırı eritecek kadar ısıtmam daha kolay olur. Tabii onu yapmak için bu koca şeyi bir demirci ocağına baş aşağı sokmam gerekir.” Bir asilzadenin seyahat bavulu kadar büyük sandığı süzdü. “Onun için de kasabada olandan daha büyük bir demirci ocağı gerekir. Üstelik erimesi için bakırı ne kadar ısıtmam gerektiğini bilmiyorum.”

“O tür bir bilgi,” dedi Kvothe, “hiç şüphesiz kitaplı bir dersin konusu olur.”

“Ve öyle bir şey için de önlem aldığını tahmin ediyorum.”

“Aldım,” diye itiraf etti Kvothe. “Ama iyi bir fikirdi. Çok yönlü düşünebildiğini gösteriyor.”

“Peki ya asit?” dedi Bast. “Aşağıda güçlü bir şeyler olduğunu biliyorum...”

“Formik, roaha karşı işlevsizdir,” dedi Kvothe. “Tıpkı klor gibi. Tuz ruhu daha etkili olur. Ama tahta epey kalın ve elimizde ondan fazla yok.”

“Tahtayı düşünmüyordum Reshi. Yine kilitleri düşünüyordum. Yeteri kadar asitle onları eritebilirim.”

“İkisinin de tamamen bakır ve demir olduğunu sanıyorsun,” dedi Kvothe. “Öyle olsalardı bile bol miktarda asit gerekirdi ve asidin sandığa sıçrayıp içindekini mahvedebileceğinden endişelenirdin. Tabii aynı şey ateş için de geçerli.”

Bast dudaklarını düşünceli bir edayla sıvazlayarak sandığa uzunca bir süre daha baktı. “Aklıma başka bir şey gelmiyor Reshi. Biraz daha düşünmem gerekiyor.”

Kvothe başını salladı. Biraz hevesi kırılmış gibi gözüken Bast araçlarını toplayıp götürdü. Geri geldiğinde sandığı diğer taraftan iterek bir santim kaydırıp ve yeniden yatağın ayakucuyla hizaladı.

“İyi denemeydi Bast,” diye onu temin etti Kvothe. “Çok sistematik çalıştın. Ben de aynı şeyleri yapardım.”

Aşağıdaki salondan, “Hey!” diye seslendi başkan. “İşim bitti.”

Bast yerinden fırladı ve sandalyeyi yazı masasının altına geri itip kapıya koştu. Onun bu ani hareketi masada duran buruşturulmuş kâğıtlardan birinin yere düşmesine ve sekip sandalyenin altına kadar yuvarlanmasına sebep oldu.

Bast duraksadı, sonra onu almak için eğildi.

“Hayır,” dedi Kvothe sertçe. “Bırak kalsın.” Bast eli uzanmış bir halde durdu, sonra doğrulup odadan ayrıldı.

Onu takip eden Kvothe kapıyı arkasından kapadı.

Yetmiş İkinci Bölüm

Atlar

Denna'yla bahçelerde yaptığım mehtap gezintisinden birkaç gün sonra Meluan için yazdığım 'Sadece Güllere Layık' adlı bir şarkıyı bitirdim. Maer bu şarkıyı özel olarak istemişti ve onu Denna'ya çaldığım zaman gülmekten katılacağını bildiğim için bu projeye büyük bir hevesle atılmışım.

Maer'in şarkısını bir zarfa koyup saate göz attım. Bütün geceyi onunla uğraşarak geçireceğimi zannediyordum, fakat şarkının sözlerini şaşırtıcı bir kolaylıkla bulmuştum. Buna bağlı olarak gecenin geri kalanında boşum. Vakit geçti, fakat çok da geç değil. En azından Severen gibi canlı bir şehirdeki Zapt gecesi için. Belki Denna'yı hâlâ bulabilirdim.

Üstüme yeni bir kıyafet geçirdim ve saraydan aceleyle ayrıldım. Cebimdeki para Caudicus'un teçhizatlarını satmaktan ve modayı istatistiklerden daha iyi bilen soylularla kâğıt oynamaktan geldiği için, bütün bir kırık ödeyerek atlı asansöre bindim, sonra da Newell Sokağı'na kadar olan bir kilometreyi ağır bir tempoda koşarak katettim. Son birkaç blokta yavaşlayarak yürüdüm. Şevk iyiydi hoştu, ama Denna'nın hanına dörtlüye koşurulmuş bir at gibi soluk soluğa ve kan ter içinde varmak istemiyordum.

Onu Dört Mum'da bulamayınca şaşırmadım. Denna sırf ben meşgulüm diye boş oturacak biri değildi. Yine de son bir ayın büyük bölümünü birlikte şehri keşfederek geçirdiğimiz için nerede olabileceğine dair birkaç tahminim vardı.

Onu beş dakika sonra gördüm. Bariz bir gayeyle kalabalık bir sokakta ilerliyor, yetişmesi gereken bir yer varmış gibi yürüyordu.

Ona yaklaşmaya başladım, derken tereddüt ettim. Gecenin bu saatinde, tek başına, böyle kararlı adımlarla nereye gidiyor olabilirdi?

Hamisiyle buluşacaktı.

Onu takip etmeye karar vermeden önce içim içimi yiyerek düşündüğümü söyleyebilmek isterdim, fakat öyle olmadı. Hamisinin kimliğini nihayet öğrenebilme arzum çok güçlüydü.

Ben de pelerinimin başlığını taktım ve kalabalığın arasında bir hayalet gibi hareket ederek Denna'nın peşine takıldım. Biraz tecrübeniz varsa birini gizlice takip etmek gayet kolaydır. Tarbean'da bunu bir oyun haline getirir, fark edilmeden evvel birini ne kadar takip edebildiğime bakardım. Tabii Denna'nın budalaca davranmayarak sokakların işlek olduğu şehrin seçkin muhitlerinde kalmasının ve loş ışığın pelerinimi dikkat çekmeyen bir siyaha boyamasının da yardımı dokundu.

Yarım saat boyunca peşinden gittim. Kestane ve etli börek satan arabalı sokak satıcılarının yanından geçtik. Kalabalığın arasında muhafızlar da vardı ve sokaklar han kapılarının önlerine asılmış fenerlerle ıslıl ışıldı. Önlerine şapka açmış sokak müzisyenleri sanatlarını icra ediyorlardı ve bir kez de parke kaplı küçük bir meydanda gösterisini sergileyen bir pandomim kumpanyasıyla karşılaştık.

Sonra Denna döndü ve güzel sokakları arkasında bıraktı. Çok geçmeden ışıklar ve çakırkeyif eğlence düşkünleri azaldı. Müzisyenlerin yerini, yanlarından geçerken size seslenen veya giysilerinize yapışan dilenciler aldı. Yakındaki taverna ve hanların pencerelerinden dışarı hâlâ ışık vuruyordu, fakat sokaklar artık işlek değildi. İnsanlar ikili ve üçlü gruplar halinde geziyorlardı. Kadınların üzerlerinde korseler vardı ve erkekler gelip geçenlere sert gözlerle bakıyorlardı.

Bunlar tam anlamıyla tehlikeli sokaklar değildi. Daha doğrusu cam kırığı gibi tehlikeliydiler. Cam kırığı size zarar vermeye çalışmaz. Hatta dikkatli davranırsanız ona dokunabilirsiniz bile. Bazı sokaklarsa ağzı köpüren köpekler kadar tehlikelidir; ne kadar özen gösterirseniz gösterin güvende olmazsınız.

Denna'nın gölgeli bir ara sokağın başında durduğunu görünce tedirgin olmaya başladım. Bir şeyi dinlermiş gibi kısa bir süreliğine başını uzattı. Sonra karanlığı şöyle bir kolaçan etti ve sokağa daldı.

Hamisiyle orada mı buluşacaktı? Başka bir sokağa çıkan kestirme bir yol mu biliyordu? Yoksa takip edilmediğinden emin olmak için paranoyak hamisinin talimatlarını mu uyguluyordu?

Bıyık altından sövmeye başladım. Arkasından ara sokağa dalarsam ve beni görürse onu takip ettiğimi hemen anlardı. Fakat peşinden gitmezsem

onu kaybederdim. Ayrıca burası şehrin en tehlikeli bölgelerinden biri olmasa da onu bu kadar geç bir saatte yalnız bırakmak istemiyordum.

Ben de yakındaki binaları taradım ve önu ufak ufak taşlarla kaplı bir tanesini tespit ettim. Çevreme çabucak bakındıktan sonra binanın ön yüzüne bir sincap gibi çabucak tırmandım. Zorluklarla dolu çocukluğumda öğrendiğim faydalı bir beceri de buydu.

Dama çıkınca diğer birkaç binanın çatısı boyunca ilerlemek, sonra da bir bacanın gölgesi altına sığınıp aşağıdaki ara sokağa bakmak çocuk oynucağıydı. Tepede ince bir ay vardı ve Denna'yı kestirmede hızlı adımlarla ilerlerken ya da ürkek hamisiyle sessiz, gizli bir buluşma gerçekleştirirken bulmayı bekliyordum.

Fakat öyle bir şeyle karşılaşmadım. Üst kattaki bir pencereden sızan loş fener ışığı yerde sere serpe yatan bir kadını gösterdi. Onun Denna olmadığını anlayana dek kalbim birkaç defa göğsümde gümbürdedi. Denna gömlek ve pantolon giymişti. Bu kadınınsa beyaz elbisesi beline doğru sıyrılmıştı ve çıplak bacakları sokağın koyu renkli parkelerinde olanca solgunluklarıyla meydandaydı.

Gözlerim fıldır fıldır döndü, ta ki Denna'yı pencerenin ışığının hemen dışında görene dek. Geniş omuzlu bir adama yakın duruyor, ay ışığı adamın kel kafasını ışılatıyordu. Denna ona sarılıyor muydu? Bu adam hamisi miydi?

Gözlerim nihayet gerçeğı anlayabileceğim kadar karanlığa alıştı: ikisi birbirine çok yakın ve hareketsiz durmaktaydı, fakat Denna adamı tutmuyordu. Bir elini onun boynuna dayamıştı ve ay ışığı o elindeki bir metal parçasını uzaktaki bir yıldız misali parılatıyordu.

Yerdeki kadın kıpırdanmaya başladı ve Denna ona seslendi. Kadın dengesizce ayağı kalktı, kendi elbisesinin eteğine basıp biraz sendeledi, sonra da yanlarından yavaşça geçip duvara yakın durarak ara sokağın girişine yöneldi.

Kadın arkasında kaldığında Denna bir şey daha söyledi. Ağzından çıkan sözcükleri anlayamayacak kadar uzaktaydım, fakat sesi kollarımdaki tüyleri diken diken edecek ölçüde sert ve öfkeliydi.

Denna bir adım geri çekildi. Adam da elini boğazına doğru götürerek bir adım geriledi. Tükürükler saçarak ve boştaki eliyle tutma hareketleri yaparak Denna'ya ağır küfürler etti. Sesi onunkinden yüksek çıkıyorsa da, dili pek dönmediğı için söylediklerini anlayamıyordum. Yine de 'fahişe' sözcüğünü birkaç kez çıkarabildim.

Fakat söylediği her şeye rağmen Denna'ya bir kol mesafesi kadar bile yaklaşmadı. Denna ayaklarını yere sağlam basarak karşısında durmakla yetindi. Belli bir açıda eğik tuttuğu bıçağı önündeydi. Duruşu neredeyse gevşekti. Neredeyse.

Adam bir dakika daha sövüp saydıktan sonra yumruğunu sallayarak ve ayağını sürüyerek ileri doğru bir adım attı. Denna bir şey dedi ve sert, ani bir hareketle bıçağı adamın kasığına doğrulttu. Ara sokağa sessizlik çöktü ve adamın omuzları biraz kasıldı. Denna hareketi yineledi ve adam bu sefer daha usulca küfrederek geri döndü. Sokaktan aşağı yürürken elini hâlâ boynunun yanına bastırıyordu.

Denna onun uzaklaşmasını seyretti, sonra gevşedi ve bıçağı dikkatle cebine soktu. Dönüp ara sokağın ağzına doğru ilerledi.

Tez adımlarla binanın önüne gittim. Aşağıdaki sokakta Denna'yı ve diğer kadını bir fenerin altında dururken gördüm. Orada ışık daha iyi olduğu için kadının düşündüğümünden çok daha genç olduğunu fark ettim. Küçük bir kızdı sadece. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Denna eliyle daireler çizerek kızın sırtını sıvazladı ve kız yavaş yavaş sakinleşti. Kısa süre sonra sokakta yürümeye koyuldular.

Ara sokağa doğru aceleyle koştum. Daha evvelden görmüş olduğum eski bir demir su borusunu kullanarak aşağı inmem nispeten kolay oldu. Fakat ayaklarımı parke taşlarına basmak bana iki uzun dakikaya ve parmaklarımın üzerindeki derinin epeyce soyulmasına mal oldu.

Denna'yla kıza yetişmek için ara sokaktan koşarak fırlamayı düşündüysem de kendime hâkim oldum. İstedğim son şey Denna'nın onu takip ettiğimi öğrenmesiydi.

Neyse ki pek hızlı gitmiyorlardı da onları kolayca bulabildim. Denna kızı şehrin daha iyi bir muhitine götürdü ve tabelasına bir horoz boyanmış olan saygın görünümlü bir hana soktu.

Bir dakikalığına dışarıda bekleyerek pencerelerden hanın iç kısmını gözetledim. Sonra başlığımı yüzüme daha sıkı oturttum, sakin adımlarla hana girip salonun arka kısmına ilerledim ve bir ayırma duvarının hemen arkasındaki yere Denna ile genç kızdan biraz öteye oturdum. İsteseydim başımı uzatıp masalarına bakabilirdim, fakat o an ikimiz de birbirimizi göremiyorduk.

Ortak salon büyük ölçüde boştu ve neredeyse yerime geçer geçmez bir garson kız çıkageldi. Pelerininin kaliteli kumaşını fark edince gülümsedi. "Size ne getirebilirim?"

Barın arkasındaki etkileyici görünümlü parlak cam şişe sırasını inceledim. Garson kıza yaklaşmasını işaret ettim ve kuşpalazını yeni yeni atlatıyormuşum gibi alçak, hırıltılı bir sesle konuştum. “En iyi viskinizden bir kadeh alayım,” dedim. “Ve bir bardak Feloran kırmızısı.”

Kız başını sallayıp yanımdan ayrıldı.

Dinlemeye yatkın kulaklarımı yandaki masaya diktim.

“...aksanın,” dediğini duydum. “Nerelisin?”

Bir duraksama yaşandı ve küçük kız konuşmaya başladı. Sırtı bana dönük olduğu için söylediklerini duyamıyordum.

“O dediğin batı taraflarında, değil mi?” diye sordu Denna. “Evden çok uzaktasın.”

Kızdan yine bir mırıldanma yükseldi. Hiçbir şey duyamadığım bir duraksama daha oldu. Kızın konuşmayı mı kestiğini, yoksa benim işitemeyeceğim kadar kısık sesle mi konuştuğunu bilemedim. Başımı uzatıp masalarına bakma dürtümü bastırmam gerekti.

Sonra mırıldanma çok alçak bir sesle geri geldi.

“Seni sevdiğini söylediğini biliyorum,” dedi Denna, nazik bir sesle. “Zaten hepsi öyle der.”

Garson kız önüme uzun bir şarap bardağı koydu ve viski kadehimi elime tutuşturdu. “İki kırk.”

Merhametli Tehlu aşkına. Bu fiyatlarla hanın neredeyse bomboş olmasına şaşmamak gerekirdi.

Viskiyi tek dikişte içtim ve boğazım yanarken öksürmemek için kendimi zor tuttum. Sonra kesemden yuvarlak bir gümüş çıkardım, ağır sikkeyi masaya koydum ve boş kadehi ters çevirip onun üstüne kapattım.

Garson kıza yine yaklaşmasını işaret ettim. “Sana bir teklifim var,” dedim usulca. “Şimdilik burada sessizce oturup şarabımı içmek ve düşüncelere dalmaktan başka bir şey istemiyorum.”

Altında sikkenin olduğu ters dönmüş kadehe dokundum. “Rahatsız edilmeden öyle yapmama izin verilirse içtiklerimin bedeli çıktıktan sonra bunun tamamı senindir.” Sözlerim üzerine garsonun gözleri kocaman açılarak sikkeye odaklandı. “Ama biri ne içmek istediğimi sormak veya başka bir konuda yardım etmek amacıyla bile yanıma gelip beni rahatsız ederse paramı öder ve çeker giderim.” Kıza baktım. “Bu gece biraz yalnız kalmamı sağlayabilir misin?”

Kız hevesle kafa salladı.

“Teşekkürler,” dedim.

Garson kız barın arkasında duran başka bir kadının yanına gitti ve benden tarafı işaret etti. Dikkati üzerime çekmeyeceklerinden büyük ölçüde emin olarak biraz gevşedim.

Şarabımı yudumlayarak kulak kesildim.

“...babam ne iş yapıyor?” diye sordu Denna. Ses tonunu tanıdım. Aynısını ürkek hayvanlarla konuşurken babam da kullanırdı. Bu ton birini sakinleştirip rahatlatmak için idealdi.

Kız mırıldandı ve Denna karşılık verdi. “İyi bir işi varmış. Peki sen burada ne arıyorsun?”

Yine bir mırıldanma.

“Demek eline hâkim olamadı, öyle mi?” dedi Denna sakın bir sesle. “Eh, öyle davranmak en büyük oğulların doğasında vardır.”

Kız bu sefer hararetli bir üslupla yeniden konuştu. Ama buna rağmen dediklerini anlayamadım.

Pelerinin ucuyla şarap bardağının yüzeyini biraz sildim, sonra da onu kendimden uzağa doğru eğdim. Şarabın rengi o kadar koyu bir kırmızıydı ki neredeyse siyah sayılırdı. Bardağın kenarlarının bir ayna işlevi görmesini sağlıyordu. Harika bir ayna değilse bile köşedeki masada oturan minik suretler görebiliyordum.

Denna’nın iç geçirerek kızın kısık sesli mırıldanmasını kestiğini duydum. “Dur tahmin edeyim,” dedi bezgin bir sesle. “Evdeki gümüşleri ya da ona benzer bir şeyleri çaldın, sonra da şehre kaçtın.”

Kızın küçücük yansıması kıpırdamadan oturdu.

“Ama düşündüğün gibi olmadı, değil mi?” dedi Denna, bu sefer daha nazikçe.

Kızın omuzlarının sarsılmaya başladığını gördüm ve bir dizi silik, yürek parçalayıcı hıçkırık işittim. Başka tarafa bakıp bardağı masaya koydum.

“Al.” Masaya bırakılan bir bardağın sesi duyuldu. “İç şunu,” dedi Denna. “Biraz yardımı dokunur. Fazla değil. Ama biraz.”

Hıçkırıklar kesildi. Kız boğulur gibi olup şaşkın bir sesle öksürdü.

“Seni zavallı, budala şey,” dedi Denna usulca. “Seninle tanışmak bir aynaya bakmaktan bile beter.”

Kız ilk defa benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştu. “Madem ağabeyim bana bedavaya sahip olabilecekti, ben de bir yerlere gidip bu işi para karşılığı yapabileceğimi düşündüm.”

Sesi sözcüklerini seçemeyeceğim kadar kısıldı ve geriye sadece konuşmasının yükselip alçalan perdesi kaldı.

“*On Penilik Kral* mı?” diye hayretle sözünü kesti Denna. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar öfkeliydi. “Tanrı aşkına, o kahrolası oyundan nefret ederim. Bir Modeg peri masalından başka bir halt değildir. Dünya oradaki gibi dönmez.”

“Ama,” diye başladı kız.

Denna onun sözünü kesti. “Orada bir yerde paçavralar giyen ve seni bu hayattan kurtarmak için bekleyen bir prens yok. Olsaydı bile ne yazardı? Sokakta bulduğu bir köpekten farkın kalmazdı. Ona ait olurdun. Seni evine götürdükten sonra ondan nasıl kurtulurdun?”

Etrafa bir sessizlik çöktü. Kız yine öksürdü, ama azıcık.

“Peki şimdi seninle ne yapacağız?” dedi Denna.

Kız burnunu çekerek bir şeyler söyledi.

“Başının çaresine bakabilseydin burada oturuyor olmazdın,” dedi Denna.

Bir mırıldanma.

“O da bir seçenek,” dedi Denna. “Kazandığının yarısını senden alırlar, ama eline hiçbir şey geçmeyip üstüne bir de gırtlığının kesilmesinden iyidir. Herhalde o kadarını bu gece sen de anlamışsındır.”

Kumaşa sürtünen kumaş sesi çıktı. Ne olduğuna bakabilmek için şarap bardağımı eğdim, fakat tek görebildiğim Denna’nın belirsiz bir hareketi oldu. “Bakalım burada ne varmış,” dedi, akabinde masaya dökülen sikkelerin o tanıdık şingirtisini işittim.

Kız huşu içinde mırıldandı.

“Hayır, değilim,” dedi Denna. “Dünyadaki tüm paran bu kadarsa hiç de fazla sayılmaz. Şehirde yaşamamanın ne kadar pahalıya patladığını şimdiye dek öğrenmen gerekirdi.”

Bu seferki mırıltının sonunda kızın sesi yükseldi. Bir soru.

Denna’nın bir nefes alıp verdiğini işittim. “Çünkü bir başkası ihtiyacım olduğunda bana yardım etti,” dedi. “Ve çünkü yardım almazsan bir dönüye kalmadan öleceksin. Kötü kararlar vermiş birinin sözünü dinle.”

Masada kayan sikkelerin sesi duyuldu. “Tamam,” dedi Denna. “Birinci seçenek. Seni birinin yanına çırak verebiliriz. Yaşın biraz geçkin ve bu iş pahalıya patlayacak, ama yapabiliriz. Öyle matah bir şey bekleme. Dokumacılık, ayakkabıcılık falan. Seni sıkı çalıştırırlar, ama bir odan ve yiyecek bir şeylerin olur. Üstelik bir zanaat öğrenirsin.”

Sorgulayıcı bir mırıldanma.

“Bu aksanla mı?” diye küçük görürcesine konuştu Denna. “Bir hanımefendinin saçlarını kıvrıcık yapabilir misin? Yüzünü boyayabilir misin? Elbiselerini dikebilir misin? Dantel örebilir misin?” Bir duraksama. “Hayır, oda hizmetçisi olmak için gereken eğitime sahip değilsin ve bu iş için kime rüşvet verebileceğimi bilmiyorum.”

Toplanan sikkelerin sesi çıktı. “İkinci seçenek,” dedi Denna. “Yüzündeki morluk geçene kadar seni bir odaya yerleştirebiliriz.” Sikkeler kaydı. “Sonra eve giden bir arabada sana yer ayarlayabiliriz.” Daha fazla sikke kaydı. “Bir aydır ortalarda yoksun. Bu ailenin ciddi ciddi endişelenmesi için yeterli bir süre. Eve döndüğün zaman seni görmekten mutlu olurlar.”

Bir mırıldanma.

“Onlara ne istersen onu söyle,” dedi Denna. “Ama kafanda bir kuşunki kadar beyin varsa inanılır bir şeyler uydurursun. Tanıştığın bir prensin seni eve yolladığına hiç kimse inanmaz.”

Kızın bu seferki mırıldanması o kadar alçaktı ki güçlükle duyabildim.

“Tabii ki zor olacak seni budala,” dedi Denna sertçe. “Bu yaptığını hayatının geri kalanı boyunca başına kakacaklar. Sen sokakta yürürken insanlar arkandan fısıldaşacak. Bir koca bulman kolay olmayacak. Dostlarını kaybedeceksin. Ama normal hayatına geri dönmek istiyorsan ödemen gereken bedel bu.”

Sikkeler yeniden toplanırken şingırdadılar. “Üçüncü seçenek. Fahişeliği denemekte kararlıysan sokak ortasında öldürülmemen için gerekli ayarlamaları yapabiliriz. Hoş bir yüzün var, ama sana doğru düzgün giysiler lazım.” Sikkeler kaydı. “Ve sana oturup kalkmayı öğretecek birisi.” Daha sikke kaydı. “Ve seni o aksanından kurtaracak bir başkası.” Yine sikkeler.

Bir mırıldanma.

“Çünkü bu işi yapmanın tek akli başında yolu bu,” diye kestirip attı Denna.

Bir mırıldanma daha.

Denna bıkkın ve asabi bir sesle içini çekti. “Peki. Baban bir ahırın baş seyisiydi, değil mi? Baronun sahip olduğu farklı atları düşün: saban atı, koşum atı, av atı...”

Heyecanlı bir mırıldanma.

“Aynen öyle,” dedi Denna. “Eğer seçmen, gerekseydi ne tür bir at olmak isterdin? Saban atı çok çalışır, ama ahırdaki en iyi bölme ona mı verilir? En iyi o mu beslenir?”

Mırıldanma.

“Doğru. Bunlar fiyakalı atlara gider. O atlar sevilirler, iyi beslenirler ve sadece geçit töreni yapıldığında ya da birileri ava çıktığında çalışırlar.”

Denna sözlerini sürdürdü. “Yani bir fahişe olacaksan bu işi akıllıca yapmalısın. Bir rıhtım süprüntüsü değil, bir düşes ol. Bırak erkekler sana kur yapsınlar. Seni hediyelere boğsunlar.”

Mırıldanma.

“Evet, hediyeler. Para öderlerse sana sahip olduklarını zannederler. Bu gece neler olduğunu gördün. Aksanına ve o düşük korsene sahip çıkabilir, denizcilerin seni yarım peni karşılığında yatağa atmasına izin verebilirsin. Ya da biraz adap öğrenir, saçını yaptırır ve gelen konuklarını ağırlamaya başlarsın. İlginç biriysen, güzelsen ve dinlemeyi biliyorsan erkekler senin ahbablığını arzularlar. Seni yatağa atmak kadar dansa götürmeyi de isterler, işte o zaman kontrol *sende* olur. Hiç kimse bir düşesten kaldığı odanın bedelini istemez. Hiç kimse bir düşesi ara sokakta bir fıçının üstüne yatırp işini gördükten sonra onun suratını dağıtmaz.”

Mırıldanma.

“Hayır,” dedi Denna sert bir sesle. Bir keseye doldurulan sikkelerin hafif şıngırtısı duyuldu. “Kendini kandırma. En fiyakalı at bile hâlâ bir attır. Bu da eninde sonunda sana binileceği anlamına gelir.”

Mırıldanarak sorulan bir soru.

“Öyle olursa çeker gidersin,” dedi Denna. “Eğer senden vermek istediğinden fazlasını isterlerse tek yolu budur. Gecenin bir vakti sessizce sıvışırsın. Ama öyle yaparsan da geçtiğin köprüleri yakmış olursun. Bu işin bedeli budur.”

Tereddüt içeren bir mırıldanma.

“Bunu sana ben söyleyemem,” dedi Denna. “Kendin için ne istediğine bizzat karar vermelisin. Eve mi gitmek istiyorsun? Onun bir bedeli var. Hayatının kendi kontrolünde mi olmasını istiyorsun? Onun bir bedeli var. Hayır diyebilecek kadar özgür olmak mı istiyorsun? Onun da bir bedeli var. *Daima* bir bedel vardır.”

Masadan geriye itilen bir sandalyenin sesi çıktı ve ayağa kalktıklarını duyunca sırtımı iyice duvara yasladım. “Bu herkesin kendi başına bulması gereken bir cevaptır,” dedi Denna. Sesi uzaklaşıyordu. “Her şeyden çok ne istiyorsun? Elde etmek için her şeyi gözden çıkarabilecek kadar istediğin şey nedir?”

Onlar gittikten uzun zaman sonra bile yerimde kalarak şarabımı içmeye çalıştım.

Yetmiş Üçüncü Bölüm

Kan ve Mürekkep

Teccam, *Tecelli* adlı eserinde sırlardan bahsederek onlara zihnini ıstırap verici hazineleri der. Çoğu insanın sır zannettiği şeylerin aslında hiç de öyle olmadığını açıklar. Mesela gizemler sır değildir. Az bilinen gerçekler veya unutulmuş hakikatler de. Teccam'a göre bir sır, faal olarak gizlenen bir bilgidir.

Filozoflar bu tanım üzerinde asırlardır tartışır. Teccam'ın açıklamalarındaki mantıksal sorunları, ifade boşluklarını, istisnaları belirtirler. Fakat onca zamandır hiçbiri daha iyi bir tanım getirememiştir. Belki de bu bile tüm tartışmalardan fazlasını ifade etmeye yeter.

Eserin daha az tartışılan ve bilinen ileriki bir bölümünde Teccam iki tür sır olduğunu söyler. Ağız sırları ve yürek sırları.

Çoğu sır ağız sırrıdır. Paylaşılan dedikodular ve fısıldanan küçük skandallar gibi. Bu sırlar dünyaya salınmak için can atmaktadır. Bir ağız sırrı, çizmenizin içine kaçmış bir taş gibidir. İlk başta onun farkında bile olmazsınız. Ama daha sonra rahatsız edici ve en sonunda katlanılmaz hale gelir. Ağız sırları tutuldukça büyürler, duraklarınıza baskı yapana dek şişerler. Serbest kalmak için didinirler.

Yürek sırları farklıdır. Bunlar mahrem ve ıstırap vericidir. Tek istediğiniz onları dünyadan saklamaktır. Ağzınızda şişip duraklarınıza baskı yapmazlar. Yürekte yaşarlar ve saklandıkça ağırlaşır.

Teccam ağız dolusu zehrin bile bir yürek sımından daha iyi olduğunu iddia eder. Bir budalanın bile ağzındaki zehri tükürebildiğini, ama bizlerin bu ıstırap verici hazineleri sakladığımızı söyler. Onları her gün biraz daha yutkunarak içimizde daha da derine inmeye zorlarız. Orada otururlar,

ağırlaşırlar, çürürler. Yeterince zaman geçerse kendilerini saklayan yüreği ezerler.

Modern filozoflar Teccam'ı küçümserler, fakat onlar bir devin kemiklerini sıyıran akbabalardan ibarettirler. Siz istediğiniz kadar tartışın, Teccam dünyanın şeklini anlamıştır.

Onu şehirde gizlice takip etmemin ertesi günü Denna bana bir not yolladı ve onunla Dört Mum'un önünde buluştum. Son birkaç dönü içerisinde orada düzinelerce kez buluşmuştuk, fakat bugün bir değişiklik vardı. Denna mevcut modaya uygun olarak çok katlı ve yüksek yakalı değil de, sıkı ve açık yakalı, uzun, zarif bir elbise giymişti. Elbisesinin rengi koyu maviydi ve attığı bir adım sonucu gözüme uzun bir yırtmacın altındaki çıplak bacağı ilişti.

Arp kutusu arkasındaki duvara dayalıydı ve yüzünde hevesli bir ifade vardı. Güneşin altında parıldayan koyu renkli saçları, mavi kurdeleyle bağlı üç dar örgü dışında süssüzdü. Çıplak ayaklarında çimen lekeleri vardı. Gülümsedi.

“Bitti,” dedi, sesine uzaktaki bir şimşek gibi heyecan karışarak. “En azından sana çalabileceğim kadarı. Dinlemek ister misin?” Sesinde iyi sakladığı hafif bir utangaçlık saptadım.

İkimiz de mahremiyetlerine önem veren hamiler hesabına çalıştığımız için Denna'yla pek iş konuşmazdık. Mürekkep bulaşmış parmaklarımızı kıyaslayıp çektiğimiz zorluklar hakkında yakınsak bile bunu yalnızca üstü kapalı yollardan yapardık.

Denna arp kutusunu alıp sokakta ilerlemeye başlarken, “Her şeyden çok isterim,” dedim ve ona hemen ayak uydurdum. “Ama hamin kızmaz mı?”

Denna gayet rahat bir edayla omuz silkti. “İlk şarkımın insanların yüz yıl boyunca dillerinden düşürmeyeceği bir şey olmasını istiyor. Bu yüzden onu ebediyen saklamamı tercih edeceğinden kuşkuluyum.” Bana göz ucuyla baktı. “Tenha bir yere gidelim de sana çalayım. Şarkımı damlardan bağırmadığın sürece başım derde girmeyecektir.”

Konuşmadan varılmış bir mutabakatla batı kapısına yöneldik. “Lavtamı getirmek isterdim,” dedim, “ama nihayet güvenilir bir lavta ustası buldum. O gevşek burguyu tamir ettiriyorum.”

“Zaten bugün bana en iyi şekilde dinleyicilik ederek yardımcı olabilirsin,” dedi. “Ben çalarken mest olmuş bir vaziyette otur. Yarın da yaşarmış gözlerimdeki huşuyla ben seni izlerim. Kabiliyetine, aklına ve

cazibene hayran kalırım.” Arpı diğer omzuna aktarıp bana sırtıttı. “Tabii onları da tamir edilmeleri için dükkâna bırakmadıysan.”

“Bir düete daima hazırımdır,” diye teklifte bulundum. “Arp ile lavta nadir olsa bile duyulmamış değildir.”

“Çok usturuplu bir cümle kurdun.” Bana yine göz ucuyla baktı. “Düşünürüm.”

Daha önce bir düzine kez yaptığım gibi, yüzüğünü Ambrose’tan geri aldığımı ona söyleme dürtümle boğuştum. Hikâyeyi, yaptığım hatalarla beraber Denna’ya baştan sona anlatmak istiyordum. Fakat Imre’den ayrılmadan önce yüzüğünü resmen rehin bıraktığımı söyleyerek bitirirsem bu jestimin romantik etkisinin epey azalacağından emindim. Bunu şimdilik sır olarak saklamak ve daha sonra yüzüğü de vererek onu sevindirmek en iyi seçenektir.

“Maer Alveron hamin olmak istese ne dersin?” diye sordum.

Denna yürümeyi bıraktı ve dönüp bana baktı. “Ne?”

“Şu anda gözüne girmiş durumdayım,” dedim. “Ve bana bir iki lütuf borçlu. Ne zamandan beri bir hami aradığını biliyorum.”

“Benim zaten bir hamim var,” dedi kararlı bir edayla. “Hem de kendi çabamla kazandığım bir hami.”

“Olsa olsa yarım hamin var,” diye itiraz ettim. “Himaye ilamın nerede? Senin şu Lord Karaağaç sana maddi destek veriyor olabilir, ama bir haminin asıl önemli yarısı ismidir. O isim bir zırh gibidir. Öyle bir anahtarla pek çok kapıyı-”

“Himayenin nasıl işlediğini biliyorum,” diye sözümü kesti Denna.

“Öyleyse seni kazıkladığını da biliyorsundur,” dedim. “O düğünde işler ters gittiği zaman hamin Maer olsaydı, o kıytırık kasabadaki hiç kimse sana el sürmeyi bırak sesini bile yükseltmezdi. Maer’in adı bin kilometre öteden bile seni korur, güvende tutardı.”

“Bir hami isimden ve paradan fazlasını da verebilir,” dedi Denna, kızmaya başlayarak. “Bir unvanın sağlayacağı muhafaza olmadan da iyiyim ve açıkçası adamın biri beni kendi renklerinde giydirmek isteseydi asabım bozulurdu. Hamim bana başka şeyler sağlıyor. Bilmem gereken şeyleri biliyor.” Saçlarını omzunun arkasına atarak bana asabi gözlerle baktı. “Bunları sana daha önce de söyledim. Şimdilik ondan memnunum.”

“Niye ikisi de hamin olmasın?” diye önerdim. “Maer açık ve Lord Karaağaç gizli olarak. Herhalde buna da karşı çıkacak halin yok. Hatta

Alveron senin için o adamı araştırabilir ve göstermelik bir himayeyle seni sahiplenmeye çalışıp çalışmadığını-”

Denna bana dehşet dolu bir bakış attı. “Hayır. Tanrım, hayır.” Samimi bir yüz ifadesiyle bana baktı. “Hamim hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmayacağına söz ver. Her şeyi mahvedebilirsin. Koskoca dünyada ondan bahsettiğim tek kişi sensin, ama kulağına giderse bu bile onu öfkeden deliye döndürür.”

Sözleri karşısında içimi beklenmedik bir gurur doldurdu. “Sahiden de istemiyorsan...”

Denna yürümeyi bıraktı ve arp kutusunu yerdeki parke taşlarına bıraktı. Kutu yere kesti tok bir ses çıkardı. Yüz ifadesi son derece ciddiye. “Bana söz ver.”

Önceki gecenin yarısını tam da bu şeyi öğrenmek için kentte onu gizlice takip ederek geçirmeseydim muhtemelen razı olmazdım. Fakat aynen öyle yapmıştım. Üstüne bir de özel bir sohbetini izinsiz olarak dinlemiştim. O yüzden bugün vicdan azabından içim içimi yiyordu.

“Söz veriyorum,” dedim. Yüzündeki kaygılı ifade kaybolmayınca ekledim: “Bana güvenmiyor musun? İçin rahatlayacaksa yemin edebilirim.”

“Neyin üzerine yemin edersin?” diye sordu, tekrar gülümsemeye başlayarak. “Sana sözünü tutturacak kadar önemli ne olabilir?”

“Adım ve kudretim üstüne?” dedim.

“Sen pek çok şey olabilirsin,” dedi alaycı bir üslupla. “Ama Ulu Taborlin değilsin.”

“Sağlam sağ elim üstüne?” diye teklif ettim.

“Sadece tek bir elinin üstüne mi?” diye sordu, yeniden muzipleşen bir ses tonuyla. Uzanıp iki elimi birden tuttu ve onları ters çevirerek yakından inceler gibi yaptı. “Soldaki daha çok hoşuma gitti,” diye karara vardı.

“Onun üstüne yemin et.”

“Sağlam sol elim üstüne mi?” diye kuşkuyla sordum.

“Peki,” dedi. “Sen de geleneklere amma düşkünsün.”

“Hamini açığa çıkarmaya kalkışmayacağıma yemin ederim,” dedim buruk bir sesle. “Adım ve kudretim üstüne yemin ederim. Sağlam sol elim üstüne yemin ederim. Yerinde hiç durmayan ay üstüne yemin ederim.”

Denna onunla dalga geçip geçmediğinden emin olamazmışçasına bana dikkatle baktı. “Peki,” dedi omuz silkerek ve arpını yerden aldı. “İçim rahatladı.”

Tekrar yürümeye başlayarak şehrin batı kapısından geçtik ve kırsal bölgeye çıktık. Aramızdaki sessizlik uzadıkça huzursuz bir hal almaya başladı.

Durumun iyice tuhaflaşmasından endişelenerek aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Eee, hayatında yeni bir erkek var mı?”

Denna genzinden hafifçe kıkırdadı. “Bak şimdi tam Lord Karaağaç gibi konuştun. O da hep hayatımdaki erkekleri soruyor. Taliplerimden hiçbirinin bana layık olmadığını düşünüyor.”

Adamla bundan daha fazla aynı fikirde olmam mümkün değildi, fakat öyle bir laf etmemenin daha uygun olacağına karar verdim. “Peki benim hakkımda ne düşünüyor?”

“Ne?” diye sordu hayretle. “Ah. Senden haberi yok,” dedi. “Niye olsun ki?”

Kayıtsızca omuz silkmeye çalıştım, fakat pek inandırıcı davranmamış olacağım ki Denna kahkahalara boğuldu. “Zavallı Kvothe. Seninle dalga geçiyorum. Ona yanıma gelip köpekler gibi dilini sarkıtan ve beni koklayan erkeklerden bahsederim. Sen onlara benzemiyorsun. Hep farklı biri olageldin.”

“Dil sarkıtıp etrafı koklamamamla oldum olası gurur duymuşumdur.”

Denna omzunu çevirerek arpının bana şaka yollu çarpmasını sağladı. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Diğer erkekler gelip geçiyor: fazla bir kazanç veya kayıp olmaksızın. Sense rüzgârın savurduğu artıkların ardındaki altınsın. Lord Karaağaç özel meselelerimi, gelip gitmelerimi bilmenin hakkı olduğunu sanabilir.” Kaşlarını çatı. “Ama değil. Ona bir yere kadar ödün verebilirim, en azından şimdilik...”

Uzanıp sahiplenircesine kolumu tuttu. “Ama sen o pazarlığın bir parçası değilsin,” dedi neredeyse haşın bir sesle. “Sen bana aitsin. Sadece bana. Seni paylaşmaya niyetim yok.”

O anlık gerginlik geçti ve Severen’den uzaklaşan geniş batı yolundaki yürüyüşümüzü sürdürdük. Gülüşüyor, ufak tefek şeylerden bahsediyorduk. Şehrin son hanının bir kilometre ötesinde sessiz bir koruluk, bu koruluğun ortasında da tek bir gritaş vardı. Bu gritaşı yabancı çilek ararken bulmuştuk ve şehrin hem gürültüsünden hem de kokusundan kaçmak için en sevdiğimiz yerlerden biri haline gelmişti.

Denna gritaşın dibine oturup sırtını ona dayadı. Sonra arpını kutusundan çıkarıp göğsüne yasladı ve bu hareketi elbisesinin toplanıp bacağına yüz

kızartacak denli açılmasına sebep oldu. Bana bir kaşı kalkık halde bakarken aklımdan geçenleri tam olarak biliyormuşçasına sırtıttı.

“Arpın pek güzelmiş,” dedim istifimi bozmadan.

Kabaca gülüp geçti.

Ben de bulunduğum yere çöktüm ve uzun, serin çimenlerin üzerine yayıldım. Yerden birkaç çim yaprağı kopartıp onları dalgın el hareketleriyle örmeye başladım.

Açıkçası tedirgindim. Son bir aydır birlikte epey zaman geçirmişsek de Denna’yı kendi eseri olan bir şarkı çalarken hiç dinlememiştim. Birlikte şarkı söylemiştik ve sesinin sıcak ekmeğe sürülü bala benzediğini biliyordum. Güçlü parmaklara ve bir müzisyenin zamanlamasına sahip olduğunun da farkındaydım...

Ama şarkı yazmak, çalmakla aynı şey değildi. Ya şarkısı güzel çıkmazsa? O zaman ne diyecektim?

Denna parmaklarını tellere koydu ve endişelerim azalarak arka plana karıştı. Bir kadının ellerini arpa koymasında oldum olası güçlü bir erotik yön bulmuşumdur. Denna telleri birbiri ardına tıngırdatarak yüksekte alçağa bir akor çaldı. Çıkan ses çekiçlerin çanlara vurması, suyun taşlar üzerinde akması, havaya karışan kuş şakımaları gibiydi.

Durup bir teli akort etti. Tınlattı, tekrar akort etti. Tiz bir nota, sert bir nota, uzun bir nota çaldı, sonra da parmaklarını tedirgin bir edayla esneterek bana baktı. “Hazır mısın?”

“Harikasın,” dedim.

Biraz yüzü kızardı, sonra tepkisini gizlemek için saçlarını arkaya doğru savurdu. “Budala. Daha çalmaya başlamadım bile.”

“Yine de harikasın.”

“Şşt.” Sert bir nota çaldı ve onun durgun bir melodiye karışmasını bekledi. Ses yükselip alçalırken şarkısının giriş kısmını ezberden okudu. Şarkıya bu denli geleneksel bir giriş yapması beni şaşırtmasına rağmen bir o kadar da hoşuma gitti. Eski yöntemler hep en iyileridir.

*Toplanın etrafıma ve iyi dinleyin,
Çünkü var anlatacak bir trajedim.
Bir diyara yayılmış bulanık bir gölgenin
Ve de bir adamın şarkısını söyleyeceğim.
O adam ki doğrultmuş elini
Bir davaya, çok az kimsenin taşıyabileceği.*

*Güzel Umre: olmuş karısından, yaşamından, gururundan
Ama hiç dönmemiş amacından.
Savaşmış hep ve düşmüş sonunda,
Ve de kalmış ihanete uğradığıyla.*

Nefesimi kesen ilk başta sesi, sonra da müziği oldu.

Fakat dudaklarından daha on dize bile dökülmeden başka sebeplerden dolayı afalladım. Denna, Myr Tariniel'in yıkımının, Lanre'nin ihanetinin öyküsünü anlatıyordu. Tarbean'dayken Skarpi'den dinlediğim öyküydü bu.

Lakin Denna'nın versiyonu farklıydı. Onun şarkısında Lanre trajik renklerde resmediliyor, kullanılıp atılmış bir kahraman gibi gösteriliyordu. Selitos'un sözleri sert ve acımasızdı; Myr Tariniel ise yanarak arınmayı hak eden bir pislik yuvası. Lanre hain değil, haksızlığa uğramış bir kahramandı.

Öyle çok şey bir hikâyenin neresinde durduğunuza bağlıdır ki. Denna'nın Lanre'nin Selitos tarafından lanetlendiği yerde sona eriyordu. Bu bir trajedi için mükemmel bir sondu. Onun hikâyesinde Lanre aldatılıyor, yanlış anlaşılıyor. Selitos bir zorba, Lanre'nin kurnaz numarası karşısında hiddetten kendi gözünü oyan deli bir canavardı. Denna'nın şarkısı korkunç, ıstırap verici bir şekilde yanılttı.

Buna rağmen bir güzellik barındırıyordu. Notalar iyi seçilmişti. Kafiyelemler nükte ve güçlüydü. Şarkı henüz çok tazeydi ve pek çok pürüze sahipti, fakat şeklini sezebiliyor, ileride ne olacağını görebiliyordum. Bu şarkı insanların zihnine kazınacaktı. Müzisyenler onu yüz sene söyleyeceklerdi.

Aslında onu siz de duymuşsunuzdur. Zaten çoğu insanın duymuşluğu vardır. Denna daha sonra ona 'Yedi Kederin Şarkısı' adını verdi. Evet. O şarkıyı Denna yazdı ve onu başından sonuna kadar dinleyen ilk kişi ben oldum.

Son notalar da havada kaybolurken Denna gözlerime bakmaktan kaçınarak ellerini indirdi.

Çimlerin üzerinde sessiz ve hareketsiz oturdum.

Bunu anlamanız için her müzisyenin bildiği bir şeyi bilmeniz gerekir. Yeni bir şarkıyı söylemek endişe vericidir. Hatta ondan fazlasıdır. Ürkütücüdür. Yeni bir sevgilinin önünde ilk defa soyunmak gibidir. Çok hassas bir andır.

Bir söz söylemem gerekiyordu. Bir iltifat. Bir yorum. Bir espri. Bir yalan. Her şey sessizlikten iyiydi.

Fakat Denna oturup Gibea Dükü'nü öven bir ilahi yazmış olsaydı bile bundan daha fazla afallayamazdım. Şarkının sarsıntısı bana fazla gelmişti. Kendimi tekrar tekrar kullanılan bir parşömen gibi yıpranmış hissediyordum. Sanki şarkısının her notası bir bıçak olmuş da beni boş ve kelimesiz bırakana dek üstümü sıyırmıştı.

Aptal aptal ellerime baktım. Şarkı başladığı sırada örmekte olduğum yarısı tamamlanmış çim halkayı tutuyorlardı hâlâ. Geniş, yassı örgü bir halka şeklini almaya başlamıştı bile.

Hâlâ başım eğik vaziyette Denna'nın eteğinin hışırdadığını duydum. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Daha şimdiden çok beklemiştim. Havadaki sessizlik çok fazlaydı.

"Şehrin adı Mirinitel değildi," dedim kafamı kaldırmadan. "Lanre'nin yaktığı şehir Myr Tariniel'di. Bunu söylediğime üzgünüm. Bir ismi değiştirmek zor iştir. Mısralarının üçte birinin vezni mahvolacak." Sesimin ne kadar alçak çıktığına, kendi kulaklarıma bile ne kadar yavan ve ölü geldiğine şaşırdım.

Denna'nın hafif bir hayret nidası attığını duydum. "Bu hikâyeyi daha önce dinledin mi?"

Onun heyecan dolu yüzüne baktım. Kafamı sallarken kendimi hâlâ boş hissediyordum. Sanki oyulmuş bir sukabağıydım. "Bu şarkıyı seçmene ne sebep oldu?" diye sordum ona.

Aslında bu da söylenecek laf değildi. O an doğru lafı edebilseydim her şeyin farklı sonuçlanacağını düşünmeden edemiyorum. Ama onca yıl kafa yorduktan sonra bile durumu düzeltebilecek ne diyebilirdim bilmiyorum.

Denna'nın heyecanı bir nebze yatıştı. "Hamim için şecere araştırması yaparken hikâyenin bir versiyonunu eski bir kitapta buldum," dedi. "Hemen hemen hiç kimse o hikâyeyi hatırlamıyor, bu yüzden bir şarkı için mükemmel. Zaten dünyanın Oren Velciter adına yazılmış bir şarkıya daha ihtiyacı yok. Diğer müzisyenlerin yüz kere işledikleri konuları tekrarlayarak iz bırakamam."

Bana meraklı bir bakış attı. "Seni yeni bir şeyle şaşırtabileceğimi ummuştum. Lanre'yi zaten bildiğini asla tahmin edemezdin."

"Yıllar önce duymuştum," dedim uyuşmuş bir halde. "Tatbean'daki yaşlı bir öykücüden."

"Sendeki şansın yarısı bende olsa..." Denna başını yıldıgıyla iki yana salladı. "Benim onu bölük pörçük yüz farklı parçadan çıkarmam gerekti."

Sözlerini düzeltmek istercesine elini salladı. “Daha doğrusu ben ve hamim demeliyim. O da yardım etti.”

“Hamin,” dedim. Onu andığı zaman içimde bir duygu kıvılcımı hissettim. Bu boş halimde bir burukluğun içime bu kadar çabuk yayılması şaşırtıcıydı. Sanki biri içimde ateş yakmıştı.

Denna başını salladı. “Kendini biraz tarihçi olarak görüyor,” dedi. “Sanırım mevkisini yükseltme peşinde. Önemli birinin adı sanı unutulmuş kahraman bir atasına ışık tutarak göze girmeye çalışan ilk kişi o olmayacaktır. Veya belki de kendisi için kahramanca bir ata icat etmeye çalışıyordur. Bu da eski soyağaçlarına yönelik araştırmalarımızı açıklıyor.”

Bir an için tereddüt ederek dudaklarını ısırıldı. “İşin doğrusu,” dedi, itirafta bulunur gibi, “şarkının Alveron için olduğundan kuşkulaniyorum. Lord Karaağaç onu tanıdığına dair bir şeyler ima etti.” Muzipçe sırttı. “Kim bilir? Girdiğin ortamlarda hamimi görmüş bile olabilirsiniz.”

Son bir ay içerisinde tanıştığım yüzlerce asilzade ve nedim hızla aklımdan geçti, fakat yüzlerine odaklanmak zordu. İçimdeki ateş yayıldıkça yayılıyor, göğsümü dolduruyordu.

“Ama bu kadar boş söz yeter,” dedi Denna, ellerini sabırsızca sallayarak. Arpını öteye itip çimlerin üzerinde bağdaş kurdu. “Benimle dalga geçiyorsun. Şarkımı nasıl buldun?”

Gözlerimi ellerime diktim ve yapmış olduğum yassı çim örgüye dalgın bir edayla dokundum. Uçlarını nasıl birleştirip de onu bir halka haline getirmeyi planladığımı hatırlamıyordum.

“Yontulmamış bazı kısımları olduğunun farkındayım,” dediğini duydum Denna’nın. Sesi tedirgin bir heyecanla doluydu. “Doğru olduğundan eminsen bahsettiğin o ismi düzeltmem gerekecek. Şarkının başı biraz pürüzlü ve yedinci dize güzel değil, biliyorum. Savaştan ve Lyra’yla olan ilişkisini de açmam lazım. Ayrıca sonunu biraz budayacağım. Ama genel hatlarıyla ne düşünüyorsun?”

Denna pürüzlerini giderdikten sonra şarkısı harika bir hale gelecek, ebeveynlerimin yazabileceği kadar güzel olacaktı. Fakat bu işleri daha da beter kılıyordu.

Ellerim titremekteydi. Onları durdurmakta ne kadar zorlandığımı fark edince hayrete düştüm. Başımı onlardan kaldırıp Denna’ya baktım. Yüzümü görünce o tedirgin heyecanı kaybıldı.

“İsimden fazlasını değiştirmen gerekecek.” Sesimi sakın tutmaya çalıştım. “Lanre kahraman değildi.”

Espri yapıp yapmadığımı anlayamamış gibi bana tuhaf tuhaf baktı.
“Ne?”

“Hikâyeyi baştan sona yanlış öğrenmişsin,” dedim. “Lanre bir canavardı. Bir haindi. Onu değiştirmelisin.”

Denna başını geriye atıp güldü. Ben ona katılmayınca da şaşırdı. “Sen ciddi misin?”

Başımı salladım.

Yüzü asıldı. Gözleri kısıldı ve ağzı ince bir çizgi halini aldı. “Şaka yapıyor olmalısın.” Dudakları kısa bir süreliğine sessizce oynadı, derken başını iki yana salladı. “Ama öylesi çok saçma olur. Lanre kahramanlıktan çıkarsa hikâyeye bozulur.”

“Konu bir hikâyeyi neyin iyi yaptığı değil,” dedim. “Konu neyin doğru olduğu.”

“Doğru mu?” Hayret dolu gözlerle bana bakakaldı. “Bu eski bir halk masalı. Bahsi geçen yerlerin hiçbirisi gerçek değil. İnsanlar da. Bu yaptığın Tenekeci Tanner’a yeni bir dize uydurdum diye beni suçlaman gibi bir şey.”

Sözcüklerin bir baca ateşi gibi hararetle boğazımdan yükseldiğini hissedebiliyordum. Sertçe yutkunarak onları bastırdım. “Bazı hikâyeler sadece hikâyedir,” diye doğruladım. “Ama bu değil. Senin suçun yok. Bunu bilmen mümkün-”

“Ah, çok teşekkür ederim,” dedi buruk bir sesle. “Bunda suçum olmaması beni öyle sevindirdi ki.”

“İyi,” dedim sertçe. “Suç sende. Daha fazla araştırma yapmalıydın.”

“Ne kadar araştırma yaptığımı nereden biliyorsun?” diye sordu. “En ufak bir fikrin bile yok! Bu hikâyenin parçalarını bulana dek tüm dünyayı dolaştım!”

Babam da aynı şeyi yapmıştı. Lanre hakkında bir şarkı yazmaya başlamış, fakat araştırmaları onu Chandrialılara yönlendirmişti. Unutulmuş hikâyelerin peşinden koşarak ve geçmişe gömülü söylentileri kazarak yıllarca uğraşmıştı. Şarkısının onlar hakkında gerçeği söylemesini istemişti ve Chandrialılar da buna bir son vermek için tüm kumpanyayı öldürmüşlerdi.

Gözümü çimlere dikerek bunca zamandır sakladığım sırrı düşündüm. Kan ve yanık saç kokusunu düşündüm. Pas tutan metalleri, mavi ateşleri ve ebeveynlerimin bir kenara atılmış cesetlerini düşündüm. Bu kadar büyük ve korkunç bir şeyi nasıl açıklayabilirdim? Anlatmaya nereden

başlayabilirdim? Bir kaya kadar kocaman olan sırrımın ağırlığı içimi eziyordu.

“Hikâyenin benim duyduğum versiyonunda,” dedim, sırrın kenarından geçerek, “Lanre yaptıklarından sonra Chandrialılardan biri olup çıktı. Dikkatli davranmalısın. Bazı hikâyeler tehlikelidir.”

Denna beni uzun uzun süzdü. “Chandrialılar mı?” dedi hayretle. Sonra bir kahkaha attı. Bu her zamanki neşeli gülüşü değildi. Bu seferki sert ve alaycıydı. “Sen ne biçim bir çocuksun böyle?”

Sözlerimin ne kadar çocuksu olduğunu çok iyi biliyordum. Utançtan yüzümün kızardığını, bütün vücudumu ter bastığını hissettim. Konuşmak için ağzımı açarken sanki bir fırının kapısını açıyordum. “*Ben mi* çocuk gibiyim?” dedim hiddetle. “Sen bu işlerden ne anlarsın, senin gibi...” *Fahişe* sözcüğünü bağırmamak için dilimi ısırdım.

“Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?” diye sordu Denna. “Üniversite’ye gittiğin için başkalarından-”

“Sinirlenmek için bahane aramayı kes de beni dinle!” diye çıkıştım. Sözcükler ağzımdan erimiş metal gibi döküldü. “Küçük bir kız gibi şımarıklık ediyorsun!”

“Sakın benimle öyle konuşayım deme.” Bir parmağını bana doğrulttu. “Bana akıllı bir karış havada bir köylü kızımıymışım gibi hitap etme. Senin o pek kıymetli Üniversite’nde öğretilmeyen şeyler biliyorum! Gizli şeyler! Ben aptal değilim!”

“Ama aptal gibi davranıyorsun!” O kadar yüksek bir sesle bağırdım ki kelimeler boğazımı acıttı. “Beni dinleyecek kadar çeneni kapatmıyorsun! Sana yardımcı olmaya çalışıyorum!”

Denna buz gibi bir sessizliğin ortasında oturdu. Gözleri sert ve amansız bakıyordu. “O yüzden böyle konuşuyorsun, değil mi?” dedi soğuk bir sesle. Saçlarında gezinen parmakları duyduğu öfkeyle kaskatıydı. Örgülerini çözdü, saçlarını düzeltti, sonra da dalgın bir edayla onları başka bir şekilde bağladı. “Yardımlarını reddetmemden nefret ediyorsun. En ufağına kadar hayatımdaki her sorunu çözmene izin vermiyor olmama katlanamıyorsun.”

“Eh, belki birinin sahiden de hayatını düzene sokması gerekiyordu,” diye karşılık verdim. “Şimdiye dek onu karmakarışık etmeyi başardın, öyle değil mi?”

Öfke dolu gözlerle hareketsizce oturmayı sürdürdü. “Hayatım hakkında herhangi bir şey bildiğini de nereden çıkardın?”

“Aynı yatakta dört gece üst üste uyuyamayacak kadar insanlara güvenmekten korktuğumu biliyorum,” dedim, artık ağzımdan çıkanı kulağım duymadan. Sinirimden sözcükler bir yaradan akan kan misali ağzımdan akıyordu. “Tüm hayatını geçtiğin köprüleri arkandan yakarak yaşadığını da biliyorum. Sorunlarını kaçarak çözüyorsun ve-”

“Nasihatlerinin bir işe yaradığını mı sanıyorsun?” diye patladı Denna. “Yarım sene evvel açlıktan ağzın kokuyordu. Saçların keçe gibiydi ve eski püskü üç gömlektan başka bir şeye sahip değildin. Hem Imre’nin yüz kilometre çevresinde yanıyor olsan üstüne işeyecek bir soylu bile yok. Bir hami bulabilme fırsatı için bin beş yüz kilometre yol tepmek zorunda kaldın.”

Üç gömleğimden bahsedince utançtan yüzümü ateş bastı ve öfkem tekrar kabardı. “Tabii canım, haklısın,” diye iğneledim. “Senin durumun benimkinden çok daha iyi. Eminim ki hamin seve seve senin üstüne işeyip-”

“Hah, işte şimdi asıl meseleye geliyoruz,” dedi Denna, ellerini hızla havaya kaldırarak. “Hamimden hoşlanmıyorsun, çünkü daha iyisini bulamıyorsun. Şarkımı sevmiyorsun, çünkü bildiklerine benzemiyor.” Sert ve asabi bir hareketle lavta kutusuna uzandı. “Diğerlerinden hiç farkın yok.”

“Sana yardım etmeye çalışıyorum!”

“Beni onarmaya çalışıyorsun,” dedi Denna soğuk bir üslupla. “Beni satın almaya, hayatımı bir düzene sokmaya çalışıyorsun. Evcil hayvanınmışım, sadık köpeğimmişim gibi beni hep yanında tutmak istiyorsun.”

“Seni asla bir köpek olarak görmem,” dedim, kocaman ve sahte bir sırıtışla. “Bir köpek söz dinlemeyi bilir. Bir köpek kendisine yardım etmeye çalışan eli ısırmayacak kadar makuldür.”

Bu söz üzerine atışmamız iyice çığırından çıktı.

Öykümün bu kısmında içimden yalan konuşmak geliyor. Bu lafları kontrolsüz bir öfkeyle ettiğimi, cinayete kurban giden ailemin anısının beni ıstıraba boğduğunu, ağzımda erik ve hindistan cevizi tadı aldığımı söylemek isterdim. Böylece bir bahanem olurdu...

Fakat o sözcükler bana aitti. Sonuçta onları ben söylemişim. Sadece ben.

Benzer şekilde tepki veren Denna da benim kadar kırgın, sinirli ve sivri dilliydi. İkimiz de gurur ve öfke doluyduk. İkimiz de gençliğin verdiği o sarsılmaz güvenle kendimizden emindik. Başka türlü asla etmeyeceğimiz laflar ettik ve oradan ayrılırken beraber değildik.

Hiddetim eriyik bir demir külçesi kadar sıcak ve acıydı. Severen'e yürürken göğsümü kavurdu. Şehri katederken ve asansörlerin orada beklerken beni dağladı. Maer'in sarayına doğru sert adımlarla yürürken ve dairemin kapısını arkamdan çarparak kapatırken için için yandı.

Sadece saatler sonra sözlerimden pişmanlık duyacak kadar sakinleşebildim. Denna'ya neler söylemem gerektiğini düşündüm. Ona kumpanyamın nasıl öldürüldüğünden bahsedebilir, Chandrialıları anlatabilirdim.

Ona bir mektup yazmaya karar verdim. Kulağa ne kadar aptalca veya inanılmaz gelirse gelsin her şeyi anlatacaktım. Kalem ve mürekkep çıkartıp yazı masasının üstüne kaliteli bir beyaz kâğıt koydum.

Kalemimi mürekkebe daldırıp nereden başlayacağımı düşündüm.

Ebeveynlerim ben on bir yaşındayken öldürülmüştü. Bu öyle büyük ve dehşet verici bir olaydı ki neredeyse aklımı kaçırmıştım. Aradan geçen yıllarda o olaydan tek bir kişiye bile bahsetmemiştim. Hatta boş bir odaya bile fısıldamamıştım. Ona o kadar uzun zamandır o kadar sıkı sarılıyordum ki, onu düşünmeye cesaret ettiğimde göğsüme baskı yapıyor, nefes almamı engelliyordu.

Kalemimi tekrar mürekkebe daldırdım, fakat aklıma hiçbir sözcük gelmedi. Alkolün içimdeki sırrı gevşetebileceğini düşünerek bir şişe şarap açtım. Belki de parmaklarımı geçirecek bir boşluk bulabilir, böylece üzerindeki kapağı kaldırabilirdim. Oda etrafımda dönmeye başlayana ve kalemin ucundaki mürekkep kuruyana dek içtim.

Saatler sonra önümdeki sayfa hâlâ boştu. Hiddet ve hüsrarla yumruğumu masaya öyle sert vurdum ki elim kanadı. İşte bir sır bu kadar ağırlaşabilir. Kanın mürekkepten daha kolay akmasını sağlayabilir.

Yetmiş Dördüncü Bölüm

Söylentiler

Denna'yla kavga etmemin ertesi günü, öğleden sonra geç saatlerde uyandım. Bariz sebeplerden dolayı kendimi perişan hissediyordum. Karnımı doyurup yıkandım, fakat gururum beni Denna'yı aramak için Aşağı Severen'e inmekten alıkoydu. Bredon'a bir yüzük gönderdim, fakat ulak onun saraya hâlâ dönmediği haberiyle geri geldi.

Ben de bir şişe şarap açıp odamda yavaş yavaş biriken hikâye yığnını gözden geçirdim. Bunların çoğu skandal niteliğindeki haset dolu yazılardı. Fakat dar kafalı hasislikleri ruh halime uyuyor ve bana kendi sefaletimi unutturuyordu.

Böylece rahmetli Kompte Banbride'in tüberkülozdan değil şehvetli bir seyis yamağından kapıldığı frengiden öldüğünü öğrendim. Lord Veston gizliden gizliye Denner reçinesi müptelasıydı ve kralın yolunu onarmak için kullanması gereken paraları bu alışkanlığına harcıyordu.

En küçük kızı bir genelevde bulununca skandal çıkmasını önlemek için Baron Eshek pek çok yetkiliye rüşvet vermişti. Aslında bu hikâyenin iki versiyonu vardı. Kız birinde satıyor, diğerindeyse alıyordu. Bu bilgiyi ileride kullanmak üzere aklımın bir köşesine yazdım.

İkinci şişeye başladığım esnada genç Netalia Kilipsiz'in bir gezgin oyuncu kumpanyasına katılarak evden kaçmış olduğunu öğrendim. Ebeveynleri elbette onu evlatlıktan reddetmişlerdi ve Kilipsiz topraklarının yegâne vârisi Meluan olup çıkmıştı. Bu Meluan'ın Ruhlara yönelik nefretini açıklıyor ve benim Edema kanımı Severen'de duyurmadığıma daha da sevindiriyordu.

Cormisant dükünün kafayı çektiğinde öfkeye kapıldığını, kendi karısı, oğlu ve bazı misafirleri de dahil yakınlarda her kimi bulduysa evire çevire

dövdüğünü anlatan üç farklı hikâye vardı. Kral ile kraliçenin kendi özel bahçelerinde nasıl ahlaksızca seks âlemleri düzenledikleri ve bunu saray erkânından sakladıklarını anlatan kısa bir varsayım da mevcuttu.

Kâğıtlarda Bredon'un bile adı geçmekteydi. Kuzeydeki köşkünün dışında yer alan تنها korulukta pagan ayinleri gerçekleştirdiği söyleniyordu. Ayinler öyle abartılı ve titiz bir detaylılıkla yazılmıştı ki eski bir Atur romantizm öyküsünden kopyalanıp kopyalanmadıklarını merak ettim.

Akşamüstünün ilerleyen saatlerine kadar okumayı sürdürdüm. Şişedeki şarap bittiğinde henüz hikâye yığınının yarısındaydım. Tam bir şişe daha getirmesi için ulak gönderecektim ki Alveron'un gizli geçitten daireme girdiğini gösteren o hafif hava akımını işittim.

Odaya girdiğinde şaşırılmış gibi yaptım, “İyi akşamlar ekselansları,” dedim ayağa kalkarak.

“İstersen oturabilirsin,” dedi kısaca.

Maer söz konusu olduğunda resmiyetten yana hata yapmanın daha iyi olduğunu öğrendiğimden saygılı davranarak ayakta kaldım.

“Hanımefendiyle aranız nasıl?” diye sordum. Aslında Stapes'in heyecanlı dedikoduları sayesinde ilişkilerinin mutlu sona yaklaşmakta olduğunu biliyordum.

“Bugün birbirimize resmen bağlılık yemini ettik,” dedi dalgın bir edayla. “Kâğıtlar falan imzaladık. İş bitti.”

“Sözlerimi mazur görürseniz ekselansları, pek de hoşnut bir haliniz yok.”

Buruk bir tebessüm etti. “Herhalde son zamanlarda yollarda yaşanan sorunları duymuşsundur.”

“Sadece söylentileri ekselansları.”

Öfkeyle homurdandı. “Ben de o söylentilerin yayılmaması için uğraşıyorum. Birileri vergi toplayıcılarımı kuzey yolunda pusuya düşürüyor.”

İşte bu ciddi bir meseleydi. “Toplayıcılarınızı mı ekselansları?” diye sordum, çoğul ekine vurgu yaparak. “Ne kadar paranız çalındı?”

Maer bana sorunun münasebetsizliğini gösteren sert bir bakış attı. “Yeteri kadar. Yeterinden de fazlası. Bu kaybolan dördüncü görevlim. Kuzey vergilerimin yarıdan fazlası haydutların eline düştü.” Bana ciddi gözlerle baktı. “Biliyorsun, Kilipsiz toprakları da kuzeyde.”

“Kilipsizlerin vergi toplayıcılarınızı öldürdüğünü düşünüyorsunuz?”

Bunu duyunca afalladı. “Ne? Hayır hayır. Sebep Eld’deki haydutlar.”

Utançtan biraz yüzüm kızardı. “Devriye yolladınız mı ekselansları?”

“Elbette yolladım,” diye çıkıştı. “Hem de bir düzine. Tek bir kamp ateşi bile bulamadılar.” Duraksayıp bana baktı. “Muhafızlarımdan birinin onlarla işbirliği içerisinde olduğundan kuşkulaniyorum.” Yüz ifadesi ciddiydi.

“Herhalde ekselansları toplayıcılara refakatçi vermiştir?”

“Kişi başı iki adam,” dedi. “Bir düzine muhafızın yerine yenilerini koymanın kaç patladığını biliyor musun? Zırhlar, silahlar, atlar?” İç geçirdi. “Üstüne üstlük çalınan vergiler kısmen benim. Geri kalanı krala ait.”

Başımı anlayışla salladım. “Kral bu durumdan memnun olmasa gerek.”

Alveron hor görürcesine elini salladı. “Ah, Roderic ne olursa olsun parasını alacak. Beni kendi vergisinden bizzat sorumlu tutuyor. Ben de bu yüzden adamlarımı tekrar gönderip majestelerinin payını ikinci defa toplatmak zorunda kalıyorum.”

“Herhalde bu durum çoğu kimsenin hoşuna gitmiyordur,” dedim.

“Gitmiyor.” Aşırı kabarık bir koltuğa oturdu ve yüzünü bitkince ovuşturdu. “Bu konu yüzünden aklımı kaçırmak üzereyim. Kendi yollarımı bile güvende tutamadığımı öğrenirse Meluan ne düşünür?”

Ben de karşısına oturdum. “Peki ya Dagon?” diye sordum. “O haydutları bulamaz mı?”

Alveron kısa, neşesiz bir kahkaha attı. “Ah, Dagon onları öyle bir bulur ki. On güne kalmadan kellerini mızraklara geçirir.”

“Öyleyse niye onu göndermiyorsunuz?” diye şaşırarak sordum.

“Çünkü Dagon her işi tam yapar. Haydutları bulmak için bir düzine köyü yerle bir eder ve Eld’in bin dönümünü ateşe verir.” Başını ciddiyetle iki yana salladı. “Onun bu vazifeye uygun olduğunu düşünseydim bile şu anda Caudicus’u arıyor. Zaten Eld’de sihir kullanıldığından kuşkulaniyorum ve bu durum Dagon’un yetenekleri dışında kalıyor.”

Kullanılan yegâne sihrin yarım düzine sağlam Modeg uzunyayı olduğundan kuşkulandım. Fakat kolaylıkla anlam veremedikleri bir şeyle karşılaştıklarında sihir diye haykırmak insanların doğasında vardır: bilhassa da Vintas’ta.

Alveron sandalyesinde öne doğru eğildi. “Bu konuda senden yardım alabilir miyim?”

Buna verilebilecek tek bir cevap vardı. “Elbette ekselansları.”

“Ormancılıktan anlar mısınız?”

“Çocukluğumda bir avcıdan ders görmüştüm,” dedim abartarak. Herhalde vergi toplayıcılarını nasıl daha iyi koruyabileceği konusunda tavsiye isteyecekti. “Bir insanın izini sürmeye ve kendimi saklamaya yetecek kadar bilgi sahibiyim.”

Alveron bunu duyunca bir kaşını kaldırdı. “Sahi mi? Bakıyorum da çok yönlü bir eğitim almışsın.”

“İlginç bir yaşantım oldu ekselansları.” İçtiğim bir şişe şarap beni normalden daha cesur kıldırdığı için ekledim: “Haydut sorununuzu çözmenize faydası dokunabilecek bir iki fikrim var.”

Alveron sandalyesinde öne doğru eğildi. “Söyle bakalım.”

“Gizemcilikten yararlanarak adamlarınız için bir koruma aygıtı yapabilirim.” Sağ elimin uzun parmaklarını oynatırken yeterince esrarengiz göründüğümü umuyordum. Aklımdan bazı hesaplar yaptım ve yalnızca Caudicus’un kulesindeki teçhizatı kullanarak bir oktutarı ne kadar zamanda hazırlayabileceğini düşündüm.

Alveron düşünceli bir edayla başını salladı. “Sadece vergi toplayıcılarımla güvenliğinden endişe etseydim o kadar yeterli olabilirdi. Fakat kralın yolu ticaretin ana damarlarından biridir. Benim asıl o haydutlardan kurtulmam gerekiyor.”

“Madem öyle,” dedim, “ormanda sessiz sedasız yol almayı bilen küçük bir grup toplardım. Böyle bir grup sizin şu haydutları bulmakta zorlanmayacaktır. Bulduğu zaman da yakalanmaları için muhafızlarınızı göndermeniz çocuk oyuncağı olur.”

“Onları pusuya düşürüp öldürmek daha da kolay olmaz mı?” dedi Alveron yavaşça, tepkimi ölçer gibi.

“Olur tabii,” diye itiraf ettim. “Yasaların koruyucusu olarak siz ekselansları daha iyi bilirsiniz.”

“Haydutluğun cezası ölümdür. Özellikle de kralın yolunda,” dedi Alveron kesin bir dille. “Bu ceza sana ağır geliyor mu?”

“Tam aksine,” dedim, doğrudan gözlerinin içine bakarak. “Güvenli yollar uygarlığın kemikleridir.”

Alveron ani bir tebessümle beni şaşırttı. “Planın tam da benimki gibi. Önerdiğin şeyi yapmak için bir grup fedai topladım. Haydutları kimin uyardığını bilmediğim için gizlice hareket etmem gerekti. Fakat hemen yarın yola çıkmaya hazır dört adamım var: bir iz sürücü, ormandan anlayan iki kiralık asker ve bir Adem fedaisi. Üstelik sonuncusu hiç de ucuza gelmedi.”

Başımı tebrik mahiyetinde salladım. “Planınız benim kurabileceğimden daha iyi ekselansları. Yardımına ihtiyacınız varmış gibi gözüküyor.”

“Tam tersine,” dedi. “Bana onlara liderlik edecek akli başında biri lazım.” İmalı bir bakış attı. “Sihirden anlayan biri. Güvenebileceğim biri.”

İçime bir kurt düştü.

Alveron sıcak bir tebessüm ederek doğruldu. “Şimdiye dek bana iki kez tüm beklentilerimin üzerinde hizmet ettin. ‘Üçüncü sefer hepsinin bedelini öder,’ lafını bilir misin?”

Bu soruya da verilebilecek tek bir makul cevap vardı. “Evet ekselansları.”

Alveron beni dairesine götürdü ve adamlarının kaybolduğu kırsal kesimi gösteren haritaları inceledik. Kralın yolunun uzun bir parçası Eld’den geçiyordu. Vintas henüz birbiriyle didişen bir avuç deniz kralından ibaretken bile bu bölge eski sayılırdı. Gideceğimiz mekân yüz otuz kilometreden biraz daha uzaktı. Hızlı yürürsek oraya dört günde varabilirdik.

Stapes bana yeni bir seyahat heybesi verdi ve ben de onun içini doldurabildiğim kadar iyi doldurdum. Gardırobumdaki en pratik kullanımlı giysilerden birkaç tane aldım, ama onlar bile yolculuktan ziyade baloya daha uygundu. Son bir dönü içerisinde Caudicus’un laboratuvarından bir şeyler aşırımtım. Yine de elimde olmayan birkaç hayati eşyanın listesini Stapes’e vermem gerekti. Stapes bunları bir bakkaldan bile daha çabuk temin etti.

Nihayet, en çaresiz ve it kopuk insanlar hariç herkesin yatakta olduğu bir saatte, Alveron bana içinde yüz gümüş kırık bulunan bir kese verdi. “Aslında işlerimi böyle karman çorman halletmem,” dedi. “Normalde vatandaşları sana yardım etmekle yükümlü kılacak bir ilam yazardım.” İçini çekti. “Fakat yolculuğun sırasında öyle bir şeye başvurman, trompet çalarak gelişini duyurmandan farksız olur.”

Başımı salladım. “Haydutlar muhafızlarınız arasına bir casus sokabilecek kadar akıllıysalar yerel halkla da irtibatta olduklarını farz etmekte fayda var ekselansları.”

“Yerel halkın *ta kendisi* bile olabilirler,” dedi Alveron karamsar bir edayla.

Stapes, Maer’in daireme girmekte kullandığı gizli geçit vasıtasıyla beni saraydan çıkardı. Elindeki üstü örtülü bir hırsız feneriyle beni bir dizi

dolambaçlı koridordan geçirdi, sonra Sarp'ın kayalarına oyulmuş uzun, karanlık bir merdivenden indirdi.

Nihayet kendimi Aşağı Severen'deki terk edilmiş bir dükkânın soğuk mahzeninde yapayalnız buldum. O sırada kentin uzun zaman evvel yangında mahvolmuş bölümündeydim ve binanın geride kalmış birkaç çatı kirişi şafağın ilk ışıklarında kapkara kemikler gibi uzanıyordu.

Yanmış bir kabuktan farksız olan binadan çıktım. Yukarıda Maer'in Sarp'ın ucuna tünemiş sarayı yırtıcı bir kuşu andırıyordu.

Zorla askere alınmaktan hiç mi hiç hoşlanmayarak yere tükürdüm. Gözlerim uykusuz geçen gece ve Sarp'ın dolambaçlı taş tünellerinde yaptığım yolculuk yüzünden yanıyordu. İçmiş olduğum şarabın da faydası olduğu söylenemezdi. Son bir iki saat içerisinde kendimi yavaş aralıklarla giderek daha az sarhoş ve daha çok akşamdan kalma hissetmekteydim. Daha önce bu süreci başından sonuna dek uyanık halde atlattığım hiç olmamıştı ve bundan hiç keyif almıyordum. Alveron ile Stapes'in önündeyken kendime çekidüzen verebilmişim, fakat işin aslı midemde bir ekşilik vardı ve kafam bulanıktı.

Şafak öncesinin serin havası beni bir nebze ayılttı ve daha yüz adım bile atmadan Stapes'e verdiğim listede unuttuğum bazı şeyleri hatırlamaya başladım. Şarap o konuda da bana fayda sağlamamıştı. Kav kutum, tuzum, bıçağım yoktu...

Lavtam. O gevşek burgu onarıldıktan sonra onu lavta ustasından almamıştım. Maer adına ne kadar zaman haydut peşinde koşmam gerekeceğini kim bilebilirdi? Lavtam terk edilmiş farz edilmeden evvel ne kadar zaman geçmesi gerekirdi?

Yolumu üç kilometre uzatmama karşın lavta ustasının dükkânını buldum. Dükkân karanlık ve hareketsizdi. Kapıya boş yere vurup durdum. Sonra, kısa süreli kararsızlığı takiben camı kırıp içeri girdim ve lavtamı çaldım. Tabii lavta daha en başından benim olduğu ve onanmın parasını peşin ödediğim için yaptığımı pek de hırsızlık denemezdi.

Bir duvarı tırmanmam, bir pencereyi dışarıdan zorlamam ve maymuncukla iki kilit açmam gerekti. Aslında bunlar benim için basit şeylerdi, fakat uykusuz ve sarhoş olduğum düşünülürse damdan düşüp boynumu kırmadığım için şanslı sayılırdım. Yine de kalbimin güm güm atmasına sebep olan gevşek bir kiremit haricinde işler yaver gitti ve yirmi dakika sonra tekrar yola koyuldum.

Alveron'un topladığı dört kiralık asker beni Severen'in üç kilometre kuzeyindeki bir tavernada bekliyordu. Kısa bir tanışma faslının akabinde hemen yola çıkarak kralın yolunda kuzeye yöneldik.

Kafam öyle bulanıktı ki bazı şeyleri düşünmeye başlamadan önce Severen'den kilometrelerce uzaklaşmam gerekti. Ancak o zaman Maer'in bana geçen gece tamamen dürüst davranmamış olabileceğini akıl edebildim.

Bir haydut çetesini ortadan kaldırmak için bir avuç iz sürücüyü yabancı bir ormanda idare etmeye en uygun kişi sahiden ben miydim? Maer cidden bana bu kadar değer veriyor muydu?

Hayır. Tabii ki hayır. Söyledikleri gururumu okşamışsa da doğru değildi. Maer'in bundan çok daha iyi kaynaklara erişme imkânı vardı. Herhalde artık Leydi Kilipsiz'i elde ettiği için tatlı dilli yardımcısını ayakaltından çekmek istemişti. Bunun farkına daha önce varmayarak aptallık etmiştim.

Maer benden kurtulmak için beni olmadık bir işe koşmuştu. Bir ay boyunca Eld'in gür ormanlarında boş yere dolanıp durmamı, sonra da elim boş dönmemi bekliyordu. Verdiği kese de artık anlam kazanmıştı. Yüz kırık bizi bir ay boyunca idare ederdi. Sonra para bitince Severen'e dönmek zorunda kalacaktım. Maer de hayal kırıklığıyla cıkcıklayacaktı ve şimdiye kadar hak ettiğim lütufların bir kısmını silmek için başarısızlığımı bahane edecekti.

Öte yandan şansım yaver gider de haydutları bulursam onun için daha bile iyi olacaktı. Bu tam da Maer'in kuracağı türden bir plandı. Ne olursa olsun istediğini elde edecekti.

Çok sinir bozucuydu. Fakat Severen'e geri gidip de ondan hesap soracak halim yoktu. Görevi kabul ettiğime göre artık durumdan en iyi şekilde yararlanmaktan başka bir şey yapamazdım.

Kuzeye doğru başım zonklayarak ve ağzım kuruyarak yürürken Maer'i bir kere daha şaşırtmaya karar verdim. Haydutlarını bulacaktım.

Böylece üçüncü sefer hepsinin bedelini ödeyecek, Maer Alveron bana tam anlamıyla borçlu kalacaktı.

Yetmiş Beşinci Bölüm

Oyuncular

Yürüyüşün sonraki birkaç saati boyunca Alveron'un beni aynı eyere oturttuğu adamları tanımak için elimden geleni yaptım. Tabii lafın gelişi konuşuyorum, zira gruptakilerden biri kadındı ve beşimiz de yayaydık.

Ömrümde tanıdığım ilk Adem askeri olduğu için dikkatimi ilk çeken ve onu en uzun süre üstünde tutan Tempi'ydi. Tempi beklediğim gibi ürkütücü, sert bakışlı bir katil olmayıp alelade görünümlüydü. Ne çok uzundu, ne de iri yapılı. Saçları da teni gibi açık renkliydi ve gözleri soluk griydi. Yüz ifadesi yeni bir kâğıt kadar boştu. Tuhaf bir şekilde boş. *Özellikle* boş.

Adem fedailerinin bir tür nişan olarak kan kırmızı giysiler giydiklerini biliyordum. Tempi'nin kıyafeti beklediğimden değişik çıktı. Gömleği bir düzine yumuşak deri kayışla gövdesini sıkı sıkıya sarıyordu. Pantolonu da kalçadan, baldırdan ve dizlerden sıkıca kemerlenmişti. Her şey aynı parlak kan kırmızıya boyalıydı ve bir beyefendinin eldiveni gibi üzerine tam oturuyordu.

Hava ısındıkça terlemeye başladığını fark ettim. Fırtınaduvarı'nın serin, seyrek havasında yaşadıktan sonra buralar ona fazlasıyla sıcak geliyor olmalıydı. Öğleden bir saat önce deri kayışlarını gevşettiği gömleğini çıkardı ve onunla hem yüzündeki hem de kollarındaki teri sildi. Kralın anayolunda belden yukarısı çıplak yürümesine rağmen azıcık bile utanmış gözüküyordu.

Tempi'nin cildi o kadar solgundu ki neredeyse krem rengiydi. Vücudu bir tazıninki gibi ince ve esnekti. Hareket ettikçe derisinin altındaki kaslar hayvansı bir zarafetle oynuyordu. Ona aval aval bakmamaya çalıştım, fakat gözlerimi kollarındaki, göğsündeki ve sırtındaki ince, solgun yara izlerinden alamıyordum.

Tempi sıcaktan yakınmak için tek kelime bile etmedi. Aslında o söz konusu olduğunda sözcükler ender şeylerdi ve çoğu soruya başını aşağı yukarı yahut sağa sola sallayarak cevap veriyordu. Benimki gibi bir seyahat heybesi taşımaktaydı ve yıldırııcılıktan çok uzak olan kılıcı kısa ve bayağı görünmekteydi.

Dedan ondan bir adamın diğerinden olabileceği kadar farklıydı. Uzun boyluydu, geniş omuzluydu ve gerek göğsü gerekse ensesi kalındı. Ağır bir kılıç ile uzun bir bıçak taşıyordu; kaynatılmış deriden yapılma, kapı çalar gibi çalmabilecek kadar sert ve sıkça onarılmış uyumsuz bir zırh takımı giymişti. Eğer bir kervan muhafızı gördüyseniz Dedan'ı veya en azından aynı kumaştan kesilmiş birini de görmüşsünüz demektir.

En çok o yiyor, en çok o şikâyet ediyor ve en çok o küfrediyordu. Ayrıca bir keçiden daha inatçıydı. Ama hakkını vermek gerekirse tavırları dostaneydi ve kolayca gülüyordu. Davranışlarını ve cüssesini esas alarak ona aptal gözüyle bakasım geliyorsa da, kullanma zahmetine girdiği zaman hızlı çalışan bir aklı vardı.

Kadın bir fedai olan Hespe, bazılarının sandığı kadar az bulunur bir yaratık değildi. Görünüm ve donanım olarak Dedan'ın tıpatıp kopyası gibiydi. Deri zırhı, ağır kılıcı, biraz yıpranmış ve dünyadan haberdar tavırları hep aynıydı. Geniş omuzlara, güçlü ellere ve tuğla gibi bir çenesi olan mağrur bir surata sahipti. Güzel sarı saçları olsa da, bunlar bir erkeğe yakışacak şekilde kısa kesilmişti.

Fakat onu Dedan'ın dişi versiyonu olarak görmek yanlıştı. Dedan'ın atıp tuttuğu yerde o vakurdu. Ve Dedan öfkeli olmadığı zamanlarda gevşek davranırken Hespe'nin sürekli birilerinin ona sorun çıkarmasını bekler gibi sert bir havası vardı.

Marten, yani iz sürücümüz en yaşlımızdı. Üzerindeki az miktarda deri, Dedan'ın yahut Hespe'ninkinden daha yumuşak ve bakımlıydı. Uzun bir taneye ilaveten kısa bir bıçak ve bir avcı yayı taşıyordu.

Ormanlarına baktığı baronetle ters düşmeden önce avcılık yapmıştı Marten. Fedailik ona kıyasla daha kötü bir işti, fakat hiç değilse karnını doyuruyordu. Fiziksel anlamda Dedan veya Hespe kadar göz korkutucu olmamasına rağmen yay konusundaki becerisi onu değerli kılmaktaydı.

Üçü birkaç ay evvel pek de sıkı olmayan bir ortaklık kurmuştu ve o zamandan beri bir grup olarak çalışıyorlardı. Marten bana Maer için başka işler de yapmış olduklarını söyledi. Bunlardan sonuncusu, Tinue civarındaki bazı bölgelerin keşfiydi.

Bu göreve Marten'in liderlik etmesi gerektiğini anlamam on dakikamı aldı. Hepimizin toplamından daha fazla ormancılık bilgisine sahipti ve birkaç kez ödül karşılığı adam avlamışlığı vardı. Bundan ona bahsettiğim zaman başını iki yana sallayıp gülümsemiş, bana bir şeyi yapabilmekle yapmak istemenin birbirinden çok farklı olduğunu söylemişti.

Grubun son üyesi bendim: korkusuz lider. Maer'in tanıtım mektubu beni 'iyi eğitilmiş ve farklı ama faydalı becerilere sahip zeki bir genç adam' olarak tarif etmişti. Bunlar tamamıyla doğru olmasına karşın beni dünyadaki en işe yaramaz saray züppesi olarak da gösteriyordu.

Onlardan çok daha genç olmamın ve bir yolculuktan ziyade bir yemek davetine uygun giyinmemin de bu duruma faydası dokunmuyordu. Lavtamdan ve Maer'in para kesesinden başka bir şey taşı mıyordum. Kılıcım, bıçağım ve zırhım yoktu.

Herhalde bana bir anlam veremediklerini söylesem yanı lmış olmam.

Güneşin batmasına bir saat kala, yolda bir tenekeciyle karşılaştık. Adam bir parça i ple kemerlediği kahverengi bir cüppe giymişti. Bir arabası yoktu, fakat peşi sıra çektiği eşiği ıvır zıvır dolu bohçalarla öylesine yüklüydü ki hayvancağ ız bir mantara benziyordu.

Adam bize doğru ağır ağır yaklaşı rken şarkı söylemekteydi.

*Onaracak bir şey yoksa ve hiçbir şeye bakamayacaksa
Yine de bilge bir adam bilir para harcamayı uygun zamanda.
Çıkar güneşin keyfini,
Ama iyi hissediyorsan bile kendini,
Şimdi durmazsan için dolar pişmanlıkla.
Biraz alışveriş yapmak,
Ve yağmurlu günler için hazırlanmak
Daha iyidir tenekeci aramaktan, sırlıklam olduğunda.*

Gülüp alkışladım. Gerçek gezgin tenekeçiler az bulunur insanlardır ve biriyle karşılaşmak beni hep sevindirmiştir. Annem bana onların talih getirdiğini söylerdi ve babam da taşıdıkları haberler için onlara değer verirdi. Bazı eşyalara çok ihtiyacım olması bu karşılaşmayı daha da hoş kılıyordu.

“Hey, Tenekeci,” dedi Dedan gülümseyerek. “Bana ateş ve biraz içki lazım. Bir hana rastlamamıza daha ne kadar var?”

Tenekeci geldiği istikameti işaret etti. “Yürüyerek yirmi dakika ya var ya yok.” Dedan’ı şöyle bir süzdü. “Ama sakın bana hiçbir şeye ihtiyacın olmadığını söyleme,” diye payladı onu. “Herkesin bir şeye ihtiyacı vardır.”

Dedan başını kibarca iki yana salladı. “Kusura bakma Tenekeci. Kesem çok hafif.”

“Ya sen?” Tenekeci bu sefer de beni süzdü. “Sende bir şeyler isteyen bir delikanlının halini görüyorum.”

“Sahiden de birkaç şeye ihtiyacım var,” diye itiraf ettim. Diğerlerinin özlemle yola baktığını görünce onlara el salladım. “Siz gidin,” dedim. “Ben birkaç dakika sonra size yetişirim.”

Onlar uzaklaşırken tenekeci sırtarak ellerini ovuşturdu. “Eh, aradığın nedir?”

“Öncelikle biraz tuz.”

“Ve onu içine koyacak bir kutu,” dedi adam, eşeğinin bohçalarını karıştırmaya başlayarak.

“Elinin altında varsa bir bıçak da işime yarar.”

“Hele hele kuzeye gidiyorsan,” dedi tenekeci hiç duraksamadan. “O taraftaki yollar tehlikelidir. Bıçaksız olmaz.”

“Sen bir sorun yaşadın mı?” diye sordum, haydutları bulmamıza yardımı dokunabilecek bir şeyler bilmesini umarak.

“Ah, hayır,” dedi elini bir bohçaya daldırırken. “Durum insanların bir tenekeciye dokunmayı akıllarından geçirecekleri kadar kötü değil. Yine de yolun o kısmı fena.” Deri bir kının içinde duran uzun, dar bir bıçağı çıkarıp bana verdi. “Ramston çeliğidir.”

Bıçağı kınından çekip daha yakından baktım. Hakikaten Ramston çeliği idi. “Bu kadar güzel bir şeye ihtiyacım yok,” dedim onu geri vererek. “Bana günlük işlerde kullanılacak bir şey yeter. Çoğunlukla da yeme içme.”

“Ramston günlük işler için de iyidir,” dedi tenekeci, ellerimi geri iterek. “Bununla çalı çırpı kesebilir, sonra da istersen tıraş olabilirsin. Hiç körelmez.”

“Zor işler için kullanmam gerekebilir,” diye açıklık getirdim. “Ama Ramston kırılmandır.”

“Öyledir,” diye rahatça itiraf etti tenekeci. “Babam hep derdi: ‘Kırılana kadar sahip olabileceğin en iyi bıçak.’ Ama aynı şey diğer bıçaklar için de geçerlidir. Zaten elimdeki tek bıçak bu.”

İç geçirdim. Kazıklandım mı anlarım. “Bir de kav kutusu.”

Adam neredeyse ben cümlemi bitirmemişken bir tane çıkardı.

“Parmaklarında biraz mürekkep olduğu gözümünden kaçmadı.” Ellerimi işaret etti. “İyi kalite kâğıdım var. Kalem ve mürekkep de. Hiçbir şey bir şarkı düşünüp de onu yazamamaktan beter değildir.” İçinde kâğıt, kalemler ve mürekkep olan deri bir paket uzattı.

Maer’in kesesinin bu kadar masrafa dayanmayacağını bildiğim için başımı iki yana salladım. “Sanırım bir süre şarkı yazamayacağım Tenekeci.”

Adam elini indirmeden omuz silkti. “Öyleyse mektup yazarsın. Bir keresinde sevgilisine haber gönderebilmek için damarını kesen bir adam tanımıştım. Dramatik olduğu doğru. Sembolik olduğu kesin. Ama ayrıca ıstıraplı, pis ve epeyce de ürkünç. Artık nereye gitse yanında kalem ve mürekkep götürüyor.”

Tenekecinin sözleri Severen’den apar topar ayrılırken unuttuğum bir şeyi hatırlatınca betim benzim attı: Denna. Maer’in haydutlara dair sözleri, iki şişe sert şarap ve uykusuz bir gece Denna’yı aklımdan çıkarmıştı. O feci tartışmamızın ardından tek kelime bile etmeden çekip gitmiştim. Onunla o kadar zalimce konuşup ortadan kaybolduğum için kim bilir ne düşünürdü?

Severen’le aramda daha şimdiden bir günlük yolculuk mesafesi vardı. Sırf tekrar yola çıktığımı söylemek için yanına gidemezdim, değil mi? Biraz düşündüm. Hayır. Hem Denna’nın da tek kelime etmeden veya uyarıda bulunmadan çekip gittiği oluyordu. Herhalde ben de aynı şekilde davranırsam anlayış gösterirdi...

Aptal. Aptal. Aptal. Elimdeki nahoş seçeneklerden birinde karar kılmaya çalışırken kafamdan hep aynı düşünce geçmekteydi.

Tenekecinin eşeğinin *aaaiiii* diye sertçe kişnemesi beni kendime getirdi. “Severen’e mi gidiyorsun, Tenekeci?”

“Gitmekten ziyade içinden geçeceğim,” dedi. “Ama evet.”

“Göndermem gereken bir mektubu hatırladım. Onu sana versem belli bir hana teslim edebilir misin?”

Adam yavaşça başını salladı. “Edebilirim,” dedi. “Hele sana bir de kâğıt ve mürekkep lazımsa.” Gülümseyerek paketi sağa sola salladı.

Yüzümü ekşittim. “Lazım Tenekeci. Ama bütün bunlar bana kaç patlayacak?”

Adam eşyaları gözden geçirdi. “Bir kutu tuz: dört kırık. Bıçak: on beş kırık. Kâğıt, kalemler ve mürekkep: on sekiz kırık. Kav kutusu: üç kırık.”

“Ve teslimat,” dedim.

“Acil bir teslimat,” dedi tenekeci, biraz gülümseyerek. “Üstelik yüzündeki ifadeyi yanlış yorumlamıyorsam bir bayana.”

Başımı salladım.

“Tamam,” diyerek çenesini ovuşturdu. “Normalde otuz beş derdim ve sen ücreti otuza çekmeye çalışırken şöyle güzel bir pazarlık yapardık.”

Ücreti makuldü, özellikle de kaliteli kâğıt bulmanın zorluğu düşünülürse. Yine de istediği para Maer’in bana verdiğinin üçte biriydi. O paraya yiyecek, kalacak yer ve diğer malzemeler için ihtiyacımız vardı.

Ama ben bir şey söyleyemeden tenekeci konuşmasına devam etti. “Bu kadarının sana fazla geldiğini görebiliyorum,” dedi. “Ve umarım böyle söylediğim için beni bağışlarsın, ama üzerindeki pelerin pek güzelmiş. Takas yapmaya her zaman razıyım.”

Bordo renkli şahane pelerinimi gövdeme daha sıkı sardım. “Olabilir,” dedim, sesime sahte bir üzüntü katmama gerek kalmadan. “Ama o durumda pelerinsiz kalırım. Yağmur yağarsa halim ne olur?”

“Hiç sorun değil,” dedi tenekeci. Bir bohçanın içinden tortop bir kumaş çıkardı ve göreyim diye kaldırdı. Pelerin bir zamanlar siyahtı, fakat uzun bir kullanım ve pek çok yıkama sonucu yeşile çalan koyu bir renge bürünmüştü.

“Biraz eskiymiş,” dedim, sökük bir dikişe dokunmak için uzanarak.

“O kadar da değil,” dedi rahat bir tavırla, pelerini omuzlarıma sererek. “İyi oturdu. Rengi de yakıştı; gözlerini iyice açığa çıkarıyor. Zaten yollarda bu kadar çok haydut varken pek de hali vakti yerinde görünmek istemezsin, değil mi?”

İç geçirdim. “Karşılığında bana ne vereceksin?” diye sordum, pelerinimi ona uzatarak. “Bil ki bu daha bir aylık bile değil ve üstüne tek damla yağmur değmedi.”

Tenekeci ellerini yepyeni pelerinimde gezdirdi. “Hem de bir sürü cebi varmış!” dedi beğeniyle. “Ne güzel!”

Parmaklarımı tenekecinin pelerininin iyice incelmiş kumaşına dokundurdum. “yanına iğne iplik de eklersen pelerinim tüm bunlara karşılık senindir,” dedim ani bir ilhamla. “Ayrıca sana bir demir peni, bir bakır peni ve bir de gümüş peni veririm.”

Sırıttım. Aslında teklifim sadakadan farksızdı. Fakat masalarda hiçbir şeyden habersiz bir dul evladı şansını denemek için dünyayı gezmeden önce bir tenekeciyle yaptığı alışverişte hep bunu verirdi.

Tenekeci başını geriye atıp kahkahayı bastı. “Ben de tam onu önerecektim,” dedi ve pelerinimi koluna atıp elimi güzelce sıktı.

Kesemi karıştırarak bir demir metelik, iki Vintas yarım penisi ve şaşkın bir memnuniyetle bir Atur gümüş penisi buldum. Sonuncusu gümüş bir Vintas sikkesinden çok daha değersiz olduğu için şanslıydım. Bordo pelerinin düzinelerce cebini seyahat heybeme boşalttım ve yeni eşyalarımı tenekeceiden aldım.

Sonra Denna’ya çabucak mektup yazarak hamimin beni beklenmedik bir göreve yolladığını açıkladım. Düşünmeden ettiğim laflar için özür diledim ve Severen’e döner dönmez onunla görüşmek istediğimi söyledim. Aslında mektubu yazmak için daha fazla zamanım olsun isterdim. Daha nükteli bir özür dilemek ve daha ayrıntılı bir açıklama yapmak da isterdim, fakat tenekeci güzel pelerinimi bohçalarından birine çoktan sokmuştu ve yola çıkmak için sabırsızlandığı her halinden belliydi.

Mektubu mühürlemek için balmumum olmadığından Maer namına notlar yazarken icat ettiğim bir hileden faydalandım. Kâğıdı kendi içine büküm, sonra da birinin ancak yırtarak açabileceği bir şekilde katladım.

Mektubumu tenekeciye uzattım. “Bu Denna adlı hoş, koyu kahverengi saçlı bir kıza verilecek. Aşağı Severen’deki Dört Mum hanında kalıyor.”

“Bak aklıma ne geldi,” dedi adam heyecanla, mektubumu cebine sokarken. “Mumlar.” Elini eyer bohçalarından birine daldırdı ve donyağından yapılma, uca doğru sivrilen bir avuç kalın mum çıkardı. “Mum herkese lazım.”

İşin komik tarafı sahiden de biraz muma ihtiyacımın olmasıydı, fakat onun düşündüğü sebeplerden değil.

“Çizmelerin için bir miktar koruyucu balmumum da var,” diye devam etti, yine bohçalarını eşeleyerek. “Yılın bu zamanında buralara çok yağmur yağar.”

Gülerek ellerimi kaldırdım. “Dört mum karşılığı sana bir kırık veririm, ama daha fazlasına param yetmez. Böyle devam ederse sırf aldıklarımı taşıyabilmem için bir de eşeğini satın almam gerekecek.”

“Sen bilirsin,” dedi adam, rahat bir edayla omuz silkerek. “Seninle iş yapmak zevkti genç bayım.”

Yetmiş Altıncı Bölüm

Kav

İkinci geceyi geçirmek için iyi bir kamp alanı bulduğumuzda güneş batıyordu. Dedan yakacak odun toplamaya gitti. Marten havuçlarla patatesleri doğrarken Hespe tencereyi suyla doldurmaya götürdü. Bense Marten'in küçük küreğiyle ateşimiz için bir çukur kazmaya koyuldum.

Tempi ondan istenmeden bir dal parçası aldı ve kav olarak kullanılmak üzere kılıcıyla onu ince ince doğramaya başladı. Kılıcı çıplakken bile pek etkileyici görünmüyordu. Fakat kâğıt inceliğinde tahta dilimlerini ne kadar kolay doğradığına bakılırsa jilet kadar keskin olmalıydı.

Çukurun etrafına taş dizmeyi bitirdim. Temp'i hiçbir şey söylemeden bana bir avuç dolusu kav verdi.

Kafamı salladım. "Bıçağımı kullanmak ister misin?" diye sordum, onunla biraz sohbet etmeyi umarak. Son iki gün içerisinde Temp'i'yle bir düzineden fazla sözcük paylaşmamıştım.

Tempi'nin soluk gri gözleri önce kemerimdeki bıçağa, sonra da kendi kılıcına çevrildi. Başını iki yana sallarken tedirgin bir halde kıpırdanıp duruyordu.

"Öyle yapman kenarını köreltmiyor mu?" diye sordum.

Fedai gözüme bakmaktan kaçınarak omuz silkti.

Ateşi yakmak için hazırlıklara giriştim ve ilk hatamı o zaman yaptım.

Dediğim gibi, hava serindi ve hepimiz yorgunduk. O yüzden bir kılıcımı doğru düzgün bir kamp ateşine çevirmek için yarım saat harcayacağıma çalı çırpıyı Temp'i'nin kavlarının etrafına dizdim, sonra onun da etrafına giderek büyüyen dal parçaları yerleştirerek çukurun içinde sıkı bir odun yığını oluşturdum.

Tam işim biterken Dedan kucak dolusu yakacak odunla çıkageldi. “Harika,” diye homurdandı, kendi kendine konuşuyormuş gibi görünecek kadar alçak, fakat herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. “Bir de başımızda olacak. Aman ne güzel.”

“Gene neye kızdın?” diye bitkince sordu Marten.

“Oğlan ateş yakmıyor da sanki tahtadan bir kale kuruyor.” Dedan dramatik bir tavırla i geçirdi, akabinde herhalde babacan olduğunu düşündüğü, fakat tamamen küçümseyici çıkan bir ses tonuyla konuştu. “Dur sana yardım edeyim. O şeyi tutuşturman mümkün değil. Yanında çakmaktaşı ve elik parçası var mı? Onları nasıl kullanacağını gösterebilirim.”

Hiç kimse aşağılanmaktan hoşlanmaz, fakat benim öyle şeylere karşı özel bir hoşnutsuzluğum vardı. Dedan beni bir geri zekâlı olarak gördüğünü iki gündür açıkça belli ediyordu.

Yorgun bir sesle i geçirdim. Bunu yaparken de en yaşlı, en görmüş geçirmiş ses tonumu kullandım. Bu durumla böyle başa çıkmam gerekiyordu. Dedan beni genç ve lüzumsuz olarak görmekteydi. Hiç de öyle biri olmadığımı kafasına sokmalıydım. “Dedan,” diye sordum, “hakkımda ne biliyorsun?”

Bana boş gözlerle baktı.

“Hakkımda tek bir şey biliyorsun,” dedim sakince. “Maer’in beni grubun başına geçirdiğini.” Gözünün içine baktım. “Sence Maer geri zekâlı mı?”

Dedan kayıtsızca omuz silkti. “Tabii ki hayır. Ben sadece-”

Ayağa kalktım ve bundan pişman oldum, zira ondan ne kadar kısa olduğum böyle daha çok göze çarpıyordu. “Peki ben geri zekâlı olsaydım Maer beni başınıza koyar mıydı?”

Samimiyetsiz bir tebessüm ederek iki günlük aşağılayıcı homurdanmaları bir tür yanlış anlaşılma gibi geçiştirmeye çalıştı. “Bak böyle durduk yerde-”

Elimi kaldırdım. “Suç sende değil. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ama gel bu gece daha fazla vakit kaybetmeyelim. Hepimiz yorulduk. şimdilik zengin bir hergelenin buraya gezip tozmak için gelen oğlu olmadığımı bil yeter.”

Tempi’nin ince kav parçalarından birini parmaklarım arasında sıkarak yoğunlaştım. Gereğinden fazla ısı çektim ve kolumun omzuma kadar

soğuduğunu hissettim. “Ve için rahat olsun, nasıl ateş yakılacağını biliyorum.”

Kıyılmış tahta parçaları hararetle alev alarak çalı çırpının geri kalanını da tutuşturdu ve yığın neredeyse bir anda cayır cayır yanmaya başladı.

Dedan beni lüzumsuz bir çocuk olarak görmesin diye dramatik bir gösteri yapmaya çalışmıştım. Fakat Üniversite’de geçirdiğim zaman beni vurduğum kadar kılmaştı. Bir Gizemiye mensubu için, böyle bir ateş yakmak çizme giymek kadar basitti.

Öte yandan Dedan hiç gizemci tanımamıştı ve muhtemelen Üniversite’nin beş yüz kilometre yakınına bile gitmişliği yoktu. Sihir hakkında bildiği her şeyi kamp ateşinin etrafında anlatılan hikâyelerden öğrenmişti.

Bu yüzden ateş harlanınca yüzü bembeyaz kesildi ve birkaç adım geri gitti. O halini gören, Ulu Taborlin gibi koca bir ateş duvarı yarattığımı sanırdı.

Sonra Marten’le Hespe’nin yüzlerinde de aynı ifadeleri gördüm. Vintas’ın yerlilerine özgü o batıl inançları taşıdıkları suratlarından açıkça anlaşılıyordu. Gözleri titreşen alevlerle benim aramda gidip geldi. Ben *onlardan* biriydim. Karanlık güçlerle uğraşıyordum. İblis çağırıyordum. Peyniri küfıyla beraber yiyordum.

Onların afallamış suratlarına bakarken söyleyebileceğim hiçbir şeyin içlerini rahatlatamayacağını anladım. En azından şimdilik. Bu yüzden iç geçirdim ve geceyi geçirmek üzere döşөгümü açmaya koyuldum.

O gece ateşin etrafında neşeli sohbetler edilmediği gibi Dedan’ın homurdandığı da olmadı. Saygıdan hoşlanırım, ama o olmasa bile makul düzeydeki bir korku işleri epey kolaylaştırabilir.

İki gün boyunca başka bir gösteri yapmamam herkesin gevşemesini sağladı. Dedan hâlâ atıp tutuyor ve ahkâm kesiyordu. Fakat bana ‘çocuk’ demeyi bırakmıştı ve eskisinin yarısı kadar yakınıyordu. Ben de onun bu halini zafer sayıyordum.

Vasat başarımından cesaret alarak Tempî’yi bir sohbeta çekmek için teşebbüste bulunmaya karar verdim. Bu küçük grubun başında olacaksam onu daha fazla tanımam gerekiyordu. Daha da önemlisi, tek seferde beş sözcükten fazlasını söyleyip söyleyemeyeceğini öğrenmem lazımdı.

Öğle yemeği için durduğumuzda Adem fedaisine yanaştım. Bizden biraz ayrı oturmaktaydı. Aslında geçimsiz biri değildi. Fakat biz hem

yemek yer hem de konuşurken o yemeğini yemekle yetinirdi.

Lakin bugün ögle yemeğimle beraber gidip hemen yanına oturdum. Tabağımda bir parça sert sosis ve biraz soğuk patates vardı. “Merhaba Tempi.”

Kafasını kaldırıp salladı. Soluk gri gözlerini bir anlığına görebildim. Sonra huzursuzca kıpırdanarak başını çevirdi ve elini saçlarında gezdirdi. Bu hareketi bana Simmon’u hatırlattı. İkisi de aynı ince vücut yapısına ve açık sarı saçlara sahipti. Tabii Simmon bu kadar sessiz değildi. Onun yanındayken kimi zaman konuşma fırsatı bulamadığım bile olurdu.

Elbette Tempi’yle konuşmayı daha önce de denemiştim. Seçtiğim konular önemsizdi: hava durumu, uzun bir yürüyüşün ardından ağrıyan ayaklar, yemekler. Bütün çabalarım başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ağzından en fazla bir iki kelime alabilmişim. Daha ziyade başını sallıyor veya omuz silkiyordu. Fakat en yaygın davranışı boş bir bakış, huzursuz bir kıpırdanma ve suratıma bakmayı inatla reddetmesiydi.

Ben de bugün bir kumar oynamaya karar verdim. “Lethani hakkında hikâyeler duymuştum,” dedim. “Daha fazlasını da öğrenmek istiyorum. Bana anlatır mısın?”

Tempi’nin yüzü ifadesizliğini korurken gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Sonra yine başını çevirdi. Gömleğini bedenine yapışık tutan kırmızı deri kayışlardan birine asıldı ve giysisinin kolunu çekiştirdi. “Hayır. Sana Lethani yok. Değil sana göre. Sorma yine.”

Gözlerini yere dikti.

O konuşurken aklımdan saydım. Dokuz sözcük. En azından bir soruma cevap bulmuştum.

Yetmiş Yedinci Bölüm

Penieder

Yoldaki bir dönemeci aştığımız sırada alacakaranlık çöküyordu. Kulağıma müzikle, bağrışlarla ve gür kahkahalarla karışık alkışlar ve ayak vurmalar çalındı. On saatlik yürüyüşün akabinde bu sesler moralimi neşeli denebilecek bir seviyeye yükseltti.

Eld'in güneyindeki son ana kavşakta bulunan Penieder Hanı devasaydı. Kaba kütüklerden inşa edilmiş olan bina iki katlıydı ve çatısındaki eğik duvarlara bakılırsa onun üstünde daha küçük bir üçüncü kat vardı. Pencerelerden içeriye bakınca görünmeyen bir kemancının çaldığı çalgınca ve soluk soluğa bir ezginin eşliğinde dans eden erkekler ve kadınlar seçebiliyordum.

Dedan derin bir nefes aldı. “Kokuyu siz de alıyor musunuz? Bak buraya yazıyorum, bu handa çalışan bir kadın taşı bile pişirse beni daha fazlası için yalvartabilir. Sevgili Peg. Tanrım, umarım hâlâ buralardadır.” Bir el hareketi yaparak ve Marten'i dirseğiyle dürterek sözcüklerinin altında yatan çifte anlamı gösterdi.

Dedan'ın ensesine bakan Hespe'nin gözleri kısıldı.

Dedan durumun farkında olmaksızın sözlerini sürdürdü. “Bu gece karnım kuzu eti ve brendiyle tıka basa dolu olarak yatacağım. Tabii burada geçirdiğim bir önceki gece gibi daha az uyuyup daha çok eğlenebilirim de.”

Hespe'nin yüzünde toplanan fırtınayı fark edince hemen söze girdim. “Her birimize kazanda ne varsa ondan birer porsiyon ve birer tane de yatak,” dedim kesin bir dille. “Onlar dışındaki masraflarınızı kendi cebinizden ödersiniz.”

Dedan'ın kulaklarına inanamıyormuş gibi bir hali vardı. “Yok daha neler. Günlerdir yerlerde yatıyoruz. Hem kesedeki para senin değil. Cimri

bir şilinci gibi davranma.”

“Daha işimizi bitirmedik,” dedim sakince. “En ufak bir parçasını bile. Buralarda ne kadar kalırsız bilmesem de zengin olmadığımı biliyorum. Maer’in parasını çabucak bitirirsek yiyeceğimizi avlamamız gerekir.” Herkese tek tek baktım. “Tabii sizden birinde hepimizi besleyecek kadar para varsa ve paylaşmaya itirazı yoksa iş değişir.”

Marten bu teklif karşısında esefli bir tebessüm etti. Hesper’in gözü hâlâ benden tarafa dik dik bakan Dedan’daydı.

Yüz ifadesi her zamanki gibi anlaşılmasız olan Tempi kıpırdandı. Gözlerime bakmaktan kaçınarak herkesi sırayla inceledi. Bakışları surattan surata değil de Dedan’ın elleriyle ayakları arasında gidip geldi. Ardından Marten’in ayaklarını, sonra Hesper’ininkileri, son olarak da benimkileri buldu. Ağırlığını diğer bacağına aktararak Dedan’a yarım adım yaklaştı.

Gerginliği azaltmak için ses tonumu yumuşattım. “Görevimiz bittikten sonra kesede kalanı bölüşürüz. Böylece Severen’e dönmeden önce hepimizin cebinde fazladan bir miktar para olur. Kendi payımızı istediğimiz gibi haralayabiliriz. Ancak o zaman.”

Dedan’ın durumdan memnun olmadığını görebiliyordum. Lafı uzatacak mı diye bekledim.

Onun yerine Marten söz aldı. “Bir günlük uzun bir yürüyüşün ardından,” dedi kendi kendine konuşur gibi alçak bir sesle, “bir içki çok iyi gider.”

Dedan dostuna baktı, sonra da hevesli gözlerini bana çevirdi.

“Herhalde kese birer içkiyi kaldırabilir,” diye tebessüm ederek teslim oldum. “Maer’in bizi birer rahibe çevirmek istediğini hiç sanmıyorum. Sizce de öyle değil mi?”

Bu sözüm Hesper’den sıcak bir kahkaha koparırken Marten’le Dedan’ı gülümsetti. Tempi solgun gözleriyle bana baktı, kıpırdandı ve başını öteye çevirdi.

Beş dakikalık sakın bir pazarlık bize tek bir gümüş kırık karşılığında beş tane sıradan karyola, basit bir akşam yemeği ve birer bardak içki kazandırdı. Bu iş de bittikten sonra salonun daha sessiz bir köşesinde kendime bir masa buldum ve lavtamı ayakaltından çekerek bankın altına soktum. Sonra da iliklerime kadar bitkin bir vaziyette yerime oturdum ve Dedan’ı tavra yapmaktan nasıl vazgeçirebileceğimi düşündüm.

Yemeğim önümdeki masaya bırakıldığı zaman aklımdan bu geçiyordu. Başımı kaldırıncı bir kadının parlak kızıl saçlarla çevrelenen yüzünü ve sergilemekten çekinmediği geniş göğüs dekoltesini gördüm. Kadının krem kadar beyaz cildi belli belirsiz çillerle kaplıydı. Dudakları solgun, tehlikeli bir pembeydi. Gözleriyse parlak ve yine tehlikeli bir yeşil.

“Teşekkürler,” dedim geç de olsa.

“Bir şey değil canım.” Muzip bir tebessüm etti ve saçlarını çıplak omzunun arkasına attı. “Oturduğun yerde uyur gibi bir halin var.”

“Az daha uyuyacaktım. Uzun bir gün ve uzun bir yoldu.”

“Şaka yollu bir kederle, “Çok yazık,” dedi ve ensesini ovuşturdu. “Bir saat sonra hâlâ ayaktaysan seni kendim oturtabilirim diye düşünmüştüm.” Parmaklarını uzatıp başımın arkasındaki saçları hafifçe kıvırdı. “İkimiz bir ateş yakmaya yeteriz.”

Ürkmüş bir geyik gibi donakaldım. Sebebini bilmiyorum. Belki günlerdir yol tepmem sebebiyle yorgun olduğum için. Belki daha önce hiç kimse bana bu kadar dobra yaklaşmadığı için. Belki-

Belki genç ve son derece tecrübesiz olduğum için. İyisi mi burada bırakalım.

Çaresizce söyleyecek bir şey aradım, fakat ben dilimi bulana dek kadın yarım adım geri çekilip bana kurnaz bir bakış atmıştı bile. Yüzümün kızardığını hissederek daha da utandım. Hiç düşünmeden masaya ve satın aldığım yemeğime baktım. *Patates çorbası*, diye geçirdim uyuşmuş aklımdan.

Kadın küçük, usulca bir kahkaha attı ve omzuma şefkatle dokundu. “Kusura bakma delikanlı. Seni biraz daha büyük-” Sözcüklerini gözden geçirir gibi duraksadı, sonra baştan başladı. “Taze halin hoşuma gitti, ama *bu kadar da* genç olduğunu düşünmemiştim.”

Nazıkçe konuşmasına rağmen sesindeki tebessümü duyabiliyordum. Suratım kulaklarıma kadar kıpkırmızı kesildi. Garson kadın ne derse desin beni daha da utandıracağını nihayet anlamış olacak ki elini omzumdan çekti. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı diye sonra gene uğrarım.”

Aptal aptal kafa salladım ve uzaklaşmasını izledim. Gidişi hoştu, fakat bazı gülüşmeler dikkatimi dağıttı. Çevremdeki uzun masalarda oturan adamların suratlarında neşe gördüm. Bir grup müşteri sessiz ve alaycı bir edayla şerefime kadeh kaldırdı. Başka bir adam eğilerek teselli edercesine sırtımı sıvazladı ve, “Sakın üstüne alınma evlat,” dedi. “O hepimizi geri çevirdi.”

Salondaki herkes bana bakıyormuş gibi hissederek başımı eğik tuttum ve yemeğimi yemeye başladım. Ekmekten parçalar kopartıp çorbama bandırırken aklımda salaklığımın boyutlarını gösteren bir liste tuttum. Bir yandan da çaktırmadan kızıl saçlı garson kadının masadan masaya içki taşımasını, bir düzine adamı eğlendirerek uygulanan taktikleri geri püskürtmesini seyrediyordum.

Marten yanımdaki bir sandalyeye oturduğunda kendimi biraz toparlayabilmişim. “Dışarıdayken Dedan’la iyi başa çıktın,” dedi, hemen konuya girerek.

Moralim az da olsa düzeldi. “Öyle mi?”

Başını hafifçe sallayan Marten’in keskin gözleri salonu dolduran kalabalığın üzerinde gezindi. “Çoğu kimse dayılanmaya kalkar, ona kendini budala hissettirirdi. Öyle yapsaydın başına on kat daha fazla dert açardı.”

“Ama budalalık ediyordu,” diye belirttim. “Ve aslına bakarsan ona dayılandım.”

Omuz silkme sırası Marten’deydi. “Ama bunu akıllıca yaptın. O yüzden de hâlâ sözünü dinliyor.” İçkisinden bir yudum alıp duraksadı ve konuyu değiştirdi. “Hespe bu akşam onunla bir oda paylaşmayı teklif etti,” dedi öylesine.

“Sahi mi?” dedim epeyce şaşırarak. “Daha girişken davranmaya başlıyor.”

Marten başını yavaşça salladı.

“Ya sonra?” diye teşvik ettim.

“Sonrası yok. Dedan bedavaya kalması gereken bir oda için para vermeye yanaşmadı.” Bana bakıp bir kaşını kaldırdı.

“Ciddi olamazsın,” dedim açıkça. “Anlamış olması lazım. Herhalde Hespe’den hoşlanmadığı için salak ayağına yatıyordur.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Marten, bana doğru dönüp sesini bir nebze. “Üç dönü evvel Ralien’den aldığımız bir kervan işini bitirmiştik. Yolculuğumuz uzun sürmüştü. Sonunda Dedan ile benim ceplerimiz para dolmuştu, ama o parayla ne yapacağımızı bilemiyorduk. Biz de nhtım yanındaki köhne bir tavernaya oturduk ve kalkıp gidemeyecek kadar sarhoş olduk. Dedan işte o zaman Hespe’den bahsetmeye başladı.”

Başımı yavaşça iki yana salladı. “Bir saat boyunca konuştu. Anlattığı kadının bizim sert bakışlı Hespe olduğunu anlayamazdın. Onun adına resmen methiyeler düzdü.” İç geçirdi. “Hespe’ye layık olmadığım

düşünüyor. Ve ona göz ucuyla bile bakacak olsa kolunun üç yerden kırılacağından emin.”

“Niye ona söylemedin?”

“Ne diyebilirdim? Bu olay Hespe ona göz süzmeye başlamadan önce yaşandı. O sırada endişelerinde haklı olduğunu sanıyordum. Malum yerlerini dostça sıvazlamaya kalkarsan Hespe sana ne yapar sanıyorsun?”

Hespe’nin barda durduğu yere baktım. Bir ayağıyla kemana kabaca ritim tutuyordu. Onun dışında omuzlarının duruşu, gözleri ve çene hatları hep taş gibi sert, hatta kavgacıydı. Onunla iki yanında duran adamlar arasında küçük ama fark edilir bir boşluk mevcuttu.

“Herhalde ben de kolumu riske atmazdım,” diye itirafta bulundum. “Ama Dedan’ın şimdiye kadar anlaması gerekirdi. Kör değil ki.”

“Biz neyse Dedan da o.”

İtiraz edecek oldum, sonra kızıl saçlı garson kadına baktım. “Ona söyleyebiliriz,” dedim. “*Sen söyleyebilirsin. Sana güveniyor.*”

Marten dilini dişlerine vurdu. “Yok,” dedi içkisini sertçe masaya bırakarak. “Öyle yapmak işleri daha da karıştırır. Dedan bunu ya kendi görecek ya da görmeyecek. Kendine uygun bir zamanda ve mekânda.” Omuz silkti. “Görmese bile güneş sabahleyin tekrar doğacak.”

Uzunca bir müddet ikimiz de konuşmadık. Marten gürültülü salonu maşrapasının üzerinden seyrederken yüzündeki ifade giderek uzaklaşıyordu. Ortamdaki sesin huzurlu bir mırıltıya düşmesine izin verdim ve duvara yaslanarak uyukladım.

İpinden kurtulan düşüncelerim doğal olarak Denna’ya yöneldi. Kokusunu, boynunun kulağına yakın kısmındaki kıvrımı, konuşurken ellerini nasıl hareket ettirdiğini hayalimde canlandırımdım. Bu gece nerede kaldığını, iyi olup olmadığını, benim hakkımda azıcık bile olsa sıcak şeyler düşünüp düşünmediğini merak ettim...

“...haydut avlamak o kadar da zor olmasa gerek. Hem bu sefer biz o kanunsuz süprük piç kurularını tuzağa düşüreceğiz.”

Sözcükler beni oltaya takılmış bir balığın sudan çekilivermesi misali uykumdan çekip çıkardı. Kemancı bir şeyler içmek için müziğe ara vermişti ve odanın o nispi sessizliğinde Dedan’ın sesi eşek anırması kadar yüksekti. Gözlerimi açınca Marten’in de belli belirsiz bir panikle etrafına bakındığını gördüm. Kulağıma takılan sözcükler hiç şüphesiz onu da kendine getirmişti.

Dedan'ın yerini saptamam bir saniyemi aldı. İki masa ötede oturuyor, gri saçlı çiftçinin tekiyle bir sarhoş muhabbeti ediyordu.

Marten ayağa kalkmıştı bile. “Git getir şunu,” diye tısladım ve dikkat çekmemek için kendimi yerimde kalmaya zorladım.

Ben dişlerimi sıkarken Marten masaların arasında hızla dolandı, Dedan'ın omzuna dokundu ve oturduğum masayı başparmağıyla işaret etti. Dedan duymadığıma sevindiğim bir şeyler homurdandı ve gönülsüzce ayağa kalktı.

Dedan'ı takip etmektense gözlerimi salonda gezdirdim. Kırmızılar içindeki Tempi'yi bulmak kolaydı. Yüzü ocağa dönük olarak oturuyor, kemancının enstrümanını akort etmesini seyrediyordu. Önündeki masada birkaç boş bardak vardı ve gömleğinin deri kayışlarını gevşetmişti. Kemancıya tuhaf bir dikkatle bakmaktaydı.

Ben izlerken garson kızlardan biri ona bir içki daha götürdü. Tempi solgun gözlerini kızın vücudunda manalı bir bakışla gezdirerek onu şöyle bir süzdü. Kız bir şeyler dedi ve Tempi onun elinin tersini bir saray nedimi kadar ustalıkla öptü. Yüzü kızaran kız muzip bir hareketle Tempi'yi omzundan itti. Tempi'nin ellerinden biri kızın beline konup orada kaldı. Kızın bundan rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu.

Tam kemancı yayını kaldırıp oynak bir hava çalmaya başlamışken Dedan masamın önünde durarak Tempi'ye bakan görüş alanımı kapadı. Aynı anda, dans etmeye hevesli bir düzine insan da ayağa kalktı.

“Ne?” diye sordu Dedan. “Vaktin geç olduğunu hatırlatmak için mi çağırdın beni? Yarın zor bir gün geçireceğimizi ve artık yatmam gerektiğini mi söyleyecektin?” Masaya dayanarak gözlerini benimkilerle hemen hemen aynı seviyeye indirdi. Nefesinde ekşi bir koku vardı: tortu. Ateş yakmakta kullanabileceğiniz ucu ve berbat bir içki.

Gülüp geçtim. “Yok be, annen değilim ki.” Aslında az önce tam da o lafları etmek üzereydim; dikkatini dağıtmak için alelacele bir şeyler düşündüm. Gözüm o akşam bana yemek getiren kızıl saçlıya takıldı ve sandalyemde öne doğru eğildim. “Bana bir tavsiyede bulunabileceğini umuyordum,” dedim en esrarengiz ses tonumla.

Çattığı kaşlarının yerini bir merak ifadesi aldı. Sesimi daha da alçalttım. “Buraya daha önce de geldin, değil mi?” Başını sallayarak biraz daha sokuldu. “Şu kadının adını biliyor musun?” Başımla kızıl saçlıyı işaret ettim.

Dedan kafasını çevirerek o tarafa öyle bir bakış attı ki sırtı bize dönük olmasa kadın bunu mutlaka fark ederdi. “Adem’in elleştiği sarışını mı diyorsun?” diye sordu.

“Kızıl saçlıyı.”

Gözlerini kısarak salonun karşısına odaklamaya çalışan Dedan’ın geniş alnı kırıştı. “Losine mi?” diye usulca sordu. Gözlerini kısmaya devam ederek bana doğru döndü. “Küçük Losi mi?”

Omuz silkerken oyalama taktiğimden pişman olmaya başlıyordum.

İri yarı adamın ağzında bir kahkaha patladı ve kendini karşımdaki banka yarı atıp yan düştü.

“Losi,” diye kıkırdadı, hoşlanmadığım kadar yüksek bir sesle. “Kvothe, seni yanlış tanımışım.” Elini açarak masaya vurdu ve tekrar güldü. Bunu yaparken neredeyse sırtüstü devrilecekti. “Ah, gözlerin keskinmiş evlat. Ama hiç şansın yok.”

Bu söz zaten incinmiş olan gururuma dokundu. “Niye ki? O bir, şey...” Cümlemin devamını getirmeyerek muğlak bir el hareketi yaptım.

Dedan ne demek istediğimi her nasılsa anladı. “Bir fahişe mi?” diye hayretle sordu. “Tanrı aşkına be çocuk, hayır. Burada onlardan birkaç tane yok değil.” Elini başının üzerinde savurarak çevremizi işaret etti, ardından sesini daha mahrem bir seviyeye indirdi. “Aslında fahişe sayılmazlar. Geceleyin fazladan kazanmaya itirazı olmayan kızlar, o kadar.” Duraksayıp gözlerini kırıştırdı. “Para. Fazladan para. Ve fazladan birkaç şey daha.” Kıkır kıkır güldü.

“Sanmıştım ki-” diye zayıf bir sesle konuşmaya yeltendim.

“Ah, gözleri ve hayaları olan her erkek aynı şeyi sanmıştır.” Biraz yaklaştı. “Pek azgındır o. Gözüne takılan bir erkek oldu mu bırakmaz, ama onu lafla veya parayla yatağa atamazsın. İsteseydi şimdiye Vintas kralı kadar zengin olurdu.” Kadından tarafa baktı. “Acaba onunla şöyle bir düşüp kalkmak kaç patlardı? Ne kadar verirdim?..”

Yine o yöne bakarak gözlerini kısıtı ve sessiz, karmaşık bir hesap yapar gibi dudaklarını oynattı. Az sonra omuz silkti. “Kesemdekinden fazlasını.” Bana bakıp tekrar omuz silkti. “Yine de ümitlenmenin faydası yok. Boşuna zahmet etme. İstiyorsan burada bakması ayıp olmayan bir hatun tanıyorum. Geceni şenlendirmeye razı gelebilir.” Salona bakınmaya başladı.

“Hayır!” Onu durdurmak için elimi koluna koydum. “Merak etmişim, hepsi bu.” Sesimin hiç de inandırıcı çıkmadığının farkındaydım. “Yardımanın için sağ ol.”

“Önemli değil.” Dikkatle ayağa kalktı.

“Ah,” dedim, ansızın aklıma bir şey gelmiş gibi. “Bana bir iyilik yapar mısın?” Başını sallayınca biraz yaklaşmasını işaret ettim. “Hespe’nin Maer’den aldığımız görevi başkalarına anlatabileceğinden çekiniyorum. Haydutlar peşlerinde olduğumuzu öğrenirlerse işimiz on kat zorlaşır.” Suratından suçlu bir ifade geçti. “Aslında bir şey söylemeyeceğinden emin sayılırım, ama kadınlar dırdıra ne kadar meraklıdır bilirsin.”

“Anladım,” dedi çabucak. “Onunla konuşurum. Dikkatli olmakta fayda var.”

Şahin yüzlü kemancı, çaldığı havayı bitirdi. Herkes alkış tuttu, ayağını yere vurdu ve boş maşrapalarını masaya çarptı. İç geçirerek yüzümü ovuşturdum. Başımı kaldırdığımda Marten’in yan masada oturduğunu gördüm. Parmaklarını alnına dokundurup başını sallayarak tebriklerini sundu. Ben de oturduğum yerde hafifçe eğilerek ona selam verdim. Kadirşinas bir seyirci kitlesine sahip olmak daima güzeldir.

Yetmiş Sekizinci Bölüm

Başka Yol, Başka Orman

Ertesi sabah güneş daha bütünüyle doğmadan Dedan'ı yolda akşamdan kalma görmekten hıznır bir zevk duydum. İri yarı adam yavaş hareket ediyor, fakat hakkını vermek gerekirse hiç şikâyet etmiyordu –tabii ara sıra ağzından çıkan kısık sesli bir inlemeye şikâyet denmezse.

Artık onu daha yakından izlediğim için kara sevda belirtilerini görebiliyordum: Hespe'nin adını söyleyiş şekli, onunla konuşurken yaptığı kaba saba espriler, dakika başı ondan tarafa attığı bakışlar. Hep de bir bahaneyle: gerinerek, etrafa bakınarak, civardaki ağaçları işaret ederek.

Dedan buna rağmen Hespe'nin zaman zaman kendisine gösterdiği ilgiden bihaberdi. Onları seyretmek bazen iyi oynanan bir Modeg trajedisini izlemek gibi eğlenceli oluyor, bazense ikisini de boğazlayasım geliyordu.

Tempi dilsiz, terbiyeli bir köpek yavrusu misali aramızda yürümekteydi. Her şeye dikkatle bakıyordu: ağaçlara, yola, bulutlara. Gözlerinde şüpheyi yer bırakmayan zeki bir bakış olmasaydı şimdiye dek onun geri zekâlı olduğunu sanırdım. Ona sorduğum az sayıdaki soruya hâlâ huzursuz kıpırdanmalarla, kafa sallamalarla ve omuz silkmelerle cevap veriyordu.

O böyle davrandıkça meraktan içim içimi yiyordu. Lethani'nin yalnızca masallarda rastlanan bir saçmalık olduğunun bilincindeydim, fakat bir parçam meraka kapılmadan edemiyordu. Acaba sahiden de sözcüklerini saklıyor muydu? Bu sessizliğini zırh gibi kullanabilir miydi? Bir yılan kadar hızlı hareket edebilir miydi? İşin doğrusu, Elxa Dal ile Fela'nın ateş ve taş adlarıyla neler yapabildiklerini gördükten sonra, birinin sözcükleri ileride yakıt olarak kullanmak için sakladığını düşünmek eskisi kadar aptalca gelmiyordu.

Beşimiz azar azar da olsa birbirimizi tanıyarak karşımızdakilerin acayip davranışlarına aşına olduk. Dedan geceleri döşegini sermeden önce seçtiği alanı bir güzel süpürüyor, yalnızca çalı çırpıyı ve taşları temizlemekle kalmayıp her çim perçemi yahut her toprak parçası dümdüz olana dek ayağını yere vuruyordu.

Hespe hiç kimsenin kendisini dinlemediğini sandığı zamanlarda ezgisiz bir ıslık çalıyor ve her yemekten sonra bir kürdanla dişlerini sistematik olarak karıştırıyordu. Marten üzerinde en ufak bir pembelik olan etleri yemiyor, kaynatılmamış ya da şarap karıştırılmamış hiçbir sudan içmiyordu. Aynısını yapmadığımız için günde en az iki defa bize budala olduğumuzu söylüyordu.

Fakat tuhaf davranışlar söz konusu olduğunda birincimiz Tempi'ydi. Benimle göz göze gelmiyordu. Gülümsemiyordu. Kaşlarını çatmıyordu. Konuşmuyordu.

Penieder'den ayrıldığımızdan beri kendi rızasıyla tek bir yorum yapmıştı. “Yağmur yağsa bu yol başka yol, bu orman başka orman olur.” Her sözcüğü ne kadar büyük bir özenle telaffuz ettiğine bakan biri, bu açıklama üzerine gün boyu kafa yordüğünü zannederdi. Tabii onu tanıdığım kadarıyla böyle bir şey yapması pekâlâ mümkündü.

Tempi'nin ayrıca yıkanma saplantısı vardı. Geri kalanlarımız bir handa durduğumuz zaman hamamdan istifade ediyorduk, fakat Tempi her gün yıkanıyordu. Yakınlarda bir dere varsa hem gece hem de uyandığı zaman suya giriyordu. Yoksa da bir bez ve içme suyunun bir kısmıyla temizleniyordu.

Ve hiç aksatmadan, günde iki defa, karmaşık hareketler kullanarak törensel bir gerinme faslına giriyor, elleriyle havada özenli şekiller çiziyordu. Bu bana Modeg'de düzenlenen yavaş saray danslarını anımsatıyordu.

Böyle yapmanın onu esnek tuttuğu belli olsa da izlemesi bir tuhaftı. Hespe haydutların bizden dans etmemizi istemeleri halinde hoş kokulu yol arkadaşımızın büyük yardımı dokunacağına dair esprili sözler sarf ediyordu. Fakat bunu usulca ve Tempi işitme mesafesinin dışındayken yapıyordu.

Sanırım tuhaf davranışları için diğerlerine laf etme hakkım yoktu. Ben de yürümekten yorgun düşmediğim hemen hemen her akşam lavta çalışıyordum. Korkarım bu davranışım diğerlerinin gözündeki taktiksel bir lider yahut gizemci imajımı geliştirmiyordu.

Hedefimize yaklaştıkça tedirginliğim giderek artıyordu. Aramızda böyle bir iş için uygun olan tek kişi Marten'di. Dedan ile Hespe dövüş sırasında faydalı olabilecek gibi görünüyorlarsa da onlarla çalışmak zahmetliydi. Dedan muhalefet düşkünü ve inatçıydı. Hespe tembeldi. Kendisinden istenmediği müddetçe yemeklerin hazırlanmasına veya akabinde bulaşıkların yıkanmasına nadiren yardımcı oluyordu. Olduğunda da yardımları gönülsüz ve çoğunlukla faydasızdı.

Bir de Tempi vardı. Benimle göz göze gelmeyen veya hiçbir sohbete katılmayan bir kiralık katil. Bir Modeg tiyatrosunda iyi bir kariyer yapabileceğine can-ı gönülden inandığım bir fedai...

Severen'den ayrıldıktan beş gün sonra, saldırıların düzenlendiği bölgeye, yani yöresinde tek bir kasabanın, hanın, hatta terk edilmiş bir çiftlik evinin bile bulunmadığı otuz kilometrelik dolambaçlı bir yol parçasına vardık. Kralın anayolunun tamamıyla ıssız bu kısmı, uçsuz bucaksız ve kadim bir ormanın ortasında yer alıyordu. Ayıların, deli münzevilerin ve kaçak avcılarının doğal yaşam alanı olan bu bölge, bir haydut için cennetten farksızdı.

Biz kamp kurarken Marten çevreyi keşfe çıktı. Bir saat sonra ağaçların arasından geri döndüğünde yorgun olmasına rağmen morali yüksekti. Yakınlarda başkalarına dair herhangi bir ize rastlamadığına dair bizi temin etti.

"Vergi toplayıcılarını koruduğuma inanamıyorum," diye tiksintiyle homurdandı Dedan. Hespe boğuk bir kahkaha attı.

"Medeniyeti koruyorsun," diye düzelttim. "Ayrıca yolları güvende tutuyorsun. Hem Maer Alveron o vergilerle önemli işler yapıyor." Sırıttım. "Bize ücret ödemek gibi."

"Zaten ben de onun için buradayım," dedi Marten.

Akşam yemeğinin ardından beş gün düşünüp taşınarak bulabildiğim tek planı genel hatlarıyla açıkladım. Bir dal parçasıyla yere kıvrımlı bir çizgi çektim. "Tamam. İşte bu yol; daha doğrusu onun otuz kilometrelik kısmı."

"Kietre." Kulağıma gelen kısık ses Tempi'ye aitti.

"Efendim?" diye sordum. Bu son bir buçuk gündür dile getirdiği tek sözcüktü.

"Kilotte?" Kendisine yabancı gelen bu sözcüğü öyle yoğun bir aksanla telaffuz ediyordu ki 'kilometre' dediğini anlamam biraz zaman aldı.

“Kilometre,” dedim belirgince. Yoldan tarafı işaret ettim ve bir parmağımı kaldırdım. “Buradan oraya kadar bir kilometre var. Bugün yirmi kilometre katettik.”

Başını bir defa salladı.

Çizimime geri döndüm. “Haydutların yolun on beş kilometre civarında olduklarını farz etmemiz yanlış olmaz.” Yerdeki basit taslağımın etrafına bir kutu çizdim. “Bu da bize taramamız gereken dokuz yüz kilometrekarelik bir alan veriyor.”

Herkes bu bilgiyi sindirirken kısa bir sessizlik yaşandı. Sonunda Tempi konuştu. “Çok büyük.”

Başımı ciddiyle salladım. “Böyle bir bölgeyi baştan sona aramamız aylar sürer, ama buna gerek yok.” Çizimime birkaç çizgi daha ekledim. “Marten her gün önümüzden keşfe çıkacak.” Ona baktım. “Bir günde ne kadarlık bir alanı tarayabilirsin?”

Çevremizdeki ağaçlara bakarak bir saniye düşündü. “Bu ormanda mı? Bu kadar bitki varken mi? Yaklaşık iki buçuk kilometrekare.”

“Dikkatli davranırsan ne kadar?”

Gülümsedi. “Ben hep dikkatliyimdir.”

Başımı salladım ve yola paralel bir çizgi çektim. “Marten yoldan aşağı yukarı bir buçuk kilometre uzaklıkta, yaklaşık bir kilometre genişliğinde bir şeridi keşfe çıkacak. Haydutların kampı veya gözcüleri için etrafı iyice kolağan edecek ki geri kalanlarımız onlara kazara rastlamayalım.”

Hespe başını iki yana salladı. “Bu bir işe yaramaz. Haydutlar yola o kadar yakın durmazlar. Saklanıyorlarsa daha geridedirler. En az üç dört kilometre.”

Dedan başını salladı. “Onu bunu öldürmek gibi bir alışkanlığım olsaydı yoldan en az altı kilometre uzak dururdum.”

“Ben de aynı fikirdeyim,” dedim. “Ama haydutların eninde sonunda yola yaklaşmaları lazım. Etrafa gözcüler bırakmak ve pusu kurmak amacıyla gidip gelmek zorundalar. Tabii bir de erzak tedarik etmek. Birkaç aydır bu civarda oldukları için büyük ihtimalle arkalarında iz bırakmışlardır.”

Dal parçasıyla haritama biraz ayrıntı ekledim. “Marten önden keşif yaptıktan sonra içimizden iki kişi onun arkasından dikkatli bir arama gerçekleştirecek. Ormanın ince bir şeridinde haydutlara dair iz arayacağız. Diğer ikimizse kampta nöbet tutacak.

“Bu şekilde günde üç kilometre tarayabiliriz. Yolun kuzeyinden başlayıp aramamızı batıdan doğuya doğru yapacağız. Bir iz bulmazsak yolun güney tarafına geçeceğiz ve bu sefer doğudan batıya gideceğiz.” Topraktaki çizimimi tamamlayıp ayağa kalktım. “Haydutların izini bir dönüye kalmadan buluruz. Tabii şansımıza bağlı olarak bu süre iki dönüye kadar uzayabilir.” Eğilip dal parçamı yere sapladım.

Dedan kaba haritaya hoşnutsuz gözlerle baktı. “Daha fazla erzaka ihtiyacımız olacak.”

Başımı salladım. “Kampı beş günde bir taşıyacağız. İçimizden iki kişi erzak almak için Crosson’a yürüyecek. Diğer iki kişiye kampı taşıyacak. Marten o esnada dinlenecek.”

Marten söz aldı. “Bundan böyle yaktığımız ateşlere de dikkat etmeliyiz,” dedi. “Haydutlar bize göre rüzgârın aşağısında kalırlarsa duman kokusu bizi ele verir.”

Kafamı salladım. “Her gece bir ateş çukuruna ihtiyacımız olacak ve rennel ağacı bulmaya çalışacağız.” Marten’e baktım. “Bir rennelin nasıl görüldüğünü biliyorsun, değil mi?” Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Hespe’nin bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Rennel de ne?” diye sordu.

“Bir ağaç,” dedi Marten. “Yakacak odun için idealdir. Temiz ve sıcak yanar. Duman çıkarmadığı gibi fazla koku da yaymaz.”

“Ağaç daha yeşilken bile,” diye ekledim. “Aynı şey yaprakları için de geçerlidir. Kullanışlı bir bitkidir. Her yerde yetişmez, ama yakınlarda birkaç tane görmüştüm.”

“Şehirli bir çocuk böyle bir şeyi nereden bilir?” diye sordu Dedan.

“Benim işim bilmektir,” dedim ciddiyetle. “Hem şehirde büyüdüğümü de nereden çıkardın?”

Dedan omuz silkerek başını çevirdi.

“Bundan böyle yakacağımız tek tahta o olmalı,” dedim. “Yeteri kadar tedarik edemezsek bulduğumuzu yemek ateşi için saklayacağız. Elimizde hiç yoksa da yemeklerimizi soğuk yememiz gerekecek. O yüzden gözünüzü açık tutun.”

Herkes baş salladı. Tempı diğerlerinden daha geç tepki vermişti.

“Son olarak, biz onları ararken onlar bizi bulabilir diye bir masal uydurmalıyız.” Marten’i işaret ettim. “Keşif yaptığın sırada biri seni yakalarsa ne diyeceksin?”

Şaşırmış gözüktü, fakat cevap verirken tereddüt etmedi. “Ben bir avcıyım.” Ağaçlardan birine dayalı duran ipi çıkarılmış yayını işaret etti. “Zaten pek de yalan söylemiş sayılmayacağım.”

“Peki nerelisin?”

Anlık bir tereddüde kapıldı. “Crosson’dan; buranın bir gün batısından.”

“Peki adın ne?”

“M-Meris,” dedi beceriksizce. Dedan güldü.

Ben de tebessüm ettim. “Adın konusunda yalan söyleme. Bunu inandırıcı bir şekilde yapmak zordur. Seni yakalayıp bırakırlarsa sorun yok. Yeter ki onları kampımıza geri getirme. Seni yanlarında götürmeye kalkarlarsa duruma ayak uydur. Onlara katılmak istiyormuşsun gibi davran. Sakın kaçmayı deneme.”

Marten’in huzursuz bir hali vardı. “Onlarla mı kalacağım?”

Başımı salladım. “Aptal olduğunu düşünürlerse daha ilk geceden kaçmamı beklerler. Akıllı olduğunu düşünürlerse de ikinci geceden. Ama üçüncü gece sana biraz güvenmeye başlarlar. Gece yarısına kadar bekle, sonra bir kargaşa çıkar. Birkaç çadırı ateşe ver falan. Biz dikkatlerinin dağılmasını bekleyeceğiz, sonra da onları dışarıdan avlayacağız.”

Diğer üçüne tek tek baktım. “Aynı plan sizin için de geçerli. Üçüncü geceye kadar bekleyin.”

“Kamplarını nasıl bulacaksınız?” diye sordu Marten, alnında biriken ince bir ter tabakasıyla. Onu suçlamıyordum. Tehlikeli bir oyun oynuyorduk. “Beni yakalarlarsa izlerini sürmenize yardım edemem.”

“Ben onları bulmayacağım,” dedim. “*Seni* bulacağım. Ormanda herhangi birinizi bulabilirim.”

Dedan’dan en azından bir homurdanma bekleyerek kamp ateşinin etrafına bakındım, fakat hiçbirinin gizemli güçlerimden şüphe eder gibi bir hali yoktu. Acaba nelere kadir olduğumu zannediyorlardı?

İşin aslı, son birkaç gündür belli etmeksizin her birinden bir saç teli toplamıştım. Bu sayede bir dakikadan kısa sürede gruptaki herhangi bir kişi için eğreti bir arama pusulası oluşturabilirdim. Tabii batıl inançları sebebiyle konunun ayrıntılarını öğrenmenin onları mutlu edeceğini pek zannetmiyordum.

“Bizim hikâyemiz ne olacak?” Hespe elinin tersiyle Dedan’ın göğsüne vurarak sert deri yeleşinden kof bir ses çıkmasına sebep oldu.

“Onları haydutluğa atılmaya karar vermiş kervan muhafızları olduğunuza inandırabilir misiniz?”

Dedan güldü. “Öyle bir şeyi birkaç kez düşünmedim değil.” Hespe’den gelen sert bakış üzerine burun kıvırdı. “Sakın aynı şeyin aklından geçmediğini söyleme. Dönüler boyunca yağmur altında yürümek, fasulye yemek, yerde yatmak... Hem de günlüğü bir peniye ha?” Omuz silkti. “Tanrı’nın dişleri aşkına. Şimdiye kadar ormana dalmadığımıza şaşıyorum.”

Gülümsedim. “Başınızın çaresine bakabilecek gibi görünüyorsunuz.”

“Peki ya o?” Hespe başparmağıyla Tempî’yi işaret etti. “Hiç kimse onun haydutluğa atıldığına inanmaz. Ademler bir günlük iş karşılığında bizden on kat fazla kazanırlar.”

“Yirmi kat,” diye homurdandı Dedan.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. “Tempî, haydutlar seni bulursa ne yaparsın?”

Tempî biraz kıpırdansa bile konuşmadı. Bana kısa süre baktı, sonra göz temasını keserek başını yana çevirdi. Düşünüyor muydu yoksa sadece kafası mı karıştıktı bilemedim.

“Adem kırmızısı giysileri olmasa çok da matah görünmeyecek,” dedi Marten. “Kılıcı bile pek bir şeye benzemiyor.”

“Benden yirmi kat daha fazla görünmediği kesin.” Dedan kısık sesle konuşmuştu, ama herkesin duyamayacağı kadar değildi.

Tempî’nin kıyafeti beni de endişelendiriyordu. Bu sorunu halletmeyi umarak ben de Adem’le konuşmayı birkaç kez denemiştım, fakat çabalarım bir kediyle konuşmaya çalışmaktan farksız olmuştu.

Fakat ‘kilometre’ sözcüğünü bilmemesi çok daha önceden düşünmem gereken bir şeyi fark etmemi sağlamıştı. Aturca onun anadili değildi. Son zamanlarda Üniversite’de Siarucamı geliştirmeye çalışırken o dili konuşup aptal gibi gözükmetkense sessiz kaldığım için hislerini anlayabiliyordum.

“O da bizim gibi rol yapabilir,” dedi Hespe şüpheyle.

“Dili iyi konuşamadığın zaman inandırıcı bir yalan söylemek güçtür,” dedim.

Biz konuşurken solgun gözleri aramızda hızla gidip geldiyse de Tempî hiçbir yorumda bulunmadı.

“İnsanlar iyi konuşamayan birini hep hafife alırlar,” dedi Hespe. “Belki biraz... aptal rolü yapabilir. Yolunu kaybetmiş gibi şaşkın davranabilir.”

“Aptal rolü yapmasına gerek yok,” diye bıyık altından konuştu Dedan. “Şimdiki gibi aptal olsa yeter.”

Tempî’nin yüzü ifadesiz kalsa bile gözleri daha yoğun bakmaya başladı. Konuşmadan önce kasıtlı olarak yavaş bir soluk aldı. “Sessiz, aptal değil,”

dedi boğuk bir sesle. “Sen? Devamlı konuşuyor. *Çek çek çek çek çek.*” Eliyle bir ağzın açılıp kapanmasını andıran hareketler yaptı. “Devamlı. Gece boyunca ağaca havlar köpek gibi. Büyük olmak istiyor. Hayır. Sadece gürültü. Sadece köpek.”

Gülmemem gerekirdi, fakat onun bu sözleri beni tamamıyla hazırlıksız yakaladı. Kısmen Tempı o kadar suskun ve pasif olduğu, kısmen de söylediklerindeki haklılık payı için. Dedan bir köpek olsaydı hiç yoktan havlayıp dururdu. Sırf kendi havlamasını duymak için havlardı.

Yine de gülmemem gerekirdi. Fakat güldüm. Hespe de güldü ve bu yaptığını saklamaya çalıştı. Ki öylesi daha beterdı.

Yüzü öfkeden mosmor kesilen Dedan ayağa kalktı. “Sıkıyorsa gel de yanımda konuş.”

Tempı yüzünde yine herhangi bir ifade olmaksızın doğruldu ve ateşin etrafından dolanıp Dedan’ın karşısında durdu. *Şey... karşısında* durdu dememi yanlış anlayabilirsiniz. Çoğu insan sizinle konuşurken arada bir metre kadar boşluk bırakır. Fakat Tempı aralarında otuz santim kalana dek Dedan’a yaklaştı. Daha da yaklaşması için ona sarılması veya tepesine çıkması gerekirdi.

Yalan söyleyebilir ve olayın benim araya girmeme fırsat bırakmayacak kadar çabuk gerçekleştğini anlatabilirim, fakat öylesi doğru olmaz. İşin aslı, böyle bir durumu önlemenin kolay bir yolunun aklıma gelmemesiydi. Ayrıca ben de Dedan’dan iyice bıkmıştım.

Dahası Tempı’yi hiç bu kadar konuşkan görmemiştim. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa seyyar bir bostan korkuluğı gibi değil de bir insan gibi davranıyordu.

Ve onu dövüşürken izlemek için meraklanıyordum. Ademlerin efsanevi maharetleri hakkında çok şey duymuştum ve şimdi o maharetin Dedan’ın kalın kafasına biraz terbiye sokmasını umuyordum.

Tempı ona iyice yaklaşıp kollarını gövdesine dolayabilecek kadar yakın durdu. Dedan karşısındaki adamdan bir kelle boyu daha uzundu, omuzları daha genişti ve göğsü daha iriydi. Tempı başını kaldırıp Dedan’a bakarken, öyle bir durumda görmeyi bekleyebileceğiniz hiçbir ifade yoktu yüzünde. Ne bir diklenme, ne alaycı bir tebessüm, ne de başka bir şey.

“Sadece köpek,” dedi Tempı usulca, herhangi bir vurgu yapmaksızın. “Koca gürültü köpek.” Yine elini bir ağız gibi oynattı. “*Çek. Çek. Çek.*”

Dedan elini kaldırıp Tempı’yi göğsünden sertçe itti. Bu tür şeyleri Üniversite’nin yakınındaki tavernalarda defalarca görmüştüm. Böyle bir itiş

adamı geriye doğru sendeletir, ona dengesini kaybettirir, onu tökezletip düşürürdü.

Lakin Tempi sendelemedi. Yalnızca... geri çekildi. Derken sakın bir hareketle uzanıp tıpkı pazar yerinde şımarık çocuğuna tokat atan bir ebeveyn gibi Dedan'ın başının yanına bir tane patlattı. Darbesi Dedan'ın kafasını oynatacak sertlikte değildi, fakat yumuşak *çat* sesini hepimiz duyduk ve Dedan'ın saçları, üzerine üflenmiş bir ipekotu kozası misali uçtu.

Dedan neler olduğunu anlayamamışçasına kısa bir süre hareketsiz durdu. Ardından kaşlarını çattı ve Tempi'yi daha sert itmek için bu sefer iki elini birden uzattı. Tempi bu hamle karşısında da geri çekildi, sonra Dedan'ın kafasına öteki taraftan vurdu.

Dedan kaşlarını çattı, homurdandı ve ellerini kaldırıp yumruk yaptı. İri cüsseli bir adamdı ve kolları kalkarken deri zırhı gıcırdayıp omuz kısımlarından gerildi. Biraz bekledi: belli ki ilk hamleyi Tempi'nin yapmasını umuyordu. Sonra ileri doğru sert bir adım attı. Kolunu geri çekti ve balta savuran bir oduncu gibi sert ve ağır bir yumruk savurdu.

Yumruğun geldiğini gören Tempi üçüncü kez çekildi. Fakat beceriksizce yaptığı hamlenin orta yerinde Dedan'la ilgili her şey değişiverdi. Topuklarından destek alarak doğruldu ve o ağır kroşesi yok oldu. Artık hiç de hantal bir boğaya benzemiyordu. Süratle ileri atılıp bir kuşun kanat çırpışları kadar hızlı üç yumruk savurdu.

Tempi ilkinden yana çekilerek kurtuldu, ikincisini eliyle bertaraf etti, fakat üçüncüsü omzunun üst kısmına isabet ederek onu kısmen yan çevirdi ve geriye savurdu. Hızla iki adım atarak Dedan'ın erişebileceği mesafenin dışına çıktı, dengesini geri kazandı ve hafifçe silkindi. Akabinde gür ve neşeli bir kahkaha attı.

Çıkan ses Dedan'ın yüz ifadesini yumuşattı. Ona sırtarak karşılık verse bile ne ellerini indirdi ne de duruşunu gevşetti. Tempi buna rağmen tekrar yaklaştı, bir diğer kroşeden kaçındı ve avcuyla Dedan'ın suratına vurdu. Sahnede tartışan sevgililer gibi yanağına değil. Tempi'nin eli yukarıdan savruldu ve Dedan'ın yüzüne alnından çenesine dek çarptı.

“Aarrggg!” diye bağırdı Dedan. “Kahrolası!” Burnunu tutarak geriye doğru sendeledi. “Senin derdin ne? Bana tokat mı attın?” Parmakları arasından Tempi'ye baktı. “Kadın gibi dövüşüyorsun.”

Tempi bir an karşı çıkacak gibi oldu. Sonra o güne dek gördüğüm ilk tebessümünü etti ve başını hafifçe sallayıp omuz silkti. “Evet. Kadın gibi.”

Dedan tereddüt etti, sonra gülerek Tempi'nin omzunu sertçe sıvazladı. Tempi'nin bu dokunuştan kaçmasını bekledim, fakat Adem harekete aynı şekilde karşılık verdi. Hatta Dedan'ın omzunu sıkarak onu şaka yollu itip çekti.

Bu davranış günlerdir içine kapanık yaşayan birinden geldiği için bana tuhaf gözükmüştü, ama bulup da bunayacak halim yoktu. O kıpır kıpır sessizliğinden sonra Adem'in yaptığı herhangi bir şey bana göre bir lütuftu.

Daha da iyisi, artık Tempi'nin dövüş yeteneği hakkında fikir sahibiydim. Dedan itiraf etse de etmese de Tempi ona baskın gelmişti. Ademlerin şöhretinin boşuna olmadığını tahmin ediyordum.

Marten, Tempi'nin yerine geçmesini izledi. "Giysileri bizim için hâlâ bir sorun," dedi ormancı, hiçbir şey olmamış gibi. Tempi'nin kan kırmızısı gömleğini ve pantolonunu inceledi. "onları ağaçların arasında giyeceğine eline bir bayrak alıp sallasa daha iyi."

"Ben onunla konuşurum," dedim diğerlerine. Eğer Tempi yeteri kadar Aturca bilmediği için utanıyorsa onunla yalnız konuşmak daha kolay olurdu. "Ve haydutlarla karşılaşırса ne yapması gerektiğini de anlatırım. Siz üçünüz gidip yerleşin ve akşam yemeğini hazırlayın."

Üçü de oradan ayrılarak döşeklerini serecek en iyi yerleri seçmeye koyuldu. Tempi onların uzaklaşmasını seyretti, sonra bana baktı. Hemen akabinde gözlerini yere çevirdi ve ayağını sürüyerek benden biraz uzaklaştı.

"Tempi?"

Başını yana eğip bana baktı.

"Kıyafetin hakkında konuşmalıyız."

Ben ağzımı açar açmaz aynı şey tekrarlandı. Dikkati benden yavaşça koptu ve gözleri yine yana çevrildi. Sanki dinleme zahmetine girmek istemiyordu. Sanki somurtkan bir çocuktı.

"Tempi." Dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklatma dürtüme direndim. "Giysilerin kırmızı," dedim, açıklamamı mümkün olduğunca basit tutmaya çalışarak. "Görmesi kolay. Tehlikeli."

Uzunca bir müddet tepki vermedi. Sonra soluk gözleriyle benimkilere baktı ve başını hafifçe salladı.

Burada, Eld'de niçin bulunduğumuzu anlamamış olabileceğine yönelik feci bir şüphe uyanmaya başladı içimde. "Tempi, ormanda ne yaptığımızı biliyor musun?"

Tempi'nin gözleri önce topraktaki basit çizime, sonra da bana çevrildi. Omuz silkti ve iki eliyle birden muğlak bir hareket yaptı. "Nedir fazla ama

hepsi değil?”

İlk başta garip bir felsefe sorusu sorduğunu sandım, ama sonra bir sözcüğü öğrenmeye çalıştığını anladım. Elimi kaldırıp iki parmağımı gösterdim. “Bazı?” Üç parmağımı gösterdim. “Çoğu?”

Ellerime dikkatle bakan Tempi başını salladı. “Çoğu,” dedi kıpırdanarak. “Çoğunu bildim. Hızlı konuştun.”

“Bazı adamları arıyoruz.” Ben söze başlar başlamaz gözleri kaydı ve iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. “Bazı adamları bulmaya çalışıyoruz.”

Başımı salladı. “Evet. Adam *avlıyoruz*.” Sözcüğü vurguladı. “*Visantha* avlıyoruz.”

En azından burada niçin bulunduğumuzun farkındaydı. “Kırmızı?” Uzanıp gömleğini gövdesine yapışık tutan kırmızı deri kayışlardan birine dokundum. Kayış şaşırtıcı ölçüde yumuşaktı. “Av için başka giysilerin var mı? Kırmızı olmayan?”

Tempi kıpırdanarak kıyafetine baktı. Sonra başını salladı ve heybesine kadar gidip gri renkli sade bir dokuma gömlek çıkardı. Gömleği bana uzattı. “Ava. Ama değil dövüşe.”

Aradaki farkın ne olduğunu anlayamadım, fakat şimdilik konuyu uzatmamaya razıyım. “Eğer *visantha* seni ormanda bulursa ne yaparsın?” diye sordum. “Konuşur musun, dövüşür müsün?”

Biraz düşündü. “Konuşma iyi değilim,” diye itirafta bulundu. “*Visantha*? Dövüşürüm.”

Başımı salladım. “Bir haydut, dövüş. İki, konuş.”

Omuz silkti. “İkiyle dövüşebilirim.”

“Dövüşüp kazanabilir misin?”

Yine kayıtsızca omuz silkti ve Dedan’ın topraktaki dal parçalarını dikkatle temizlemekte olduğu yeri işaret etti. “Onun gibi? Üç dört.” Bir şey ikram edercesine avcu yukarı bakacak şekilde elini uzattı. “Üç haydut, dövüşürüm. Dört haydut, en iyi konuşurum. Üç gece beklerim. Sonra...” İki eliyle birden tuhaf, detaylı bir hareket yaptı. “Çadırlarda yangın.”

Önceden söylediklerimi anladığına sevinerek gevşedim. “Evet. Güzel. Teşekkürler.”

Beşimiz çorbadan, ekmekten ve Crosson’dayken satın aldığımız pek de güzel olmayan yapışkan bir peynirden oluşan sessiz bir akşam yemeği yedik. Dedan ile Hespe dostane bir üslupla atıştılar ve ben de Marten’le beraber sonraki birkaç günde havanın nasıl olacağına dair tahminler yürüttüm.

Onun haricinde fazla bir muhabbet dönmedi. İkimizden ikisi çoktan yumruklaşmıştı. Severen'den yüz elli kilometre uzaktaydık ve hepimiz de halletmemiz gereken çirkin işin farkındaydık.

“Dur bakalım,” dedi Marten. “Haydutlar ya *seni* yakalarlarsa?” Bana baktı. “Haydutların bizi ele geçirmeleri halinde hepimizin bir planı var. Onlarla beraber kamplarına gideceğiz ve sen de üçüncü gün bizi bulacaksın.”

Kafamı salladım. “Kargaşa çıkarmayı da unutma.”

Marten kaygılı görünüyordu. “Peki ya seni yakalarlarsa? Bende hiç sihir yok. Üçüncü geceye kadar yerini bulabileceğimi garanti edemem. Tabii muhtemelen bulabilirim. Ama iz sürmenin sonucu kesin değildir...”

“Ben zararsız bir müzisyenim sadece,” diye temin ettim onu. “Baronet Banbride’in yeğeni olan kızla aramda bir sorun çıktı ve ben de bir süre ormanda kalmaktan zarar gelmeyeceğine karar verdim.” Sırıttım. “Beni soyabilirler, ama üzerimde fazla bir şey olmadığı için herhalde gitmeme izin verirler. İnsanları ikna etmekte becerikliyimdir ve tehlikeli bir halim yok.”

Dedan duymadığıma sevindiğim bir şeyler homurdandı yine.

“Marten haksız sayılmaz,” diye üsteledi Hespe. “Ya seni yanlarında götürürlerse?”

Öyle bir durumda ne yapacağımı henüz düşünmemiştim, fakat akşamı karamsar bir havada bitirmektense en emin tebessümümü ettim. “Beni kamplarına götürürlerse onları fazla zorlanmadan öldürebileceğimi sanıyorum.” Abartılı bir kayıtsızlıkla omuz silktim. “İş bittikten sonra da sizinle kampta buluşurum.” Sırıtarak yere vurdum.

Uçarı cevabım karşısında en azından Marten’in kıkırdayacağından emin olarak bu lafları espri niyetine etmiştim. Fakat Vintlilerin batıl inançlarının ne kadar derine indiğini hafife almıştım anlaşılan. Yorumum huzursuz bir sessizliğe sebep oldu.

O noktadan sonra fazla konuşulmadı. Nöbet sırası için kura çektik, ateşi söndürdük ve teker teker uykuya daldık.

Yetmiş Dokuzuncu Bölüm

İzler

Marten kahvaltıdan sonra Tempi'ye ve bana haydutların izini nasıl süreceğimizi öğretmeye başladı.

Bir daim ucundan sarkan yırtık bir gömlek parçasını veya toprağa batmış bir ayak izini herkes tespit edebilir, fakat böyle şeyler gerçek hayatta asla olmaz. Bunlar tiyatro oyunlarında konuyu seyirciye aktarmak için faydalı gereçler olsalar bile, cidden, en son ne zaman bir giysinizi geride bir parçası kalacak kadar fena yırttınız?

Asla. Avladığımız insanlar akıllıydılar, o yüzden böyle bariz hatalar yapmalarını bekleyemezdik. Bu da aramızda neye bakmamız gerektiğini bilen tek kişinin Marten olduğu anlamına geliyordu.

“Kırık bir dal,” dedi Marten. “Bunlara genelde gür ve sık çalılarda rastlanır; ister bele, ister ayak bileğine kadar çıksın.” Gür bir çalıyı tekmeler ve elleriyle iki yana açar gibi yaptı. “Kırığı görmek zordur, o yüzden yapraklara bakın.” Yakındaki bir çalıyı işaret etti. “Burada ne görüyorsunuz?”

Tempi alçaktaki bir dalı gösterdi. Bugün gri renkli, sade dokuma gömleğini giymişti ve fedai kırmızıları olmadan öncekinden bile daha az göz korkutucuydu.

Tempi'nin gösterdiği yere bakınca dalın kopacak kadar kötü değilse de kırılmış olduğunu gördüm.

“Yani buradan biri mi geçmiş?” diye sordum.

Marten omzunu silkince yayı da onunla beraber yükselip alçaldı. “Ben geçtim. Dün gece.” Bize baktı. “Yamuk yumuk durmayan yaprakların bile nasıl solmaya başladığını görüyor musunuz?”

Kafa salladım.

“Bu, son bir gün içerisinde buradan birinin geçtiğini gösteriyor. Aradan iki üç gün geçmiş olsaydı yapraklar kararıp ölmeye başlardı. O şekilde birbirine yakın iki yaprak öbeği görürseniz...” Bana baktı.

“Birileri bölgeden bir iki gün arayla birden fazla kez geçmiş demektir.”

Marten başını salladı. “Ben keşif yaparken gözümü haydutlara karşı açık tutacağım için burunlarını yere gömenler siz olacaksınız. Böyle bir şey bulursanız bana seslenin.”

“Seslenin?” Tempi ellerini ağzının etrafında boru gibi birleştirdi ve başını farklı farklı yönlere çevirdi. Etraftaki ağaçları işaret ederek bir elini kulağına götürdü ve dinlermiş gibi yaptı.

Marten kaşlarını çattı. “Haklısın. Bana bağırılmazsınız.” Ensesini hüsrarla ovuşturdu. “Kahretsin, bu işi enine boyuna düşünmedik.”

Ona gülümsedim. “Ben düşündüm,” dedim ve geçen gece oyduğum basit bir düdüğü çıkardım. Yalnızca iki notası vardı, ama ihtiyacımız olan da o kadardı. Düdüğü ağzıma götürüp çaldım. *Ta-ta TEE. Ta-ta TEE.*

Marten sırtıttı. “Bu bir Niyet Dulu, değil mi? Sesi aynı.”

Başımı salladım. “Benim işim bu.”

Genzini temizledi. “Maalesef Niyet Dulu’na *gece* titreten de denir.” Özür dilercesine yüzünü ekşitti. “Tekrar söylüyorum: gece titreten. Beni her çağırdığınızda onu öttürmeye kalkarsanız tecrübeli bir ormancının dikkatini oltaya takılmış bir balık gibi çeker.”

Başımı eğip düdüğe baktım. “Tanrı’nın kara elleri aşkına,” diye sövdüm. “Bunu düşünmem gerekirdi.”

“Fikrin iyi,” dedi Marten. “Bize bir tane de gündüz kuşu lazım, o kadar. Belki de bir saksagan.” Islıkla iki nota çaldı. “Bunu yapman zor olmasa gerek.”

“Bu gece başka bir düdük oyarım,” dedim, sonra da yerden küçük bir dal parçası aldım. Onu ikiye kırıp yarısını Marten’e verdim. “Bugün sana işaret vermemiz gerekirse bu işimizi görür.”

Dal parçasına tuhaf tuhaf baktı. “Bunun ne faydası dokunacak ki?”

“Karşılaştığımız bir şey için fikrine ihtiyaç duyarsak böyle yapacağım.” Yoğunlaştım, bir bağ mırıldandım ve kendi dal parçamı hareket ettirdim.

Marten elindeki dalı düşürerek yarım metre yukarı ve bir buçuk metre geri sıçradı. Yine de hakkını vermek gerek: bağırmadı. Elini ovuşturarak, “On cehennem aşkına, o da neydi öyle?” diye tısladı.

Tepkisinden dolayı ürkmüştüm ve benim kalbim de hızla atıyordu. “Marten, kusura bakma. Biraz sempatiydi, o kadar.” Kaşları arasındaki

boşluğun kırıştığını görünce lafı değiştirdim. “Küçük bir sihirdi sadece. Sihirli bir iplikle iki şeyi birbirine bağladığımı farz et.”

Bu tanımlamamı duysa Elxa Dal hayretten küçük dilini yutardı, fakat ben sözlerimi sürdürdüm. “Bu iki şeyi birbirine bağlayabilirim. Böylece kendiminkini çektiğim zaman...” yarım dal parçasının durduğu yere gittim. Kendi dalımı kaldırıncı yerdeki de havaya yükseldi.

Gösterim gereken etkiyi yarattı. İki dal parçası birlikte hareket ederken dünyadaki en basit, en zavallı ipli kukla gibi görünüyordu. Korkulacak hiçbir tarafı yoktu. “Görünmez bir iplik gibi, ama ne birbirine dolanır ne de bir şeye takılır.”

“Bana ne kadar sert asılacak?” diye ihtiyatla sordu Marten. “Keşif yaparken beni bir ağaçtan düşürmesini falan istemem.”

“İpin diğer ucu bende olacak,” dedim. “Onu azıcık sallayacağım, hepsi bu. Oltanın ucundaki yemi salları gibi.”

Marten ellerini ovuşturmayı kesip bir nebze gevşedi. “Biraz ürktüm sadece,” dedi.

“Suç bende,” dedim. “Seni uyarmam lazımdı.” Dalı aldım ve gayet sakin bir edayla ona verdim. Sanki elimdeki sıradan bir dal parçasından başka bir şey değildi. Aslında tabii ki sıradan bir dal parçasından başka bir şey değildi, fakat Marten’in bu konuda temin edilmesi gerekiyordu. Teccam’ın da dediği gibi, dünyada hiçbir şey birini alışık olmadığı bir hakikate inandırmak kadar zor değildir.

Marten bize kıpırdatılmış yaprakların veya çam iğnelerinin nasıl görüleceğini, üstüne basılmış taşların nasıl tespit edileceğini, yosunların veya likenlerin üzerlerinden geçen biri tarafından zarar gördüğünün nasıl anlaşılacağını öğretti.

Yaşlı avcı şaşırtıcı derecede iyi bir öğretmendi. Lafı uzatmıyor, bizi hiç aşığalamıyor, soru sormamıza itiraz etmiyordu. Tempi’nin dil konusunda yaşadığı sorunlar bile onu kızdırmıyordu.

Yine de ders saatler sürdü. Tam yarım gün. Ben tam işimizin bittiğini zannederken Marten bizi gerisingeri çevirdi ve kampa doğru geri götürdü.

“O tarafta zaten bulunduk,” dedim. “Pratik yapacaksak diğer tarafta yapalım.”

Marten bana aldırış etmeden yürümeyi sürdürdü. “Ne gördüğünüzü söyleyin.”

Yirmi adım sonra Tempî bir yeri işaret etti. “Yosun,” dedi. “Ayağım. Bastım.”

O anda meseleyi kavradım ve Tempî’yle benim geride bıraktığımız izleri görmeye başladım. Sonraki üç saat boyunca Marten bize ağaçların arasında utanç dolu bir geziye çıkardı ve oradaki varlığımızı ele veren her şeyi adım adım gösterdi: likenlere ya da bir ağaç gövdesine sürtünmekten kaynaklanan bir sıyrık, üzerine basılınca kırılmış bir taş, ters döndüğü için renkleri değişmiş çam iğneleri.

En kötüsü de yarım düzine parlak yeşil yaprak parçasının dar bir yarım daire oluşturacak şekilde yere saçılmış olmasıydı. Marten bir kaşını kaldırıncâ yüzüm kızardı. Daha evvelden onu dinlerken yaprakları yakındaki bir çalıdan kopartmış, sonra da o dalgınlıkla parçalara ayırmıştım.

“İki kere düşünün ve adımlarınızı dikkatli atın,” dedi Marten. “Ve de birbirinizin arkasını kollayın.” Bakışları Tempî’yle benim aramda gidip geldi. “Burada tehlikeli bir oyun oynuyoruz.”

Sonra Marten bize kendi izlerimizi nasıl örteceğimizi gösterdi. Beceriksizce gizlenmiş bir izin hiç dokunulmamış bir izden daha bariz görüldüğü çabucak anlaşıldı. Bu yüzden sonraki iki saat boyunca hatalarımızı kapatmayı ve diğerinin kendi izini saklarken yaptığı hataları fark etmeyi öğrendik.

Ancak o zaman, yani akşamüstü yerini akşama bırakırken Tempî’yle ben ormanın çoğu baronluktan daha büyük olan o bölgesini taramaya koyulduk. Birbirimize yakın yürüyerek ileri geri zikzaklar çizdik ve haydutlara dair bir iz aradık.

Önümüzdeki uzun günleri düşündüm. Arşiv’de arama yapmanın zahmetli olduğunu zannetmiştim. Fakat bir grem için araştırma yapmak, bu kadar ormanın içinde kırık bir dal parçası aramaya kıyasla fırına gidip ekmek almaya benziyordu.

Arşiv’de tesadüfen keşifler yapma imkânım olmuştu. Arşiv’de dostlarım vardı: tabii sohbetler, espriler ve sevgi de. Tempî’ye göz ucuyla bakarken, bugün sarf ettiği sözcükleri sayabildiğimi fark ettim: yirmi dört. Ayrıca gözümün içine üç kez bakmıştı.

Bu iş ne kadar sürecekti? On gün mü? Yirmi mi? Merhametli Tehlu aşkına, burada koca bir ayı delirmeden geçirebilir miydim?

Tam bunları düşünürken kabuğu azıcık soyulmuş bir ağaç gövdesi ve ters yöne bakan bir çim öbeği gördüm.

Umutlanmamaya alışarak Tempi'ye el ettim. "Burada bir şey görüyor musun?" Gömleğinin yakasını çekiştiren Tempi başını salladı ve benim de fark etmiş olduğum çim öbeğini işaret etti. Sonra da benim gözden kaçırdığım, üzerine basılmış çıplak bir ağaç kökünü gösterdi.

Heyecandan adeta başım dönerek cebimdeki meşe dalı parçasını çıkardım ve Marten'e işaret verdim. Onu yeniden paniğe sevk etmemek için dalı çok hafif titrettim.

Marten'in ağaçların arasından yanımıza gelmesi yalnızca iki dakika sürdü. Fakat ben o zaman zarfında haydutları bulup öldürmek için üç plan kurmuş Denna'ya özür dilemekte kullanabileceğim beş farklı monolog yazmış ve Severen'e döndüğüm zaman bu mucize için Tehlin kilisesine yüklü bir bağış yapmaya karar vermiştim.

Onu bu kadar kısa sürede çağırdığımız için Marten'in sinirlenmesini bekliyordum. Fakat gelip yanımızda durduğu yüzünde büsbütün sakın bir ifade vardı.

Otu, ağaç kabuğunu ve kökü işaret ettim. "Sonuncusunu Tempi gördü," diyerek ona hakkı olan övgüde bulundum.

"Güzel," dedi Marten ciddiyetle. "İyi iş çıkardınız. Ayrıca şurada kıvrık bir dal var." Birkaç adım sağımızı işaret etti.

İzlerin gösterdiği istikamete baktım. "Büyük ihtimalle buranın kuzeyindeler," dedim. "Yolun daha aşağısındalar. Sence şimdi biraz daha keşif mi yapmalıyız, yoksa dinlenip yarına kadar beklemeli miyiz?"

Marten bana gözlerini kısarak baktı. "Tanrı aşkına be ocuk. Bunlar gerçek izler değil. O kadar bariz, birbirlerine o kadar yakınlar ki." Beni uzun uzun süzdü. "Onları ben bıraktım. Birkaç dakikalık arayıştan sonra iinizin geçmeyeceğinden emin olmak istedim."

Sevincim göğsümün yukarılarındaki bir yerden yuvarlanıp ayaklarımla dibine düştü ve yüksek bir raftan devrilmiş bir cam kavanoz misali paramparça oldu. Herhalde yüz ifadem acmasıydı, zira Marten bana özür dilercesine gülümsedi. "Kusura bakma. Size söylemeliydim. Buna benzer şeyleri her gün ara sıra yapacağım. Tetikte beklememizin başka yolu yok. Biliyorsun, ilk defa samanlıkta iğne aramıyorum."

Onu nc kez ağırdığımızda Marten bir bahis teklifinde bulundu. Tempi'yle ben bulduğumuz her iz karşılığında bir yarım peni kazanacaktık. Gözümüzden kaçırdığımız her iz için de Marten'in cebine bir gümüş kırık

girecekti. Bu teklife balıklama atladım. Böyle bir bahis hem bizi dikkatli kılacaktı, hem de beşe birlik oran kulağa oldukça cömert geliyordu.

Oynadığımız bahis sayesinde günün geri kalanı çabuk geçti. Tempi'yle ben birkaç izi gözden kaçırdık: yerinden oynatılmış bir kütük, etrafa saçılmış birkaç yaprak ve bozulmuş bir örümcek ağı. Sonuncusunun biraz haksızlık olduğunu düşündüm, ama buna rağmen o akşam kampa dönerken Tempi ve ben iki peni öndeydik.

Yemek sırasında Marten şansını denemek için evden ayrılan genç bir dulun oğluyla ilgili bir öykü anlattı. Tenekececinin biri ona bir çift sihirli çizme satıyor, o da çizmeler sayesinde bir prensesi dağların zirvesindeki bir kuleden kurtarıyordu.

Dedan yerken başını sallıyor, öyküyü daha önce de duymuşçasına gülümsüyordu. Bazı yerlerde gülen, diğerlerinde ufak hayret nidaları atan Hespe mükemmel bir dinleyiciydi. Ellerini kucağında kavuşturmuş vaziyette oturan Tempi, ondan bekler olduğum tedirgin kıpırdanmalardan hiçbirini sergilemiyordu. Öykü boyunca o şekilde durdu ve yemeği soğurken dikkatle dinledi.

Öykü güzeldi. İçinde aç bir dev ve bir bilmece oyunu bile vardı. Fakat dulun oğlu akıllıydı ve sonunda prensesi ülkesine geri götürüp onunla evlendi. Öykü bana tanıdık geldi ve onu dinlemek bana bir evimin, bir ailemin olduğu, geçmişte kalmış günleri hatırlattı.

Sekseninci Bölüm

Ton

Ertesi gün Marten yanına Hespe'yle Dedan'ı da alıp gitti ve Tempi'yle ben kampa göz kulak olmak maksadıyla geride kaldık.

Vaktimi alacak başka bir şey olmadığı için fazladan yakacak odun toplamaya başladım. Sonra çalıların arasında faydalı otlar aradım ve yakındaki bir pınardan su taşıdım. Daha sonra seyahat heybemdeki her şeyi çıkarmakla, ayırmakla ve düzenlemekle kendimi meşgul ettim.

Tempi kılıcını söktü ve her parçasını özenle temizleyip yağladı. Canı sıkılmış gibi görünmüyordu, ama zaten bu onun doğal haliydi.

Vakit öğleyi bulduğu sıralarda sıkıntıdan aklımı kaçırmak üzereydim. İmkânım olsa okurdum, fakat hiç kitap getirmemiştim. Eski püskü pelerinime cep dikerdim, fakat yanımda yedek kumaş yoktu. Lavtama çalardım, fakat kumpanyacı lavtaları, müziğim gürültülü bir tavernada duyuracak şekilde tasarlanırdı. Öyle bir ses burada kilometrelerce öteye ulaşabilirdi:

Tempi'yle sohbet ederdim, fakat onunla konuşmak bir su kuyusuyla top oynamaktan farksızdı.

Yine de elimdeki tek seçenek bu gibi gözüküyordu. Tempi'nin oturduğu yere gittim. Kılıcını temizlemeyi bitirmişti ve kabzayı saran deri kayışta küçük ayarlamalar yapıyordu. "Tempi?"

Kılıcını bırakıp ayağa kalktı. Aramızda yirmi santimlik bir boşluk bırakarak beni huzursuz edecek denli yakın durdu. Sonra tereddüt ederek kaşlarını çatı. Aslında yüz ifadesi kaş çatmadan ziyade dudaklarının belli belirsiz incelmesinden ve kaşları arasında ufak bir çizginin belirmesinden ibaretti. Fakat Tempi'nin boş bir kâğıt kadar ifadesiz olan yüzünde o bile kırmızı mürekkeple yazılmış bir sözcük gibi duruyordu.

Benden iki geniş adım uzaklaştı, sonra da aramızdaki zemine bakarak azıcık yaklaştı.

Neler olduğunu ansızın idrak ettim. “Tempi, Ademler birbirlerine ne kadar yakın dururlar?”

Bir saniye bana boş gözlerle baktı, ardından bir kahkaha patlattı. Yüzünde belirip kaybolan utangaç tebessüm onu çok genç gösterdi. Gülümsemesi ağzını çabucak terk etse de gözlerinin çevresinde bir süre daha kaldı. “Zeki. Evet. Ademler farklı. Sana göre yakın.” Rahatsızlık verecek kadar yaklaştı, sonra geri çekildi.

“Bana göre mi?” diye sordum. “Mesafe farklı insanlar için farklı mıdır?”

Başını salladı. “Evet.”

“Dedan için ne kadar?”

Kıpırdandı. “Karmaşık.”

İçimde tanıdık bir merakın kıpraştığını hissettim. “Tempi,” dedim, “bana bu şeyleri öğretir misin? Dilini öğretir misin?”

“Evet,” dedi. Yüzü hiçbir şeyi ele vermese de üzerinden büyük bir ağırlığın kalktığını sesinden anlayabildim. “Evet. Lütfen. Evet.”

O akşamüstünün sonlarına doğru bir dizi karman çorman, işe yaramaz Ademce sözcük öğrenmişim. Dilbilgisi hâlâ bir muammaydı, fakat bu işler zaten hep böyle başlar. Neyse ki yabancı diller müzik enstrümanları gibidir: ne kadar çok dil bilerseniz yenilerini öğrenmeniz o kadar kolaylaşır. Ademce benim dördüncümdü.

Başlıca sorunumuz Tempî’nin Aturcasının iyi olmamasıydı. Bu yüzden ortak bir zeminde buluşamıyorduk. Yine de toprağa çizdik, parmakla gösterdik ve ellerimizi epeyce salladık. El hareketlerinin yeterli olmadığı birçok durumda ne demek istediğimizi ifade edebilmek için pandomime veya soytarılığa yakın gösteriler yaptık. Bu süreç düşündüğümünden daha eğlenceliydi.

İlk gün aşmakta zorlandığımız bir engelle karşılaştık. Bir düzine sözcük öğrenmişim ve bir tanenin daha faydası olabileceğini düşünüyordum. Elimi sıkıp Tempî’ye yumruk atar gibi yaptım.

“*Freaht*,” dedi.

“*Freaht*,” diye tekrarladım.

Başını iki yana salladı. “Hayır. *Freaht*.”

“*Freaht*,” dedim dikkatle.

“Hayır,” dedi kesin bir dille. “*Freaht* denilen...” Dişlerini sıktı ve bir şeyi ısırıcasına çenesini açıp kapadı. “*Freaht*,” Yumruğunu avcuna vurdu.

“*Freaht*,” dedim.

“Hayır.” Sesindeki hor gören tınının yoğunluğu beni hayrete düşürdü. “*Freaht*,”

Yüzümü al bastı. “Ben de öyle diyorum ya. *Freaht! Freaht! Fre-*”

Tempi uzanıp başımın yanına bir tokat attı. Dün gece Dedan’a vurduğu gibi, başkalarının yanında mızımlık ettiğim zaman babamın bana vurduğu gibi vurdu. Darbesi canımı acıtacak kadar sert değildi. Yalnızca şaşırtıcıydı. Yıllardır hiç kimse bana böyle bir şey yapmamıştı.

Daha da şaşırtıcı olan, hamlesini güçlkle görebilmiş olmamdı. Hareketi akıcı, tembel ve parmaklarınızı şıklatmanızdan bile daha süratliydi.

Herhangi bir hakaret amacı gütmemiş, sadece dikkatimi çekmek istemişti.

Açık sarı saçlarını kenara çekerek kulağını işaret etti. “Duy,” dedi sertçe. “*Freaht*.” Dişlerini tekrar göstererek ısırır gibi yaptı. “*Freaht*.” Yumruğunu kaldırdı. “*Freaht*. *Freaht*.”

Duydum. Mesele sözcüğün sesi değil ahengiydi. “*Freaht?*” dedim.

O küçük, nadir tebessümlerinden biriyle mükâfatlandırdı beni. “Evet. Güzel.”

Baştan başlayıp ritimlerine dikkat ederek tüm sözcükleri tekrar öğrenmem gerekti. Daha önce onları duymamış, yalnızca taklit etmişim. Yavaş yavaş, her sözcüğün onları oluşturan sesin ahengine bağlı olarak pek çok farklı anlama gelebileceğini keşfettim.

“Bu ne anlama geliyor?” ve “Daha yavaş anlat,” gibi en önemli ifadelerle ilaveten birkaç düzine sözcük daha öğrendim: Kavga. Bak. Kılıç. El. Dans. Bunlardan sonuncusunu ona anlatabilmek için yaptığım pandomim ikimizi de güldürdü.

Büyüleyici bir dersti. Her sözcüğün birbirinden farklı ahengi, lisanın kendine özgü bir tür müziği olduğu anlamına geliyordu. Meraka kapılmadan edemedim.

“Tempi,” dedim, “şarkılarınız nasıldır?” Bir an bana boş gözlerle baktı ve bu soyut soruyu anlamamış olabileceğini düşündüm. “Bana bir Adem şarkısı söyleyebilir misin?”

“Şarkı nedir?” diye sordu Tempı. Son bir saat içerisinde benim öğrendiklerimin iki misli sözcük öğrenmişti.

Genzimi temizleyip bir şarkıya başladım.

*Küçük Jenny rüzgârla gezmeye gitmiş pabuçlarını almadan.
Eğlendirip güldürsün diye arıyormuş gürbüz bir oğlan.
Varmış dudaklarında bir ıslık, tüylüymüş şapkası başındaki.
Bal gibiymiş o nemli dudaklar. Dili de devedikenini kadar sivri.*

Ben şarkıyı söylerken Tempi'nin gözleri kocaman oldu. Ağzı resmen bir karış açık kaldı.

“Ya sen?” diye sordum, göğsünü işaret ederek. “Bir Adem şarkısı söyleyebilir misin?”

Kıpkırmızı kesilen suratından bir düzine duygu birbiri ardına ve açıkça geçti: hayret, dehşet, utanç, sarsıntı, tiksinti. Ayağa kalkıp sırtını döndü ve Ademce konuşarak benim anlayamayacağım kadar süratle bazı sözcükler sarf etti. Soyunup benim için dans etmesini istemişim gibi bir hali vardı.

“Hayır,” dedi, kendini bir nebze toparlamayı başararak. Yüzünü kontrol altına almıştı, fakat açık renkli teni hâlâ parlak ve yoğun bir kırmızıydı.

“Hayır.” Yere bakarak göğsüne dokundu ve başını iki yana salladı. “Şarkı yok. Adem şarkısı yok.”

Nasıl bir hata yaptığımı anlamadan ayağa kalktım. “Tempi, üzgünüm.”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Üzûlmek yok.” Derin bir nefes aldı, başını sağa sola salladı ve dönüp gitti. “Karmaşık.”

Seksen Birinci Bölüm

Kıskanç Ay

Marten o akşam tombul bir tavşan üçlüsü vurdu. Ben de yerden kök kazıp çıkardım ve birkaç ot topladım. Güneş daha batmadan iki büyük somun taze ekmeğin, tereyağının ve belirli bir ismi bulunmayacak kadar yerel olan ufalanır bir peynirin mükemmel kıldığı bir yemeğe oturduk.

Bir günlük güzel havanın akabinde moraller yüksekti. Bu yüzden de yemekle beraber başka öyküler geldi.

Hespe uşağına âşık olan bir kraliçeyle ilgili şaşırtıcı ölçüde romantik bir hikâye anlattı, üstelik bunu ince bir tutkuyla yaptı. Üslubu sevgi dolu bir kalbi göstermediyse bile konuşurken Dedan’a attığı bakışlar gösterdi.

Yine de Dedan onun üzerindeki aşk emarelerini görmeyi başaramadı. Ve benzeriyle nadiren karşılaştığım bir akılsızlıkla Penieder Hanı’nda duyduğu bir hikâyeyi anlatmaya koyuldu. Felurian’la ilgili bir hikâyeyi.

“Bunu bana anlatan çocuk bizim Kvothe’den daha büyük değildi,” dedi Dedan. “Ve nasıl konuştuğunu duysanız böyle bir şeyi uyduracak türde biri olmadığını anlardınız.” Fedai manalı bir hareketle şakağını işaret etti. “Ama dinleyin ve inanmaya değip değmediğine kendiniz karar verin.”

Dediğim gibi, kullanmaya karar verdiği zaman Dedan’ın kıvrak bir dili ve tahmin ettiğinizden daha sivri bir zekâsı oluyordu. Maalesef bu, ilkinin çalışıp ikincisinin çalışmadığı zamanlardan biriydi.

“Unutulup gitmiş zamanlardan beri insanlar ormanın bu bölümünden sakınırlar. Kanunsuz adamlardan veya kaybolmaktan korktukları için değil.” Başını iki yana salladı. “Hayır. Fey ahalisinin buralarda yaşadığı söylenir.

“Dolunay çıktığında dans eden ayırık toynaklı cinler. Bebeleri beşiklerinden çalan uzun parmaklı karanlık şeyler. İster genç ister yaşlı

olsun geceleri kapı önüne süt bırakan kadın çoktur. Ve evini tüm kapıları aynı hizada olacak şekilde inşa eden adamlar da az değildir.

“Bazıları onlara batıl inançlı diyebilir, ama onlar gerçeği bilirler. Feylerden uzak durmak en güvenlisidir, ama öyle yapamazsanız onlarla aranızın iyi olmasını istersiniz.

“Bu Felurian’ın, Alacakaranlık Hanımı’nın, İlk Sükûnetin Hanımı’nın öyküsüdür. O Felurian ki erkeklere ölümdür. Ama bu mutlu bir ölümdür ve erkekler o ölüme seve seve giderler.”

Tempi bir nefes aldı. Ufacık bir hareketti bu, fakat anlatılan hikâyeler boyunca hiç kıpırdamadan oturma alışkanlığını devam ettirdiği için dikkat çekiciydi. Artık bunu daha iyi anlıyordum. Sessiz olmaya çalışıyordu.

“Felurian,” dedi Tempi. “Erkeklere ölüm. O-” Duraksadı. “O *sentin* mi?” Ellerini önüne kaldırıp bir şeyi tutarmış gibi yaptı. Bize beklentili gözlerle baktı. Sonra anlamadığımızı görünce yanında duran kılıcına dokundu.

Ne demek istediğini anladım. “Hayır,” dedim. “O bir Adem değil.”

Tempi başını iki yana sallayarak Marten’in yayını işaret etti.

Bu sefer başını sağa sola sallayan bendim. “Hayır. Dövüşçü değil. O...” Felurian’ın erkekleri öldürüşünü nasıl açıklayacağımı bilemedim; özellikle de hareketlere başvurmak gerektiği için. Çaresizce Dedan’a bakarak ondan yardım istedim.

Dedan hiç tereddüt etmedi. “Seks,” dedi açıkça. “Seks nedir biliyor musun?”

Tempi gözlerini kırptırdı, sonra da başını geriye atıp güldü. Dedan onun bu davranışına kızıp kızmayacağına karar veremez gibiydi. Tempî’nin kahkahaları az sonra dindi. “Evet,” dedi. “Evet. Seks biliyorum.”

Dedan gülümsedi. “Erkekleri işte onunla öldürüyor.”

Tempi’nin yüzü biran için her zamankinden daha boş baktı, sonra yavaşça dehşete kapıldı. Hayır, dehşet değildi; katıksız bir iğrenmeydi. Suratinin genellikle boş olması bunu daha da beter kılıyordu. Yanında duran eli tanımadık bir hareketle kasıldı. “Nasıl?” dedi boğulurcasına.

Dedan bir şey söyleyecek oldu, sonra durdu. Bir el hareketi yapmaya yeltendi, ama tekrar durup utangaç bir edayla Hespe’ye baktı.

Hespe gırtlığından yükselen bir sesle gevrek gevrek güldü ve Tempî’ye doğru döndü. Kısa bir süre düşündü, akabinde birini kollarında tutuyor ve öpüyormuş gibi yaptı. Göğsüne ritmik hareketlerle vurarak bir kalbin atışını taklit etti. Kalp atışları giderek hızlandı, sonra durdu. Hespe elini yumruk

yapıp gözlerini kocaman açtı. Vücudu önce kasıldı, ardından hareketsiz kaldı. Dilini dışarı sarkıtarak başını yana yatırdı.

Dedan gülerek onun bu gösterisini alkışladı. “Aynen öyle. Ama bazen...” Şakağına dokundu, parmaklarını şıklatıp gözlerini şaşkınlıkla yaptı ve dilini dışarı çıkardı. “Deli.”

Tempi gevşedi. “Ah,” dedi, rahatladığı açıkça anlaşılacak şekilde. “İyi. Evet.”

Başını sallayan Dedan öyküsüne geri döndü. “Tamam. Felurian. Her erkeğin en büyük arzusu. Kıyas kabul etmeyen bir güzellik.” Tempı daha iyi anlasın diye saçları uzunmuş da onları geriye doğru savuruyormuş gibi yaptı.

“Yirmi yıl evvel o çocuğun babası ve amcası güneş batmaya başlarken ormanın tam da bu kısmında avlanıyorlarmış. Kalmaları gerekenden daha geç kalmışlar, sonra da akli başında insanlar gibi yolu kullanacaklarına dosdoğru ormandan geçmeye karar vermişler.

“Yürümeye başlayalı fazla olmamış ki uzaktan gelen bir şarkı duymuşlar. Yola yaklaştıklarını sanarak şarkıya doğru ilerlemişler, ama kendilerini yol yerine küçük bir açıklığın kenarında bulmuşlar. Felurian o açıklıkta kendi kendine şarkı söylüyormuş:

*“Cae-Lanion Luhial
di mari Felanua
Kreata Tu ciar tualarandi
Dirella. Amauen.
Loesi an delan
tu nia vor ruhlan
Felurian thae.”*

Dedan ses tonunu pek tutturamasa da şarkı içimi ürpertti. Melodi ürkütücü, merak uyandırıcı ve bütünüyle yabancıydı. Lisanı da tanımadım. Azıcık bile olsa.

Dedan tepkimi görünce başını salladı. “Oğlanın hikâyesine en çok gerçeklik katan da bu şarkıydı. Sözcükleri zerre kadar anlamadım, ama onları sadece bir defa söylemesine rağmen kafama kazındılar.

“Bizim iki kardeş açıklığın kenarında beklemişler. Gökteki ay sayesinde etrafı vakit gece değil de öğleymiş gibi görebiliyorlarmış. Felurian’ın

üzerinde giysi namına hiçbir şey yokmuş ve saçları bel hizasına inse de ay kadar çıplak olduğu besbelliymiş.”

Felurian hakkındaki öyküleri oldum olası sevmişimdir, fakat Hespe’ye göz ucuyla bakınca hevesim kursağımda kaldı. Dedan’ı seyrediyor ve o konuştuğu gözleri kısılıyordu.

Dedan bunu fark fark etmemişti. “Uzun boylu ve zarif bacaklıymış. Beli incecikmiş ve kalçaları bir elin dokunuşuna yalvarır gibi kıvrımlıymış. Karnı kusursuz bir huş ağacının gövdesi kadar mükemmel ve düzgünmüş. Göbek deliğindeki gamze sanki öpülmek için yaratılmışmış.”

Hespe’nin gözleri artık tehlikeli birer yarıktı. Fakat ince ve dümdüz bir çizgi halini almış olan ağzı, duygularını daha çok açığa vuruyordu. Size bir tavsiye: bu ifadeyi bir kadının yüzünde göreceksiniz olursanız hemen sesinizi kesin ve ellerinizin üstüne oturun. Durumu kurtarmayabilir, ama en azından daha beter yapmanızı önler.

Maalesef Dedan konuşmayı sürdürdü. İri elleriyle ateşin ışığında çeşitli hareketler yapıyordu. “Dolgun ve yuvarlak göğüsleri, ağaçtan toplanmayı bekleyen şeftalilere benziyormuş. Her şeyin rengini çalan kıskanç ay bile pembe-”

Hespe öfkeli bir ses çıkartarak ayağa kalktı. “Ben iyisi mi gideyim,” dedi. Sesi öyle soğuktu ki Dedan bile fark etti.

“Ne?” Dönüp ona baktığı esnada hâlâ havada duran elleri, bir çift hayali göğsü avuçlar gibi hareketsizdi.

Hespe bıyık altından homurdanarak oradan fırtına gibi çekti gitti.

Dedan ellerini serbest bırakarak kucağına düşmelerine izin verdi. Yüz ifadesi göz açıp kapayıncaya dek şaşkıncıdan gücenmiş, oradan da kızgına döndü. Bir saniye sonra o da ayağa kalktı ve kendi kendine söylenerek pantolonuna takılan yaprakları ve çalı çırpıyı silkeledi. Battaniyesini de topladıktan sonra bulunduğumuz açıklığın karşı tarafına yöneldi.

“Hikâye ikisinin de onun peşinden koşmasıyla ve oğlanın babasının geride kalmasıyla mı bitiyor?” diye sordum.

Dedan bana bakmak için başını çevirdi. “Madem biliyordun, beni durdurup-”

“Sadece tahmin yürüttüm,” dedim hemen. “Bir öykünün sonunu duymamaktan nefret ederim.”

“Babasının ayağı bir tavşan deliğine girmiş,” dedi Dedan kısaca. “Adam bileğini burkmuş. Amcayı bir daha gören olmamış.” Sert bir yüz ifadesiyle ateşin ışığından çıktı.

Marten'e ricacı bir bakış attım, fakat o başını iki yana salladı. "Hayır," dedi usulca. "İşlerine karışmayacağım. Dünyada olmaz. Şimdi onlara yardım etmeye çalışmam, bir ateşi ellerimle söndürmeye benzer. Hem canım yanar hem de hiçbir sonuç elde edemem."

Tempi yatağını hazırlamaya girişti. Marten parmağıyla daire çizerek etrafı işaret etti ve soran gözlerle bana baktı. İlk nöbeti tutmak isteyip istemediğimi soruyordu. Başımı salladım. Döşegini eline alırken, "Bir şey ne kadar çekici gelirse gelsin riskleri değerlendirmelisin. Onu ne kadar çok istiyorsun ve onun için ne kadar yanmayı göze alıyorsun?" dedi.

Ateşin üstüne toprak serptim ve çok geçmeden açıklığa gecenin karanlığı çöktü. Sırtüstü uzanıp yıldızlara bakarken Denna'yı düşündüm.

Seksen İkinci Bölüm

Barbarlar

Ertesi gün Dedan ve Hespe erzak tedarik etmek için Crosson'a giderken Tempi'yle ben de kampı taşıdık. Marten suya yakın olan düz ve ıssız bir alan tespit etti. Bunun üzerine her şeyi toparlayıp oraya götürdük, tuvalet olarak kullanılacak bir çukur kazdık, ateş çukurunu hazırladık ve diğer işleri hallettik.

Tempi çalışırken konuşmaya istekli olsa bile ben gergindim. Lethani'yi çok erken sorarak onu kızdırdığım için bu konudan uzak durmam gerektiğinin farkındaydım. İyi de şarkı söylemekle ilgili basit bir soru dahi huzurunu kaçırmaya yetiyorsa ne konuşabileceğimizi nereden bilecektim?

Asıl mesele yüzünü yine ifadesiz tutması ve göz teması kurmaktan kaçınmasıydı. Nasıl hissettiğini anlamadığım biriyle düzgün bir diyalog kurmam mümkün müydü? Sanki tanımadığım bir evin içinde gözlerim bağlı olarak yürüyordum.

Ben de daha güvenli yolu seçip çalışırken başka sözcükler sordum. Ellerimiz pandomim yapamayacak kadar meşgul olduğu için daha ziyade nesneleri öğrenmek istiyordum.

İşin iyi tarafı, ben Ademce kelime hazinemi geliştirirken Tempi de Aturcası üzerinde çalışabiliyordu. Ben lisanını konuşurken ne kadar hata yaparsam onun da kendini ifade ederken o kadar rahat davrandığı gözümünden kaçmıyordu.

Ben de bu yüzden kasıtlı olarak pek çok hata yaptım. Hatta bazen o denli kalın kafalı oluyordum ki Tempi'nin kendini farklı şekillerde tekrar tekrar ifade etmesi gerekiyordu. Elbette Aturcayla.

Öğle civarı kamp kurmayı bitirdik. Marten ava çıktı ve Tempi gerinip o yavaş dansına başladı. Bunu üst üste iki kez yapınca onun da sıkılmaya

başladığından kuşkulandım. Egzersizini bitirdiği zaman ter içindeydi ve gidip yıkanacağını söyledi.

Kamp bana kalınca tenekececinin mumlarını eriterek balmumundan iki küçük bebek hazırladım. Aslında bu günlerdir yapmak istediğim bir şeydi, fakat Üniversite’de bile bir bebek yapmak şüphe uyandıran bir davranıştı. Hele hele Vintas’ta... Gizli hareket etmenin daha iyi olacağını düşündüm desem yeter.

Pek de güzel bir iş çıkarmadım. Donyağı, sempati balmumu kadar kullanışlı değildir, fakat en basit bebek bile çok güçlü olabilir. Onları seyahat heybeme koyduktan sonra kendimi çok daha hazırlıklı hissettim.

Parmaklarıma yapışan donyağının son parçasını da temizlerken Tempi yeni doğmuş bir bebek kadar çıplak olarak kampa döndü. Yıllar süren sahne eğitimim sakin kalmamı sağladı, ama ucu ucuna.

Tempi ıslak giysilerini kurumaları için yakındaki bir ağaç dalına astıktan sonra en ufak bir utanç veya tevazu göstermeden yanıma geldi.

Baş ve işaret parmakları birbirine yapışık duran elini uzattı. “Bu ne?” Görmem için parmaklarını azıcık araladı.

Dikkatimi yöneltebileceğim bir şey bulduğuma sevinerek daha yakından baktım. “O bir kene.”

Bana o kadar yakın durduğu için yara izleri, yani kollarında ve göğsünde birbirini kesen silik çizgiler bir kere daha gözüme ilişti. Revirde geçirdiğim zaman sayesinde yara izlerini okuyabiliyordum; bunlar derinin, yağ tabakasının ve onun da altındaki kasların kesilerek açıldığı derin yaralar gibi büzüşük bir pembeliğe sahip değildi. Bunlar sıg yaralardı. Hem de düzinelerce. Bu kadar eski yara izleri olan birinin kaç senedir fedailik yaptığını merak ettim. Tempi yirmisinden büyük göstermiyordu.

Detaylı incelemelerimden habersiz olan Tempi, parmakları arasındaki şeye uzun uzun baktı. “Isırıyor. Üstümü. Isırıyor ve *kalıyor*.” Suratı her zamanki gibi ifadesiz olsa da ses tonuna tiksinti karışıyordu. Sağ eli hafifçe oynamaktaydı.

“Ademre’de kene olmaz mı?”

“Hayır.” Keneyi parmakları arasında sıkmaya çalıştı. “Kırılmıyor.”

Ona keneyi tırnakları arasında nasıl ezeceğini gösterdiğimde bunu belirli bir haz alarak yaptı. Keneyi attı ve sessiz adımlarla döşegine geri döndü. Sonra da halen çıplak olarak giysilerini heybesinden tek tek çıkarıp silkeledi.

Dedan ile Hespe'nin Crosson'dan tam da bu anda döneceklerine can-ı gönülden inanarak gözlerimi kaçırdım.

Neyse ki dönmediler. Takriben çeyrek saat sonra, Tempı dikkatle incelediği kuru bir pantolon giydi.

Oturduğum yere gömleksiz bir halde geri geldi. "Keneden nefret ediyorum," diye ilan etti.

Konuşurken sol eli sert bir hareketle sanki üzerinde gömlek varmış da kalçasına yakın bir yerine dökülen kırıntıları süpürmek istiyormuş gibi o noktaya sürtünmüştü. Ama tabii üzerinde gömlek yoktu ve çıplak teninde süpürülmeyi gerektirecek bir şey mevcut değildi. Dahası aynı hareketi daha önce de yaptığını fark etmişim.

Hatta biraz düşününce onun bu hareketi son birkaç gün içerisinde yarım düzine kez yapmış olduğunu hatırladım. Ama hiçbirı böyle şiddetli değildi.

Anı bir kuşkuya kapıldım. "Tempı? Bu ne anlama geliyor?" Üstünü süpürür gibi yaptığı hareketi taklit ettim.

Başını salladı. "Bu anlama." Abartılı bir tiksinti ifadesiyle yüzünü buruşturdu.

Son birkaç günü aklımdan hızla geçirdim ve onunla konuşurken Tempı'nın kaç kez huzursuzca kıpırdandığını hatırlamaya çalıştım. Düşüncesi bile ürkütücüydü.

"Tempı," diye sordum, "hepsi de mi?" Yüzümü işaret ettim, gülümsedim, kaşlarımı çattım, gözlerimi yuvarladım. "Ademcede tüm bunlar elle mi yapılır?"

Başımı salladı ve aynı anda bir el hareketi yaptı.

"O!" Elini gösterdim. "O neydi?"

Tereddüde kapıldı, sonra zoraki ve sıkıntılı bir tebessüm etti.

Parmaklarımı biraz açarak ve başparmağımı orta parmağımın iç kısmına bastırarak hareketini kopyaladım.

"Hayır," dedi Tempı. "Diğer el. Sol."

"Niye?"

Uzandı ve göğsüme, göğüs kemiğimin hemen soluna hafifçe vurdu. *Pat-pat. Pat-pat.* Sonra bir parmağını sol elime doğru sürttü. Anladığımı göstermek için başımı salladım. Kalbe en yakın el oydu. Sağ elini kaldırıp yumruk yaptı. "Bu el güçlü." Sol elini kaldırdı. "Bu el akıllı."

Kulağa mantıklı geliyordu. Zaten çoğu lavtacı bu yüzden sol eliyle perde basar ve sağ eliyle telleri çalar. Kural olarak sol el daha hızlıdır.

Parmaklarımı açarak sol elimle aynı hareketi yaptım. Tempı başını iki yana salladı. “O budur.” Aşağılayıcı bir tebessümle dudaklarının yarısını kıvırdı.

Bu ifade yüzüne o kadar yabancıydı ki ağzımı bir karış açmamak için kendimi zor tuttum. Eline daha yakından baktım ve parmaklarımın konumunu hafifçe değiştirdim.

Tempı başını beğeniyle salladı. Yüzü ifadesizdi, fakat ilk defa bunun sebebini biliyordum.

Onu takip eden saatlerde Ademcedeki el hareketlerinin aslında yüz ifadelerini temsil etmediğini öğrendim. Durum o kadar basit değildi. Mesela bir tebessüm neşeli, mutlu, minnettar veya hoşnut olduğunuzu gösterebilir. Birini teselli etmek için gülümseyebilirsiniz. Bir durumdan memnun olduğunuz veya birine sevgi beslediğiniz için de. Yüz ekşitmek veya sırtmak bir tebessüm gibi görünebilse de tamamen farklı anlamlara gelir.

Birine gülümsemeyi öğretmeye çalıştığınızı düşünün. Farklı tebessümlerin ne anlamlara geldiğini ve sohbet sırasında tam olarak nerelerde kullanılacağını tarif etmeye çalıştığınızı. Böyle bir şey yürümeyi öğrenmekten bile daha zordur.

Ansızın pek çok şey anlam kazandı. Tempı tabii ki gözümün içine bakmayacaktı. Konuştuğu insanın yüzüne bakarak kazanabileceği hiçbir şey yoktu. O kişinin sesini dinleyecek, ellerini izleyecekti.

Sonraki birkaç saati işin temelini öğrenmeye uğraşarak geçirdim, fakat el dili insanı delirtecek kadar zordu. Sözcükler hayli basit şeylerdir. Bir taşı işaret edebilirsiniz. Koşmayı veya zıplamayı hareketlerle gösterebilirsiniz. Fakat hiç pandomim yoluyla rızayı ifade etmeyi denediniz mi? Ya saygıyı? İstihzayı? Babamın bile böyle bir şeyi başarabileceğinden kuşkuluydum.

Bu yüzden ilerleyişim sinir bozucu ölçüde yavaştı, fakat kendimi hayran kalmaktan alıkoyamıyordum. Sanki ansızın ağzımda ikinci bir dil çıkmıştı.

Ayrıca bu bir nevi sırdı da. Kendimi bildim bileli sırlara karşı bir zaafım olmuştur.

Deyim yerindeyse bir avuç el işaretini öğrenmem üç saat sürdü. Gelişimim son derece yavaştı, fakat nihayet ‘hafife almak’ kavramının el dilini öğrendiğimde zar zor tarif edilebilecek bir gurur duydum.

Sanırım aynı şeyi Tempı de hissetti. “Güzel,” dedi elini düzleştirerek. Bunun beğeni olduğundan emin sayılırdım. Omuzlarını esnetti ve ayağa kalkıp gerindi. Tepemizdeki dalların arasından güneşe göz attı. “Şimdi yemek?”

“Yakında.” Aklımda beni rahatsız eden bir soru vardı. “Tempi, bunca uğraş niye?” dedim. “Gülümsemek kolaydır. Niye ellerinle gülümsüyorsun?”

“Ellerle de kolay. Daha iyi. Daha...” Evvelden kullandığı gömlek süpürme hareketinin biraz değiştirilmiş bir versiyonunu yaptı. Tiksinti değil: *asabiyet mi?* “Birlikte yaşayan insanlar için sözcük ne? Yollar. Doğru şeyler.” Başparmağını köprücük kemiği boyunca gezdirdi. Bu *hüsran* mıydı? “Birlikte iyi yaşamak nedir? Kimse kuyuya sıçmaz.”

Güldüm. “Medeniyet mi?”

Başını sallayarak parmaklarını açtı: *keyif*. “Evet,” dedi. “Ellerle konuşmak medeniyettir.”

“Ama gülümsemek doğaldır,” diye itiraz ettim. “Herkes gülümser.”

“Doğal, medeniyet değil,” dedi Tempi. “Yemek pişirmek medeniyet. Kokuyu yıkamak medeniyet.”

“Yani Ademre’de hep ellerinizle mi gülümsersiniz?” Keşke umutsuzluğun el hareketini bilseydim.

“Hayır. Suratla gülümsemek ailede iyi. Bazı dostlarla iyi.”

“Niye sadece aile arasında?”

Başparmağını köprücük kemiğine sürtme hareketini yineledi. “Bunu yaptığın zaman.” Avcunu yüzünün yanına bastırdı ve içine hava üfleyerek koca bir yellenme sesi çıkardı. “Bu doğal, ama başkalarının yanında yapmazsın. Kaba. Aile yanında...” Omuz silkti. *Keyif*. “...medeniyet önemli değil. Aile daha doğal.”

“Peki ya gülmek?” diye sordum. “Seni gülerken gördüm.” Neden bahsettiğimi tam olarak anlasın diye bir *ha-ha* sesi çıkardım.

Omuz silkti. “Gülmek o.”

Biraz bekledim, fakat devam edeceğe benzemiyordu. Tekrar denedim. “Niye ellerinle gülmüyorsun?”

Tempi başını iki yana salladı. “Hayır. Gülmek başka.” Yaklaştı ve iki parmağıyla göğsümü, tam kalbimin olduğu yeri hafifçe dürttü. “Tebessüm?” Parmağını sol kolumdan aşağı doğru gezdirdi. “Öfke?” Yine kalbimi dürttü. Önce korkmuş, sonra da şaşırmış bir yüz ifadesi yaptı, ardından dudaklarını büzerek abartılı bir tavırla surat astı. Her seferinde de göğsümü dürttü.

“Ama kahkaha?” Elini karnıma koydu. “Kahkaha burada yaşar.”

Parmağını dümdüz yukarı götürerek ağzıma kadar çıkardı ve elini açtı.

“Kahkahayı geri itmek iyi değil. Sağlıklı değil.”

“Ağlamak da mı?” diye sordum. Bir parmağımın gözümde aşağı hayali bir yaş akıttım.

“Ağlamak da.” Elini kendi karnına koydu. “Ha ha ha,” dedi, karnının hareketini bana göstermek için elini orada tutarak. Sonra yüzünde üzgün bir ifade belirdi. “Ühü ühü ühü,” derken göğsü abartılı hıçkırıklarla inip kalktı. Eli hâlâ kanundaydı. “Aynı yer. Bastırmak sağlıklı değil.”

Başımı yavaşça salladım ve duygularını kendilerine saklayamayacak kadar kaba insanlar tarafından sürekli tacize uğramanın Tempi’ye kendini nasıl hissettirdiğini hayal etmeye çalıştım. O insanlar ki elleriyle anlamsız hareketler yapıp duruyorlardı. “Burada bulunmak senin için çok zor olsa gerek.”

“Çok zor değil.” *Hafife alma.* “Ademre’den gelirken bunu bildim. Medeniyet yok. Barbarlar kaba.”

“Barbarlar mı?”

Bulunduğumuz açıklığı, ormanı, Vintas’ın tamamını kapsayan geniş bir el hareketi yaptı. “Burada herkes köpek gibi.” Tüm dişlerini göstererek, hırlayarak ve gözlerini çılgınca yuvarlayarak abartılı ve ürkütücü bir hiddet ifadesine büründü. “Tüm bildiğiniz bu.” Böyle davranmamızı başımıza kakmazmışçasına kayıtsız bir kabullenişle omuz silkti.

“Peki ya çocuklar?” diye sordum. “Çocuklar konuşmadan önce gülümserler. Bu yanlış bir davranış mı?”

Tempi başını iki yana salladı. “Her çocuk barbardır. Hepsi yüzüyle güler. Her çocuk kabadır. Ama büyür. Bakar. Öğrenir.” Durup düşünerek sözcüklerini seçti. “Barbarların onlara medeniyet öğretecek kadınları yok. Barbarlar öğrenemez.”

Hakaret etme amacı gütmeyişini görebiliyordum, fakat bu sözler Adem el dilinin inceliklerini öğrenmek için beni daha da hırslandırdı.

Tempi ayağa kalktı ve çocukluğumda kumpanyamdaki cambazların yaptıklarına benzer hareketlerle gerinmeye başladı. On beş dakika boyunca kendini o veya bu yöne bükükten sonra dansı andıran yavaş pandomimine başladı. Henüz bilmesem de buna Ketan deniyordu.

Tempi’nin ‘barbarlar öğrenemez’ yorumuna kafayı taktığım için onu taklit etmeye karar verdim. Yapacak daha iyi bir işim de yoktu zaten.

Hareketlerini kopyalamaya çalışırken onların ne kadar karmaşık olduğunu anladım: elleri belirli bir açıda bitıştirmek, ayakları doğru hizalamak. Tempi neredeyse buzulumsu bir yavaşlıkla hareket etse de o akıcı zarafetini birebir taklit etmemin imkânsız olduğunu anladım. Tempi ne

durdu ne de benden tarafa baktı. Teşvik veya tavsiye amacıyla tek kelime bile etmedi.

Yaptığımız şey benim için çok yorucuydu ve bittiğinde sevindim. Ateşi yakıp üç bacaklı bir sehpa kurdum. Tempi hiç konuşmadan sert bir sosıs getirdi ve kılıcını kullanarak birkaç patatesi dikkatle soymaya başladı.

Tıpkı benim lavtama yaptığım gibi kılıcının üstüne titrediğı için bu davranışı beni şaşırttı. Dedan bir keresinde kılıcı yerden aldığı zaman, Adem oldukça dramatik bir duygu patlamasıyla tepki göstermişti. Tabii bu sadece Tempi için dramatikti. Tam iki cümle kurmuş ve kaşlarını çatmıştı.

Tempi kendisini izlediğimi gördü ve başını merakla yan yatırdı.

Parmağım la gösterdim. “Kılıç?” diye sordum. “Patates kesmek için mi?”

Bir elindeki yarısı soyulmuş patatese ve diğer elindeki kılıca baktı. “Keskin.” Omuz silkti. “Temiz.”

Mesele büyümesin diye ben de onun gibi omuz silktim. Birlikte çalışırken demir, düğüm, yaprak, kıvılcım ve tuz sözcüklerini öğrendim.

Suyun kaynamasını beklerken Tempi doğruldu, silkelendi ve esnetici gerinme hareketlerini ikinci kez yapmaya başladı. Yine onu taklit ettim. Bu sefer daha zor oldu. Önceki çabalarım dan dolayı kollarımdaki ve bacaklarımdaki kaslar gevşek ve yorgundu. Sona doğru titrememek için kendimi zorlamam gerekti yse de birkaç sır daha öğrendim.

Tempi beni umursamamayı sürdürdü, fakat bunu dert etmedim. Oldum olası zorluklara ilgi duymuşumdur.

Seksen Üçüncü Bölüm

Görüş Eksikliği

“...ve Taborlin yerin derinliklerine hapsedilmiş,” dedi Marten. “Onu üzerindeki giysilerden ve karanlığı uzak tutsun diye bir iki santim kalmış titrek bir mumdan başka hiçbir şey olmadan orada bırakmışlar.

“Büyücü-kral açlık ve susuzluk Taborlin’in iradesini zayıflatana dek onu orada bırakmayı planlıyormuş. Scyphus biliyormuş ki Taborlin kendisine yardım etmek için ant içerse ona güvenebilirmiş, çünkü Taborlin sözünden hiç dönmezmiş.

“Daha da kötüsü Scyphus, Taborlin’in asasını ve kılıcını almışmış. Bunlar olmadan Taborlin’in güçleri sönük ve alçakmış. Hatta Taborlin’in renksiz pelerinine bile el koymuşmuş, ama o *hark*- pardon. Ama- *ahhm*. Hespe, rica etsem su tulumunu uzatır mısın?”

Hespe tulumu ona attı ve Marten büyük bir yudum su içti. “Böylesi daha iyi.” Genzini temizledi. “Nerede kalmıştım?”

On iki gündür Eld’deydik ve işler düzene girmişti. Marten hâlâ devam eden bahsimizi, gelişen iz sürme becerimizi yansıtacak şekilde değiştirmişti. Önce bire ona, akabinde bire on beşe. Aynı anlaşma Dedan ile Hespe için de geçerliydi.

Adem el dilini giderek daha iyi kavırıyordum ve bunun sonucunda Tempi boş bir kâğıdı andıran sinir bozucu bir adam olmaktan çıkıyordu. Ben vücut dilini anlamayı öğrendikçe dış hatları yavaş yavaş renk kazanıyordu.

Anlayışlı ve nazik biriydi. Dedan onu gıcık etmekteydi. Esprilere bayılmasına rağmen yaptıklarımın çoğu istediğim etkiyi yaratmıyor ve onunkiler de tercüme sırasında hep anlamını yitiriyordu.

Yine de aramız mükemmel değildi. Hâlâ ara sıra onu gücendiriyor, kırıldığını fark ettikten sonra bile anlam veremediğim potlar kırıyordum. Her gün o tuhaf dansı esnasında onu taklit ediyordum ve o da her gün bariz bir biçimde beni görmezden geliyordu.

“Taborlin’in kaçması gerekiyormuş,” dedi Marten, öyküsünü sürdürerek. “Ama mağarasına bakındığı zaman ne kapı görmüş ne pencere. Düz, sert taştan başka bir şey yokmuş etrafında.

“Ama Ulu Taborlin her şeyin adını bilirmiş, bu yüzden her şey onun emrine amadeymiş. ‘*Kırıl!*’ demiş taşa ve taş kırılıvermiş. Duvar kâğıt misali yırtılmış ve Taborlin açılan delikten gökyüzünü görüp mis gibi bahar havasını solumuş.

“Taborlin mağaralardan çıkmış, kaleye girmiş ve nihayet kraliyet salonunun kapısına ulaşmış. Kapı ona karşı sürgülüymüş, bu yüzden kapıya, ‘*Yan!*’ demiş ve kapı ansızın alevlere boğulmuş. Çok geçmeden geriye gri küllerden başka bir şey kalmamış.

“Taborlin salona girmiş ve Kral Scyphus’u elli muhafızının arasında otururken bulmuş. ‘Yakalayın şunu!’ demiş kral. Lakin muhafızlar kapının küle döndüğünü görmüşlermiş. Ona yaklaşmışlarsa da hiçbiri *fazla* yaklaşmamış, bilmem anlatabildim mi.

“Kral Scyphus demiş ki: ‘Korkaklar! Sihir kullanarak Taborlin’le ben savaşacağım ve onu alt edeceğim!’ Aslında o da Taborlin’den korkuyormuş, ama bunu iyi saklıyormuş. Zaten Scyphus esasına sahipken Taborlin değilmiş.

“Sonra Taborlin demiş ki: ‘Madem o kadar cesursun, düelloya tutuşmadan önce asamı bana geri ver.’

“‘Elbette,’ demiş Scyphus, öyle bir niyeti olmasa da. ‘Hemen yanındaki sandıkta duruyor.’”

Marten bize esrarengiz gözlerle baktı. “Görüyorsunuz ya, Scyphus sandığın kilitli olduğunu biliyormuş ve tek anahtar ondaymış. Üstelik o anahtar cebinde duruyormuş. Taborlin sandığa gitmiş, ama tabii onu kilitli bulmuş. Scyphus muhafızlarından birkaçıyla beraber gülmüş.

“Bu, Taborlin’i kızdırmış. Onlar daha hiçbir şey yapamadan eliyle sandığın üstüne vurup, ‘*Edro!*’ diye bağırılmış. Sandık hemen açılmış ve Taborlin renksiz pelerini alıp giymiş.”

Marten yine genzini temizledi. “Kusura bakmayın,” dedi ve sudan büyük bir yudum daha içmek için duraksadı.

Hespe dönüp Dedan’a baktı. “Sence Taborlin’in pelerini ne renkmiş?”

Dedan'ın alnı her an kaşlarını çatacakmışçasına biraz kırıştı. “Ne demek istiyorsun? Söyledi ya, renksizmiş.”

Hespe'nin ağzı düz bir çizgi halini aldı. “Onu ben de biliyorum. Ama zihninde canlandırıdığın zaman neye benziyor? Hayal ederken bir şeye benzetmelisin, değil mi?”

Dedan bir müddet düşünceli gözüktü. “Ben onu hep parıltılı olarak düşünmüşümdür,” dedi. “Sağanak yağmurdan sonra bir donyağı imalathanesinin önündeki parke taşları gibi.”

“Ben onu hep soluk yeşil hayal ettim,” dedi Hespe. “Sürekli yollarda olduğu için rengi atmış gibi.”

“O da mantıklı,” dedi Dedan. Hespe'nin yüz ifadesinin tekrar yumuşadığını gördüm.

“Beyaz,” diye fikir bildirdi Tempı. “Bence beyaz. Renk yok.”

“Bana hep soluk gök mavisi gibi gelmiştir,” diye omuz silkerek itiraf etti Marten. “Bunun saçma olduğunu biliyorum. Ama ben öyle hayal ediyorum.”

Herkes dönüp bana baktı.

“Bazen o pelerini bir yorgan gibi düşünürüm,” dedim. “Farklı renklerde paçavralardan ve kumaş parçalarından dikilmiş bir yorgan gibi. Ama çoğu kez koyu renkli olduğunu hayal ederim. Yani rengi vardır, ama kimsenin göremeyeceği kadar koyudur.”

Çocukluğumda Taborlin hikâyeleri gözlerimin faltaşı gibi açılmasına sebep olan bir huşu içinde bırakırdı beni. Artık sihirle ilgili gerçekleri bildiğim için onlardan daha farklı bir seviyede, nostaljiyle eğlence arasında bir zevk alıyordum.

Fakat Taborlin'in renksiz pelerininin kalbimde özel bir yeri vardı. Asasında büyük bir güç gizliydi. Kılıcı ölümcüldü. Anahtarı, sikkesi ve mumu değerli araçlardı. Fakat pelerin Taborlin'in kalbiydi. İhtiyaç duyduğu zaman kılık değiştirmesini, başının beladan kurtulmasını sağlıyordu. Onu koruyordu: yağmurdan, oklardan, ateşten.

İçine çok çeşitli eşyalar gizleyebiliyordu ve harika şeylerle dolu pek çok cebe sahipti. Bir bıçak. Çocuklar için bir oyuncak. Bayanlar için bir çiçek. Taborlin'in ihtiyaç duyduğu her şey renksiz pelerindeydi. Çocukluğumda ilk pelerinin için anneme yalvarmama sebep olan da işte bu hikâyelerdi...

Pelerinime daha sıkı sarındım. Takas karşılığı tenekeceiden aldığım çirkin, yırtık pırtık, rengi atmış pelerinime. Erzak tedarik etmek için Crosson'a yaptığımız yolculukların birinde bir miktar kumaş almış ve

pelerinin içine beceriksizce de olsa birkaç cep dikmiştim. Yine de kaliteli bordo pelerininin ya da Fela'nın bana yaptırdığı o siyah ve yeşil renkli harika pelerinin yerini doldurmuyordu.

Marten genzini temizledi ve hikâyesine geri döndü. “Neyse, Taborlin sandığa eliyle vurup, ‘Edro!’ diye bağırması. Sandığın kapağı hemen açılmış ve Taborlin renksiz peleriniyle asasını almış. Uçları çatallı kocaman yıldırımlar salarak muhafızlardan yirmisini öldürmüş. Sonra bir alev duvarı göndermiş ve yirmisini daha öldürmüş. Geride kalanlar silahlarını yere atmış ve bağırarak merhamet dilenmişler.

“Sonra Taborlin sandıktan diğer eşyalarını da almış. Anahtarıyla sikkelerini güvenli bir cebine kaldırmış. Son olarak da bakır kılıcını, Skyaldrin'i almış ve kemerine-”

“Ne?” diye gülerek sözünü kesti Dedan. “Seni angut. Taborlin'in kılıcı bakır değilmiş.”

“Kapa çeneni Den,” diye çıkıştı Marten, sözünün kesilmesine sinirlenerek. “Tabii ki bakırmış.”

“Sen kapa çeneni,” karşılığını verdi Dedan. “Bakır bir kılıç göreniniz var mı? Bakır bilenmez ki. Birine kocaman bir peniyle vurmaktan farkı olmaz.”

Hespe buna güldü. “Kılıcı herhalde gümüştü. Sence de öyle değil mi Marten?”

“Bakırdı,” diye üsteledi Marten.

“Belki de henüz kariyerinin başlarındaydı,” diye Hespe'ye yüksek sesle fısıldadı Dedan. “Parası ancak bakır bir kılıca yetiyordu.”

Marten ikisine öfkeyle baktı. “Bakırdı kahrolasıcalar. Beğenmiyorsanız hikâyenin sonunu tahmin edin.”

“Peki,” dedi Dedan. “Kvothe bize bir tane anlatabilir. Bacak kadar olsa da en azından doğru düzgün bir hikâye anlatmasını biliyor. Kılıç bakırmış ha? Yok devenin nalı.”

“Aslında,” dedim. “Marten'inkinin sonunu dinlemeyi tercih ederim.”

Buruk bir sesle, “Boş ver,” dedi yaşlı iz sürücü. “Zaten artık havamda değilim. Üstelik o eşğin anırmalarını dinleyeceğime seni dinlemeyi yeğlerim.”

Gece hikâyeleri birbirimizin başının etini yemeden grup olarak bir arada oturabildiğimiz nadir zamanlardan biriydi. Ama artık o bile gergin geçmeye başlıyordu. Dahası diğerleri hoşça bir akşam yaşamak için bana güvenir

olmuşlardı. Bu gidişata bir son vermeyi umarak bu gece hangi öyküyü anlatacağımı uzun uzadıya düşünmüştüm.

“Bir zamanlar,” diye başladım, “küçük bir kasabada küçük bir erkek bebek doğmuş. Annesi ilk başta bebeğin kusursuz olduğunu sanmış. Fakat bebeğin değişik bir özelliği varmış. Göbek deliğinde altın bir vida bulunuyormuş. Vidanın sadece başı dışarıdaymış.

“Annesi oğlunun el ve ayak parmakları tam olduğu için yeterince memnunmuş. Fakat çocuk büyüdükçe herkesin göbek deliğinde birer vida bulunmadığını fark etmiş, hele bir de altın olsun. Annesine onun neye yaradığını sormuş, ama kadın sebebini bilmiyormuş. Ardından gidip babasına sormuş, ama babası da bilmiyormuş. Dedesine ve ninesine sormuş, ama onlar da bilmiyorlarmış.

“Böylece konu bir müddet kapanmışsa da çocuğun aklından hiç çıkmamış. Sonunda yeterince büyüdüğü zaman heybesini hazırlayıp yollara düşmüş. İşin aslını bilen birini bulmayı umuyormuş.

“Oradan oraya gezerek herhangi bir konuda herhangi bir şey bildiğini iddia eden herkesle konuşmuş. Ebelere ve hekimlere sormuş, ama hiçbir fikirleri yokmuş. Gizemcilere, tenekecilere ve ormanlarda yaşayan yaşlı münzevilere danışmış, ama hiçbiri daha önce öyle bir şeyle karşılaşmamışmış.

“Altından anlasa anlasa Cealimli tüccarların anlayacağını düşünerek onlara gitmiş. Fakat Cealimli tüccarlar bilememiş. Vidalardan ve nasıl çalıştıklarından anlasa anlasa Üniversite’deki gizemcilerin anlayacağını düşünmüş, ama gizemciler de bilememiş. Oğlan Fırtınaduvarı’na kadar gidip Tahllı cadı kadınlara sormuş, ama hiçbiri ona cevap verememiş.

“Zaman içerisinde Vintas Kralı’na, dünyadaki en zengin krala gitmiş. Ama kral bilememiş. Atur İmparatoru’na gitmiş, ama olanca kudretine rağmen imparator da bilememiş. Küçük krallıkları tek tek dolaşmış, ama hiç kimse ona bir şey söyleyememiş.

“Sonunda Modeg Yüce Kralına, dünyadaki en bilge krala gitmiş. Yüce kral oğlanın göbek deliğindeki vida başına yakından bakmış. Sonra el etmiş ve kâhyası altın ipekten yapılma bir yastık getirmiş. Yastığın üstünde altın bir kutu varmış. Yüce kral boynundaki altın anahtarı çıkarmış ve onunla kutuyu açmış. Kutunun içinde altın bir tornavida duruyormuş.

“Yüce kral tornavidayı alıp oğlana yaklaşmasını işaret etmiş. Oğlan heyecandan tir tir titreyerek söyleneni yapmış. Sonra kral altın tornavidayı oğlanın göbek deliğine dayamış.”

Uzun uzun su içmek için duraksadım. Küçük dinleyici kitlemin bana doğru eğildiğini hissedebiliyordum. “Yüce kral altın vidayı dikkatle çevirmiş. Bir kere çevirmiş, hiçbir şey olmamış. İki kere çevirmiş, hiçbir şey olmamış. Sonra üçüncü kez çevirmiş ve oğlanın kıcı düşmüş.”

Herkes afallayınca sessiz bir an yaşandı.

“Ne?” diye hayretler içinde sordu Hesper.

“Kıcı düşmüş,” diye tekrarladım, surat ifademi hiç bozmadan.

Bu seferki sessizlik daha uzun sürdü. Herkesin gözü üzerimdeydi. Ateş çatırdayarak göğe doğru kızıl bir köz yolladı.

Nihayet, “Peki sonra ne olmuş?” diye sordu Hesper.

“Hiçbir şey,” dedim. “O kadar. Bitti.”

“Ne?” diye tekrarladı, bu sefer daha yüksek bir sesle. “Bu ne biçim bir hikâye?”

Ben tam karşılık verecekken Tempi kahkahalara boğuldu. Güldükçe güldü. Vücudunu sarsan gür kahkahaları onu soluksuz bıraktı. Az sonra ben de gülmeye başladım; kısmen Tempi’nin haline, kısmen de bu hikâyeyi oldum olası komik bulduğum için.

Espri konusu oymuş gibi Hesper’in yüzünde tehlikeli bir ifade belirdi.

İlk konuşan Dedan oldu. “Anlamıyorum. Niye?..” Cümlesinin devamını getirmedi.

“Oğlanın kıcını yerine takmışlar mı?” diye araya girdi Hesper.

Omuz silktim. “O kısım hikâyeye dahil değil.”

Dedan hüsrân dolu bir yüz ifadesiyle ellerini çalgınca salladı. “İyi de hikâyenin konusu ne?”

Suratıma masum bir bakış oturttum. “Öylesine hikâyeler anlattığımızı sanıyordum.”

Koca adam bana dik dik baktı. “Anlamlı hikâyeler! Bir sonu olan hikâyeler. Sadece bir oğlanın kıcını anlatan hikâyeler değil.” Başını iki yana salladı. “Bu çok saçma. Ben yatmaya gidiyorum.” Yatağını hazırlamak üzere oradan ayrıldı. Hesper de sert adımlarla kendi yoluna gitti.

Bir daha bana istediğimden daha fazla hikâye anlattırmaya çalışmayacaklarından nispeten emin bir halde gülümsedim.

Tempi de ayağa kalktı. Yanımdan geçerken gülümsedi ve bana aniden sarıldı. Böyle bir şey bir dönü önce beni şok ederdi, fakat fiziksel temasın Ademler arasında çok da sıradışı olmadığını artık biliyordum.

Yine de bunu diğerlerinin önünde yapmasına şaşırmıştım. Göğsünün hâlâ kahkahalarla sarsıldığım hissederek sarılışına elimden geldiğince

karşılık verdim. “Kıçı düşmüş,” dedi usulca, sonra da yatağına yöneldi.

Marten’in gözleri Tempî’yi takip etti. Sonra dönüp bana uzun ve meraklı bir bakış attı. “O öyküyü nereden duydun?” diye sordu.

“Küçüklüğümde babam anlatmıştı,” dedim dürüstçe.

“Bir çocuk için tuhaf bir öykü.”

“Tuhaf bir çocuktum,” dedim. “Biraz büyüdüğüm zaman beni susturmak için öyküler uydurduğunu itiraf etti. Onu hep soru yağmuruna tutardım. Hem de saatlerce. Beni sadece bilmecelerin susturabildiğini söylerdi. Ama sorduğu bilmeceleri ceviz kırar gibi çözerdim. Onları da tüketmem uzun sürmedi.”

Omuz silkip döşegimi sermeye başladım. “O da bilmeceye benzeyen öyküler uydurmaya ve ne anlama geldiklerini anlayıp anlamadığımı sormaya başladı.” Biraz özlemle gülümsedim. “Göbek deliğinde vida olan o oğlanı günlerce düşündüğümü, öyküsünden bir anlam çıkarmaya çalıştığımı hatırlıyorum.”

Marten kaşlarını çatı. “Bu bir çocuğa göre zalimce bir hile.” Yorumu beni şaşırttı. “Ne demek istiyorsun?”

“Biraz sessizlik ve huzur bulmak için seni kandırmasından bahsediyorum. Olmadık bir iş yapmış.”

Şaşkınlığım daha da arttı. “İyi de hasisliğinden yapmıyordu ki. Hoşuma gidiyordu. Bana düşünecek bir şey veriyordu.”

“Ama anlamsızmış. İmkânsızmış.”

“Anlamsız değil,” diye karşı çıktım. “En fazla şeyi cevap veremediğimiz sorulardan öğreniriz. Bunlar bizi düşünmeye sevk eder. Bir insana tüm cevapları verirsen elde ettiği tek şey bazı hakikatler olur. Ama ona bir soru verirsen kendi cevaplarını kendi arar.”

Battaniyemi yere serdim ve eski püskü tenekeci pelerinimi üstüme örtmek için katladım. “Böylece cevapları bulduğu zaman o cevaplara kıymet verir. Soru ne kadar zor olursa cevabı o kadar çok ararız. Aradıkça daha çok şey öğreniriz. İmkânsız bir soru ise...”

Bir şeyin farkına vararak cümlemi yanda kestim. Elodin de aynen bunu yapmıştı. Sınıfında yaptığı her şey: oyunları, ipuçları, üstü kapalı bilmeceleri... Bunların hepsi bir nevi soruydu.

Marten başını iki yana sallayarak oradan ayrıldı, fakat ben düşüncelere daldığım için bunu fark etmedim bile. Hep cevap istemiştım ve aksini düşünsem de Elodin bana onları vermeye çalışmıştı. Kötü niyetli bir esrarengizlik sandığım şey aslında hakikate doğru ısrarcı bir teşvikti.

Elodin'in öğretilerinin kapsamı karşısında, anlayış kıtlığım karşısında, görüş eksikliğim karşısında afallamış olarak orada sessizce oturdum.

Seksen Dördüncü Bölüm

Haritanın Kenarı

Eld’de santim santim ilerlemeyi sürdürdük. Her gün bir iz bulma ümidiyle başlıyor, her gece hüsrarla sona eriyordu.

Hevesimiz çoktan kırılmıştı ve asabiyetle dedikoduculuk grubumuzu yavaş yavaş etkisi altına alıyordu. Dedan’ın önceleri bana duyduğu korku geçmişte kalmıştı; beni sürekli zorluyordu. Maer’in kesesinden bir şişe brendi almak istedi. Reddettim. Geceleri nöbet tutmamıza gerek kalmadığını, çevreye tuzak kurmamızın yeteceğini düşündü. Karşı çıktım.

Kazandığım her küçük mücadele benden biraz daha soğumasına sebep oluyordu. Arayışımız sürdükçe alçak sesli homurdanmaları düzenli olarak artıyordu. Doğrudan bir meydan okuma kadar küstahça bir şey yoktu; sadece belirli aralıklarla küçümseyici yorumlarda bulunuyor ve surat asarak itaatsizlik ettiği oluyordu.

Öte yandan Tempi’yle aramda yavaş yavaş bir dostluk gelişmekteydi. Aturcası giderek güçleniyordu, benim Ademcem de kafa karıştırıcı olmaktan çıkıp anlaşılmaz denebilecek bir seviyeye yükselmişti.

Dansını sergilerken Tempi’yi taklit etmeyi sürdürüyordum. O da beni görmezden gelmeye devam ediyordu. Bir süredir yapıyor olmam sebebiyle dansın içinde savaşçı bir yön tanır olmuştum. Kolun yavaşça hareket etmesi yumruğa, bacağın ağır ağır kalkması tekmeye benziyordu. Onunla beraber hareket ettiğim zamanlarda kollarım ve bacaklarım harcadığım çabadan titremez olmuştu. Fakat hareketlerimin hantallığı beni hâlâ kızdırmaktaydı. Hiçbir şeyden bir işi kötü yapmak kadar nefret etmemişimdir.

Mesela dansın ortalarına doğru nefes almak kadar kolay gözüken bir kısım vardı. Tempi dönüyor, kollarını çeviriyor ve ileri doğru küçük bir adım atıyordu. Fakat aynı şeyi ne zaman ben yapmaya kalksam kaçınılmaz

olarak sendeliyordum. Ayağımı koymanın yarım düzine farklı yolunu denemişsem de hiçbir değişiklik olmamıştı.

Fakat Dedan'ın zaman içerisinde 'gevşek vida' diye adlandırmaya başladığı hikâyemi anlattığımın ertesi günü, Tempi beni görmezden gelmeyi bıraktı. Bu sefer sendelediğim zaman durup bana doğru döndü. Parmakları hızla oynadı: *Hoşnutsuzluk, asabiyet*. "Geri git," derken, sendelememden hemen önceki dans pozisyonunu aldı.

Ben de aynı pozisyona geçtim ve onu taklit etmeye çalıştım. Dengemi tekrar kaybettim ve sendelememek için ayağımı sürümek zorunda kaldım. "Ayaklarım aptal," diye Ademce homurdandım, sol elimin parmaklarını kıvrarak: *Utanç*.

"Hayır." Tempi beni kalçalarımın tutup çevirdi. Sonra omuzlarımı geri itti ve dizime tokat atarak onu kıvrırmamı sağladı. "Evet."

Tekrar öne doğru hareket etmeye çalışınca aradaki farkı hissettim. Dengemi yine kaybettim, ama bu sefer azıcık.

"Hayır," dedi tekrar. "İzle." Kendi omzuna dokundu. "Bu." Tam önümde, olsa olsa otuz santim uzağımda durup hareketi yineledi. Döndü, elleri yana doğru bir daire çizdi ve omzu göğsümü itti. Hareketi, omzunuzu kullanarak bir kapıyı açmaya kalktığınızda yapacağınızın aynısıydı.

Tempi hızlı hareket etmiyordu, fakat omzu beni kaçınılmaz bir şekilde yana doğru itti. Hamlesi sert veya ani değilse bile karşı konulmazdı. Kalabalık bir sokakta yürürken bir atın sürtünmesine benziyordu.

Omzuma odaklanarak aynı hareketi tekrar yaptım. Sendelemedim.

Kampta bizden başka kimse olmadığı için gülümsemeyip yalnızca bir el hareketi yaptım: *Mutluluk*. "Teşekkürler." *Hafife alma*.

Tempi hiçbir şey demedi. Yüzü ifadesiz, elleri hareketsizdi. Daha önce durduğu yere geçti ve bana sırtını dönerek dansına baştan başladı.

Bu etkileşimden heyecana kapılmamaya çalıştıysam da onu büyük bir iltifat gibi kabul ettim. Ademleri daha iyi tanısaydım aslında bundan çok daha fazlası olduğunu bilirdim.

Tempi'yle ben bir tepeyi çıktığımızda Marten'i bizi beklerken bulduk. Henüz vakit öğle yemeği için çok erkendi, dolayısıyla günler süren arayışın ardından nihayet haydutların izini tespit etmiş olabileceğine dair umuda kapıldım.

"Size bunu göstermek istedim," diyen Marten, dört metre ötede duran uzun, saçaklı, eğreltiotuna benzeyen bir bitkiyi işaret etti. "Az rastlanan bir

şeydir. Görmeyeli yıllar olmuştu.”

“Nedir o?”

Bitkiye göz gezdirerek, “Adına An yaprağı derler,” dedi gururla. “Onlara karşı gözünüzü açık tutun. Çoğu insan onları bilmez, bu yüzden civarda fazlası varsa bize yol gösterebilirler.”

Marten’in bakışları aramızda gidip geldi. “Eee?” dedi nihayet.

“Onu bu denli özel kılan nedir?” diye suyuna gittim.

Marten gülümsedi. “An yaprağı ilginçtir, çünkü insanlara katlanamaz,” dedi. “Herhangi bir kısmı cildinize temas ederse orası birkaç saat içinde güz yaprakları gibi kızıla çalar. Hatta ondan bile daha kırmızı olur. Senin fedai kırmızılarının gibi,” dedi Tempi’yi işaret ederek. “Sonra da bütün bitki kuruyup ölür.”

“Sahi mi?” dedim, sahte bir ilgi göstermeme gerek kalmadan.

Marten başını salladı. “Bir damla ter de aynı etkiyi yaratır. Yani çoğu zaman bir insanın kıyafetine dokunmakla bile ölür. Zırhına da. Veya elinde tuttuğun şu değneğe. Ya da bir kılıca.” Tempi’nin belini gösterdi. “Bazıları üzerine üflesen bile öleceğini söyler,” dedi Marten. “Ama o kadarının doğru olup olmadığını bilmiyorum.”

Marten dönüp bizi An yaprağından uzaklaştırdı. “Burası ormanın çok, çok eski bir kısmı. An yaprağını insanların yerleştiği bölgelerin yakınlarında bulamazsınız. Burada haritanın kenarındayız.”

“Kenarda falan değiliz,” dedim. “Nerede olduğumuzu tam olarak biliyoruz.”

Marten burun kıvırdı. “Haritaların yalnızca dış kenarları yoktur. İç kenarları da vardır. Delikler. İnsanlar dünyadaki her şeyi bilirmiş gibi davranmaktan hoşlanırlar. Özellikle de zenginler. Haritalar bunun için idealdir. Şu çizginin bir yanında Baron Çiftevergi’nin tarlaları, diğer yanında Kont Kıçhavada’nın toprakları.”

Yere tükürdü. “Haritanda boşluk kalması olmaz, o yüzden de onu çizerken bilmediğin bir yere denk gelersen ‘Eld’ der geçersin.” Başını iki yana salladı. “Öyle yapacağına haritanın orasını yak daha iyi. Bu orman Vintas kadar büyüktür. Sahibi yoktur. Burada yanlış yöne saparsan, yüz kilometre gitsen bile bir evi veya sürülmüş bir tarlayı bırak, bir yola bile rastlayamazsın. Buralarda asla bir adamın ayağını hissetmemiş veya sesini duymamış yerler bulunur.”

Etrafıma bakındım. “Bugüne kadar gördüğüm diğer ormanlara benziyor.”

“Bir kurt da bir köpeğe benzer,” deyip geçti Marten. “Ama değildir. Bir köpek...” Duraksadı. “Sürekli insanlarla iç içe olan hayvanlara ne denir? İneklere, koyunlara falan.”

“Ehlileştirilmiş mi?”

“Evet,” dedi Marten, yeniden çevresine bakınarak. “Bir çiftlik ehlileştirilmiş bir yerdir. Bir bahçe veya park da. Çoğu orman da. İnsanlar oralardan mantar toplarlar, ağaç keserler, biraz yerlerde debelenmek için sevgililerini oralara götürürler.”

Başını iki yana salladı ve uzanıp yakındaki bir ağacın sert kabuğuna dokundu. Hareketi nazik, hatta neredeyse sevgi doluydu. “Ama burası değil. Bu yer eski ve vahşidir. Bizi zerre kadar umursamaz. Avladığımız haydutlar bizi tuzağa düşürecek olurlarsa, cesetlerimizi gömmelerine gerek kalmaz. Yüz yıl yerde yatsak bile kimse kemiklerimize rastlamaz.”

Durduğum yerde dönerek inişli çıkışlı araziye baktım. Yıpranmış kayalara, sonu gelmez ağaç sıralarına. Maer’in beni tıpkı tak tahtasındaki bir taş gibi buraya nasıl gönderdiğini düşünmemeye çalıştım. Beni haritadaki bir deliğe yollamıştı. Kemiklerimi hiç kimsenin bulamayacağı bir yere.

Seksen Beşinci Bölüm

Ara - Çitler

Kvothe sandalyesinde dimdik oturdu ve pencereden dışarısını daha iyi görebilmek için boynunu uzattı. Elini Tarihçi'ye doğru kaldırıyordu ki dışarıdaki tahta sundurmada tez, hafif adımlar duyuldu. Çiftçilerin ağır çizmelerine ait olamayacak kadar süratli ve yumuşak bu sesleri çocuksu gülüşmeler izledi.

Tarihçi üzerine yazmakta olduğu sayfayı çabucak kapadı ve boş bir kâğıt yığınının altına soktu. O esnada Kvothe de ayağa kalkıp bara yürüdü. Arkasına yaslanan Bast sandalyesini iki arka bacağı üzerinde kaldırdı.

Hemen akabinde kapı açıldı. Geniş omuzlara, seyrek bir sakala sahip genç bir adam önüne kattığı ufak tefek sarışın bir kız çocuğunu hana sokup içeri girdi. Arkasından da, kucağında bir erkek bebek taşıyan genç bir kadın geliyordu.

Hancı elini kaldırarak gülümsedi. “Mary! Hap!”

Genç çift kendi arasında biraz konuştuktan sonra uzun boylu çiftçi, küçük kızı önünde tutmayı sürdürerek Tarihçi'nin yanına gitti. Bast ayağa kalkıp sandalyesini Hap'a sundu.

Mary ise bara yaklaşırken küçük oğlanın ellerinden birini saçlarından çözdü. Genç ve güzeldi: gülümseyen bir ağzı, ama bir o kadar da yorgun gözleri vardı. “Merhaba Kote.”

“İkinizi ne zamandır görmüyordum,” dedi hancı. “Biraz elma suyu alırmısın? Daha bu sabah sıktım.”

Kadın başını salladı ve hancı üç maşrapa doldurdu. Bast ikisini Hap'le kızına götürdü. Hap kendi maşrapasını aldı, fakat küçük kız babasının arkasında kalarak utangaç bir edayla başını uzatıp baktı.

“Genç beyefendi Ben de bir bardak isterler mi?” diye sordu Kote.

“İster,” dedi kadın, kendi parmaklarını çiğnemekte olan oğlana gülümseyerek. “Ama yerleri temizlemeye meraklı değilsen verme.” Kadın cebine uzandı.

Kote başını iki yana sallayarak elini kaldırdı. “Görmemiş olayım,” dedi. “Hap arkadaki çitleri onardığı zaman işin gerçek bedelinin yarısını almamıştı.”

Mary yorgun, kaygılı bir tebessüm ederek maşrapasını aldı. “Çok teşekkürler Kote.” Kocasının Tarihçi’yle konuşmakta olduğu masaya gitti. Hafifçe ileri geri sallanarak, kucağındaki bebeği hoplatarak kâtiple konuştu. O konuştuğu kocası başını sallıyor, bazen bir iki sözcükle lafa karışıyordu. Tarihçi kalemını mürekkebe batırıp yazmaya başladı.

Bast bara gidip yaslandı ve uzaktaki masayı merakla süzdü. “Bunu hâlâ anlamıyorum,” dedi. “Mary’nin yazabildiğini iyi biliyorum. Bana mektup gönderirdi.”

Kvothe öğrencisini meraklı gözlerle süzdükten sonra omuz silkti. “Bizim kâtip mektup değil, vasiyet ve kütük yazıyor olsa gerek. O tür şeylerin düzgün bir el yazısıyla kaleme alınmasını, yazım hatası içermemesini ve kafa karışıklığına yer bırakmamasını istersin.” Kâğıda ağır bir mühür basmakta olan Tarihçi’yi işaret etti. “Görüyor musun? Bu onun resmi bir görevli olduğu anlamına geliyor. Tanıklık ettiği her şeyin yasal bir dayanağı var.”

“Ama o kadarını rahipler de yapıyor,” dedi Bast. “Papaz Grimes acayip resmi biri. Evlilik kayıtlarını tutuyor ve biri arazi satın aldığına ona tapu veriyor. Sen de söyledin ya: kiliseler kayıt tutmaya bayılır.”

Kvothe başını salladı. “Doğru, ama bir rahip senden kiliseye para bırakmanı ister. Vasiyetini yazdığına kiliseye yamuk bir peni bile vermezsen...” Omuz silkti. “Öyle bir şey bunun gibi küçük bir kasabada hayatı zorlaştırabilir. Hele bir de okuma bilmiyorsan... eh, rahip canı ne isterse yazabilir, değil mi? Üstelik sen öldükten sonra ona kim karşı çıkabilir ki?”

Bast’ın sarsılmış bir hali vardı. “Peder Grimes öyle şey yapmaz!”

“Muhtemelen yapmaz,” diye kabul etti Kvothe. “Grimes dürüst bir rahip. Ama ya sokağın aşağısındaki bir dula bir parça arazi ve onun ikinci doğan oğluna biraz para bırakmak istiyorsan?” Kvothe bir kaşını manalı bir ifadeyle kaldırdı. “İnsan o tür şeylerin bir rahip tarafından yazılmasını istemez. Haber sen ölüp de gömüldükten sonra duyulursa daha iyi olur.”

Bast'ın gözünde bir idrak parıltısı belirdi ve ne gibi sırlar saklayabileceklerini tahmin etmeye çalışırcasına genç çifte baktı.

Kvothe beyaz bir bez çıkarıp dalgın bir halde ban parlatmaya başladı. “Tabii durum genelde daha basittir. Bazı insanlar müzik kutusunu Ellie’ye bırakmayı ve diğer kız kardeşin sonraki on sene boyunca feryat etmemesini isterler.”

“Dul Graden öldüğü zamanki gibi mi?”

“Aynen o zamanki gibi. Geride bıraktığı eşyalar için ailesinin nasıl didiştğini sen de gördün. Yarıları hâlâ birbirinin yüzüne bile bakmıyor.”

Odanın karşısında, küçük kız annesine yaklaştı ve ısrarla elbisesini çekiştirdi. Mary az sonra onu da peşine takarak bara geldi. “Minik Syl’in tuvalete gitmesi gerekiyormuş,” dedi özür dilercesine. “Acaba?..”

Kote kafasını salladı ve merdivenin yakınındaki kapıyı işaret etti.

Mary küçük oğlanı Bast’a uzattı. “Rica etsem?”

Bast daha ziyade refleks gereği iki eliyle birden uzanıp oğlanı tuttu, sonra da Mary kızını götürürken orada ne yapacağını bilemez halde kalakaldı.

Bu yeni duruma nasıl bir anlam vereceğinden emin olamayan küçük oğlan gülümseyerek etrafına bakındı. Bast kasılmış kollarla bebeği biraz önünde tutarak Kvothe’ye baktı. Çocuğun yüz ifadesi meraklıdan kararsıza, ardından mutsuza doğru yavaşça değişti. Sonunda yumuşak, tedirgin bir ses çıkarmaya başladı. Ağlamak isteyip istemediğini düşünürcesine etrafına bakındı. Evet, muhtemelen istiyordu.

“Tanrı aşkına be Bast,” dedi Kvothe bıkkın bir sesle. “Ver şunu.” Öne çıkıp oğlanı aldı ve iki eliyle birden sıkıca tutarak barın üstüne oturttu.

Oğlan orada daha mutlu gözüktüyordu. Bir elini merakla dümdüz barda gezdirerek geride bir iz bıraktı. Sonra Bast’a bakarak gülümsedi. “Kuçu,” dedi.

“Aman ne hoş,” dedi Bast alaycı bir sesle.

Küçük Ben parmaklarını çiğnemeye başlayarak bu sefer daha büyük bir dikkatle yine etrafına bakındı. “Ane,” dedi. “Anenenene.” Kaygılı bir hale büründü ve az önceki alçak, tedirgin sesi çıkardı.

“Kaldır onu,” dedi Kvothe, küçük oğlanın tam önünde durarak. Bast onu sabit tuttuktan sonra hancı oğlanın ayaklarından birini alıp tekdüze bir tekerlemeye başladı.

Ayakkabıcı, ayakkabıcı, ayağımın ölçüsünü al

*Çiftçi, çiftçi, ek biraz buğday
Fırıncı, fırıncı, ekmek pişir bana.
Terzi, terzi, dik başıma bir şapka.*

Küçük oğlan Kvothe'nin her dizede farklı bir el hareketi yapmasını, buğday ekip hamur yoğurmayı taklit etmesini izledi. Son dizede neşe dolu, fıkır fıkır bir kahkaha atarak kızıl saçlı adamla birlikte ellerini başına koydu.

*Fırıncı, fırıncı, teraziden çek elini.
Sütçü, sütçü, doldur şu ibriği.
Çömlekçi, çömlekçi, çevir bir testi,
Bebek, bebek, sarıl babana gari!*

Kvothe son dizede bir el hareketi yapmadı. Onun yerine başını yana yatırarak beklentili gözlerle Bast'ı süzdü.

Bast orada şaşkın şaşkın durdu. Derken yüzünde bir idrak ifadesi belirdi. "Reshi, bunu nasıl düşünürsün?" diye sordu, hafiften gücenmiş çıkan bir sesle. Küçük oğlanı gösterdi. "Çocuk sarışın!"

Bakışları iki adamın arasında gidip gelen oğlan nihayet biraz ağlamak istediğine karar verdi. Yüzü asıldı, feryadı bastı.

"Suç sende," dedi Bast hemen.

Kvothe küçük oğlanı bardan aldı ve onu sakinleştirmek için hafifçe sarstı. Yine de pek bir başarı elde edemedi. Hemen akabinde Mary ortak salona geri döndü. Bebek onu görünce daha da çok ulumaya başladı ve ellerini annesine uzatarak ona doğru eğildi.

"Kusura bakma," dedi Kvothe utanarak.

Mary oğlunu alınca çocuk anında sustu. Ama gözleri halen yaşlıydı. "Senin kabahatin yok," dedi kadın. "Son zamanlarda annesine çok düşkün, hepsi bu." Gülümseyerek bebeğin burnuna dokundu ve oğlan yine neşeli, fıkır fıkır bir kahkaha attı.

"Onlardan ne kadar para aldın?" diye sordu Kvothe, Tarihçi'nin masasına geri giderken.

Tarihçi omuz silkti. "Bir buçuk peni."

Kvothe tam oturacaktı ki duraksadı. Gözleri kısıldı. “O kadarı kâğıdın maliyetini bile karşılamaz.”

“Benim de kulaklarım duyuyor,” dedi Tarihçi. “Demirci çırağı Bentleylerin zor günler geçirdiğini söylemişti. Söylemeseydi bile gözlerim görüyor zaten. Adamın iki dizi de yamalıydı ve çizmelerinin tabanı neredeyse tamamen erimişti. Küçük kızın elbisesi ona kısa geliyordu ve yarısı yamadan ibaretti.”

Kvothe asık bir suratla başını salladı. “Güney tarlalarını iki yıldır sel basıyor. Üstelik bu bahar iki keçileri de öldü. Devir bu kadar kötü olmasaydı bile zorlu bir yıl geçiriyor olurlardı. Oğulları da doğunca...” Derin bir nefes aldı ve uzun, düşünceli bir iç çekerek onu saldı. “Sebepe hep vergiler. Bu yıl şimdiden iki kez alındı.”

“Çiti yine kırmamı ister misin Reshi?” diye hevesle sordu Bast.

“Ondan hiç bahsetme Bast.” Kvothe’nin ağzı bir tebessümle kıvrıldı. “Bu sefer farklı bir şey yapmamız lazım.” Tebessümü kayboldu. “Sıradaki vergiden önce.”

“Belki başka almazlar,” dedi Tarihçi.

Kvothe başını iki yana salladı. “Hasat bitene dek alınmayacak, ama eninde sonunda alınacak. Düzenli vergi toplayıcıları yeterince kötü olsalar da ara sıra başlarını diğer tarafa çevirmeyi bilirler. Nasılsa bir dahaki sene yine geleceklerdir. Sonraki sene de. Ama kan alıcılar...”

Tarihçi kafa salladı. “Onlar farklıdır,” dedi asık bir suratla. Sonra ezberden okudu: “Alabilseler yağmuru da alırlar. Altın bulamazlarsa mahsulüne el koyarlar.”

Kvothe ince bir tebessüm ederek tekerlemenin devamını getirdi.

*“Mahsulün yoksa alırlar keçini,
Hatta odununu ve de battaniyeni.
Götürürler fareni varsa bir kedin.
Ve sonunda gider bir de evin.”*

“Herkes kan alıcılardan nefret eder,” diye karamsar bir edayla doğruladı Tarihçi. “Hatta soylular onlardan iki kat nefret eder.”

“Bak buna inanmakta zorlanırım,” dedi Kvothe. “Buralarda konuşulanları duyacaktın. Son gelenin yanında tepeden tırnağa silahlı muhafızlar olmasaydı herhalde kasabadan canlı çıkamazdı.”

Tarihçi buruk bir tebessüm etti. “Babamın onlara ettiği lafları bir bilseydin,” dedi. “Üstelik yirmi yıl içerisinde sadece iki kere ek vergi ödemişti. Kralın kan alıcıları topraklarına gireceğine önce bir çekirge istilasına, sonra da bir yangına maruz kalmayı yeğleyeceğini söylerdi.” Hanın kapısına baktı. “Yardım istemeyecek kadar gururlular mı?”

“Daha bile fazla,” dedi Kvothe. “Ne denli fakirsen gurur senin için o denli değerlidir. Bu hissi iyi bilirim. Dostlarımdan asla para isteyemedim. Açlıktan öldüm daha iyi.”

“Peki ya borç?” diye sordu Tarihçi.

“Bugünlerde kimin borç verecek denli parası var ki?” diye karamsar bir yüz ifadesiyle sordu Kvothe. “Zaten çoğu kimse kışı aç geçirecek. Ama üçüncü ek vergiden sonra Bentleyler battaniyelerini paylaşıyor ve daha karlar erimeden tahıl tohumlarını yiyor olacaklar. Tabii evlerini de kaybetmezlerse...”

Hancı, masanın üzerinde duran ellerine baktı ve birini yumruk yapmış olduğunu görünce adeta hayrete kapıldı. Onu yavaşça açıp iki elini de avuçları aşağı bakacak şekilde masaya koydu. Sonra başını kaldırıp gözlerini Tarihçi’ye dikti. Yüzünde esefli bir tebessüm vardı. “Buraya gelmeden önce hiç vergi ödemediğimi biliyor muydun? Edemalar genellikle mülk sahibi olmazlar.” Hanı gösterdi. “Daha evvel bunun ne kadar gurur kırıcı bir şey olduğunun farkında değildim. Elinde defter tutan kendini beğenmiş bir piç kurusu kasabaya geliyor ve bir şeye sahip olma ayrıcalığı için senden para alıyor.”

Kvothe, Tarihçi’ye kalemını tutmasını işaret etti. “Tabii artık işin gerçeğini anlıyorum. Ne tür karanlık arzuların bir grup adamı yol kenarında beklemeye ve vergi toplayıcılarını öldürerek krala açık açık meydan okumaya ittiğini biliyorum.”

Seksen Altıncı Bölüm

Kırık Yol

Kralın anayolunun kuzey bölümünü aramayı bitirdik ve güney yarıya geçtik. Genelde bir günü bir sonrakinden ayıran tek şey geceleri ateşin etrafında anlattığımız öyküler oluyordu. Oren Velciter’la, Yine-Genç Laniel’le ve Illien’le ilgili öyküler. Yardımsever domuz çobanlarının ve şanslı tenekeci evlatlarının öyküleri. İçinde iblisler ve feyler, bilmece oyunları ve höyük draugarları olan öyküler.

Edema Ruhlar dünyadaki her öyküyü bilirler ve ben de iliklerime dek Edema Ruh’um. Çocukluğumda ebeveynlerim her gece ateşin etrafında öyküler anlatırdı. O öyküleri tiyatro oyunlarında izleyerek, şarkılarda dinleyerek, sahnelerde canlandırarak büyüdüm.

Bu yüzden Dedan’ın, Hespe’nin ve Marten’in geceleri anlattığı öyküleri zaten biliyor olmam hiç de şaşırtıcı sayılmazdı. Tabii her ayrıntısıyla değil, ama iskeletlerini biliyordum. Biçimlerinden ve nasıl sona ereceklerinden haberdardım.

Beni yanlış anlamayın; yine de onlardan zevk aldım. Öykülerin size neşe katmaları için illa yeni olmaları gerekmez. Bazı öyküler yakın dostlara benzer. Bazıları ekmek kadar güvenilirdir.

Yine de daha önce duymadığım bir hikâyeye nadir ve kıymetli bir şeydir. Eld’i yirmi gün aradıktan sonra nihayet bunlardan biriyle ödüllendirildim.

“Bir zamanlar, çok eskiden ve buradan çok uzaklarda,” dedi Hespe, yemekten sonra ateşin etrafına oturduğumuzda, “Jax diye aya âşık bir oğlan varmış.

“Jax tuhaf bir çocukmuş. Anlayışlı bir çocukmuş. Yalnız bir çocukmuş. Kırık bir yolun sonundaki eski bir evde yaşamış. Ve-”

Dedan sözünü kesti. “Kırık bir yol mu dedin?”

Hespe dudaklarını sıktı. Tam olarak kaşlarını çatmadı, fakat acilen ihtiyaç olabilir diye o ifadenin bütün parçalarını tek bir yerde toplar gibiydi. “Öyle dedim. Kırık bir yol. Ben küçükken annem bu hikâyeyi yüz kere böyle anlattı.”

Dedan bir anlığına yeni bir soru soracak gibi gözüktü. Fakat bunun yerine az rastlanır bir önsezi gösterdi ve başını sallamakla yetindi.

Hespe kaş çatışının parçalarını gönülsüzce rafa kaldırdı. Sonra ellerine bakarak somurttu. Ağzı kısa bir süreliğine sessizce oynadı, akabinde kendi kendine başını sallayıp öyküsüne devam etti.

Jax’i gören herkes onda bir farklılık olduğunu bilirmiş. Jax oyun oynamazmış. Ortalıkta koşuşturup başını belaya sokmazmış. Ve hiç gülmezmiş.

“Kırık bir yolun sonundaki kırık bir evde tek başına yaşayan bir oğlandan başka ne beklenir ki?” dermiş insanlar. Bazıları sorunun hiç ebeveyni olmamasından kaynaklandığını söylermiş. Bazıları içinde bir damla fey kanı bulunduğunu ve bu yüzden kalbine asla neşe girmediği fikrindeymiş.

Jax şanssız da bir çocukmuş. Bunu kimse inkâr edemezmiş. Yeni bir gömlek giydiği zaman mutlaka bir yeri delinirmiş. Ona bir şeker verirsiniz yere düşürürmüş.

Bazıları onun kötü bir yıldızın altında doğduğuna, lanetlendiğine, gölgesinde bir iblisin gizlendiğine inanırmış. Diğerleriyse onun için üzülmüş, fakat yardım etmekle uğraşacak kadar değil.

Günün birinde Jax’in evine bir tenekeci çıkagelmiş. Bu şaşırtıcı bir durummuş, çünkü yol kırık olduğundan kimse onu kullanmazmış.

“Hey sen, çocuk!” diye bağırmış tenekeci, değneğine yaslanarak. “Yaşlı bir adama içecek bir şeyler verir misin?”

Jax çatlak bir kil kupa içerisinde adama su götürmüş. Tenekeci suyu içtikten sonra oğlana bakmış. “Mutlu görünmüyorsun evlat. Mesele nedir?”

“Mesele falan yok,” demiş Jax. “Bana kalırsa bir insanın mutlu olması için bir şeye ihtiyacı vardır ve bende öyle bir şey yok.”

Jax bunu öyle sakın ve kabullenici bir ses tonuyla söylemiş ki tenekecinin kalbi sızlamış. “Çuvallarımda seni mutlu edecek bir şey olduğuna bahse girerim,” demiş oğlana. “Buna ne dersin?”

“Beni mutlu edersen sana minnettar kalırım,” demiş Jax. “Ama param hiç yok harcayacak; bir penim bile yok dilenecek, verecek ya da alacak.”

“Bak bu kötü,” demiş tenekeci. “Çünkü ben burada iş yapıyorum.”

“Çuvallarında beni mutlu edecek bir şey bulursan,” demiş Jax, “sana evimi veririm. Eski ve kırıktır, ama hâlâ bir değeri vardır.”

Tenekeci neredeyse köşk sayılabilecek kadar büyük olan eski eve bakmış. “Vardır, vardır,” demiş adam.

Sonra Jax küçük yüzündeki ciddi bir ifadeyle tenekeciyi süzmüş. “Peki ya beni mutlu edemezsen? Bana sırtındaki çuvalları, elindeki çomağı ve başındaki şapkayı verir misin?”

Bizim tenekeci bahis oynamaya düşkünmüş; iyi bir bahis buldu mu kaçırmazmış. Zaten çuvalları Dört Köşe’den gelen hazinelerle tıka basa doluymuş ve küçük bir çocuğu etkileyebileceğine güveniyormuş. Bahse razı olmuş ve karşılıklı el sıkışmışlar.

Tenekeci önce her renkten misketi gün ışığına çıkarmış. Fakat bunlar Jax’i mutlu etmemiş. Tenekeci bir top ve bir bardak çıkarmış. Ama bu da Jax’i mutlu etmemiş.

“Top ve bardak kimseyi mutlu etmez,” diye mırıldandı Marten. “O ikisi dünyadaki en kötü oyuncaklardır. Akli başında hiç kimse top ve bardaktan zevk almaz.”

Tenekeci ilk çuvalındakileri tek tek çıkarmış. Çuvalın içi sıradan bir çocuğun hoşuna gidecek sıradan şeylerle doluymuş: zarlar, kuklalar, katlanabilir bir bıçak, lastik bir top. Ama hiçbir Jax’i mutlu etmemiş.

Tenekeci de ikinci çuvalına geçmiş. Bunda daha nadir şeyler varmış. Kurulunca uygun adım yürüyen mekanik bir asker. Dört farklı fırçası olan parlak bir boya seti. Bir sırlar kitabı. Gökten düşmüş bir demir parçası...

Bu böyle bütün gün ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürmüş. Tenekeci artık iyice kaygılanmaya başlıyormuş. Değneğini kaybetmekten endişelendiği yokmuş. Ama geçimini çuvallarındakilerle sağlıyormuş ve şapkasından epey hoşlanıyormuş.

Sonunda üçüncü çuvalını da açması gerektiğini anlamış. Bu çuval küçükmiş ve içinde sadece üç eşya varmış. Ama bunları yalnızca en hali vakti yerinde müşterilerine gösterirmiş. Her biri kırık bir evden daha fazla edermiş. Yine de tenekeci bunlardan birini kaybetmenin her şeyi ve bir de üstüne şapkasını kaybetmekten daha iyi olacağını düşünmüş.

Tenekeci tam üçüncü çuvalına uzanırken Jax parmağıyla bir şeyi işaret etmiş. “O nedir?”

“Ona gözlük denir,” diye yanıtlamış tenekeçi. “Bir insanın daha iyi görmesini sağlayan ikinci bir çift göz gibidir.” Gözlüğü alıp Jax’ın yüzüne oturtmuş.

Jax etrafına bakınmış. “Her şey aynı görünüyor,” demiş. Sonra başını kaldırmış. “Onlar nedir?”

“Onlar yıldızdır,” demiş tenekeçi.

“Daha önce hiç görmemiştim.” Oğlan başını indirmeden dönmüş. Derken olduğu yerde donakalmış. “O nedir?”

“O aydır,” demiş tenekeçi.

“Sanırım o beni mutlu eder,” demiş Jax.

“Oldu o zaman,” demiş içi rahatlayan tenekeçi. “Madem gözlüğünü aldın...”

“Aya bakmak beni mutlu etmiyor,” demiş Jax. “Nasıl ki yemeğime bakmak karnımı doyurmuyorsa. Onu istiyorum. Onun bana ait olmasını istiyorum.”

“Sana ayı veremem,” demiş tenekeçi. “O bana ait değil. Sadece kendisine ait.”

“Yalnızca aya razıyım,” demiş Jax.

“Eh, öyleyse sana yardım edemem,” demiş tenekeçi, uzun bir iç geçirerek. “Çuvallarım ve içlerindeki her şey senindir.”

Jax gülümsemeden başını sallamış.

“İşte bu da değneğim. Çok da sağlamdır.”

Jax değneği eline almış.

“Acaba,” demiş tenekeçi çekinerek, “şapkamı bana bıraksan olur mu? Ona pek düşkünüm de...”

“Hakkımı isterim,” demiş Jax. “Madem o kadar seviyordun, üstüne bahis oynamayacaktın.” Tenekeçi kaşlarını çatarak şapkasını da vermiş.

Tempi gırtlğından gelen alçak bir ses çıkardı ve başını iki yana salladı. Hespe ona gülümsedi. Anlaşılan Ademler bile bir tenekeciye kaba davranmanın uğursuzluk getirdiğini biliyorlardı.

Jax şapkayı başına geçirmiş, değneği eline almış ve tenekeçinin çuvallarını toparlamış. Üçüncünün hâlâ açılmamış olduğunu görünce, “Bunun içinde ne var?” diye sormuş.

“Elinin körü,” diye terslemiş tenekeçi.

“Bir şapka için bu kadar kızmana gerek yok,” demiş oğlan. “Benim ona senden daha çok ihtiyacım var. Ayı bulup elde edeceksem uzun bir yol tepmem gerekecek.”

“Şapkamı almasaydın onu yakalamana yardım edebilirdim,” demiş tenekeçi.

“Kırık evi sana bırakıyorum,” demiş Jax. “Bu da bir şeydir. Tabii onarması sana kalmış.”

Jax gözlüğü takmış ve aya doğru yolda yürümeye başlamış. Gece boyunca gece yürümüş ve ancak ay dağların ardında kaybolduğunda durmuş.

Jax günlerce yürümüş ve hiç durmadan ayı-

Dedan gülüp geçti. “Bu hikâye fazlasıyla tanıdık gelmiyor mu?” diye herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle homurdandı. “Acaba o da bizim gibi ağaçların arasında vaktini boşa mı harcıyormuş?”

Çenesindeki kaslar gerilen Hespe ona dik dik baktı.

Sessizce iç geçirdim.

“Susacak mısın sen?” diye imalı bir edayla sordu Hespe, Dedan’a sert gözlerle bakmayı sürdürerek.

“Ne?” diye sordu Dedan.

“Nesi, ben hikâye anlatırken çeneni kapa,” dedi Hespe.

“Herkes canı ne isterse söyledi!” Alındığı anlaşılan Dedan ayağa kalktı. “Dilsiz bile lafa karıştı.” Elini Tempî’den tarafa salladı. “Niye bir tek bana dırdır ediyorsun?”

Hespe öfkeden köpürdü köpürecek. “Öykümün orta yerinde kavga çıkarmaya çalışıyorsun da ondan,” dedi.

“Doğruyu söylemek kavga çıkarmak değildir,” diye homurdandı Dedan. “İçimizden birinin doğruları söylemesi gerekiyor.”

Hespe ellerini havaya savurdu. “Hâlâ aynı şeyi yapıyorsun! Bir akşamlığına olsun kesemez misin? Her fırsatta yakınıp ağlaşıyorsun!”

“En azından aynı fikirde olmadığım zaman açık açık söylüyorum,” dedi Dedan. “Korkaklık etmiyorum.”

Hespe’nin gözleri çakmak çakmak oldu ve içimden hiç gelmemesine rağmen araya girmeye karar verdim. “Peki,” diye lafa daldım ve Dedan’a baktım. “Haydutları bulmak için daha iyi bir fikrin varsa söyle bakalım. Birer yetişkin gibi konuşalım.”

Bu yaptığım Dedan’ı azıcık bile yavaşlatmadı. Öfkesini bana yöneltmesine sebep oldu sadece. “Sen yetişkinlerden ne anlarsın?” dedi. “Herhalde daha hayalarında kıl bile çıkmamış bir oğlan çocuğunun bana laf yetiştirip durmasından burama kadar geldi.”

“Maer ne kadar kıllı hayaların olduğunu bilseydi eminim grubun başına seni geçirirdi,” dedim çıldırtıcı olduğunu umduğum bir soğukkanlılıkla.

Dedan bir nefes aldı, fakat o bir şey söyleyemeden Tempi araya girdi. “Hayalar,” dedi Adem merakla. “Hayalar ne?”

Ciğerlerindeki hava bir anda boşalan Dedan yarı asabi yarı keyifli bir halde ona doğru döndü. İri yarı fedai gevrek gevrek güldü ve apış arasını avuçlayıcı bir hareket yaptı. “Bilirsin işte. Hayalar,” dedi en ufak bir utanç belirtisi göstermeden.

Arkasındaki Hespe gözlerini yuvarlayıp başını iki yana salladı.

“Ah,” dedi Tempi, anladığını göstermek için kafa sallayarak. “Maer niye kıllı hayalara bakar?”

Önce bir duraksama yaşandı, sonra da her an bir kavga şeklinde patlamaya hazır olan gerginliğin birikmiş tüm kuvveti bir kahkaha fırtınası olarak kampımızı sardı. karnını tutan Hespe nefesi kesilene kadar güldü. Marten gözlerindeki yaşları sildi. Dedan o kadar gür kahkahalar attı ki daha fazla ayakta duramadı ve çöküp bir elini yere koymak zorunda kaldı.

Kahkaha fırtınası dindiğinde herkes ateşin etrafında oturuyor, soluk soluğa kalmış bir halde budala gibi sırtıyordu. Bir kış sisi kadar yoğun olan gerilim günlerden beri ilk defa geçmişti. Ancak o zaman Tempi bir anlığına gözlerime baktı. Baş ve işaret parmaklarını hafifçe birbirine sürttü. *Sevinç?* Hayır. *Memnuniyet.* Onunla tekrar göz göze gelince neler olduğunu anladım. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Kasıtlı olarak ifadesiz. Kendini beğenmiş denebilecek kadar ifadesiz.

“Hikâyene geri dönsek olur mu yavrum?” diye Hespe’ye sordu Dedan. “Oğlanın ayı nasıl yatağa attığını merak ediyorum.”

Hespe ona gülümsedi. Bu, günlerden beri Dedan’a ettiği ilk samimi tebessümdü. “Yerimi kaybettim,” dedi. “Aynı bir şarkı gibi bu öykünün de bir ritmi var. Baştan başlayabilirim, ama yarısından devam edersem karman çorman olur.”

“Çenemi kapalı tutmaya söz verirsem yarın baştan başlar mısın?”

“Başlarım,” diye kabul etti Hespe. “Tabii söz verirsən.”

Seksen Yedinci Bölüm

Lethani

Ertesi gün Tempî'yle ben erzak ve malzeme tedarik etmek için Crosson'a gittik. Bu yürümekle geçecek uzun bir gün anlamına gelse bile attığımız her adımda bir iz aramak zorunda olmamamız yoldan aşağı uçuyormuşuz gibi hissetmemizi sağlıyordu.

Konuşurken Tempî'yle karşılıklı sözcük takasında bulunduk. Rüya, koku ve kemik sözcüklerini ezberledim. Ademcede demir ve kılıç demiri için farklı kelimeler olduğunu öğrendim.

Daha sonra parmaklarını kaşının üstüne sürmesinin ne demek olduğunu anlattığı uzun bir saati kısır bir konuşma yaparak geçirdik. Bu hareket tıpkı omuz silkmek gibi görünüyordu, fakat Tempî aynı şey olmadığını açıkça ifade etti. İlgisizlik miydi? Belirsizlik miydi?

“Biri sana seçme şansı sunduğu zaman kapıldığın his mi?” diye tekrar denedim. “Hani biri sana elma ya da erik teklif eder?” İki elimi de önümde tuttum. “Ama ikisini de aynı seversin.” Parmaklarımı birleştirip iki defa kaşımın üstüne sürttüm. “O his mi?”

Tempî başını iki yana salladı. “Hayır.” Kısa bir süreliğine yürümeyi kesti, sonra yola devam etti. Yanında duran eli dedi ki: *Üçkâğıtçılık*. “Erik nedir?” *Dikkat*.

Şaşırarak ona baktım. “Ne?”

“Erik ne demek?” Elini tekrar oynattı: *Kesin ciddiyet. Dikkat*.

Dikkatimi ağaçlara verince sesi anında duydum. Çalıların arasında bir hareketlenme vardı.

Gürültü yolun güney tarafından, henüz aramadığımız kısımdan geliyordu. Haydutlar. İçim heyecan ve korkuyla doldu. Bize saldırırlar mıydı? Eski püskü pelerinimi giyerken pek de hedefe benzemediğim

fikrindeydim, fakat koyu renkli ve pahalı kutusunun içindeki lavtam yanımdaydı.

Tempi kasabaya yaptığımız yolculuk için sımsıkı fedai kırmızılarını giymişti. Bu hali uzunyaylı bir adamın cesaretini kırar mıydı? Yoksa bir Adem'i muhafız olarak tutabilecek kadar zengin bir ozan olduğumu mu gösterirdi? Belki de toplanmaya hazır meyvelere benziyorduk.

Kilvin'e sattığım okutarı özemle düşündüm ve hocanın haklı olduğunu fark ettim. İnsanlar öyle bir şey için büyük paraları gözden çıkarırlardı. Şu anda yanımda bir tane olması için cebimdeki her peniyi verirdim.

Tempi'ye el ettim: *Kabul. Üçkâğıtçılık. Hemfikirlik.* "Erik tatlı bir meyvedir," dedim, çevremizdeki ağaçlardan gelebilecek seslere kulak kesilerek.

Siper almak için hemen ağaçlara mı koşmalıydık, yoksa haydutlardan haberimiz yokmuş gibi davranmamız daha mı iyiydi? Saldırıya geçerlerse ne yapabilirdim? Tenekeçiden aldığım bıçak belimdeydi, ama onu nasıl kullanacağıma hiçbir bir fikrim yoktu. Ansızın ne kadar hazırlıksız olduğumu anladım. Tanrı aşkına, burada ne işim vardı? Böyle bir duruma uygun değildim. Maer buraya ne diye beni yollamıştı?

Tam ciddi ciddi terlemeye başlıyordum ki çalılardan ani bir çıtırtı ve hışırtı yükseldi. Boynuzlu bir erkek geyik ağaçların arasından fırladı ve üç büyük adımıda yolu aşiverdi. Hemen akabinde onu iki dişi geyik izledi. Biri yolun ortasında durdu ve uzun kulaklarını oynatarak bize merakla baktı. Sonra koşup gitti ve o da ağaçların arasında kayboldu.

Kalbim hızla çarparken hafif, tedirgin bir kahkaha attım. Dönüp Temp'iye bakınca kılıcını çekmiş olduğunu gördüm. Sol elinin parmakları *utanç* göstererek kıvrıldı ve tanımlayamadığım birkaç hızlı hareket yaptı.

Herhangi bir gösterişte bulunmadan kılıcını kınına geri kaldırdı ve elinizi cebinize sokmanız kadar alelade bir hareket yaptı: *Hüsrân.*

Başımı salladım. Sırtımın okla dolmasına sevinsem de bir pusu en azından bize haydutların nerede olduğuna dair bir ipucu verirdi.

Hemfikirlik. Hafife alma.

Crosson'a doğru yolumuza sessizce devam ettik.

Crosson pek de büyük bir kasaba sayılmazdı. Her tarafı gür ormanlarla çevrili yirmi veya otuz binadan ibaretti. Kralın anayolunun üzerinde bulunmasaydı herhalde bir adı bile olmazdı.

Fakat kralın anayolu üzerinde bulunduğu için yolcuların ve yakındaki az sayıda çiftliğin ihtiyacını karşılayan nispeten iyi stoklanmış bir marketi vardı. Ayrıca ahır ve nalbant da olan küçük bir at kiralama istasyonu ile bira imalathanesi vazifesi de gören ufak bir kiliseye sahipti.

Ve tabii ki bir hana. Gülen Ay, Penieder'in ancak üçte biri kadar olsa da böyle bir kasabada bekleyeceğinizden birkaç basamak üstündü. İki katlı olup üç özel dairesi ve bir hamamı vardı. Elde boyanmış büyük bir tabelada, yelek giyen ve karnı kahkahalarla sarsılan kambur bir ay resmedilmişti.

O sabah lavtamı yanıma alırken öğle yemeği karşılığında biraz müzik yapabileceğimi ummuştum. Fakat bu sadece bir bahaneydi. Lavta çalmak için her türlü bahaneye razıyım. Mecburi sessizliğim beni en az Dedan'ın homurdanmaları kadar yıpratıyordu. Tarbean sokaklarında evsiz yaşadığım günlerden hiç bu kadar uzun bir zaman müziksiz kalmamıştım.

Tempi'yle ben marketi işleten yaşlıca kadına alışveriş listemizi bıraktık. Dört büyük somun seyahat ekmeği, çeyrek kilo tereyağı, yüz elli gram tuz, un, elma kurusu, sosis, bir parça jambon, bir torba turp, altı yumurta, iki adet düğme, Marten'in av oklarına takılmak üzere tüy, çizme bağcıkları, sabun ve Dedan'ın kırdığının yerine yeni bir bileğitaşı. Hepsi için Maer'in hızla hafifleyen kesesinden sekiz gümüş kırık çıkacaktı.

Siparişimizin hazırlanmasının bir iki saat süreceğini bilerek Temp'iyle birlikte öğle yemeği için hana gittim. Binaya yaklaşırken ortak salondaki gürültüleri sokağın karşısından bile duyabildiğimi fark ederek şaşırdım. Bu tür yerler genellikle akşamları, yani yolcular geceyi geçirmek üzere konakladıklarında yoğun olurdu; herkesin tarlalarda veya yollarda bulunduğu gün ortasında değil.

Kapıyı açtığımız zaman salona bir sessizlik çöktü. İlk başta müşterilerin bir müzisyen gördüklerine sevindiklerini umdum, ama sonra tüm gözlerin fedai kırmızıları içindeki Temp'i'ye çevrilmiş olduğunu anladım.

Ortak salonda vakit öldüren on beş yirmi kişi vardı. Bazıları barda otururken diğerleri masaların etrafına toplanmıştı. İçerisi oturacak bir masa bulamayacağımız kadar kalabalık değildi, fakat bitkin görünen yegâne garson kızın masamıza gelmesi birkaç dakika sürdü.

"Ne istersiniz?" diye sordu kız, yüzüne düşen terli bir saç tutamını yana çekerek. "Jambonlu bezelye çorbamız ve ekme tatlımız var."

"Kulağa harika geliyor," dedim. "Biraz elma ve peynir de alabilir miyiz?"

“İçecek?”

“Benim için hafif bir elma şırası,” dedim.

“Bira,” dedi Tempi, sonra da iki parmağıyla masanın üstünü işaret etti.

“Küçük viski. İyi viski.”

Kız başını salladı. “Paranızı görmem lazım.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Son zamanlarda sorun mu yaşadınız?”

İç geçirip gözlerini yuvarladı.

Ona üç yarım peni verdim ve kız aceleyle uzaklaştı. Artık yanılmadığımdan emindim: salondaki adamlar Tempi’ye dik dik bakıyorlardı.

Yanımızdaki masada oturan, sessizce çorbasını içen adama doğru döndüm. “Bugün çarşı günü falan mı?”

Adam bana geri zekâlıymışım gibi baktı. Çenesinde rengi kararmakta olan bir morluk fark ettim. “Crosson’da çarşı günü diye bir şey olmaz. Burada çarşı yoktur.”

“Kısa zaman önce buraya geldiğimde etraf sakindi. Neden şimdi bu kadar kalabalık?”

“Hep aynı şey,” dedi adam. “Herkes iş arıyor. Eld iyice tenhalaşmadan önce Crosson son durak. Akli başında bir kervan buradan bir iki muhafız daha almadan geçmez.” Birkaç yudum içki içti. “Ama son günlerde çok fazla yolcu pusuya düşürülüyor. Kervanlar artık eskisi kadar sık değil.”

Salondakileri inceledim. Adamların zırhları yoktu, fakat artık neye bakacağımı bildiğim için çoğunun üzerinde fedai yaşantısının izlerini görebiliyordum. Sıradan kasabalılardan daha hoyrat bir halleri vardı. Daha çok yara izine, kırık burna, bıçağa ve kabadayı tavrılara sahiptiler.

Adam kaşığını boş çorba kâsesinin içine atıp ayağa kalktı. “Burayı alsınlar da başlarına çalsınlar,” dedi. “Altı gündür buradayım, ama daha sadece dört kervanın geçtiğini gördüm. Hem ancak bir budala günlük yevmiye karşılığı kuzeye gitmeyi kabul eder.”

Büyük bir heybe alıp omzuna astı. “Ve kaybolan onca insandan sonra sadece bir budala böyle bir yerden yardım almaya kalkışır. Bakın size söylüyorum, buradaki ciğeri beş para etmez piç kurularından yarısı daha ilk geceden gırtlığınızı keser.”

Gür bir siyah sakalı olan geniş omuzlu bir adam barın oradan alaycı bir kahkaha attı. “Sırf sen doru düzzün bi zar atamıyon diye ben niyem suçlu oluyomuşum?” dedi yoğun bir kuzeyli aksanıyla. “Gine öyle bişey söyle de seni dün akşamkinin iki katı döviyim. Hemi de faiziynen.”

Konuşmakta olduğum adam, anlamanız için Adem olmanızı gerektirmeyen bir el hareketi yapıp kapıya yöneldi. Sakallı adam onun peşinden güldü.

Tam o anda içkilerimiz geldi. Tempı viskisinin yarısını tek dikişte bitirdi ve uzun, hoşnut bir iç geçirip sandalyesinde kaykıldı. Ben de şıramı yudumladım. Yemek karşılığında bir iki saatliğine müzik yapmayı ummuştum, fakat asabi fedailerle dolu bir mekânda öyle bir şeye kalkışacak değildim.

Aslında yapabilirdim. Bir saat içinde onları kahkahalara boğabilir, şarkılara eşlik ettirebilirdim. İki saat içindeyse biralarına gözyaşı akıtmalarını, garson kızdan özür dilemelerini sağlayabilirdim. Fakat tek bir yemek karşılığında değil. Daha iyi seçeneklerim olduğu sürece asla. Bu salon buram buram bela kokuyordu. Her an bir kavga çıkabilirdi. İşini bilen hiçbir kumpanyacı bunu gözden kaçırmazdı.

Bardaki geniş omuzlu adam eline tahta bir maşrapa aldı ve dramatik denebilecek kadar kasıtlı bir yürüyüşle masamıza gelip kendine bir sandalye çekti. Gür siyah sakalının arasından geniş, samimiyetsiz bir tebessüm etti ve elini Tempı'ye doğru uzattı. “N’aber?” dedi bardaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. “Bağa Tam derler. Ya sağa?”

Tempı uzanıp adamın elini sıktı. Onun kocaman kıllı elinin yanında Tempı'ninki ufak ve solgun kalıyordu.

Tam sırtıttı. “Kasbada ne işin var ki?”

“Buradan geçiyorduk,” dedim. “Yolda karşılaştık ve benimle beraber yürümeyi kabul etti.”

Tam ilgisiz gözlerle beni baştan aşağı süzdü. “Senle konuşmuyodum çocuk,” diye homurdandı. “Büyüklerinin lafına garişma.”

Yüzünden hiç eksik etmediği o halim selim, ilgili ifadeyle iri cüsseli adama bakan Tempı sessiz kaldı. Sol elini kulağına kaldırarak bilmediğim bir hareket yaptı.

Tam gözünü ondan ayırmaksızın içkisinden birkaç yudum daha içti. Maşrapasını indirdiğinde ağzının etrafındaki siyah sakallar ıslaktı. Onu kurutmak için kolunu suratından geçirdi. “Hep merak etmişimdir,” dedi, yine salonun tamamında duyulacak kadar yüksek bir sesle. “Siz süslü püslü Ademlerden biri ne kadar gazaniydir?”

Tempı başını hafifçe yana yatırarak bana baktı. Adamın yoğun aksanını anlamıyor olabileceğini fark ettim.

“Ne kadar para kazandığını bilmek istiyor,” diye açıkladım.

Tempi bir elini hafifçe salladı. “Karmaşık.”

Tam ona doğru eğildi. “Ya gervan gorumah eçin dudulursan? Günde ne kadar istersin?”

“İki mangır.” Tempı omuz silkti. “Üç.”

Tam nefesini suratında hissedebileceğim kadar gür ve abartılı bir kahkaha attı. Ağzının leş gibi içki kokmasını bekliyordum, ama beklediğim gibi çıkmadı. Baharatlarla kaynatılmış şıra gibi hoş kokuyordu. Başını çevirerek, “Duydunuz mu çocuklar?” diye bağırdı. “Günde üç mangır. Hemi de adam gibin gonusamıyo bilem!”

İçeridekilerin çoğunun gözü kulağı üzerimizdeydi ve bu bilgi salonda alçak, asabi bir mırıldanma başlattı.

Tam tekrar masaya doğru döndü. “Aha biz günde bi peni alırsız, o da iş bulabilissek. Ben iki alırım, çünkü atlardan annarım. Hem gerekisse bi arbanın argasını kaldırabilirem.” Geniş omuzlarını yuvarladı. “Sen gavgada yirmi adama bedel misen?”

Tempi’nin söylenenlerden ne kadarını anladığını bilmiyordum, fakat son soruda hiç zorlanmamış gözüktü. “Yirmi?” dedi alıcı gözle etrafına bakınarak. “Hayır. Dört.” Elini kararsızca ileri geri salladı. “Beş.”

Bu cevap salondaki atmosferi yumuşatmadı. Tam abartılı bir hayretle başını iki yana salladı. “Sağa inansaydım bilem,” dedi, “günde dört beş peni gazanman lazımdı. Yirmi deel. N-”

En sevimli tebessümümü takınarak öne doğru biraz eğildim ve araya girdim. “Bak, ben-”

Tam’in maşrapası masaya güm diye inerek havaya şıra sıçramasına sebep oldu. Bana Tempı’ye gösterdiği sahte muzipliği içermeyen tehlikeli bir bakış attı. “Çocuk,” dedi, “gine sözmü gesersen dişlerni dökerim.” Bunu herhangi bir vurgu yapmadan söylemişti. Sanki nehre atlarsam ıslanmamın kaçınılmaz olduğunu bildiriyordu.

Tekrar Tempı’ye döndü. “Ne diyem günde üç mangır ediyomuşun?”

“Beni alan bunu alır.” Tempı elini kaldırdı. “Ve bunu.” Kılıcının kabzasını işaret etti. “Ve bunu.” Belirgin Adem kırmızılarım göğsüne sıkıca yapıştıran bir deri kayışı gösterdi.

İri yarı adam avcuyla masaya sertçe vurdu. “Dimek eşin sırrı buyumuş!” dedi. “Bari ben de gidip bi gırmızı gömlek alayyım!” Bu sözü odada gülüşmelere yol açtı.

Tempı başını iki yana salladı.

Öne doğru eğilen Tam, kalın parmaklarından biriyle Tempi'nin omzunun yakınındaki kayışa fiske vurdu. "Yani seninki gibin bi gömlek giyecek kadar eyi deel miyim?" Kayışa yine bir fiske attı.

Tempi hiç düşünmeden kafasını salladı. "Evet. Yeterince iyi değilsin."

Tam delicesine sırttı. "Ya anana fahişe dirsem?"

Odaya sessizlik çöktü. Tempi dönüp bana baktı. *Merak*. "Fahişe ne?"

Bunun son günlerde paylaştığımız sözcüklerden biri olmaması hiç de şaşırtıcı değildi. Bir an yalan söylemeyi düşündüm, ama başarabilmemin hiçbir yolu yoktu. "Annenin erkeklerle para karşılığı seks yapan bir kadın olduğunu söylüyor."

Tempi fedailere doğru döndü ve başını minnetle salladı. "Çok nazıksın. Sana teşekkür ederim."

Tam'ın yüzü asıldı. Kendisiyle dalga geçildiğinden şüphelenmiş gibiydi. "Seni gidin gorkak. Yumuk bi peniye seni öle bi döverim ki çükünü ters taharsın."

Tempi yine bana doğru döndü. "Bu adamı anlamıyorum," dedi. "Benden seks satın almaya mı çalışıyor? Yoksa kavga mı etmek istiyor?"

Salon kahkahalara boğuldu ve Tam'ın suratı sakallarının altındaki kan kadar kıpkırmızı kesildi.

"Kavga etmek istediğinden emin sayılırım," dedim, diğerleri gibi gülmemeye çalışarak.

"Ah," dedi Tempi. "Niye öyle demiyor? Niye böyle..." Parmaklarını ileri geri oynattı ve soran gözlerle bana baktı.

"Oynaşp duruyor mu?" diye tahminde bulundum. Tempi'nin kendine duyduğu güven üzerimde rahatlatıcı bir etki uyandırıyor ve ben de biraz laf sokmak istemişim. Adem'in daha evvelden Dedan'la ne kadar kolay başa çıktığını gördükten sonra bu eşeğe de haddini bildirmesini iple çekiyordum.

Tempi iri cüsseli adama baktı. "Kavga etmek istiyorsan oynaşmayı bırak." Adem eliyle salonun geri kalanını işaret etti. "Seninle birlikte dövüşecek başkalarını bul. Güvende hissetmene yetecek kadar kadın getir. İyi mi?" Bu sözler üzerine anlık rahatlamam uçup gitti. Tempi bana bakıp bezgin bir sesle yorum yaptı. "Siz hep konuşuyorsunuz."

Tam sert adımlarla dostlarının zar atmakta olduğu masaya gitti. "Eh, herfi duyduunuz. Lavuk dördümüze bedelimiş. Gelin dördümüzün ne yapcağım ona gösterlim. Brenden, Ven, Jane, var mısınız?"

Kel bir adam ve uzun boylu bir kadın gülümseyerek ayağa kalktılar. Fakat üçüncüsü elini ilgisizce sağa sola salladı. “Doğru düzgün dövüşemeyecek kadar sarhoşum Tam. Ama bir kanlı gömleğe diklenecek kadar da değil. Kavgada canavar gibidirler. Daha önce görmüştüm.”

Bar kavgalarına yabancı değildim. Üniversite gibi bir yerde öyle şeylere nadiren rastlandığını zannedebilirsiniz, fakat alkol en büyük eşitleyicidir. Altı veya yedi bardak güçlü içkinin ardından, karısıyla arası bozuk bir değirmenciyle imtihanında kötü sonuç almış genç bir simyacı arasında pek fark kalmaz. İkisi de birinin ağzına yumruğu indirmek için aynı derecede heveslidir.

Eolian gibi seçkin bir mekânda bile itiş kakış çıktığı olurdu. Yeteri kadar geçe kalırsanız nakışlı soylulardan ikisinin tokatlaşmasını görme şansınız epey yüksekti.

Demek istediğim şu ki, müzisyenseniz pek çok kavgaya tanıklık edersiniz. Bazı insanlar barlara içmek için gider. Bazıları zar atmak için. Bazıları kavga çıkarmak, bazıları da kavga seyretmek için.

İnsanlar bu kavgalarda beklediğiniz kadar zarar görmezler. Morluklar ve patlamış dudaklar genelde en kötüsüdür. Şanssızsanız bir dişinizi kaybedebilir veya kolunuzu kırabilirsiniz, ama dostane bir bar kavgası ile bir arka sokak kapışması arasında büyük fark bulunur. Bir bar kavgasının kuralları vardır ve etrafınızdaki pek çok gayriresmi hakem onları uygulamak için hazır bekler. İşler kontrolden çıkmaya başlarsa diğer müşteriler hemen araya girip kavgacıları ayırırlar, çünkü aynı şeyin kendileri için de yapılmasını isterler.

Tabii istisnalar yok değildir. Bazen kazalar kaçınılmazdır. Revir’de geçirdiğim zaman sayesinde bir bileğin burkulmasının veya bir parmağın çıkmasının ne kadar kolay olduğunu biliyordum. Bunlar bir sığır celebî veya bir hancı için ufak yaralanmalar olabilir, fakat ben geçimimi hünerli ellerimle sağladığım için kırık bir başparmağın düşüncesi bile ürkütücüydü.

Tempi’nin viskiyi başına dikip bitirmesini ve ayağa kalkmasını izlerken midem büzüştü. Sorun burada yabancı olmamızdan kaynaklanıyordu. İşler çığırından çıkarsa salondaki öfkeli fedailere araya girip kavgayı durdurmaları için güvenebilir miydim? Üç karşı bir hiç de adil bir dövüş değildi ve kavga sarpa sararsa bu çok çabuk olurdu.

Tempi bu sefer de ağız dolusu bira içip sakın gözlerle bana baktı. “Arkamı kolla,” dedi, sonra da diğer fedailerin durduğu yere doğru yürüdü.

Aturcayı bu kadar iyi konuştuğu için bir anlığına etkilendim. Onu ilk tanıdığımda dilsiz denebilecek kadar suskunken artık deyimler bile kullanır olmuştu. Fakat bir terslik çıkarsa diye kavgayı durdurmanın bir yolunu ararken bu gurur çabucak kayboldu.

Aklıma en ufak bir çözüm bile gelmiyordu. Böyle bir olay yaşanacağını hiç tahmin etmemiştim ve elimin altında kurnazca bir hile yoktu. Daha iyi bir seçenek olmadığından bıçağımı kınından çektim ve masanın altında göze çarpmayacak şekilde tuttum. İstediğim son şey birini bıçaklamaktı, fakat onunla en azından karşımdakileri korkutabilir ve bize kapıdan çıkıp gitmemize yetecek kadar zaman kazandırabilirdim.

Tempi üç fedaiyi bakışlarıyla tarttı. Tam ondan epey uzundu ve bir öküzünkileri andıran omuzlara sahipti. Yüzünde bir yara izi taşıyan kel adam pis pis sırtıyordu. Sonuncusu da Tempî’den tam bir karış daha uzun boylu olan sarışın kadındı.

“Sadece bir kadın var,” dedi Tempî, Tam’in gözlerinin içine bakarak. “Bu kadar yeter mi? Bir tane daha getirebilirsin.”

Kadın fedai küplere bindi. “Seni gidi hergele,” diye tısladı. “Sana bir kadının kavgada neler yapabileceğini göstereceğim.”

Tempi başını kibarca salladı.

Devam eden kaygısızlığı beni yine rahatlatmaya başlıyordu. Bir Adem fedaisinin bir düzine sıradan askeri alt etmesiyle ilgili öyküleri tabii ki dinlemiştim. Peki Tempî sahiden de bu üçüyle aynı anda dövüşebilir miydi? Dövüşebileceğini düşündüğü kesindi...

Tempi onlara baktı. “İlk defa böyle dövüş yapıyorum. Nasıl başlanacak?”

Bıçağı tuttuğum avcum terlemeye başladı.

Tam aralarında birkaç santim kalana dek ona yaklaştı. Tempî’nin karşısında dev gibiydi. “Evvela aazını burnunu kıracaz. Sonacıma seni bi güsel benzetecez. Sona bişeycikleri ihmal etmediğiiizden emin olalım diye aynısını bi daha yapcaz.” Cümlesini bitirirken alnını Tempî’nin suratına indirdi.

Nefesim göğsüme takılıp kaldı. Ben daha onu veremediğim dövüş bitmişti bile.

Sakallı kiralık asker başını ileri savurduğu zaman Tempî’nin burnundan kanlar fışkırarak geriye doğru sendeleyeceğini sanmışım. Fakat geriye doğru sendeleyeni ve uluyarak yüzünü tutan Tam oldu. parmakları arasından kan akıyordu.

Tempi ona yaklaştı, elini iri adamın ensesine koydu ve onu zahmetsizce çevirerek yere çaldı. Tam kolları ve bacakları birbirine dolanmış vaziyette kendini tahta zeminde buldu.

Tempi hiç tereddüt etmeden döndü ve sarışın kadının kalçasına bir tekme atarak onu tökezletti. O daha dengesini kazanamadan Tempi kadının başının yanına sert bir yumruk attı ve kadın kendinden geçerek yere yığıldı.

İşte o zaman bir güreşçinininki gibi kollara sahip kel adam saldırıya geçti. Bir yılanın süratiyle bir elini Tempî'nin omzuna, diğerini de boynuna koydu.

İnanın bunun ardından neler olduğunu söylemem pek mümkün değil. Gözün takip edemeyeceği hızda bir dizi hareket gerçekleşti. Hemen sonra Tempî adamın bileğini ve omzunu tutuyordu. Kel adam hırlayarak debelendi. Fakat Tempî adamın kolunu çevirmeye yetindi. İki büküm hale gelen adam kendini zemine bakarken buldu. Sonra Tempî bir tekme atarak adamın ayaklarını havalandırdı ve onu yere yapıştırdı.

Tüm bunlar anlatılabileceğimden daha hızlı olup bitti. O kadar afallamasaydım herhalde Tempî'yi alkışlardım.

Tam'le kadın derin uykudaki insanların kıpırtısızlığıyla yatıyorlardı. Fakat kel adam bir şeyler hırıldadı ve dengesizce doğrulmaya çalıştı. Tempî ona yaklaştı, zahmetsiz bir isabetlilikle başına vurdu ve adamın hamur gibi yere yığılmasını izledi.

O esnada aklımdan bunun şimdiye kadar gördüğüm en kibar yumruk olduğu geçti. Hünerli bir marangozun çivi çakarken indirdiği dikkatli darbe gibiydi: çiviye bütünüyle çakacak kadar sert, ama etrafındaki tahtaya zarar vermeyecek kadar yumuşak.

Kavgadan sonra salon sessizliğe gömüldü. Derken dövüşmeyi reddeden uzun boylu adam içkisinin bir kısmını dökerek maşrapasını şerefe kaldırdı. Yüksek sesle, "Aferin be!" dedi Tempî'ye, bir yandan da gülerek. "Bu halde yakalamışken Tam'a biraz çizmenin tabanını gösterirsen kimse sana laf etmez. Tanrı biliyor ya, aynı şeyi o da kaç defa yaptı."

Tempî bunu düşünürcesine aşağı baktı, sonra başını iki yana sallayıp sessiz adımlarla masamıza geri geldi. Tüm gözler üzerindeydi, ama eskisi kadar sert bakmıyorlardı artık.

Tempî yerine oturdu. "Arkamı kolladın mı?"

Ona boş gözlerle baktım, sonra kafa salladım.

"Ne gördün?"

Demek istediğini ancak o zaman anladım. "Arkan dümdüzdü."

Beğeni. “Senin arkan düz değil.” Elini dümdüz kaldırdı, ardından biraz eğdi. “Ketan sırasında bu yüzden sendeliyorsun. Eğer...” Başını eğince eski püskü pelerinimin altına gizlediğim bıçağı fark etti ve sözlerinin devamını getirmedi. Kaşlarını çatı. Yüzünü kullanarak sahiden kaş çatı. Onu ilk defa böyle yaparken görüyordum ve hali şaşırtıcı derecede korkutucuydu.

“Bunu daha sonra konuşacağız,” dedi. Yanındaki eliyle bir hareket yaptı: *Şiddetli hoşnutsuzluk.*

Bir saat boyunca boynuza gelsem bile kapılacağımdan daha büyük bir utançla boynumu büktüm ve bıçağı kaldırdım.

Heybelerimiz tıka basa dolu olarak saatlerdir hiç konuşmadan yürüyorduk. Tempi nihayet söze girdi. “Sana öğretmem gereken bir şey var.” *Ciddiyet.*

“Öğrenmeye daima açığım,” dedim, *içtenlik* olduğunu umduğum bir işaret yaparak.

Tempi yolun kenarına çekildi, ağır heybesini yere koydu ve çimlere oturdu. “Lethani’den konuşmalıyız.”

Ani ve mutlu bir tebessüm etmemek için irademi son raddesine kadar zorladım. Artık onu ilk sorduğumda olduğumuzdan çok daha yakın olduğumuz için ben de ne zamandır bu konuyu açmak istiyordum. Fakat Tempi’yi tekrar gücendirme riskine girmekten çekinmişim.

Kısmen sükûnetimi korumak, kısmen de bu konuya saygıyla yaklaştığımı Tempi’ye göstermek için bir süre sessiz sedasız oturdum. “Lethani,” diye dikkatle tekrar ettim. “Ondan bahsetmemem gerektiğini söylemiştin.”

“O zaman hayır. Şimdi belki. Ben...” *Kararsızlık.* “Pek çok tarafa çekiliyorum. Ama şimdi sormak olur.”

Kendiliğinden devam edip etmeyeceğini görmek için biraz bekledim. Etmeyince en bariz soruyu yönelttim. “Lethani nedir?”

Ciddiyet. Tempi bana uzun uzun baktı, akabinde kahkahalara boğuldu. “Bilmiyorum. Ve sana söyleyemem.” Tekrar güldü. *Hafife alma.* “Yine de konuşmamız gerek.”

Bunun Tempi’nin bir türlü anlayamadığım o garip esprilerinden biri olup olmadığını merak ederek tereddüde kapıldım.

“Karmaşık,” dedi. “Kendi dilimde zor. Seninkinde?” *Hüsran.* “Lethani’den ne biliyorsun bana söyle.”

Lethani hakkında duyduklarımı sadece onun bildiği sözcükleri kullanarak nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. “Lethani’nin Ademleri güçlü yapan gizli bir şey olduğunu duydum.”

Tempi başını salladı. “Evet. Doğru.”

“Lethani bilersen girdiğin bir dövüşü asla kaybetmezmişsin.”

Yine başını salladı.

Söylemek istediğimi tam olarak ifade edemediğimin bilinciyle başımı sağa sola salladım. “Lethani’nin gizli bir güç olduğu söylenir. Ademler sözcüklerini içlerinde tutarlar.” Bir şeyleri yakınımı çekip sarılır misali bir hareket yaptım. “Sonra o sözcükler ateşe atılmış odunlar gibi olur. Bu sözcük ateşi Ademleri çok güçlü ve çok hızlı yapar. Derinizi demir gibi sertleştirir. İşte bu yüzden pek çok adama karşı dövüşüp kazanırsınız.”

Tempi bana dikkatle baktı. Anlamadığım bir harekette bulundu. “Bu deli konuşması,” dedi en sonunda. “Doğru sözcük o mu? Deli?” Dilini çıkarıp gözlerini yuvarladı ve parmaklarını başının yanında oynattı.

Bu gösterisi karşısında tedirgin bir kahkaha atmadan duramadım. “Evet. Deli doğru sözcük. Çılgın da denir.”

“Öyleyse dediğin deli konuşması ve de çılgın.”

“Ama bugün gördüklerim,” dedim. “Bir adamın başı çarptığı zaman burnun kırılmaz. Bu doğal bir şey değil.”

Tempi başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. “Gel. Kalk.”

Doğrudum ve Tempi bana yaklaştı. “Kafayla vurmak akıllı. Hızlı. Hazır değilse rakibi şaşırtabilir. Ama ben hazır değil değilim.”

Bana daha da yaklaştı; neredeyse göğüslerimiz birbirine dokunacaktı. “Sen gürültülü adamsın,” dedi. “Kafan sert. Benim burnum yumuşak.” Uzanıp başımı iki eliyle birden tuttu. “Bunu istiyorsun.” Başımı yavaşça çekti, ta ki alnım burnuna bastırana dek.

Başımı bıraktı. “Kafayla vurmak hızlı. Benim için zaman az. Kıpırdayabilir miyim?” Başımı yine kendine doğru çekerek geri çekildi. Alnım bu sefer burnu yerine ağzına denk geldi. Sanki bana bir öpücük konduruyordu. “Bu iyi değil. Ağız yumuşak.”

Başımı yeniden geri itti. “Çok hızlıysam...” Bir adım geri gitti ve başımı öncekinden daha da aşağı çekti. Alnım bu sefer göğsüne dokundu. Beni bıraktı ve doğrudum. “Bu da iyi değil. Göğsüm yumuşak değil. Ama bu adamın kafası çoğundan sert.” Gözleri biraz parlayınca espri yaptığını anlayıp kıkırdadım.

“Eh,” dedi önceki yerine dönerek. “Tempi ne yapabilir?” El etti. “Bana başınla vur. Yavaş. Sana göstereyim.”

Burnunu kırmaya çalışırcasına başımı yavaşça eğdim. Biraz tedirgindim.

Tempi süratime uyum sağlayarak öne eğildi ve çenesini göğsüne dayadı. Aslında fazla bir değişiklik yapmamıştı, fakat bu defa kafamı eğdiğim zaman burnum başının üstüne denk geldi.

Tempi geri çekildi. “Gördün mü? Akıllı. Deli işi sözcük ateşi değil.”

“Çok hızlıydın,” dedim bir nebze utanca kapılarak. “Göremedim.”

“Evet. Dövüş hızlı. Hızlı olmak için eğitim. Eğitim, sözcük ateşi değil.”

İçtenlik işareti yaparak gözüme baktı. Bu onun için nadir bir davranıştı. “Bunu sana söylüyorum, çünkü lidersin. Bilmen gerek. Gizli yollarım ve demir derim olduğunu sanırsan...” Başını iki yana salladı. *Tehlikeli*.

İkimiz de heybelerimizin yanına oturduk.

“Bir hikâyede duymuştum,” dedim açıklama babında. “Geceleri ateşin karşısında anlattıklarımıza benzer bir hikâyede.”

“Ama sen,” diyerek beni işaret etti. “Ellerinde ateş var. Sende...” Parmaklarını şıklattı, derken aniden gürleyen bir ateşi gösterircesine bir el hareketi yaptı. “Sende bunu yapmak var ve Ademlerin içlerinde sözcük ateşi olduğunu mu sanıyorsun?”

Omuz silktim. “Zaten Lethani’yi o yüzden sordum. Kulağa delice geliyor, ama delice şeylerin gerçek olduğunu gördüm ve merakla kapıldım.” Diğer sorumu sormadan önce tereddüt ettim. “Lethani bilenlerin asla dövüş kaybetmeyeceklerini söyledin.”

“Evet. Ama sözcük ateşiyle değil. Lethani bir tür bilme.” Kelimelerini dikkatle seçtiği anlaşılan Tempı duraksadı. “Lethani en önemli şey. Her Adem öğrenir. Askerler iki defa öğrenir. Shehyn üç defa öğrenir. En önemli. Ama karmaşık. Lethani... pek çok şey. Ama dokunulan ya da gösterilen değil. Ademler hayatlarını Lethani düşünerek geçirir. Çok zor.

“Mesele,” dedi. “Liderime öğretmek haddime değil. Ama sen dil öğrencimsin. Lethani’yi kadınlar öğretir. Ben öyle değilim. O medeniyetin bir parçası ve sen barbarsın.” *Anlayışlı keder*. “Ama medeniyet olmak istiyorsun. Ve Lethani sana lazım.”

“Açıkla,” dedim. “Anlamaya çalışacağım.”

Başını salladı. “Lethani doğru şeyleri yapmak.”

Sözlerine devam etmesi için sabırla bekledim. Bir dakika sonra *hüsran* anlamına gelen el işaretini yaptı. “Şimdi sen soru sor.” Derin bir nefes alıp

tekrarladı. “Lethani doğru şeyleri yapmak.”

İyi bir davranışın klasik bir örneğini düşündüm. “Yani Lethani aç bir çocuğa yiyecek vermek.”

Evet ve hayır anlamına gelen kararsız bir harekette bulundu. “Lethani bir şey yapmak değil. Lethani bize gösteren şey.”

“Lethani kurallar mı demek oluyor? Yasa mı?”

Tempi başını iki yana salladı. “Hayır.” Etrafımızdaki ormanı işaret etti. “Yasa dışarıdan gelir, kontrol eder. O... at ağız metalidir. Ve kafa ipleri.”
Merak.

“Gem ve yular mı?” diye tahminde bulundum. Bir çift dizginle bir atın başını çeker gibi yaptım.

“Evet. Yasa gem ve yulardır. Dışarıdan kontrol eder. Lethani...” Önce kulaklarının arasını, sonra da göğsünü gösterdi. “...içeride yaşar. Lethani karar vermeyi sağlar. Yasa yapılır, çünkü çoğu adam Lethani’yi anlamaz.”

“Yani Lethani sayesinde bir insanın yasaları uygulaması gerekmez.”

Duraksama. “Belki.” *Hüsran.* Kılıcını çekti ve kesici ağzı yukarı bakacak şekilde yere paralel tuttu. “Küçük olsaydın bu kılıcı yürümek Lethani gibi olurdu.”

“Ayağı mı acıtırды?” diye sordum, ortamı biraz yumuşatmaya çalışarak.
Keyif.

Asabiyet. Hoşnutsuzluk. “Hayır. Yürümek zor. Bir tarafa düşmek kolay. Kalmak zor.”

“Lethani çok mu düz?”

“Hayır.” Bir duraksama. “Pek çok dağ varsa ve yürümek için bir yer varsa ne denir?”

“Patika mı? Geçit mi?”

“Geçit.” Tempî kafasını salladı. “Lethani dağlardaki bir geçit gibi. Kıvrımlı. Karmaşık. Geçit geçmenin kolay yolu. Tek yolu. Ama görmesi kolay değil. Kolay patika çoğu zaman dağları geçmez. Bazen hiçbir yere gider. Açlık. Deliğe düşme.”

“Yani Lethani dağlardan geçmenin doğru yolu.”

Kısmî kabul. Heyecan. “Dağlardan geçmenin doğru yolu. Ama Lethani Ayrıca doğru yolu bilmek. İkisi de. Ve dağlar sadece dağlar değil. Dağlar her şey.”

“Yani Lethani medeniyet.”

Duraksama. *Evet ve hayır.* Tempî başını iki yana salladı. *Hüsran.*

Fedailerin Lethani'yi iki kez öğrenmelerine dair sözünü düşündüm. “Lethani dövüşmek midir?” diye sordum.

“Hayır.”

Bunu öyle bir katiyetle ifade etmişti ki emin olmak için tam aksini sormam gerekti. “Lethani dövüşmemek midir?”

“Hayır. Lethani'yi bilen ne zaman dövüşmesi ve ne zaman dövüşmemesi gerektiğini bilir.” *Çok önemli.*

Konuya farklı bir açıdan yaklaşmaya karar verdim. “Bugün Lethani gereği mi dövüştün?”

“Evet. Ademlerin korkmadığını göstermek için. Barbarlara göre dövüşmemenin korkak olduğunu biliriz. Korkak zayıftır. Öyle düşünmeleri iyi değil. O kadar çok insan izlerken dövüş iyi. Ayrıca bir Adem'in pek çoğa bedel olduğunu göstermek için.”

“Ya onlar kazansaydı?”

“O zaman barbarlar Temp'i'nin pek çoğa bedel olmayacağını bilecekti.” *Biraz keyif.*

“Onlar kazansaydı bugünkü dövüş Lethani olmayacak mıydı?”

“Hayır. Dağ geçidinde düşüp bacağı kırarsan o hâlâ geçit. Lethani'yi izlerken başarısız olursam o hâlâ Lethani.” *Ciddiyet.* “Şimdi bu yüzden konuşuyoruz. Bugün. Bıçağın. O Lethani değildi. O doğru bir şey değildi.”

“Zarar göreceğinden korktum.”

“Lethani korkuya kök salmaz,” dedi ezberden okurcasına.

“Zarar görmene izin vermek Lethani'ye uygun mu olurdu?” Omuz silkti. “Belki.”

“Zarar görmene...” *Aşırı vurgu.* “...izin vermek Lethani'ye uygun mu olurdu?”

“Belki hayır. Ama görmedim. Bıçağı ilk tutmak Lethani değil. Kazanırsan ve bıçağı ilk tutarsan kazanmazsın.” *Büyük hoşnutsuzluk.*

Son dediğinden bir anlam çıkartamadım. “Anlamıyorum,” dedim.

“Lethani doğru hareket. Doğru yol. Doğru zaman.” Yüzünde ansızın neşeli bir ifade belirdi. “Yaşlı tüccar adam,” dedi fark edilir bir hevesle. “Hikâyelerde çuvalı olan. Sözcük ne?”

“Tenekeci?”

“Evet. Tenekeci. Öyle adamlara nasıl davranmalı?”

Cevabı biliyor, fakat Adem'in ne düşündüğünü görmek istiyordum. “Nasıl?”

Bana bakarken parmakları bitişti: *Asabiyet*. “Nazik olmalısın ve onlara yardım etmelisin. Ve iyi konuşmalısın. Hep kibar. *Hep*.”

Başımı salladım. “Ve sana bir şey teklif ederlerse satın almayı düşünmelisin.”

Tempi muzaffer bir el hareketi yaptı. “Evet! Tenekeciyle karşılaşınca çok şey yapabilirsin. Ama tek bir doğru şey var.” Biraz sakinleşti. *İhtiyat*. “Ama sadece yapmak Lethani değil. Önce bilmek, sonra yapmak. O Lethani.”

Bunu biraz düşündüm. “Yani Lethani kibar olmak mı?”

“Kibar değil. Yakın değil. İyi değil. Görev değil. Lethani bunların hiçbirisi değil. Her an. Her seçim. Hepsi farklı.” Bana delici bir bakış attı. “Anlıyor musun?”

“Hayır.”

Mutluluk. Tasvip. Tempı kafa sallayarak ayağa kalktı. “Anlamaman iyi. Öyle demen iyi. O da Lethani.”

Seksen Sekizinci Bölüm

Dinlemek

Tempi'yle ben geri döndüğümüzde kampı şaşırtıcı derecede neşeli bulduk. Dedan'la Hespe birbirlerine gülümsüyorlardı ve Marten akşam yemeği için bir vahşi hindi vurmaya başarmıştı.

Biz de oturup yemek yedik ve espriler yaptık. Bulaşıklar da yıkandıktan sonra Hespe en baştan başlayarak aya âşık oğlanın hikâyesini anlattı. Dedan çenesini mucizevi bir şekilde kapalı tuttu ve küçük grubumuzun nihayet, nihayet bir takım haline geldiğini ummaya cesaret edebildim.

Jax ayı takip etmekte hiç zorluk çekmiyormuş, çünkü o günlerde ay hep dolunaymış. Bardak kadar yuvarlak, mum kadar parlak bir halde hiç değişmeden gökte asılı duruyormuş.

Jax ayaklarına kara sular inene dek günlerce yürümüş de yürümüş. Çuvallarının ağırlığı altında ezilen sırtı yorgun düşene dek aylarca yürümüş de yürümüş. Açlık çekerek ve zorluklara göğüs gererek boyu uzayana, bir deri bir kemik kalana dek yürümüş de yürümüş.

Yiyeceğe ihtiyacı olduğunda tenekececinin çuvallarındaki eşyalarla takas etmiş. Pabuçları inceldiğinde de aynısını yapmış. Jax bu şekilde geçinip gitmiş ve zeki, kurnaz biri olup çıkmış.

Bütün bunlar olurken Jax'in aklı hep aydaymış. Ne zaman bir adım daha atamayacağını düşünse gözlüğünü takıp başını kaldırıyor, gökyüzündeki yuvarlak göbekli aya bakıyormuş. Ve onu gördüğü zaman göğsünde belli belirsiz bir kıpraşma hissediyormuş. Zamanla bunun aşk olduğuna karar vermiş.

Jax'in gittiği yol sonunda tüm yollar gibi Tinue'den geçmiş. Jax yine de durmamış ve koca taş yolu doğudaki dağlara doğru takip etmiş.

Yol çıkmış da çıkmış. Jax ekmeğinin ve peynirinin son lokmasını yemiş. Suyunun ve şarabının son yudumunu içmiş. Bunların hiçbirisi olmadan günlerce yürümüş. O yürüdükçe gece göğündeki ay daha da büyümüş.

Tam gücü tükenecekken bir tepeyi aşmış ve bir mağaranın ağzında oturan yaşlı bir adam bulmuş. Adamın uzun, gri bir sakalı ve uzun, gri bir cüppesi varmış. Başının tepesinde saç, ayaklarının altında pabuç yokmuş. Gözleri açık, ağzı kapalıymış.

Adam Jax'i görünce sevinmiş. Ayağa kalkıp gülümsemiş. "Merhaba, merhaba," demiş gür ve şen bir sesle. "Her yerden çok uzaklardasın. Tinue yolu nasıl?"

"Uzun," demiş Jax. "Zorlu ve yorucu."

Yaşlı adam Jax'i oturmaya davet etmiş. Ona su, keçi sütü ve meyve vermiş. Jax iştahla yemiş, sonra da karşılık olarak adama çuvallarından bir çift pabuç önermiş.

"Gerek yok, gerek yok," demiş yaşlı adam mutlulukla, ayak parmaklarını oynatarak. "Yine de teklifin için sağ ol."

Jax omuz silkmiş. "Nasıl istersen. Ama burada, her yerden bu kadar uzakta ne yapıyorsun?"

"Rüzgârı kovalarken bu mağarayı buldum," demiş yaşlı adam. "Burası yaptığım şey için mükemmel bir yer olduğu için kalmaya karar verdim."

"Peki neymiş o yaptığın şey?" diye sormuş Jax.

"Ben bir dinleyiciyim," demiş yaşlı adam. "Çevremdeki şeylerin söyleyecek neleri olduğunu dinlerim."

"Ah," demiş Jax dikkatle. "Peki burası öyle bir iş için iyi bir yer mi?"

"Oldukça iyi. Oldukça harika," demiş yaşlı adam. "Doğru düzgün dinlemeyi öğrenmeden önce insanlardan epey uzaklaşmalısın." Gülümsemiş. "Seni gökteki bu küçük köşeme getiren nedir?"

"Ayı bulmaya çalışıyorum."

"Onda ne var," demiş yaşlı adam, göğü işaret ederek. "Havalar izin verdiği sürece onu hemen hemen her gece görüyoruz."

"Hayır. Ben onu yakalamaya çalışıyorum. Onunla beraber olabilirim sanırım mutlu olabilirim."

Yaşlı adam Jax'i ciddi gözlerle süzmüş. "Onu cidden yakalamak istiyorsun, değil mi? Ne zamandır kovalıyorsun?"

"Sayabileceğimden daha fazla yıldan ve kilometreden beri."

Yaşlı adam kısa bir müddet gözlerini kapamış, sonra başını kendi kendine sallamış. "Bunu sesinde duyabiliyorum. Seninki geçici bir heves

değil.” Jax’e sokulup kulağını onun göğsüne dayamış. Uzunca bir süreliğine gözlerini kapalı tutarak hiç kıpırdamamış. “Ah,” demiş usulca. “Ne kadar üzücü. Kalbin kırık. Üstelik daha onu kullanma fırsatı bile bulamamışsın.”

Jax biraz huzursuzlanarak azıcık öte çekilmiş. “Sormamı mazur görürsen,” demiş, “adın nedir?”

“Sormanı mazur görürüm,” demiş yaşlı adam. “Tabii sen de cevap vermememi mazur gördüğün sürece. Adımı bilseydin gücünün etkisi altında olurdum, öyle değil mi?”

“Olur muydun?” diye sormuş Jax.

“Elbette.” Yaşlı adam kaşlarını çatmış. “Bu işler böyle yürür. Dinlemekle aran pek iyi gibi gözükmesine de dikkatli davranmamda fayda var. Adımın ufacık bir parçasına bile sahip olursan üzerimde her türlü etkiyi kurabilirsin.”

Jax bu adamın kendisine yardım edip edemeyeceğini düşünmüş. Yaşlı adam sıradan biri gibi gözükmemesine rağmen Jax kendisinin de sıradan bir amacın peşinde koşmadığının farkındaymış. Bir inek yakalamaya çalışsaymış gidip bir çiftçiden yardım istermiş. Fakat ayı yakalamak için tuhaf bir yaşlı adamın yardımına ihtiyacı olabilirmiş. “Eskiden rüzgârın peşinde koştuğunu söyledin,” demiş Jax. “Onu yakalamayı başardın mı hiç?”

“Bir anlamda evet,” demiş yaşlı adam. “Ve diğer bir anlamda hayır. Görüyorsun ya, sorduğun soruya pek çok farklı anlam verilebilir.”

“Bana ayı yakalamamda yardım eder misin?”

“Sana bazı tavsiyelerde bulunabilirim,” demiş yaşlı adam çekinerek. “Ama öncelikle bunu iyi düşünmelisin evlat. Bir şeyi sevdiğin zaman onun da seni sevdiğinden emin olmalısın. Yoksa onun peşinden koşarken başına açılmadık dert kalmaz.”

Hespe bunları söylerken Dedan’a bakmıyordu. Hatta ondan başka her şeye baktığı söylenebilirdi. Bu yüzden adamın yüzündeki mustarip ve çaresiz ifadeyi göremedi.

“Onun beni sevip sevmediğini nasıl öğrenebilirim?” diye sormuş Jax.

“Dinlemeyi deneyebilirsin,” demiş yaşlı adam, adeta utanarak.

“Dinlemek harikalar yaratır. Bunu nasıl yapabileceğini öğretebilirim.”

“Peki bu iş ne kadar zaman alır?”

“Bir iki sene,” demiş yaşlı adam. “Aşağı yukarı. Ne kadar yatkınlığın olduğuna bağlı. Doğru düzgün dinlemek Zor iştir. Ama bir kez öğrendin mi ayla ilgili ne varsa bilirsin.”

Jax başını iki yana sallamış. “Söylediğin süre çok uzun. Onu yakalayabilirsem onunla konuşabilirim de. Onu-”

“Zaten sorununun bir parçası da bu,” demiş yaşlı adam. “Onu sahiden de yakalamak istemiyorsun. Gökyüzünde peşinden mi koşacaksın? Tabii ki hayır. Sen onunla *tanışmak* istiyorsun. Bu da aynı sana gelmesi gerektiği demek oluyor.”

“Peki bunu nasıl başaracağım?” demiş Jax.

Yaşlı adam gülümsemiş. “Eh, zaten asıl soru da bu, değil mi? Ayın istiyor olabileceği neye sahipsin? Aya ne sunabilirsin?”

“Sadece bu çuvallarda olanları.”

“Demek istediğim o değildi,” diye mırıldanmış yaşlı adam. “Ama olmuşken getirdiklerine bir bakalım.”

Yaşlı münzevi ilk çuvalı karıştırmış ve pek çok pratik şey bulmuş. İkinci çuvalın içindekiler daha pahalı ve nadir olsa bile daha kullanışlı değilmiş.

Sonra yaşlı adam üçüncü çuvalı görmüş. “Peki onda neler var?”

“Bugüne kadar hiç açamadım,” demiş Jax. “Düğümü bana fazla geldi.”

Münzevi kısa bir süreliğine gözlerini kapayarak kulak kesilmiş. Derken gözlerini açmış ve Jax’e kaşlarını çatmış. “Düğüm onu kopartmaya çalıştığını söylüyor. Ona bıçağını sürtmüşsün. Onu ısırılmışın.”

Jax şaşırılmış. “Öyle,” diye itiraf etmiş. “Sana söyledim. Onu çözmek için her şeyi denedim.”

“Hiç de her şeyi denememişsin,” demiş münzevi azarlıcasına.

Düğümlemiş ip, suratının tam karşısına gelene kadar çuvalı kaldırmış.

“Çok üzgünüm,” demiş. “Ama rica etsem açılır mısınız?” Duraksamış. “Evet. Özür dilerim. Bir daha yapmayacak.”

Düğüm kendiliğinden çözülmüş ve münzevi çuvalı açmış. İçine bakınca gözleri kocaman aralanmış ve bir ısıklık koyuvermiş.

Lakin yaşlı adam çuvalı yere serince Jax’in boynu bükülmüş. Meğer çuvalda para, pırlantalar veya aya hediye olarak verebileceği bir tür hazine olmasını ummuşmuş. Fakat çuvalın içinde sadece eğri bir tahta parçası, taş bir flüt ve küçük bir demir kutu varmış.

Bunların arasında Jax’in dikkatini yalnızca flüt çekmiş. Enstrüman soluk yeşil bir taştan yapılmamış. “Küçükken bir flütüm vardı,” demiş Jax. “Ama kırıldı ve bir daha hiç onaramadım.”

“Hepsi de oldukça etkileyici,” demiş münzevi.

“Flüt fena değil,” demiş Jax omuz silkerek. “Ama bir tahta parçasından ve işe yarar bir şey barındıramayacak kadar küçük bir kutudan ne olur ki?”

Münzevi başını iki yana sallamış. “Onları duyamıyor musun? Çoğu şey fısıldar. Bunlar bas bas bağıyor.” Eğri tahta parçasını işaret etmiş. “Tahminimde yanılmıyorsam bu bir katlanabilen ev. Üstelik güzel bir tane.”

“Katlanabilen ev de nedir?”

“Bir kâğıdı üst üste katlayabileceğim biliyorsun, değil mi? Hani her seferinde daha da küçülür?” demiş yaşlı adam, eğri tahtayı işaret etmeyi sürdürerek. “Katlanabilen ev de öyledir. Ama o tabii ki bir evdir.”

Jax eğri tahta parçasını almış ve düzeltmeye çalışmış. Ansızın ellerinde bir kapı pervazını andıran iki tahta parçası bulmuş.

“Sakın burada açma!” diye bağırması yaşlı adam. “Mağaramın önünde gün ışığını kesecek bir ev istemiyorum!”

Jax iki tahta parçasını tekrar birleştirmeye çalışmış. “Niye geri katlayamıyorum?”

“Herhalde nasıl yapacağını bilmediğin içindir,” demiş yaşlı adam kısaca. “Kalanını da açmadan önce evi nereye koymak istediğinden emin olmanı öneririm.”

Jax tahtayı dikkatle bırakmış, sonra da flütü almış. “Bu da mı özel bir şey?” Flütü dudaklarına koymuş ve bir Niyet Dulu’nun ötüşüne benzeyen basit bir ses çıkartmış.

Hespe muzip bir tebessüm etti ve tanıdık bir tahta düdüğü dudaklarına götürüp çaldı: Ta-ta TEE. Ta-ta TEE.

Herkes Niyet Dulu’na gece titreten de dendiğini bilir. O yüzden güneş tepede parlarken ortalarda gözükmmez. Buna rağmen bir düzine gece titreten ansızın ortaya çıkıp Jax’in etrafına konmuş ve parlak gün ışığı altında gözlerini kırıştırarak ona merakla bakmış.

“Bu faydalı bir flütten fazlası gibi gözüküyor,” demiş yaşlı adam.

“Ya kutu?” Jax uzanıp kutuyu eline almış. Kutu koyu renkli ve soğukmuş. Ayrıca yumruğunu sıktağı zaman avcuna sığacak kadar da küçükmüş.

Yaşlı adam ürpererek başını kutudan öteye çevirmiş. “Boş.”

“İçini görmeden nasıl biliyorsun?”

“Dinleyerek,” demiş adam. “Bunu duyamıyor olman beni hayrete düşürüyor. Bugüne dek duyduğum en boş şey. Yankı yapıyor. Bir şeyleri içeride tutmak için tasarlanmış.”

“Her kutu bir şeyleri içeride tutmak için yapılır.”

“Ona bakarsan her flüt de akıl çelici bir müzik çalmak için yapılır,” diye belirtmiş yaşlı adam. “Ama bu flütte ondan fazlası var. Aynı şey kutu için

de geçerli.”

Jax kutuya bir müddet bakmış, sonra temkinle onu da elinden bırakıp üçüncü çuvalı içindeki üç hazineyle birlikte bağlamaya başlamış. “Sanırım yola çıkacağım,” demiş.

“Bir iki ay kalmak istemediğinden emin misin?” diye sormuş yaşlı adam. “Biraz daha iyi dinlemeyi öğrenebilirsin. Dinlemek pek faydalıdır.”

“Bana düşünecek çok şey verdin,” demiş Jax. “Ve bence haklısın da; ayın peşinden koşmamalıyım. Onun yerine ayın bana gelmesini sağlamalıyım.”

“Aslında öyle bir şey dememiştim,” diye mırıldanmış yaşlı adam. Ama bunu boyun eğerek bir üslupla yapmış. Marifetli bir dinleyici olduğu için sözlerinin duyulmadığını biliyormuş.

Ertesi sabah yola çıkan Jax ayın peşinden dağlara daha da tırmanmış. Sonunda en yüksek zirvelerin arasında geniş, düz bir alan bulmuş.

Jax eğri tahta parçasını çıkarmış ve evi adım adım açmaya başlamış. Önünde bütün bir gece olduğu için ay yükselmeye başlamadan epey önce işi bitirmeyi umuyormuş.

Fakat ev tahmin ettiğinden çok daha büyükmüş. Basit bir kulübe olmayıp daha ziyade bir köşkmüş. Üstelik onu açmak Jax’ın beklediğinden daha karmaşık olmuş. Ay gökyüzünün zirvesine vardığında Jax hâlâ işini bitirmekten çok uzakmış.

Jax belki bu yüzden acele etmiş. Belki pervasızca davranmış. Belki de sebep her zamanki gibi şansız olmasıymış.

Sonuç öncekilerle aynıymış: köşk görkemli, kocaman ve genişmiş. Ama parçalar birbirine doğru düzgün geçmemişmiş. Yukarı değil de yana giden merdivenler varmış. Bazı odalar çok az veya çok fazla duvara sahipmiş. Çoğu odanın tavanı yokmuş ve en yukarıda yabancı yıldızlarla dolu garip bir gökyüzü görünüyormuş.

Evle ilgili her şey az veya çok eğriymiş. Bir odadaki pencereden dışarı baktığınızda bahar çiçekleriyle karşılaşırken koridorun karşısındaki pencereler kış donuyla buz tutmuşmuş. Balo salonunda kahvaltı vaktiyken yakındaki bir yatak odasını alacakaranlık dolduruyormuş.

Evdeki hiçbir şey düzgün olmadığı için kapılar ve pencereler de sorunluymuş. Kapatılabiliyor, hatta kilitlenebiliyorlarmış, ama yerlerine asla tam oturmuyorlarmış. Ve köşk o kadar büyük olduğu için çok sayıda kapıya ve pencereye sahipmiş. Bu yüzden de eve girip çıkmanın pek çok yolu varmış.

Jax bunların hiçbirine ilgi göstermemiş. Onun yerine en yüksek kulenin tepesine koşmuş ve flütü dudaklarına dayamış.

Berrak gece göğüne hoş bir şarkı çalmış. Bu basit bir kuş cıvıltısı değil, kırık kalbinden yükselen bir şarkıymış. Güçlü ve kederliymiş. Kanadı kırık bir kuşun çırpınışları gibiymiş.

Şarkıyı duyan ay kuleye yaklaşmış. Soluk, yuvarlak, güzel ay olanca ihtişamıyla Jax'ın karşısında durmuş ve Jax hayatında ilk defa içinde bir neşe kıvılcımı hissetmiş.

İşte orada, kulenin tepesinde konuşmuşlar. Jax aya hayatından, girdiği bahisten ve uzun, yalnız yolculuğundan bahsetmiş. Ay dinlemiş, gülmüş ve tebessüm etmiş.

Ama sonunda özlemle göğe bakmış.

Jax bunun ne anlama geldiğini biliyormuş. “Benimle kal,” diye yakarmış. “Sadece benim olursan mutlu olurum.”

“Gitmem gerek,” demiş ay. “Benim evim gökyüzü.”

“Ben sana bir ev yaptım,” demiş Jax, altlarındaki dev köşkü işaret ederek. “Burada sana yetecek kadar gökyüzü var. Tamamen sana ait boş bir gökyüzü.”

“Gitmem gerek,” demiş ay. “Zaten geç kaldım.”

Jax onu yakalamak istercesine elini uzatmış, sonra kendine hâkim olmuş. “Burada zamana biz karar verimiz,” demiş. “Yatak odan kış veya ilkbahar olabilir. Yeter ki canın öyle istesin.”

“Gitmem gerek,” demiş ay, yukarı bakarak. “Ama geri geleceğim. Ben daimi ve değişmezim. Ve flütünü benim için çalarsan seni tekrar ziyaret edeceğim.”

“Sana üç şey verdim,” demiş Jax. “Bir şarkı, bir ev ve kalbim. Madem gitmen gerekiyor, sen de bana üç şey verir misin?”

Ay ellerini yanlarına bastırarak gülmüş. Ay kadar çıplakmış. “Sana bırakabileceğim neyim var ki? Ama varsa söyle, vereyim.”

Jax ağzının kuruduğunu hissetmiş. “Önce eline dokunmak istiyorum.”

“Bir el diğerini tutar. Dileğini yerine getiriyorum.” Ay yumuşacık ve güçlü elini ona doğru uzatmış. Eli ilk başta soğuk gibi gözükse de fevkalade sıcakmış. Jax'ın kollarındaki tüyler diken diken olmuş.

“İkincisi, bir öpücük için yalvarıyorum,” demiş Jax.

“Bir ağız diğerinin tadına bakar. Dileğini yerine getiriyorum.” Ay Jax'e doğru eğilmiş. Nefesi tatlı, dudakları meyve kadar sıkıymış. Öpücük Jax'in nefesini kesmiş ve ağzı hayatında ilk defa bir tebessümle kıvrılmış.

“Peki ya üçüncü isteğin nedir?” diye sormuş ay. Gözleri kara ve bilge, tebessümü büyük ve manalıymış.

“Adın,” diye fısıldamış Jax. “Bileyim ki sana onunla seslenebileyim.”

“Bir vücut...” diye başlamış ay, hevesle yaklaşarak. Sonra duraksamış. “Sadece adım mı?” diye sormuş, kolunu Jax’ın beline dolayarak.

Jax başını sallamış.

Ay iyice sokulup sıcak nefesiyle Jax’ın kulağına fısıldamış. “*Ludis.*”

Ve Jax siyah demir kutuyu çıkartıp kapağını kapamış ve ayın adını hapsetmiş.

“Artık adın bende,” demiş kesin bir dille. “Demek ki sana hâkimim. Mutlu olayım diye ebediyen yanımda kalmanı istiyorum.”

Öyle de olmuş. Jax’ın elindeki kutu artık soğuk değilmiş. Sıcacıkmiş ve Jax ayın isminin pencereye çarpıp duran bir güve misali onun içinde uçuştüğünü hissedebiliyormuş.

Belki Jax kutuyu kapatmakta ağır davranmış. Belki mandalı yerine tam oturtamamış. Veya belki de her şeyde olduğu gibi onda da şanssızmış. Ama sonuçta ayın isminin tamamını değil, sadece bir parçasını yakalamayı başarmışmış.

İşte bu yüzden Jax onu bir süre elinde tutabiliyor, ama ay her seferinde ondan kaçıyor. Jax’ın kırık köşkünden çıkıp dünyamıza geri geliyor. Yine de isminin bir parçası Jax’taymış ve o nedenle daima ona dönmek zorundaymış.

Hespe gülümseyerek bize baktı. “İşte ay bu yüzden sürekli değişir. Ve gökyüzünde olmadığı zamanlarda Jax onu evinde tutar. Ayı yakalamış ve hâlâ bırakmamıştır. Ama mutlu olup olmadığını ancak kendisi bilir.”

Uzun bir sessizlik yaşandı.

“Bu,” dedi Dedan, “harika bir öyküydü.”

Hespe başını eğdi. Ateş ışığında görmek güç olsa da yüzünün kızardığına dair bir peniye bahse girerdim. O zamana dek bizim sert mizaçlı Hespe’nin içinde bir damla bile yüz kızarıklığı olmadığını zannederdim. “Hepsini hatırlamak epey zamanımı aldı,” dedi. “Annem onu ben küçücük bir kızken anlatırdı. Her gece, hiç değiştirmeden. Ona da annesinin öğrettiğini söylerdi.”

“Eh, kızlarına da anlatmayı sakın ihmal etme,” dedi Dedan. “Yol kenarında terk edilmeyecek kadar güzel bir öykü.”

Hespe gülümsedi.

Maalesef o huzurlu akşam bir fırtınanın ortasındaki sükûnet gibiydi. Ertesi gün Hesper'in yaptığı bir yorum Dedan'ın tepesinin tasını attırdı ve iki saat boyunca öfkeli kediler gibi tıslamaksızın birbirlerine bakamadılar bile.

Dedan arayışımıza son vermeye ve onun yerine kervan muhafızları olarak iş bulup haydutların bize saldırmasını beklemeye herkesi ikna etmek istedi. Marten bunun ayağını içine sokarak bir ayı kapanını bulmaya çalışmak kadar saçma olacağını söyledi. Marten tabii ki haklıydı, fakat bu durum Dedan ile iz sürücünün sonraki birkaç gün boyunca didişmelerini engellemedi.

İki gün sonra Hesper yıkanırken şaşırtıcı ölçüde kız işi bir panik çılgılığı attı. Haydutları bekleyerek hemen yardımına koştuk, fakat haydut yerine çıplak bir vaziyette dizlerine kadar dereye girmiş olan Tempi'yi bulduk. Kıyıda duran yarı çıplak Hesper'in üzerinden sular damlıyordu. Marten bu vaziyeti gülünç buldu. Hesper bulmadı. Ve Dedan'ın hiddetten kudurarak Tempi'ye saldırmasını önleyen tek şey, ondan tarafa bakmadan veya ona dokunmadan çıplak bir adama nasıl saldırabileceğini bilmemesiydi.

Ertesi gün sisli ve rutubetli bir hal alan hava herkesin moralini bozdu ve arayışımızı daha da yavaşlattı.

Sonra da yağmur başladı.

Seksen Dokuzuncu Bölüm

Azalan Işık

Son dört gündür hava hep bulutlu ve yağmurluydu. İlk başta ağaçlar bize bir sığınak sağlamışsa da, tepemizdeki yaprakların yağmuru kesmeyip sadece biriktirdiğini ve en ufak bir esintinin bile saatlerdir toplanan suları başımızdan aşağı boşalttığını keşfetmemiz uzun sürmedi. Bu da o an yağmur yağsa da yağmasa da kafamıza sürekli su damladığı ve üstümüzün başımızın hep ıslak olduğu anlamına geliyordu.

Yemek sonrası hikâyelerin arkası kesildi. Marten nezle oldu ve hastalığı kötüledikçe giderek daha somurtkan, daha alaycı bir hale geldi. İki gün önce ekmeklerimiz de ıslanmıştı. Bu kulağa önemsiz bir durum gibi gelebilir, fakat bütün gün yağmur altında yürüdükten sonra bir parça ıslak ekmek yemeye çalışırsanız bunun sizi nasıl bir ruh haline soktuğunu daha iyi anlarsınız.

Dedan kelimenin tam anlamıyla zapt edilemez biri olup çıktı. En basit işlerden bile kaçınıp yakınıyordu. Erzak tedarik etmek için kasabaya son gidişinde patates, tereyağı ve yay ipi yerine bir şişe tortu aldı. Hesperon onu Crosson'da bırakıp kampa döndü ve Dedan gece yarısına dek ortalarda gözükmeyi. Geldiğinde zil zuma sarhoştı ve ölümlere bile kulaklarını kapattırarak kadar yüksek sesle şarkı söylüyordu.

Onu susturmakla uğraşmaya kalkmadım. Kumpanyacı dilim ne kadar sivri olsa da Dedan'ın ona karşı bağışıklık kazandığı belliydi. Onun yerine sızmasını bekledim, tortunun geri kalanını ateşe boşalttım ve görsün diye şişeyi korların üstünde bıraktım. Bu olaydan sonra Dedan benim hakkımdaki tüm o küçümseyici homurdanmalarını kesti ve buz gibi bir sessizliğe büründü. Bu sessizlik hoşuma gitse bile kötüye alamet olduğunun farkındaydım.

Herkesin giderek daha da huysuzlanması sebebiyle her birimizin kendi başımıza iz araması gerektiğine karar verdim. Bunun bir sebebi nemli toprakta birinin peşinden gitmenin arkada mutlaka bir iz bırakacak olmasıydı. Fakat diğer sebep, Dedan ile Hesper'e birlikte gönderirsem tartışmalarının on kilometre içindeki her haydudun dikkatini çekeceğini bilmemdi.

Kampa döndüğümde sıırıslık ve perişan bir vaziyetteydim. Severen'den satın aldığım çizmelerin su geçirmez falan olmadığını, bu yüzden de yağmuru sünger gibi içine çektiğini keşfetmişim. Akşamları ateşin ısı ve dikkatle kullandığım biraz sempati vasıtasıyla onları kurutuyordum. Fakat giydikten sonra daha üç adım bile atmadan içleri yine su doluyordu. Bu yüzden her şey yetmezmiş gibi bir de ayaklarım günlerdir soğuk ve nemliydi.

Eld'deki yirmi dokuzuncu günümüzdeydik. Son kamp alanımızı gizleyen ufak tepeyi aştığım zaman Dedan ile Hesper'e birbirlerine aldırış etmeksizin ateşin zıt taraflarında otururken buldum. Hesper kılıcını yağlıyordu. Dedan sivri bir dal parçası kullanarak önündeki toprağı dalgın hareketlerle eşelemekteydi.

Benim de içimden pek konuşmak gelmiyordu. Sessizliğin bozulmamasını umarak tek bir laf bile etmeden ateşe yaklaştım.

Lakin ateş falan yoktu.

"Ateşe ne oldu?" diye aptal aptal sordum. Aslında ne olduğu belliydi. Sönmesine izin verilmiş, geriye kömür olmuş odunlarla nemli küller kalmıştı.

"Odun getirme sırası benim değil," dedi Hesper imalı bir ifadeyle.

Dedan elindeki dala toprağı eşelemeyi sürdürdü. Yanağında bir morluğun belirmekte olduğunu görebiliyordum.

O sırada tek istediğim yiyecek sıcak bir yemek ve ayaklarımı on dakika kuru tutabilmektir. Bu beni mutlu etmezdi, ama mutluluğa o gün olduğumdan daha fazla yaklaştıraacağı kesindi. "İkinizin yardım almadan işeyebilmenize bile şaşıyorum," diye çıkıştım.

Dedan başını kaldırıp bana ters ters baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Alveron benden bu işi yapmamı istediğinde bana yardım edecek yetişkinler olduğunu ima etmişti, bir avuç okul çocuğı değil."

Dedan parladı. "Onun ne-

Hemen sözünü kestim. “Umurumda değil. Niçin birbirinizle didiştığınız umurumda değil. Sana ne attığı umurumda değil. Umurumda olan tek şey ateşin yanmaması. Tehlu aşkına, eğitilmiş bir köpek bile daha faydalı olurdu!”

Dedan’ın yüz ifadesi tanıdık bir kavgacılığa büründü. “Belki sen-”

“Kes sesini,” dedim. “Söyleyeceklerinle vakit harcamaya bir eşeğin anırmasını dinlerim daha iyi. Kampa geri geldiğim zaman bir ateş ve yemek bekliyorum. Bunu bile başaramayacaksanız bari size bakıcılık yapması için Crosson’dan beş yaşında bir çocuk getireyim.”

Dedan ayağa kalktı. Rüzgâr tepemizdeki dalları sallayarak kocaman su damlalarının yerlere saçılmasına sebep oldu. “Sindiremeyeceğin bir yemek için kaşınıyorsun çocuk.”

Ellerini sıkarak yumruk haline getirdi ve ben de cebimdeki onun iki gün önce yapmış olduğum bebeğine uzandım. Kamımın korku ve hiddetle düğümlendiğini hissedebiliyordum. “Dedan, bana bir adım bile yaklaşırsan sana öyle bir acı veririm ki seni öldürmem için bas bas bağırırsın.” Dosdoğru gözlerinin içine baktım. “Şimdilik sadece canım sıkkın. Beni öfkeliendirmeyi aklından bile geçirme.”

Bunları duyunca duraksadı. Ulu Taborlin hakkında bildiği tüm hikâyeleri aklından geçirdiğini duyar gibi oldum. Ateş ve yıldırım. Gözlerimizi bile kırpmadan birbirimize bakarken uzun bir sessizlik yaşandı.

Neyse ki tam o anda Tempi kampa geri dönerek gerginliği dağıttı. Kendimi biraz budala gibi hissederek, tekrar yakıp yakamayacağıma karar vermek için gidip ateşin korlarını gözden geçirdim. Sert adımlarla ağaçlara yönelen Dedan’ın odun aramaya gittiğini umuyordum. Artık odunun rennel olup olmaması umurumda bile değildi.

Tempi sönmüş ateşin yanına oturdu. Aklım o denli meşgul olmasaydı belki davranışlarındaki tuhaflığı fark edebilirdim. Tabii edemeyebilirdim de. Benim gibi kısmen eğitilmiş bir barbar için bile Ademlerin tavırlarını anlamak zordur.

Ateşi yavaş yavaş canlandırırken az önceki durumla nasıl başa çıktığımdan pişmanlık duymaya başladım. Kucak dolusu ıslak odunla geri geldiğinde ve onları yeniden yaktığım ateşin yanı başına atarak ateşi dağıttığında Dedan’a çatmamı engelleyen tek şey bu düşünceydi.

Ben ateşi ikinci kez yaktıktan kısa zaman sonra Marten de çıkageldi. Ateşin kıyısına ilişip ellerini açtı. Gözleri çökük ve koyuydu.

“Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordum.

“Hem de nasıl.” Göğsünden hırlayarak çıkan sesi bu sabahkinden daha kötü gibiydi. Nefes alışlarından, zatürreeden, ateşinin yükselmesinden endişeleniyordum.

“Sana boğazını biraz rahatlatacak bir çay hazırlayabilirim,” diye fazla umutlanmadan önerdim. Son birkaç gündür yardım tekliflerimi reddediyordu.

Marten önce tereddüt etti, sonra başını salladı. Ben su ısıtırken neredeyse bir dakika süren şiddetli bir öksürük krizine tutuldu. Yağmur bu gece de durmazsa kasabaya gidip onun iyileşmesini beklememiz gerekecekti. Zatürreeye yakalanması veya öksürük krizleri sebebiyle yerimizi haydut gözcülerine belli etmesi risklerini alamazdım.

Ona çayını verdim. Ateşin yanında oturmakta olan Tempı kıpırdandı, “Bugün iki adam öldürdüm,” dedi.

Bizi afallatan bu açıklaması karşısında kampa uzun bir sessizlik çöktü. Yağmur damlaları etrafımıza düşüyordu. Ateş tıslayıp cızırdamaktaydı.

“Ne?” dedim hayretle.

“Ağaçların arkasındaki iki adamın saldırıya uğradım,” dedi Tempı sakince.

Ensemi ovuşturdum. “Kahretsin Tempı. Niye daha önce bir şey söylemedin?”

Bana sert bir bakış attı ve parmaklarıyla havada bir daire çizerek tanımadığım bir hareket yaptı. “İki adamı öldürmek kolay değil,” dedi.

“Yaralandın mı?” diye sordu Hespe.

Tempı soğuk bakışlarını bu sefer de ona çevirdi. *Kırgınlık*. Önceki yorumunu yanlış anlamıştım. Zor bulduğu dövüş değil, iki adamı öldürmüş olmasıydı. “Düşüncelerimi anlamak için bana bu zaman lazımdı. Ayrıca herkes burada olsun bekledim.”

Özür dilemek anlamına gelen hareketi hatırlamaya çalıştım, fakat *keder* ile yetinmem gerekti. “Neler oldu?” diye soğukkanlılıkla sordum, sabrımın kopuk uçlarını çekiştirerek.

Tempı sözcüklerini seçmek için duraksadı. “İz bulmaya çalışırken iki adam ağaçların arkadan atladı.”

“Neye benziyorlardı?” diye sordu Dedan, benden önce davranarak.

Bir duraksama daha. “Biri senin kadar. Kolları benimkilerden büyük. Benden güçlü ama yavaş. Senden yavaş.” Hakarete uğrayıp uğramadığını anlayamayan Dedan’ın yüzü asıldı. “Diğeri daha küçük ve hızlı. İkisi de

kılıçları kalın ve geniş. Her iki tarafı keskin. Bu kadar uzun.” Ellerini yaklaşık doksan santim araladı.

Bu tarifi bana diğer iki adamdan ziyade Tempi hakkında bilgi verdiğini düşündüm. “Olay nerede gerçekleşti? Ne kadar zaman önce?”

Tempi arama yaptığımız istikameti işaret etti. “Bir buçuk kilometreden az. Bir saatten az.”

“Sence gelmeni mi bekliyorlardı?”

“Ben oradan geçerken kimse yoktu,” dedi Marten kendini savunurcasına. Göğsü yırtılırcasına öksürdü ve yere koyu bir şey tükürdü. “Bekledilerse bile uzun süre beklemiş olamazlar.”

Tempi manidar bir edayla omuz silkti.

“Ne tür bir zırh giiyorlardı?” diye sordu Dedan.

Tempi bir müddet sessiz kaldı, sonra uzanıp çizmeme dokundu. “Bu.”

“Deri mi?” diye fikir yürüttüm.

Başını salladı. “Deri. Sert ve metalli.”

Dedan bir nebze gevşedi. “Eh, bu da bir şeydir,” diye mırıldandı, sonra başını hızla Hespe’ye çevirdi. “Ne? Bana nasıl baktın?”

“Sana bakmıyordum,” diye tersledi Hespe.

“Bakıyordun. Gözlerini yuvarladın.” Marten’e baktı. “Gözlerini yuvarladığını gördün, değil mi?”

“Kesin sesinizi,” diye ikisine de hırladım. Şaşırtıcı biçimde sustular. Ellerimi gözlerime bastırdım ve kısa süre boyunca rahatsız edilmeden durumumuzu değerlendirdim. “Marten, daha ne kadar ışığımız var?”

Marten arduvaz renkli göğe baktı. “Böyle devam ederse bir buçuk saat daha,” dedi hırıltılı bir sesle. “İz sürmek için yeterli. Sonra belki çeyrek saat daha kısıp ışık. Güneş bu bulutların arkasında çabucak batacak.”

“Kendini bugün biraz daha koşturabilecek kadar iyi hissediyor musun?” diye sordum.

Sırıltısı beni şaşırttı. “O piç kurularını bu gece bulabileceksek hemen gidelim. Tanrı’nın unuttuğu bu yerde yeterince dolandım.”

Başımı salladım, elimi uzattım ve acınası ölçüde küçük ateşimizden bir tutam nemli kül aldım. Külü düşünceli bir edayla parmaklarıma sürttüm, sonra ufak bir beze silip o bezi pelerinine soktum. Ateşimiz iyi bir ısı kaynağı değilse de hiç yoktan iyiydi.

“Pekâlâ,” dedim. “Tempi bizi cesetlere götürecektir. Sonra da kamplarına kadar izlerini sürebilecek miyiz bakacağız.” Ayağa kalktım.

“Hey!” dedi Dedan, ellerini kaldırarak. “Peki ya biz?”

“Sen ve Hespe burada kalıp kampı koruyun.” *Ve ateşin sönmemesi için uğraşın*, diye eklememek için kendimi zor tuttum.

“Niyeymiş? Hep beraber gitsek ya. Hemen bu gece işlerini bitirebiliriz!” O da doğruldu.

En azarlayıcı ses tonumla, “Peki ya sayıları bir düzineyse?” diye sordum.

Dedan duraksadı, fakat geri adım atmadı. “onları hazırlıksız yakalayabiliriz.”

“Beşimiz birden paldır küldür gidersek kimseyi hazırlıksız yakalayamayız,” dedim hararetle.

“Peki *sen* niye gidiyorsun?” diye bilmek istedi. “Sadece Tempi’yle Marten gitsin.”

“Gidiyorum, çünkü neyle karşı karşıya olduğumuzu görmem gerekiyor. Bu işten canlı çıkmamızı sağlayacak planı ben kuracağım.”

“Niye senin gibi bir yeni yetme plan kuruyormuş ki?”

“Işığımız azalıyor,” diye bitkince araya girdi Marten.

“Tehlu’ya şükürler olsun. Nihayet mantıklı bir laf eden oldu.” Dedan’a baktım. “Biz gidiyoruz. Siz burada kalıyorsunuz. Bu bir emirdir.”

Sert bir hayretle, “Emir mi?” diye tekrar etti Dedan.

Bir süre birbirimizi tehlikeli bakışlarla süzdük, sonra dönüp Tempi’nin peşinden ormana girdim. Tepemizde gök gürlüyordu. Ağaçların arasından esen rüzgâr sonu gelmez çiselemeyi kesti. Onun yerini sabit bir yağmur aldı.

Doksanıncı Bölüm

Hakkında Şarkılar Söylenesi

Tempi iki adamın üstünü örten çam ağacı dallarını kaldırdı. Dikkatle sırtüstü yatırılmış olan adamlar uyuyor gibiydiler, iri olanının yanına diz çöktüm, fakat ona daha yakından bakamadan omzumda bir el hissettim. Döndüğümde Tempî'yi başını sağa sola sallarken buldum.

“Ne?” diye sordum. Geriye bir saatten daha az gün ışığımız kalmıştı. Haydutların kampını onlara yakalanmadan bulmamız zaten zor olacaktı. Bunu bir de zifiri karanlık bir fırtınada yapmak kâbusa benzerdi.

“Yapmamalısın,” dedi Tempî. *Kararlı. Ciddi.* “Ölüleri rahatsız etmek Lethani değil.”

“Düşmanlarımızı tanımam lazım. Bize yardımı dokunacak şeyler öğrenebilirim.”

Ağzı kaş çatarcasına kıvrıldı. *Hoşnutsuzluk.* “Sihir?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece bakacağım.” Gözlerimi işaret ettim, sonra da şakağıma dokundum. “Düşüneceğim.”

Tempî kafasını salladı. Fakat cesetlere yönelirken elini yine omzumda hissettim. “İzin istemelisin. Onlar benim ölüler.”

“E şimdi razı oldun ya,” diye belirttim.

“İstemek doğru şey,” dedi.

Derin bir nefes aldım. “Ölülerine bakabilir miyim Tempî?”

Başını resmiyetle bir defa salladı.

Yakındaki bir ağacın altında yayının ipini dikkatle incelemekte olan Marten'e göz attım. “İzlerini bulabilecek misin bir bak bakalım.” Başını salladı ve ağacın yanından ayrıldı. “Ben olsam şuradan başlardım.” Güneydeki iki tepenin arasını işaret ettim.

Yanımızdan ayrılırken, “Ben işimi bilirim,” dedi ve yayını omzuna astı.

Tempi birkaç adım uzaklaştı, ben de dikkatimi cesetlere verdim. Biri sahiden de Dedan'dan biraz daha iriydi; koca bir boğaya benziyordu. Beklediğimden daha yaşlıydılar ve elleri silah kullanmakla geçen uzun yılların nasırlarını taşıyordu. Bunlar hallerinden hoşnut olmayan çiftçiler değillerdi. Bunlar tecrübeli askerlerdi.

“İzlerini buldum,” diyen Marten beni şaşırttı. Yağan yağmurun pıtırıtısı arasında geldiğini duymamıştım. “Gün gibi ortada. Sarhoş bir rahip bile o izi takip edebilir.” Havada bir şimşek çaktı ve gök gürültüsü ona eşlik etti. Yağmur hızını arttırdı. Kaşlarımı çattım ve tenekececinin sırlıslıkla haldeki pelerinini omuzlarıma daha sıkı sardım.

Marten başını kaldırdı ve yağmurun doğrudan yüzüne düşmesine izin verdi. “Bu havanın bize nihayet faydası dokunduğuna seviniyorum,” dedi. “Ne kadar çok yağarsa kamplarına yaklaşıp uzaklaşmamız o kadar kolay olacak.” Ellerini üzerinden sular damlayan gömleğine silip omuz silkti. “Zaten şimdikinden daha fazla ıslanamayız ya.”

“Doğru söylüyorsun,” diyerek ayağa kalktım.

Tempi cesetleri dallarla örttü ve Marten bizi güneye götürdü.

Marten bir şeyi incelemek için yere diz çöktü ve ben de bu fırsattan yararlanarak ona yetiştim.

“Takip ediliyoruz,” dedim fısıldama zahmetine girmeden. Arkamızdakiler en az yirmi beş metre gerimizdeydiler ve yağmur bir kıyıya vuran dalgalar misali ağaçların arasında uğulduyordu.

Başını salladı ve yerdeki bir şeyi işaret edermiş gibi yaptı. “Onları gördüğünü düşünmemiştim.”

Gülümsedim ve ıslak ellerimden biriyle yüzümdeki suyu sildim. “Burada gözleri olan bir tek sen yoksun. Kaç kişilerdir dersin?”

“İki, belki üç.”

Tempi bize yaklaştı. “İki,” dedi kendinden emin bir sesle.

“Ben sadece bir tane gördüm,” diye itiraf ettim. “Kamplarına ne kadar yakınız?”

“Tahminde bulunamam. Bir sonraki yamacın ardında olabilir. Kilometrelerce ötede de. Şimdilik sadece bu iki iz var ve burnuma ateş kokusu gelmiyor.” Marten doğruldu ve arkasına bakmadan iz sürmeye devam etti.

Tempi yanımdan geçerken alçak bir dalı kenara çektim ve arkamızda rüzgârla yahut yağmurla hiçbir ilgisi olmayan bir hareket tespit ettim. “Bu

yamacı da aştıktan sonra küçük bir tuzak kuralım.”

“Benim aklımdan da aynı şey geçiyordu,” diye kabul etti Marten.

Sonra bize beklememizi işaret edip iyice eğildi ve küçük yamacın zirvesine doğru yavaşça ilerledi. O yamacın ardına göz atarken arkama bakma dürtümü bastırdım. Marten yamacı aşıp gözden kayboldu.

Yakınlara yıldırım düşünce ani bir parlama oldu. Gök gürültüsü bir yumruk misali göğsüme indi. Ürktüm. Tempi hiç kıpırdamadı.

“Burası ev gibi,” dedi hafifçe gülümseyerek. Suyu suratından uzak tutmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu.

Marten el salladı, biz de yamacı sessizce tırmandık. Peşimizdekilerin görüş alanından çıktıktan sonra çabucak etrafıma bakındım. “Şu eğri ladine kadar izleri takip et, sonra dolanıp geri gel.” Elimle işaret ettim. “Tempi orada saklanacak. Marten devrik ağacın arkasına geçecek. Ben de şu kayanın arkasında duracağım. İlk hamleyi Marten yapacak. Vaktine kendin karar ver, ama şu kırık kütüğü geçmelerini beklesen iyi olur. Mümkünse birini canlı bırakmaya çalış. Yine de kaçmalarına veya fazla gürültü yapmalarına izin veremeyiz.”

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu Marten, eğri ladin ağacına doğru belirgin bir iz bırakmak için aceleyle yürüdüğümüz sırada.

“Ayağınızın altında dolaşmayacağım, ikiniz böyle bir şey için benden çok daha iyi donanımlısiniz. Ama gerekirse benim de elimin altında birkaç numara var.” Ağaca vardık. “Hazır mısınız?”

Ansızın başlayan emir yağmurum Marten’i biraz şaşırtmış gibiydi, fakat ikisi de başlarını sallayıp ve çabucak yerlerine geçtiler.

Ben de etraftan dolanıp yuvarlağımsı bir kayanın arkasına yerleştim. Bulunduğum yüksekçe konumdan, takip ettiğimiz izlere karışan çamurlu ayak izlerimizi görebiliyordum. İleride Tempi’nin kalın ve yamru yumru bir meşe ağacının arkasına geçtiğini gördüm. Onun sağındaki Marten yayma bir ok sürdü, ipi omzuna çekti ve bir heykel kadar kıpırtısız bekledi.

Kamptan aldığım kül tutamını taşıyan bezin yanında ince bir demir parçası çıkardım ve elimde hazır beklettim. Buraya ne için gönderildiğimizi düşünürken midem büzüşüyordu: insan avlayıp öldürmek. Karşımızdakiler kanun kaçakları ve katillerdi evet, fakat onlar da insandı. Derin bir nefes alarak gevşemeye çalıştım.

Yanağımı dayadığım kayanın yüzeyi soğuk ve pütürlüydü. Kulak kesildiysem de devam eden yağmurun pırtısı yüzünden hiçbir şey duyamıyordum. Kayanın yanından başımı uzatarak görüş alanımı

genişletme dürtümü bastırmaya çalıştı. Yine bir şimşek aktı. Gök gürültüsünü duyana dek geçen saniyeleri sayıyordum ki bir çift suretin yavaşça yaklaştığını gördüm.

Göğsümde ani bir yanına hissettim. “Vur onları Marten,” dedim yüksek sesle.

Ben saklanma yerimden çıktığım anda Dedan kılıcını çekerek hızla bana döndü. Hespe kendine daha çok hâkimdi: kılıcının yarısını kınından çekmişken durdu.

Bıçağımı kınına soktum ve aramızda yarım düzine adım kalana dek Dedan’a yaklaştı. Tepemizde gök grlediği sırada gözlerimi onunkilere diktim. Yüzünde küstah bir ifade vardı; ben de öfkemi saklamaya çalışmadım. Sessiz geçen uzun bir dakikanın ardından gözlerine kaçan suyu silmek ister gibi yaparak başını çevirdi.

“Kaldır şunu.” Başımla kılıcını işaret ettim. Bir saniyelik tereddüdün akabinde kaldırdı. Ancak o zaman ince ve kırılğan elik parçasını pelerininimin astarına soktum. “Haydut olsaydık çoktan lmştnz.” Bakışlarımı ikisi arasında gezdirdim. “Kampa dnn.”

Dedan’ın yüzü çarpıldı. “Benimle bir çocukmuşum gibi konuşmandan bıktım.” Bir parmağını bana doğrulttu. “Bu dünyada senden çok daha uzun zamandır yaşıyorum. Aptal değilim.”

Durumu daha da kötüleştirecek pek çok öfkeli cevabı yuttum. “Seninle tartışacak zamanım yok. Işığımız hızla azalıyor ve bizi tehlikeye sokuyorsun. Kampa dnn.”

“Bu işi bu gece halletmeliyiz,” dedi Dedan. “İçlerinden ikisini hakladık. Geriye olsa olsa beş altı kişi kalmıştır. Karanlıkta, bu fırtınanın ortasında onları şaşırtacağız. Kt. Bam. Yarın ğle yemeğine kadar Crosson’a dönmüş oluruz.”

“Peki ya sayıları bir düzineyi buluyorsa? Ya yirmi kişilerse? Ya bir çiftlik evine kapanmışlarsa? Ya kimsecikler yokken kampımızı bulurlarsa? Tüm malzemelerimiz, yiyeceklerimiz ve *lavitam* kaybolabilir. stne geri döndüğümüzde bizim için kurulmuş bir tuzakla karşılaşabiliriz. Sırf sen bir saatliğine oturup bekleyemedin diye.” Yüzü tehlikeli bir kıızıla çalarken ona arkamı döndüm. “Kampa gidin. Gece bu konuda konuşacağız.”

“Hayır kahrolasıca. Ben de sizinle geliyorum ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Dişlerimi sıktım. İşin en kötü tarafı haklı olmasıydı. Otoritemi zorla kabul ettirmemin hiçbir yolu yoktu. Hazırladığım balmumu bebekle onu

zapt etmek dışında bir şey yapamazdım. Ve onun en kötü seçenek olduğunun farkındaydım. Öyle bir hareket yalnızca Dedan'ı bana düşman etmekle kalmaz, hiç şüphesiz Hespe'yle Marten'in de bana karşı cephe almasına yol açardı.

Hespe'ye baktım. "Sen niye buradasın?"

Dedan'a göz ucuyla baktı. "Tek başına gidecekti. Bir arada kalmamızın daha iyi olacağını düşündüm. Hem her şeyi düşündük. Hiç kimse kampımızı tesadüfen bulmayacak. Gitmeden önce eşyalarımızı sakladık ve ateşi söndürdük.

Zaten söndürmeseler şaşardım. Hafifçe iç geçirerek işe yaramaz kül tutamını pelerininin bir cebine soktum.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Hespe. "Bu işi bu gece bitirmeye çalışmalıyız."

Marten'e baktı.

Bana özür dileyen gözlerle baktı. "İşimizin bu gece bitmesini istemediğimi söylesem yalan olur," dedi, sonra çabucak ekledi: "Tabii akıllıca yapabilirsek." Daha fazlasını da söyleyecekti, fakat kelimeler boğazına dizildi ve öksürmeye başladı.

Tempi'ye baktım. O da bana baktı.

En kötüsü, Dedan'la hemfikir olmamdı. İşin bir an önce bitmesini ben de istiyordum. Sıcak bir yatak ve doğru düzgün bir yemek istiyordum. Marten'i kuru bir yere götürmek istiyordum. Severen'e dönüp Alveron'un minnetinin tadını çıkarmak istiyordum. Denna'yı bulmak, özür dilemek ve niçin tek kelime bile etmeden çekip gittiğimi açıklamak istiyordum.

Sadece bir aptal akıntıya karşı kürek çeker. "Peki." Gözlerimi Dedan'a çevirdim. "Dostlarından biri bu yüzden ölürse suç sende." Yüzünden anlık bir kararsızlığın geçtiğini gördüm. Derken o ifade kayboldu ve çenesini sıktı. Geri adım atmayacak kadar gururluydu.

Uzun parmaklarımdan birini ona doğrulttum. "Ama bundan böyle her biriniz, söylediklerimi aynen yapmalısınız. Önerilerinizi dinleyeceğim, ama emirleri ben vereceğim." Etrafıma bakındım. Marten'le Temp'i hemen başlarını salladılar. Hespe onları bir saniye geriden takip etti. Dedan hafifçe başını oynattı.

Bakışlarımı ona diktim. "Yemin et." Gözleri kısıldı. "Bu gece saldırıya geçtiğimizde yine kafana göre davranmaya kalkışırsan ölümümüze sebep olabilirsin. Sana güvenmiyorum. Bu işe güvenemeyeceğim biriyle girmektense hemen bu akşam çeker giderim daha iyi."

Yine gergin bir an yaşandı, fakat sessizlik fazla uzamadan önce Marten neşeli bir tavırla araya girdi. “Hadi ama Den. Oğlanın kafası çalışıyor. Bu küçük pusuyu dört saniyede falan hazırladı.” Sesi gırgırcı bir tona büründü. “Brenwe denilen o piç kuruşu kadar kötü biri değil. Hem o işin ücreti şimdikinin yarısını bile bulmuyordu.”

Dedan bir tebessüm etti. “Evet, sanırım haklısın. Yeter ki iş bu gece bitsin.”

Dedan’ın canı istediği zaman kafasına göre davranacağından hiç şüphem yoktu. “Emirlerime uyacağına yemin et.”

Omuz silkip başını çevirdi. “Peki. Yemin ederim.”

Bu kadarı yetmezdi. “Adın üzerine yemin et.”

Suratındaki yağmuru silip şaşkın gözlerle bana tekrar baktı. “Ne?” Ona yaklaşip resmi bir dille konuştum. “Dedan. Bu gece soru sormadan veya duraksamadan dediğimi yapacak mısın? Dedan. Adın üzerine yemin ediyor musun?”

Dedan kısa bir müddet ağırlığını bir ayağından ötekine verip durdu, sonra dimdik doğruldu. “Adım üzerine yemin ediyorum.

Ona daha da yaklaştım ve usulca, “Dedan,” dedim. Aynı anda cebimdeki balmumu bebeğe küçük, ufacık bir ısı aktardım. Bu ısı hiçbir şey yapmaya yetmeyecekse de Dedan onu bir anlığına hissetti.

Gözlerinin iyice açıldığını gördüm ve en iyi Ulu Taborlin tebessümümü ettim. Geniş ve kendinden emin tebessümüm sırlarla dolu olup pek de az denemeyecek kadar kibre sahipti. O tebessüm kendi başına bir hikâyeye bedeldi.

“Artık adın bende,” dedim yavaşça. “Üzerinde güç sahibiyim.”

Yüzündeki bakış neredeyse bir aylık homurtularına bedeldi. Geri çekildim ve tebessümümü çakıp kaybolan bir şimşek gibi hemencecik yok ettim. Sanki yüzümdeki bir maskeyi çıkarmıştım. Tabii o artık hangi yüz ifademini gerçek olduğunu merak ediyordu; genç bir oğlan mı, yoksa bir anlığına görebildiği Taborlin mi?

Sözlerimin etkisi kaybolmadan arkama döndüm. “Marten önden keşif yapacak. Tempî’yle ben beş dakika arkasından gideceğiz. Bu da ona haydutların gözcülerini fark etmek ve geri gelip bize haber vermek için zaman tanıyacak. Siz ikiniz on dakika gerimizden geleceksiniz.”

Dedan’a imalı bir bakış attım ve parmaklarımı açarak iki elimi de kaldırdım. “Tam on dakika. Böylesi daha yavaş ama daha güvenli olacak.

Tavsiyesi olan?” Kimse bir şey söylemedi. “Pekâlâ. Marten, ipler senin elinde. Başın derde girerse geri gel.”

“Bana güvenebilirsin,” dedi ve yapraklarla ağaçların, yağmurla kayaların bulanık yeşilleri ve kahverengileri arasına karışıp gözden kaybolması uzun sürmedi.

Yağmur şakır şakır yağmaya devam ediyordu. Tempi ve ben bir saklanma yerinden diğerine atlayarak izleri takip ederken ışık kaybolmaya başlamıştı. Tepemizdeki gök neredeyse durmaksızın gürlediği için en azından gürültü gibi bir derdimiz yoktu.

Marten hiçbir uyarıda bulunmaksızın çalıların arasından çıktı ve bizi eğik bir akağacın kısmi korunağına çağırdı. “Kampları tam önümüzde,” dedi. “Her taraf ayak izleriyle dolu ve ateşlerinin ışığını gördüm.”

“Kaç kişiler?”

Marten başını iki yana salladı. “O kadar yaklaşmadım. Farklı ayak izleri görür görmez geri geldim. Yanlış izleri takip edip kaybolmanızı istemedim.”

“Ne kadar uzaktalar?”

“Yavaş gidersen bir dakika. Ateşlerini buradan görebilmemiz gerekirdi, ama kampları şu yamacın arkasında kalıyor.”

Azalan ışıktaki iki yol arkadaşımın yüzlerine baktım. İkisinin de tedirgin bir hali yoktu. Bu tür işler için uygundular, eğitimliydi. Marten’de iz sürücülük ve okçuluk becerileri vardı. Tempi ise Ademlerin o efsanevi marifetlerine sahipti.

Bir plan, durumu lehimize çevirecek bir sempati hilesi hazırlama fırsatım olsaydı ben de kendimi sakın hissedirdim. Fakat Dedan hemen bu akşam saldırmamızda ısrar ederek o yöndeki umutlarımı yıkmıştı. Elimde hiçbir şey, hatta uzaktaki bir ateşle kurduğum zayıf bir bağ bile yoktu.

Kaygım paniğe dönüşmeden evvel öyle düşünmeyi bıraktım. “Gidelim o zaman,” dedim, sesimdeki sakın tınından hoşlanarak.

Gökyüzü ışığını yavaş yavaş yitirirken üçümüz beraber sessizce ilerledik. O grilikte Marten’le Tempi’yi görmekte zorlanmam içimi rahatlattı. Ben zorlanıyorsa gözçülerin bizi uzaktan fark etmeleri neredeyse imkânsız demektir.

Az sonra ilerideki yüksek dalların alt kısmından yansıyan ateş ışığını seçtim. Eğilerek Marten ile Tempi’yi yağmurda kayganlaşmış dik bir yamaçtan yukarı takip ettim. İleride bir hareket seçer gibi oldum.

Derken bir şimşek çaktı. Parlak şimşek o karanlıkta beni adeta kör etti, ama çamurlu yamacı göz kamaştırıcı bir beyazlıkla aydınlattıktan sonra.

Yamacın üstünde uzun boylu bir adam ok sürülü bir yayla bekliyordu. Birkaç adım yukarıdaki Tempı, ayağını dikkatle yere basma eyleminin orta yerinde donakalmıştı. Onun üstünde de Marten vardı. Bir dizi üstüne çökmüş olan yaşlı iz sürücü de yayını germişti. Şimşek bütün bunları büyük bir ışık patlamasıyla bana gösterdi, sonra da beni kör bıraktı. Hemen ardından gelen gök gürültüsü beni bir de sağır etti. Kendimi yere atıp yuvarlandığım sırada ıslak toprak ve yapraklar suratıma yapıştı.

Gözlerimi açtığımda tek görebildiğim, şimşek yüzünden gözlerimin önünde dans eden mavi hayaletlerdi. Hiçbir bağırış duyulmadı. Gözcü bağırmissa bile gök gürültüsü sesini boğmuştu. Gözlerim alışana dek hiç kıpırdamadan bekledim. Tempı'yi bulmam uzun, nefes kesici bir an sürdü. Yamaçta benden beş metre yukarıdaydı ve karanlık bir suretin, az önceki gözcünün başında diz çökmüştü.

Islak otların ve çamurlu yaprakların arasından hızla tırmanarak ona yaklaştım. Tepemizde bu sefer daha hafif bir şimşek çaktı ve Marten'in oklarından birinin belli bir açıdan gözcünün göğsüne saplanmış olduğunu gördüm. Okun arkasındaki tüy gevşediği için minik, ıslak bir bayrak gibi rüzgârda dalgalanıyordu.

“Öldü,” dedi Tempı, Marten'le ben duyabileceğimiz kadar yaklaştığımızda.

İşte ondan kuşkuluydum. Derin bir göğüs yarası bile bir adamı o kadar çabuk öldürmezdi. Fakat yaklaştıkça okun gövdeye giriş açısını daha net seçer oldum. Adam kalbinden vurulmuştu. Marten'e hayretle baktım. “Bu hakkında şarkılar söylenesi bir atıştı,” dedim usulca.

Övgümü, “Şans,” diye geçiştirdi ve dikkatini yamacın birkaç adım yukarıımızdaki zirvesine verdi. “Umalım da hepsini tüketmemiş olayım.” Zirveye doğru sürünmeye başladı.

Ben de onun peşinden sürünürken Tempı'nın hâlâ ölü adamın başında diz çökmüş vaziyette olduğunu gördüm. Cesede bir şeyler fısıldar gibi ona iyice sokuldu.

Sonra gözüme kamp ilişti ve Adem'in bu tuhaf davranışına yönelik merakım aklımdan uçup gitti.

Doksan Birinci Bölüm

Ateş, Gök Gürültüsü, Kırık Ağaç

Arkasına saklanmakta olduğumuz yamaç geniş bir yarım daire çizerek haydutların kampını korunaklı bir hilalin ortasına almaktaydı. Sonuçta kamp büyük, sığ bir çanağın dibinde oturuyordu. Bulunduğumuz yerden kampın sınırındaki bir derenin çanağa girip biraz ileriden dışarı çıktığını görebiliyordum.

Dev bir meşe ağacının gövdesi çanağın tam ortasında yükseliyor, kampı devasa dallarının altına alıyordu. Meşe ağacının iki tarafında birer ateş yanmaktaydı. Yağmur yağmasaydı ikisi de şenlik ateşleri kadar büyük olurdu, fakat o anda yalnızca kampı gösterecek kadar ışık veriyorlardı.

Aslında kamp yanlış bir ifadeydi: ‘karargâh’ daha uygun olabilirdi. Daha ziyade içinde uyumak ve malzeme barındırmak için tasarlanmış, basık ve eğimli altı arazi çadırı mevcuttu. Neredeyse bir sirk çadırı kadar büyük olan yedinci çadırsa dikdörtgen şeklindeydi ve birçok adamın ayakta durabileceği kadar genişti.

Altı adam ateşlerin yakınındaki eğreti banklarda oturuyordu. Yağmura karşı sarınıp sarmalanmış olan bu adamların hepsi, tecrübeli askerlere mahsus o sert, çilekeş bakışlı gözlere sahipti.

Yamacın arkasına çökerken hiç korkmuyor olmam beni şaşırttı. Marten’e baktığımda gözlerinde biraz ürkmüş bir ifade olduğunu fark ettim. “Sence kaç kişilerdir?” diye sordum.

Düşünürken göz kapakları titreşti. “Çadır başına en az iki. Liderleri büyük çadırda kalıyorsa on üç kişiler demektir ve biz içlerinden üçünü öldürdük. O yüzden on. En az on.” Dudaklarını kaygıyla yaladı. “Ama her çadırda dört kişi uyuyor olabilir ve büyük çadırda lider hariç beş kişi daha bulunabilir. Sonuçta otuz eksi üç eder.”

“Yani en iyi ihtimalle bizden sayıca ikiye bir üstünler,” dedim. “Bu orandan memnun musun?”

Gözleri yamacın ilerisine bakındı, sonra yine çevrildi. “İkiye bire itiraz etmem. Hem onları hazırlıksız yakaladık, hem de iyice yakınlarına kadar sokulduk.” Duraksadı ve ağzını koluyla kapatarak öksürdü. Yere tükürdü. “Ama aşağıda yirmi kişiler. Bunu hayalarımnda hissedebiliyorum. ”

“Dedan’ı ikna edebilir misin?”

Başını salladı. “Bana inanır. Çoğu zaman görüldüğü kadar eşek kafalı değildir.”

“Güzel.” Kısa bir süre düşündüm. İşler hesapladığımdan daha hızlı ilerliyordu. Bu yüzden, olup biten her şeye rağmen Dedan ile Hespe halen beş altı dakika gerimizdeydiler. “Git o ikisini geri çevir,” dedim Marten’e. “Sonra da Tempi’yle beni almaya gel.”

Marten kararsız gözüktü. “Benimle gelmek istemediğinden emin misin? Gözcülerini ne zaman değiştirdiklerini bilmiyoruz.”

“Tempi yanımda. Zaten işin birkaç dakikada biter. Sayılarını daha iyi tespit edebilir miyim diye bakacağım.”

Marten hızla yanımdan ayrıldı ve Tempi’yle ben tekrar yamacın tepesine kadar santim santim süründük. Tempi az sonra vücudunun sol tarafı benimkinin sağına yaslanana dek bana sokuldu.

Daha evvel gözden kaçırdığım bir şeyi fark ettim. Kampın farklı farklı yerlerine uzun çit kazıkları boyunda tahta direkler çakılmıştı.

“Direkler?” diye sordum Tempi’ye, ne demek istediğimi ifade edebilmek için parmağımı toprağa batırarak.

Başını yavaşça sallayarak anladığını gösterdi, ardından omuz silkti.

Direklerin atları bağlamak veya ıslak giysileri üzerlerine serip kurutmak için çakılmış olabileceğini düşündüm. Fakat şimdilik daha önemli meseleler sebebiyle bunu aklımdan çıkardım. “Sence ne yapmalıyız?”

Tempi’nin sessizliği uzun sürdü. “Bazılarını öldürelim. Gidelim. Bekleyelim. Başkaları gelsin. Biz...” Kullanmak istediği sözcüğü bulamadığını gösteren o alışıldık duraksamalarından birini sergiledi. “Ağaçların arkasından atlamak?”

“Şaşırtmak.”

Başını salladı. “Şaşırtalım. Bekleyelim. Gerisini avlayalım. Maer’e söyleyelim.”

Ben de başımı salladım. Bu umduğum gibi hızlı bir çözüm olmasa da, bu kadar çok sayıda adama karşı kullanılabilecek akli başında tek seçenektir.

Marten geri geldiğinde onlara ilk saldırımızı gerçekleştirecektik. Bizden hâlâ haberleri olmadığı için, kaçmak zorunda kalmadan önce Marten'in en az üç dört kişiye ok atabileceğini tahmin ediyordum. Muhtemelen hiçbirini öldüremeyecekti, fakat ok yarası almış bir adam önümüzdeki günlerde bize daha az tehlike teşkil ederdi. "Başka yol var mı?"

Uzun bir duraksama. "Lethani'ye uygun yol yok," dedi Tempî.

Yeteri kadar gördüğüme karar verdim ve yamaçtan geriye bir iki metre kayarak görüş alanından çıktım. Yağmaya devam eden yağmurun altında titredim. Birkaç dakika öncesine kıyasla daha çok üşür gibiydim ve Marten'in nezlesine yakalanmış olabileceğimden çekiniyordum. Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu.

O sırada Marten'in yaklaştığını gördüm. Yanımıza geldiğinde tam planımızı açıklayacaktım ki yüzündeki panik ifadesini fark ettim.

"Onları bulamıyorum!" diye telaşla tısladı. "Olmaları gereken yere kadar gittim, ama yoktular. Yani ya geri döndüler ki öyle bir şey yapmazlar ya da çabucak peşimize takıldılar ve az ışıktaki izleri takip ettiler."

Kesilmeyen yağmurla ilgisi olmayan bir ürpertiye kapıldım. "İzlerini bulamaz mısınız?"

"Bulabilecek olsam şimdiye dek bulurdum. Ama karanlıkta bütün ayak izleri aynı görünür. Ne yapacağız?" Kolumu sıkıca tuttu. Gözlerine bakınca paniğe kapılmak üzere olduğunu anladım. "Dikkatli davranmayacaklar. Önlerinden keşif yaptık sanacaklar. Şimdi ne olacak?"

Dedan'ın bebeği olan cebime uzandım. "Ben onları bulabilirim."

Ama ben daha bir şey yapamadan kampın doğu tarafından bir haykırış yükseldi. Bunu öfkeli bir bağırış ve bir dizi küfür izledi.

"Dedan'ın sesi mi?" diye sordum.

Marten başını salladı. Yamacın ilerisinde bazı hareketlenmeler yaşandı. Üçümüz cesaret edebildiğimiz kadar hızlı davranarak kenardan aşağı baktık.

Basık çadırların içinden, kovandan çıkan eşek anları gibi adamlar fırlıyordu. Sayılan en az bir düzineyi bulmuştu ve dördünün ipleri gergin yaylar taşıdıklarını görebiliyordum. Sağdan soldan çıkartılan upuzun tahta kalaslar direklerle yaslanarak bir metre yüksekliğinde basit duvarlar oluşturuldu. Savunmasız, her tarafı açık kamp saniyeler içinde bir kaleye benzemişti. Artık en az on altı adam sayabiliyordum, fakat kampın bazı bölümleri görüş alanıma girmiyordu. Eğreti duvarlar ateşleri kestiği ve gecenin içinde koyu gölgeler yarattığı için ışık da daha kötüydü.

Yayı artık eskisi kadar faydalı olmadığı için Marten anlaşılır şekilde sövüp sayıyordu. Yine de göz açıp kapayıncaya dek ona bir ok sürdü. Kolunu tutmasaydım o oku atacaktı. “Bekle.”

Kaşlarını çattı, sonra da yanındaki her oka karşılık haydutlarda en az yarım düzine olduğunu bilerek başını salladı. Tempi de bir anda faydasız biri olup çıkmıştı. Hücuma kalkarsa, henüz kampa yaklaşmadan üstü başı okla dolardı.

İşin tek iyi tarafı, dikkatlerinin üzerimizde olmamasıydı. Gözcünün haykırışını ve Dedan’ın küfürlerini duyduğumuz doğu istikametine odaklanmışlardı. Üçümüz tespit edilmeksizin oradan kaçabilirdik, fakat böyle yaparsak Dedan ile Hesper’yi geride bırakmış olurduk.

Bu becerikli bir gizemcinin dengeleri değiştirebileceği, avantajı bize geçireme bile en azından kaçışı mümkün kılabilceği bir zamandı. Fakat ateşim veya bağım yoktu. Bunlardan biri olmadan işimi görebilecek kadar akıllıydım, fakat ikisi birden yokken çaresiz sayılırdım.

Yağmur şiddetini arttırdı. Gök gürledi. Haydutların sadece iki kişinin geldiğini anlamaları ve doğu yamacına hücum ederek dostlarımızın işini bitirmeleri an meselesiydi. Eğer dikkatleri üzerimize çekersek bizim üçümüze de çabucak baskın gelirlerdi.

Koro halinde yükselen hafif tınlamalar duyuldu ve doğu yamacının üzerinden biri dizi ok geçti. Marten küfretmeyi bırakarak nefesini tuttu. Dönüp bana baktı. “Ne yapacağız?” dedi telaşla. Kamptan soru tınılı bir bağırış yükseldi. Cevap gelmeyince yine bir dizi ok vınlayarak doğu yamacını aştı. Böylelikle okçular atış yaptıkları hedeflerin menzilini saptıyorlardı.

“Ne yapacağız?” diye tekrarladı Marten. “Ya yaralandılarsa?”

Ya öldülerse? Gözlerimi kapadım ve net düşünebilmek için yamaç sırtının arkasına kaydım. O esnada ayağım yumuşak ve ağır bir şeye çarptı. Ölü gözcüye. Aklıma karanlık bir fikir geldi. Derin bir nefes aldım ve kendimi Taşın Kalbi’ne attım. Derine. Daha önce hiç inmediğim kadar derine. Tüm korku, tüm tereddüt içimi terk etti.

Cesedi bileğinden tutup yamaç sırtına doğru çekmeye başladım. Gözcü ağır bir adamdı, fakat bunu o anda fark etmedim bile. “Marten, ölünü kullanabilir miyim?” diye dalgın bir edayla sordum. Sözcükleri hoş bir baritonla, o güne dek kullandığım en sakin sesle telaffuz ettim.

Bir cevap beklemeksizin bayırın üstünden kampa baktım. Duvarın arkasındaki adamlardan birinin yeni bir atış için yayını gerdiğini gördüm.

Kaliteli Ramston çeliğinden, uzun, ince bıçağımı çektim ve okçunun görüntüsünü kafamda sabitledim. Dişlerimi sıkarak ölü gözcüyü böbreğinden bıçakladım. Bıçak ete değil de yoğun bir kil tabakasına saplanıyormuş gibi yavaş yavaş girdi.

Gök gürültüsünün üzerine bir çığlık yükseldi. Yayı elinden uçup giden adam yere devrildi. Bir başka fedai yerdeki dostuna bakmak üzere eğildi. Tekrar odaklandım ve bu sefer iki elimi birden kullanarak gözcüyü diğer böbreğinden bıçakladım. Bu seferki çığlık ilkinden daha tizdi. *Çığlıktan çok feryat*, diye zihnimin farklı bir köşesinden geçirdim.

“Daha ok atma,” diye Marten’i sakince uyardım, gözlerimi kamptan ayırmadan. “Nerede olduğumuzu hâlâ bilmiyorlar.” Bıçağı çekip çıkardım, tekrar odaklandım ve cesedin gözüne soğukkanlılıkla soktum. Duvarın arkasındaki bir adam dimdik doğruldu. Ellerini kapadığı yüzünden kanlar boşalıyordu. Silah arkadaşlarından ikisi ayağa kalkarak onu tahta duvarın arkasına çekmeye çalıştı. Bıçağım kalkıp indi ve biri daha ellerini kendi kanayan suratına götürerek yere devrildi.

“Yüce Tanrım,” diye boğuk bir sesle fısıldadı Marten. “Sevgili yüce Tanrım.”

Bıçağı gözcünün gırtlığına dayayıp kampı inceledim. Panik olmaya başlayan adamların askeri disiplini kayboluyordu. Yaralı haydutlardan biri gök gürültülerinin arasından yüksek ve tiz bir sesle çığlık atmaya devam ediyordu.

Okçulardan birinin sert bakışlarla yamacı taramakta olduğunu gördüm. Bıçağı gözcünün boğazına sürttüm, fakat hiçbir şey olmamış gibi gözüktü. Sonra okçu şaşkın bir hale büründü ve elini kaldırarak gırtlığına dokundu. Parmaklarına biraz kan bulaştı. Gözleri kocaman açıldı, bağırmaya başladı. Yayı düşürüp alçak duvarın diğer tarafına doğru koştu ve geri geldi. Kaçmaya çalışıyor, ama nereye kaçacağını bilemiyordu.

Sonra kendine hâkim oldu ve kampın etrafındaki yamaçları çaresizce taramayı sürdürdü. Düşme belirtisi göstermiyordu. Kaşlarımı çattım, bıçağı ölü gözcünün gırtlığına tekrar dayadım ve sertçe abandım. Kollarım titriyordu. Bıçak tekrar hareket etmeye başladı, fakat bir buz bloğunu kesmeye çalışıyormuşum gibi yavaştı. Okçunun elleri hemen boynuna gitti ve oradan kanlar fışkırdı. Adam sendeledi, tökezledi ve ateşlerden birinin içine düştü. Çılgınca debelenince, yanan korlar her tarafa saçıldı ve kamptaki kargaşa daha da arttı.

Bir sonraki hedefimi seçmeye çalışırken gökte bir şimşek çaktı ve bana yanımdaki cesedin apaçık bir resmini gösterdi. Yağmurun karıştığı kan her yerdeydi. Ellerim kandan kapkara kesilmişti.

Ellerine zarar vermek istemediğim için cesedi yüzükoyun yuvarladım ve çizmelerini çıkarmaya çalıştım. Sonra tekrar odaklanarak ayak bileklerinin üzerindeki ve dizlerinin arkasındaki kırıışleri testereyle keser gibi kesmeye koyuldum. Aşağıda iki adam daha sakatlandı. Fakat bıçak giderek daha yavaş hareket ediyor ve harcadığım çabadan kollarını sızlıyordu. Ceset harika bir bağdı, fakat elimdeki yegâne enerji kendi bedenimin kuvvetiydi. Bu şartlar altında etten ziyade tahta kesiyor gibiydim.

Kamp alarmı geçeli daha bir iki dakika olmuştu. Ağzıma kaçan yağmur suyunu tükürdüm, titreyen kollarımı ve yorgun zihnimi dinlendirmek için işime biraz ara verdim. Aynı zamanda kargaşanın ve paniğin giderek arttığı aşağıdaki kampı izledim.

Ağacın dibindeki büyük çadırdan bir adam çıktı. Dizlerine kadar inen parlak zincirlerden yapılmış bir zırh yelekle ve başını kaplayan bir miğferle diğerlerinden farklı giyinmişti. Korkusuz bir zarafetle kargaşaya çıkıp durumu tek bakışta değerlendirdi. Yağmurun ve gök gürültüsünün arasında işitemediğim bazı emirler bağırdı. Haydutlar sakinleştiler, yerlerine geri döndüler ve yaylarıyla kılıçlarını ellerine aldılar.

Adamın kendinden emin adımlarla karargâhta yürümesi bana... bir şeyi hatırlattı. Koruyucu duvarların arkasına saklanmakla uğraşmayıp göz önünde duruyordu. Adamlarına bir işaret verdi: hareketi çok tanıdıktı...

“Kvothe,” diye tısladı Marten. Başımı kaldırıncı iz sürücünün yayını kulağına kadar germiş olduğunu gördüm. “Liderleri hedefimde.”

“Atışını yap.”

Elindeki yay tınladı ve atılan ok zincir yeleği, bacağı ve arkadaki zırhı delip geçerek adamın baldırının üst kısmına saplandı. Marten’in akıcı bir hareketle yeni bir ok sürüp yayını gerdiğini gördüm, fakat tekrar atış yapamadan önce liderleri eğildi. Acı içindeki birinin belini kırarak iki büküm olması gibi bir şey değildi bu. Adam başını indirmekle yetinerek bacağına saplanmış oka baktı.

Saniyelik bir incelemenin akabinde oku kavrayıp tüylü ucunu kırdı. Sonra elini bacağının arkasına attı ve oku çekip çıkardı. Doğrudan bize bakmasını ve kırık oku tutan eliyle konumumuzu işaret etmesini izlerken

donakaldım. Adamlarına kısa bir buyruk verdi, oku ateşe attı ve zarif adımlarla kampın diğer tarafına yöneldi.

“Yüce Tehlu, beni kanatlarının arasına al,” dedi Marten, elini yayının ipinden çekerek. “Beni iblislerden ve gece yürüyen yaratıklardan koru.”

Benzer bir tepki vermeme engelleyen tek şey, Taşın Kalbi’nin derinliklerinde olmamdı. Kampa bakınca oklardan oluşan küçük bir ormanın bize doğru çevrildiğini tam zamanında gördüm. Başımı eğdim ve şaşkın haldeki iz sürücüye tekme attım. O yere devrildiği anda oklar tepemizden vızır vızır geçti. Marten yuvarlanırken sadağındaki oklar çamurlu yamaçtan aşağı dağıldı.

“Tempi?” diye seslendim.

“Buradayım,” dedi solumdan. “Aesh. Ok yok.”

Başka oklar da vızıldayarak üstümüzden geçti ve birkaçı ağaçlara saplandı. Haydutlar çok geçmeden menzili bulacak ve oklar doğrudan tepemize düşsün diye kavisli atışlar yapmaya başlayacaklardı. Tam o anda aklıma, bir su birikintisinin yüzeyine bir hava kabarcığının yükselmesi kadar sakın bir fikir geldi. “Tempi, bana bu adamın yayını getir.”

“İa.”

Marten’in kısık sesle ivedi ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandığını işittim. İlk başta vurulduğunu sandım, ama sonra dua ettiğini anladım. “Tehlu, beni demirden ve öfkeden sakla,” dedi usulca. “Tehlu, beni gecenin iblislerinden koru.”

Tempi yayı elime tutuşturdu. Derin bir nefes aldım ve zihnimi iki, sonra üç, sonra da dört parçaya ayırdım. Zihnimin her parçasında, elimdeki yayın ipini tutuyordum. Kendimi gevşemeye zorladım ve zihnimi bir parçaya daha ayırdım. Sonra tekrar denedim, ama başaramadım. O bitkin, ıslak ve üşümüş halimde sınıma dayanmıştım. Yay iplerinin bir kez daha tınladığını duydum. Oklar sağanak yağmur gibi etrafımıza yağdı. Kolumun dış kısmında, omzumun yakınında bir sürtünme hissettim. Oklardan biri toprağa saplanmadan önce beni sıyrıp geçmişti. Önce iğne batar gibi oldu, sonra bunu yakıcı bir acı izledi.

Dişimi sıkarak acıyı kafamdan kovdum. Beş parçanın yetmesi gerekiyordu. Bıçağımı azıcık kan akmasına yetecek kadar kendi kolumdan geçirdim ve gerekli bağı mırıldanıp bıçağı bu sefer yayın ipine sertçe sürttüm.

İp korkunç bir an boyunca dayandı, sonra koptu. Yay yaralı kolumu sarsarak elimden fırlayıp gitti. Yamacın ötesinden yükselen acı ve hüsrana

ılıkları en azından kısmen başarılı olduğunu gösterdi. Beş yay ipinin tamamının koptuğunu, böylece geriye en fazla bir veya iki okçu kaldığını umuyordum.

Fakat yay elimden fırlar fırlamaz içime bir soğuğun aktığını hissettim. Yalnızca kollarıma değil her tarafıma: karnıma, göğsüme ve boğazıma. Beş yay ipini birden aynı anda kopartmak için sadece kolumun kuvvetine gvenemeyeceğimi anlamıştım. İşte bu yüzden bir gizemcinin daima yanında bulunan tek ateşi, yani kanımın ısısını kullanmıştım. Bağcı ürpertisi kısa zaman içerisinde beni pençesine alacaktı. abucak ısınmanın bir yolunu bulmazsam önce şoka, sonra hipotermiye girecek, ardından lecektim.

Taşın Kalbi’nden çıktım ve zihnimin parçalarının geri kayarak birleşmesine izin verdim. Bu durum beni biraz afallattı. Soğuk, ıslak ve sersem bir halde sürünerek tekrar yamacın zirvesine tırmandım. Yağmur tenime sulu sepken kadar soğuk geliyordu.

Kampta tek bir okçu gördüm. Maalesef aklı hâlâ başındaydı ve yüzüm yamacın tepesinde belirlediği anda akıcı bir hareketle yayını gerip bir ok attı.

Beni ani bir esinti kurtardı. Adamın oku başımdan yarım metre bile uzakta olmayan bir taşa çarparak etrafa parlak sarı kıvılcımlar saçtı. Yağmur yüzümü dövüyor, örümcek ağlarını andıran şimşekler göğe yayılıyordu. Kendimi geri iterek görüş alanından çıktım ve hezeyan içindeki bir hiddetle gözcünün cesedini tekrar tekrar bıçakladım.

Sonunda bıçak bir kopaya çarpıp kırıldı. Kırık bıçağı soluk soluğa elimden bıraktım. Marten’in ümitsizce ettiği dualarının sesiyle kendime geldim. Uzuvarım kurşun kadar soğuk, ağır ve hantaldı.

Daha da kötüsü, hipoterminin o hissiz uyuşukluğunun vücuduma yayıldığının farkındaydım. Titremediğimi fark ettim ki bu kötüye işaretti. Sırılısklam bir haldeydim ve yakınlarda kullanabileceğim bir ateş yoktu.

Göğe yine bir şimşek kazındı. Aklıma bir fikir geldi. Korkunç bir kahkaha attım.

Yamacın zirvesinden aşağı baktığımda hiç okçu görmeyip sevindim. Fakat lider yine emirler yağdırıyordu ve yeni yayların getirildiğinden ya da öncekilerin iplerinin değiştirildiğinden hiç şüphem yoktu. Hâlâ en az bir düzine adam ayaktaıdı.

Marten yamaca yatmış bir halde duasına devam ediyordu. “Ateşin ldremediği Tehlu, ateşteyken beni koru.”

Ona bir tekme attım. “Gel şuraya kahrolasıcı. Yoksa hepimiz gebereceğiz.” Duasına ara verip başını kaldırdı. Anlaşılmaz bir şeyler bağırarak eğildim ve onu gömleğinin yakasından tutup yukarı çektim. Onu sarsarken diğer elimle de yayını uzattım. Yayın elime nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Çakan bir şimşek, onun gördüklerini bana da gösterdi. Ellerim ve kollarım gözcünün kanıyla kaplıydı. Yağan yağmur kanın yer yer akmasına sebep olmuşsa da onu bütünüyle yıkamamıştı. O kısa, göz kamaştırıcı ışıktaki kan simsiyah görünüyordu.

Marten uyuşmuş ellerle yayını aldı. “Ağaca ok at,” diye bağırdım gök gürültüsünün arasından. Delirmişim gibi baktı bana. “Ok at!”

Yüz ifademdeki bir şey onu ikna etmiş olmalıydı, fakat okları etrafa saçılmıştı ve içlerinden birini çamurlu yamaçta ararken duasına geri döndü. “Encanis’i tekere vuran Tehlu, karanlıktayken beni koru.”

Uzunca bir arayışın akabinde bir ok buldu ve titreyen elleriyle onu yaya sürmek için uğraştı. Bir yandan da durmaksızın dua ediyordu. Dikkatimi yeniden kampa verdim. Liderleri adamlarını kontrol altına almıştı. Ağzının emirler bağırdığını görsem de tek duyabildiğim Marten’in titreyen sesiydi.

*Gözleri doğruyu gören Tehlu,
Beni koru.*

Lider ansızın durup başını yana eğdi. Bir şeye kulak kesilmiş gibiydi: hiç kıpırdamıyordu. Marten duasına devam etti.

*Kendi kendinin oğlu Tehlu,
Beni koru.*

Liderleri huzurunu kaçıran bir şey duymuş gibi çabucak sağına soluna bakındı. Başını tekrar yan yatırdı. Marten’e, “Seni duyabiliyor!” diye çılgınca bağırdım. “At şu oku! Adamlarına bir şey yaptırmaya hazırlanıyor!”

Marten kampın ortasındaki ağaca nişan aldı. Rüzgâra direnerek duasını sürdürdü.

Tehlu’yken Menda olan Tehlu,

*Beni Menda'nın adına koru,
Perial'ın adına
Ordal'ın adına
Andan'ın adına
Beni koru.*

Liderleri bir şey arar gibi başını göğre doğru kaldırdı. Yaptığı hareket bana fena halde tanıdık geldi, fakat bağcı ürpertisi etkisini arttırdıkça düşüncelerim giderek bulanıyordu. Haydutların lideri geri dönüp çadırına doğru koştu ve içeri girip kayboldu. “Ağaca ok at!” diye haykırdım.

Marten yayın ipini saldı. Okun haydut kampının ortasından yükselen devasa meşenin gövdesine sıkıca saplandığını gördüm. Marten'in yerlere saçılmış oklarından birine doğru çamurlara bata çıka koştum ve kalkıştığım şey karşısında gülmeye başladım. Çabalarım sonuç vermeyebilirdi. Ölümüne sebep olabilirdi. Sadece kaçak oranı bile... Ama artık bunların önemi yoktu. Isınıp kurumanın bir yolunu bulamazsam zaten ölecektim. Şoka girmeme az kalmıştı. Belki çoktan girmiştim bile.

Elim okun üstüne kapandı. Zihnimi altı parçaya ayırdım ve oku ıslak toprağa batırırken bağlarımı bağırdım. “Aşağıdaki de yukarıdaki gibi olsun!” diye haykırarak sadece Üniversite'den birinin anlayabileceği bir espri yaptım.

Bir saniye geçti. Rüzgâr dindi.

Bir beyazlık oldu. Bir parlaklık. Bir gürültü. Düşüyordum.

Sonra her şey kayboldu.

Doksan İkinci Bölüm

Ulu Taborlin

Uyandım. Sıcak ve kuruydum. Hava karanlıktı.

Tanıdık bir sesin soru sorduğunu işittim.

“Oydu. Her şeyi o yaptı,” dedi Marten’in sesi.

Bir soru.

“Asla söyleyemem Den. Tanrı’ya yemin ederim ki asla. Düşünmek bile istemiyorum. Elinden gelirse ondan öğren.”

Bir soru.

“Görsen anlardın. Başka bir şey bilmek istemezdin. Sakın ona karşı gelme. Öfkesini gördüm. Söyleyeceklerim bu kadar. Ona karşı gelme.”

Bir soru.

“Vazgeç Den. Adamları tek tek öldürdü. Sonra biraz dellendi. O... hayır. Sadece şu kadarını söyleyeceğim: galiba yıldırım çağırdı. Tanrı’nın ta kendisi gibi.”

Ulu Taborlin gibi, diye düşündüm. Ve gülümsedim. Ve uyudum.

Doksan Üçüncü Bölüm

Herkes Fedai

On dört saatlik uykunun ardından turp gibi oldum. Dostlarım bu duruma şaşırmış göründüler, zira beni bulduklarında baygın, buz gibi ve kanla kaplıydım. Beni soymuş, uzuvlarımı biraz ovuşturmuş, sonra da haydutların ayakta kalan tek çadırına sokup vücudumu battaniyelere sarmışlardı. Diğer beş çadır, haydut kampının ortasında duran uzun meşe ağacına muazzam bir yıldırım düştüğü zaman yanmış, toprağa gömülmüş ya da kaybolmuştu.

Ertesi gün hava kapalı olsa da çok şükür yağmursuzdu. Öncelikle yaralarımızla ilgilendik. Gözcü onları şaşırttığı zaman Hespe bacağına bir ok yemişti. Dedan'ın omzunda derin bir kesik vardı: gözcüye çıplak elleriyle hücum ettiği düşünülürse epey şanslı sayılırdı. Bunun sebebini sorduğumda, kılıcını çekecek zaman bulamadığını söyleyip geçti.

Marten'in alnında, bir kaşının hemen üstünde parlak kırmızı bir şişlik yer alıyordu. Bu ya onu tekmeleyerek devirdiğimde ya da yakasından tutup çektiğimde olmuştu. Dokunulduğu zaman şişlik acı veriyordu, fakat Marten taverna kavgalarında çok daha kötü yaralar aldığını iddia etti.

Bağcı ürpertisini atlattıktan sonra toparlanmıştım. Ölümün kapısından böyle ani bir dönüş yaptığım için şaşırdıklarını görebiliyordum ve onları hayretleriyle baş başa bırakmaya karar verdim. Biraz gizemin ünüme zarar vermeyeceği muhakkaktı.

Okun omzumu sıyırdığı yerdeki yarayı sardım, sonra da nasıl olduğunu hatırlamadığım birkaç çizik ve morlukla ilgilendim. Kolumda uzun, sığ bir kesik daha varsa da dikiş atmaya değmezdi.

Tempi yarasız, telaşsız ve anlaşılmazdı.

İkinci işimiz ölümlerle ilgilenmek oldu. Ben baygınken grubun geri kalanı yanmış cesetlerin çoğunu açıklığın bir tarafında toplamıştı. Sayılar

şöyleydi:

Dedan'ın öldürdüğü bir gözcü.

Tempi'ye ormanda saldıran iki kişi.

Yıldırımın sağ kurtulup kaçmaya çalışan üç adam. Birini Marten indirmiş, diğer ikisiniyse Tempı haklamıştı.

Yıldırımın çarptığı, yaktığı veya başka yollarla mahvettiğı on yedi ceset. Bunlardan sekizi yıldırımın önce ölmüş ya da ölümcül bir yara almıştı.

Tüm hadiseyi kuzeydoğudaki yamaçtan izlemiş olan başka bir gözcüye ait ayak izleriyle karşılaştık. Onları bulduğumuz zaman izler bir günlüktü ve hiçbirimizin içinde adamın peşinden koşmaya dair zerre bir heves yoktu. Dedan bu olağanüstü yenilginin haberini haydutluk yapmayı düşünen başkalarına da yayması halinde kaçan adamın canlıyken bizim için daha değerli olacağını belirtti. Onunla ilk defa bir konuda hemfikirdik.

Toplanan cesetler arasında liderinki yoktu. Adamın içine daldığı büyük çadır, dev meşenin patlayan gövdesinin iri parçaları altında ezilmişti. Elimizde yeteri kadar ceset olduğu için onun kalıntılarını şimdilik ellemedik.

Yirmi üç ayrı mezar, hatta yirmi üç cesedi alacak kadar büyük bir toplu mezar kazmakla uğraşacağımıza, etraftaki orman hâlâ ıslakken büyük bir cenaze ateşi yaktık. Ateşin sıcak ve gür yandığından emin olmak için yeteneklerimden yararlandım.

Fakat biri daha vardı: Marten'in vurduğu ve benim saldırıda kullandığım gözcü. Arkadaşlarım cenaze ateşi için odun toplamakla meşgullerken ben güneydeki yamaca gittim ve Tempı'nın üstünü köknar dallarıyla örterek sakladığı cesedi buldum.

Cesede uzun uzun baktıktan sonra onu güneye taşıdım. Bir söğüt ağacının altında sessiz bir yer buldum ve taşlardan bir höyük yaptım. Sonra da çalıların arasına girip sessizce ama şiddetle kustum.

Peki ya yıldırım? Eh, onu açıklaması kolay değil. Tepede bir fırtına. Birbirine benzer iki okla kurulan galvanik bir bağ. Ağacı bir paratonerden bile daha iyi topraklama girişimi. Açıkçası yıldırımın tam o anda tam o yere düşmesinden kendime pay çıkarabilir miyim bilmiyorum. Fakat hikâyelere göre yıldırımı ben çağırdım ve o da çağırma itaat etti.

Başkalarının anlattığı hikâyelere göre düşen yıldırım tek olmayıp birbirini takip eden birkaç taneydi. Dedan onu 'beyaz bir alev sütunu diye

adlandırıyor, yere çarptığı zaman kendisini devirecek kadar şiddetli bir sarsıntı yarattığını söylüyordu.

Sebepler ne olursa olsun, devasa meşe ağacı aşağı yukarı bir gritaş yüksekliğinde yanık bir kütüğe dönüşmüştü ve koca koca parçaları etrafa saçılmıştı. Çevredeki daha küçük ağaçlar ve çalılıklar da alev almış, fakat yağmur onları söndürmüştü. Haydutların korunma amacıyla kullandığı uzun kalasların çoğu parmak ucundan büyük olmayan parçalar halinde patlamış veya yanıp kömür olmuştu. Ağacın dibindeki toprak kalkarak yol yol olduğu için de açıklık bir deli tarafından sürülmüş veya kocaman bir hayvanın pençe darbelerine hedef olmuş gibi görünüyordu.

Tüm bunlara rağmen zaferimizin ardından üç gün haydutların kampında kaldık. Dere sayesinde suya kolayca erişebiliyorduk ve haydutların erzaklarından geriye kalanlar bizimkilerden çok daha iyiydi. Üstelik enkazdan biraz kereste ve çadır bezi topladıktan sonra her birimiz bir çadırın veya çardağın lüksüne kavuştuk.

İşimiz bittiği için grubumuzun başına bela olan o gerginlik geçti. Yağmurların arkası kesildi ve kamp ateşimizin söneceği endişesi kalmadı. Marten'in öksürüğü bunlara bağlı olarak geçmeye başladı. Dedan'la Hesper birbirlerine uygar davranıyorlardı ve Dedan bana laf yetiştirmeyi dörtte üç oranında azaltmıştı.

Her ne kadar işimizi bitirdiğimiz için rahatlamışsak da ortam pek huzurlu sayılmazdı. Geceleri hikâyeler anlatılmıyor ve Marten benimle arasına mümkün olduğu kadar mesafe koyuyordu. Tanık olduklarından sonra onu suçlayamazdım.

Bunu aklımda tutarak, elime geçen ilk fırsatta balmumu bebekleri gizlice yok ettim. Nasılsa artık işime yaramıyorlardı ve arkadaşlarımdan birinin onları seyahat heybemde bulması durumunda neler olabileceğinden çekiniyordum.

Tempi haydudun cesedine yaptıklarına dair bir yorumda bulunmadı ve görebildiğim kadarıyla davranışım yüzünden beni suçlamıyordu. Geriye dönüp baktığım zaman o günlerde Ademleri ne kadar az anladığımı fark ediyorum. Yine de Tempî artık Ketan taliminde bana yardımcı olmak için daha az uğraşıyor, zamanını ondan ziyade karşılıklı lisanlarımızı geliştirmeye ve Lethani kavramı üzerine yaptığımız kafa karıştırıcı konuşmalara ayırıyordu.

İkinci gün gidip eşyalarımızı önceki kampımızdan aldık. Lavtama kavuşmak yüreğime su serpti ve Denna'nın harikulade enstrüman

kutusunun sonu gelmez yağmurlara rağmen su sızdırmamış olduğunu görmek beni daha da sevindirdi.

Artık gizliliğe gerek kalmadığı için onu bol bol çaldım. Koca bir gün boyunca neredeyse başka hiçbir şey yapmadım. Müzikle haşır neşir olmayalı yaklaşık bir ay geçmişti ve onu hayal edebileceğinizden daha çok özlemiştim.

Tempi'nin ilk başta müziğinden hoşlanmadığını sandım. Daha evvel şarkılar konusunda bir soru sorarak onu kızdırmış olmam dışında lavtamı ne zaman çıkarsam kampı terk ediyordu. Sonradan beni izlediğini fark ettim. Bunu hep uzaktan ve genellikle göze ilişmeyecek bir yerden yapıyordu. Bir kere onu bulmayı öğrendikten sonra lavta çalarken beni hep dinlediğini keşfettim. Baykuş gibi kocaman açılmış gözlerle. Bir kaya gibi hareketsizce.

Üçüncü gün Hespe bacağıının biraz yürüyüşü kaldırabileceğini duyurdu. Artık neleri yanımıza alacağımıza ve neleri geride bırakacağımıza karar vermemiz gerekiyordu.

Bu iş normalde olabileceği kadar zor olmadı. Haydutların teçhizatlarının çoğu yıldırımdan, patlayan ağaçtan veya fırtınaya maruz kalmaktan dolayı işe yaramaz hale gelmişti. Fakat harap olmuş kamptan toparlanabilecek değerli eşyalar da yok değildi.

Meşe ağacından kopan dev dallardan birinin altında ezildiği için liderin çadırını adamakıllı arayamamıştık. Elli santimden daha kalın olan dal, kendi başına çoğu ağaçtan daha iriydi. Fakat üçüncü günde, onu ezilmiş çadırın üzerinden yuvarlayabileceğimiz kadar el baltalarımızla inceltmeyi başardık.

Çadırdan çıktığını gördüğüm andan beri hakkındaki bir şey hafızamı kurcaladığından, liderin cesedini incelemek için sabırsızlanıyordum. Ve daha dünyevi bir açıdan bakıldığında üzerindeki zincir zırh en az bir düzine talent ederdi.

Fakat liderden hiçbir ize rastlamadık. Bu durum bizi biraz şaşırttı. Marten kamptan uzaklaşan tek bir iz bulmuştu ve o da kaçan gözcüye aitti. Hiçbirimiz liderin nereye gitmiş olabileceğini tahmin edemiyorduk.

Bu benim için bir bilmece olduğu kadar baş ağrısıydı da, zira yüzüne daha yakından bakmak istiyordum. Dedan ile Hespe adamın yıldırım düştükten sonraki kargaşada kaçıp gittiğine inanıyorlardı. Belki de arkasında iz bırakmamak için dereden faydalanmıştı.

Fakat çadırda ceset bulamayınca Marten bariz bir huzursuzluğa kapıldı. İblislerle ilgili bir şeyler mırıldandı ve bir daha enkaza yaklaşmayı reddetti.

Onun batıl inançlı bir budala olduğunu düşünsem de, lideri bulamamanın benim de biraz huzurumu kaçırdığını inkâr edemezdim.

Enkaz halindeki çadırın içinde bir masaya, bir karyolaya, bir yazı sehпасına ve bir çift sandalyeye rastladık. Hepsi de parçalanıp kullanılmaz hale gelmişti. Kırık yazı sehпасının içinden okumak için can attığım bazı kâğıtlar çıkmışsa da çok fazla ıslak kalmışlardı ve üzerlerindeki yazıların mürekkebi akıp gitmişti. Ayrıca ekmek somunundan azıcık daha küçük bir kutu bulduk. Kapağına Alveron'un aile arması emaye edilmiş ve sıkıca kilitlenmişti.

Hem Hespe hem de Marten kilit açmaktan biraz anladıklarını itiraf ettiler. Kutuda ne olduğunu merak ettiğim için, kilide zarar vermedikleri sürece deneyebileceklerimi söyledim. İkisi de uzun uzun uğraştı, fakat başarılı olamadı.

Marten de yirmi dakikalık dikkatli bir çabanın ardından ellerini havaya savurdu. "Bir türlü olmuyor," dedi ve ellerini beline dayayarak gerindi.

"Bari bir de ben deneyeyim," dedim. İçlerinden birinin kutuyu açabilmesini ummuştum. Kilit açmak bir gizemcinin gurur duyması gereken bir beceri değildir. Böyle bir şey, edinmeye çalıştığım şöhrete uymuyordu.

"Öyle mi?" dedi Hespe, tek kaşını kaldırarak. "Sen sahiden genç bir Taborlin'mişsin de haberimiz yokmuş."

Aklıma Marten'in günler önce anlattığı hikâye geldi. "Elbette," deyip güldüm, sonra da en iyi Ulu Taborlin sesimle, "*Edro!*" diye bağırıp kutunun kapağına vurdum.

Kapak hemen açıldı.

Ben de herkes gibi şaşırdım, fakat şaşkınlığımı iyi gizledim. İçlerinden birinin kilidi açmayı başardığı, fakat kapağın sıkışıp kaldığı belliydi. Tahta günlerce rutubette beklediği için şişmiş olmalıydı. Ben ona vurunca serbest kalmıştı, hepsi bu.

Fakat arkadaşlarım bunu bilmiyorlardı. Suratlarındaki ifadeleri görseniz kutuyu altına dönüştürdüğümü sanırdınız. Tempi'nin bile tek kaşı havaya kalkmıştı.

"İyi numara Taborlin," dedi Hespe, onlara şaka yapıp yapmadığımdan emin değilmişçesine.

Dilimi tutmaya karar verdim ve eğreti maymuncuk takımımı çaktırmadan pelerininin cebine geri soktum. Madem bir gizemci olacaktım, bari meşhur bir gizemci olaydım.

Vakur ve güçlü bir havaya bürünmek için elimden geleni yaparak kapağı kaldırdım ve kutunun içine baktım. Gördüğüm ilk şey kalın, katlı bir kâğıt parçasıydı. Kâğıdı çıkardım.

“O ne?” diye sordu Dedan.

Görsünler diye kâğıdı kaldırdım. Çevre arazinin dikkatle çizilmiş bir haritasıydı. Haritada sadece dolambaçlı anayolun isabetli bir tasviri değil, aynı zamanda yakınlardaki çiftlik ve derelerin de konumları bulunuyordu. Crosson, Çayırtepe ve Penieder Hanı batı yolunda işaretlenip imlenmişti.

“Peki şu ne?” diye sordu Dedan, kalın parmaklarından biriyle yolun güney tarafındaki ormanda bulunan isimsiz bir X işaretini göstererek.

“Galiba bu kamp,” dedi Marten. “Yanımızdaki dere de şu.”

Başımı salladım. “Bu harita doğruysa Crosson’a sandığımdan daha yakınız. Buradan doğruca güneydoğuya yönelebilir ve bir günlük yürüyüşten kurtulabiliriz.” Marten’e baktım. “Sen ne dersin?”

“Dur bakayım.” Marten haritayı benden alıp inceledi. “Öyle gözüküyor,” diye bana katıldı. “Bu kadar güneye indiğimizi düşünmemiştim. Dediğini yaparsak en az otuz kilometre kazanırız.”

“Hiç de az sayılmaz,” dedi Hespe, sargılı bacağına sıvazlayarak. “Tabii siz beyefendilerden biri beni taşımak isterse o başka.”

Dikkatimi tekrar kutuya verdim. İçi sıkıca sarılmış kumaş bohçalarla doluydu. Bohçalardan birini çıkartırken gözüme altın parıltısı ilişti.

Çadırda bulunan herkesten bir mırıldanma yükseldi. Küçük ama ağır bohçaların geri kalanını da kontrol ettim ve hepsinde altın sikkeler buldum. Kabaca bir tahminle iki yüz damdan fazlası vardı. Daha evvel elimde hiç tutmamışsam da, tek bir altın damın seksen kırığa, yani Maer’in tüm bu görevi karşılamak için verdiği meblağın neredeyse tamamına denk olduğunu biliyordum. Maer’in vergi toplayıcılarına kurulan pusuları bir an önce durdurmak istediğine şaşmamak lazımdı.

Kafamda bazı hesaplar yaparak kutunun içeriğini daha tanıdık bir para birimine çevirdim ve beş yüz gümüş talentten fazla bir sonuca ulaştım. Bu para, yol kenarındaki büyükçe bir hanı yahut hayvanlar ve teçhizatlar da dahil bütün bir çiftliği satın almaya yeterdi. Bu kadar parayla kendinize düşük bir unvan edinebilir, saray görevlisi olabilir veya orduya subay olarak girebilirdiniz.

Diğerlerinin de kendince hesaplar yaptıklarını gördüm. “Şunun birazını paylaşmaya ne dersin?” diye fazla ümitlenmeden sordu Dedan.

Tereddüt ettim, sonra elimi kutuya attım. “Kişi başı bir dam herkese adil geliyor mu?”

Ben bohçalardan birini açarken kimseden çıt çıkmadı. Dedan bana hayret dolu gözlerle bakıyordu. “Sen ciddi misin?”

Ona ağır bir sikke verdim. “Bana kalırsa bizim kadar vicdanlı olmayan insanlar Alveron’a bundan bahsetmeyi unutabilirlerdi. Veya ona hiç geri dönmezlerdi bile. Bence kişi başı bir dam bu kadar dürüst olduğumuz için makul bir ödül.” Marten’le Hespe’ye de parlak birer altın sikke attım.

“Hem zaten,” diye ekledim, bir dam da Tempî’ye atarken, “ben bir grup haydudu bulmak için tutuldum, küçük bir askeri karargâhı yok etmek için değil.” Damımı havaya kaldırdım. “Bu, görevin gerektirdiğinden fazlasını yerine getirdiğimiz için primimiz.” Sikkeyi cebime atıp dışarıdan sıvazladım. “Alveron bilmesede olur.”

Dedan gülerek sırtıma vurdu. “Sen de bizden pek farklı değilmişsin,” dedi.

Tebessümüne aynı şekilde karşılık vererek kutunun kapağını kapattım ve kilidin yerine oturduğunu duydum.

Tabii bunu yapmamın diğer iki sebebinden bahsetmedim. Birincisi, onlara para vererek resmen sadakatlerini satın alıyordum. Kutuyu alıp ortadan kaybolmanın ne kadar kolay olacağını düşünmemiş olamazlardı. Aynı fikir benim de aklımdan geçmişti. Beş yüz talent sonraki on yıl boyunca Üniversite’deki öğrenimimi karşılamak için yeterdi de artardı bile.

Fakat artık hem eskiye nazaran çok daha zengindiler, hem de vicdanları rahattı. Ceplerindeki ağır bir altın sikke, taşımakta olduğum kutuyu kafalarından uzak tutardı. Tabii yine de geceleri kilitli kutuyu yastığının altına alıp yatacaktım, o ayrı.

İkincisi, bana da para lazımdı: hem göstere göstere cebime koyduğum o dam, hem de sikkeleri diğerlerine dağıtırken aşırıdığım diğer üçü. Dediğim gibi, Alveron aradaki farkı asla bilemezdi ve dört dam Üniversite’deki bir dönemin harcını karşılardı.

Ben Maer’in para kutusunu seyahat heybemin dibine kaldırdıktan sonra her birimiz haydutların teçhizatları arasından neleri alacağımıza karar verdik.

Çadırlara dokunmamamızın sebebi, daha ilk baştan kendimizinkileri getirmememizle aynıydı: kolay kolay taşınamayacak kadar ağırdılar. Yanımızda ne kadar çok bulunursa o kadar az satın almamızın gerekeceğini bildiğimiz için heybelerimizi tıka basa yiyeceklerle doldurduk.

Haydutların kılıçlarından birini almaya karar verdim. Kılıç kullanmayı bilmediğim için normalde öyle bir şeye para harcamazdım, ama madem bedavaydı...

Ben çeşitli silahları gözden geçirirken Tempi yanıma geldi ve bana birkaç tavsiyede bulundu. Seçeneklerimi iki kılıca indirgedikten sonra Tempi nihayet aklından geçeni açıkça dile getirdi. “Sen kılıç kullanamıyorsun.” *Soru. Utanç.*

Birinin kılıç kullanamamasının ona utanç verici bir durum gibi gözüktüğü fikrine kapıldım. Tempi’ye göre böyle bir şey çatal bıçak kullanamamaya benziyor olmalıydı. “Hayır,” dedim yavaşça. “Ama bana öğretebileceğini umuyordum.”

Tempi hiç kıpırdamadan ve ses çıkarmadan durdu. Onu iyi tanımasaydım bunu ret kabul ederdim. Fakat böyle bir durgunluk düşündüğü anlamına geliyordu.

Duraksamalar Ademce konuşmaların kilit bölümleri arasındadır, o yüzden sabırla bekledim. İkimiz bir dakika hiç konuşmadık. Sonra iki. Sonra beş. On. Hareketsiz ve sessiz kalmam giderek zorlaşıyordu. Belki bu *sahiden de* kibarca bir reddi.

Görüyorsunuz ya, kendimi çok uyanık sanıyordum. Tempi’yi tanıdığım yaklaşık bir aylık zamanda bin yeni sözcük ve Ademce el dilinin elli hareketini öğrenmiştim. Ademlerin çıplaklıktan veya dokunmaktan utanmadıklarını biliyor, Lethani denen gizemi kavramaya başlıyordum.

Ah, evet, kendimi pek akıllı sanıyordum. Oysa Ademler hakkında doğru düzgün bir şey bilseydim Tempi’ye böyle bir soru sormaya asla cesaret edemezdim.

“Bana onu öğretir misin?” Kampın karşısındaki bir ağaca dayalı duran lavta kutumu işaret etti.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Daha önce hiç kimseye lavta çalmayı öğretmeye yeltenmemiştim. Belki Tempi bunu biliyor ve kendisiyle ilgili benzer bir durumu ima ediyordu. Derin anlamlar içeren nükteli bir konuşma tarzına yatkın olduğunun farkındaydım.

Önerisi adıldı. Başımı salladım. “Denerim.”

Tempi de başını salladı ve değerlendirdiğimiz kılıçlardan birini işaret etti. “Onu tak. Ama dövüş yok.” Bunun üzerine dönüp gitti. O anda bunu Tempi’nin kendine has özlü konuşma alışkanlığına yordum.

Çapulculuğumuz gün boyu sürdü. Marten bol miktarda ok ve bulabildiği tüm yay iplerini aldı. Hiç kimsenin istemediğinden emin

olduktan sonra yıldırımından kurtulan dört uzunyayı da almaya karar verdi. Yaylar taşınması güç bir yükü, fakat Marten onları Crosson'da sattığı zaman gümüş bir peni kazanabileceğini iddia ediyordu.

Dedan bir çift çizme ve üzerindeki daha güzel bir zırhlı yelek seçti. Onlara ilaveten bir deste oyun kâğıdıyla bir çift fildişi zarı da cebine attı.

Hespe ince bir çoban mızıkası aldı ve sonradan satma ümidiyle yaklaşık bir düzine bıçağı heybesinin dibine tıktırdı.

Tempi bile hoşuna giden bir şeyler buldu: bir bileğitaşı, pirinç bir tuz kutusu ve hemen dereye götürüp tanıdık bir kan kırmızısına boyadığı bir pantolon.

Ben diğerlerinden daha az eşya seçtim. Kırılanın yerine küçük bir bıçak ve boynuz saplı bir ustura. Aslında pek sık tıraş olmaya ihtiyacım yoktu, fakat Maer'in sarayındayken öyle bir alışkanlık kazanmıştım. Hespe'yi örnek alıp yanıma birkaç bıçak daha alabilirdim, fakat seyahat heybem Maer'in para kutusuyla zaten yeteri kadar ağırdı.

Bu size alçakça gelebilir, fakat dünyanın düzeni böyledir. Yağmacılar yağmalanan olurken zaman ve şartlar hepimizi birer fedai yapıp çıkar.

Doksan Dördüncü Bölüm

Taşların ve Köklerin Üzerinden

Bulduğumuz haritaya güvenmeye karar verdik ve doğrudan batıya yönelerek Crosson'a doğru ilerledik. Kasabayı kaçırsak bile her halükârda yola ulaşacak ve kendimizi kilometrelerce yürümekten kurtaracaktık.

Hespe'nin yaralı bacağı bizi yavaşlattığı için ilk gün sadece on on iki kilometre katedebildik. Tempi verdiğimiz pek çok molanın birinde gerçek Ketan eğitimime başladı.

Budalanın teki olduğum için beni zaten bir süredir eğittiğini zannediyordum. Aslında bugüne dek sadece görmekten rahatsızlık duyduğu en berbat hatalarımı düzeltmekle yetinmişti. Bulduğum odada yanlış perdeden lavta çalan biri olsaydı benim de yapacağım gibi.

Bu eğitim bambaşkaydı. Ketan'ın başından başladık ve Tempi hatalarımı düzeltti. Bütün hatalarımı. Yalnızca ilk hareketimde on sekiz tane buldu. Ketan'ın tamamındaysa yüzden fazla vardı. Kalkıştığım çiraklıktan kısa sürede şüphe duymaya başladım.

Ben de Tempi'ye lavta öğretmeye giriştim. Yürürken bir yandan notaları alıyor, ona adlarını öğretiyor, sonra da akorları gösteriyordum. İşe bu yöntemle başlamanın daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Ertesi gün öğlene doğru Crosson'a varmayı umuyorduk. Fakat sabahın ortalarında, haritada işaretli olmayan, kasvetli ve pis kokulu bir bataklıkla karşılaştık.

Ve perişan günümüz böyle başladı. Attığımız her adımda bastığımız yeri sınamamız gerektiği için emekleme süratinde ilerliyorduk. Dedan bir ara ürküp yere düştü ve çırpınarak o pis suyu üzerimize sıçrattı. Saç tokası uzunluğunda bir hortuma sahip başparmak iriliğindeki bir sivrisinek gördüğünü söyledi. Onun bir arıkuşu olabileceğini belirttim. Dedan da

müsait bir zamanda kendi kendime yapabileceğim çeşitli nahoş, sağlıksız şeyler tavsiye etti.

Öğleden sonra yola ulaşma çabalarımıza bir son verip daha ivedi meselelere, mesela batmadan oturabileceğimiz kuru bir yer bulmaya odaklandık. Fakat tek bulabildiğimiz bataklar, çökme çukurları, vızıldayan sivrisinek ve ısırın karasinek bulutları oldu.

Nihayet bataklıktan çıktığımızda güneş batıyordu. Hava çabucak sıcak ve bunaltıcı olmayı bırakıp soğuk ve nemli bir hal aldı. Arazi en sonunda yükselmeye başlayana dek ayaklarımızı sürüyerek ilerledik. Hepimiz bitkin ve ıslak olsak da yola devam etmeye, böceklerle ve çürümüş bitki kokularıyla aramıza biraz daha mesafe koymaya oy birliğiyle karar verdik.

Gökteki dolunay, yolumuzu ağaçların arasında seçebileceğimiz kadar ışık temin ediyordu bize. Geçirdiğimiz berbat güne rağmen moralimiz düzelmeye başladı. Hesper artık Dedan'a dayanacak kadar yorulmuştu: üstü başı çamurla kaplı fedai kolunu ona dolarken, Hesper adama aylardır bu kadar iyi kokmadığını söyledi. Dedan da böyle zarif bir kadının görüşlerine şapka çıkarmaktan başka bir seçeneği olmadığını söyleyerek karşılık verdi.

Aralarında sert ve alaycı bir laf dalaşı çıkmasını bekleyerek gerildim. Fakat arkalarından ağır adımlarla yürürken Dedan'ın kolunu ona ne kadar nazikçe dolamış olduğunu fark ettim. Hesper ona pek yumuşak dayanıyor, yaralı bacağına neredeyse hiç yüklenmiyordu. Marten'e bir göz attığımda yaşlı iz sürücü gülümsedi. Dişleri mehtapta bembeyazdı.

Fazla geçmeden temiz bir dere bulduk ve kokuyla çamurun en kötüsünü temizledik. Giysilerimizi sudan geçirip kurularını giydik. Eski püskü, yırtık pırtık pelerinimi çıkarıp göğsüme bağlarken akşamın ayazını vücudumdan uzak tutmasını boş yere umuyordum.

İşimiz bittiği esnada, akıntının yukarılarından şarkı söyleyen hafif bir ses geldi. Hemen kulak kesildik, fakat derenin şırıltısı net duymayı güçleştiriyordu.

Yine de şarkı söylenmesi insanlar anlamına geliyordu ve insanlar da Crosson'a, hatta bataklık bizi fazlaca güneğe götürdüyse Penieder'e varmak üzere olduğumuzu gösteriyordu. Bir çiftlik evi bile bir geceyi daha açık havada geçirmekten iyiydi.

Bu yüzden tüm yorgunluğumuza ve sızlayan uzuvlarımıza rağmen yumuşak yatakların, sıcak yemeklerin, serin içkilerin umudu bize çantalarımızı toplayıp yola devam etme gücü sağladı.

Dereyi takip ettik. Dedan ve Hespe hâlâ çift olarak yürüyorlardı. Şarkı sesi kesik kesik gelmekteydi. Son günlerde düşen yağmurlar dereyi kabarttığı için onun taşların ve köklerin üzerinden akarken çıkardığı gürültü bazen kendi ayak seslerimizi bile bastıracak kadar güçlüydü.

En sonunda dere genişleyip duruldu ve ağaçlar seyrelip engin bir açıklıkla son buldu.

Artık şarkı sesi gelmiyordu. Ayrıca bir yol, han veya herhangi bir ateş ışığı da görmüyorduk. Önümüzde ay ışığının güzelce aydınlatığı o büyük açıklık vardı yalnızca. Genişleyen dere parlak bir gölete bağlanıyordu. Ve göletin yanındaki düz yüzeyli bir kayada...

“Lord Tehlu, beni gecenin iblislerinden koru,” dedi Marten donuk bir edayla. Fakat sesinde korkudan ziyade hürmet vardı. Başını çevirmedi.

“Bu...” dedi Dedan zayıf bir sesle. “Bu...”

“*Ben feylere inanmam,*” demeye çalıştım, fakat sesim bir fısıltıdan farksızdı.

Karşımızdaki Felurian’dı.

Doksan Beşinci Bölüm

Kovalamaca

Beşimiz bir müddet donakaldık. Göletteki suyun aheste dalgalanmaları Felurian'ın güzeller güzeli suretinden yansıyordu. Mehtapta cırılçıplak şarkısına başladı.

*cae-lanion luhial
di mari felanua
kreatu tu ciar
tu alaran di.
dirella. amauen.
loesi an delian
tu nia vor ruhlan
Felurian thae.*

Sesinin tınısı bir tuhaftı. O hafif ve yumuşak tonuyla, açıklığın karşısından duyamayacağımız ölçüde alçaktı. Çalkantılı suların ve hışırdayan yaprakların gürültüsünden duyamayacağımız kadar silikti. Yine de duyabiliyordum. Kelimeleri uzaklardaki bir flütün yükselip alçalan notaları kadar berrak ve hoştu. Bir türlü çıkartamadığım bir şeyi hatırlatıyordu bana.

Ezgi, Dedan'ın hikâyesinde söylediğiyle aynıydı. Son dizedeki adı hariç tek kelimesini bile anlamadım. Buna rağmen açıklanamaz ve ısrarcı bir çekim gücüne kapıldım. Sanki görünmeyen bir el göğsüme dalmıştı ve beni kalbimden tutarak açıklığa çekiyordu.

Direndim. Başımı çevirdim ve destek almak için elimi yakındaki bir ağaca dayadım.

Marten'in arkamdan kısık sesle, "Hayır hayır hayır," diye alçak mırıldandığını duydum. Kendini ikna etmeye çalışır gibiydi. "Hayır hayır hayır hayır hayır. Dünyadaki bütün parayı verseler bile hayır."

Başımı çevirip baktım. İz sürücünün telaşlı gözleri önündeki açıklığa sabitlenmişti, fakat tahrik olmuştan ziyade korkmuşa benziyordu. Ayakta bekleyen Tempi'nin normalde ifadesiz olan yüzünde belirgin bir şaşkınlık vardı. Bitkin yüzlü Dedan bir kenarda kaskatı dururken, Hesper'e'nin bakışları onunla açıklık arasında gidip geliyordu.

Derken Felurian şarkısına baştan başladı. Sesi soğuk bir gecede sıcak bir şömine vaadi gibiydi. Genç bir kızın tebessümü gibiydi. Penieder'deki, kızıl saçları alevden bukleleri andıran Losi'yi düşünürken buldum kendimi. Yuvarlak göğüslerini, elini saçlarımda nasıl gezdirdiğini hatırladım.

Felurian söyledikçe çekimini daha da hissettim. Güçlüydü, ama kendimi tutamayacağım kadar değil. Açıklığa yine baktım ve onu gece göğünün altında gümüşü beyaz teniyle gördüm. Elini bir dansçının yapabileceğinden daha zarif bir hareketle göletin suyuna daldırdı.

Zihnim ansızın bir berraklık kazandı. Neyden korkuyordum ki? Bir peri masalından mı? Burada sihir vardı, hem de gerçek sihir. Dahası bu sihir şarkı söylemekten doğuyordu. Böyle bir fırsatı kaçırsam kendimi asla affetmezdim.

Arkadaşlarımı inceledim. Marten gözle görülür bir şiddetle titriyordu. Tempi usul usul geri gitmekteydi. Dedan ellerini yumruk yapmıştı. Onlar gibi batıl inançlı ve korkak mı olacaktım? Hayır. Asla. Ben bir Gizemiye mensubuydum. Ben bir isimciydim. Ben bir Edema Ruh'tum.

İçimden çılgınca bir kahkahanın yükseldiğini hissettim. "Üç gün içinde sizinle Penieder'de buluşuruz," dedim ve açıklığa adım attım.

Felurian'ın çekimini artık daha güçlü duyumsuyordum. Cildi mehtapta parıl parıldı. Uzun saçları bir gölge gibi etrafına dökülüyordu.

Dedan'ın, "Başlarım böyle işe," diye arkamda konuştuğunu duydum. "O gidiyorsa ben de-" Kısa bir boğuşmayı toprağa çarpan bir şeyin sesi izledi. Başımı çevirdiğimde onu yüzükoyun yerde yatarken gördüm. Hesper dizini onun beline dayamış ve bir kolunu sıkıca sırtına bastırmıştı. Dedan zayıf hareketlerle debeleniyor, sert sözlerle küfrediyordu.

Tempi bir güreş müsabakasını seyreder gibi onlara kayıtsızca bakmaktaydı. Marten bana çılgınca el ediyordu. "Çocuk," diye aceleyle tısladı. "Buraya gel! Çocuk! Geri gel!"

Tekrar gölete baktım. Felurian beni izliyordu. Otuz metre öteden bile karanlık ve meraklı gözlerini seçebiliyordum. Ağzı geniş bir tebessümle aralandı. Çılgınca bir kahkaha attı. Sesi şen ve coşkuluydu. Bir insana ait değildi bu ses.

Derken bir serçenin süratiyle, bir geyiğin zarafetiyle yerinden ok gibi fırladı. Ben de hemen onu kovalamaya başladım. Seyahat heybemin ve belimdeki kılıcın ağırlığına rağmen öylesine hızlı koşuyordum ki pelerinim bir bayrak gibi arkamda dalgalanıyordu. Ne o zamana kadar, ne de o zamandan beri hiç öyle koşmadım. Adımlarım en ufak bir düşme korkusu bile duymayan bir çocuğunkiler gibi hafif ve tezdi.

Felurian önümdeydi. Çalılıkların arasına daldı. Ağaçları, toprağın kokusunu, ay ışığı altındaki taşların griliğini hayal meyal hatırlıyorum. Gülüyor. Sakınıyor, dans ediyor, arayı açıyor. Ben neredeyse ona dokunana kadar bekliyor, sonra seke seke kaçıyor. Mehtapta ışıltıyor. Dallar bedenime çarpıyor, yüzüme su sıçırıyor, sıcak bir rüzgâr esiyor...

Ve onu tutuyorum. Elleri saçlarıma dolanarak beni yanına çekiyor. Dudakları hevesle açılıyor. Dili utangaç ama hevesli. Ağzımdaki soluğu başımı dolduruyor. Memelerinin sımsıcak uçları göğsümü yakıyor. Kokusu yonca, misk, olgunlaşıp yere düşen elmalar gibi...

Ve hiç tereddüt yok. Hiç kuşku yok. Ne yapacağımı tam olarak biliyorum. Ellerim ensesinde. Yüzünü okşuyorlar. Saçlarına dalıyorlar. Yumuşacık baldırı boyunca geziniyorlar. Onu gövdesinden sıkıca tutuyorlar. İncecik belini sarıyorlar. Onu kaldırıyorlar. Yere yatırıyorlar...

Ve üstüme çıkıyor. Hareketleri delice. Uzun saçları tenimi gıdıklıyor. Titreyerek ve sarsılarak başını savuruyor, bilmediğim bir dilde haykırıyor. Sivri tırnakları göğsümün düz kaslarına batıyor...

Ve sesinde bir müzik var. Attığı sözsüz çılgınlıklar yükselip alçalıyor. İç geçiriyor. Kalbim hızla atıyor. Hareketleri yavaşlıyor. Kalçalarını iki farklı melodiyi zıvanadan çıkarmışçasına birbirine uydurmak ister gibi avuçluyorum. Ritmimiz sessiz bir şarkıya benziyor. Ani bir yıldırıma. Uzaklardaki bir davulun belli belirsiz duyulan gümbürtülerine...

Ve her şey duruyor. Her yanımda kasılıyor. Bir lavta teli kadar gerginim. Titriyorum. Sızlıyorum. Çok sıkı akort edilmişim ve kopmak üzereyim...

Doksan Altıncı Bölüm

Ateşin Ta Kendisi

Hafızamı gıdıklayan bir şeyle kendime geldim. Gözlerimi açınca, alacakaranlık bir gökyüzüne uzanan ağaçlarla karşılaştım. Etrafım ipek yastıklarla doluydu ve Felurian uykunun gevşettiği vücuduyla birkaç adım ötemde çırılçıplak yatıyordu.

Bir heykel kadar düzgün ve kusursuz görünüyordu. Uykusunda iç geçirdi ve öyle düşündüğüm için kendi kendimi payladım. Soğuk bir taşla uzaktan yakından alakası olmadığını biliyordum. Sımsıcak ve kıvraktı; ona kıyasla en pürüzsüz mermer bile zımpara taşından farksızdı.

Elim ona dokunmak için uzandı, fakat karşımdaki mükemmel sahneyi bozmak istemediğimden kendime hâkim oldum. Uzak bir düşünce aklımı kurcalamaya başladı, fakat onu can sıkıcı bir sinek gibi kafamdan kovdum.

Felurian dudaklarını araladı ve kumrununki gibi bir sesle iç geçirdi. O dudakların dokunuşu hâlâ aklımdaydı. Yüreğim sızladı ve bakışlarımı onun o yumuşacık, çiçeği andıran ağzından ayrılmaya zorladım.

Kapalı göz kapakları bir kelebeğin kanatları gibi desenliydi. Aralarında soluk altın sarısının da bulunduğu koyu mor ve siyah sarmallar iç içe geçerek teninin rengine karışıyordu. Gözleri uykusunda nazikçe kıpırdanınca kelebek kanatlarını çırpmış gibi oldu ve desenler değişti. Bu bile erkeklerin görmek için ödedikleri bütün bedellere değirdi.

Bugüne dek duyduğum tüm şarkıların ve hikâyelerin saçmalıklardan ibaret olduğunu bilerek onu bakışlarımla yedim. O erkeklerin hayal ettikleri şeydi. Bulduğum tüm yerlerde, gördüğüm tüm kadınlar arasında ona denk tek bir kişi tanımıştım.

Zihnimdeki bir şey bana haykırdı, fakat aklım Felurian'ın kapalı gözlerinin hareketlerinde ve uyurken bile ağzının bile beni öpmek

istercesine aldığı şekillerdeydi. Öfkeye kapıldım, düşünceyi yine kovmaya çalıştım.

Delirecek veya ölecektim.

Fikir nihayet bilinçli zihnime ulaşmayı başardı ve vücudumdaki bütün tüylerin bir anda diken diken olduğunu hissettim. Nefes almak için başımı sudan çıkarmışçasına mükemmel, berrak bir zihin açıklığı yaşadım ve kendimi Taşın Kalbi'ne indirmeye çalıştım.

Olmadı. Hayatımda ilk defa o sakin, dingin hale bürünemedim. Felurian göz kapaklarımın arkasından bile dikkatimi dağıtıyordu. Tatlı nefesiyle. Yumuşacık göğüsleriyle. O aç ve taç yapraklar kadar narin dudaklarından kağan hızlı, çaresiz nefeslerle...

Taş. Gözlerimi kapalı tuttum ve Felurian'ı tekrar düşünmeye bile cüret etmeden önce Taşın Kalbi'nin soğukkanlı mantığını bir pelerin gibi etrafıma sardım.

Ne biliyordum? Felurian'la ilgili yüzlerce hikâyeyi aklıma getirdim ve yinelenen temaları aralarından çekip çıkardım. Felurian çok güzeldi. Fani erkekleri baştan çıkarırdı. Bu erkekler onun peşinden Fae'ye gider ve kolları arasında can verirlerdi.

Peki nasıl ölürlerdi? Tahmin etmek gayet kolaydı: aşırı fiziksel stres. Etkileşimimiz *sahiden de* yorucu olmuştu ve naif ya da hassas biri bu durumla benim kadar iyi başa çıkamayabilirdi. Durup düşününce vücudumun iyice sıkılmış bir bezden farkı kalmadığını fark ettim. Omuzlarım ağrıyor, dizlerim yanıyor ve boynum aşk ısırıklarının o tatlı morluklarını taşıyordu. Sağ kulağımdan başlayan ve göğsümden aşağı inen-

Bedenimi sıcak basınca kendimi zorladım ve nabzım yavaşlayana, Felurian'la ilgili düşünceleri kafamdan atana dek Taşın Kalbi'nin daha da derinlerine daldım.

Hatırladığım dört öyküde erkekler Fae'den kanlı canlı dönüyorlardı, fakat geri geldiklerinde hepsi de bir çömlekçinin fırın taşları kadar kafadan çatlak oluyordu. Öykülerde ne tür akli dengesizlikler sergiliyorlardı? Saplantılı davranışlar, gerçeklikten kopmaktan kaynaklanan kaza sonucu ölümler ve fazla melankoliden dolayı günden güne eriyip gitmeler. Erkeklerin üçü bir dönüye kalmadan can veriyordu. Dördüncü hikâyedeysen adamın neredeyse yarım sene hayatta kaldığı anlatılırdı.

Fakat ortada bir saçmalık vardı. Felurian'ın göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip olduğu belliydi. Yatakta marifetli miydi? Hiç şüphesiz. Peki

her adamı öldürecek veya delirtecek kadar mı? Hayır. Böyle bir olasılık, kulağa hiç de muhtemel gelmiyordu.

Yaşadığım tecrübeyi küçümsemeye çalışmıyorum. Felurian'ın geçmişte erkeklere akıllarını kaçırttığından kuşku yoktu. Fakat ben akli dengemin yerinde olduğunu biliyordum.

Delirdiğimi, fakat bunun farkında olamayabileceğimi kısa bir süre düşündüm. Eskiden beri deli olduğum ihtimalini de değerlendirdim ve bunun ilkinden daha muhtemel olduğuna karar verdim. Sonra iki düşünceyi de aklımdan çıkardım.

Gözlerimi açmadan orada yatmayı sürdürerek daha önce hiç hissetmediğim sessiz bir uyuşukluğun keyfini çıkardım. Yaşadığım anın tadına vardım, sonra kaçmaya hazırlanarak gözlerimi açtım.

İpek perdelerle ve etrafa saçılmış yastıklarla dolu çardağa bakındım. Bunlar Felurian'ın yegâne süsleriydi. Yuvarlak kalçalarıyla, narin bacaklarıyla ve derisinin altında kıpırdanan kıvrak kaslarıyla tüm bunların ortasında yatıyordu.

Beni seyrediyordu.

İstirahat ederken güzelse, artık iki misli daha güzeldi. Uyurken bir ateşin resmiydi. Uyanırken ateşin ta kendisi.

Bu noktada korkuya kapıldığımı öğrenmek sizi şaşırtabilir. Dünyanın en çekici kadınından bir kol mesafesi uzaktayken ansızın kendi faniliğimin farkına varmam tuhaf gelebilir.

Felurian kadifeye sanlı bir bıçak gibi gülümsedi ve güneş altındaki bir kedi misali gerindi.

Sırtının kavisiyle, dümdüz karnının sıklığıyla vücudu adeta gerinmek için yaratılmıştı. Göğüslerinin yuvarlak dolgunluğu kollarının hareketiyle kalkarken kendimi kızıyan bir erkek geyik gibi hissettim. Vücudum ona hemen tepki verdi. Sanki birisi Taşın Kalbi'nin sakın hissizliğine sıcak bir demir çubukla vuruyordu. Kontrolü bir anlığına kaybettim ve zihnimin daha az disiplinli bir parçası Felurian'a hemen bir şarkı yazmaya başladı.

O parçayı geri getirecek dikkati harcayamazdım. Ben de bu yüzden Taşın Kalbi'nin güvenliğinde kalmaya odaklanarak hem Felurian'ın vücudunu, hem de zihnimin gerilerde kafiyeli beyitler düzen o parçasını görmezden geldim.

Bunu yapmam pek kolay olmadı. Hatta sempatinin sıradan zorlukları onun yanında seke seke yürümek gibi kalıyordu. Üniversite'de aldığım

eğitim olmasaydı, kapıldığım cazibeden başka bir şey düşünemeyen perişan, zavallı biri olup çıkardım.

Felurian gerinmesini yavaşça sonlandırdı ve kadim gözleriyle bana baktı. O gözler daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyordu. Çarpıcı bir renkteydiler...

Gözlerinde yaz alacakaranlığı

...bir tür alacakaranlık mavisiydiler. Büyüleyiciydiler. Hatta...

Uçuşan kelebekler gibi göz kapakları

...akları hiç yoktu...

Gün batımı göğü tonundaki dudakları

Dişlerimi sıktım, zihnimin dırdır eden o parçasını kopardım ve kafamın bir köşesine tıkarak kendi kendine şarkılar söylemeye bıraktım.

Felurian başını yana eğdi. Gözleri bir kuşunkiler kadar dikkatli ve ifadesizdi. “niye bu kadar sessizsin aşk alevi? yoksa seni söndürdüm mü?”

Sesi kulaklarıma bir tuhaf geldi. Tonunda en ufak bir sertlik yoktu. Kusursuzca parlatılmış bir cam gibi bütünüyle pürüzsüzdü. Garip yumuşaklığına rağmen omurgam boyunca yayılarak bana kendimi kuyruğunun ucuna kadar okşanmış bir kedi gibi hissettirdi.

Taşın Kalbi’ne daha da dalarak onu tüm serinliği ve güvencesiyle çevremde duyumsadım. Fakat dikkatimin büyük bölümü irademe odaklanmışsa da zihnimin o küçük, deli, lirik parçası hemen öne fırladı. “Asla sönmem. Seninle sıırılsıklam olsam da yanarım. Başını çevirişin bir şarkı gibi. Bir kıvılcım gibi. Beni dalgalandıran bir soluk gibi. O soluk ki her tarafa yayılan ve adını kükreyen bir yangını yelliyor.”

Felurian’ın yüzü parladı. “bir şair! vücudunun nasıl kıpırdadığına bakarak senin bir şair olduğunu anlamalıydım.”

Sesinin yumuşaklığı beni bir kez daha hazırlıksız yakaladı. Sebep sözcüklerinin heyecanlı, ihtiraslı yahut iç gıcıklayıcı olması değildi. Ortada öyle bayağı veya yapmacık bir şey yoktu. Fakat konuştuğu zaman nefesinin göğsünden yükseldiğinin, yumuşacık gırtlğından geçtiğinin, sonra da dudakları, dişleri ve dili tarafından dikkatle şekillendirildiğinin ister istemez farkına varıyordum.

Yastıkların üzerinde emekleyerek yakınıma geldi. “bir şair gibisin, ateşli ve güzel.” Yüzümü avuçlarının arasına alırken sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi. “şairler daha kibardır. hep güzel şeyler söylerler.”

Hayatım boyunca sesi onunkine benzeyen tek bir insanla karşılaşmıştım: Elodin. Bazen bütün dünya kulak kesilmiş gibi sesi havayı

doldururdu.

Felurian'ınki yankılı değildi. Ormandaki kayranı doldurmuyordu. Onun sesi ani bir yaz fırtınasından önceki sükûnetti. Bir tüyün sürtünmesi kadar yumuşaktı. Kalbime göğsümde taklalar attırıyordu.

Öyle konuştuğu için, bana şair dediğinde ne tüylerimi diken diken etti ne de dişlerimi sıkmama sebep oldu. Bu söz ondan geldiğinde bir adama söylenebilecek en güzel şey gibiydi. Sesi işte o denli güçlüydü.

Felurian parmak uçlarını dudaklarımda gezdirdi. “şairler en iyi öpüşürler. beni bir mum alevi gibi öpüyorsun.” Anılar gözlerini ışılatırken ellerinden birini ağzına götürdü.

O eli tutup şefkatle sıktım. Ellerim hep zarif olagelmiştir, ama onunkilerin yanında sert ve kaba kalıyorlardı. Konuşurken soluğum avcuna vurdu. “Buselerin dudaklarımdaki güneş ışığı gibi.”

Gözlerini süzerken kelebek yine kanatlarını çırpıştırdı. Ona yönelik şuursuz hevesimin gevşediğini hissettim ve neler olduğunu anlamaya başladım. Bu sihirdi, ama bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ne sempatiydi ne de sigaldı. Felurian tıpkı vücudumun ısı yayması gibi erkekleri şehvetten delirtiyordu. Bu Felurian için doğaldı, ama onu kontrol altında tutabiliyordu.

Bakışları kayranın bir köşesine darmadağın saçılmış giysilerimde ve eşyalarımda gezindi. Bunlar ipeklerin ve pastel renklerin arasında yersiz duruyordu. Bakışlarının lavta kutuma odaklandığını fark ettim. Donakaldı.

“alevim tatlı bir şair mi? şarkı mı söylüyor?” Konuşurken sesi titriyordu. Cevap beklerken vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Yine bana baktı. Gülümsedim.

Felurian yeni bir oyuncak bulmuş bir çocuk edasıyla seyirterek lavta kutumu getirdi. Ben onu ellerinden alırken gözleri kocaman ve... ıslak mıydı?

Gözlerine baktım ve ani bir idrakla hayatın onun için nasıl olduğunu anladım. Bin yaşındaydı ve çoğu zaman yalnızdı. Arkadaşlık istiyorsa birilerini baştan çıkarması ve tuzağa düşürmesi gerekiyordu. Peki ya ne kadarlığına? Bir akşamüstü için mi? Bir saat mi? Sıradan bir adam iradesini kaybetmeden ve şuursuz bir köpeğe dönmeden önce ne kadar dayanabilirdi? Uzun süre değil.

Ayrıca Felurian ormanda kimlerle karşılaşır? Çiftçilerle ve avcılarla mı? Tutkularına köle olan bu adamlar ona ne gibi bir eğlence sunabilirdi? Bir anlığına Felurian'a acıdım. Yalnızlık nasıldır bilirim.

Lavtayı kutusundan çıkardım ve akort etmeye başladım. Deneme amaçlı bir nota tıngırdatıp tekrar akort ettim. Dünyanın en güzel kadınına ne çalmalıydım?

Aslında karar vermem pek zor olmadı. Babam bana bir seyirci kitlesinin nasıl değerlendirileceğini öğretmişti. ‘Flin Kız Kardeşler’ şarkısına başladım. Bunu daha önce hiç duymamışsanız şaşırmam. Tereyağının fiyatı üzerinde tartışırken dedikodu yapan iki kız kardeş hakkındaki şen şakrak bir şarkıdır.

Çoğu insan efsanevi maceraların ve aşkların hikâyesini dinlemek ister. Peki ya efsanelerden fırlamış birine ne çalarsınız? Fanilerin bir çağı boyunca romantizmin odağı olmuş bir kadına hangi şarkıları söylersiniz? Tabii ki sıradan insanların şarkılarını. En azından öyle umuyordum.

Şarkının sonunda ellerini neşeyle çırttı. “daha! daha?” Ümitle gülümsedi ve başını yana yatırarak bunu bir soru haline getirdi. Kocaman açılmış gözleri heves ve sevgi doluydu.

Ona, ‘Larm ve Bira Fıçısı’ nı çaldım. Ona, ‘Demircinin Kızları’ nı çaldım. On yaşındayken yazdığım ama hiç isim koymadığım, inek kovalayan bir rahiple ilgili saçma sapan bir şarkıyı çaldım ona.

Felurian gülüp alkışladı. Ağzını hayretle, gözlerini utançla kapadı. Şarkılarımı dinlerken bana ilk defa bir şenliğe katılan genç bir köylü kadını anımsatıyordu. Yüreği sevinçle çarpan, yüzü masum bir zevkle parıldayan, faltaşı gibi açılmış gözlerle etrafına bakınan ve gördüğü her şeye hayran kalan bir kadını.

Ve tabii ki güzeller güzeli bir kadını. Bunu daha fazla düşünmemek için perde basmaya yoğunlaştım.

Her şarkının sonunda, bir sonrakinde karar kılmamı zorlaştıran bir öpücük veriyordu. Bu mükâfatından rahatsız olduğum söylenemezdi. Öpücükleri paraya tercih ettiğimi anlamam kısa sürmüştü.

Ona ‘Tenekeci Tanner’ ı çaldım. Bakın size söylüyorum; yumuşak, nağmeli sesiyle en sevdiğim taverna şarkısına eşlik eden Felurian’ ın görüntüsü aklımdan asla, asla çıkmayacak. Öleceğim güne kadar.

Tüm bunlar olurken, üzerimdeki cazibesinin azar azar gevşediğini hissetmekteydim. Bu da bana rahat bir nefes alacak yer açıyordu. Gevşeyerek Taşın Kalbi’nden biraz çıkmaya cesaret edebildim. Duygusuz bir soğukkanlılık kimi zaman faydalı bir ruh hali olabilir, fakat ilgi çekici bir gösteri sunmaya uygun değildir.

Saatlerce lavta çaldım ve bu zamanın sonunda kendimi yine eskisi gibi hissetmeye başladım. Demek istiyorum ki, dünyanın en güzel kadınına bakarken vereceğinizden daha fazla tepki vermeksizin Felurian’a bakabiliyordum.

Onu yastıkların arasında çırılçıplak otururken, aramızdaki boşlukta alacakaranlık rengi kelebekler uçuşurken hatırlayabiliyorum. Öyle bir sahne karşısında tahrik olmamam mümkün değildi. Fakat zihnim yine bana ait gibiydi ve buna minnettardım.

Ben lavtayı kutusuna geri koyarken hüsrânını gösteren bir ses çıkardı. “yorgun musun?” diye sordu, belli belirsiz bir tebessüm ederek. “bilseydim seni yormazdım sevgili şairim.”

Ondan en iyi tebessümümle af diledim. “Üzgünüm, ama vakit geç oluyor.” Aslında kendime geldiğimden beri gökyüzü hep aynı morumsu alacakaranlık rengindeydi, fakat sözlerimi sürdürdüm. “Yetişmem gereken bir yer...”

Kafamın arkasına bir darbe yemişim gibi zihnim çabucak uyuştı. İçim ateşli ve doyurulamaz bir şehvetle doldu. Felurian’a sahip olmak, vücudunu benimkine yapıştırmak, ağzının o vahşi tadını almak için yanıp tutuştum.

Sadece gizemcilik eğitimim sayesinde kendi bilincime tutunabildim, o da ancak parmak uçlarımla.

Karşımdaki yastıklarda bağdaş kurmuş oturan Felurian’ın yüzü öfkeli ve korkunçtu. Gözleri uzak yıldızlar kadar soğuk ve sertti. Omzunda ağır ağır kanat çırpıp bir kelebeği kasıtlı bir serinkanlılıkla süpürdü. Bu basit hareketinde öyle bir hiddet gizliydi ki midem büzüştü ve bir gerçeğin farkına vardım: Hiç kimse Felurian’ı bırakıp gidemezdi. Asla. Bedenleri ve zihinleri onu sevmenin ağırlığı altında ezilene dek erkeklere sahip olurdu. Bıkana dek onları yanında tutardı ve kurbanlarını salıverdiği zaman bu ayrılık erkekleri delirtirdi.

Güçsüzdüm. Felurian için geçici bir hevestim. Bir oyuncaktım ve yeni olduğum için şimdilik en sevdiğiydim. Benden sıkılması uzun sürebilirdi, fakat o vakit elbet bir gün gelecekti. Ve beni nihayet serbest bıraktığında zihnim ona duyduğum arzuyla paramparça olacaktı.

Doksan Yedinci Bölüm

Kan ve Buruk Bir Esef

İpeklerin üzerinde kontrolümü kaybederek otururken vücudumu soğuk bir ter bastı. Dişlerimi sıktım ve içimde küçük bir öfkenin parladığını hissettim. Hayatım boyunca daima güvenebileceğim, sadece ve sadece benim diyebileceğim tek şey zihnim olmuştu.

Doğal arzularımın yerini kendi şehvetinden ötesini düşünemeyen hayvansı bir şey alırken azmimin eridiğini sezebiliyordum.

İçimdeki hâlâ Kvothe olan parça öfkeden kuduruyordu, fakat vücudum Felurian'ın varlığına tepki vermekteydi. Korkunç bir hayretle kendimi yastıkların üzerinde ona doğru sürünürken buldum. Bir kolum narin beline dolandı ve onu korkunç bir açlıkla öpmek için üzerine eğildim.

Zihnimin içinde uluyordum. Dövülmüş ve kırbaçlanmış, aç kalmış ve bıçaklanmışım. Fakat bedenime ve etrafımdaki dünyaya her ne olursa olsun zihnim yalnız bana aitti. Kendimi ay ışığından ve arzudan yapılmış elle tutulmaz bir kafesin parmaklıklarına attım.

Ve her nasılsa kendimi Felurian'dan uzak tutabildim. Nefesim kaçmak istercesine gırtlığımdan yırtıldı.

Felurian başını bana doğru kaldırarak arkasındaki yastıklara dayandı. Dudakları solgun ve mükemmeldi. Gözleri kısık ve açtı.

Kendimi suratından başka bir yere bakmaya zorladım, fakat bakabileceğim hiçbir güvenli yer yoktu. Düzgün ve narin boğazı hızlı bir nabızla titriyordu. Bir memesi yuvarlak ve dolgun dururken diğeri gövdesinin eğimine uyarak bir tarafa doğru hafifçe sarkmıştı. Aldığı soluklarla birlikte ikisi de kalkıp iniyor, yavaşça hareket ediyor, cildine mumların yarattığı gölgeler vuruyordu. Ayırık dudaklarının soluk pembesi arasından dişlerinin kusursuz beyazlığını seçebiliyordum.

Gözlerimi kapadım, ama böylesi nedense daha beter oldu. Vücut ısısı bir ateşin karşısında durmaya benziyordu. El attığım belinin derisi yumuşacıktı. Altımda kıpırdarken memesi hafifçe göğsüme sürtündü. Nefesini yanağımda hissettim. Titredim ve terlemeye başladım.

Gözlerimi tekrar açtım ve onu bana bakarken buldum. Yüz ifadesi neden reddedildiğini anlayamıyormuş gibi masum, hatta neredeyse kırgındı. İçimdeki minik öfke ateşini yelledim. Hiç kimse bana bunu yapamazdı. Hiç kimse. Kendimi ondan uzak tuttum. Canı sıkılmış, öfkelenmiş veya bir şey üzerine yoğunlaşmış gibi alnında ufacık bir kırışıklık belirdi.

Felurian yüzüme dokunmak için uzandı. İçime yazılmış bir şeyi okumaya çalışırcasına bakışları yoğundu. Dokunuşunu hatırlayarak geri çekilmeye çalıştım, ama bedenim titremekten fazlasını yapamadı. Tenimden akan ter damlaları, ipek yastıklara ve altımdaki dümdüz karnına yağdı.

Yanağımyı yavaşça elledi. Ben de onu öpmek için yavaşça eğildim ve zihnimde bir şey kırıldı.

Ömrümün son dört senesinin kopup gittiğini hissettim. Ansızın Tarbean'ın arka sokaklarındaydım. Benden daha iri cüsseli, saçları yağlı, domuz gözlü üç oğlan beni uyumakta olduğum kasanın içinden sürükleyerek çıkarmıştı. İkisi kollarımı yere mıhlıyarak beni sabit tutuyordu. Buz gibi bir su birikintisinin içinde yatıyordum. Vakit sabahın erken saatleriydi ve yıldızlar kaybolmuştu.

İçlerinden biri eliyle ağzımı kapamıştı. Kapamasa da olurdu. Aylardır şehirdeydim ve bağırarak yardım istemeye kalkışacak kadar aptal değildim. En iyi ihtimalle kimse gelmezdi. En kötü ihtimalle de birileri gelirdi ve karşımdakilerin sayısı artardı.

İkisi beni sıkıca tutarken üçüncüsü üzerimdeki giysileri kesip çıkardı. O sırada beni de kesti. Bana neler yapacaklarını söylediler. Suratıma vuran solukları korkunç bir sıcaklığa sahipti. Güldüler.

Orada, Tarbean'da yarı çıplak ve çaresiz yatarken, içimde bir şeyin kabardığını hissettim. Ağzımın üzerindeki iki parmağı ısırarak kopardım. Bir çığlık ve içlerinden biri geri geri sendelerken küfürler duydum. Hâlâ üzerime bastırana yüklendim de yüklendim. Kendi kolumun kırıldığını işittim ve oğlanın beni tutan eli gevşedi. Ulumaya başladım.

Onu üzerimden attım. Lime lime olmuş giysilerimle ayağa kalkarken hâlâ haykırıyordum. Birini yere devirdim. Savrulan elim gevşek bir parke taşı buldu ve onunla yerdeki oğlanın bir bacağınyı kırdım. Çıkan sesi hâlâ

hatırlıyorum. Kolları kırılana kadar taşı indirip kaldırmayı sürdürdüm, sonra da kafasını kırdım.

Başımı kaldırdığımda beni kesen oğlanın kaçıp gitmiş olduğunu gördüm. Üçüncüsü bir duvara sinmişti ve kanlı elini göğsüne bastırıyordu. Gözleri bembeyaz ve fıldır fıldır. Sonra yaklaşan ayak sesleri duydum ve taşı atıp koştum, koştum, koştum...

Yıllar sonra, ansızın, yine o vahşi oğlandım. Başımı geriye savurup zihnimde hırıldadım. Derinliklerimde bir şey hissettim. O şeye doğru uzandım.

İçime gergin bir durgunluk, gök gürültüsünden önce gelen türden bir sükûnet çöktü. Etrafımdaki havanın kristalleşmeye başladığını hissettim.

Buz gibiydim. Zihnimin parçalarını kayıtsızca bir araya toplayıp birleştirdim. Ben Edema Ruh doğumlu kumpanyacı Kvothe'ydim. Ben Elodin'in Re'lar yaptığı öğrenci Kvothe'ydim. Ben müzisyen Kvothe'ydim. Ben Kvothe'ydim.

Felurian'ın karşısında dimdik doğruldum.

Adeta hayatımda ilk kez kendimi bütünüyle uyanık hissediyordum. Dünyaya yeni gözlerle bakıyormuşum gibi her şey berrak ve keskindi. Sanki gözlerimle hiç uğraşmıyor, dünyaya doğrudan zihnimle bakıyordum.

Bir parçam hayal meyal, *uyuyan zihin*, diye fark etti. *Artık uyumuyor*, diye düşünüp gülümsedim.

Felurian'a baktım ve o anda onu ayak uçlarına kadar anladım. O bir feydi. Doğruya ve yanlışa kafa yormuyordu. Tıpkı bir çocuk gibi, arzularından başka şey düşünmeyen bir yaratıktı. Bir çocuk yaptıklarının sonuçlarını umursamaz. Aniden bastıran bir fırtına da. Felurian ikisine de benziyordu, ama ikisi de değildi. Kadim ve masum, kudretli ve mağrurdu.

Elodin dünyaya böyle mi bakıyordu? Bahsettiği sihir bu muydu? Sırlar veya hileler değil, Ulu Taborlin sihri. Daima orada, ama şimdiye kadar görüş alanımın dışında.

Öyle güzeldi ki.

Felurian'ın gözlerine baktım ve dünya yavaşlayıp miskinleşti. Sanki suya batırılmışım da nefesim vücudumu terk etmişti. O kısacık an boyunca yıldırım çarpmış gibi afallayıp uyuştum.

Derken o an geçti ve dünya yeniden hareket etmeye başladı. Fakat artık Felurian'ın alacakaranlık gözlerine bakarken onu ayak uçlarının da ötesinde anlıyor, artık onu iliklerine kadar tanıyordum. Belirgin bir el yazısıyla

kaleme alınmış dört müzik dizesi gibiydi gözleri. Zihnim birden onun şarkısıyla doldu. Derin bir nefes aldım ve şarkıyı dört sert notayla söyledim.

Felurian dimdik oturdu. Elini gözlerinin önünden geçirip kırık cam kadar keskin bir sözcük telaffuz etti. Kafamdaki acı gök gürültüsü gibiydi. Gözlerim karardı. Ağızıma kan ve buruk bir esef tadı geldi.

Dünya netliğini çabucak geri kazandı ve düşmeden önce kendimi toparladım.

Felurian kaşlarını çattı. Doğrulup kalktı. Kararlı bir yüz ifadesiyle bana bir adım yaklaştı.

Ayakta dururken uzun boylu veya korkunç değildi. Başı eneme ancak geliyordu. Bir gölge perdesini andıran koyu renk saçları, kalçasının kıvrımına varana dek bıçak gibi dümdüz iniyordu. Narin, solgun ve mükemmeldi. Ağızı plmek için yaratılmıştı. Hiç o kadar hoş bir yüz grmemiştım. Artık kaş atmadığı gibi glmsemiyordu da. Dudakları yumuşak ve hafifçe aralıktı.

Bir adım daha attı. Bacağının basit kıpırtısı bir dansı andırıyordu. Kalçasının abartısızca kayması bir ateş kadar göz alıcıydı. Çıplak ayağının kavisi o genç yaşımda hiç görmediğim kadar seksiydi.

Bir adım daha. Tebessümü haşin ve dolgundu. Ay kadar güzeldi. Gücünü bir kaftan gibi üzerinde taşıyordu. O g etrafındaki havayı bile sarsıyor, büyük ve görünmez bir çift kanat gibi arkasına açılıyordu.

Dokunabileceğim kadar yaklaştığı zaman gücünün havadaki uğultusunu duydum. Tutku, fırtınalı bir deniz misali etrafımda kabardı. Felurian elini kaldırdı. Göğsüme dokundu. Titredim.

Gözlerime baktı ve orada yazılı olan alacakaranlıkta şarkının dört dizesini yine açıkça gördüm.

Onları söyledim. Göğe yükselen kuşlar misali içimden fırladılar.

Zihnim berraklığını hemen geri kazandı. Bir nefes alıp gözlerimi onunkilere diktım. Şarkıyı yinelerken bu sefer iim hiddet doluydu. Şarkının dört sert notasını bağırdım. Onları sımsıkı, bembeyaz ve demir kadar sert söyledim. Ve onların sesi karışısında Felurian'ın gücünün titreyip parçalandığını, geriye sızıdan ve öfkeden başıka bir şey kalmadığını hissettim.

Felurian şaşkın bir çığlık attı ve öylesine ani oturdu ki düşmüş gibi oldu. Dizlerini göğsüne çekerek kapandı ve beni geniş, korku dolu gözlerle izledi.

Etrafıma bakınınca rüzgârı gördüm. Dumanı veya sisi görür gibi değil; daima değişen rüzgârın ta kendisini. Unutulmuş bir dostun suratı kadar

tanıdıktı. Değişen şekline hayran kalarak güldüm ve kollarımı açtım.

Ellerimi bitıştirdim ve aralarındaki boşluğa nefesimle üfleyip bir isim telaffuz ettim. Ellerimi oynatarak nefesimi tül gibi incecik dokudum. Nefesim şişip genişledi, Felurian'ı sarmaladı, sonra da değişen adıyla onu sıkıca içine alan gümüşü bir alev halinde patladı.

Felurian'ı havada tuttum. Beni korku ve hayret ifadeleriyle izliyor, koyu renkli saçları ilkinin içindeki ikinci bir alev gibi dans ediyordu.

Onu öldürebileceğimi biliyordum. Böyle bir şey bir kâğıdı rüzgâra atmak kadar kolay olurdu. Ama bu düşünce midemi bulandırdı ve hayalimde bir kelebeğin kanatlarını koparmak canlandı. Felurian'ı öldürmek yabancı ve harikulade bir şeyi yok etmek demektir. Onsuz bir dünya şimdikinden daha yoksul bir dünyaydı. Öyle bir dünyayı şimdikinden daha az severdim. Onu öldürmenin Illien'in lavtasını kırmaktan ne farkı vardı? Bir yaşamı sona erdirmenin yanı sıra bir kütüphaneyi yakmış gibi olurdu.

Öte yandan hayatım ve aklım tehlikedeydi. Dünyanın Kvothe'yle de daha ilginç bir yer olduğu kanaatindeydim.

Yine de Felurian'ı öldüremezdim. Böyle değil. Yeni keşfettiğim sihrimi bir kasap bıçağı gibi kullanarak asla.

Tekrar konuştum ve rüzgâr onu yastıklara geri indirdi. Elimle bir kopartma hareketi yaptım ve önceden nefesim olan gümüşü alev, aksak bir şarkının üç notası haline gelerek ağaçların arasında çınlamaya gitti.

Oturdum. Felurian arkasına yaslandı. Uzun dakikalar boyunca birbirimize baktık. Gözleri önce korku ve ihtiyatla, sonra da merakla parıladı. O gözlerde yastıkların arasında çıplak oturan kendi yansımamı gördüm. Kudretim bembeyaz bir yıldız gibi alnımda parılıyordu.

Derken bir uzaklaşma hissettim. Bir unutmama. Rüzgârın adının artık ağzımı doldurmadığını fark ettim ve etrafıma bakınca boşluktan başka bir şey göremedim. Sakin görüntümü korumaya çalıştım, fakat bu şeyler benden kopup giderken kendimi telleri kesilmiş bir lavta gibi hissediyordum. Yüreğim ebeveynlerimin ölümünden beri kapılmadığım bir kayıp hissiyle sıkıştı.

Felurian'ın etrafında hafif bir parıltı seçtim. Gücünün bir kısmı geri dönüyordu. Bunu görmezden gelerek, öğrendiklerimin bir parçasını elimde tutabilmek için çılgınca uğraştım. Fakat çabalarım bir avuç kumu tutmaya çalışmak gibiydi. Rüyanızda uçtuğunuzu görmüşseniz ve uyandığınızda

böyle bir şeyi yapmanın yolunu unuttuğunuz için hayal kırıklığına uğramışsınız, ne demek istediğimi biraz anlayabilirsiniz.

Sihrim parça parça solup gitti, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana dek. İçimde büyük bir boşluk vardı ve ailemin beni asla sevmediğini keşfetmişim gibi azap çekiyordum. Yutkunarak boğazımdaki yumruyu dağıtmaya çalıştım.

Felurian beni merakla süzdü. Hâlâ gözlerinden yansıdığımı görebiliyordum, fakat alnımdaki yıldız artık toplu iğne başı büyüklüğündeki bir noktadan ibaretti. Sonra uyuyan zihnimin mükemmel görüşü bile kaybolmaya başladı. Etrafımdaki dünyaya çaresizce bakındım. Nasıl göründüğünü gözlerimi bile kırpmadan ezberlemeye çalıştım.

Sonra o da gitti. Kederden olduğu kadar gözyaşlarımı saklamak için de başımı eğdim.

Doksan Sekizinci Bölüm

Felurian Türküsü

Başımı kaldıracak kadar kendimi toparlamam için uzunca bir süre geçmesi gerekti. Bizden ne istendiğini, hangi rolleri oynamamızın beklendiğini bilemeyen genç sevgililermişiz gibi havada bir tereddüt vardı.

Lavtamı alıp göğsüme bastırdım. Hareketim yaralı bir eli kavramak gibi içgüdüsel oldu. Alışkanlıkla bir akor çaldım, sonra da bunu bir minöre çevirerek adeta lavtaya *üzgün* dedirttim.

Hiç düşünmeden veya başımı kaldırmadan, ebeveynlerim öldükten sonraki aylarda yazdığım bir şarkıyı çalmaya başladım. ‘Suyun Yanında Oturup Hatırlamak’ tı şarkının adı. Parmaklarını akşam havasına keder tıngırdattı. Ne yaptığımı fark etmem için birkaç dakika geçmesi gerekti ve durmam da bir o kadar sürdü. Şarkım sona ermemişti. Zaten bir sonu olup olmadığını da bilmiyordum.

Kendimi daha iyi hissediyordum. İyi değildim, ama *daha* iyiydim. İçimdeki boşluk azalmıştı. Müziğimin daima yardımı dokunurdu. Müziğim olduğu müddetçe hiçbir yük taşıyamayacağım kadar ağır değildi.

Başımı kaldırıncaya Felurian’ın yüzünde yaşlar gördüm. Kendi yaşlarımdan daha az utanmamı sağladı bu.

Ayrıca kendimi onu isterken buldum. Göğsümdeki sızı kapıldığım duyguyu dizginliyordu, fakat bu arzu dokunuşu dikkatimi daha acil bir meseleye çekti: Hayatta kalmak. Kaçmak.

Felurian bir karara varmış gibi gözüktü ve yastıkların üzerinde bana doğru emeklemeye başladı. Birkaç adım ötemde ihtiyatla durup bana baktı.

“narin şairimin bir adı var mı?” Sesi öyle nazikti ki beni şaşırttı.

Konuşmak için ağzımı açtım, ama sonra durdum. Kendi adıyla yakalanan ayı ve çocukken duyduğum bin farklı peri masalını düşündüm.

Elodin haklıysa, isimler dünyanın kemikleri idi. Tereddüdüm yarım saniye sürdü. Sonra Felurian’la ismimden çok daha fazlasını paylaşmış olduğuma karar verdim.

“Kvothe.” Adımın sesi beni topraklar, gene kendi içime koyar gibi oldu.

“kvothe.” İsmimi usulca dile getirirken bana şakıyan bir kuşu anımsattı. “benim için yine güzel şarkılar söyler misin?” Yanmaktan korkarcasına yavaşça uzandı ve elini hafifçe koluma koydu. “lütfen, şarkıların bir okşayış gibi kvothem.”

İsmimi bir şarkının başlangıcı gibi telaffuz etmişti. Çok hoştu bu. Ne var ki beni o şekilde sahiplenmesinden pek de memnun değildim.

Gülümseyerek başımı salladım. Bunu yapmamın asıl sebebi daha iyi bir fikrimin olmamasıydı. Lavtayı akort etmek için birkaç nota çaldım, sonra durup düşündüm.

Orandaki Fey’e, yani onca şey dururken tam da Felurian’ı anlatan bir şarkıya başladım. Pek güzel değildi. Aşağı yukarı üç akordan ve iki düzine sözcükten ibaretti. Fakat istediğim etkiyi yarattı.

Felurian adını duyunca sevindi. Üzerinde sahte bir tevazudan eser yoktu. En güzel, en marifetli kadın olduğunu biliyordu. İnsanların kendisi hakkında hikâyeler anlattıklarının ve şöhretinin farkındaydı. Hiçbir erkek ona karşı koyamaz, hiçbir erkek ona dayanamazdı. Şarkının sonlarına geldiğim esnada duyduğu gurur sebebiyle daha dik durmaktaydı.

Şarkıyı bitirdim. “Bir tane daha dinlemek ister misin?” diye sordum.

Başını salladı ve hevesle sırtıttı. Yastıklarda bir kraliçenin asaletiyle dimdik oturuyordu.

İlkin benzeyen ikinci bir şarkıya geçtim. Adı ‘Fey Hanım’ veya ona benzer bir şeydi. Kimin yazdığını bilmiyorum, ama her kimse dizelere fazladan heceler sıkıştırmak gibi berbat bir huyu vardı. Şarkı beni bir tavernadan attıracak kadar kötü değilse de ona yakındı.

Çalarken Felurian’ı dikkatle izledim. Gururunun okşandığı belliydi, fakat içinde bir hoşnutsuzluğun büyümeye başladığını anlayabiliyordum. Sanki sinirleniyor ama sebebini bir türlü çıkartamıyordu. Mükemmel.

Son olarak Kraliçe Serule için yazılmış bir şarkıyı çaldım. Onu duymadığınızı garanti ederim, fakat türünü bildiğinizden de eminim. Himaye arayan yağcı bir ozanın yazdığı bu şarkıyı babam bana bir şarkı yazarken kaçınılması gereken belli başlı şeyleri örneklemek için öğretmişti. Vasatlığın akla hayale sığmaz bir örneği idi. Yazarın gerçekten beceriksiz

olduğunu, Serule’yi hiç tanımadığını veya onu hiç çekici bulmadığını bir çırpıda anlayabilirdiniz.

Şarkıyı söylerken Serule isminin yerine Felurian’ı koydum. Ayrıca bazı güzel ifadeleri daha az şairane olanlarla değiştirdim. İşim bittiğinde şarkı sahiden de berbattı ve Felurian’ın yüzünde saklamadığı bir hüsrana vardı.

Bir şeyi enine boyuna düşünürcesine uzun süre kıpırdamadan oturdum. Nihayet konuştuğum zaman sesim alçak ve tereddütlüydü. “Leydi, sizin için bir şarkı yazabilir miyim?” Ona utangaç bir tebessüm ettim.

Felurian’ın gülümsemesi bulutların arasından gözüken ay gibiydi. Ellerini çırpıp kedi yavrularına mahsus bir neşeyle kendini üzerime attı ve beni öpücüklere boğdu. Bu tecrübenin zevkini tam anlamıyla çıkarmamı engelleyen tek şey lavtaman kırılacağından korkmamdı.

Felurian geri çekilip hiç hareket etmeden oturdu. Birkaç akor kombinasyonu denedim, sonra ellerimi tellerden çekerek ona baktım. “Buna ‘Felurian Türküsü’ diyeceğim.” Yanakları biraz kızardı ve bana göz süzerek baktı. Yüz ifadesi mahcup ama hevesliydi.

Bütün arsızca övünmeler bir yana, kafama koydum mu çok güzel bir şarkı yazabilirim. Üstelik Maer’in emrinde çalıştığım zamanlarda becerim daha da artmıştı. En iyi değilsem de en iyilerden biriyimdir. Yeterli zamana, uygun bir konuya ve doğru düzgün bir motivasyona sahip olduğum sürece neredeyse Illien’inkiler kadar güzel bir şarkı yazabilirim desem yalan olmaz. Neredeyse.

Gözlerimi kapayıp lavtamdan hoş nağmeler çıkardım. Parmaklarımı tellerde uçurarak dallardaki rüzgârın, hışırdayan yaprakların müziğini yakaladım.

Sonra zihnimin gerisine, bunca zamandır Felurian’a bir şarkı bestelemekte olan deli ve geveze parçama baktım. Tellere daha hafif dokundum ve şarkıma başladım.

*Parıldar ayın gümüşüyle, gece mavisidir gözleri
Kapakları kelebekler gibi renkli mi renkli.
Savrulan kapkara bir tırpandır saçları
Ağaçların arasında söyler rüzgâr şarkısını
Felurian! Ey güzeller güzeli,
Şükürler olsun kayranına.
Nefesin hafiftir havadaki.
Gölge düşmüş saçlarına.*

Ben şarkımı söylerken Felurian kılını bile kıpırdatmadı. Nakaratın sonuna doğru nefes alıp almadığı bile anlaşılmıyordu. Önceki çekişmemizden korkup kaçan kelebeklerden birkaçı dans ederek yanımıza geri geldi. Biri Felurian'ın eline kondu ve hanımının niye bu kadar hareketsiz durduğunu merak edencesine kanatlarını hafifçe oynattı. Gözlerimi tekrar lavtama çevirdim ve ağaçların yapraklarını yalayan yağmur damlaları gibi notalar seçtim.

*Onunla dans eder mumlardan vuran gölgeler
Gözlerimi, yüzümü, bedenimi sımsıkı hapseder.
Tebessümü on kat daha güçlü bir kapan
Bütün o efsanevi peri şarkılarından.
Ey Felurian, güzeller güzeli!
Öpücüğün tatlıdır bal gibi.
Acırım bütün o diğer erkeklere
Sen tanımadığın için eksik yüreklerine.*

Felurian'ı göz ucuyla süzdüm. Şarkıyı tüm vücuduyla dinler gibi oturuyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bir elini ağzına götürerek orada bulunan kelebeği rahatsız etti ve diğerini göğsüne bastırarak yavaş bir soluk aldı. İstedğim tam olarak buydu, ama yine de pişmanlığa kapılmadan edemedim.

Lavtama eğilerek parmaklarımı tellerde dans ettirdim. Nehir taşlarının üzerinden akan su gibi, kulağıma üfleyen yumuşak bir nefes gibi akorlar ördüm. Sonra kendimi hazırlayıp şarkıya devam ettim.

*En mavi siyahtır gözleri
Bulutlarla kaplı gece göğü gibi.
Aşktaki marifetleri-*

Parmaklarım tellerde bocaladı ve bir şeylerden emin değilmişim gibi bir an duraksadım. Felurian'ın daldığı hülyadan kısmen çıktığını görüp devam ettim.

*Aşktaki marifetleri idare eder
Onu hoş bulurlar kollarındaki erkekler*

*Felurian! Ey dilberler dilberi,
Dokunuşun gümüşten daha değerli.
Bana bir-*

“ne?” Şarkımın kesilmesini beklesem de sesindeki soğukluk notalarını karmakarışık etti ve pek çok kelebeği ürkütüp kaçırdı. Bir nefes aldım, en masumane ifademi takındım ve başımı kaldırdı.

Yüzünde bir hiddet ve hayret fırtınası kopuyordu. “hoş mu?” Ses tonu karşısında suratımdaki kanın çekildiğini hissettim. Sesi hâlâ uzaktaki bir flüt kadar sakın ve nazikti, fakat bunun hiçbir anlamı yoktu. Gökte çakan bir şimşek kulaklarınızı sızlatmasa da gümbürtüsünü göğsünüzde hissedersiniz. Sesindeki sükûnet tıpkı uzak göklerdeki bir şimşek gibi içimi titretti. “*hoş mu?*”

“Ama sahiden de hoştu,” dedim onu yatıştırmak için. Masum tavırlarım kısmen yapmacıktı.

Konuşmak istercesine ağzını açtı, ardından kapadı. Gözleri katıksız bir hışımla parıldıyordu.

“Üzgünüm,” dedim. “Böyle bir işe kalkışmamam gerektiğini bilmeliydim.” Ses perdemi moral bozukluğu ile dayak yemiş bir çocuk üslubu arasında tutmuştum. Ellerimi lavta tellerinden çektim.

Felurian’ın içindeki ateşin bir kısmı söndü, fakat sesi tekrar çıktığında gergin ve tehlikeliydi. “marifetlerim *idare eder mi?*” Son sözcükleri az kalsın telaffuz edemeyecekti. Ağzı ince, haşın bir çizgi halini aldı.

Gök gürültüsünü andıran bir sesle patladım. “Nereden bilecektim? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ki!”

Sesindeki taşkınlık karşısında irkildi ve öfkesi azaldı. “ne demek istiyorsun?” diye sordu şaşkın şaşkın.

“Bu!” Her şeyi açıklıyormuş gibi kendimi, onu, yastıkları ve etrafımızdaki çardağı sıkıntılı bir edayla işaret ettim.

Ne demek istediğimi anlayınca öfkesi tamamen geçti. “sen...”

“Hayır.” Yüzüm kıpkırmızı kesildi ve başımı eğdim. “Daha önce başka bir kadınla beraber olmadım.” Sonra doğruldum ve benimle alay etmesi için ona meydan okurcasına gözünün içine baktım.

Felurian bir müddet sessiz kaldı, derken ağzı muzip bir tebessümle kıvrıldı. “bana bir peri masalı anlatıyorsun kvothem.”

Yüzümün asıldığını hissettim. Bana yalancı denmesini dert etmem. Çünkü öyleyim. Harikulade bir yalancıyım. Ama doğruyu söylediğim

zaman yalancı damgası yemekten nefret ederim.

Sebebi ne olursa olsun yüz ifadem onu ikna etmiş gibi görünüyordu. “ama nazik bir yaz fırtınası gibiydin.” Eliyle bir çırpma hareketi yaptı. “sahneye yeni çıkmış bir dansçıydın.” Gözlerinde hınzır bir ışıltı vardı.

Bu yorumu ileriki bir zamanda egomu pohpohlamak için rafa kaldırdım. Ona hafiften gücenik bir karşılık verdim. “Eh, hödük de değilim ya. Pek çok kitap okudum ve-”

Felurian bir derenin şırıltısı gibi kıkırdadı. “demek kitaplardan öğrendin.” Sözlerimi ciddiye alıp almamakta kararsız kalmış gibi süzdü beni. Güldü, durdu, sonra tekrar güldü. Alınayım mı bilemedim.

“Sen de hiç fena değildin,” diye atıldım, masadaki salataya en son iltifat eden yemek davetlisi gibi konuştuğumu bilerek. “Hatta bir kitapta-”

“kitaplar mı? kitaplar ha! demek beni kitaplarla kıyaslıyorsun!” Öfkesi tüm şiddetiyle çarptı. Nefes almak için bile duraksamadan yüksek ve şen bir sesle güldü Felurian. Kahkahası bir tilkinin çığlığı kadar vahşi, sabah kuşlarının şakımaları kadar berrak ve keskindi. İnsan sesi değildi.

Yine o masumane tavrımı takındım. “Hep böyle değil midir?” Yüzümü sakın tutmama rağmen kendimi yeni bir parlamaya içten içe hazırladım.

Fakat o kıpırdamadan oturdu. “Ben Felurian’ım.”

Sadece ismini söylemiyordu. Bu bir bildiriydi. Göklerde gururla dalgalanan bir bayraktı.

Bir anlığına gözlerine baktım, sonra derin bir nefes alıp bakışlarımı lavtama çevirdim. “Şarkı için özür dilerim. Seni gücendirmek istemedim.”

“şarkın batan güneşten bile daha güzeldi,” diye itiraz ederken gözyaşlarına boğulacak gibiydi. “ama... hoş?” Sözcüğün ona buruk geldiği belliydi.

Lavtamı kutusuna geri koydum. “Üzgünüm. Kıyaslama yapamadan şarkıyı düzeltemem...” İç geçirdim. “Yazık. Çok da güzel bir şarkıydı. Bin sene dillerden düşmeyecekti.” Sesim pişmanlıkla doluydu.

Aklına bir fikir gelmişçesine yüzü ışıldadı, sonra gözleri daracık yarıklar halinde kısıldı. Kafatasımın içine yazılmış bir şeyi okumak ister gibi bana baktı.

Biliyordu. Bitmemiş şarkıyı fidye olarak tuttuğumun farkındaydı. Dile getirmediğim mesaj ortadaydı: Gitmezsem şarkıyı asla bitiremem. Gitmezsem senin için yazdığım güzel sözleri kimse duyamaz. Gitmezsem ve fani kadınların sundukları meyveleri tatmazsam senin ne kadar marifetli olduğunu asla anlayamam.

Orada, yastıkların arasında, daimi alacakaranlığın altında Felurian’la bakıştık. O bir kelebeği tuttu, benim elim lavtaman düzgün tahtasında durdu. Kanlı bir savaş meydanının ortasında birbirini süzen zırhlar içindeki iki şövalye bile bakışlarımızdaki yoğunluğu yakalayamazdı.

Felurian yavaş yavaş konuşarak tepkimi ölçtü. “gidersen şarkını bitirir misin?” Şaşırmış görünmeye çalıştım, fakat bana kanmıyordu. Kafa salladım. “ileride geri gelip onu bana da söyler misin?”

Bu seferki şaşkınlığım hakikiydi. Ona böyle bir vaatte bulunmayı hiç düşünmemiştim. Bir dahaki sefere yanından ayrılamayacağımı biliyordum. Tereddüt ettim, ama sadece bir anlığına. yarım somun ekmek hiç yoktan iyidir. Kafa salladım.

“söz mü?” Yine başımı salladım. “öpücüklerle söz mü?” Gözlerini kapayıp başını geriye eğince güneşe çevrili bir çiçeğe benzedi.

Hayat böyle teklifleri reddetmek için çok kısadır. Ona yaklaştım, çıplak bedenini benimkine doğru çektim ve kısıtlı tecrübelerimin elverdiği ölçüde öptüm onu. Öpüşüm yeterli gibi gözüktü.

Ben geri çekilirken başını kaldırıp iç geçirdi. “öpücüklerin dudaklarıma konan kar taneleri gibi.” Yastıklara uzanarak başını koluna yasladı. Boştaki eli yanağımı okşadı.

O anda güzel olduğunu söylemek asla telafi edemeyeceğim bir hafife almadır. Son birkaç dakikadır bende şehvet uyandırmaya çalışmadığını fark ettim; en azından doğaüstü yollardan.

Dudaklarını avcuma sürttü ve elimi bıraktı. Sonra kıpırdamadan yatarak beni izledi.

Gururum okşanmıştı. Bugün bile o kadar kibarca ifade edilmiş bir soruya verebileceğim tek bir cevap vardır. Onu öpmek için eğildim. Felurian da gülerek beni kollarına aldı.

Doksan Dokuzuncu Bölüm

Başka Türlü Bir Sihir

Hayatımın bu noktasına kadar mütevazı bir şöhret edinmişim.

Hayır, bu pek de doğru değil. Kendime bir şöhret *inşa ettiğimi* söylesem daha iyi olur. Onu kasıtlı olarak yaratmış, kendim geliştirmişim.

Üniversite'deki insanların hakkımda anlattıklarının dörtte üçü bizzat başlattığım saçma sapan dedikodulardı. O dedikodulara göre sekiz farklı lisan biliyordum. Karanlıkta görebiliyordum. Daha üç günlükken annem beni bir sepete koyup dolunay altında bir üvez ağacına asmıştı. O gece bir fey daima güvende kalmam için bana güçlü bir efsun yapmıştı. Bu efsun gözlerimi maviden yaprak yeşiline çevirmişti.

Sizin anlayacağınız hikâyelerin nasıl işlediğini biliyordum. Hiç kimse bir iblise kendi kanımdan iki avuç dolusu verip karşılığında Ramston çeliği gibi bir Alar aldığıma inanmıyordu. Ama yine de Dal'ın sınıfındaki bir numaralı düellocuydum. İyi günümde iki kişiyi aynı anda yenebiliyordum.

İşte hikâyeye kattığım bu gerçeklik payı ona kuvvet veriyordu. Dolayısıyla, ona inanmazsanız bile sırf yüz ifadesini görüp eğlenmek için hikâyeyi yeni yetme bir birinci sınıf öğrencisine anlatıyordunuz. Ve üç beş içki içmişseniz belki siz de meraka kapılıyordunuz.

Hikâyeler böylece yayılıyor ve ufak şöhretim en azından Üniversite civarında artıyordu.

Birkaç gerçek hikâye de yok değildi. Şöhretim bazı kısımlarını hakkımla kazanmışım. Fela'yı cehennem gibi bir yangından kurtarmışım. Bir kalabalığın önünde kırbaçlanmama rağmen kan akıtmayı reddetmişim. Rüzgârı çağırarak Ambrose'un kolunu kırmışım...

Yine de şöhretim örümcek ağından dokunmuş bir kazak olduğunu biliyordum. Masal kitaplarındaki saçmalıklardan farksızdı. Etrafta kan için

pazarlık eden iblisler yoktu. Sihirli efsunlar yapan yardımsever feyler de. Ve onun gibi davranmama rağmen Ulu Taborlin olmadığımı farkındaydım.

Felurian’la sarmaş dolaş uyandığımda aklımdan bu düşünceler geçiyordu. Yastıkların üzerinde bir müddet sessizce yattım. Felurian’ın başı göğsüme yaslıydı ve bir bacağı benimkinin üzerinde gevşekçe duruyordu. Ağaçların arasından alacakaranlık gökyüzüne baktığım zaman yıldızları tanıyamadığımı fark ettim. Fanilerin göğündekilerden daha parlak olup yerleri değişti.

Ancak o zaman hayatımın yeni bir yöne saptığını fark edebildim. Şimdiye dek genç bir Taborlin taklidi yapmıştım. Yalanlar atıp bir masal kahramanı gibi davranmıştım.

Fakat artık yalan söylememin anlamı yoktu. Başımdan sahiden de hikâyesi anlatılacak, en az Taborlin’in yaşadktan kadar tuhaf ve harika bir olay geçmişti. Felurian’ın peşinden Fae’ye gitmiş, sonra kontrol etmek şöyle dursun, daha anlamayı bile başaramadığım sihirlerle onu alt etmişim.

Artık kendimi eskisinden farklı hissediyordum. Sanki daha katıydım. Yaş bakımından daha büyük değildim. Daha bilge de sayılmazdım. Fakat önceden hiç bilmediğim şeyler biliyordum. Feylerin gerçek olduklarını biliyordum. Sihirlerinin gerçek olduğunu biliyordum. Felurian sadece bir öpücükle karşısındaki erkeğin iradesini un ufak edebilirdi. Sesiyle beni iplerin ucundaki bir kukla gibi oynatabilirdi. Burada öğrenebileceğim şeyler vardı. Tuhaf şeyler. Güçlü şeyler. Gizli şeyler. Belki bir daha asla öğrenme fırsatı bulamayacağım şeyler.

Kendimi uykudaki Felurian’ın kollarından nazikçe kurtardım ve yakındaki gölete yürüdüm. Suyu yüzüme çarpıp avuç avuç içtim.

Su kenarında yetişen bitkilere baktım. Birkaç yaprak aldım ve onları çiğnerken bir yandan da bu konuyu Felurian’a nasıl açabileceğimi düşündüm. Ağzımdaki nane yaprakları nefesime hoş bir koku kattı.

Çardağa geri döndüğümde Felurian ayakta duruyor, soluk parmaklarıyla uzun siyah saçlarını tarıyordu.

Ona gözleri kadar koyu renkli bir menekşe uzattım. Bana gülümseyip çiçeği yedi.

Onu gücendirmemek için meseleye nazik yaklaşmaya karar verdim. “Acaba beni eğitmek ister misin?” dedim dikkatle.

Uzanıp yüzümün yanına nazikçe dokundu. “budala tatlım,” dedi sevecen bir edayla, “zaten başlamadım mı?”

İşin bu denli kolay olabileceğine hayret ederek heyecana kapıldım. “Bir sonraki dersime hazır mıyım?” diye sordum.

Tebessümü genişledi ve yarı kapalı, gizemli gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. “hazır mısın?”

Başımı salladım.

“heves etmen güzel,” dedi Felurian, flütümsü sesine keyif karışarak. “biraz zekâya ve doğal yeteneğe sahipsin, ama daha öğreneceğin çok şey var.” Gözlerime bakarken yüz ifadesi son derece ciddileşti. “fanilerin arasına döndüğünde beni utandırmana izin vermeyeceğim.”

Elimi tutup beni çardağa çekti. Parmağıyla bir yeri işaret etti. “otur.”

Bir mindere oturdum. Başım dümdüz karnıyla aynı hizadaydı. Göbek deliği fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı.

Başını eğip bana baktı. Yüz ifadesi bir kraliçenininki kadar mağrur ve asildi. “*amouen*,” dedi ve bir elinin parmaklarını açarak zarif bir hareket yaptı. “buna suskun yürek deriz, başlangıç için kolay bir derstir ve hoşuna gideceğini tahmin ediyorum.”

Eski ve bilgiç gözlerle bana gülümsedi. Ve o daha beni arkamdaki yastıklara itip boynumun yanını ısırmaya başlamadan önce bile bana sihir öğretmek gibi bir niyeti olmadığını anladım. Ya da varsa bile bu başka türden bir sihirdi.

Bu her ne kadar ondan almak istediğim ders olmasa da, hayal kırıklığına uğramadığımı gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Felurian’dan aşk sanatını öğrenmek, Üniversite’de verilen müfredattan çok daha üstündü.

Burada çoğu erkeğin –ve maalesef kadının– aşk olarak gördüğü kan ter içinde yapılan coşkulu güreş müsabakalarından bahsetmiyorum. Ter ve coşku bu sürecin eğlenceli parçaları olsa da, Felurian dikkatimi çok daha incelikli kısımlara çekti. Ona göre dünyaya geri gideceksem beceriksiz bir sevgili olarak onu utandırmam doğru olmazdı. Bu yüzden bana pek çok şey göstermek için canla başla çabaladı.

Derslerinden bazıları onun tabiriyle şöyleydi: Havadaki bilek. Kulağa doğru nefes vermek. Boynu yalayıp yutmak. Dudakların gerilişi. Gırtlığı, göbeği ve –onun ifadesiyle– kadının çiçeğini öpmek. Nefes öpücüğü. Tüy öpücüğü. Tırmanan öpücük. Farklı farklı öpüş biçimleri. Hatırlayamayacağım kadar fazla. Neredeyse.

Kuyudan su çekmek de vardı. Çırpman el. Sabah cıvıltısı. Ayı dolaşmak. Oyuncu sarmaşık. Tavşanı kovalamak. Bunların sadece isimleri

bile bir kitabı doldurur. Ama burası öyle şeyler için uygun bir yer değil sanırım. Ne diyebilirim ki: yazık şu dünyaya.

Bütün zamanımızı oynatarak geçirdiğimiz gibi bir izlenim vermek istemiyorum. Ben gençtim ve Felurian ölümsüzdü, fakat iki vücudun dayanabileceklerinin de bir sınırı vardır. Vaktimizin geri kalanını kendimizi farklı biçimlerde eğlendirmeye ayırdık. Yüzdük ve karnımızı doyurduk. Ben onun için şarkılar söyledim ve o benim için dans etti.

Sırlarını kurcalayarak onu kızdırmak istemediğim için sihir hakkında birkaç dikkatli som sordum. Maalesef cevapları pek de aydınlatıcı olmadı. Sihri ona nefes almak kadar doğal geliyordu. Bir çiftçiye tohumların nasıl filizlendiğini sorsam daha iyiydi. Yanıtları hevesimi kıracak denli kayıtsız olmadığına bile kafamı karıştıracak kadar esrarlıydı.

Yine de sorularımı sürdürdüm ve o da bana elinden geldiğince cevap verdi. Ve ara sıra küçük bir idrak kıvılcımı hissettiğim oldu.

Fakat vaktimizin çoğunu hikâyeler anlatmaya harcadık. O kadar az ortak yönümüz vardı ki paylaşabileceğimiz tek şey hikâyelerdi.

Felurian'la benim bu alanda denk olamayacağımızı düşünebilirsiniz. Ne de olsa o gökyüzünden daha yaşlıydı ve ben henüz on yedimi bile doldurmamıştım.

Lakin Felurian sandığınız gibi bir öykü hazinesi değildi. Güçlü ve akıllı mıydı? Elbette. Enerjik ve güzel miydi? Kesinlikle. Ama yetenekleri arasında öykücülük yoktu.

Öte yandan ben Edema Ruh'tum ve biz dünyadaki her öyküyü biliriz.

Ben de ona *Hayalet ile Kaz Kafalı Kız*'ı anlattım. *Tam ile Tenekececinin Küreği*'ni anlattım. Oduncularla, dul kızlarıyla ve öksüz oğlanların zekâsıyla ilgili öyküler anlattım.

Felurian da buna karşılık bana halkının hikâyelerini anlattı: *İncinin Kalbindeki El*, *İki Arada Koşan Oğlan* gibi. Feylerin de kendi efsane kahramanları vardı: İnsan Kılıklı Mavin, Hersurat Alavin gibi. Felurian ne tuhaftır ki Ulu Taborlin'i ve Oren Velciter'ı hiç duymamıştı, fakat Illien'in kim olduğunu biliyordu. Bir Edema Ruh'un fey hikâyelerinde yer edindiğini öğrenmek beni gururlandırdı.

Felurian'ın Amyrlar ve Chandrialılar hakkında aradığım bilgilere sahip olabileceğini düşünmüyordum değilim. Tozlu odalardaki kadim kitapları durup dinlenmeden karıştırmaktansa hakikati ondan öğrenmek kim bilir ne kadar zevkli olurdu.

Maalesef Felurian umduğum gibi bir bilgi madeni çıkmadı. Amyr öyküleri biliyordu, ama hepsi bin senelikti.

Ona daha yeni Amyrleri, kilise şövalyelerini ve kanlı dövmeleriyle Ciridaeleri sorduğum zaman gülmekle yetindi. “hiç insan amyr olmadı ki,” diye geçiştirdi soruyu. “bahsettiklerin ebeveynlerinin kıyafetlerini giyen çocuklara benziyor.”

Bu tepkiyi başkalarından beklememe rağmen Felurian’dan da almak cesaret kırıcıydı. Yine de Amyrlerin Tehlin kilisesine bağlı şövalyeler haline gelmeden çok önce de var olduklarını bilmek hoştu.

Amyrler konusunda bir sonuca ulaşamayınca Felurian’ı Chandrialılara doğru çekmeye çalıştım.

“hayır,” dedi, dimdik oturup gözlerimin içine bakarak. “yediliden bahsetmeyeceğim.” Sesinde kapristen eser yoktu. Muziplikten de. Tartışmaya veya pazarlığa meydan vermiyordu.

Önceki çekişmemizden beri ilk defa içime buz gibi bir korkunun sızdığını hissettim. O kadar narin ve güzeldi ki bazen gerçekte kim olduğunu unutmak çok kolay oluyordu.

Yine de bu konunun çabucak kapanmasına göz yumamazdım. Böyle bir fırsat sahiden de insanın eline hayatta bir kez geçerdi. Felurian’ı bildiklerinin ufacık bir kısmını bile anlatması için ikna edebilirsem dünyadaki başka hiç kimsenin bilmiyor olabileceği şeyler öğrenebilirdim.

Ona en sevecen tebessümümü ettim ve konuşmak için bir nefes aldım. Fakat ben daha ilk sözcüğü bile telaffuz edemeden önce öne doğru eğilip ağzını benimkine yapıştırdı. Dudakları yumuşak ve sıcaktı. Dili benimkine sürtündü ve alt dudağımın ucunu muzipçe ısırıldı.

Ağzını benimkinden çektiği zaman nefes nefeseydim ve kalbim hızla çarpıyordu. Koyu renkli gözleri şefkatle dolu olarak bana baktı. Elini yüzüme koyup yanağımı bir çiçek gibi nazikçe okşadı.

“tatlı aşkım,” dedi, “yediliyi bir kez daha soracak olursan seni buradan kovarım. ister sert yahut yumuşak sor, ister dosdoğru yahut lafı uzatarak. sorarsan seni dikenlerden ve yılanlardan bir kırbaçla döverim. seni hüngür hüngür ağlatarak kanlar içinde önüme katarım ve sen ölene yahut faeden kaçana kadar da durmam.”

Konuşurken bakışlarını kaçırmadı. Başımı çevirmememe veya değiştiklerini görmememe rağmen gözleri artık sevgiyle dolu değildi. O gözler fırtına bulutları kadar karanlık, buz kadar sertti.

“latife yapmıyorum,” dedi. “buna çiçeğim ve hiç durmayan ay üzerine yemin ederim. tuz, taş ve gök üzerine yemin ederim. şarkıların ve kahkahaların, kendi ismimin sesi üzerine yemin ederim.” Dudaklarını hafifçe dudaklarına dokundurarak beni yeniden öptü. “bunu yaparım.”

Ve konu oracıkta kapandı. Budalanın teki olabilirim, ama o kadar da değilim.

Felurian önceki tepkisine rağmen Fae diyarından konuşmaya pek hevesliydi. Öykülerinin çoğu fey erkânlarının hırçın politikalarını ayrıntılarıyla betimliyordu. Bu erkânlar arasında Tain Mael, Daendan ve Karaçalı da vardı. Fey toplumunu bir arada tutan ittifak ilişkileri, sahte dostluklar, açık sırlar ve eski garezler bir yana, bahsi geçen grupları bile bilmediğim için anlattığı hikâyeleri idrak etmem zordu.

Felurian’ın belli başlı şeyleri anladığımı farz etmesi işleri daha da çıkmaza sokuyordu. Mesela size bir hikâye anlatacak olsam çoğu faizcinin Cealdimli olduğunu veya Modeg kraliyet soyundan daha eski bir asilzade soyu olmadığını belirtmekle uğraşmam. bunları kim bilmez ki?

Felurian da hikâyelerinde benzer ayrıntılara yer vermiyordu. Örneğin Karaçalı erkânının Mael’le Billur Hanesi arasındaki Berentaltha’ya burnunu soktuğunu kim bilmezdi?

Peki bu neden önemliydi? Karaçalı mensuplarının karşıt görüşlüler tarafından hor görülmesine yol açacağı için elbette. Ya Berentaltha neydi? Bir tür danstı. İyi de bu dans niçin önemliydi?

Böyle birkaç sorunun ardından Felurian’ın gözleri kısıliveriyordu. Her ayrıntıyı öğrenmeye çalışarak onun tepesini attırma riskine girmektense onu sessiz ve şaşkın bir halde dinlemenin daha iyi olduğunu anlamam kısa sürdü.

Yine de bu hikâyelerden bazı şeyler öğrendim: feyler hakkında bin tane küçük, karmakarışık husus. Bunların arasında erkânların adı, eski savaşlar ve ileri gelen kişiler de vardı. Thianalardan birine asla iki gözünüzle birden bakmamanız gerektiğini ve Beladarilerden birine tek bir cinnas meyvesi vermenin ağır bir hakaret sayılacağını öğrendim.

Bu bin farklı husus sayesinde feyleri daha iyi anladığımı, hepsini yapboz parçaları gibi birleştirerek işin gerçek yüzünü keşfettiğimi zannedebilirsiniz. Ne de olsa bin husus hiç de az değildir...

Ama hayır. Bin sayısı kulağa fazla gelebilir, fakat gökyüzünde ondan çok daha fazla yıldız vardır ve bunlar ne bir harita ne de bir fresk oluşturur.

Felurian'ın öykülerini duyduktan sonra mutlak suretle bildiğim tek şey, fey erkânlarının en cana yakınına bile bulaşmayı asla istemediğimdi. Bende bu şans varken bir söğüt ağacının altından geçerken ıslık çalar ve böylece Tanrı'nın berberine hakaret etmiş falan olurdum.

Bu hikâyelerden kesin olarak öğrendiğim şey şuydu: feyler bizim gibi değildir. Bu gerçeği unutmak gayet kolaydır, çünkü çoğu tıpkı bizim gibi görünür.

Dilimizi konuşurlar. İki gözleri vardır. Ellere sahiptirler ve gülümsediklerinde ağızları tanıdık şekillere bürünür. Fakat bunlar sadece görüntüdür. Onlarla kesinlikle aynı değiliz.

Bazı kimseler, insanlar ve feylerin köpeklerle kurtlar kadar farklı olduklarını söylerler. Bu kolay anlaşılır bir benzetme olsa bile doğru değildir. Kurtlarla köpekler arasında küçük bir kan farkı vardır. İkisi de geceleri ulur. Dayak atılırsa ikisi de ısırır.

Hayır. Biz ve onlar suyla alkol kadar farklıyız. İkisi benzer bardaklarda aynı gözükebilir. İkisi de sıvıdır. İkisi de berraktır. İkisi de bir bakıma ıslaktır. Fakat biri yarıarken diğeri yanmaz. Bunun o anki durumla veya zamanlamayla hiçbir ilgisi yoktur. İkisi farklı davranışlar sergiler. Özlerinde bütünüyle farklıdırlar çünkü.

Aynı şey insanlar ve feyler için de geçerlidir. Bunu unutursak vay halimize.

Yüzüncü Bölüm

Shaed

Sanırım Fae'nin bazı tuhaf yönlerini açıklasam iyi olacak.

Felurian'ın orman kayranı ilk bakışta pek de garip görünmemişti. Çoğu açıdan kadim bir ormanın el değmemiş bir parçasına benzemekteydi. Yukarıdaki yabancı yıldızlar olmasaydı hâlâ Eld'in ıssız bir bölgesinde bulunduğumu sanabilirdim.

Fakat arada bazı farklar mevcuttu. Silah arkadaşlarımdan yanından ayrıldığımdan beri belki bir düzine uyku çekmiştim. Buna rağmen Felurian'ın çardağının üstündeki gökyüzü bir yaz gün batımının koyu mora çalan maviliğini koruyor ve herhangi bir değişim belirtisi göstermiyordu.

Ne zamandan beri Fae'de olduğuma dair ancak kaba bir tahmin yürütebiliyordum. Daha da önemlisi, fanilerin dünyasında ne kadar zamanın geçmiş olabileceğine yönelik en ufak bir fikrim yoktu. Hikâyeler fey halkalarında uyuyakalıp sonradan yaşlı adamlar olarak uyanan oğlanlarla doludur. Ormana giren genç kızlar hiç değişmeden yıllar sonra geri döner ve yalnızca dakikalar geçtiğini iddia ederler.

Felurian'ın kollarında her uyuduğumda yıllar geçiyor olması mümkündü. Geri gittiğim zaman bir asrın geride kaldığını veya zamanın hiç geçmediğini öğrenebilirdim.

Bunlara kafa yormamak için elimden geleni yaptım. Sadece bir budala kontrol edemeyeceği şeyler için endişe duyar.

Fae diyarındaki diğer bir farklılığı tarif etmekse çok daha zordu ve incelik gerektiriyordu.

Revir'deyken baygın durumdaki hastaların yanında epeyce zaman geçirmiştim. Belli bir konuyu izah etmek için bundan bahsediyorum: boş bir oda ile içinde birinin uyuduğu bir oda arasında büyük bir fark vardır.

Uyuyan bir insan o odadaki bir varlıktır. Müphem, belirsiz bir şekilde de olsa, sizin farkınızdadır.

Fae de işte öyleydi. Bu öylesine tuhaf ve soyut bir şeydi ki uzun zaman farkına varmadım. Vardıktan sonra da bu farkın ne olduğuna parmak basmam daha da uzun sürdü.

Sanki boş bir odadan çıkıp içinde birinin uyuduğu başka bir odaya girmiştim. Fakat etrafta kimsecikler yoktu elbette. Çevremdeki her şey derin bir uykuda gibiydi: ağaçlar, taşlar, genişleyerek Felurian'ın göleti haline gelen şınlıtlı dere. Tüm bunlar alışkın olduklarımdan daha somut, daha mevcut gibi geliyordu. Sanki az da olsa farkımdaydılar.

Zamanı gelince Fae'den canlı ve aklım başımda ayrılacak olmamın düşüncesi Felurian'a yabancıydı ve bunun kafasını karıştırdığını görebiliyordum. Alakasız bir sohbetin orta yerinde sık sık konuyu değiştirip bir gün yanına döneceğime dair benden söz alıyordu.

Onu elimden geldiğince temin ediyordum, fakat bir şeyi ancak birkaç farklı şekilde dile getirebilirsiniz. Belki de kırkuncı tekrarın akabinde. “Sana geri gelebileyim diye kendimi güvende tutmak için elimden geleni yapacağım,” dedim.

Yüzünün değiştiğini gördüm. Önce kaygılı, sonra asık, ardından düşünceli bir ifadeye büründü. Bir an için fikrini değiştirip beni evcil bir fani olarak tutmaya karar verdiğinden endişelendim ve elimde fırsat varken Fae'den kaçmadığım için kendime kızmaya başladım.

Lakin endişem ileri boyutlara ulaşmadan önce Felurian başını yana yatırdı ve yine konuyu değiştirdi. “tatlı alevim bir pelerin ister mi?”

“Zaten var ki,” diyerek çardağın kıyısına saçılmış olan eşyalarımı gösterdim. Ancak o zaman tenekececinin yırtık pırtık pelerininin orada *olmadığını* fark ettim. Giysilerim, çizmelerim ve Maer'in para kutusuyla hâlâ şişkin duran seyahat heybem yerli yerindeydi. Ama pelerinim ve kılıcım gitmişti. Yokluklarını şimdiye dek gözden kaçırmam anlaşılır bir durumdu. Ne de olsa Felurian'ın yanında ilk uyandığımdan beri giyinme zahmetine hiç girmemişim.

Yoğun bakışlarla beni tepeden tırnağa yavaşça süzdü. Bakışları dizimde, kolumun alt ve üst kısımlarında biraz oyalandı. Ancak sırtımı inceleyebilmek için beni omzumdan kavrayıp çevirdiği zaman yara izlerimi incelediğini fark ettim.

Felurian elimi tuttu ve parmağını kolumun aşağı kısmı boyunca uzanan soluk çizgide gezdirdi. “kendini güvende tutmakta pek başarılı değilsin kvothem.”

Ona biraz gücendim, özellikle de sözünde hakikat payı olduğu için. “İdare edip gidiyorum,” diye söylendim. “Hele hele başıma gelenler düşünüldüğünde.”

Felurian elimi ters çevirdi ve avcumla parmaklarımı yakından inceledi. “sen bir dövüşçü değilsin,” diye kendi kendine açıkladı. “yine de demir her yerini ısırmış. sen uçamayan tatlı bir kuşsun. yaysız. bıçaksız. zincirsiz.”

Eli ayağıma gitti ve Tarbean sokaklarında geçirdiğim yıllardan yadigâr nasırların üzerinde düşünceli bir edayla gezindi. “sen uzun yol yolcususun. geceleyin beni ormanda buldun. sen derin bir bilicisin. ve gözü peksin. ve gençsin. bela gelip seni buluyor.”

Kararlı bir yüzle bana baktı. “tatlı şairim bir *shaed* ister mi?”

“Bir ne?”

Sözcüklerini düşünür gibi duraksadı. “bir gölge.”

Gülümsedim. “Bende ondan bir tane var.” Yine de emin olmak için dönüp baktım. Fae’deydim ne de olsa.

Felurian kaşlarını çattı ve kalın kafalılığım karşısında başını iki yana salladı. “bir başkasına kalkan verip onu zarardan korurdum. bir başkasına kehribar hediye eder, bir kına sıkı sıkıya efsun bağlar yahut öyle bir taç yapardım ki onu gören insanların içi sevgiyle dolardı.”

Başını ciddiyle iki yana salladı. “ama sana değil. sen bir gece gezersin. bir ay takipçisisin. demirden, soğuktan, kinden korunmalısın. sessiz olmalısın, hafif olmalısın, hızlı ve korkusuz olmalısın, geceleyin usulca yol alabilmelisin.” Kendi kendine başını salladı. “sana bir *shaed* yapmam lazım.”

Ayağa kalktı ve ormana doğru yürümeye başladı. “gel,” dedi.

Felurian’ın rica üslubuna alışmak zaman alıyordu. Direnmek için çaba harcamadığım zamanlarda benden her istediğini otomatik olarak yaparken buluyordum kendimi.

Otoriter bir üslupla konuşmuyordu. Sesi bir buyruğun ağırlığını taşıyamayacak kadar yumuşak ve pürüzsüzdü. Talepte bulunmaz, tatlı sözlerle iknaya çalışmazdı. Daima kendinden emin konuşurdu. İstediklerinin aynen yapılmadığı bir dünyayı hayal bile edemiyordu sanki.

İşte bu yüzden, Felurian bana peşinden gelmemi söylediğinde ipleri çekilmiş bir kukla gibi ayağa fırladım. Hemen sonra, kadim ormanın

alacakaranlık gölgelerinin arasında Felurian'ın peşinden anadan doğma yürüyordum.

Giysilerimi bir koşu gidip alacaktım ki çocukluğumda babamdan aldığım bir tavsiyeye uymaya karar verdim. “Herkes domuzun farklı bir parçasını yer,” demişti. “Uyum sağlamak istiyorsan sen de öyle yap.” Her yerin kendine özgü bir adabı vardır.

Ben de çıplak ve hazırlıksız bir halde onu takip ettim. Hızlı bir tempoda ilerliyorduk. Yerdeki yosunlar ayaklarımızın çıkardığı sesi boğuyordu.

Biz ilerledikçe orman karardı. İlk başta bunun üstümüzdeki ağaç dallarından kaynaklandığını sandım, ama çok geçmeden gerçeğin farkına vardım. Yukarıdaki alacakaranlık gökyüzü yavaş yavaş kararmaktaydı. Zamanla morun son tonları da kayboldu ve geriye yabancı yıldızlarla bezeli kadife gibi simsiyah bir gökyüzü kaldı.

Felurian yürüdükçe yıldızların ışığı altında onun solgun tenini ve etrafımızdaki ağaçların suretlerini seçebiliyordum, fakat daha fazlasını değil. Kendimi akıllı zannederek ışık için bir sempati bağı kurdum ve meşale tutarcasına elimi başımın üstüne kaldırdım. Hareketi ışığa çeviren bağ, odaklanacak bir metal parçası olmadan epey zor kurulduğu için bununla gurur duyuyordum.

Elim ışıkla doldu ve bir an çevremizi seçebildim. Ağaçların kara gövdeleri devasa sütunlar misali göz alabildiğine yükseliyordu. Etrafta alçak dallar, çalılıklar, çimenler yoktu. Sadece ayakaltında kara yosunlar ve yukarılardaki koyu renkli dalların oluşturdıkları kemerler göze çarpıyordu. Zemini siyah kadifeyle kaplı engin, boş bir katedral geldi aklıma.

“*ciar nalias!*” diye çıkıştı Felurian.

Kelimelerini değilse de ses tonunu anlayarak bağı kopardım ve karanlığın tepemize geri çökmesine izin verdim. Daha bir saniye bile geçmeden Felurian üstüme atlayıp beni yere çaldı ve kıvrak, çıplak vücudunu benimkine bastırdı. Bunun nadir bir olay olduğu söylenemezdi, fakat başımı yerden çıkıntı yapan bir ağaç köküne çarptığım için bu seferki tecrübem pek erotik değildi.

O yarı afallamış ve onda dokuz kör olmuş halimle yatarken altımızdaki toprak hafifçe sarsıldı. Durduğumuz yerin yukarılarında ve biraz yanında bulunan kocaman, neredeyse tamamen sessiz bir şey kıpırdandı.

Bacaklarını iki tarafıma atmış olarak üstümde yatan Felurian'ın vücudu bir arp teli kadar gergindi. Baldırlarındaki sert kaslar titriyordu. Uzun

saçları üstümüze düşerek bizi ipek bir çarşaf gibi kapladı. Sığ, sessiz bir soluk alırken memelerini göğsüme bastırdı.

Bedeni kalp atışlarıyla beraber zonkluyordu. Boğazımın yakınında duran ağzının kıpırdadığını hissettim. Fısıltıdan bile daha yumuşak bir sesle nazik, pürüzsüz bir sözcük telaffuz etti. Sözcüğün cildime nüfuz ettiğini, gölete atılan bir taşın su yüzeyinde halkalar yaratması misali vücudumda sessiz dalgalar yarattığını hissettim.

Biri kırık bir cam parçasını dev bir kadife kumaşla kaplarcasına tepemizde yumuşacık bir ses duydum. Bunun kulağa anlamsız geldiğinin farkındayım, ama sesi tarif etmemin daha iyi bir yolu yok. Aklıma niye korkunç ve keskin bir şey geldiğini size açıklayamam, ama geldi. Alnım boncuk boncuk terle kaplandı ve içim ansızın saf, soluk kesici bir dehşetle doldu.

Felurian ürkmüş bir geyik ya da avının üstüne atlamaya hazır bir kedi gibi hiç kıpırdamıyordu. Sessiz bir soluk aldı, sonra ikinci bir sözcük telaffuz etti. Sıcak nefesi boğazıma vururken kısmen işittiğim o sözcük üzerine, hızla vurulmuş bir davul zarı gibi sarsıldı vücudum.

Felurian kulak kesilircesine başını çok az çevirdi. Bu hareketiyle beraber, üstüme saçılmış bir tel saç ı çıplak vücudumun sol tarafını süpürdü ve tüylerim diken diken oldu. O isimsiz dehşetin pençesindeyken bile titreyerek yumuşak, kasıtsız bir nefes aldım.

Tam üstümüzdeki boşlukta bir kıpırdanma oldu.

Felurian'ın sivri tırnakları omzumdaki kaslara sertçe battı. Kalçalarını oynattı ve çıplak vücudunu benimkinin üzerinde yavaşça kaydırarak yüzünü benimkiyle karşı karşıya getirdi. Dili dudaklarımı yaladı ve hiç düşünmeden başımı kaldırarak onu öpmek için uzandım.

Ağzı benimkiyle buluştu ve derin, yavaş bir nefes alarak içimdeki havayı çekti. Başımın döndüğünü hissettim. Derken Felurian dudaklarını benimkilerden ayırmadan nefesini hızla üfleyerek ciğerlerimi tekrar doldurdu. Aramızda hiç ses çıkmadı. Soluğu hanımeli kokuyordu. Altımdaki toprak sarsıldı, sonra her şey durdu. Bitmek bilmez bir an boyunca kalbim göğsümde atmayı bıraktı.

Tepemizdeki boşlukta barınan o belli belirsiz gerginlik kayboldu.

Felurian ağzını benimkinden çekti. Kalbim sertçe atıverdi. İkinci kez. Üçüncü. Derin, titrek bir nefes aldım.

Felurian ancak o zaman rahatlayabildi. Gevşek ve esnek bir halde üstümde yatarken, vücudu benimkinin üzerinde su gibi kaydı. Başını

boynumun kıvrımına yasladı ve tatlı, hoşnut bir sesle iç çekti.

Miskin geçen kısa bir sürenin akabinde vücudunu titreterek güldü. Coşku ve neşeyle dolu bir kahkaha attı. Harika bir şey yapmıştı sanki. Doğrulup oturarak dudaklarımı hararetle öptü, kulağımı biraz ısırıp ayağa kalktı ve beni de kaldırdı sonra.

Ağzımı açtım. Ardından bunun muhtemelen soru sormak için doğru zaman olmadığına karar vererek kapadım. Akıllı görünmenin yarısı, doğru zamanlarda ağzınızı kapalı tutmayı bilmektir.

Karanlıkta yolumuza devam ettik. Gözlerim ortama yavaş yavaş alıştı ve yukarıdaki dallar arasında fanilerin göğündekilerden farklı dizilmiş ve daha parlak yıldızları seçer oldum. Işık araziye ve çevredeki ağaçları ancak belli etmeye yetiyordu. Felurian'ın narin sureti o karanlıkta gümüş bir gölgeye benziyordu.

Yürüdükçe yürüdük. Ağaçlar uzayıp kalınlaşarak soluk yıldız ışığını azar azar kesti. Bir müddet sonra ortalık tamamen karardı. Önümdeki Felurian soluk bir karanlık parçasından başka bir şey değildi. Ben onu bütünüyle gözden kaybetmeden önce durdu ve bağırmak üzereymişçesine ellerini ağzının önünde boru yaptı.

Bu mekânın sıcak sessizliğinin yüksek bir gürültüyle bölünmesini bekleyerek kendimi sıktım. Fakat hiçbir şey olmadı. Hayır. Hiçbir şey değil. Alçak, yavaş bir mırıltıya benzer bir ses çıktı. Bir kedi mırıltısı gibi yüksek ve kulak tırmalayıcı bir şey de değildi hani. Ses daha ziyade lapa lapa yağan karın sebep olduğuna benziyordu. Neredeyse sessizlikten bile daha az ses çıkaran boğuk bir pıtırta gibiydi.

Felurian bunu birkaç kere yaptı. Sonra elimi tutup beni karanlıkta biraz daha ilerletti ve o garip, duyulması neredeyse mümkün olmayan sesi tekrar etti. Bunu üç kez yaptıktan sonra çevremiz o kadar karardı ki artık onu belli belirsiz bile göremez oldum.

Son duraksamanın ardından karanlıkta bana sokularak vücudunu benimkine dayadı. Bana uzun ve eksiksiz bir öpücük verdi. Bunun daha kapsamlı bir şeye dönüşmesini beklerken o geri çekildi ve, “sessiz ol,” diye fısıldadı kulağıma. “geliyorlar.”

Birkaç dakika boyunca boş yere dikkat kesildim. Derken uzakta parıltılı bir şey seçtim. Gördüğüm şey hemen kayboldu ve ışığa hasret kalan gözlerimin bana oyun oynadığını sandım. Sonra bir parıltı daha yakaladım. İki tane daha. On tane. Fosforlu bitkilerinki kadar soluk yüz farklı ışık, ağaçların arasında bize doğru dans ediyordu.

Aptal ateşini daha önce duymuşsam da hiç görmemiştim. Ama Fae’de bulunduğumuz için bu ışıkların o kadar sıradan olduğunu sanmıyordum. Bugüne dek dinlediğim yüz farklı peri masalını aklıma getirdim ve delice dans eden bu kısık ışıklardan o hikâyelerdeki hangi yaratıkların sorumlu olabileceğini düşündüm. Cinler mi? Hayaletler mi? Ellerin de ceset ışığıyla dolu fenerler tutan dennercikler mi?

Derken ışıklar bir anda çevremizi sararak beni ürküttü. Düşündüğüm den daha küçük ve yakındılar. O boğuk kar yağma sesini tekrar duydum; bu sefer etrafımdan geliyordu. Yaratıkların ne olduğunu bir türlü tahmin edemiyordum, ta ki içlerinden biri koluma sürtünene dek. Bir tür güveydiler. Işık saçan kanatlara sahip güveler.

Yakınındaki hiçbir şeyi aydınlatmaya yetmeyen soluk, gümüşü bir ışık yayıyordu her biri. Fakat yüzlercesi birleşip de ağaç gövdelerinin arasında dans edince çevremizin silüetini görebiliyorduk. Bazıları ağaçlara ve yere kondu. Birkaçı Felurian’ın üstüne indi. Solgun teninin birkaç santiminden fazlasını göremesem bile hareket eden ışıklar sayesinde onu takip edebildim.

Tekrar yola çıktık ve Felurian beni kadim ağaç gövdelerinin arasında uzun süre yürüttü. Bir ara çıplak ayaklarımın altında yosun yerine çimen hissettim. Derken o da değişti ve bir çiftçinin yeni sürülmüş tarlasından geçiyormuşuz gibi yumuşak toprağa bastık. Bir müddet düzgün parke taşlarıyla döşenmiş dolambaçlı bir yolu takip ettik. Bu yol bizi yüksek bir köprüden geçirdi. Bizi sürekli takip eden güveler bana etrafımızın sadece hayal meyal bir intihasını sağlıyorlardı.

Felurian nihayet durdu. Artık karanlık o kadar yoğundu ki onu sıcak bir battaniye gibi üzerimde hissetmek üzereydim. Ağaçların arasında esen rüzgâra ve güvelerin hareketine bakılırsa açık bir alandaydık.

Tepemizde hiç yıldız yoktu. Bir açıklıktaysak etrafımızdaki ağaçlar o kadar büyük olmalıydı ki dalları yukarıda buluşabilsin. Tabii yeraltına inmiş olmamız da pekâlâ mümkündü. Veya belki de Fae’nin bu bölümünde gökyüzü siyah ve boştu. Bu düşünce tuhaf bir şekilde huzurumu kaçırdı.

O belli belirsiz uyku bilinci burada daha güçlüydü. Fae’nin geri kalanı uyuyor gibiyse, bu mekân sanki az önce kıpırdanmaya başlamıştı ve uyanmanın eşiğindeydi. Endişelenmeye başlıyordum.

Felurian elini nazikçe göğsüme bastırdı, sonra da bir parmağını dudaklarıma dayadı. Onun için yazdığım kısa şarkılardan birini usulca mırıldanarak benden uzaklaşmasını seyrettim. Fakat onun bu iltifatı bile

kör, çırılçıplak ve neler döndüğünü bilmeden Fae âleminin orta yerinde dikildiğimi unutmamı sağlayamadı.

Bir avuç güve Felurian'ın bileğine, kalçasına, omzuna ve baldırına konmuştu. Onları izlemek bana Felurian'ın hareketlerine dair bir fikir veriyordu. Tahmin yürütmem gerekseydi ağaçlardan, çalıların veya taşların arkasından ya da altından bir şeyler topladığını söyledim. Ilık bir esinti açıklığı doldurur ve çıplak tenimi okşarken nedense bir nebze huzur buldum.

Felurian yaklaşık on dakika sonra geri gelip beni öptü. Kollarında yumuşak ve sıcak bir şey tutuyordu.

Geldiğimiz yoldan geri gittik. Güveler zamanla bize duydukları ilgiyi kaybettiler ve onlar yanımızdan ayrıldıkça etrafımızı daha az görür olduk. Bitmek bilmez gibi gelen bir sürenin sonunda ilerideki ağaçların arasından sızan bir ışık gördüm. Karşımdaki şey sadece yıldız parıltısıydı, fakat o anda bana ışıltı ışıltı bir elmas perdesinden bile daha parlak geldi.

Işığa doğru yürümeye başladım, fakat Felurian kolumu tutunca durdum. Tek kelime etmeden yıldız ışıklarının ilk silik huzmelerinin dallar arasından sızarak toprağa dokunduğu yere oturttu beni.

Değse yanacakmış gibi yıldız ışığı huzmelerine dokunmaksızın aralarından dikkatle geçti. Ortalarına vardığı zaman yere çöktü ve bana doğru bağdaş kurdu. Topladığı şey her neyse kucağındaydı, fakat biçimsiz ve kara olması hariç ona dair hiçbir şey bilmiyordum.

Sonra Felurian bir elini uzattı, ince yıldız ışığı huzmelerinden birini tuttu ve kucağındaki kara şekle doğru çekti.

Tavırları o kadar sakin olmasaydı daha çok şaşırabilirdim. O loş ışıktaki ellerinin tanıdık bir harekette bulunduğunu gördüm. Bir saniye sonra, neredeyse hiç düşünmeden tekrar uzandı ve dar bir yıldız ışığı huzmesini baş ile işaret parmakları arasında tuttu.

Onu da ilki kadar kolayca çekip az evvelki gibi şekillendirdi. Hareketi bana yine tanıdık geldi, fakat bir türlü çıkartamıyordum.

Kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başlayarak bir sonraki huzmeyi aldı. O huzmenin de diğerlerine katılmasıyla beraber çevresi azıcık daha aydınlandı. Kucağındaki şekil kalın, koyu renkli bir kumaşa benziyordu. Bunu görünce, bana neyi hatırlattığını anladım: babamın dikiş dikmesini. Yoksa yıldız ışığıyla dikiş mi dikiyordu?

Yıldız ışığıyla dikiş dikmek. Her şeyi bir anda kavradım. Shaed gölge anlamına geliyordu. Felurian her nasılsa kucak dolusu gölge toplamış;

şimdi de bunu yıldız ışığıyla dikiyordu. Bana bir gölgeler pelerini hazırlamaktaydı.

Kulağa saçma mı geliyor? Açıkçası benim için öyleydi. Fakat cahil görüşlerim ne olursa olsun, Felurian bir başka yıldız ışığı huzmesini tuttu ve onu da kucağına çekti. Şüphelerimi zihnimden kovdum. Yalnızca bir budala kendi gözleriyle gördüğüne inanmaz.

Zaten parlak ve yabancı yıldızlar altında oturuyordum. Yanımdaki yaratık bir masal kitabından fırlamıştı. Bin senedir genç ve güzeldi. Bir öpücükle kalbimi durdurabilir, kelebeklerle konuşabilirdi. İleri geri yorum yapmak ne haddimeydi.

Bir müddet sonra, daha yakından görebilmek için ona sokuldum. Ben yanına otururken gülümsedi ve ivedi bir öpücükle beni ödüllendirdi.

Bir iki soru sordum, fakat cevapları ya anlamsız ya da fazlasıyla kayıtsızdı. Sempatı yasaları, sigaldri veya Alar'la ilgili en ufak bir bilgisi yoktu. Ormanda oturup kucak dolusu gölge tutmak ona göre tuhaf değildi, hepsi bu. İlk başta gücensem bile, daha sonra kıskançlıktan çatlayacak gibi oldum.

Çardağındayken rüzgârın adını bulduğum zamanı hatırladım. Kendimi ilk defa uyanık hissetmişim. Damarlarım gerçek bilgiyle adeta buz kesmişti.

Bu hatıra beni bir süreliğine şenlendirse de çok geçmeden içimi bir kayıp hissiyle doldurdu. Uyuyan zihnim yine uykuya dalmıştı. Dikkatimi Felurian'a verip anlamaya çalıştım.

Fazla zaman geçmeden Felurian akıcı bir hareketle doğruldu ve benim de ayağa kalkmama yardım etti. Mutlulukla bir şarkı mırıldanarak koluma girdi ve havadan sudan konuşarak geldiğimiz istikamete yöneldik. Shaedin kara suretini rahatlıkla kolunda taşıyordu.

Sonra alacakaranlığın ilk ışıkları gökyüzüne dokunmaya başlarken, yakındaki bir ağacın dallarına görünmeyecek şekilde astı onu. “bazen aheste bir ayartma tek yoldur,” dedi. “narin gölgeler mum ışığından korkar, yeni yetme shaedin aynı hisse nasıl kapılmasın?”

Yüz Birinci Bölüm

Dokunacak Kadar Yakın

Gölge toplama maceramızın akabinde Felurian'ın sihriyle ilgili daha detaylı sorular sordum. Cevaplarının çoğu yine muammadan öteye geçmedi. Bir gölge nasıl tutulurdu? Daldaki bir meyveye uzanırcasına elini kaldırdı. Öyle tutuluyordu anlaşılan.

Yabancı fey sözcükleriyle kaynayan diğer cevaplarıysa anlaşılmaza yakındı. Kullandığı tabirleri açıklamaya kalktığında sohbetimiz içinden çıkılmaz bir dilbilgisi münazarasına dönüştü. Bazen Elodin'in daha sessiz, daha çekici bir versiyonuyla karşı karşıya olduğum gibi bir izlenime kapılıyordum.

Yine de birkaç parça şey öğrendim. Gölgeyi kullanarak yaptığı o şeye elbağcılığı deniyordu. Sorduğumda Felurian bunun 'bir şeyleri yapma sanatı' olduğunu söyledi. Tabii bu 'bir şeyleri gösterme sanatı' olan gözbağcılığından epey farklıydı.

Ayrıca Fae'de alışıldık yönler olmadığını öğrendim. Pusulalar burada bir bakır parçası kadar işlevsizdi. Kuzey diye bir şey yoktu. Ve gökyüzüne ebedi bir alacakaranlık egemen olduğu için güneşin doğudan yükselmesini seyredelemiyordunuz.

Fakat göge daha dikkatli bakarsanız ufkun bir bölümünün birazcık daha aydınlık olduğunu görebilirdiniz. Aynı şekilde karşı taraf birazcık daha karanlıktı. Daha aydınlık ufka doğru yürürseniz bir süre sonra vakit gündüz olurdu. Diğer istikamet ise daha karanlık bir geceye çıkardı. Bir yöne doğru yeteri kadar giderseniz sonunda bütün bir 'günün' geçtiğini görebilir ve sonunda başladığınız yere geri dönerdiniz. En azından teorik olarak.

Felurian fey pusulasındaki bu iki noktayı Gündüz ve Gece diye tanımlıyordu. Farklı zamanlarda buralardan Işık ve Karanlık, Yaz ve Kış,

İleri ve Geri olarak da bahsediyordu. Hatta bir keresinde onları Somurtuk ve Sırtkan diye adlandırdığı bile oldu, fakat konuşma biçimi bana bunun bir espri olabileceğini düşündürdü.

Güçlü bir hafızam vardır. Bu beni diğer bütün özelliklerimden daha çok tanımlar belki de. Zira diğer pek çok becerim bu yeteneğe bağlıdır.

Böyle bir hafızaya nasıl sahip olduğumu ancak tahmin edebilirim. Belki sebep erken sahne eğitimimdir. Repliklerimi hatırlayabileyim diğer ebeveynlerimin kullandığı oyunlar da olabilir. Abenthy'nin beni Üniversite'ye hazırlarken öğrettiği zihin egzersizlerini de unutmamak lazım.

Kaynağı ne olursa olsun, hafızam bana hep iyi hizmet etmiştir. Bazen istediğimden bile daha güzel çalışır.

Bununla beraber, Fae'de geçirdiğim zamanı düşününce hatırladığım şeyler tuhaf bir şekilde kesik kesik. Felurian'la yaptığım muhabbetler cam kadar berrak. Verdiği dersler adeta derime yazılmış. Görünümü. Ağzımdaki tadı. Tüm bunlar dün kadar taze.

Fakat diğer şeyleri hiç aklıma getiremiyorum.

Mesela Felurian'ı moraran alacakaranlıkta hatırlıyorum; ağaçların arasından sızan ışık ona su altındaymış gibi bir görünüm kazandırır. Onu titrek mum ışığında da hatırlıyorum; alaycı gölgeler onu göstermekten ziyade saklardı. Ve onu yoğun, parlak fener ışığında da hatırlıyorum; sıcak ve parıltılı cildiyle o aydınlığın nasıl da keyfini çıkarırdı.

Fakat fenerleri anımsamıyorum. Veya mumları. Bunlar belki önemsiz şeyler, fakat hafızamda bir mum fitilini budamakla veya bir fenerin üzerindeki isi silmekle geçen tek bir an bile yok. Aynı şekilde yağ, duman veya balmumu kokusu da.

Yemek yediğimi hatırlıyorum. Meyve, ekmek ve bal. Felurian çiçek yerd. Taze orkideler. Vahşi trilyumlar. Gür selaseler. Birazını benim de denediğim olmuştu. En sevdiğim menekşeydi.

Felurian sadece çiçek yerd demek istemiyorum. Ekmekten, tereyağından ve baldan da hoşlanırdı. Özellikle böğürtlenlere bayılırdı. Hatta soframızda et bile vardı. Her yemekte olmasa da bazı zamanlar. Geyik. Sülün. Ayı. Felurian kendininkileri o kadar az pişmiş yerd ki çiğ bile denebilirdi.

Öyle zor beğenen biri değildi. Titiz veya özenli olduğu da söylenemezdi. Yemeklerimizi ellerimizle ve dişlerimizle kopartarak yerdik.

Sonra da, üstümüze başımıza bal, posa yahut ayı kanı bulaşmışsa yakındaki gölette yıkanırdık.

Onu şimdi bile çıplak bir halde gülerken, çenesinden aşağı kan damlarken görebiliyorum. Bir kraliçe kadar asildi. Bir çocuk kadar hevesliydi. Bir kedi kadar mağrurdu. Ama hiçbirisi değildi. Bunlara hiç benzemiyordu. Hem de hiç.

Demek istediğim şu: yemek yediğimizi hatırlıyorum. Hatırlayamadığımı, yiyeceklerin nereden geldiği. Birisi mi getiriyordu? Felurian onları bizzat mı topluyordu? Canım pahasına bile olsa aklıma gelmiyor. Alacakaranlık kayranının hizmetkârlar tarafından ihlal edilmesini düşünmek bile bana imkânsız geliyor, fakat Felurian'ın kendi ekmeğini bizzat pişirmesi de.

Öte yandan geyik etini anlayabiliyorum. Felurian'ın isterse bir geyiği yakalayabileceğine ve elleriyle öldürebileceğine dair zerre kuşku yok. Veya utangaç bir yavrunun ürkek adımlarla onun alacakaranlık kayranının sessizliğine girdiğini hayal edebiliyorum. Hayalimde Felurian sabırla ve sükûnetle oturuyor, hayvanın dokunacak kadar yaklaşmasını bekliyor...

Yüz İkinci Bölüm

Hiç Durmayan Ay

Felurian’la beraber gölete doğru yürürken ışık seviyesinde ufak bir değişiklik fark ettim. Başımı kaldırıncı, üstümüzdeki ağaçların arasından ayın soluk kıvrımını görüp hayrete kapıldım.

En ince hilalinde bile olsa, ömrüm boyunca gördüğüm ayı hemen tanıdım. Onunla bu yabancı yerde karşılaşmak, uzun zamandır kayıp olan bir dostumla evden uzaklarda buluşmak gibiydi.

“Bak!” dedim parmağım ile işaret ederek. “Ay!”

Felurian hoşgörüsüyle tebessüm etti. “yeni doğmuş bir kuzu gibisin. bak! orada bir de bulut var! *amouen!* sevinçten dans edesim geliyor!” Kahkaha attı.

Yüzüm utançla kızardı. “Sadece onu şeyden beri...” Zamanı ölçmemin bir yolu olmadığı için cümlemi yarım bıraktım. “Uzun zamandır görmüyordum. Hem buradaki yıldızlar başka. Ayınızın da farklı olabileceğini düşünmüştüm.”

Felurian parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirdi. “budala tatlım, sadece bir ay vardır, zaten biz de onu bekliyorduk. shaedini eğirmemize yardım edecek.” Bir su samurunun zarafetiyle suya girdi. Yüzeye çıktığında saçları mürekkep gibi omuzlarını kaplıyordu.

Göletin kenarındaki bir kayaya oturup ayaklarımı sarkıttım. Su hamam suyu kadar sıcaktı. “Bu farklı bir gökyüzüyse,” dedim, “ay nasıl burada olabiliyor?”

“burada yalnızca incecik bir parçası bulunur,” dedi Felurian. “artık çoğunlukla fanilerin yanındadır.”

“Ama nasıl?” diye sordum.

Felurian yüzmeyi kesip suda sırtüstü yattı ve göğ'e baktı. "ey ay," dedi kederli bir sesle. "öpücüğe hasret kaldım. niye bir erkek arzuladığım halde bana bir baykuş gönderdin?" İçini çekti, sonra da geceye usulca öttü: *nasıl? nasıl? nasıl?*

Ben de suya girdim. Bir su samuru kadar zarif olmasam da öpüşmekte biraz daha başarılıydım.

Bir süre sonra sığ bir kısımda, üzerinden akan suların dümdüz ettiği geniş bir kaya tabakasının üzerinde yatıyorduk. "teşekkürler ay," dedi Felurian, hoşnut gözlerle göğ'e bakarak. "bu tatlı ve şehvetli insancık için."

Gölette ışıklı balıklar vardı. Elinizden daha büyük olmayan bu balıkların her biri farklı renklerde hafifçe parıltıyan bir şeride veya lekeye sahipti. Yarattığımız çalkantıdan ürkererek kaçıştıkları saklanma yerlerinden çıkmalarını izledim. Ateşteki korlar kadar turuncu, düğün çiçekleri kadar sarı, öğle göğü kadar maviydiler.

Felurian suya geri kaydı, sonra da bacağımı çekiştirdi. "gel benim öpüşen baykuşum," dedi. "gel de sana ayın nasıl işlediğini göstereyim."

Onun peşinden, omuzlarım suya batana kadar gölete girdim. Keşfe gelen balıklardan cesur olanlar aramızdan geçecek kadar yakınımızda yüzüyorlardı. Hareketleri Felurian'ın suyun altında kalan gizli silüetini açığa çıkarmaktaydı. Çıplaklığını en ince ayrıntısına dek incelemiş olsam da, kısmen gözükten sureti beni adeta büyüledi.

Balıklar daha da yaklaştı. Biri bana sürtündü ve kaburgalarımın nazik bir çimdik hissettim. Balığın ısırtığı bir parmağın dokunuşu kadar yumuşak olsa bile yerimden sıçradım. Başka balıkların da etrafımızda daireler çizmelerini, arada bir bizi ısırma hareketlerini seyrettim.

"balıklar bile seni öpmeye bayılıyor," dedi Felurian, ıslak bedenini benimkine yaslayacak denli yaklaşarak.

"Herhalde tenimdeki tuzun peşindedirler," dedim onlara bakarak.

Felurian kızarak beni itti. "belki de baykuş tadı hoşlarına gidiyordur."

Ben ona münasip bir cevap veremedenden ciddi bir ifadeye büründü, parmaklarını birleştirdi ve elini aramızdaki suya soktu.

"sadece bir ay vardır," dedi. "senin fani göğünle benimki arasında hareket eder." Avcunu göğsüme bastırdı, sonra da geri çekip kendi göğsüne dayadı. "ileri geri gidip gelir." Durup bana kaşlarını çatı. "sözlerime ilgi göster."

"Gösteriyorum," diye yalan söyledim.

"hayır. göğüslerime ilgi gösteriyorsun."

Doğru söylüyordu. Memeleri su yüzeyiyle flört etmekteydi. “İlgiyi hak ediyorlar,” dedim. “Onlara dikkat etmemek feci bir hakaret olurdu.”

“önemli şeylerden bahsediyorum, bana sağ salim geri döneceksen bilmen gereken şeylerden.” Bezgin bir iç geçirdi. “birine dokunmana izin verirsem söylediklerime ilgi gösterecek misin?”

“Evet.”

Elimi tuttu ve kendisine doğru çekerek göğsünü avuçlattı. “zambaklara vuran dalgaları yap.”

“Zambaklara vuran dalgaları henüz göstermedin.”

“Öyleyse daha sonra yaparsın.” Elini aramızdaki suya yatay olarak daldırdı ve gözlerini kısmen kapatarak usulca iç geçirdi. “ah,” dedi. “ah.”

Çok geçmeden balıklar saklanma yerlerinden tekrar çıktılar.

“benim akıllı bir karış havada baykuşum,” dedi Felurian sevecen bir sesle. Göletin dibine daldı ve yassı, yuvarlak bir taşla geri geldi. “şimdi söyleyeceklerime ilgi göster. sen fanisin, ben fey.

“işte ay,” diyerek taşı avuçlarımız arasına aldı ve düşmemesi için parmaklarımızı iç içe geçirdi. “bağlı güzelce hem fey hem de fani gecesine.”

Öne doğru bir adım atarak taşı göğsüme bastırdı. “ay böyle hareket eder,” diyerek parmaklarım arasındaki parmaklarını sıktı. “şimdi baksam da yukarı, göremem çok sevdiğim ışıltısını. bir çiçek gibi açılmış taç yaprakları, senin fani dünyana vurur ışığı.”

Ellerimiz ayrılmadan kollarımız dümdüz uzanana dek geri gitti. Sonra taşı kendi göğsüne doğru çekerek beni suda sürükledi. “şimdi fani kızların gözünde yaş kalmaz ağlaya ağlaya, çünkü ay yalnız benim semamda.”

Anlayarak başımı salladım. “Hem feyler hem de insanlarca sevilir. Öyleyse ayımız şen şakrak bir gezgin midir?”

Felurian başını iki yana salladı. “hiç de bile değildir. evet, bir yolcu gibidir. ama hayır, seyyah gibi gezemez. hareket etse bile alıp başını gidemez.”

“Bir keresinde bir hikâye duymuştum,” dedim. “Ayı çalan bir adam hakkında.”

Felurian’ın yüz ifadesi ciddileşti. Parmaklarını benimkilerden çözdü ve elindeki taşla baktı. “o olay her şeyin sonu oldu.” İç geçirdi. “ay çalınana dek barış için ümit vardı.”

Rahat ses tonu dolayısıyla afalladım. “Ne?” diye sordum aptal aptal.

“ayın çalınışı.” Şaşırarak başını yan yatırdı. “bildiğini söyledin ya.”

“Bir hikâye duyduğumu söyledim,” dedim. “Ama saçma sapan bir şeydi. Gerçek olayları anlatmıyordu. Bir pe... çocuklara anlatılan türden bir hikâyeydi.”

Felurian yine gülümsedi. “onlara peri masalları dediğinizi biliyorum. hepsi uydurmadır. biz de zaman zaman çocuklarımıza insancık masalları anlatırız.”

“Peki ay sahiden de çalındı mı?” diye sordum. “O olay uydurma değil miydi?”

Felurian kaşlarını çatı. “ben de sana bunu gösteriyorum ya!” dedi ve elini öfkeyle gölete vurarak etrafa su sıçrattı.

Kendimi suyun altında Ademlerin *özür* işaretini yaparken buldum ve bunun her iki açıdan da anlamsız olduğunu fark ettim. “Özür dilerim,” dedim. “Ama bu hikâyeyi bilmeden söylediklerini kavramam mümkün değil. Anlatman için sana yalvarıyorum.”

“eski bir öyküdür. kederlidir de.” Beni uzun uzun süzdü. “karşılığında bana ne vereceksin?”

“Suskun yürek,” dedim.

“yani sana verilmiş bir hediye hediye edeceksin,” diye cilve yaptı. “başka?”

“Ayrıca bin eli yapacağım,” dedim ve yüz ifadesinin yumuşamasını izledim. “Ve bizzat düşündüğüm yeni bir şey göstereceğim. Adına rüzgâra karşı salınmak diyorum.”

Felurian kollarını göğsünde kavuşturup başını çevirerek büyük bir umursamazlık taklidi yaptı. “senin için yeni olabilir. ben onu hiç şüphesiz farklı bir adla tanıyorumdur.”

“Olabilir,” dedim. “Ama görmeden bilemezsin.”

“pekâlâ,” diye iç geçirerek razı oldu. “lakin sırf bin eli güzel yaptığın için.”

Felurian incecik aya bir müddet baktı, sonra söze girdi. “insanların kentlerinden uzun zaman önce. insanlardan önce. feylerden önce. gözleri açık yürüyenler vardı. bunlar her şeyin en derin adını bilirlerdi.” Duraksayıp bana baktı. “anlıyor musun?”

“Bir şeyin adını bilersen onun üzerinde hâkimiyet kurabilirsin,” dedim.

“hayır,” diyerek sesindeki sitemle beni şaşırttı. “hâkimiyet yoktu. bunlar her şeyin derinini bilirlerdi. hâkimiyet değil. yüzmek suyun üzerinde egemenlik kurmak değildir. bir elmayı yemek onun üzerinde hâkimiyet kurmak değildir.” Bana sert bir bakış attı. “anlıyor musun?”

Anlamıyordum. Yine de onu kızdırmamak veya hikâyeyi bölmek için başımı salladım.

“bu eski isim biliciler dünyada gönüllerince gezerlerdi. tilki ile tavşanı ve aralarındaki boşluğu bilirlerdi.”

Derin bir nefes aldı ve iç geçirerek saldı. “sonra bir şeyi görüp onu değiştirmeyi düşünenler çıkageldi. işte *onların* aklı fikri hâkimiyetti.

“onlar şekilciler, mağrur hayalperestlerdi.” Eliyle uzlaşmacı bir hareket yaptı. “ilk başta her şey o kadar kötü değildi. harikalar yaratıldı.” Yüzü anılarla ışıldadı ve parmakları heyecanla kolumu kavradı. “bir keresinde murellanın duvarlarında oturmuş, gümüş bir ağaçtan aldığım bir meyveyi yiyordum. meyve parıldıyordu ve onun tadına bakmış herkesin ağzını ve gözlerini karanlıkta seçebiliyordun!”

“Murella, Fae’de miydi?”

Felurian kaşlarını çatı. “hayır. söyledim ya, bu daha önceydi. sadece tek bir gökyüzü vardı. tek bir ay. tek bir dünya. murella da bunun içindeydi. ve de meyve. ben onu yiyor, gözlerin parıltısını karanlıkta görebiliyordum.”

“Bu ne kadar zaman önceydi?”

Hafifçe omuz silkti. “uzun zaman önce.”

Uzun zaman önce. Gördüğüm ya da duyduğum tüm tarih kitaplarından önce. Arşiv’de iki bin yıl evveline dayanan Caluptena tarih kitapları vardı ve bunlarda Felurian’ın bahsettiği şeylerin en ufak bir bahsi dahi geçmiyordu.

Mümkün olduğunca kibar bir tavırla, “Sözünü kestiğim için beni bağışla,” dedim ve bütünüyle suya dalmadan yapabildiğim kadar önünde eğildim.

Yatışan Felurian, kaldığı yerden devam etti. “meyve sadece bir ilkti; bir bebeğin attığı ilk adımlar gibi. sonra daha gözü pek, daha cesur, daha vahşi oldular. eski biliciler onlara, ‘durun,’ dedi, fakat şekilciler kabul etmedi. tartıştılar, kavgaya tutuştular ve şekilcilere yasak koydular. bu tür bir egemenliğe karşı çıktılar.” Felurian’ın gözleri parladı. “ama ah,” deyip iç geçirdi, “neler yarattılar neler!”

Bana gölgelerden pelerin ören bir kadın vardı karşımda. Hayran kalabileceği şeyleri düşünemiyordum bile. “Neler yarattılar?”

Çevremizi işaret etti.

“Ağaçları mı?” diye sordum huşuyla.

Ses tonuma güldü. “hayır. fae âlemini.” elini geniş geniş salladı. “burası onların arzuları doğrultusunda biçimlendi. içlerinden en üstünü onu bütün

bir kumaştan dikti. gönüllerince yaşayabilecekleri bir yer yarattı. ve tüm uğraşlarının sonunda, her bir şekilci yeni ve boş göğü doldurmak için bir yıldız yaptı.”

Felurian bana gülümsedi. “işte o zaman iki dünya oldu. iki gökyüzü. iki grup yıldız.” Yassı taşı kaldırdı, “ama hâlâ tek bir ay. ve o fanilerin göğünde yusuvarlak keyif çatıyor.”

Tebessümü kayboldu. “ama bir şekilci diğer hepsinden daha üstündü. bir yıldız yapmak ona yetmedi. iradesini bütün dünyaya yaydı ve ayı evinden çekip aldı.”

Felurian yassı taşı göğē doğru kaldırıp bir gözünü dikkatle kapadı. Taşı üstümüzdeki hilalin boş kollarının arasına oturtmak istercesine başını biraz çevirdi. “kırılma noktası oydu. eski biliciler hiçbir sözün şekilcileri durduramayacağını anladılar.” Elleri suya geri düştü. “ayın çalınmasıyla beraber savaş çıktı.”

“Ayı kim çaldı?” diye sordum.

Ağzı minik bir tebessümle kıvrıldı. “*kim? kim?*” diye öttü baykuş gibi.

“Fey erkânından biri miydi?” diye nazıkçe sordum.

Felurian keyiflenerek başını iki yana salladı. “hayır. dedim ya, bu olaylar feyler ortaya çıkmadan önce yaşandı. o adam şekilcilerin ilki ve en üstünüydü.”

“Adı neydi?”

Başını yine sağa sola salladı. “burada isim söylemek yok. taş kapıların ardına kapatılmasına rağmen ondan bahsetmeyeceğim.”

Ben başka bir soru soramadan, Felurian elimi tutup taşı yine avuçlarımızın arasına koydu. “bu karanlık ve değişken gözlü şekilci elini uzattı kapkara semaya. ayı çekip aldı, ama onu ikna edemedi kalmaya. o yüzden ay artık gidip geliyor fanilerle feyler arasında.”

Bana güzel yüzünde nadiren rastlanan o ciddi bakışlarından birini attı. “öykünü aldın. *nasılını* ve *kimini*. son bir sır daha var. asıl şimdi kullan baykuşumsu dinlemeni.” Bitişik ellerimizi tekrar su yüzeyine indirdi. “asıl bu kısma göstermelisin ilgi.”

Felurian’ın gözleri o loş ışıktaki kapkaraydı. “ay ikimizin de dünyasının çeliyor aklını, dersin ki ebeveynler çekiştiriyorlar çocuklarını. bir o asılıyor, bir öteki. bırakmak istemiyor hiçbirini.”

Geri çekildi ve taşı ellerimizde tutmayı sürdürebileceğimiz kadar birbirimizden uzaklaştık. “bir yarısını senin göğünde bırakıp ikiye bölündüğünde, ne kadar ayrı durduğumuzu o zaman görürsün işte.” Boştaki

eliyle bana uzanarak suyu tutmak istercesine beyhude bir hareket yaptı, “ne kadar öpüşsek de uzun uzun, aramızdaki boşluk değildir buna uygun.”

Yine yaklaştı ve taşı göğsüme bastırdı. “ve dolunay çıktığı zaman sizde, tüm feyler kapılır çekimine. size yaklaştırır tüm parıltısıyla bizi ve artık çok kolaydır gece ziyaretleri. geçmek gibidir bir kapıdan ya da inmeye benzer kıyıya yanaşmış bir sandaldan.” Bana gülümsedi. “işte gezerken vahşi ormanları, seni gidi çocuk insan, buldun Felurian’ı.”

Şişen ayın yakına çektiği fey yaratıklarıyla dolu bambaşka bir dünyayı düşünmek endişe vericiydi. “Bu durum tüm feyler için geçerli mi?”

Felurian omuzlarını silkip başını salladı. “istekleri varsa ve yolu biliyorlarsa. açık bin kapı vardır dünyalarımız arasında.”

“Bunu daha önce niye hiç duymadım? Fanilerin çimleri üzerinde dans eden bir feyi gözden kaçırmak kolay değildir herhalde...”

Felurian güldü. “iyi de olmadı mı aynen öyle? dünya büyük ve zaman uzun, ama beni görmeden önce sesimi duydun. orada söylüyordum şarkımı, tarıyordum saçlarımda ay ışığını.”

Kaşlarımı çattım. “Yine de dünyalar arasında gelip gidenlere dair daha fazla ize rastlamalıyımışım gibi geliyor.”

Felurian omuz silkti. “feylerin çoğu kurnaz ve mahirdir; usulca yürürken baca dumanı gibidir. bazıları türünün arasında bürünür shaede, dönüşür sırtı tepeleme yük dolu bir eşeğe, veya elbiseler giyer hepsi layık kraliçelere.” Bilgiç bir bakış attı bana. “alışığız size görünmemeye.”

Elimi tekrar tuttu. “daha kara kalpli olanlar sizinle kafa bulmaya bayılırlar. mehtaplı ihlalden alıkoyan nedir bunları? demir, ateş ve ayna camı. unutmamalı karaağacı, dişbudağı ve bakır bıçakları, tabii bir de gözü pek çiftçi karılarını. onlar oynadığımız oyunun kurallarını bilir ve uzak duralım diye bize ekmek verirler. ama en kötüsü halkım ürker harcadığımız güçten, fani toprağa adım attığımız andan itibaren.”

“Bu kadar emeği sahiden de hak etmiyoruz,” diye gülümseyerek itiraf ettim.

Felurian uzanıp bir parmağını ağzıma değdirdi. “dolunayken gül istediğin kadar, ama bil ki ayın karanlık bir tarafı da var.” Dönerek kol mesafesine dek uzaklaştı ve yavaş bir spiral çizdirerek beni de yanına çekti. “akıllı bir fani kapılır korkuya, eğer gecede ayın o tatlı ışığı yoksa.”

Elimi göğsüne doğru çekmeye başladı ve kendisi dönerken beni de suda sürükledi. “attığın her adım öyle bir gecede, takabilir seni karanlık ayın peşine. ve bulabilirsin kendini faede, istesen de istemesen de.”

Felurian beni de çekiştirerek suda geri gitti. “ve bir fani boğulmaz da ne yapar öyle yabancı bir yerde?”

Ona doğru bir adım attım, ama ayağımın altında hiçbir şey bulamadım. Elim Felurian’inkinden kurtuldu ve karanlık sulara gömülüverdim. Kör ve boğulur bir halde delicesine çırpınmaya başlayarak yüzeye çıkmaya çalıştım.

Uzun ve korku dolu bir anın sonunda Felurian’ın elleri beni tuttu ve bir kedi yavrusundan daha ağır değilmışim gibi kolayca sudan çıkardı. Yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Kara gözleri sert ve ışıltılıydı.

Berrak bir sesle konuştu. “yaptım bunu anlayasın diye. bilge bir adam korkuyla bakar aysız bir geceye.”

Yüz Üçüncü Bölüm

Dokunacak Kadar Yakın

Zaman geçti. Felurian ormanın kendi alacakaranlık kayranının çevresindekinden bile daha yaşlı ve haşmetli bir yerine götürdü beni. Orada dağlar kadar yüksek ve geniş ağaçlara tırmandık. En yüksek dallardayken, dev ağacın çalkantılı denizdeki bir gemi gibi rüzgârda sallandığını hissedebiliyordum. Orada, çevremizde mavi gökten ve altımızda ağacın yavaş hareketlerinden başka bir şey yokken, Felurian bana meşedeki sarmaşığı öğretti.

Ben de Felurian'a tak oyununu öğretmeye kalktım, fakat onu zaten bildiğini keşfettim. Beni rahatlıkla yendi ve öyle güzel bir oyun oynadı ki Bredon görse gözyaşlarını tutamazdı.

Fey dilini biraz öğrendim. Azıcık. Bölük pörçük.

Aslına bakarsanız, fey dilini öğrenme teşebbüsümün büyük bir başarısızlıkla sonuçlandığını itiraf etmeliyim. Felurian hiç de sabırlı bir öğretmen değildi ve dili içinden çıkılamayacak ölçüde karmaşıktı. Başarısızlığım beceriksizliğin de ötesine geçince Felurian, onun huzurundayken fey lisanını konuşmamı ciddi ciddi yasakladı.

Sonuçta birkaç tabir ve bir yığın tevazu kazandım. Ki bunlar faydalı şeylerdi.

Felurian bana bazı fey şarkıları da öğretti. Fanilerin şarkılarına kıyasla ezberlenmeleri daha zordu; melodileri zor anlaşılır ve dolambaçlıydı. Onları lavtamlarla çalmaya kalktığımda teller parmaklarıma bir tuhaf geldi. Daha önce hiç lavta tutmamış bir köylü çocuğu gibi tekleyip bocaladım. Kelimelerin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim olmaksızın şarkı sözlerini ezberleyip geçtim.

Bunları yaparken bir yandan da shaedim üzerinde çalışmayı sürdürüyorduk. Daha doğrusu Felurian sürdürüyordu. Ben sorular soruyor, izliyor ve kendimi ayakaltında dolaşan meraklı bir çocuk gibi hissetmemeye çalışıyordum. Birbirimize ısındıkça sorularım daha ısrarcı bir hal alıyordu.

“İyi de nasıl?” diye onuncu kez sordum. “Işığın ağırlığı, cismi yoktur. Bir dalga gibi hareket eder. Ona dokunamaman gerekirdi.”

Felurian yıldız ışıklarıyla işini bitirmişti ve şimdi de shaede ay ışığı örüyordu. Cevap verirken başını örgüsünden kaldırmadı. “çok düşünüyorsun kvothem. mutlu olamayacak kadar çok şey biliyorsun.”

Bu sözler Elodin’inkilere o denli benziyordu ki huzursuz oldum. Konuyu kapatmasına izin vermedim. “Ama öyle yapamaman-”

Felurian beni dirseğiyle dürtünce iki elinin de dolu olduğunu gördüm. “tatlı alevim,” dedi, “şunu bana getir.” Yukarıdaki ağaçların arasından sızan ve hemen yanımda toprağa dokunan bir ay ışığı huzmesini başıyla işaret etti.

Sesi o tanıdık, kolay fark edilmeyen buyruk tonunu taşıyordu. Ay ışığını, ağaçtan sarkan bir sarmaşık gibi hiç düşünmeden tutuverdim. Onu bir saniyeliğine tüm serinliği ve silikliğiyle parmaklarımda hissettim. Hayrete kapılarak donakaldım ve huzme ansızın sıradan bir ay ışığına dönüştü. Elimi birkaç kez boş yere içinden geçirdim.

Felurian gülümseyerek uzandı ve dünyadaki en doğal şeyi yaparcasına onu kavradı. Boştaki eliyle yanağıma dokundu, sonra dikkatini yine kucağına verip ay ışığı huzmesini gölge katmanlarının arasına işledi.

Yüz Dördüncü Bölüm

Cthaeh

Felurian nelere kadir olduğumu anlamama yardım ettikten sonra, shaedimin yaradılışında daha aktif bir rol oynamaya başladım. O gösterdiğim gelişmeden memnun olsa da, ben kendimi hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Ortada uyulacak bir kural, hatırlanacak bir husus yoktu. Bu sebeple kıvrak zekâm ve keskin kumpanyacı hafızam bana pek fayda sağlamıyordu ve ilerleyişim asabımı bozacak ölçüde yavaştı.

Zamanla shaedime ona zarar vermekten korkmaksızın shaedime dokunabilir ve şeklini istediğim gibi değiştirebilir oldum. Biraz pratik yaptıktan sonra onu kısa bir yelekten uzun bir matem pelerinine ve aradaki her şeye dönüştürebilmeye başladım.

Yine de yaradılışından kendime azıcık bile pay çıkarmam haksızlık olur. Gölgeyi toplayan; onu ay, ateş ve güneş ışığıyla eğiren Felurian'dı. Benim asıl katkım, çok sayıda küçük cebi olmasını tavsiye etmekten ibaretti.

Birlikte shaedi ta gün ışığına kadar götürdükten sonra işimizin bittiğini sandım. Yüzerek, şarkılar söyleyerek ve birbirimizle beraber olarak uzun bir zaman harcayınca şüphelerim doğrulanır gibi gözüktü.

Fakat shaedden ne zaman bahsetsem Felurian konuyu geçiştiriyordu. Bu geçiştirmeleri daima zevkli bir üslupla yaptığı için meseleyi kafama takmıyordum. Yine de shaedin bir parçasının henüz tamamlanmadığı gibi bir hisse kapılmaktaydım.

Bir sabah koyun koyuna uyandık, iştahımızı açmak için bir saati öpüşerek geçirdik; sonra da meyveden, buğday ekmeğinden, bal peteğinden ve zeytinlerden oluşan kahvaltımıza yumulduk.

Felurian kahvaltının ardından ciddileşip benden bir parça demir istedi.

İsteği beni şaşırttı. Bir süre evvel eski alışkanlıklarımın bazılarını devam ettirmek gelmişti aklıma. Göletin yüzeyini bir ayna gibi kullanarak küçük usturamla tıraş olmuştum. Pürüzsüz yanaklarım ve çenem ilk başta Felurian'ın hoşuna gitmişti, fakat onu öpmeye kalkıştığımda beni kol mesafesine kadar itip sümkürürcesine homurdanmıştı. Leş gibi demir koktuğumu söylemiş ve o acı kokuyu suratımdan atana dek geri gelmememi isteyerek beni ormana yollamıştı.

İşte bu nedenle, seyahat heybemi karıştırıp kırık demir kopçanın bir parçasını çıkartırken bir hayli meraklanmıştım. Demiri Felurian'a uzatırken keskin bir bıçağı bir çocuğa vermiş gibi kaygılıydım. “Bununla ne yapacaksın?” diye sordum, endişemi gizlemeye çalışarak.

Felurian hiçbir şey söylemedi. Her an ısırabilecek bir yılanmışçasına demir parçasını baş ve sonraki iki parmağı arasında sıkıca tuttu. Ağzı ince bir çizgi halini aldı ve gözlerinin rengi alışıldık alacakaranlık morundan koyu bir su mavisine dönüşmeye başladı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum.

Güldü. Sık sık duyduğum o hafif, çınlayan kahkahasıyla değil de vahşi, haşın bir kahkahayla. “sahiden yardım etmek istiyor musun?” diye sordu. Demir parçasını tutan eli belil belirsiz titriyordu.

Biraz korkarak başımı salladım.

“git öyleyse.” Hâlâ değişmekte olan gözleri mavimsi beyaz bir renge bürünüyordu. “şimdilik aleve, şarkılara veya sorulara ihtiyacım yok.” Yerimden kıpırdamayınca beni eliyle kışkırladı. “ormana git. fazla uzaklaşma, ama dört kez aşk yapılacak bir süre beni rahatsız etme.” Sesi de biraz değişmişti. Halen yumuşak çıkmasına karşın beni ürküten kırılmalı bir tınıya sahipti.

İtiraz edecek oldum, ama bana öyle korkunç bir bakış attı ki hiç düşünmeden ağaçlara doğru koşarak kaçtım.

Bir süre boş boş gezinerek kendimi toparlamaya çalıştım. Bu biraz zor oldu, çünkü anadan doğma çıplaktım ve bir annenin haylaz çocuğunu yemek ateşinin yanından kışkırlaması gibi, ciddi bir sihrin huzurundan kovulmuştum.

Yine de bir müddet açıklıkta istenmediğimin farkındaydım. Ben de yüzümü Gündüz'e çevirip keşfe çıktım.

O gün ne diye o kadar uzaklaştığımı bilmiyorum. Felurian yakınlarda kalmam için beni uyarmıştı ve bunun iyi bir tavsiye olduğunun farkındaydım. Çocukluğumda dinlediğim yüz farklı hikâyede, Fae'de

başıboş dolaşmanın tehlikeleri anlatılıyordu. Onları dikkate almasam bile Felurian'ın anlattığı öyküler beni alacakaranlık koruluğunun güvenli sınırları dahilinde tutmaya yetmeliydi.

Herhalde suçun bir kısmı meraklı tabiatımdaydı. Fakat büyük bölümü incinmiş gururuma aitti. Gurur ve akılsızlık; bu ikisi daima el ele gider.

Yaklaşık bir saat boyunca yürüdüm. Üstümdeki gökyüzü yavaş yavaş aydınlandı ve sonunda ortalık güpegündüz oldu. Bir tür patika buldum, fakat ara sıra karşılaştığım kelebekler veya hoplayıp zıplayan sincaplar dışında herhangi bir canlıya rastlamadım.

Attığım her adımda ruh halim can sıkıntısıyla kaygı arasında gidip geliyordu. Ne de olsa Fae'deydim. Harikulade şeyler görmem gerekirdi. Camdan kaleler, yanan çeşmeler, gözünü kan bürümüş trovlar, nasihat vermek için can atan yalınayak yaşlı adamlar...

Ağaçlar kocaman bir çayıra açıldı. Felurian'ın bana gezdirdiği tüm Fae bölgeleri ormanlık olduğu için, bulunmam gereken sınırların fazlasıyla dışına çıktığımın açık bir göstergesiydi bu.

Yine de, onca zaman Felurian'ın kayranının loş alacakaranlığında kaldıktan sonra cildime vuran gün ışığı hoşuma gittiğinden yola devam ettim. İzlediğim patika çimenlik bir alanda tek başına duran bir ağaca çıkar gibi gözükiyordu. O ağaca kadar gitmeye, sonra da geri dönmeye karar verdim.

Lakin uzun bir yürüyüşün akabinde bile ağaca bir türlü yaklaşamıyor gibiydim. İlk başta bunun Fae'deki tuhaflıklardan biri olduğunu sandım, fakat patikada inatla ilerlerken gerçeği anladım. Ağaç düşündüğümünden daha büyüktü. Çok daha büyük ve çok daha uzak.

Patika ağaçta son bulmuyor, hatta kıvrılarak ondan uzaklaşıyordu. Ağaca yarım kilometre bile yaklaşmıyordu. Tam geri dönmeyi düşünürken, ağacın dalları altında parlak bir renk cümbüşü gözüme takıldı. Kısa bir tereddüdün ardından merakım galip geldi ve patikadan çıkarak uzun çimlere adım attım.

Ağaç daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Ona yavaşça yaklaştım. Kocaman, dallı budaklı bir söğüde benzeyen ağacın yaprakları daha geniş olup koyu yeşil renkliydi. Bu gür ve sarkık yaprak örtüsü soluk, açık mavi çiçeklerle bezeliydi.

Rüzgâr yön değiştirdi ve yapraklar kıpırdayınca burnuma garip ama hoş bir koku çalındı. Duman, baharat, deri ve limon kokularının bir karışımına benziyordu. İlgi çekici bir kokuydu, ama bir yemeğinki gibi değil. Ağzımı

sulandırmıyor, karnımı guruldatmıyordu. Buna rağmen, bir masada öyle kokan herhangi yiyecek görseydim ve bu yiyecek bir taş ya da bir parça tahta bile olsaydı, onu ağzıma koyasım gelirdi. Açlıktan değil, tıpkı bir çocuk gibi katıksız bir meraktan.

Yaklaşırken manzaranın güzelliğine çarpıldım. Yaprakların koyu yeşili daldan dala uçuşan, ağacın soluk çiçeklerine konan kelebeklerle tezat teşkil ediyordu. İlk başta ağacın altında bir çiçek tarhı sandığım şeyin, aslında yerin neredeyse her santimini kaplayan bir kelebek örtüsü olduğu anlaşıldı. Bu sahne o kadar nefes kesiciydi ki kelebekleri ürkütüp kaçırmamak için ağacın dallarından birkaç metre ötede durdum.

Çiçeklerin arasında uçuşan kelebeklerin çoğu Felurian'ın açıklığındakiler gibi mor ve siyah yahut mavi ve siyahtı. Diğerleri büsbütün parlak bir yeşil, gri ve sarı ya da gümüşü ve maviydi. Fakat gözüme asıl takılan kırmızı renkli büyük bir kelebek oldu. Kanatlarının parlak kızılına belli belirsiz bir metalik altın sarısı karışıyordu. Kanatları ellerimin açık halinden bile daha büyüktü ve ben onu izlerken üzerine konabileceği daha taze bir çiçek arayarak ağacın derinliklerine doğru uçtu.

Ansızın kanatları aynı anda çırpırmaz oldu. Birbirlerinden koptular ve düşen güz yaprakları gibi ayrı ayrı yere süzöldüler.

Ancak onları gözlerimle ağacın dibine kadar takip ettikten sonra gerçeği anlayabildim. Zemin kelebekler için bir dinlenme yeri değildi. Ortalık cansız kanatlarla doluydu. Binlercesi ağacın dalları altındaki çimlere mücevherlerden oluşan bir battaniye gibi saçılmıştı.

“Kırmızı olanlar estetik anlayışıma dokunuyor,” diye ağaçtan duyurdu serinkanlı, alaycı bir ses.

Bir adım geri çekilerek gür yaprak örtüsünün ötesini görmeye çalıştım.

“Bu ne kabalık,” diye azarladı alaycı ses. “Kendini tanıtmayacak mısın? Öyle aval aval bakılır mı hiç?”

“Özürlerimi kabul edin, bayım,” dedim içtenlikle. Sonra ağacın çiçeklerini hatırlayıp, “Bayan,” diye düzelttim. “Ama daha evvel bir ağaçla konuştuğum olmadı ve ne yapacağımı bilmez haldeyim.”

“O kadarı belli zaten. Ben ağaç değilim. Tıpkı bir insanın bir sandalye olmadığı gibi. Ben Cthaeh'im. Beni bulduğun için şanslısın. Pek çok kimse böyle bir fırsata gıptayla bakar.”

“Fırsat mı?” diye yankıladım, konuşan kişiyi ağacın dalları arasından seçebilmek için uğraşarak. Aklıma eski bir hikâyenin ufak bir parçası,

Chandrialıları ararken okuduğum bölük pörçük bir söylence geldi. “Sen bir kâhinsin,” dedim.

“Kâhin ha? Ne saçma. Bana küçük adlar yakıştırmaya kalkma. Ben Cthaeh'im. Ben görürüm. Ben bilirim.” Az öncesine kadar bir kelebeğin olduğu yerden bir çift yanardöner mavi siyah kanat ayrı ayrı yere düştü. “Bazen de konuşurum.”

“Seni rahatsız edenlerin kırmızı renkliler olduğunu sanıyordum.”

“Kırmızılardan hiç kalmadı.” Ses kayıtsızdı. “Ve mavi renkliler az da olsa tatlı.” Ufak bir hareket tespit ettim ve safir mavisi bir çift kanat daha dönerek ağır ağır düştü. “Sen Felurian'ın yeni insancığısın, değil mi?” Tereddüt ettim, fakat alaycı ses yanıt vermişim gibi sözlerini sürdürdü. “Ben de öyle düşünmüştüm. Üzerindeki demir kokusunu alabiliyorum. Sadece birazcık. Yine de Felurian'ın buna nasıl katlandığını merak ediyorum.”

Bu duraksama. Bir hareketlenme. Bir düzine yaprağın hafifçe kımıldaması. İki kanat daha seğirdi, sonra döne döne düştü. “Hadi ama,” diye devam etti ses. Artık ağacın farklı bir yerinden gelse bile hâlâ yaprakların arkasında gizlenmekteydi. “Senin gibi meraklı bir oğlanın illa ki birkaç sorusu vardır. Gel. Sor. Suskunluğun beni çok gücendiriyor.”

Yine tereddüde kapıldım, sonra, “Sanırım bir iki sorum olacak,” dedim.

“Ahhhh,” dedi ses yavaşça ve memnuniyetle. “Olduğundan emindim.”

“Bana Amyrler hakkında ne söyleyebilirsin?”

“Kyxxs,” diye asabi bir sesle çıkıştı Cthaeh. “Bu ne biçim iş? Niye bu kadar temkinlisin? Niye lafı dolandırıyorsun? Bana Chandrialıları sor da olsun bitsin.”

Afallamış bir halde kalakaldım.

“Şaşırdın mı? Niye şaşırasın ki? Eh be çocuk, berrak bir göl gibisin. Üç metre içine kadar görüyorum seni. Zaten derinliğin de o kadar.” Yine gözün zor takip ettiği bir hareketlilik yaşandı ve biri mavi, diğeri mor olmak üzere iki çift kanat döne döne düştü.

Dalların arasında yılankavi bir kımıltı görür gibi oldum, fakat ağacı durmaksızın sallayan rüzgâr onu gizledi. “Niye mor olanı da öldürdün?” diye sordum, sırf konuşmuş olmak için.

“Hasedimden,” dedi Cthaeh. “Masumiyetini, umursamazlığını kışkandım. Zaten fazla sevimlilik içimi bayar. Tıpkı kasıtlı cehalet gibi.” Bir duraksama. “Bana Chandrialıları sormak istiyorsun, değil mi?”

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

“Aslına bakarsan söylenecek fazla şey yok,” diye şımarık bir yorumda bulundu Cthaeh. “Ama onlara Yedili dersin daha iyi edersin. Aradan geçen onca yıl sonra ‘Chandrialılar’ lafına çok fazla söylence dolandı. Eskiden bu ismin ne anlama geldiği açıktı, ama bugünlerde Chandrialı dediğin zaman insanların aklına ogreler, yırtmıklar ve skavenler geliyor. Amma zevzeklik.”

Uzun bir duraksama yaşandı. Yaratığın bir tepki beklediğini fark edene dek hareketsiz bekledim. “Daha da anlat,” dedim. Sesim kendi kulaklarıma bile fazla ince geldi.

“Niye?” Sesinde muzip bir tını tespit ettim.

“Çünkü bilmem gerekiyor,” dedim, sesime biraz güç katmaya çalışarak.

“Gerekmiyor mu?” diye şüpheyile sordu Cthaeh. “Bu ihtiyaç da nereden çıktı? Üniversite’deki hocalar aradığın cevapları biliyor olabilirler. Ama sorsan bile sana söylemezler. Zaten sen de gidip sormazsın. Öyle bir şey yapmayacak kadar gururlusun. Yardım istemeyecek kadar zekisin. Şöhretine fazla düşkünsün.”

Konuşmaya çalıştım, fakat boğazım kupkuru bir hırıltıdan fazlasını çıkartamadı. Yutkunup tekrar denedim. “Lütfen, bilmem gerekiyor. Ebeveynlerimi öldürdüler.”

“Sen de Chandrialıları mı öldürmeye çalışacaksın?” Etkilenmiş, hatta hayrete düşmüş gibi konuşmuştu ses. “Onları kendi başına bulup haklayacak mısın? İyi de bunu nasıl başaracaksın? Haliix beş bin yıldır yaşıyor. Hem de bir saniye bile uyumadan.

“Sanırım Amyrleri arayarak akıllıca davranıyorsun. Senin kadar gururlu biri bile yardıma ihtiyacı olduğunu anlayabilir. Nizam sana o yardımı sunabilir. Gel gör ki onları bulmak da Yedili’yi bulmak kadar zordur. Aman aman. Böyle bir durumda cesur bir oğlanın elinden ne gelir ki?”

“Söyle bana!” Haykırmak istemişsem de sesim yalvarır gibi çıkmıştı.

“Moralinin bozulmasını anlıyorum,” diye soğukkanlılıkla devam etti Cthaeh. “Chandrialılara inanan az sayıdaki kişi onlardan bahsedemeyecek kadar korkar ve geri kalanlar da öyle bir soruya gülüp geçer.” Aynı anda ağacın birkaç farklı yerinden gelir gibi olan dramatik bir iç geçiriş duyuldu. “Medeniyetin bedeli de budur işte.”

“Ne bedeli?” diye sordum.

“Kibir,” dedi Cthaeh. “Her şeyi bildiğini zannediyorsun. Bir fey görene kadar onlara gülüp geçtin. Tüm o medeni komşularının Chandrialılara inanmamasına şaşmamak lazım. Seni ciddiye alacak birini bulman için o

pek kıymetli köşelerini geride bırakmalısın. Fırtınaduvarı'na varana kadar hiç umudun yok.”

Yine bir duraksama oldu, sonra bir çift mor kanat daha yavaş yavaş yere süzüldü. Yutkunarak gırtlığındaki kuruluğu geçirmeye çalışırken başka bilgiler de edinmek için ne sorabileceğimi düşündüm.

Sözlerine, “Herhalde Amyrleri arayışını çoğu kimsenin ciddiye almayacağını biliyorsundur,” diye sakın bir edayla devam etti; Cthaeh. “Fakat Maer oldukça sıradışı bir adam. Farkında olmasa bile onlara yaklaştı. Maer'in yanında kalırsan seni kapılarına kadar götürür.”

Cthaeh ince, kuru bir sesle kıkırdadı. “Kan, kaya ve kemik aşkına, keşke siz yaratıklarda benim değerimi bilecek kadar akıl olsaydı. Başka neleri unutursan unut bu son söylediğimi daima hatırla. Sonunda espriyi anlayacaksın. Bundan emin olabilirsin. Zamanı gelince bol bol güleceksin.”

“Bana Chandrialılar hakkında ne söyleyebilirsin?” dedim.

“Madem bu kadar kibar sordun, istediğin kişi Köz. Onu hatırlıyor musun? Beyaz saçlar? Kara gözler? Annene pek çok şey yaptı. Korkunç şeyler. Ama annen iyi dayandı. İfademi mazur görürsen, Laurian hakikaten sapına kadar kumpanyacıydı. Yalvarıp zırıldayan babandan çok daha iyiydi.”

Yıllardır unutmaya uğraştığım resimler bir bir gözümün önünden geçti. Saçları kandan sıırıslı, bilekten ve dirsekten kırılan kolları anormal açılarda bükülmüş olan annem. Karnı yarılmış, anneme yakın olabilmek için ona doğru sürünerek arkasında yedi metrelik kandan bir iz bırakmış olan babam.

Konuşmaya çalıştım, fakat ağzım kupkuruydu. “Niye?” demeyi başardım çatlak bir sesle.

“Niye?” diye tekrar etti Cthaeh. “Ne kadar güzel bir soru. Öyle çok niye biliyorum ki. Niye zavallı ailene o kadar kötü bir şey yaptılar? Çünkü yapmak istediler. Çünkü yapabilirlerdi. Ve çünkü bir sebepleri vardı.

“Seni niye canlı bıraktılar? Çünkü özensizdiler. Çünkü şanslıydın. Çünkü bir şey onları korkutup kaçırdı.”

Onları ne korkutup kaçırmış olabilir ki? diye uyuşmuş bir halde düşündüm. Ama bu kadarı fazla geldi. Anılar, ağaçtaki sesin söyledikleri... Ağzım usulca kıpırdayarak bir soru sordu.

“Ne?” dedi Cthaeh. “Farklı bir niye mi istiyorsun? Sana bunları niye söylediğimi mi merak ediyorsun? Bundan ne elde edeceğimi? Belki şu Köz denen adam bana da bir kötülük yapmıştır. Belki senin gibi küçük bir köpek

yavrusunun onun peşinden koşmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Belki de yumruklarını sıkarken eklemelerinden çıkan o çıtırtılar bana harika bir senfoni gibi geliyordu. Ah, evet, öyle. Hiç şüpheli olmasın.

“Peki şu K  z’   niye bulamazsın? Bak bu ilgin   bir niye. K  m  r gibi kapkara g  zl   bir adamın bir yerlerde kafayı   ekti  i zaman g  ze batmasını beklersin. Bunca zamandır nasıl oldu da ondan bir haber alamadın?”

Başımı iki yana sallayarak kan ve yanık sa   kokusunu aklımdan   ıkarmaya   alıştım.

Cthaeh bunu bir işaret olarak kabul etti. “Aynen   yle. Herhalde neye benzedi  ini s  ylememe gerek yoktur. Onu daha birkaç g  n   nce kendi g  zlerinle g  rd  n.”

Kafamda adeta bir şimşek   aktı. Haydutların lideri. Zincir zırh i  indeki zarif adam. K  z.   ocukken benimle konuşan oydu. Korkun   bir tebess  m   ve kış buzu gibi bir kılıcı olan kişi.

“Ka  mış olması   ok yazık,” diye devam etti Cthaeh. “Yine de şansının yaver gitti  ini kabul etmen lazım. Onunla tekrar karşılaşman bence hayatta eline iki kez ge  ecek bir fırsattı. O fırsatı heba etmen yazık oldu. Onu tanımadın diye kendini k  t   hissetme. Ne de olsa varlıklarının belirtilerini saklamakta epey tecr  beliler. Senin hi   su  un yok. Onu ilk g  rd    nden beri uzun zaman ge  ti. Yıllar. Zaten   ok meşguld  n: birilerinin g  z  ne girmeye   alışıyor, perinin biriyle yerlerde debelenerek temel arzularını tatmin ediyordun.”

    yeşil kelebek aynı anda seyirtti. D  ne d  ne d  şen kanatları yapraklara benziyordu.

“S  z arzulardan a  ılmışken, acaba Denna duysa ne d  ş  n  r? Aman aman. Onu burada g  rd    n   hayal et. Sen ve peri sarmaş dolaş olmuş, tavşanlar gibi oynadışken. Biliyorsundur herhalde, herif onu d  v  yor. Hamisi. S  rekli de  il, ama sık sık. Bazen kızdı  ı i  in, ama genelde zevk olsun diye. Denna a  lamaya başlamadan   nce adam ne kadar ileri gider dersin? Denna’yı ne kadar zorlamalı ki kızca  ız   ekip gitmeye karar versin ve herifin onu geri getirmesi gereksin? Korkun   şeyler oluyor sanma sakın. Denna’nın   zerinde yanık falan yok.   z bırakacak başka bir şey de. şimdilik.

“Hamisi iki g  n   nce bastonunu kullandı. İlk kez. Denna’nın giysilerinin altında başparma  ın b  y  kl    nde şişlikler var. Kemi  e kadar inen   r  kler. A  zında kanla yerde titreyerek yatarken bayılmadan   nce ne

düşünüyor biliyor musun? Seni. Seni düşünüyor. Herhalde sen de onu düşünüyorsundur. Yüzerken, karnını çileklerle doyururken falan.”

Cthaeh iç geçirmeyi andıran bir ses çıkardı. “Zavallı kız. Adama o kadar sıkı bağlı ki. Daha iyisini bulamayacağını zannediyor. İstesen bile ondan ayrılmaz. Zaten istemezsin de. O kadar ihtiyatlısın ki. Onu ürkütüp kendinden soğutmaktan çekiniyorsun. Çekinmelisin de. Senin şu Denna kaçmayı pek seviyor. Artık Severen’den de ayrıldığına göre bakalım onu nasıl bulacaksın.

“Tek kelime etmeden gitmen yazık oldu. Tam da sana güvenmeye başlıyorduk. Tepen atmadan önce. Alıp başını gitmeden önce. Denna’nın hayatındaki diğer bütün erkekler gibi. Tıpkı onlar gibi. Onu arzuluyorsun, tatlı sözler ediyorsun, sonra da bırakıp gidiyorsun. Onu yapayalnız bırakıyorsun. İyi ki böyle muamele görmeye alışık, değil mi? Yoksa onu incitebilirdin. Yoksa o zavallı kızın kalbini kırabilirdin.”

Daha fazla dayanamadım. Gerisingeri döndüm ve geldiğim yöne doğru deli gibi koşmaya başladım. Felurian’ın açıklığının sessiz alacakaranlığına doğru. Uzağa, uzağa, uzağa...

Kaçarken Cthaeh’in arkamdan seslendiğini duyabiliyordum. Alaycı, ince sesi mümkün olabileceğini sandığımdan daha uzun bir süre peşimi bırakmadı. “Geri gel. Geri gel. Söyleyeceklerim daha bitmedi. Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki. Kalsan olmaz mı?”

Felurian’ın açıklığına saatler sonra geri döndüm. Yolumu nasıl bulduğumdan emin değilim. Ağaçların arasından çardağını görünce şaşırdığımı hatırlıyorum sadece. Bu görüntü laçka olmuş zihnimi bir hizaya sokarak tekrar düşünebilmemi sağladı.

Gölete inip uzun uzun, kana kana su içtim ve kendimi toparlayıp gözyaşlarımın izini silmek için yüzümü yıkadım. Bir iki dakika düşünüp taşındıktan sonra ayağa kalkıp çardağa gittim. Ancak o zaman kelebeklerin yokluğunu şaşıracak fark ettim. Genelde en azından birkaç tanesi etrafta uçuşurdu, fakat şimdi hiç yoktu.

Felurian oradaydı, lakin görünümü beni daha da sarstı. Ona ilk defa kusursuz olmadığı bir zamanda bakıyordum. Yastıkların arasında yorgun ve süzgün bir halde yatmaktaydı. Sanki saatler yerine günlerdir ortalarda yoktum ve Felurian o zaman zarfında ne yemek yemiş ne de uyumuştı.

Yaklaştığımı duyunca kafasını bitkince kaldırdı. “bitti,” dedi, fakat beni süzerken gözleri hayretle büyüdü.

Başımı eğince, dikenlerin çizdiği vücudumun kanlı olduğunu gördüm. Sol tarafım baştan aşağı çamur ve çimen lekeleriyle kaplıydı. Cthaeh'ten kaçmak için deli gibi koşarken düşmüş olmalıydım.

Felurian dimdik oturdu. “sana ne oldu?”

Dirseğimdeki kurumuş kanı dalgın bir edayla sildim. “Aynı şeyi ben de sana sorabilirim.” Uzun uzun bağırmışım gibi sesim boğuk ve kısık çıkıyordu. Ona baktığımda gözlerinde gerçek bir endişeyle karşılaştım. “Gündüz’e doğru gittim. Ağacın birinde bir şeye rastladım. Kendine Cthaeh diyordu.”

Ben o ismi telaffuz edince Felurian hareketsiz kaldı. “cthaeh mi? onunla konuştun mu?”

Başımı salladım.

“ona soru sordun mu?” Fakat ben cevap veremediğim önce Felurian alçak, çaresiz bir feryat etti ve kendini bana attı. Üzerimde yara ararcasına ellerini vücudumda gezdirmeye başladı. Bunu bir dakika yaptıktan sonra yüzümü elleri arasına aldı ve orada bulacaklarından korkarcasına gözlerimin içine baktı. “iyi misin?”

Kaygısı dudaklarıma hafif bir tebessüm oturttu. İyi olduğuma dair onu temin etmeye başladım –sonra Cthaeh'in söyledikleri aklıma geldi. Alevleri ve mürekkep karası gözlü adamı hatırladım. Denna'nın ağzı kanla dolu olarak yerde yattığını düşündüm. Gözlerim yaşlarla doldu ve göğsüm sıkıştı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp öteye döndüm ve konuşmadan başımı iki yana salladım.

Felurian enseme okşadı. “her şey yolunda. ıstırapın denecek. seni ısırmamış ve gözlerin berrak, o yüzden her şey yolunda.”

Yüzüne bakabileceğim kadar geri çekildim. “Gözlerim mi?”

“cthaeh'in söyledikleri insanların kafasını çatlatır. ama öyle olsaydın görürdüm. sen hâlâ kvothemsin. tatlı şairimsin.” Nedense tereddüt ederek öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

“İnsanlara yalan söyleyip onları delirtir mi?”

Felurian başını yavaşça sağa sola salladı. “cthaeh yalan söylemez. görme yetisi vardır, ama sadece insanları incitecek laflar eder. cthaeh'le yalnız dennercikler konuşur.” Sözlerini yumuşatmak için boynumun kenarına dokundu.

Doğru söylediğini bilerek başımı salladım. Ve ağlamaya başladım.

Yüz Beşinci Bölüm

Ara - Hoş Bir Taraf

Kvothe eliyle Tarihçi'ye yazmayı bırakmasını işaret etti. "İyi misin Bast?" Öğrencisine endişeli gözlerle baktı. "Bir topak demir yutmuş gibi bir halin var."

Bast sahiden de mustarip görünüyordu. Solgun yüzü neredeyse bembeyaz kesilmişti. Normalde neşeli olan ifadesi şaşkındı. "Reshi," dedi güz yaprakları kadar kuru bir sesle, "Cthaeh'le konuştuğunu bana hiç söylememiştin."

"Sana söylemediğim bir sürü şey var Bast," diye tafra yaptı Kvothe. "Zaten o yüzden hayatımın kirli ayrıntılarını bu kadar büyüleyici buluyorsun."

Rahatlamasıyla omuzlarını silkmesi bir olan Bast keyifsiz bir tebessüm etti. "Demek yapmadın? Yani onunla konuşmanı kastediyorum. Bunu hikâyeye renk katmak için mi ekledin?"

"Lütfen Bast," dedi Kvothe, alındığını belli ederek. "Hikâyem eklemeler yapmadan da yeterince renkli."

"Bana yalan söyleme!" diye bağırды Bast, sesinin gücüyle sandalyesinden biraz doğrularak. "Bana bu konuda yalan söyleme! Sakın ha!" Bir eliyle masaya vurarak maşrapasını devirdi ve Tarihçi'nin mürekkep hokkasının seke seke yuvarlanmasına sebep oldu.

Tarihçi yarısı dolu sayfayı kapıverdi ve ayağıyla sandalyesini masadan iterek kâğıdı sıçrayan mürekkep ve bira damlalarından kurtardı.

Yüzü kıpkırmızı olan Bast öne doğru eğilip bir parmağını Kvothe'ye sertçe doğrulttu. "Burada başka ne haltlar uydurduğun umurumda değil! Ama böyle bir yalan söyleyeyim deme Reshi! Beni kandırmaya kalkma!"

Kvothe tertemiz kâğıdı iki eliyle birden havada tutan Tarihçi'yi işaret etti. "Bast," dedi, "bu hayat hikâyemi baştan sona ve dürüstçe anlatmak için tek fırsatım. Söylediğim her şey-"

Bast gözlerini yumdu ve şımarıklık eden bir çocuk gibi masaya hızlı hızlı vurdu. "Kapa çeneni. Kapa çeneni! *KAPA ÇENENİ!*"

O da Tarihçi'yi işaret etti. "Ona ne dediğin zerre kadar umurumda değil Reshi. Zaten ben ne dersem onu yazacak, yoksa pazar yerinin ortasında kalbini yiyeceğim!" Tekrar hancıya doğrulttuğu parmağını hışımla salladı. "Ama *bana* doğruyu söyleyeceksin. Hem de *hemen!*"

Öğrencisine bakarken Kvothe'nin suratındaki keyif akıp gitti. "Bast, ikimiz de arada sırada abartıya kaçtığımızı biliyoruz. Ama bu hikâye başka. Olup bitenleri ortaya dökmem, öykülerin arkasındaki hakikati anlatmam için bir fırsat bu."

Kara saçlı genç adam sandalyesinde öne kaykıldı ve bir eliyle gözlerini kapadı.

Kvothe endişeli bir ifadeyle ona baktı. "İyi misin?"

Bastı elini gözlerinden çekmeksizin başını iki yana salladı.

"Bast," dedi Kvothe nazıkçe, "elin kanıyor." Tekrar konuşmadan evvel uzunca bir süre bekledi. "Bast, sorun ne?"

"Ben de onu diyorum ya!" diye parladı Bast, kollarını iki yana savurarak. Sesi yüksek ve isterikti. "Sorunun ne olduğunu sanırım nihayet anladım!"

İşte o zaman güldü, ama kahkahası gürültülü ve zorakiydi. Sonra boğulur gibi oldu ve hıçkırığa benzer bir ses çıkardı. Başını kaldırıp ortak salonun kirişlerine bakarken gözleri parlaktı. Gözyaşlarını bastırırçasına kırpıştırdı onları.

Kvothe öne doğru eğilerek elini genç adamın omzuna koydu. "Bast, lütfen..."

"O kadar çok şey biliyorsun ki," dedi Bast. "Bilmemen gereken her türlü şeyi biliyorsun. Berentaltha'yı. Beyaz kız kardeşleri ve gülen yolu. Cthaeh'i nasıl bilmezsın? O... o bir canavardır."

Kvothe gözle görülür ölçüde rahatladı. "Tanrı aşkına be Bast, hepsi bu mu? Beni kan ter içinde bıraktın. Ondan çok daha beter şeylerle-"

"Cthaeh'ten daha beteri yoktur!" diye haykırdı Bast, sıkılı yumruğunu tekrar masaya indirerek. Bu sefer sert bir tahta çatırtısı duyuldu; kalın kerestelerden biri bükülüp kırılmıştı. "Reshi, çeneni kapa ve beni dinle. Çok

iyi dinle.” Bir süreliğine başını eğerek sözcüklerini dikkatle seçti.

“Sithelerin kim olduklarını biliyor musun?”

Kvothe omuz silkti. “Feylerin arasındaki bir grup. Güçlü, iyi niyetli ve-”

Bast ellerini salladı. “‘İyi niyetli’ lafını ediyorsan onları anlamamışsın demektir. Ama feylerin içinde iyilik yolunda çalışan birileri varsa onlardır. En eski ve önemli vazifeleri, Cthaeh’in başkalarıyla temasa geçmesini önlemektir. Her kim olursa olsun.”

“Etrafta muhafız falan görmemiştim,” dedi Kvothe, ürkek bir hayvanı yatıştırmakta kullanılabilecek bir ses tonuyla.

Bast ellerini başında gezdirerek saçlarını karmakarışık etti. “Onları nasıl atlattığımı bir türlü anlamıyorum Reshi. Biri Cthaeh’le temas kurarsa Sitheler o kişiyi öldürürler. Uzun boynuz yaylarıyla bir kilometre öteden vururlar. Sonra da cesedi çürümeye terk ederler. Cesedin üstüne bir karga konacak olsa onu da öldürürler.”

Tarihçi genzini nazıkçe temizleyip söze girdi. “Dediğin doğruysa,” diye konuştu, “kim bu Cthaeh’in yanına gitmek ister ki?”

Bast bir an Tarihçi’ye çıkışacak gibi oldu, sonra buruk bir sesle iç geçirdi. “Açıkçası halkım iyi kararlar almasıyla tanınmaz,” dedi. “Her fey kız ve oğlanı Cthaeh’in doğasını bilir, fakat onu aramaya hevesli biri daima çıkar. Cevaplar bulmak veya geleceği öğrenmek için yanına giderler. Veya ondan bir çiçek alma ümidiyle.”

“Çiçek mi?” diye sordu Kvothe.

Bast ona yine şaşkın bir bakış attı. “Rhinna?” Hancının yüzünde herhangi bir tepki görmeyince başını yılgıyla iki yana salladı. “Çiçekler şifalıdır Reshi. Her hastalığı iyileştirebilirler. Her zehri etkisiz hale getirebilirler. Her yarayı kapatabilirler.”

Bunu duyunca Kvothe’nin bir kaşı kalktı. “Ah,” diyerek masanın üzerinde kavuşturduğu ellerine baktı. “Anladım. Birinin yanlış olduğunu bile bile niçin öyle bir işe kalkışacağını görebiliyorum.”

Hancı başını kaldırdı. “Yine de itiraf etmeliyim ki bahsettiğin sorunu anlamıyorum,” dedi özür dilercesine. “Türlü türlü canavar gördüm Bast. Cthaeh onların yanında sönük kalıyor.”

“Yanlış bir sözcük kullandım Reshi,” diye itiraf etti Bast. “Ama aklıma daha uygunu gelmiyor. Zehirli, iğrenç ve bulaşıcı anlamına gelen bir kelime olsaydı onu kullanırdım.”

Bast derin bir nefes alıp sandalyesinde öne kaykıldı. “Reshi, Cthaeh geleceği görebilir. Belirsiz, kâhinimsi bir yoldan değil. Geleceğin *tamamını*

görür. Açıkça. Kusursuzca. Şu andan başlayarak gerçekleşebilecek her ihtimali.”

Kvothe bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Öyle,” dedi Bast ciddiyetle. “Ve bütünüyle, iliklerine kadar art niyetlidir. Ağacından ayrılamadığı için bu özelliği çoğu zaman bir sorun teşkil etmez. Fakat biri ziyaretine gittiğinde...”

Gözleri dalıp giden Kvothe kendi kendine başını salladı. “Geleceği tamamen biliyorsa,” dedi yavaşça, “söylediklerine nasıl tepki verileceğini de tam olarak bilecektir.”

Bast başını salladı. “Ve çok habistir Reshi.”

Kvothe sesli düşünürcesine devam etti. “Yani Cthaeh’in etkilediği biri, geleceğe atılmış bir ok gibidir.”

“Bir ok yalnızca bir kişiyi vurur Reshi.” Bast’ın kara gözleri boş ve umutsuzdu. “Cthaeh’in etkilediği biri, limana yaklaşan vebalı bir gemi gibidir.” Bast, Tarihçi’nin kucağında tuttuğu yarısı dolu sayfayı işaret etti. “Sitheler bunun var olduğunu bilselerdi onu yok etmek için hiçbir şeyden sakınmazlardı. Sırf Cthaeh’in söylediklerini işittiğimiz için bizi öldürürlerdi.”

“Çünkü Cthaeh’in tesirini ağaçtan uzağa taşıyan biri...” dedi Kvothe, ellerine bakarak. Uzun müddet sessizce oturarak düşünceli bir edayla başını salladı. “Şansını arayan bir delikanlı, Cthaeh’e gidip ondan bir çiçek alır. Kralın kızı ağır hastadır ve delikanlı gidip çiçekle onu iyileştirir. Kız komşu ülkenin prensiyle sözlenmişse de birbirlerine âşık olurlar...”

Kvothe konuşurken Bast onu ifadesiz bir suratla izlemekteydi.

“Gece vakti cesurca bir kaçma teşebbüsünde bulunurlar,” diye devam etti hancı. “Ama delikanlı damdan düşer ve yakayı ele verirler. Prenses istememesine rağmen evlendirilir ve gerdek gecesi komşu prensi bıçaklar. Prens ölür. İç savaş çıkar. Tarlalar yakılıp tuzlanır. Kıtık başlar. Veba...”

“Oruçyolu Savaşı’nın hikâyesini anlattın,” dedi Bast hafifçe.

Kvothe başını salladı. “Felurian’dan dinlediğim öykülerden biriydi. Çiçekli kısmı şimdiye dek anlamamıştım. Cthaeh’ten de hiç bahsetmemişti.”

“Tabii ki bahsetmez Reshi. Onun adını anmanın kötü şans getirdiğine inanılır.” Başını iki yana salladı. “Hayır, kötü şans değil. Birinin kulağına zehir tükürmek gibidir. Yapılmaz, işte o kadar.”

Kendini bir nebze toparlayan Tarihçi sandalyesini yine masaya doğru kaydırды. Kâğıdı hâlâ temkinle tutuyordu. Hem bira hem de mürekkep lekeli

kırık masaya kaşlarını çatarak baktı. “Bu yaratığın büyük bir şöhreti olduğu anlaşılıyor,” dedi. “Ama o kadar da tehlikeli olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.”

Bast adama hayretle baktı. “Demir ve safra aşkına,” dedi usulca. “Benim bir çocuk olduğumu mu sanıyorsun? Bir kamp öyküsüyle hakikat arasındaki farkı bilmediğimi mi zannediyorsun?”

Tarihçi bir eliyle yatıştırıcı bir hareket yaptı. “Öyle demek-”

Bast gözlerini Tarihçi’den ayırmaksızın kanlı avcunu masaya koydu. Tahta gıcırdadı ve kırık kalaslar ani bir çatırtıyla yerlerine geri oturdu. Bast bunun ardından elini kaldırıp hızla masaya vurdu. Koyu renkli mürekkep ile bira akıntıları bir anda kıvrılarak şekil değiştirdi ve kapkara bir kargaya dönüştü. Havaya fırlayan karga ortak salonda bir tur attı.

Bast kargayı iki eliyle birden yakaladı ve kuşu umursamazca ikiye ayırdı. Havaya attığı parçalar patlayarak etrafa kan rengi alevler saçtı.

Tüm bunlar göz açıp kapayıncaya dek olup bitmişti. “Feyler hakkında bildiklerin bir yüksüğün içini bile doldurmaz,” dedi Bast, donuk ve sakin bir sesle. Yüzünde en ufak bir ifade yoktu. “Ne cüretle benden kuşku duyarsın? Kim olduğuma dair hiçbir fikrin yok.”

Tarihçi hiç kıpırdamadan otursa da bakışlarını kaçırmadı.

“Dilim ve dişlerim üstüne yemin ederim,” dedi Bast sertçe. “Taş kapılar üstüne yemin ederim. Sana üç bin kez söylüyorum. Benim dünyamda da senin dünyanda da Cthaeh’ten daha tehlikeli bir şey yoktur.”

“Abartmana gerek yok Bast,” dedi Kvothe usulca. “Sana inanıyorum.”

Bast dönüp ona baktı, sonra oturduğu yerde kendini sefil bir halde saldı. “Keşke inanmasaydın Reshi.”

Kvothe buruk bir tebessüm etti. “Demek Cthaeh’le konuşan birinin yaptığı her seçim yanlış olur?”

Yüzü solgun ve asık olan Bast başını iki yana salladı. “Yanlış değil Reshi. Yıkıcı. Jax ayı çalmadan önce Cthaeh’le konuştu ve o hareketi bütün bir yaradılış savaşını başlattı. Lanre, Cthaeh’le konuştuktan sonra Myr Tariniel’e yapacağı ihaneti planladı. İsimsiz’in yaradılışı. Scaendyne. Hepsinin izi Cthaeh’e kadar sürülebilir.”

Kvothe’nin yüzü ifadesizleşti. “Eh, bu da beni ilginç bir gruba dahil ediyor, öyle değil mi?”

“Ondan fazlasını yapıyor Reshi,” dedi Bast. “Tiyatro oyunlarımız sırasında Cthaeh’in ağacı arka planda gösterilirse hikâyenin korkunç bir trajediye dönüşeceğini anlarsın. Ağaç oraya seyirciler neyle

karşıtaşacaklarını bilsinler diye konur. Böylece oyunun korkunç bir sona ulaşacağı gösterilir.”

Kvothe öğrencisini uzun uzun süzdü. “Ah Bast,” dedi usulca. Tebessümü nazik ve kederliydi. “Ne tür bir hikâye anlattığının farkındayım. Bu bir komedi değil.”

Bast ona boş, ümitsiz gözlerle baktı. “Ama Reshi...” Doğru sözcükleri bulmaya çalışarak ağzını oynattı, ama başaramadı.

Kızıl saçlı hancı eliyle boş ortak salonu gösterdi. “Hikâyenin sonu bu Bast. O kadarını hepimiz biliyoruz.” Kvothe’nin sesi dünkü hava durumunu bildirircesine sakindi. “İlginç bir hayat sürdürdüm ve onu böyle hatırlamanın hoş bir tarafı var. Gel gör ki...”

Kvothe derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “...gel gör ki bu romantik bir eser değil. Ölenlerin dirildiği bir halk masalı da değil. Dinleyicilerin kanını kaynatmayı amaçlayan heyecan verici bir destan hiç değil. Hayır. Bunun nasıl bir hikâye olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Bir an sözlerini sürdürecek oldu, fakat onun yerine gözleri dalgın bakışlarla boş salonda gezindi. En ufak bir öfke ya da burukluk izi taşımayan yüzü sakindi.

Bast dönüp Tarihçi’ye göz ucuyla baktı, fakat bu sefer bakıştan sert değildi. Ne öfkeliydi ne de buyurgan. Bast’ın gözleri yalvarırcasına çaresiz bakıyordu.

“Sen burada olduğun müddetçe bitmiş sayılmaz,” dedi Tarihçi. “Yaşıyorsan hikâyen trajedi değildir.”

Bast bu sözler üzerine başını hevesle sallayarak başını tekrar Kvothe’ye doğru çevirdi.

Kvothe ikisini de kısa bir süre süzdü, sonra gülümsedi ve göğsünden gelen kısık bir sesle kıkırdadı. “Ah,” dedi şefkatle, “ikiniz de o kadar gençsiniz ki.”

Yüz Altıncı Bölüm

Dönüş

Cthaeh’le karşılaştıktan sonra eski halime dönmem epey zaman aldı. Bol bol uyudum, fakat durmaksızın korkunç kâbuslar gördüğüm için istirahatım hep kesik kesikti. Kâbuslardan bazıları capcanlıydı ve unutulmaları neredeyse imkânsızdı. Bunlar çoğunlukla annemle, babamla ve kumpanyamla ilgiliydi. Hiç hatırlayamadığım, yalnızca göğsümde bir sızıyla ve başımda çekilmiş bir dişin bıraktığı kanlı oyuğa benzer bir boşlukla uyandığım kâbuslar daha da kötüydü.

Böyle ilk uyanışında Felurian yanı başımda beni izliyordu. Yüz ifadesi öyle şefkatli ve endişeliydi ki, tıpkı aylar evvel Auri’nin odamda yaptığı gibi bana hafifçe mırıldanmasını ve saçlarımı okşamasını bekledim.

Fakat Felurian öyle bir şey yapmadı. “iyi misin?” diye sordu.

Buna verecek bir cevabım yoktu. Hafızam bulanık, kafam karışık ve yüreğim yasıydı. Tekrar gözyaşlarına boğulmadan konuşabileceğime güvenemediğim için başımı iki yana sallamakla yetindim.

Felurian eğilip ağzımın köşesini öptü. Beni uzun uzun süzdükten sonra tekrar doğruldu, gölete gitti ve içmem için avuçları arasında su getirdi.

Sonraki günlerde ne sorularla başımı ağrıttı, ne de ağzımdan laf almaya çalıştı. Bazen bana hikâyeler anlatmaya çalışıyordu, fakat duyduklarıma odaklanamadığım için onları her zamankinden daha az anlıyordum. Hikâyelerin üzücü bir tarafı olmamasına rağmen içimdeki bir parça kendine hâkim olamayarak sürekli gözyaşı döküyordu.

Bir keresinde, uyandığımda onu bulamadım. Saatler sonra kafamdan daha iri olan yeşil renkli garip bir meyveyle çıkageldi. Utangaç bir tebessüm ederek meyveyi bana uzattı ve kayışimsı ince kabuğunun

soyularak içindeki turuncu renkli etli kısmın nasıl açığa çıkartılacağını gösterdi. Posalı ve ekşi-tatlı meyve, spiral dilimler şeklinde bölündü.

Geriye yuvarlak, sert ve kaygan bir çekirdek kalana dek bu dilimleri sessizce yedik. Kahverengi çekirdek o kadar büyüktü ki onu avcumda tutarken elimi yumruk yapamıyordum. Felurian gösterişli denebilecek bir edayla çekirdeği bir taşa vurup kırdı ve içinin kızartılmış ceviz gibi kuru olduğunu gösterdi. Onu da yedik. Acı ve sert tadı, tütsülenmiş somon balığını andırır gibiydi.

Onun içinde bir çekirdek daha vardı. Bu seferki kemik kadar beyazdı ve bir misket iriliğindeydi. Felurian onu bana verdi. Tadı şekerlemeye benziyordu ve karamela gibi biraz yapışkandı.

Bir keresinde beni uzun saatler boyunca yalnız bıraktı, sonra da her birini avuçlarında dikkatle tuttuğu kahverengi iki kuşla geri geldi. Serçelerden daha küçük olan kuşların çarpıcı, yaprak yeşili gözleri vardı. Felurian onları yattığım yastıkların yanına bıraktı. Islık çaldığında kuşlar şakımaya başladı. Kuş cıvıltısı gibi de değil; gerçek bir şarkı. Aralarda nakarat olan dört dizeli bir şarkı. Önce birlikte söylediler, sonra da basit bir armoniyle.

Bir seferinde uyandığım zaman bana deri bir bardakta içecek bir şey verdi. Menekşe kokulu sıvının tadı yoktu, fakat yaz güneşinin ışığını içiyormuşum gibi ağızda berrak, sıcak ve temiz bir his bıraktı.

Başka bir zaman, tuttuğum zaman elime sıcak gelen kırmızı renkli yuvarlak bir taş verdi bana. Taş birkaç saat sonra yumurta gibi çatladı ve ortaya minik bir sincaba benzeyen bir yaratık çıktı. Yaratık öfkeyle fıkır fıkır konuştu, ardından kaçıp gitti.

Bir keresinde uyandığım zaman Felurian'ı yakınımda bulamadım. Etrafıma bakınca onu su kenarında oturmuş, kollarını dizlerine dolamış vaziyette gördüm. Kendi kendine ağlarken çıkardığı hıçkırıkların narin şarkısını az da olsa duyabiliyordum.

Uyudum ve uyandım. Felurian bana yapraktan yapılmış bir yüzük, bir öbek altın sarısı dut, parmakla dokunulduğunda açılıp kapanan bir çiçek verdi...

Ve yine bir seferinde, yüzüm kan ter içinde ve göğsüm sızlayarak aniden uyandığımda, uzanıp elini benimkinin üstüne koydu. Hareketi o denli çekingen, yüz ifadesi o denli kaygılıydı ki, görseniz daha önce bir erkeğe hiç dokunmadığını sanırdınız. Sanki kırılacağımdan, alev alacağımdan veya ısıracağımdan korkuyordu. Serin eli kısa bir süre

boyunca bir güve kadar hafifçe benimkinin üzerinde durdu. Elimi nazikçe sıktı, bekledi, sonra geri çekildi.

Bu davranışı bana tuhaf geldi. Fakat o esnada net düşünemeyecek kadar şaşkın ve kederliydim. Ancak şimdi geriye dönüp baktığımda işin aslını görüyorum. Genç bir sevgilinin beceriksizliğiyle beni rahatlatmaya çalışıyor, ama bunu nasıl yapacağını hiç mi hiç bilmiyordu.

Yine de her şey zamanla geçer. Kâbuslarım azaldı. İştahım açıldı. Felurian'la havadan sudan sohbet edebileceğim kadar kafamı toparlayabildim. Bundan kısa zaman sonra da, onunla ufak ufak flört etmeye başladım. Böylece Felurian bariz biçimde rahatladı. Kendisini öpmek istemeyen bir yaratığı hayal bile edemiyordu sanki.

En sonunda merakım, yani eski halime döndüğümün en açık belirtisi de geri geldi. “Shaed üzerinde yaptığın son değişikliklerin nasıl gittiğini hiç sormadım,” dedim.

Yüzü aydınlandı. “iş bitti!” Gururunu gözlerinden okuyabiliyordum. Elimi tutup beni çardağın kenarına doğru çekti. “demir kolay değildi, ama başardım.” Yine hareket edecek oldu, ama durdu. “bak bakalım bulabilecek misin?”

Etrafı dikkatli gözlerle uzun uzadıya inceledim. Felurian shaedi nasıl arayacağımı öğretmişse de, civardaki bir ağacın gölgesinde belli belirsiz bir derinliği seçmem hiç kolay olmadı. Gidip shaedimi gizli olduğu gölgeden aldım.

Felurian sekerek yanıma geldi. Bir oyunu kazanmışım gibi gülüyordu. Kolunu boynuma dolayıp beni bir düzine çocuğun coşkusuyla öptü.

Shaedi giymeme daha önce hiç izin vermemişti. Onu çıplak omuzlarıma serdiği esnada çıkardığı işe hayran kaldım. Pelerinin neredeyse hiç ağırlığı yoktu ve en kaliteli kadifeden bile daha yumuşaktı. Ilık bir esintiye, hatta gölge toplamak için gittiğimiz karanlık orman kayranındayken vücudumu okşayan o ılık esintiye benzeyen bir his veriyordu.

Nasıl göründüğümü anlamak için gölete inip yansıyıp bakmayı düşündüm, fakat Felurian kendini bana attı. Beni yere çaldı ve ata biner gibi üstüme oturdu. Shaedim kalın bir battaniye gibi altımızda seriliydi. Onun kenarlarını etrafımıza sardı, sonra göğsümü ve boynumu öptü. Tenime değen dili sıcaktı.

“bu sayede,” dedi kulağıma, “shaedin seni ne zaman sarsa beni hatırlayacaksın, sana dokunduğu zaman ben dokunmuşum gibi olacak.”

Üzerimde yavaşça hareket ederek çıplak vücudunu boylu boyunca benimkine sürttü. “diğer bütün kadınların arasında Felurian’ı hiç unutamayacaksın ve bir gün yanıma döneceksin.”

Bunun ardından Fae’deki zamanımın sona yaklaştığını anladım. Cthaeh’in zihnime diken gibi saplanan sözleri beni adeta dünyaya doğru itiyordu. Ebeveynlerimi öldüren adamdan bir taş atımı mesafede olup da bunu fark etmemem, ağzımda Felurian’ın öpücüklerinin bile geçiremediği acı bir tat bırakmıştı. Ayrıca Cthaeh’in Denna hakkında söyledikleri zihnimde tekrarlanıp duruyordu.

Sonunda uyandım ve vaktin geldiğini anladım. Kalktım, seyahat heybemi düzenledim ve kim bilir ne zamandan beri ilk kez giyindim. Çıplak geçirdiğim onca zamanın ardından tenime değen giysilerin yarattığı his tuhaftı. Ne zamandır ortalarda yoktum? Parmaklarımı sakalımda gezdirdim, sonra omuz silkerek bu düşüncüyü kafamdan kovdum. Yakında cevabı öğrenecekken tahmin yürütmem lüzumsuzdu.

Arkama dönünce, Felurian’ı çardağının ortasında üzgün bir yüz ifadesiyle dururken gördüm. Bir an için gitmeme karşı çıkacağını zannettim ama öyle bir şey yapmadı. Yanıma gelip shaedi omuzlarıma sıkıca oturttu. Öyle yaparken çocuğunu soğuğa karşı giydiren bir anneyi anımsattı bana. Peşinden uçuşan kelebekler bile melankolik gözüküyordu.

Beni saatlerce ormanda yürüttü, ta ki bir çift uzun gritaşa varana dek. Shaedimin başlığını kafama geçirdi ve benden gözlerimi yummamı istedi. Sonra bana kısa bir tur attırdı ve havada bir değişiklik hissettim. Gözlerimi açar açmaz, o an bulunduğum ormanın birkaç saniye önce içinden geçtiğimle aynı olmadığını anladım. Havadaki o tuhaf gerginlik kaybolmuştu. Fani dünyadaydım.

Felurian’a baktım. “Leydim,” dedim. “Gitmeden önce sana verebileceğim hiçbir şey yok.”

“geri gelme sözün hariç.” Sesi çiçekler kadar yumuşaktı. Yine de fısıltısında bir uyarı gizliydi.

Gülümsedim. “Yanımda bırakacak bir şeyim olmadığını kastettim, leydim.”

“hatıralar hariç.” Bana sokuldu.

Gözlerimi kapatarak, birkaç sözle ve pek çok öpücükle ona veda ettim.

Ve yürüyüp gittim. Arkama bakmadığımı söylemek isterdim, ama bu doğru olmaz. Onu o halde görmek adeta yüreğimi parçaladı. Dev gritaşların

yanında o denli ufak duruyordu ki. Ona son bir öpücük vermek, son defa veda etmek için geri dönecek gibi oldum.

Fakat geri gitseydim bir daha yanından ayrılamazdım. Her nasılsa yürümeyi sürdürdüm.

Arkama ikinci kez baktığımda yoktu.

Yüz Yedinci Bölüm

Ateş

Penieder Hanı'na güneş battıktan çok sonra vardım. Dev hanın pencerelerinden fener ışığı fışkırıyor ve dışarıya bağlanmış bir düzine at, başlarına geçirilmiş besi torbalarından karnını doyuruyordu. Hanın açık kapısından karanlık sokağa dikdörtgen biçiminde bir ışık huzmesi vurmaktaydı.

Fakat ortada bir terslik vardı. Gece vakti kalabalık bir handan yükselmesi gereken o coşkulu gürültü patırtıdan eser yoktu. Ne bir fısıltı ne de bir sözcük duyuluyordu.

Kaygıyla yaklaştım. Aklım o güne dek duyduğum peri masallarıyla doluydu. Acaba aradan yıllar mı geçmişti? Onyıllar mı?

Yoksa alelade bir sorun mu çıkmıştı? Sandığımızdan daha fazla mı haydut vardı? Geri geldiklerinde kamplarını yok edilmiş bir halde bulmuş, sonra da buraya bela çıkarmaya mı gelmişlerdi?

Pencerelerden birine sessizce yaklaştım, içeri göz attım ve gerçeği gördüm.

Handa kırk elli kişi vardı. Bunlar masalara ve banklara oturmuşlar, bar boyunca sıralanmışlardı. Bütün gözler ortadaki ocağa çevriliydi.

Orada oturmakta olan Marten içkisinden uzun bir yudum içti. “Gözlerimi alamıyordum,” diye sürdürdü hikâyesini. “Zaten almak da istemiyordum. Sonra Kvothe önüme geçip görüş alanımı kapadı ve kadının büyüsünden bir saniyeliğine de olsa kurtuldum. O kadar kalın ve soğuk bir terle kaplıydım ki, sanki biri başımdan aşağı bir kova su boşaltmıştı. Kvothe’yi geri çekmeye çalıştım, ama elimden kurtulup ona doğru koştu.” Marten’in yüz ifadesi pişmanlıkla doluydu.

“Niye Adem’le iri yarı olanı da almadı?” diye sordu ocağın köşesine yakın oturmakta olan şahin yüzlü bir adam. Tempo tutarcasına parmaklarını pejmürde bir keman kutusuna birbiri ardına vuruyordu. “Felurian’ı *gerçekten* görseydiniz hepiniz peşinden koşardınız.”

Salondan bu sözleri doğrulayan mırıldanmalar yükseldi.

Kan kırmızı gömleği sayesinde kolayca göze çarpan Tempi, yakınlardaki bir masadan söze girdi. “Büyürken kontrol için eğitildim.” Sözlerini daha iyi ifade edebilmek amacıyla bir elini kaldırıp sıkı bir yumruk yaptı. “Ağrı. Açlık. Susuzluk. Yorgunluk.” Bunların her birini söylerken, ona karşı direnç kazandığını göstermek için yumruğunu sallıyordu. “Kadınlar.” Yüzüne ufacık bir tebessüm dokundu ve yumruğunu yine salladı, ama önceki kadar sertçe değil. Salondan bir kahkaha silsilesi yükseldi. “Şunu söylerim: Kvothe gitmeseydi ben giderdim.”

Marten başını salladı. “Diğer dostumuza gelince...” Genzini temizledi ve salonun karşısını işaret etti. “Hespe onu kalması için ikna etti.” Bu söz üzerine başka kahkahalar da duyuldu. Biraz bakındıktan sonra Dedan’la Hespe’nin oturdukları yeri tespit ettim. Dedan suratının kıpkırmızı kesilmemesi için uğraşır gibiydi. Hespe bir elini sahiplenici bir edayla onun bacağına koymuştu ve mahrem, hoşnut bir tebessüm ediyordu.

“Ertesi gün dostumuzu aramaya çıktık,” diyen Marten salonun dikkatini tekrar üzerinde topladı. “Ayak izlerini ormanda takip ettik. Kılıcını göletin bir kilometre uzağında bulduk. Felurian’ı yakalamak için koştururken düşürdüğüne hiç şüphe yoktu. Pelerinine de yakınlarda rastladık.”

Marten yolculuk sırasında tenekeceiden satın aldığım yırtık pırtık pelerini kaldırdı. Kuduz bir köpek tarafından parçalanmış gibi bir hali vardı. “Bir dala takılıp kalmıştı. Felurian’ı gözden kaybetmektense pelerinini bırakıp gitti herhalde.” Parmağını dalgın bir edayla kumaşın yırtık kenarlarında gezdirdi. “Daha sağlam dikilseymiş Kvothe bugün hâlâ aramızda olabilirdi.”

Sahne sırası bana geldi mi bilirim. Kapıdan içeri girdim ve herkesin bana bakmak için döndüğünü hissettim. “Daha iyi bir pelerin buldum,” dedim. “Felurian kendi eliyle yaptı. Bir de hikâyem var. Çocuklarınızın çocuklarına anlatacağınız türden.” Gülümsedim.

Kısa bir sessizlik yaşandı, sonra herkes aynı anda konuşmaya başlayınca yaygara koptu.

Afallamış bir halde kalakalan yol arkadaşlarım gözlerine inanamıyorlardı. Kendini ilk toparlayan Dedan oldu ve durduğum yere

kadar geldikten sonra bana tek koluyla sarılarak şaşırmama yol açtı. Diğer kolunun boynuna bağlı bir askıdan sarktığını ancak o zaman fark edebildim.

Soran gözlerle baktım. “Yolda sorun mu çıktı?” dedim merakla, salondan karmakarışık sesler yükselmeye devam ederken.

Dedan başını iki yana salladı. “Hespe,” deyip geçti. “O fey kadınının arkasından koşmaya kalkışmam hiç hoşuna gitmedi. Beni kalmam için... ikna etti.”

“Kolunu mu kırdı?” Yanlarından ayrılmadan önce Hespe’nin onu yere yapıştırdığını hayal meyal hatırlıyordum.

İri yarı adam gözlerini ayaklarına dikti. “Biraz. Ben kurtulmak için debelenirken kolumu sıkıca tuttu.” Biraz mahcup bir tebessüm etti. “Aslında kolumu ikimiz birlikte kırdık desem daha doğru olur.”

Sağlam omzunu sıvazlayarak güldüm. “Ne kadar hoş. Pek de dokunaklıymış.” Daha da devam edecektim, fakat salona sessizlik çöktü. Herkes bize, daha doğrusu bana bakıyordu.

İnsan kalabalığını süzerken ansızın kafam karıştı. Bunu nasıl açıklayabilirim ki?..

Fae’de ne kadar zaman geçirdiğimi bilmediğimi daha önce de söyledim. Ama bu çok, çok uzun bir zamandı. Orada o kadar uzun kalmıştım ki tuhaflığı kaybolmuştu. Orada rahat eder olmuştum.

Artık fani dünyaya döndüğüm için bu kalabalık han salonu bana tuhaf geliyordu. Çıplak göğün altında olmaktansa içeride kalmak ne garipti. Kalın kerestelerden yapılmış tahta banklar ve masalar çok ilkel ve kaba görünüyordu. Fener ışığı gözlerime anormal ölçüde parlak ve sert vuruyordu.

Onca zaman boyunca Felurian’dan başka kimsem olmamıştı ve etrafımdaki insanlar ona kıyasla çok gariptiler. Gözlerinin akı ürkütücüydü. Ter, at ve demir kokuyorlardı. Sesleri fazlasıyla sert ve keskindi. Duruşları kaskatı ve hantaldı.

Fakat onlar meselenin sadece ilk bakışta göze çarpan kısmı. Kendi vücudum bile bana rahat gelmiyordu. Yine kıyafet giyiyor olmak son derece sinir bozucuydu ve rahat bir çıplaklığa kavuşmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Çizmelerim hapishane gibiydi. Penieder’e yaptığım uzun yürüyüş sırasında onları çıkarma dürtümü sürekli bastırmam icap etmişti.

Çevremdeki suratlara bakarken yaşı yirmiden fazla olmayan genç bir kadın gördüm. Hoş bir yüzü, mavi renkli parlak gözleri vardı. Ağzı öpmek için mükemmeldi. Kollarıma alma niyetiyle ona doğru bir adım attım...

Tam boynunun yanını okşamak için elimi uzatırken ansızın durdum ve başım dönmeye başladı. Burada işler farklıydı. Kadının yanında oturan adamın onun kocası olduğu belliydi. Bu önemliydi, değil mi? Yine de bu bana çok belirsiz ve uzak bir husus gibi geliyordu. Niye kadını çoktan öpmeye başlamamıştım? Niye çıplak bir halde menekşe yemiyor ve açık gökyüzünün altında müzik yapmıyordum?

Bir kez daha salona bakınırken her şey fena halde saçma gözüküyordu. Bu insanlar banklarda oturuyorlar, kat kat giysiler giyiyorlar, yemeklerini bıçaklarla ve çatallarla yiyorlardı. Tüm bunlar benim için anlamsız ve yapmacık, bir o kadar da komikti. Sanki bir oyun oynuyorlardı da bunun farkında bile değillerdi. Daha önce hiç anlamadığım bir espriyle karşı karşıyaydım.

Dayanamayıp güldüm. Attığım kahkaha pek de gür veya uzun değildi, fakat tiz ve vahşi olup tuhaf bir neşeyle doluydu. Çıkardığım ses bir insana ait olamazdı ve kalabalığın üzerinde başakların arasından esen rüzgâr gibi bir etki yarattı. Duyacak kadar yakınımda olanlar, oturdukları yerde kıpırdandılar. Bazıları merakla, bazılarıysa korkuyla bana baktı. Kimisi ürperdi ve benimle göz göze gelmekten kaçındı.

Tepkilerini görmek beni sarstı ve kendime hâkim olmak için çaba harcadım. Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Baş dönmem geçtiyse de çizimelerim ayaklarıma halen sert ve ağır geliyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda Hespe'yi bana bakarken gördüm.

“Kvothe...” dedi tereddütle, “iyi görünüyorsun.”

Geniş bir tebessüm ettim. “Öyleyim.”

“Senin... kaybolduğunu sandık.”

“Öldüğümü sandınız,” diye onu nazikçe düzeltiltim ve Marten'in durduğu yere gittim. “Felurian'ın kollarında can verdiğimi ya da şehvetten delirip harap bir halde ormanda başıboş gezindiğimi düşündünüz.” Her birine sırayla baktım. “Öyle değil mi?”

Salondaki herkesin gözünü üzerimde hissettim ve bu durumdan olabildiğince istifade etmeye karar verdim. “Hadi ama, ben Kvothe'yim. Doğma büyüme Edema Ruh'um. Üniversite'de eğitim gördüm ve Ulu Taborlin gibi yıldırımlar salabilirim. Sahiden de Felurian'ın sonum olacağını mı zannettiniz?”

“Olurdu,” diye ocağın kenarından konuştu kaba bir ses. “Tabii onun gölgesini bile görseydin.”

Şahin yüzlü kemancıya baktım. “Affedersiniz bayım?”

“Buradaki herkesten öyle af dilemelisin,” dedi adam aşağılayıcı bir sesle. “Bundan ne kazanmak istediğinizi bilmiyorum, ama Felurian’ı gördüğünüze dünyada inanmam.”

Gözlerinin içine baktım. “Onu görmekten fazlasını yaptım ahbap.”

“Doğru söyleseydin şimdi ya deli ya da ölü olurdun. Aslında deliye benzer bir halin var, ama herhangi bir fey sihrinden değil.” Bu sözü üzerine gülüşenler oldu. “Felurian’ı onyıllardır gören çıkmadı. Fey halkı buralara uğramaz oldu ve dostların ne derlerse desinler Taborlin falan da değilsin. Bana kalırsa adını duyurmaya çalışan uyanık bir öykücüsün, o kadar.”

Söyledikleri hakikat huzurumu kaçırarak denli yakındı ve kalabalıktan bazılarının beni şüpheyle süzmeye başladıklarını görebiliyordum.

Ben bir şey söyleyemeden Dedan lafa daldı. “Peki sakalına ne diyeceksin? Üç gece evvel kaçıp gittiğinde yüzü bir bebeğin poposu kadar pürüzsüzdü.”

“Sana göre öyle olabilir,” cevabını verdi kemancı. “Haydutlara veya bu oğlanın yıldırım düşürdüğüne zerre kadar inanmasam da sesimi çıkarmayacaktım. Kendi kendime dedim ki: ‘Dostları muhtemelen öldü ve insanların onu gurur verici bir öyküyle hatırlamasını istiyorlar.’”

Dedan’ın oturduğu yere küçümseyici bir bakış attı. “Ama bu kadarı da fazla. Fey ahalisiyle ilgili masallar anlatmak hiç de akıllıca değildir. Yabancıların buraya gelip arkadaşlarımla kafasını saçma sapan şeylerle doldurmaları hoşuma gitmiyor. Artık çenenizi kapatın. Bu gece sizi yeterince dinledik.”

Söyleyeceğini söyleyen kemancı, yanında duran pejmürde enstrüman kutusunu açtı ve kemanını çıkardı. Artık salona düşmanca bir hava hâkimdi ve müşterilerin çoğu beni asabi bakışlarla süzüyordu.

Dedan öfkeyle ağzında bir şeyler geveledi. “Bana bak s-” Hespe bir şey diyerek onu sandalyesinde tutmaya çalıştı, fakat Dedan silkinerek kadından kurtuldu. “Hayır. Kendime yalancı dedirtmem. Buraya bizi o haydutlar için bizzat Alveron yolladı. İşimizi de yaptık. Geçit töreni falan beklemiyoruz, ama senden yalancı damgası yiyecek halim de yok. O piç kurularını öldürdük. Sonra da Felurian’ı gördük. Ve Kvothe onun peşinden koşup gitti.”

Dedan kavgacı bir edayla salondakileri ters ters süzdü; özellikle de kemancıdan tarafı. “Doğruyu söylediğime sağlam sağ elim üzerine yemin ederim. Bana yalancı diyeniniz varsa hemen buracıkta kozlarımızı paylaşabiliriz.”

Kemancı yayını alıp Dedan'ın gözünün içine baktı. Tellerde cırtlak bir nota çaldı. “Yalancı.”

Dedan adeta salonun karşısına atlarken insanlar kavgaya yer açmak için sandalyelerini geri ittiler. Kemancı yavaşça doğruldu. Beklediğimden daha uzun boylu olup kısa gri saçlara ve yumruk dövüşlerine yabancı olmadığını gösteren kabuk bağlamış parmak eklemlerine sahipti.

Dedan'ın önüne geçmeyi başardım ve ona doğru eğilerek kısık sesle kulağına fısıldadım. “Bu halinle dövüşmeyi hakikaten istiyor musun? Kırık kolunu bir yakalarsa Hesp'e'nin önünde bas bas bağırıp altına kaçırırsın.” Biraz gevşediğini hissettim ve onu sandalyesine doğru nazikçe geri ittim. Direnmediyse bile mutlu değildi.

“...burada olmaz,” dediğini duydum arkamdaki bir kadının. “İlla biriyle yumruklaşmak istiyorsan dışarı çık ve bir daha geri gelme. Sana müşterilerle dövüşesin diye para vermiyorum. Duydun mu?”

“Sakin ol Penny,” dedi kemancı, yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Sadece biraz dış gösteriyordum. Üstüne alınan o. Anlattıkları hikâyelerle dalga geçtim diye beni suçlayamazsın.”

O tarafa doğru dönünce, kemancının orta yaşlardaki öfkeli bir kadına açıklama yapmakta olduğunu gördüm. Kadın ondan en az otuz santim daha kısaydı ve bir parmağıyla adamın göğsünü dürtmek için kolunu kaldırması gerekiyordu.

İşte o zaman yanımdan bir ses yükseldi. “Tanrı'nın anası aşkına Seb. Görüyor musun? Şuna bak! Kendi kendine kıpraşıyor.”

“Körkütük sarhoşsun. Esintiden öyle oluyor.”

“Bu gece hiç rüzgâr yok. Kendi kendine oynuyor. Bir daha bak!”

Gördüğü şey tabii ki shaedimdi. Artık pek çok kimse onun esmeyen bir rüzgârla dalgalandığını fark etmişti. Pelerininin bu özelliği hoşuma gidiyordu, fakat faltaş gibi açılmış gözlerine bakarak müşterilerin paniğe kapıldıklarını görebiliyordum. Hatta birkaç tanesi sandalyelerini huzursuzca benden uzaklaştırdı.

Penny'nin gözleri hafifçe dalgalanan shaedime dikilmişti. Gelip önümde durdu. “Bu da ne?” diye sordu, sesinde azıcık bir korkuyla.

“Endişelenecek bir şey değil,” dedim rahatça, inceleyebilsin diye pelerininin bir ucunu ona uzatarak. “Bu benim gölge pelerimim. Felurian kendi elleriyle dikti.”

Kemancı alaycı bir ses çıkardı.

Penny ona sert bir bakış attı ve çekinerek pelerinimi okşadı. “Yumuşacıkımış,” diye mırıldanarak bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda bir an için şaşırır gibi gözüktü, sonra heyecanla bağırdı. “Sen Losi’nin oğlansın!”

Ben daha ne demek istediğini soramadan bir kadın sesi duydum. “Ne?” Dönüp baktığımda kızıl saçlı bir garson kadının bize doğru geldiğini gördüm. Penieder’e ilk ziyaretimizde beni çok fena utandıran kadının ta kendisiydi.

Penny başıyla beni işaret etti. “Üç dönü evvelki o yeni yetme oğlan! Hani bana göstermiştin ya. Sakalı yüzünden hemen tanıyamadım.”

Losi gelip önümde durdu. Parlak kızıl bukleleri çıplak, solgun omuzlarına dökülüyordu. Tehlikeli yeşil gözleri shaedimde gezindi, sonra yavaşça yüzüme doğru çıktı. “Hakikaten de o,” dedi Penny’e. “Sakallı olsa da olmasa da.”

Bir adım yaklaşarak vücudunu neredeyse benimkine dayadı. “Oğlanlar hep sakal bırakırlar ki adama benzeyebilsinler.” Zümrüt yeşili parlak gözleri benimkilerle cesurca buluştu. Önceki gibi kızarıp bozarmamı ve bir şeyler gevelememi bekler gibiydi.

Felurian’dan öğrendiklerimi hatırlarken içimde yine o garip, vahşi kahkahanın kaynadığını fark ettim. Onu elimden geldiğince bastırsam da kadının gözlerinin içine bakıp gülümserken içimde taklalar attığını hissedebiliyordum.

Solgun teni kıpkırmızı kesilen Losi şaşırarak yarım adım geri çekildi.

Penny onu dengelemek için bir elini uzattı. “Tanrı aşkına be kız, sana ne oldu böyle?”

Losi gözlerini benimkilerden güçlükle ayırdı. “Ona bak Penny. Cidden bak. Üzerinde bir fey havası var. Gözlerine bak.”

Penny merakla yüzüme baktı, sonra o da biraz kızardı. Vücudunu çıplak görmüşüm gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Merhametli Tehlu aşkına,” dedi nefesi kesilerek. “Demek doğruydu, öyle mi?”

“Hem de her kelimesi,” dedim.

“Felurian’ın elinden nasıl kurtuldun?” diye sordu Penny.

“Hadi ama Penny!” diye hayretle haykırdı kemancı. “Bu veledin masalını sen de yutmayacaksın ya!”

Losi dönüp hararetle konuştu. “Kadınlardan anlayan bir adamın gözlerinde bir bakış vardır Ben Crayton. Tabii sen bunu bilmezsin, o ayrı. Bir iki dönü önce bu oğlanın yüzü hoşuma gitti ve onunla biraz oynaşayım

dedim. Ama onu kapmaya çalıştığımında...” Ne diyeceğini bilemezmişçesine cümlesini yarım bıraktı.

“Hatırlıyorum,” diye seslendi barın oradaki bir adam. “Amma komikti. Oğlanın altına kaçıracağını sandıydım. Losi’ye tek kelime bile edememişti.”

Kemancı omuz silkti. “Demek ki o günden sonra kendine bir çiftçi kızı bulmuş. Bu demek değildir ki-”

“Sus Ben,” dedi Penny, alçak ama otoriter bir sesle. “Bunda sakaldan fazlası da değişmiş.” Gözleri tekrar yüzümü inceledi. “Tanrı aşkına be kız, haklısın. Üzerinde bir fey havası var.” Kemancı yeniden konuşacak oldu, fakat Penny ona sert bir bakış attı. “Sus ya da çık git. Bu gece burada kavgaya gürültü istemiyorum.”

Kemancı salona bakınınca desteğini kaybettiğini gördü. Kaşlarını çatarak kemanını aldı ve kıpkırmızı bir suratla hanı terk etti.

Losi saçlarını arkaya savurarak bana yeniden sokuldu. “Sahiden dedikleri kadar güzel miydi?” Başını gururla kaldırdı. “Benden bile mi?”

Önce tereddüt ettim, sonra usulca konuştum. “O güzeller güzeli Felurian’dı.” Uzanıp boynunun kenarını, kıvrıcık kızıl saçlarının omuzlarından aşağı dökülmeye başladığı yeri okşadım, sonra da öne doğru eğilerek kulağına altı sözcük fısıldadım. “Buna rağmen sendeki ateş onda yoktu.” Losi bu altı sözcüğü duyunca bana âşık oldu ve gururu da kurtuldu.

Penny söze girdi. “Kaçmayı nasıl becerdin?”

Salona bakınınca dikkatlerin yine bende toplandığını gördüm. Vahşi fey kahkahası bir defa daha içimi doldurdu. Tembel bir tebessüm ettim. Shaedim dalgalanıyordu.

Sonra salonun ön kısmına gittim, ocağa oturdum ve onlara hikâyemi anlattım.

Daha doğrusu *bir* hikâyeye anlattım. Onlara gerçekleri söyleseydim bana inanmazlardı. Felurian sırf bir şarkıyı rehin tuttuğum için mi gitmeme müsaade etmişti? Böyle bir şey, öykülerin klasik öğelerine uymuyordu.

Ben de onlara duymayı beklediklerine daha yakın bir hikâyeye anlattım. O hikâyede Felurian’ın peşinden Fae’ye gidiyordum. Alacakaranlık kayranında sarmaş dolaş oluyorduk. Dinlenirken onu güldürecek kadar hafif, soluksuz bırakacak kadar ürkütücü, ağlatacak kadar tatlı bir şarkı çalıyordum.

Lakin Fae’den ayrılmaya kalktığımında bana izin vermiyordu. Şeyimden... eee, sanatçı yönümden çok hoşlanmıştı.

Mahcup davranmama gerek yok herhalde. Felurian'ın bir sevgili olarak yeteneklerime hayran kaldığını açıkça ima ettim. Daha on altısındaki gencecik bir delikanlı olmam, yeni kazandığım marifetlerimden gurur duymam ve övünmekten az da olsa hoşlanmam dışında, bu davranışım ile ilgili özür dileyecek değilim.

Onlara Felurian'ın beni Fae'ye nasıl hapsedmeye çalıştığını, nasıl sihir kullanarak dövuştüğümüzü anlattım. Bu kısımda Ulu Taborlin'den de biraz alıntı yaptım. Ateş ve yıldırım lafları geçti.

Hikâyenin sonunda Felurian'ı alt ettiysem de hayatını bağışlıyordum. O da duyduğu şükranla bana bir fey pelerini örüyor, gizli sihirler öğretiyor ve takdirini göstermek için gümüş bir yaprak armağan ediyordu. Yaprak tabii ki tamamen uydurmaydı. Fakat bana üç farklı hediye vermeseydi hikâye eksik kalırdı.

Sonuçta ortaya iyi bir öykü çıktı. Ve tamamen doğru değilse de... eh, en azından içinde bir miktar hakikat vardı. Aslında gerçeği bütünüyle es geçebilir ve çok daha iyi bir hikâye anlatabilirdim. Yalanlar daha basittir ve çoğunlukla kulağa gerçeklerden daha mantıklı gelir.

Losi hikâye boyunca gözünü üzerimden hiç ayırmadı ve anlaşılan sözlerimi fani kadınların becerisine yapılmış bir meydan okuma olarak kabul etti. Öykü bittikten sonra beni sahiplendi ve Penieder'in en üst katındaki küçük bir odaya götürdü.

O gece çok az uyuyabildim ve Losi beni ölüme Felurian'dan bile daha çok yaklaştırdı. Enfes bir yatak arkadaşıydı ve en az Felurian kadar harikaydı.

İyi de böyle bir şey nasıl olabilir? diye sorduğunuzu duyar gibi oluyorum. Fani bir kadın Felurian'la nasıl kıyaslanabilir?

İşe müzik açısından bakarsanız bunu anlamanız kolaylaşabilir. İnsan bazen bir senfoniden hoşlanır. Diğer zamanlardaysa oynak bir şarkıyı daha çok beğenir. Aynı şey sevişmek için de geçerlidir. Bazı kadınlar alacakaranlık bir orman kayranının kabarık yastıklarına daha uygundur. Bazılarıysa hanların üst katlarındaki dar yataklarda sarmaş dolaş olmak için idealdir. Her kadın öğrenilmeyi, sevmeyi, ustaca çalınmayı ve en azından kendi gerçek müziğini seslendirmeyi bekleyen bir enstrüman gibidir.

Bir kumpanyacının müziğe nasıl yaklaştığını bilmeyen bazı kimseler bu bakış açısına kızabilirler. Kadınları hor gördüğümü sanabilirler. Beni duygusuz, hoyrat veya kaba zannedebilirler.

Ama o insanlar ne aşkı anlarlar, ne müziği, ne de beni.

Yüz Sekizinci Bölüm

Hızlı

Handakilerle aramız iyi olduğu için Penieder’de birkaç gün geçirdik. Odalarımız ve yemeklerimiz bedavaydı. Daha az haydut, daha güvenli yollar ve daha çok müşteri demekti. Ayrıca Penny handaki varlığımızın geceleri keman çalınmasından daha çok müşteri çekeceğinin farkındaydı.

Sıcak yemeklerin ve yumuşak yatakların keyfini çıkartarak vaktimizi iyi değerlendirdik. Biraz istirahate hepimizin ihtiyacı vardı. Hespe ok yediği bacağına, Dedan ise kırık kolunun iyileşmesini bekliyordu. Haydutlarla girdiğimiz çatışmadan kalan ufak tefek yaralarım çoktan geçmişti, fakat daha yeni yaralar da almıştım. Bunların en başında sırtımdaki tırmıklar geliyordu.

Tempi’ye lavtanın temelini öğrettim ve o da dövüş eğitimime kaldığı yerden devam etti. Eğitimim Lethani’yle ilgili kısa ve öz konuşmalar ile uzun, yorucu Ketan talimlerinden oluşuyordu.

Ayrıca Felurian’la yaşadığım tecrübeye dair bir şarkı yazdım. Ona ilk başta ‘Alacakaranlık Güftesi’ dedim. Bunun iyi bir şarkı adı olmadığını herhalde siz de kabul edersiniz. Neyse ki isim pek tutulmadı ve bugünlerde çoğu kimse onu ‘Yarısı Söylenmiş Şarkı’ olarak biliyor.

En iyi eserim değilse de akılda kalıcıydı. Handaki müşterilerin hoşuna gitmiş gibiydi. Hele bir de Losi’nin içki servis ederken onu mırıldandığını duyunca, şarkımın kömür madenindeki yangın misali dilden dile yayılacağını anladım.

İnsanlar benden hikâye isteyip durduğu için hayatımın diğer bazı ilginç olaylarını da paylaştım. Onlara henüz on beş yaşındayken Üniversite’ye nasıl kabul edildiğimi anlattım. Onlara sadece üç gün içerisinde

Gizemiye'ye girmeyi nasıl başardığımı anlattım. Onlara Ambrose lavtama kırıdktan sonra kapıldığım öfke nöbetiyle rüzgârı nasıl çağırıldığımı anlattım.

Maalesef üçüncü gece hiç hikâyem kalmadı. Ve dinleyicilerim daha da fazlasını istediği için bu sefer Illien'le ilgili bir hikâye anlattım –tabii onun yerine kendi adımı koyarak. Hatta oldu olmuşken Taborlin'den de bazı kısımlar arakladım.

Bundan gurur duymuyorum ve kendimi savunmam gerekirse o gece epey fazla içmiştim. Dahası kalabalığın arasında birkaç güzel kadın vardı. Genç bir kadının heyecanla parlayan gözlerinde cezbedici bir güç gizlidir. Budala delikanlıları her türlü saçmalığa sevk edebilirler ve ben de bu kurala istisna değildim.

Tüm bunlar olurken Dedan'la Hespe yeni sevgililerin kendileri için yarattıkları türden küçük, mahrem bir dünyaya çekilmişlerdi. Onları seyretmek öyle zevkliydi ki. Dedan eskisinden daha nazik, daha sessizdi. Hespe'nin yüzündeki sertlik büyük ölçüde geçmişti. Odalarında beraber epey vakit geçiriyorlardı. Hiç kuşkusuz istirahat etmek için.

Marten de Penny'yle bol bol flört etti, bir balığın içinde boğulacağı miktarda içki içti ve genel olarak üç adama yetecek kadar hoşça vakit geçirdi.

Üçüncü günün ardından, ev sahibimize daha fazla yük olmak istemeyerek Penieder'den ayrıldık. Şahsen ben gittiğimize seviniyordum. Tempi'nin verdiği eğitim ve Losi'nin gösterdiği ilgi yüzünden neredeyse ayakta duramayacak kadar bitkindim.

Severen yolunda yavaş ilerledik. Bunun bir nedeni, Hespe'nin yaralı bacağı için duyduğumuz endişeydi. Fakat asıl sebep birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna yaklaştığını bilmemizdi. Bütün o didişmelerimize rağmen birbirimize yakınlaşmıştık ve böyle şeyleri geride bırakmak güçtür.

Maceramızın haberi bizden hızlı yol alıyordu. O yüzden de geceleri mola verdiğimizde bedava olmasa bile kolayca yemek ve yatak bulabiliyorduk.

Penieder'den ayrılışımızın üçüncü gününde küçük bir oyuncu kumpanyasına rastladık. Edema Ruh değillerdi ve biraz hırpani görünüyorlardı. Sadece dört kişiydiler: yaşlıca bir adam, yirmilerinde iki delikanlı ve sekiz yahut dokuz yaşlarında bir oğlan. Biz tam Hespe'nin bacağını dinlendirmesi için mola verirken, onlar da eşyalarını külüstür el arabalarına doldurmaktaydılar.

“Kumpanyacılara selamlar,” diye seslendim.

Endişeyle başlarını kaldırdılar, sonra sırtındaki lavtay ı görünc e rahatladılar. “Ozana selamlar.”

Gülerek ellerini sıktım. “Ozan falan değilim. Biraz şarkı söylerim, hepsi bu.”

“Yine de selamlar,” dedi yaşlıca adam, gülümseyerek. “Ne tarafa gidiyorsunuz?”

“Kuzeyden güneye. Ya siz?”

Farklı bir istikamete gittiğimizi öğrenince daha da rahatladılar.

“Doğudan batıya,” dedi adam.

“Şansınız nasıl?”

Omuz silkti. “Son zamanlarda pek iyi değil. Ama iki gün uzakta yaşayan Leydi Chalker diye birini duyduk. Biraz keman çalabilen veya bir iki oyun sergileyebilen hiç kimseyi geri çevirmediği söyleniyor. Ondan birkaç peni kopartabileceğimizi umuyoruz.”

“Ayımız varken işimiz daha kolaydı,” dedi delikanlılardan biri.

“İnsanlar onun oynadığını görmek için iyi para ödüyorlardı.”

“Bir köpek ısırıktan sonra hastalandı,” diye açıkladı diğer genç adam.

“Yaklaşık bir sene evvel öldü.”

“Yazık olmuş,” dedim. “Ayı bulmak kolay değildir.” Başlarını sessizce sallayarak söylediklerimi doğruladılar. “Yeni bir şarkım var,” dedim.

“Karşılığında ne verirsiniz?”

Liderleri beni temkinli gözlerle süzdü. “Eh, sana yeni olan bizim için olmayabilir,” diye belirtti. “Hem yeni bir şarkı illa güzel olacak diye bir kural yok, bilmem anlatabildim mi?”

“Kendiniz karar verin,” deyip lavta kutumu açtım. Şarkıyı kolay hatırlanması ve rahatça söylenmesi için yazmıştım, ama adam hepsini ezberleyene dek iki kere tekrarlamam gerekti. Dedim ya, Edema Ruh değillerdi.

“Fena değilmiş,” diye gönülsüzce itiraf etti yaşlıca adam. “Felurian’ı herkes sever, ama karşılığında ne verebiliriz bilmiyorum.”

Genç oğlan hemen atıldı. “Tenekeci Tanner’a yeni bir kıta uydurdum.”

Diğerleri onu susturmaya çalıştılar, fakat ben gülümsedim. “Duymayı çok isterim.”

Oğlan şişindi ve cırtlak bir sesle şarkıya başladı.

Güzel bir çiftçi kızı gördüm bir defasında

*Tüm erkeklerden uzak bir nehir kenarında
Yıkanyordu ben onu gördüğümde
Bir erkeğin gözü ilişirse
Rahat hissetmezmiş meğerse
Sonra yine sabunlandı köpürte köpürte.*

Güldüm. “Güzelmış,” diye iltifat ettim. “Peki buna ne dersin?”

*Güzel bir çiftçi kızı gördüm bir defasında
Tüm erkeklerden uzak bir nehir kenarında
İtiraf etti onu yakaladığımda
Yıkandığı görülürse
Temiz hissetmezmiş meğerse
Sonra baştan yıkandı bir daha.*

Oğlan biraz düşündü. “Benimki daha güzel,” diye karar verdi sonunda. Sırtını sıvazladım. “Kendi güftene sadık kalmakla iyi ediyorsun.” Tekrar küçük kumpanyanın liderine doğru döndüm. “Dedikodun var mı?” Biraz düşündü. “Buranın kuzeyinde, Eld taraflarında haydutlar türemiş.” Kafa salladım. “Ortadan kaldırıldıklarını duydum.” Biraz daha düşündü. “Alveron, Kilipsiz denen o kadınla evlenecekmiş.” “Ben Kilipsiz’le ilgili bir şiir biliyorum!” diye yine lafa karıştı genç oğlan. Ve hemen başladı.

*Yedi şey durur girişte
Kilipsiz kapının önünde-*

“Şşt.” Yaşlıca adam oğlanın başına hafifçe vurdu, sonra da özür dilercesine bana baktı. “Oğlanın ezberi iyi, ama terbiye nedir bilmez.” “Aslına bakarsan,” dedim, “şiiri dinlemek isterim.” Adam omuz silkip oğlanı bıraktı. Çocuk ona dik dik baktıktan sonra ezberden okumaya devam etti.

Yedi şey durur girişte

Kilipsiz kapının önünde.
Biri takılmayan bir yüzük
Biri tövbe edilmiş bir sözcük
Biri doğru olması gereken bir an
Biri bir mum, ıssız kalan
Biri bir oğul, kan getiren
Biri bir kapı, sele geçit vermeyen
Biri bir şey, bırakılmayan
Sonra gelir uykuyla bastıran.

“O bilmeceli tekerlemelerden biri işte,” dedi babası, yine özür dilemesine. “Bunları nereden öğrendiğini ancak Tanrı bilir, ama duyduğu her saçma sapan şeyi ona buna söylememesi gerektiğinin farkında.”

“O şiiri nereden duydun?” diye sordum.

Oğlan biraz düşündü, sonra omuz silkti ve dizinin arkasını kaşımaya başladı. “Bilmem. Çocuklardan falan.”

“Artık gitmemiz gerek,” dedi yaşlıca adam, gökyüzüne bakarak. Elimi keseme daldırdım ve ona bir gümüş baş verdim. “Bu da ne oluyor?” diye kuşkuyla sordu.

“Yeni bir ayı alasınız diye,” dedim. “Ben de zor günler geçirdim, ama şimdilerde kesem dolu.”

Bana bol bol teşekkür ederek yanımızdan ayrıldılar. Zavallılar. Kendine saygısı olan hiçbir Ruh kumpanyası ayı oynatmaya tenezzül etmez. Ortada sergilenecek bir beceri, gurur duyulacak bir gösteri yoktur.

Ama damarlarında Ruh kanı bulunmaması onların suçu değildi ve biz kumpanyacılar birbirimize daima arka çıkmalıyız. Çünkü başka hiç kimse çıkmaz.

Tempi’yle ben yürüdüğümüz saatleri Lethani’yi konuşarak ve akşamları Ketan talimi yaparak değerlendirdik. Ketan bana artık daha kolay geliyordu ve bazen Tempî küçük bir hatamı tespit edip beni baştan başlatmadan önce Yağmuru Yakalama’ya kadar gelebiliyordum.

O gün kalacağımız hanın yanında ıssız denebilecek bir yer bulmuştuk. Dedan, Hespe ve Marten içeride kafaları çekiyorlardı. Ben Ketan’ı dikkatle uygularken Tempî sırtını bir ağaca dayamış, öğrettiğim basit bir perde

basma egzersizini amansız bir azimle çalışıyordu. Tekrar tekrar. Tekrar tekrar.

Tam Daire Çizen Eller'e gelmişim ki göz ucuyla bir hareket tespit ettim. Tempi bana Ketan çalışırken dikkat dağıtıcı şeylere aldırış etmemeyi öğrettiği için duraksamadım. Dönüp baksaydım baştan başlamam gerekecekti.

Eziyetli bir ahestelikle hareket ederek Geriye Doğru Dans'a geçtim. Fakat topuğumu yere basar basmaz dengemin bozuk olduğunu fark ettim. Tempi'nin beni uyarmasını bekledim, ama uyarmadı.

Ketan'a son verip döndüm ve dört kişilik bir Adem fedai grubunun bir av hayvanı zarafetiyle bize doğru geldiğini gördüm. Çoktan ayağa kalkmış olan Tempi yanlarına gidiyordu. Kutusuna geri konmuş olan lavtam ağaca dayalıydı.

Çok geçmeden beşi neredeyse omuzları birbirine değecek kadar yakın durarak dar bir halka oluşturdular. Öyle yakındılar ki ne söylediklerinin bir fısıltısını duyabiliyor ne de ellerini görebiliyordum. Fakat omuzlarının açısına bakarak Tempi'nin huzursuz bir halde kendini savunduğunu anladım.

Tempi'ye seslenmenin kabalık sayılacağını bildiğim için yanlarına gittim. Fakat ben seslerini duyacak kadar onlara yaklaşmadan önce tanımadığım fedailerden biri elini uzattı ve parmaklarını göğsümün ortasına sıkıca bastırarak beni geri itti.

Hiç düşünmeden Kıran Aslan'ı yaparak başparmağını tuttum ve bileğini benden öteye çevirdim. Adam gözle görülür bir çaba sarf etmeden elini benimkinden kurtardı ve Kovalayan Taş'la beni devirmeye kalkıştı. Hemen Geriye Doğru Dans'ı yaptım ve bu sefer dengemi koruyabildim. Fakat adamın diğer eli şakağıma vurdu. Beni yarım saniye kadar sersemleten darbe canımı yakmadı bile.

Yine de gururum incinmişti. Adam Ketan'ı beceriksizce uyguladığım zamanlarda Tempi'nin beni sessizce azarlarken yaptığı gibi vurmuştu.

"Hızlı," dedi fedai usulca, Aturca konuşarak. Kadın olduğunu ancak sesini duyduğum zaman anlayabildim. Aslında çok da erkeksi bir hali yoktu, fakat Tempi'ye öyle çok benziyordu ki. Aynı açık sarı saçlar, solgun gri gözler, sakın yüz ifadesi, kan kırmızı giysiler. Tempi'den birkaç santim daha uzundu ve omuzları onunkilerden genişti. Fakat sıırım gibi incecik olmasına rağmen fedai kırmızılarının altındaki kalça ve göğüs kıvrımları görülebiliyordu.

Daha dikkatli bakınca, dört fedaiden üçünün kadın olduğunu rahatça tespit ettim. Karşımdaki geniş omuzlunun kaşları ince bir yara iziyle kesiliyordu ve çenesinin yakınında bir iz daha vardı. Bunlar Tempi'nin kollarındaki ve göğüslerindeki gümüşü izlerle aynıydı. Ve hiç ürkütücü olmamalarına rağmen ifadesiz yüzüne tuhaf bir ciddiyet katıyorlardı.

“Hızlı,” dedi yine. İlk başta iltifat ettiğini zannetmek mümkündü, fakat hayatım boyunca bu söylediğinin bir alay olduğunu anlayacak kadar çok dalga geçilmişliğim vardı; kullanılan dil ne olursa olsun.

Daha da kötüsü, sağ elini avcu dışarı bakacak şekilde beline koymuştu. Adem el dilini ancak üstünkörü bilmeme rağmen ne demek istediğini anladım. Eli kılıcının kabzasından olabildiğince uzaktı. Aynı anda omzunu bana döndürerek başını öteye çevirdi. Sadece en ufak bir tehlike teşkil etmediğimi belirtmekle kalmıyor, aynı zamanda hakarete varan bir üslupla beni başından savıyordu.

Herhangi bir tepki gösterirsem beni daha da hor göreceğini tahmin ederek yüz ifademi sakın tutmaya çalıştım.

Tempi geldiğim yeri işaret etti. “Git,” dedi. *Ciddi. Resmi.*

Olay çıkarmak istemediğimden gönülsüzce de olsa ona itaat ettim.

Ben Ketan talimi yaparken Ademler dar halkalarını çeyrek saat boyunca bozmadılar. Konuşmalarının tek kelimesini bile duymamama karşın tartıştıkları belliydi. El hareketleri sert ve öfkeliydi; ayaklarını saldırgan bir edayla yere basıyorlardı.

Sonunda dört yabancı Adem oradan ayrılarak yola doğru uzaklaştı. Tempi, Harmanlanan Başak'ı yapmaya çalıştığım yere geri geldi.

“Çok geniş.” *Asabiyet.* Dengemin bozuk olduğunu göstermek için bacağımı geri çekip omzumu ileri itti.

Ayağımı oynatarak tekrar denedim. “Onlar kimdi Tempi?”

“Ademler,” dedi kısaca, tekrar ağacın dibine otururken.

“Onları tanıyor muydun?”

“Evet.” Etrafına bakındı, sonra lavtamı kutusundan çıkardı. Elleri meşgulken her zamankinden daha sessiz olurdu. Ondaki cevap kopartmaya çalışmanın dış çekmek kadar zor olacağını bilerek Ketan talimime geri döndüm.

Aradan iki saat geçti ve güneş batıdaki ağaçların arkasına batmaya başladı. “Yarın gidiyorum,” dedi Tempi. Elleri hâlâ lavtamın üzerinde olduğu için ruh halini ancak tahmin edebildim.

“Nereye?”

“Haert’e. Shehyn’e.”

“Onlar kent mi?”

“Haert kent. Shehyn öğretmenim.”

Meselenin ne olabileceğine dair biraz kafa yormuştum. “Beni eğittiğin için başın dertte mi?”

Lavtayı kutusuna geri koydu ve kapağını yerine oturttu. “Belki.” *Evet.*

“Yaptığın yasak mı?”

“Çok yasak,” dedi.

Tempi ayağa kalkıp Ketan’a başladı. Onu taklit ettim ve bir müddet ikimiz de konuşmadık.

“Ne kadar dertte?” diye sordum nihayet.

“Çok dertte,” dedi ve sesinde ona yabancı bir duygunun izine rastladım: kaygı. “Belki akıllıca davranmadım.”

Batan güneşin yavaşlığıyla yaptığımız hareketlerimizi sürdürdük.

Cthaeh’in söylediklerini, konuşmamız sırasında ağzından kaçıracağı belki de tek faydalı bilgiyi düşündüm. *Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Bir fey görene kadar onlara gülüp geçtin. Bütün o medeni komşularının Chandrialılara inanmamalarına şaşmamak lazım. Seni ciddiye alacak birini bulman için o pek kıymetli köşelerini geride bırakmalısın. Fırtınaduvarı’na varana kadar hiç umudun yok.*

Felurian’a göre Cthaeh sadece doğruyu söylerdi.

“Sana eşlik edebilir miyim?” diye sordum.

“Eşlik?” diye sordu Tempı, elleri kolun uzun kemiklerini kırmak için tasarlanmış zarif bir daire çizerken.

“Birlikte seyahat etmek. Takip etmek. Haert’e.”

“Evet.”

“Gelmemin sorununa faydası olur mu?”

“Evet.”

“Öyleyse geleceğim.”

“Sana teşekkür ederim.”

Yüz Dokuzuncu Bölüm

Barbarlar ve Deliler

Doğrusunu söylemek gerekirse, Severen’e dönmekten başka bir şey istemiyordum. Yine bir yatakta yatmak, henüz tazeyken Maer’in minnetinden istifade etmek istiyordum. Denna’yı bulmak ve aramızı düzeltmek istiyordum.

Fakat beni eğittiği için Tempi’nin başı dertteydi. Çekip gidemez, onu derdiyle yapayalnız bırakamazdım. Dahası Cthaeh bana Denna’nın Severen’den ayrıldığını söylemişti. Zaten bunu bilmek için kâhinimsi bir feye ihtiyacım da yoktu. Bir aydır yollardaydım ve Denna asla oturduğu yerde oturan bir insan olmamıştı.

Bu yüzden ertesi sabah grubumuzun yolları ayrıldı. Dedan, Hespe ve Marten, hem Maer’e rapor vermek hem de ücretlerini almak için Severen’e gideceklerdi. Tempi’yle ben ise kuzeydoğudaki Fırtınaduvarı’na ve Ademre’ye yollanacaktık.

“Kutuyu ona götürmemi istemediğinden emin misin?” diye beşinci kez sordu Dedan.

“Parasını ona bizzat teslim edeceğime dair Maer’e söz verdim,” diye yalan söyledim. “Ama ona bunu verebilirsin.” Dün gece yazdığım mektubu iri yarı fedaiye uzattım. “Seni niye grubun başına geçirdiğimi açıklıyor.” Sırıttım. “Ücretine zam bile yapabilir.”

Dedan mektubu alırken gururla şişindi.

Yakında duran Marten öksürük olabilecek bir ses çıkardı.

Beraber yolculuk ederken Tempi’nin ağzından birkaç laf almayı becerdim. Onun toplumsal konumundaki birinin öğrenci seçmeden önce izin istemesi gerektiğini öğrendim sonunda.

Yabancı olmam meseleyi daha da karmaşık hale getiriyordu. Ben bir barbardım. Tempi benim gibi birini eğiterek bir âdeti çiğnemekten fazlasını yapmıştı. Gerek öğretmeninin, gerekse halkının güvenini boşa çıkarmıştı.

“Bir tür duruşma mı görülecek?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Duruşma yok. Shehyn bana soru soracak. Diyeceğim ki, ‘Kvothe’de bekleyen iyi demir gördüm. O da Lethani’dan. Ona yol göstermesi için Lethani’ye ihtiyacı var.’”

Başıyla beni işaret etti. “Shehyn doğru gördüğümü görmek için sana Lethani’yi soracak. Shehyn dövülmeye değer bir demir misin karar verecek.” Eli daire çizerek *huzursuzluk* anlamına gelen hareketi yaptı.

“Peki değilsem ne olacak?” diye sordum.

“Sana?” *Kararsızlık*. “Bana? Atılacağım.”

“Atılmak mı?” diye sorarken yanlış anladığımı umuyordum.

Elini kaldırıp parmaklarını oynattı. “Adem.” Elini sıkıca yumruk yapıp salladı. “Ademre.” Elini açtı ve serçe parmağına dokundu. “Tempi.” Diğer parmaklarına dokundu. “Dost. Kardeş. Anne.” Başparmağı dokundu. “Shehyn.” Sonra serçe parmağını kesip atar gibi bir hareket yaptı. “Atılmak,” dedi.

Demek öldürülmeyip sürgün edilecekti. Daha rahat nefes alır oldum, ta ki Tempi’nin solgun gözlerine bakana dek. Kusursuz, sakın maskesinde anlık bir çatlak belirdi ve o çatlağın ardında gerçeği gördüm. Ölüm, atılmaktan daha hafif bir cezaydı. Tempi korku içindeydi.

En büyük ümidimizin Haert’e yaptığımız yolculuk esnasında kendimi tamamen Tempi’nin ellerine teslim etmemde yattığını kararlaştırdık. Pürüzlerimi gidermek için aşağı yukarı on beş günüm vardı. Amacımız Tempi’nin üstlerinin karşısına çıktığımda iyi bir izlenim bırakmamdı.

Birinci günümüzde, eğitime başlamadan önce, Tempi shaedimi kaldırmam için bana talimat verdi. İsteğini gönülsüzce yerine getirdim. Shaedi şaşırtıcı ölçüde küçük bir hale gelene dek katladım ve seyahat heybeme kolayca tıktım.

Tempi’nin belirlediği çalışma temposu epey meşakkatliydi. Önce ikimiz birlikte, daha önce defalarca seyrettiğim dansçı esnemesini yaptık. Sonra hızlı yürüyüşümüzün yerine bir saat koştuk. Akabinde Tempi’nin sayısız hatamı düzelttiği Ketan’a geçtik. O da bitince bir buçuk kilometre yürüdük.

Sonunda oturup Lethani hakkında konuştuk. Bu sohbetlerin Ademce olması işimizi kolaylaştırmıyordu, fakat Haert’e vardığımda medeni bir

insan gibi konuşabilmem için onların diline iyice alışmam gerektiğinde hemfikir olduk.

“Lethani’nin amacı nedir?” diye sordu Tempi.

“Bize izleyebileceğimiz bir yol sağlamak mı?” diye cevapladım.

“Hayır,” dedi Tempi katiyetle. “Lethani bir yol değil.”

“Lethani’nin amacı nedir Tempi?”

“Davranışlarımızda bizi yönlendirmek. Lethani’ye uyararak doğru davranırsın.”

“Bu bir yol değil mi?”

“Hayır. Lethani kendimize bir yol seçmemize yardım eder.”

Sonra bu döngüye baştan başladık. Bir saatlik koşu, Ketan talimi, bir buçuk kilometrelik yürüyüş, Lethani sohbeti. Bu süreç iki saat aldı ve kısa sohbetimizin ardından hepsini yeniden yaptık.

Lethani sohbetimizin bir yerinde *hafife alma* hareketini yapacak oldum. Fakat Tempi elini benimkinin üstüne koyarak beni durdurdu.

“Lethani hakkında konuşurken bunu hiç yapmayacaksın.” Sol eli çabucak *heyecan*, *ret* ve bilmediğim bir dizi başka hareket yaptı.

“Niye?”

Tempi bir süre düşündü. “Lethani’den konuşurken sözcükler buradan gelmemeli,” diyerek başıma dokundu. “Veya buradan.” Göğsüme, kalbimin hemen üstüne dokunup parmaklarını sol elime doğru sürttü. “Gerçek Lethani bilgisi daha derinde yaşar. Burada.” Karıma, göbeğimin altına değdi parmakları. “Buradan, hiç düşünmeden konuşmalısın.”

Devam ettikçe, sohbetimizin dile getirilmemiş kurallarını yavaş yavaş anlar oldum. Bu konuşmalar bana Lethani’yi öğretmekle kalmıyor, aynı zamanda Lethani anlayışının içimde ne kadar derinlere kök saldığını göstermeyi amaçlıyordu.

Bu da soruların çabucak yanıtlanması ve Ademce konuşmalarda yaygın olan kasıtlı duraksamalara başvurulmaması anlamına geliyordu. Dikkatli değil, samimi cevaplar verilmeliydi. Lethani’yi sahiden öğrenmişseniz bu anlayış cevaplarınızdan hemen belli olurdu.

Koşu. Ketan. Yürüyüş. Sohbet. Öğle yemeğinden önce bu döngüyü üç defa tamamladık. Altı saatin sonunda kan ter içindeydim ve öleceğimden emin gibiydim. Bir saatlik yemeğin ve istirahatın peşinden yine başladık. Geceyi geçirmek için mola vermeden önce üç döngü daha bitirdik.

Yol kenarında kamp kurduk. Yemeğimi çiğnerken uyudum uyuyacaktım. Battaniyemi serdim ve shaedime sarındım. O yorgunluğumda

pelerinim bana kuş tüyü bir yorgan kadar yumuşak ve sıcak geldi.

Tempi gecenin ortasında beni sarsarak uyandırdı. İçimdeki hayvansı bir parça ondan nefret etse de, kalkar kalkmaz bunun gerekli olduğunu anladım. Kaskatı kesilen vücudum ağrılar içindeydi, fakat Ketan'ın yavaş ve tanıdık hareketleri gergin kaslarımın gevşemesini sağladı. Tempî esneme hareketlerinin akabinde bana su içirdi. Gecenin geri kalanı boyunca kütük gibi uyudum.

İkinci gün daha da kötüydü. Lavtam sırtıma sıkıca bağlı olmasına rağmen berbat bir yük gibi geliyordu. Henüz kullanmayı bile bilmediğim kılıcım belimi zorluyordu. Seyahat heybem sanki bir değirmen taşı kadar ağırdı ve Maer'in kutusunu Dedan'a vermediğim için bin pişmandım. Kaslarım lastik gibiydi ve itaatsizdi. Koştuğumuz zaman gırtlığım alev alev yanıyordu.

Tempi'yle Lethani konuştuğumuz anlar tek gerçek istirahat fırsatıydı, fakat bunlar beni hayal kırıklığına uğratabilecek denli kısaydı. Zihnim o yorgunlukla laçkaydı ve düşüncelerimi hizaya sokarak doğru düzgün cevaplar vermeye uğraşırken konsantrasyonumun tamamını kullanmam gerekiyordu. Buna rağmen yanıtlarım Tempî'nin asabını bozuyordu. Başını tekrar tekrar iki yana sallıyor, bana ne kadar yanıldığımı söylüyordu.

Sonunda haklı çıkmaya çalışmaktan vazgeçtim. Umursamayacak kadar bezgin bir halde, düşüncelerimi düzene sokmayı bıraktım ve birkaç dakikalığına da olsa oturmanın keyfini çıkarmaya başladım. Çoğunlukla söylediklerimi hatırlamayacak kadar yorgun oluyordum, fakat Tempî o şekilde verdiği cevaplardan daha çok hoşlanarak beni şaşırttı. Bu benim için bir lütuftu. Cevaplarım hoşuna gittiğinde sohbetlerimiz daha uzun sürüyordu ve böylece daha çok dinlenebiliyordum.

Üçüncü gün kendimi nispeten daha iyi hissetmekteydim. Kaslarım artık o kadar kötü ağrı-mıyordu. Nefes alırken eskisi kadar zorlanmıyordum. Zihnim açıldı ve rüzgârda süzülen bir yaprak kadar hafifti. O haldeyken Tempî'nin sorularının cevabı ağzımdan rahatça dökülüyor, onları bulmak bana şarkı söylemek kadar kolay geliyordu.

Koşu. Ketan. Yürüyüş. Sohbet. Üç döngü. Bir keresinde, yol kenarında Ketan yaparken yere yığıldım.

Gözü üzerinde olan Tempî, daha vücudum yere çarpmadan beni yakaladı. Dünya birkaç dakika gözlerimin önünde dönüp durdu. Sonra yol kenarındaki bir ağacın gölgesinde yattığımı fark ettim. Tempî beni oraya taşımış olmalıydı.

Su tulumumu uzattı. “İç.”

Canım su çekmese de bir ağız dolusu içtim. “Özür dilerim Tempi.”

Başını iki yana salladı. “Düşmeden önce epey ilerledin. Şikâyet etmedin. Zihninin bedeninden daha güçlü olduğunu gösterdin. Bu iyi bir şey. Zihnin vücudu kontrol etmesi Lethani’dır. Ama sınırlarını bilmek de Lethani’dır. Mecbur kaldığın zaman durmak, koşup da düşmekten iyidir.”

“Tabii Lethani düşmeni gerektirmiyorsa,” dedim düşünmeden. Zihnim bana hâlâ rüzgârda savrulan bir yaprak kadar hafif geliyordu.

Tempi o ender tebessümlerinden birini etti. “Evet. Görmeye başlıyorsun.”

Ben de gülümsedim. “Aturcan çok gelişti Tempi.”

Hayretle gözlerini kırıştırdı. *Endişe*. “Benim dilimi konuşuyoruz, seninkini değil.”

“Hayır, ben senin dilini...” diye itiraz edecek oldum, fakat aynı anda kullandığım sözcükler kulağıma çalındı. *Sceopa teyas*. Bir an başım döndü.

“Yine iç,” dedi Tempi. Yüzünü ve sesini dikkatle kontrol altında tutmasına rağmen endişelendiğini görebiliyordum.

Onu rahatlatmak için bir yudum daha su içtim. Sonra vücudum buna ihtiyacı olduğunu anlamışçasına bir anda çok susadım ve büyük yudumlar aldım. Fazla su içip de karnıma kramp girmeden önce içmeyi bıraktım. Tempi başını salladı. *Tasvip*.

“Peki iyi konuşuyor muyum?” diye sordum, susuzluğumu unutmak amacıyla.

“Bir çocuk için iyi konuşuyorsun. Bir barbar için çok iyi.”

“Sadece iyi mi? Sözcükleri yanlış mı yapıyorum?”

“Gözlere çok dokunuyorsun.” Gözlerini kocaman açtı ve onları hiç kırpmadan imalı bir şekilde benimkilere dikti. “Bir de sözcüklerin güzel ama basit.”

“Öyleyse bana daha çok sözcük öğretmelisin.”

Başını iki yana salladı. *Ciddiyet*. “Zaten çok fazla sözcük biliyorsun.”

“Çok fazla mı? Tempi, çok az biliyorum.”

“Mesele sözcükler değil, onların kullanımı. Ademce konuşmak bir sanat. Tek bir şey söyleyerek pek çok şey diyebilenler var. Shehynim öyle biri. Onların bir nefeste söylediklerinden, başkaları bir sene anlam çıkarır.” *Hafif kınama*. “Hep ihtiyacından fazla konuşuyorsun. Aturca şarkı söylediğin gibi Ademce konuşmamalısın. Bir kadını övmek için yüz sözcük. Çok fazla. Bizim konuşmamız daha küçük.”

“Yani bir kadınla tanıştığımda yalnızca, ‘Çok güzelsiniz,’ mi diyeceğim?”

Tempi başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece ‘güzel’ diyeceksin ve kadın senin ne demek istediğine kendi karar verecek.”

“İyi de bu biraz...” Henüz ‘müphem’ veya ‘belirsiz’ kelimelerinin karşılığını bilmediğim için cümlemi baştan almam gerekti. “Öyle konuşmak karışıklığa sebep olmaz mı?”

“Düşünmeye sebep olur,” dedi Tempi katiyetle. “Hassas bir konu. Biri konuştuğu zaman bunu aklından hiç çıkarmamalısın. Yani fazla konuşmayı.” Başını iki yana salladı. *Hoşnutsuzluk*. “Bu...” Susup uygun sözcüğü aradı.

“Kaba mı?”

Ret. Hüsrân. “Severen’e gittiğimde kokan insanlar var. Kokmayan insanlar da var. İkisi de insan, ama kokmayanlar seçkin insan.” İki parmağıyla göğsümü sertçe dürttü. “Sen bir keçi çobanı değilsin. Sen bir Lethani öğrencisisin. Benim öğrencim. Seçkin bir insan gibi konuşmalısın.”

“Peki ya açıklık ne olacak? Ya bir köprü inşa ediyorsan? Köprünün pek çok parçası vardır. Hepsi de açıkça belirtilmelidir.”

“Elbette,” dedi Tempi. *Kabul*. “Bazen. Ama çoğu şeyde, önemli şeyde hassas daha iyi. Küçük daha iyi.”

Uzanıp omzumu sıkıca kavradı. Sonra başını kaldırdı, gözlerimin içine baktı ve kısa bir müddet öylece durdu. Onun için çok nadir bir davranıştı bu. Ufak, sessiz bir tebessüm etti.

“Gururluyum,” dedi.

Günün geri kalanı istirahatle geçti. Birkaç kilometre yürüyor, Ketan yapıyor, Lethani’den konuşuyor, sonra tekrar yürüyorduk. O akşam yol kenarındaki bir handa durduk. Üç adama yetecek kadar yedim ve güneş gökyüzünü terk etmeden kendimi yatağa attım.

Ertesi gün döngüye geri döndük, ama öğleden önce ve sonra ikişer defa olmak üzere. Vücudum yanıyor ve sızlıyordu, fakat artık yorgunluktan hezeyan geçirmiyordum. Neyse ki, azıcık bir akli çabayla önceki gün Tempî’nin sorularını yanıtlarken kullandığım o tuhaf, ileriye dönük zihin açıklığını geri kazanabiliyordum.

Sonraki günlerde bu garip zihinsel durumu Dönen Yaprak olarak düşünmeye başladım.

Döner Yaprak dediğim bu durum Taşın Kalbi'nin, uzun zaman önce öğrendiğim zihin egzersizinin uzaktan akrabası gibiydi. Yine de ikisi arasında çok az benzerlik mevcuttu. Taşın Kalbi kullanışlıydı: duyguları silip atıyor ve zihni odaklıyordu. Zihnimi parçalara ayırmamı ya da Alarımı sabit tutmamı kolaylaştırıyordu.

Öte yandan, Döner Yaprak büyük ölçüde işlevsiz görünüyordu. Zihnimi boşaltıp temizlemek, sonra bir konudan diğerine ağır ağır kondurmak huzur veriyordu. Fakat Tempi'nin sorularına şıp diye cevap vermemi sağlaması dışında pratik bir kullanımı yok gibiydi. Bir kart hilesinin zihinsel karşılığına benziyordu.

Yoldaki sekizinci günümde, vücudum durmaksızın ağrımaz olmuştu. İşte o zaman Tempi döngüye yeni bir şey ekledi. Ketan'ı uyguladıktan sonra dövüşmeye başladık. Ketan'ın hemen sonrası en yorgun düştüğüm zaman dilimi olduğu için bu bana epey zor geldi. Fakat her dövüşün akabinde oturup dinleniyor ve Lethani konuşuyorduk.

Bir ara, “Bugün dövüşürken niye gülümsedin?” diye sordu Tempi.

“Çünkü mutluydum.”

“Dövüşmekten zevk mi aldın?”

“Evet.”

Tempi hoşnutsuzluğunu açıkça belli etti. “Bu dediğin Lethani'ye uygun değil.”

Durup sonraki sorumu düşündüm. “Bir insan dövüşmekten zevk almamalı mıdır?”

“Hayır. Doğru davranmaktan ve Lethani'yi izlemekten zevk alırsın.”

“Peki ya Lethani'yi izlemek dövüşmemi gerektiriyorsa? O zaman da zevk almayacak mıyım?”

“Hayır. Lethani'yi izlemekten zevk almalısın. İyi dövüşürsen bir şeyi iyi yaptığın için zevk almalısın. Dövüşten sadece vazife ve keder hissetmelisin. Sadece barbarlar ve deliler kavgadan zevk alır. Kavgayı seven, Lethani'yi arkasında bırakır.”

Tempi on birinci gün bana kılıcımı Ketan'a nasıl dahil edeceğimi gösterdi. Öğrendiğim ilk şey, kol boyunda tutulduğu zaman bir kılıcın ne kadar kısa zamanda kurşun gibi ağırlaştığıydı.

Dövüşlerimizin yanına bir de kılıçlar eklenince, her döngü neredeyse iki buçuk saat sürmeye başladı. Yine de programımıza her gün bağlı kaldık. Öğleden önce üç, sonra yine üç döngü. Toplamda on beş saat. Vücudumun

sertleştigini, Tempi'ninki gibi hızlı ve esnek bir hal aldığını hissedebiliyordum.

Koştuk, öğrendim ve Haert giderek yaklaştı.

Yüz Onuncu Bölüm

Güzellik ve Dal

Yolculuğumuz sırasında, sadece yiyecek ve su için mola vererek kasabalardan çabucak geçtik. Kırsal kesimi hayal meyal hatırlıyorum. Zihnim Ketan'a, Lethani'ye ve öğrenmekte olduğum lisana odaklanmıştı.

Fırtınaduvarı'nın eteklerine vardığımızda yol daraldı. Arazi taşlık ve sarp bir hal alırken, izlediğimiz patika çıkmaz vadilerin, uçurumların ve kaya yığınlarının arasında ileri geri dolanmaya başladı. Hava da değişerek yaz mevsimi için beklediğimden daha soğuk oldu.

Yolculuğumuzu on beş günde bitirdik. Tahminimce bu zaman zarfında neredeyse beş yüz kilometre yol katetmiştik.

Haert hayatımda gördüğüm ilk Adem kasabası olmakla birlikte tecrübesiz gözlerime hiç de bir kasaba gibi görünmedi. İki tarafında evlerin ve dükkânların sıralandığı bir ana caddesi yoktu. Görebildiğim binalar tuhaf şekillere sahipti, aralarında geniş boşluklar vardı ve göze çarpmamaları istenmişçesine arazinin doğal yapısına uygun inşa edilmişti.

Dağ sırasına adını veren güçlü fırtınaların buralarda sıkça çıktığını bilmiyordum. Ani ve değişken rüzgârlar, aşağılardaki topraklarda bol bol bulunan dikdörtgen biçimli ahşap evler gibi çıkık ve köşeli yapıları paramparça ederdi.

Ademler binalarını akıllıca inşa ediyor, onları hava şartlarından koruyorlardı. Evler tepelerin eteklerine ya da korunaklı uçurumların kuytu taraflarına konduruluyordu. Bazı binalar toprağın altındaydı. Diğerleri falezlerin kayalık yamaçlarına oyulmuştu. Yanlarında durmadığınız müddetçe bazılarını zor görüyordunuz.

Tek istisna yoldan biraz uzakta toplanmış bir grup alçak taş yapıydı.

Bunlardan en büyüğünün önünde durduk. Tempî bana baktı. Fedai kırmızılarını kollarına sıkıca saran deri kayışları tedirgin hareketlerle çekiştiriyordu. “Gidip Shehyn’e görünmeliyim. Zaman alabilir.” *Kaygı. Esef.* “Burada beklemelisin. Belki uzun zaman.” Vücut dili bana kelimelerinden fazlasını söylüyordu. *Barbar olduğun için seni içeri alamam.*

“Bekleyeceğim,” diye temin ettim onu.

Başını sallayıp binaya girdi ve kapıyı arkasından kapatmadan önce bana son bir kez baktı.

Arkama döndüm ve işleriyle sessiz sedasız meşgul olan birkaç insanı izledim: sepet taşıyan bir kadın, bir ipin ucundaki keçiyi çeken genç bir oğlan. Arazideki iri taşlardan yapılmış binalar çevreleriyle uyumluydu. Kapalı hava, ortama hâkim olan gri rengi bir ton daha koyulaştırıyordu.

Rüzgâr her şeyin üzerinden esiyor, köşelerde uğulduyor ve çimenlerde farklı farklı motifler oluşturunuyordu. Shaedimin başlığını takmayı düşündüm, sonra vazgeçtim. Hava burada daha ince ve serindi. Fakat mevsim yazdı ve güneş sıcaktı.

Bulunduğum mekâna tuhaf bir huzur hâkimdi. Büyük kentlerin gürültüsünden ve pis kokusundan eser yoktu. Parke taşlarına vuran toynakların takırtısı, mallarının reklamını yapan seyyar satıcıların bağırışları duyulmuyordu. Tempî gibi birinin buna benzer bir yerde yetiştiğini, içi tıka basa dolana kadar sessizliği emdiğini, sonra giderken onu da yanına aldığı kolayca hayal edebiliyordum.

Bakacak fazla şey olmadığı için yakındaki binaya doğru döndüm. Yapboz gibi birleştirilmiş farklı boyutlardaki taşlardan oluşuyordu. Daha yakından bakınca aralarda harç olmadığını görüp şaşırdım. Duvara parmak eklemlerimle vururken, pek çok taşın birleştirildiği izlenimini verecek şekilde tek bir kayadan oyulup oyulmadığını merak ettim.

Arkamdan Ademce konuşan bir ses duydum. “Duvarımız hakkında ne düşünüyorsun?”

Dönüp baktığımda Ademlere özgü soluk gri gözlere sahip yaşlıca bir kadınla karşılaştım. Suratı ifadesiz olsa da yüz hatları sevecen ve anaçtı. Kulaklarına kadar indirdiği sarı renkli yün bir bere takıyordu. Bere kabaca örülmüştü ve altından çıkan açık sarı saçlara ak düşmüştü. Tempî’yle o kadar zaman yolculuk ettikten sonra daracık fedai kırmızılarını giymeyen ve kılıç taşımayan bir Adem görmek garipti.

“Duvarımız ilgini mi çekti?” diye sorarken eliyle *hafif keyif* merak işaretleri yaptı. “Hakkında ne düşünüyorsun?”

“Güzel buluyorum,” diye Ademce yanıtladım, göz temasını kısa tutmaya dikkat ederek.

Eli bilmediğim bir işaret yaptı. “Güzel?”

Azıcık omuz silktim. “Basit ama işlevsel şeylerin kendince bir güzelliği vardır.”

“Belki de sözcüğü karıştırdın,” dedi kadın. *Hoşgörülü* özür. “Güzellik bir çiçek, bir kadın veya bir mücevherdir. ‘Faydalı’ demek istemiş olabilirsin. Bir duvar faydalıdır.”

“Faydalı, ama güzel de.”

“Belki bir şey kullanılarak güzelleşir.”

“Belki bir şey güzelliğine göre kullanılır,” diye karşılık verdim, böyle bir sohbetin Ademler için havadan sudan çene çalma olup olmadığını merak ederek. Öyleyse Maer’in erkânının tatsız dedikodulaşmalarına yeğlerdim.

“Ya şapkam?” diye sordu, beresine eliyle dokunarak. “Kullanıldığı için güzel mi?”

Bere elde eğrilmiş kalın bir yünden dokunup parlak bir açık sarıya boyanmıştı. Biraz eğriydi ve dikişleri yer yer düzensizdi. “Çok sıcak görünüyor,” dedim dikkatle.

Kadın eliyle *hafif keyif* işareti yaptı ve gözleri belli belirsiz parıladı. “Öyle,” dedi. “Ve benim için güzel, çünkü kızımın kızının elinden çıktı.”

“Öyleyse güzel de.” *Kabul*.

Kadın bana bir el tebessümü etti. İşareti yaparken eli Tempi’ninkinden biraz daha eğri durdu ve bunu sevecen, anaç bir gülümseme olarak kabul etmeye karar verdim. Yüzümü ifadesiz tutarak ben de bir tebessüm işareti yaptım. İşaretimin sıcak ve kibar görünmesine gayret ettim.

Kadın, “Bir barbar için iyi konuşuyorsun,” dedi ve uzanıp dostane bir edayla kollarımı tuttu. “Ziyaretçiler nadirdir, özellikle de bu kadar saygılı olanları. Benimle gel de sana güzellik göstereyim. Sen de bana onun nasıl kullanılabileceğini söylersin.”

Başımı eğdim. *Esef*. “Gelemem. Bekliyorum.”

“İçerideki birini mi?”

Başımı salladım.

“İçerideyseler herhalde uzun zaman beklersin. Benimle gelmene memnun olurlar. Seni bir duvardan daha çok eğlendirebilirim.” Yaşlı kadın kolunu kaldırarak genç bir oğlanın dikkatini çekti. Oğlan hızlı adımlarla

yanımıza geldi ve saçına kısaca bir göz attıktan sonra bakışlarını beklentiyle ona dikti.

Kadın oğlana birkaç işaret yaptı, fakat sadece *sessizce* demek olanı anladım. “İçeridekilere bu adamı rüzgârda yalnız beklemesin diye yürüyüşe çıkardığımı söyle. Onu birazdan geri getireceğim.”

Lavta kutuma dokundu, sonra aynısını seyahat heybeme ve belimdeki kılıca da yaptı. “Bunları oğlana ver de içeri bıraksın.”

Karşılık almayı beklemeden seyahat heybemi omzumdan çıkarmaya başladı. Fazlasıyla kaba görünmeden elinden kurtulabileceğim zarif bir yöntem düşünemedim. Her kültür farklıdır, fakat bir şey hepsi için geçerlidir: birini gücendirmenin en emin yolu, ev sahibinizin misafirperverliğini reddetmektir.

Oğlan eşyalarımıyla birlikte seyirterek uzaklaştı ve yaşlı kadın koluma girip beni oradan götürdü. Bir miktar minnet duyarak kendimi onun ellerine teslim ettim ve birlikte sessizce yürüdük. Ansızın önümüzde açılan derin bir vadiye geldik. Dibinde bir derenin aktığı vadi yeşil ve rüzgârdan korunaklıydı.

“Böyle bir şeye ne dersin?” diye sordu, saklı vadiyi işaret ederek.

“Ademre’ye çok benziyor.”

Kolumu şefkatle okşadı. “Konuşmadan konuşma yeteneğin var. Senin gibi biri için bu nadirdir.” Vadi duvarı boyunca kıvrılan dar, taşlık bir patikaya dikkatle adım atarken dengesini korumak için koluma tutundu ve vadiden aşağı inmeye başladı. Yakınlarda bir koyun sürüsü güden genç bir oğlan gördüm. Bize el salladıysa da seslenmedi.

Derenin köpürerek taşların üzerinden aktığı vadi dibine vardık. Berrak birikintilerde yüzen balıklar suyu çalkalıyordu.

“Buna güzel der misin?” diye sordu kadın, bir süre balıklara baktıktan sonra.

“Evet.”

“Niye?”

Kararsızlık. “Belki de hareketlerindendir.”

“Duvar hiç kıpırdamıyordu. Ama ona da güzel dedin.” *Soru.*

“Kıpırdamak taşın doğasında yok. Belki doğana uygun kıpırdamak güzelliştir.”

Cevabım hoşuna gitmişçesine başını salladı. Suyu seyretmeye devam ettik.

“Latantha’yı duydun mu?” diye sordu.

“Hayır.” *Esef.* “Ama sözcüğü bilmiyor da olabilirim.”

Beni döndürdü ve bir bahçenin bakımlı görünümüne sahip geniş bir açıklığa varana dek vadi tabanında ilerledik. Açıklığın ortasında daha önce hiç görmediğim türden bir ağaç vardı.

Açıklığın kenarında durduk. “Buna kılıç ağacı denir,” dedi kadın ve elinin tersini yanağına sürterek bilmediğim bir hareket yaptı. “Latantha. Sence güzel mi?”

Ağacı bir müddet inceledim. *Merak.* “Daha yakından görmek isterim.”

“Buna izin verilmez.” *Katiyet.*

Başımı salladım ve uzaktan bakabildiğim kadar baktım. Ağacın bir meşe gibi yüksek, kemerli dalları varsa da, geniş ve yassı yapraklar rüzgârda tuhaf hareketlerle dönüyordu. “Evet,” diye cevapladım, uzunca bir sürenin sonunda.

“Karar vermen niye bu kadar uzun sürdü?”

“Güzelliğinin sebebini düşünüyordum,” diye itirafta bulundum.

“Ve?”

“Doğasına göre hem kıpırdadığını hem de kıpırdamadığını, bunun da ona güzellik kattığını söyleyebilirim. Ama bence sebep o değil.”

“Ne öyleyse?”

Ağaca yine uzun uzun baktım. “Bilmiyorum. Sence ne olabilir?”

“Güzel işte,” dedi kadın. “O kadarı yeterli.”

Önceden verdiğim tumturaklı cevaplar yüzünden kendimi biraz budala gibi hissederek başımı salladım.

“Ketan’ı biliyor musun?” diye sorarak beni şaşırttı.

Artık böyle şeylerin Ademler için ne kadar önemli olduğuna dair bir fikrim vardı. O yüzden açık bir cevap vermeden önce tereddüt ettim. Ama yalan söylemek de istemiyordum. “Belki.” *Özür.*

Başımı salladı. “İhtiyatlısın.”

“Evet. Sen Shehyn misin?”

Shehyn başıyla olumladı. “Kim olduğumdan ne zaman şüphelendin?”

“Bana Ketan’ı sorduğunda,” dedim. “Benim bir barbarın bilmesi gerekenden fazlasını bildiğimden ne zaman şüphelendin?”

“Ayaklarını gördüğüm zaman.”

Bir sessizlik daha.

“Shehyn, niye diğer fedailer gibi kırmızı giymiyorsun?”

Bilmediğim bir çift el işareti yaptı. “Öğretmenin sana neden kırmızı giydiklerini söyledi mi?”

“Sormak aklıma gelmedi,” dedim, Tempi’nin eğitimimi ihmal ettiği imasında bulunmamak için.

“Öyleyse ben sana soruyorum.”

Biraz düşündüm. “Düşmanları yaralarından akan kanı görmesinler diye mi?”

Tasvip. “Öyleyse ben neden beyaz giyiyorum?”

Aklıma gelen tek cevap beni ürperti. “Çünkü yaralanmıyorsun.” Başını kısmen oynattı. “Ayrıca bir düşman kanımı akıttığı zaman bunu görüp hakkı olan mükâfatı alsın diye.”

Kaygılı olmama rağmen, Ademlerin soğukkanlılığını taklit etmek için elimden geleni yaptım. Uygun uzunluktaki kibar bir duraksamanın akabinde tekrar konuştum. “Tempi’ye ne olacak?”

“Daha belli değil.” Asabiyete yakın bir işaret yaptı, sonra sordu: “Kendin için endişelenmiyor musun?”

“Tempi için daha çok endişeleniyorum.”

Kılıç ağacı rüzgârda garip motifler çiziyordu. Hareketleri adeta hipnotize ediciydi.

“Eğitiminde ne kadar ilerledin?” diye sordu Shehyn.

“Bir aydır Ketan çalışıyorum.”

Bana baktı ve ellerini kaldırdı. “Hazır mısınız?”

Benden on santim daha kısa ve ninem yaşında olduğunu düşünmeden edemedim. Eğri sarı beresinin onu ürkütücü gösterdiği de söylenemezdi pek. “Belki,” diyerek ben de ellerimi kaldırdım.

Shehyn, Bıçak Gibi Eller yaparak yavaşça üzerime geldi. Yağmuru Yakalama’yla karşılık verdim. Sonra Tırmanan Demir ve İçeriye Sürat’i yaptım, fakat ona dokunamadım. Biraz hızlanarak Dönen Nefes’i ve İleri Vuruş’u aynı anda yaptı. Bunlardan birini Su Yelleme’yle durdurdum, fakat diğerinden kaçamadım. Birinin dudaklarına bastırmakta kullanacağınız bir hafiflikle kaburgalarımın altına ve hemen ardından şakağıma dokundu.

Söylediğim hiçbir şey ona etki etmiyordu. Düşen Yıldırım’ı yaptım, fakat hareketimi bertaraf etmekle bile uğraşmadan geri çekilmekle yetindi. Beyaz gömleğine dokunabileceğim kadar yaklaştığım anlarda bir iki kez kumaşın elime sürtündüğünü hissettim, fakat hepsi o kadardı. Tavandan sarkan bir ipliğe vurmaya çalışıyordum sanki.

Dişimi sıktım. Harmanlanan Başak’ı, Elma Sıkma’yı ve Deredeki Ana’yı yaparak akıcı bir vuruş silsilesiyle bir hareketten diğerine geçtim.

Shehyn daha önce hiç görmediğim gibi hareket ediyordu. Süratli olmasına süratliydi, ama meselenin özü o değildi. Hareketleri kusursuzdu. Bir adımın yeteceği yerde asla iki adım atmıyordu. Üç santim kıpırdaması gerekirken asla dört santim kıpırdamıyordu. Bir masal kahramanı gibi hareket ederken Felurian'ın dans eden halinden bile daha akıcı ve zarifti.

Onu şaşırtıp kendimi ispatlamak için cesaret edebildiğim kadar hızlandım. Dans Eden Kız'ı, Serçe Yakalamak'ı, On Beş Kurt'u yaptım...

Shehyn tek ve mükemmel bir adım attı.

“Niye ağlıyorsun?” diye sordu, Dalan Balıkçıl'ı yaparken. “Utaniyor musun? Korkuyor musun?”

Yaşlardan arınsınlar diye gözlerimi kırıştırdım. Sesim harcadığım efor ve içimdeki duygular yüzünden boğuk çıktı. “O denli güzelsin ki, Shehyn. Duvarın taşlarını, derenin suyunu ve ağacın hareketlerini aynı anda barındırıyorsun.”

Shehyn gözlerini kırıştırdı. O şaşkınlık anında omzunu ve kolunu sıkıca kavradım. Yukarı Çakan Şimşek'i yaptım, fakat Shehyn havalanacağı yerde kaya gibi sert ve hareketsiz durdu.

Neredeyse hiç düşünmeden kendini Kıran Aslan'la kurtardı ve Harmanlanan Başak'ı yaptı. Bir buçuk metre uçup yere çarptım.

Zarar görmediğim için hemen kalktım. Yumuşak çimlere nazikçe fırlatılmışım ve Tempı incinmeden nasıl düşeceğimi öğretmişti. Fakat tekrar saldırıya geçmeden önce Shehyn beni bir el hareketiyle durdurdu.

“Tempı seni hem eğitmiş hem eğitmemiş,” dedi anlaşılmas bir yüz ifadesiyle. Kendimi zorlayarak gözlerimi yüzünden bir kez daha ayırdım. Ömrüm boyu sürdürdüğüm bu alışkanlıktan vazgeçmem çok zordu. “Bu hem iyi hem kötü. Gel.” Döndü ve ağaca yaklaştı.

Ağaç düşündüğümünden daha büyüktü. Rüzgârın savurduğu küçük dallar kıvrımlı motiflerle delice oynuyordu.

Shehyn düşmüş bir yaprağı alıp bana verdi. Küçük bir tabak boyutundaki yaprak geniş ve yassı olup şaşırtıcı ölçüde ağırdı. Onu tutarken elime iğne batar gibi oldu ve başparmağımdan aşağı ince bir kan çizgisinin aktığını gördüm.

Yaprağı inceleyince oldukça sert olduğunu anladım. Kenarları jilet gibi keskindi. Boşuna kılıç ağacı demiyorlardı. Başımı kaldırıp dönen yapraklara baktım. Rüzgâr hızlı estiğinde ağacın yakınında duran birinin lime lime olması işten bile değildi.

“Bu ağaca saldıracak olsaydın ne yapardın?” diye sordu Shehyn.
“Köküne mi saldırırdın? Hayır. Çok sağlam. Yapraklarına mı saldırırdın? Hayır. Çok hızlı. Öyleyse nereye?”

“Dallarına.”

“Dallarına.” *Kabul.* Bana doğru döndü. “Tempi’nin sana öğretmediği buydu. Zaten öğretmesi yanlış olurdu. Yine de bundan zarar gördün.”

“Anlamıyorum.”

Ketan’a başlamamı işaret etti. Otomatikman Serçe Yakalamak’a geçtim.

“Dur.” Konumumu korudum. “Sana saldırmak istersem nereyi seçmeliyim? Burayı, kökü mü?” Bacağımı ittirdi ve yerinden oynamadığını gördü. “Burayı, yaprağı mı?” Havadaki elimi itti. Onu kolaylıkla oynattıysa da bundan bir şey kazanmadı. “Burayı. Dalı.” Omuzlarımdan birini nazikçe iterek beni kolayca kıpırdattı. “Ve burayı.” Kalça kemiğime basıncı uygulayarak beni kendi etrafımda döndürdü. “Gördün mü? Harcayacak doğru yeri bulmazsan kuvvetini heba edersin. Kuvveti heba etmek Lethani değildir.”

“Peki Shehyn.”

Ellerini kaldırarak, onu daha önceden tuttuğum Dalan Balıkçıl konumuna döndü. “Yukarı Çakan Şimşek yap. Köküm nerede?”

Yere sağlam basan ayaklarını işaret ettim.

“Yapraklar nerede?”

Ellerini işaret ettim.

“Hayır. Buradan buraya kadar yaprak,” dedi tüm kolunu kastederek. Sonra da elleriyle olduğu kadar dirsekleriyle ve omuzlarıyla da rahatça vurabildiğini uygulamalı olarak gösterdi. “Dal nerede?”

Biraz düşünüp dizine dokundum.

Herhangi bir belirti sergilemese de şaşırdığını sezdim. “Ve?” Öncelikle bana uzak tarafındaki koltuk altına, sonra da omzuna dokundum.

“Göster.”

Shehyn’e yaklaşarak bir bacağımı dizine dayadım ve Yukarı Çakan Şimşek’i yaparak onu yana doğru savurdum. Ne kadar güç harcadığıma şaşırdım.

Fakat Shehyn havalanıp yere düşeceğine kolumun ön kısmını tuttu. Kolumu bir sarsıntı sarınca yana doğru bir adım sendeledim. Shehyn fırlayıp gideceği yerde tutuşunu kaldıracağı gibi kullandı ve ayaklarını altına aldı. Kusursuz bir adım atarak dengesini tekrar sağladı.

Uzun, düşünceli bir süre boyunca gözlerimin içine baktı, sonra da peşinden gelmemi işaret ederek gitmek üzere döndü.

Yüz On Birinci Bölüm

Yalancı ve Hırsız

Shehyn’le ben taş binalar kümesine döndüğümüzde Tempi’yi dışarıda beklerken ve tedirginlikten durduğu yerde sağa sola sallanırken bulduk. Bu hali şüphelerimi doğruladı. Shehyn’i beni sınaması için yollamamıştı. Shehyn beni kendisi bulmuştu.

Yaklaştığımız zaman Tempi sağ elinde tuttuğu kılıcını ucu aşağı bakacak şekilde uzattı. Sol eli *özenli saygı* işaretini yaptı. “Shehyn,” dedi, “ben-”

Shehyn ona peşinden gelmesini işaret ederek alçak taş binaya girdi. Aynı anda genç bir oğlanı da yanına çağırdı. “Git Carceret’i getir.” Oğlan koşarak uzaklaştı.

Tempi’ye *merak* işareti yaptım.

Bana bakmadı. *Derin ciddiyet. Dikkat.* Crosson yolundayken pusuya düşürüldüğümüzü sandığı zaman yaptığı hareketleri tekrarlaması içimi rahatlatmadı. Ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim.

Shehyn bizi kapısı açık bir odaya sokarken, fedai kırmızılarına bürünmüş bir kadın yanımıza geldi. Kaşındaki ve çenesindeki ince yara izlerini hemen tanıdım. Severen’e giderken karşılaştığımız, beni iten fedai kadındı bu.

Shehyn iki fedaiye içeri girmelerini işaret etti, fakat beni durdurdu. “Burada bekle. Tempi’nin yaptığı iyi değil. Dinleyeceğim. Sonra sana ne olacağına karar vereceğim.”

Başımı salladım ve Shehyn kapıyı arkasından kapadı.

Bir saat bekledim. Sonra bir saat daha. Kulak kesildiysem de kapının arkasından hiçbir şey duyamıyordum. Koridordan birkaç kişi geçti: ikisi

fedai kırmızıları, biri de gri renkli sade bir kıyafet giyen üç Adem. Her biri saçlarına göz attıysa da hiçbirini uzun uzun bakmadı.

Barbarlar arasında münasip olacağı üzere gülümseyip baş selamı vereceğime yüzümü ifadesiz tuttum, yaptıkları ufak selamlama hareketlerine aynı şekilde karşılık verdim ve göz göze gelmekten kaçındım.

Üçüncü saatin sonlarına doğru kapı açıldı ve Shehyn içeri gelmemi işaret etti.

Kırmataş duvarlara sahip iyi aydınlatılmış bir odaya girdim. Bir handaki büyük bir yatak odası boyutlarında olmasına rağmen kayda değer bir mobilyadan yoksun olduğu için daha da büyük gözüküyordu. Duvarlardan birinin yakınındaki küçük bir demir sobadan hafif bir ısı yayılmaktaydı ve dört sandalye basit bir daire oluşturacak şekilde karşılıklı dizilmişti. Tempi, Shehyn ve Carceret bunlardan üçünü doldurmaktaydı. Shehyn'den gelen bir işaret üzerine ben de dördüncüsüne oturdum.

“Kaç kişi öldürdün?” diye sordu Shehyn. Ses tonu öncekinden farklı olup daha bir amiraneydi. Lethani hakkında konuşurken Tempi'nin kullandığıyla aynıydı.

Hiç tereddüt etmeden, “Çok,” diye cevapladım. Bazen kalın kafalı olabilirim, ama sınandım mı anlarım.

“Çok ne kadar çok?” Cevabıma açıklık getirmem istenmiyordu. Bu yeni bir soruydu.

“Adam öldürürken bir bile çok.”

Başını hafifçe salladı. “Lethani'nin dışında adam öldürdün mü?”

“Belki.”

“Niye evet veya hayır demiyorsun?”

“Çünkü Lethani benim için hep belirgin değil.”

“O niye?”

“Çünkü Lethani hep belirgin değil.”

“Lethani'yi belirgin yapan ne?”

Yanlış davrandığımı bilmeme rağmen tereddüde kapıldım. “Bir öğretmenin sözleri.”

“Lethani öğretilir mi?”

Kararsızlık işaretini yapacaktım ki böyle bir ortamda el dilinin uygun olmadığını hatırladım. “Belki,” dedim. “Ben öğretemem.”

Tempi sandalyesinde hafifçe kıpırdandı. İmtihan iyi gitmiyordu. Aklıma başka bir şey gelmediği için derin bir nefes aldım, gevşedim ve zihnimi Dönen Yaprak'a nazikçe soktum.

“Lethani’yi kim bilir?” diye sordu Shehyn.

“Rüzgârın savurduğu yaprak,” cevabını verdim. Ne demek istediğimi sorsanız söyleyemem.

“Lethani nereden gelir?”

“Gülmekle aynı yerden.”

Shehyn biraz tereddüt etti. “Lethani’yi nasıl izlersin?”

“Ayı nasıl izlersin?”

Tempi’yle beraber geçirdiğim zaman, bana bir sohbeti bölen farklı türde duraksamaları ayırt etmeyi öğretmişti. Ademce, sözcüklerle olduğu kadar sessizlikle de konuşulan bir dildir. Gebe bir sessizlik vardır. Kibar bir sessizlik. Şaşkın bir sessizlik. Pek çok şey ima eden, özür dileyen, vurgu yapan sessizlikler de...

Bu sessizlik ise sohbetimizdeki ani bir şaşkınlık gibiydi. Atılan bir hayret nidasını takip eden boşluğun sessizliği idi. Ya çok zekice ya da çok aptalca bir şey söylediğimi sezdim.

Shehyn sandalyesinde kıpırdanırken resmiyet havası kayboldu. Sohbetin bittiğini hissederek zihnimi Dönen Yaprak’tan çıkardım.

Shehyn, Carceret’e baktı. “Ne dersin?”

Carceret sohbet boyunca heykel misali ifadesiz ve hareketsiz beklemişti. “Önceden dediğimi derim. Tempî hepimizi *netinad* etti. Atılması lazım. Yasalarımız bu yüzden var. Bir yasayı yok saymak onu silmektir.”

“Yasayı körü körüne izlemek köleliktir,” dedi Tempî çabucak.

Shehyn *sert azar* işaretini yapınca Tempî’nin yüzü utançtan kızardı.

“Buna gelince.” Carceret beni gösterdi. *Kovma*. “Ademre’den değil. En iyi ihtimalle budala. En kötü ihtimalle yalancı ve hırsız.”

“Ya bugün söyledikleri?” diye sordu Shehyn.

“Bir köpek saymadan üç kez havlayabilir.”

Shehyn dönüp Tempî’ye baktı. “Sıranı beklemeden konuştuğun için konuşma sıranı kaybettin.” Yüzü kızaran Tempî sükûnetini korumak için çabalarken dudaklarının rengi attı.

Shehyn derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Bizi Ademre yapan Ketan ve Lethani’dir,” dedi. “Bir barbarın Ketan’ı bilmesine imkân yok.” Hem Tempî hem de Carceret yerlerinde kıpırdandılar, fakat Shehyn elini kaldırdı. “Aynı zamanda Lethani’den anlayan birini yok etmek de doğru değil. Lethani kendi kendini yok etmez.”

‘Yok etmek’ tabirini kullanırken çok sakindi. Bu Ademce ifadeyi yanlış anladığımı umuyordum.

Shehyn sözlerini sürdürdü. “‘Bu adamın elinde zaten yeteri kadar var. Ona Lethani öğretme, çünkü Lethani’yi bilen her şeyin üstesinden gelir’ diyenler çıkabilir.”

Başını çevirip Carceret’e sert bir bakış attı. “Ama ben öyle söyleyenlerden değilim. Bence Lethani’yi daha çok kimse bilse dünya daha iyi olur. Çünkü Lethani güç getirse bile, o gücün kullanımında bilgelik de getirir.”

Uzun bir duraksama yaşandı. Sakin görünmeye çalışırken karnım düğümleniyordu. “Bence,” dedi Shehyn en sonunda, “Tempi’nin hata yapmamış olması mümkün.”

Bu sözler güçlü bir destekten çok uzaktı, fakat Carceret’in duruşundaki kasılmaya ve Tempı’nin yavaşça verdiği soluğuna bakarak umduğumuz haberi aldığımızı tahmin ettim.

“Bu adamı Vashet’e vereceğim,” dedi Shehyn.

Tempi donakaldı. Carceret ise bir delinin sırtışı kadar geniş bir onay işareti yaptı.

Tempi’nin sesi gergindi. “Onu Çekiç’e mi vereceksin?” Eli hızla oynadı. *Saygı. Ret. Saygı.*

Shehyn ayağa kalkarak tartışmanın bittiğini gösterdi. “Daha iyisi var mı? Çekiç onun dövülmeye değer bir demir olup olmadığını gösterecek.”

Shehyn bunun ardından Tempı’yi bir kenara çekip onunla kısa bir süre konuştu. Bir yandan ellerini Tempı’nin kollarına hafifçe sürüyordu. Sesi benim izinsiz dinlemeye alışkın hassas kulaklarım için bile fazla alçaktı.

Sandalyemin yakınında kibarca bekledim. Tempı’nin direnci kırılmış gibi görünüyor, elleri düzenli olarak *kabul* ve *saygı* işaretleri yapıyordu.

Carceret biraz ötemde bana dik dik bakmaktaydı. Yüz ifadesi sakın olsa da gözleri öfkeliydi. Yanında, diğer iki kişinin görüş alanının dışında tuttuğu elleri bir dizi ufak hareket yapıyordu. Tek tanıdığım *tiksinti* oldu, fakat diğerlerinin genel anlamını tahmin edebiliyordum.

Ben de ona Ademce olmayan el hareketleriyle karşılık verdim. Gözlerini kısıtına bakılırsa ne demek istediğimi gayet iyi anlamıştı.

Üç kere çalan yüksek bir çan sesi duyuldu. Bunun akabinde Tempı hemen Shehyn’in ellerini, alınının ortasını ve ağzını öptü. Sonra dönüp bana peşinden gelmemi işaret etti.

Birlikte insanlarla ve yemek kokularıyla dolu geniş, alçak tavanlı bir odaya girdik. Uzun masalarla ve zaman içinde oturula oturula dümdüz olmuş banklarla dolu bir yemek salonuydu burası.

Tempi'yi taklit ederek geniş bir tahta tabakta yiyecek topladım. Ne kadar aç olduğumu ancak o zaman fark ettim.

Beklentilerime rağmen bu yemek salonu Üniversite'deki Yemekhane'ye biraz olsun benzemiyordu. Öncelikle daha sessizdi ve yemekler çok daha güzeldi. Taze süt ve keçiden geldiğini tahmin ettiğim yağsız, yumuşak bir et vardı. Sert, keskin tatlı bir peynir; yumuşak, kremi bir peynir daha ve fırından yeni çıkmış sıcak ekmek vardı. Açıkta bekleyen elmalar ve çilekler vardı. Her masada açık tuz kutuları duruyor ve herkes istediği kadar yiyecek alabiliyordu.

Adem konuşmalarıyla dolu bir odada oturmak ilginçti. O kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki hiçbir sözcüğü duyamıyordum. Fakat ellerinin hızlı hızlı oynadığını görebiliyordum. Her on işaretten sadece birini anlamama karşın etrafımda belirip kaybolan duyguları bu şekilde görebilmek oldukça tuhaftı. *Keyif. Öfke. Utanç. Ret. Tiksinti.* Bunlardan ne kadarının benimle, yani aralarındaki barbarla ilgili olduğunu merak ettim.

Beklediğimden daha fazla kadın ve küçük çocuk mevcuttu. Tanıdık kan kırmızı fedailer az sayıdayken, içlerinden çoğu Shehyn'le beraber yürürken gördüğüm o gri renkli sade kıyafetten giymekteydi. Gözüme bir de beyaz gömlek ilişti: sahibinin geri kalanımızla birlikte dirsek dirseğe yemek yiyen Shehyn olduğunu görünce hayrete kapıldım.

Hiçbiri bana aval aval bakmasa da hepsinin gözü üzerimdeydi. Dikkatlerinin çoğu saçlarıma odaklanmıştı ki bu anlaşılır bir durumdu. Odada sarı saçlı elli kafa vardı. Kimi koyu, kimi açık renkliyen birkaçı ileri yaştan dolayı ağarmıştı. Ben yanan bir mum gibi göze batıyordum.

Tempi'yle muhabbet etmeye çalıştım, fakat buna ilgi göstermektense dikkatini yemeğinde tuttu. Tabağını neredeyse benimki kadar doldurmuştu ve aldıklarının sadece ufak bir bölümünü yedi.

Beni yavaşlatacak bir şey olmadığı için yemeğimi çabucak bitirdim. Tabağım boşalınca Tempı yemiş gibi yapmayı bıraktı ve beni oradan götürdü. Odadan çıkarken düzinelerce gözü enseme hissedebiliyordum.

Tempi beni bir dizi koridordan geçirip bir kapının önüne getirdi. Kapıyı açarak pencereli ve yataklı küçük bir odayı meydana çıkardı. Lavtam ve seyahat heybem içerideydi, fakat kılıcım değildi.

“Başka bir öğretmen olacak,” diye nihayet konuştu Tempı. “Elinden geleni yap. Medeni ol. Öğretmenin pek çok şeye karar verecek.” *Esef.* “Beni görmeyeceksin.”

Dertli olduğu her halinden belliydi, fakat aklıma içini rahatlatacak bir söz gelmiyordu. Ben de ona teselli amacıyla sarıldım. Bundan memnun olmuşa benzedi. Sonra döndü ve tek kelime daha etmeden gitti.

Odama girip soyundum ve yatağı uzandım. Neler olacağından kaygı duyarak yattığım yerde dönüp durduğumu zannedebilirsiniz. Fakat işin gerçeğı çok yorgundum ve anasının memesini emen bir bebek gibi mutlu bir uykuya daldım.

Yüz On İkinci Bölüm

Çekiç

Üstü dümdüz iki taş banktan, bir avuç ağaçtan ve uzun otların arasındaki küçük bir patikadan ibaret minik bir parkta oturmaktaydım. Parkı bir uçtan diğerine bir dakikada katedebilirdiniz. Parkın iki tarafını kaplayan yamaçlar rüzgârı kesiyordu. Hiç rüzgâr olmadığını da sanmayın ha. Haert'te rüzgârın hiç dokunmadığı tek bir yer bile yok gibiydi.

Vashet yaklaşırken dikkatimi çeken ilk şey, kılıcının belinden sarkmamasıydı. Bunun yerine kılıcı omzuna asmıştı: tıpkı benim lavtama taşıdığım gibi. O güne dek gördüğüm en belirgin ve yoğun özgüvene sahipti. Sanki kasıla kasıla yürümesi gerektiğini biliyor ama buna zahmet etme gereği görmüyordu.

Adem kadınlarından bekler olduğum aynı ortalama cüssenin yanı sıra soluk, krem rengi bir suratı ve gri gözleri vardı. Tempi'ninkinden bir ton daha açık renkli olan saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Yaklaştığında burnunun bir zamanlar kırılmış olduğunu fark ettim. Yamuk durmasa da hafif eğik yapısı, diğer her yönden narin suratında yersiz duruyordu.

Vashet bana beyaz dişlerini açığa çıkartan geniş, pembe bir tebessüm etti. “Eh,” dedi kusursuz bir Aturcayla. “Artık benimsin.”

“Aturca konuşuyorsun,” diye aptalca bir laf ettim.

“Çoğumuz konuşuruz,” dedi. Ağzının çevresinde ve gözlerinin kenarlarında birkaç kırışıklık bulunduğu için benden yaklaşık on yaş daha büyük olduğunu tahmin ettim. “Dili bilmezsen dünyada kendine bir yol çizmen kolay olmaz. İş yaparken zorlanırsın.”

Kabalığımı geç fark ettim. *Resmiyet. Saygı.* “Senin Vashet olduğunu farz etsem yanılır mıyım?”

Tebessümü dudak uçlarına geri döndü. El işaretlerime abartılı hareketlerle karşılık verdiği için dalga geçildiğim hissine kapıldım.

“Öyleyim. Öğretmenin olacağım.”

“Peki ya Shehyn? Burada asıl öğretmenin o olduğunu sanıyordum.”

Bana bir kaşını kaldırarak bakan Vashet’in yüzündeki gösterişli ifade bir Adem’in suratı için oldukça şaşırtıcıydı. “Bu bir bakıma doğru. Ama daha pratik bir açıdan, Shehyn zamanını senin gibi biriyle harcamayacak kadar önemli biri.”

Nezaket işareti yaptım. “Tempi’den hoşnuttum,” dedim.

“Seni hoşnut etmeyi amaçlasaydık bunun bir önemi olabilirdi,” dedi Vashet. “Gel gör ki Tempı bir öğretmenden ziyade yelkenli bir tekneye benziyor.”

Bu söz beni biraz kızdırdı. “Onun dostum olduğunu biliyorsundur herhalde.”

Vashet’in gözleri kısıldı. “Madem dostsun, belki kusurları gözünden kaçmıştır. Tempı yetenekli bir dövüşçü, ama daha fazlası değil. Dilini çat pat konuşabiliyor, çok az hayat tecrübesi var ve açık konuşmak gerekirse pek akıllı sayılmaz.”

“Üzgünüm,” dedim. *Esef*. “Seni gocundurmak istemedim.”

“İçten olmadığın sürece bana tevazu gösterme,” dedi gözlerini kısık tutmayı sürdürerek. “Yüzün bir maskeyken bile gözlerin ışıltılı pencereler gibi.”

“Üzgünüm,” dedim samimiyetle. *Özür*. “İyi bir ilk izlenim bırakmayı ummuştum.”

“Niye?” diye sordu.

“Hakkımda iyi düşünmeni isterim.”

“Ben de hakkında iyi düşünmek için bir sebebim olsun isterim.”

Konuşmayı daha güvenli sulara çekme umuduyla farklı bir konuya yönelmeye karar verdim. “Tempı sana Çekiç dedi. Neden?”

“Çünkü adım o. Vashet. Çekiç. Kil. Dönen Teker.” İsmi her biri farklı bir ritme sahip üç farklı şekilde telaffuz etmişti. “Ben şekillendiren ve keskinleştiren yahut yok edenim.”

“Kil niye?”

“Çünkü aynı zamanda öyleyim,” dedi Vashet. “Sadece bükülebilen biri öğretebilir.”

O konuşurken içimdeki heyecanın arttığını hissedebiliyordum. “İtiraf etmeliyim ki,” dedim, “öğretmenimle aynı dili paylaşmak hoş olacak.

Tempi'nin anlamayacağını, anlasa bile cevaplarından bir anlam çıkartamayacağımı bildiğim için ona sormadığım bin türlü soru var.”

Vashet başını sallayarak banklardan birine oturdu. “İletişim kurmayı bilmek de öğretmen olmanın bir gereği,” dedi. “Şimdi git ve uzun bir tahta parçası bulup getir. Sonra derse başlayacağız.”

Ağaçlara yollandım. İsteğinin törensel bir havası olduğu için, yerde bulduğum ilk eğri büğrü dal parçasını alıp götürmek istemiyordum. Sonunda bir söğüt ağacına rastladım ve kolumdan daha uzun, serçe parmağım kalınlığında esnek bir dal kopardım.

Vashet'in oturduğu banka dönüp söğüt dalını ona verdim. Kılıcını omzundan çıkardı ve daim üzerindeki ufak tefek çıkıntıları onunla yontmaya başladı.

“Sadece bükülebilen birinin öğretebileceğini söyledin,” dedim. “Ben de bunun uygun olacağını düşündüm.”

“Bugünkü ders için yeterli,” derken söğüt dalının kabuğunu sıyırmayı bitirdi ve geriye incecik beyaz bir kamçıdan başka bir şey kalmadı. Kılıcını gömleğine sildi, kınına soktu ve ayağa kalktı.

Vashet tek elinde tuttuğu söğüt dalını ileri geri savurdu. Dal parçası havayı yararken *vop vop* diye ses çıkardı.

Artık daha yakınında olduğum için tanıdık fedai kırmızıları giymesine rağmen kıyafetinin Tempı ve diğer pek çok kimseninkinin aksine vücuduna deri kayışlarla yapışık durmadığını fark ettim. Gömleği ve pantolonu kollarına, bacaklarına ve göğsüne kayışlar yerine kan kırmızı ipeklerle sıkıca bağlıydı.

Göçlerimin içine baktı. “Şimdi sana vuracağım,” dedi ciddi ciddi. “Kıpırdama.”

Yavaşça yürüyerek etrafımda bir daire çizerken söğüt kamçıyı savurmaya devam ediyordu. *Vop vop*. Arkama geçti ve onu görememek durumu daha da beter bir hale getirdi. *Vop vop*. Kamçıyı daha hızlı savurduğu zaman ses değişti. *Viiip viiip*. İrkilmedim.

Etrafımda yine bir daire çizerek arkama geçti, sonra bana iki defa vurdu. Omuzlarımın hemen altına gelecek şekilde her kola birer defa. *Viiip viiip*. İlk başta sadece parmağıyla dokunmuş gibi olduysa da, hemen ardından kollarımda filizlenen acı yangın gibi yayıldı.

Ben daha kendimi toparlayamadan sırtıma öyle bir vurdu ki darbeyi dişlerimde hissettim. Taze söğüt dalı esnek olduğu için kırılmadı.

Bağırmanın tek sebebi, beni iki nefes arasında yakalamış olmasıydı. Yine de soluğum kesildi. Havayı içime öyle hızlı çektim ki boğulur gibi olarak öksürmeye başladım. Sırtım ateşe verilmişçesine yanıyordu.

Vashet tekrar önüme geçip bana aynı ciddi bakışı attı. “İşte dersin,” dedi açıklayıcı bir üslupla. “Hakkında iyi düşünmüyorum. Sen bir barbarsın. Akılsızsın. Burada istenmiyorsun. Buraya ait değilsin. Sırlarımızın hırsızısın. Varlığın bu okul için bir utanç ve zorluk kaynağı.”

Söğüt kamçının ucunu bir müddet inceledi, ardından gözlerini yine bana çevirdi. “Öğle yemeğinden bir saat sonra burada tekrar buluşacağız. Başka bir çubuk seçeceksin ve sana bu dersi tekrar öğretmeye çalışacağım.” Bana imalı bir bakış attı. “Getirdiğin çubuk beni memnun etmezse bizzat başka bir çubuk seçeceğim.

“Aynı şeyi akşam yemeğinden sonra bir kez daha yapacağız. Ertesi gün bir kez daha. Sana öğretmem gereken tek ders bu. Onu öğrendiğin zaman Haert’ten gideceksin ve bir daha geri gelmeyeceksin.” Soğuk bir ifadeyle baktı bana. “Anladın mı?”

“İyi de-” Elinin bir hareketiyle kamçının ucu yanağıma çarptı. Bu sefer bağırarak kadar nefesim vardı ve yüksek, şaşkın bir çığlık attım.

Vashet bana baktı. Basit bir göz temasının bu kadar korkutucu olabileceğini hiç sanmazdım, fakat soluk gri gözleri buz kadar sertti. “‘PekiTeki Vashet. Anladım,’ de.”

Ona dik dik baktım. “Peki Vashet. Anladım.” Konuşurken üst dudağımın sağ tarafı kocaman ve biçimsiz gibi geliyordu.

Bir şeye karar vermeye çalışırcasına yüzüme doğru uzandı, sonra omuz silkip dal parçasını bir kenara fırlattı.

Tekrar konuşmaya ancak o zaman cesaret edebildim. “Gidersem Tempi’ye ne olacak?”

“*Gittiğin zaman,*” dedi ilk sözcüğe vurgu yaparak, “Tempi’nin seni eğitmekle hata yaptığından emin olmayanlar bundan emin olacaklar. Seni buraya getirmekle de ikinci bir hata yaptığını anlayacaklar.”

“Peki eğer...” Duraksayıp baştan aldım. “O durumda Tempi’ye ne olacak?”

Omuz silkip arkasına döndü. “O kararı verecek kişi ben değilim,” dedi ve çekip gitti.

Yanağıma ve dudağıma, sonra da elime dokundum. Kan akmamıştı, fakat cildimin herkesin görebileceği bir damga gibi kıpkırmızı şişmeye başladığını hissedebiliyordum.

Başka ne yapmam gerektiğini bilmeksizin öğle yemeği için okula döndüm. Yemek salonuna varınca etrafıma bakındım, fakat oradaki kan kırmızı fedailerin arasında Tempi'yi göremedim. Bundan memnundum. Cana yakın birinin ahbablığını özlememe karşın işlerin ne kadar kötü gittiğini öğrenmesi düşüncesine tahammül edemiyordum. Başıma gelenleri ona söylememe bile gerek yoktu. Suratımdaki iz bunu salondaki herkese zaten söylüyordu.

Sıraya girip tabağımı doldururken yüzümü ifadesiz tutarak gözlerimi yere diktim. Sonra kimseyi komşuluğuma zorlamamak için masanın boş bir kısmını seçtim.

Hayatımın büyük bölümünü yalnız geçirmiştım, fakat kendimi nadiren o anki kadar yalnız hissetmişim. Yedi yüz kilometre dahilinde tanıdığım tek kişi vardı ve ona benden uzak durması emredilmişti. Bulduğum yerin kültürüne yabancıydım, dilini kısmen biliyordum ve gerek sırtımdaki, gerekse yüzümdeki yanına hissi burada ne denli istenmediğimi bana hiç unutturmuyordu.

Yine de yiyecekler güzeldi: kızarmış piliç, çıtır çıtır sırim fasulye ve bir kap pekmezli muhallebi. Yemek Üniversite'deyken paramın yettiğinden daha iyi, Maer'in sarayında yediklerimdense daha sıcaktı. Aslında pek aç değildim, fakat hayatım boyunca öyle çok aç kalmıştım ki, kolay bir öğünü reddetmeye içim elvermezdi.

Görüş alanıma bir gölge girince, birinin masanın karşısına oturduğunu anladım. Moralim bir nebze düzeldi. En azından bir kişi barbarı ziyaret edecek kadar cesurdu. En azından bir kişi beni teselli edecek kadar iyi yürekli veya hiç değilse gelip konuşacak kadar meraklıydı.

Başımı kaldırıncı Carceret'in ince, yara izli suratını gördüm. Geniş tahta tabağını önüne bıraktı.

"Kasabamızı nasıl buldun?" diye usulca sordu. Sol eli masanın üzerinde duruyordu. Oturduğumuz için el hareketleri daha farklıydı. Yine de *merak* ve *nezaket* anlamına gelenleri tanıdım. İzleyenler hoşça sohbet ettiğimizi zannedebilirlerdi. "Yeni öğretmenini beğendin mi? O da benim gibi düşünüyor. Buraya ait olmadığını."

Başımı kaldırmadan bir lokma tavuk daha çiğneyip mekanik bir hareketle yuttum.

Endişe. "Çığlık attığını duydum," diye devam etti. Artık karşısındaki bir çocukmuşçasına tane tane konuşuyordu. Öyle yaparak bana hakaret mi

ediyor, yoksa kendisini anladığımdan emin olmak mı istiyor bilemedim. “Minik bir kuş gibiydin.”

Sıcak keçi sütünden bir yudum içip ağzımı sildim. Kolum hareket edince üzerimdeki gömlek gerildi ve sırtımdaki şişlik aynı anda yüz eşek arısı şokmuşçasına sızladı.

“Attığın aşk çılgılığı mıydı?” diye sordu Carceret, bilmediğim bir el işareti yaparak. “Vashet sana sarıldı mı? Yanağındaki izi dili mi bıraktı?”

Biraz muhallebi yedim. Hatırladığım kadar tatlı değildi.

Carceret de kendi muhallebisinden yedi. “Herkes ne zaman gideceğine dair bahse giriyor,” diye devam etti. Alçak ve yavaş çıkan sesi yalnızca benim kulaklarıma hitap ediyordu. “İki gün dayanamayacağına iki talent koydum. Umduğum gibi gece gidersen gümüş kazanacağım. Yanılırsam ve kalırsan da morlukların ve çılgılıklarınla kazanmış olacağım.” *Rica*. “Kal.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Köpeğin havladığı gibi konuşuyorsun,” dedim. “Sonu ve anlamı olmadan.”

Kibar davranacak kadar usulca konuşmama rağmen sesim yakınımızdaki herkesin kulağına ulaşacak kadar yüksekti. Hafif bir sesi herkese herkese duyurmayı iyi bilirim. Sahne fısıltısını biz Ruhlar icat ettik.

Carceret’in yüzünün kızardığını, kaşındaki ve çenesindeki soluk yara izlerinin belirginleştiğini gördüm.

Başımı eğip yemeyi sürdürürken sakın bir tasasızlık tablosu çiziyordum. Farklı kültürden birine hakaret etmek incelik isteyen bir iştir. Fakat kelimelerimi dikkatle seçerek Tempî’den duyduğum şeylere dayandırmıştım. Carceret herhangi bir karşılık verecek olsaydı sözlerimi daha da haklı çıkardığıyla kalırdı.

Hiddetinin dalga dalga yayıldığını hayal ederek yemeğimin geri kalanını yavaşça ve sistematik bir şekilde bitirdim. Küçük de olsa bir muharebeyi kazanmıştım. Bu elbette boş bir zaferdi, ama bazen elinizdekiyle yetinmeniz gerekir.

Vashet küçük parka döndüğü zaman ben taş banklardan birine oturmuş onu bekliyordum.

Önümde durup sert bir sesle iç geçirdi. “Harika. Bakıyorum da yavaş öğreniyorsun,” dedi mükemmel Aturcasıyla. “Öyleyse git çubuğunu getir. Bakalım dersi bu sefer daha iyi anlatabilecek miyim?”

“Çubuğumu çoktan buldum,” dedim. Elimi bankın arkasına attım ve okuldan ödünç aldığım tahta talim kılıcını çıkardım.

Eski, yağlı kılıcın kabzasını tutan sayısız el onu dümdüz etmişti. Tahta bir demir külçesi kadar sert ve ağırdı. Vashet onu kullanarak sırtıma sığıt dalıyla vurduğu kadar sert vurursa kemiklerim kırılırdı. Suratıma vurması halinde çenem parçalanırdı.

Talim kılıcını yanıma koydum. Taşa değince takırdamadı. O kadar sertti ki çan gibi çınladı.

Kılıcı bıraktıktan sonra gömleğimi başımın üstünden çekip çıkardım. Sırtımdaki alev alev yanan şişliğe sürtünürken dişlerimi sıktım.

“Genç ve körpe bedenini sunarak aklımı çelmeyi mi umuyorsun?” diye sordu Vashet. “Hoşsun, ama o kadar da değil.”

Gömleğimi de dikkatle banka koydum. “Sana bir şey göstermemin iyi olacağını düşündüm.” Sırtımı görebilsin diye arkamı döndüm.

“Kırbaçlanmışsın,” dedi. “Şaşırdığımı söyleyemem. Hırsız olduğunu zaten biliyordum.”

“Bunlar hırsızlıktan değil,” dedim. “Bunlar Üniversite’den. Suçlandım ve kırbaç cezasına çarptırıldım. Böyle bir şey gerçekleştiğinde çoğu öğrenci başka bir yerde eğitim görmek üzere orayı terk eder. Bense kalmaya karar verdim. Ne de olsa sadece üç kırbaç yiyecektim.”

Arkam dönük olarak bekledim. Vashet’in yemi yutması uzun sürmedi. “Burada üç kırbacın sebep olacağından daha fazla iz var.”

“Ondan bir süre sonra,” dedim, “yine suçlandım. Bu sefer altı kırbaç yedim. Yine de kaldım.” Dönüp Vashet’e baktım. “Kaldım çünkü öğrenmek istediğimi öğrenebileceğim başka bir yer yoktu. Kırbaçlanmak beni amacımdan uzak tutamazdı.”

Ağır tahta kılıcı banktan aldım. “Bunu bilmenin hakkın olduğunu düşündüm. Beni acıyla tehdit edersen korkup kaçmam. Bana duyduğu güvenden sonra Tempı’yi terk etmeyeceğim. Öğrenmek istediğim şeyler var ve onları sadece burada öğrenebilirim.”

Ağır, koyu renkli tahta parçasını ona verdim. “Gitmemi istiyorsan şişliklerden daha kötüsünü yapmalısın.”

Geri çekildim. Ellerimi indirip gözlerimi kapadım.

Yüz On Üçüncü Bölüm

Barbar Dil

Gözlerimi kapalı tuttuğumu söylemek isterdim, ama bu doğru olmaz. Vashet'in pabuçlarının toprağa sürtündüğünü duyunca kendime hâkim olamayarak gözlerimi açtım.

Çaktırmadan bakmaya kalkmadım. Öyle yapmak beni çocuksu gösterirdi. Gözlerimi açıp ona bakmakla yetindim. Vashet de sadece benimle Tempi'nin bir dönü boyunca kuracağından daha fazla göz teması kurdu. Narin yüzündeki soluk gri gözleri sertti. Kırık burnu artık yersiz durmuyor, dünyayı acımasızca ikaz ediyordu.

Aramızdan esen rüzgâr, çıplak kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Vashet teslim olurcasına iç geçirip omuz silkti, sonra tahta kılıcı havaya atarak kabzasından yakaladı. Düşünceli bir edayla onu iki eliyle birden kavradı ve ağırlığını tarttı. Sonra da savurmak için omzuna kaldırdı.

Ama savurmadı.

"Peki!" dedi bıkkınlıkla, ellerini savurarak. "Seni gidi çiroz hergele. Peki! Böyle işin içine edeyim. Giy şu gömleğini. Beni bile üşütüyorsun."

Kendimi salarak banka oturdum. "Tanrıya şükürler olsun," dedim. Gömleğimi giymeye başladım, fakat ellerim titrediği için zorlandım. Titremem soğuktan değildi.

Bu halim Vashet'in gözünden kaçmadı. "Biliyordum!" dedi utkuyla, bir parmağını bana doğrultarak. "Orada asılmaya hazırmışsın gibi bekliyordun ama tavşan gibi kaçacağının farkındaydım!" Ayağını hüsrarla yere vurdu. "Sana bir tane patlatmam gerekirdi!"

"Patlatmadığına sevindim," dedim. Nihayet gömleğimi giymeyi becerdim, ama bu sefer de ters giydiğimi fark ettim. Sızlayan sırtıma tekrar sürtünmesindense onu öyle bırakmaya karar verdim.

“Beni ele veren neydi?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim. “Gösterin harikaydı.”

“Öyleyse kafanı kırmayacağımı nereden anladın?”

“Enine boyuna düşündüm,” dedim. “Shehyn buradan gitmemi isteseydi beni defedebilirdi. Ölmemi isteseydi onu da yapabilirdi.”

Terli avuçlarımı pantolonuma sildim. “Demek ki sahiden öğretmenim olacaktın. Bu da akla yatkın üç ihtimal olduğu anlamına geliyordu.” Bir parmağımı kaldırdım. “Ya bu bir kabul töreniydi...” İkinci bir parmak, “...ya azmim sınanıyordu...”

“Ya da seni sahiden korkutup kaçırmaya çalışıyordum,” diye tamamladı Vashet, karşımdaki banka otururken. “Peki ya doğruyu söyleseydim ve suratını dağıtsaydım?”

Omuz silktim. “En azından gerçeği öğrenmiş olurdum. Ama Shehyn’in öyle bir şey yapacak birini seçmesi pek de mümkün gözüküyordu. Dayak yememi isteseydi beni Carceret’e dövdürürdü.” Başımı yana eğdim. “Meraktan soruyorum, hangisiydi? Kabul töreni mi, yoksa azim sınavı mı? Herkese böyle muamele edilir mi?”

Vashet başını iki yana salladı. “Azim. Ne mal olduğunu anlamam gerekiyordu. Bir korkağı veya bir iki şamardan çekinen birini eğitmekle vakit harcayamazdım. Ayrıca kendini bu işe adadığından emin olmak istedim.”

Başımı salladım. “Bana da öyle gelmişti. Kendimi birkaç günlük dayaktan kurtarmanın ve işleri hızlandırmanın iyi olacağını düşündüm.”

Beni uzun uzadıya süzerken merakı suratından açıkça okunuyordu. “İtiraf etmeliyim ki daha önce hiçbir öğrencim bana layık olduğunu ispatlamak için feci bir dayak yemeye gönüllü olmadı.”

“Bu daha ne ki,” dedim kayıtsızca. “Bir keresinde kendimi damdan aşağı atmıştım.”

Sonraki bir saati havadan sudan konuşmakla geçirerek aramızdaki gerginliğin yavaş yavaş kaybolmasını sağladık. Bana tam olarak niye kırbaçlandığımı sordu ve ben de kendimi izah etmek için fırsat yakaladığıma sevinerek ona hikâyenin özünü anlattım. Beni bir suçlu olarak görmesini istemiyordum.

Bunun akabinde Vashet kırbaç izlerimi daha yakından inceledi. “Yaralarınla her kim ilgilenmişse tıptan anlıyormuş,” dedi beğeniyle. “Çok temiz bir iş çıkarmış. Bugüne kadar gördüklerimin en iyilerinden biri.”

“İltifatını iletirim,” dedim.

Elini sırtım boyunca uzanan yakıcı kızarıklığın kenarında nazikçe gezdirdi. “Ayrıca bunun için üzgünüm.”

“Kırbaçlanmaktan daha fazla acı verdiği kesin.”

“Bir iki güne geçer,” dedi. “Tabii bu, geceleyin yüzükoyun yatman gerekmeyeceği anlamına gelmiyor.” Gömleğimi düzeltmeme yardım etti, ardından diğer banka geri dönerek karşıma oturdu.

Konuşmadan önce tereddüt ettim. “Kusura bakma Vashet, ama diğer Ademlerden farklı görünüyorsun. Çok Adem tanıdığımdan da değil hani.”

“Aşına olduğun bir vücut diline hasret kalmışsın, hepsi bu,” dedi.

“O da var,” dedim. “Ama sen karşılaştığım diğer Ademlerden daha... dışa vurumcu gibisin.” Yüzümü işaret ettim.

Vashet omuz silkti. “Geldiğim yerde sizin dilinizi öğrenerek büyürüz. Ayrıca dört sene boyunca Küçük Krallıklar’da, kral da olan bir şairin hem muhafızlığını hem de komutanlığını yaptım. Muhtemelen Haert’teki herkesten daha iyi Aturca konuşuyorumdur. Sen de dahil.”

Ettiği son lafı duymazdan geldim. “Yani burada büyümedin mi?”

Başını iki yana salladı. “Ben Feant’tan, yani çok daha kuzeydeki bir kasabadanım. Biz daha... kozmopolitizdir. Haert’te tek okul var ve herkes ona sıkı sıkıya bağlı. Ayrıca kılıç ağacı eski bir yol. Oldukça da resmi. Ben neşe yolunu izleyerek büyüdüm.”

“Başka okullar da mı var?”

Vashet başıyla evetledi. “Bu Latantha’yı, yani kılıç ağacının yolunu izleyen pek çok okuldan biri. Aethe ve Aratan’dan sonra en eski okul. Başka yollar da var; belki üç düzine. Ama bunların bazıları çok küçük: Ketanlarım yalnızca bir iki okul öğretiyor.”

“Kılıcın o yüzden mi farklı?” diye sordum. “Onu diğer okulundan mı getirdin?”

Vashet bana gözlerini kısarak baktı. “Kılıcım hakkında ne biliyorsun?”

“Onu söğüt dalını budamak için çıkardın,” dedim. “Tempi’nin kılıcı da kaliteliydi, ama seninki daha farklı. Kabzası yıpranmış olsa bile yalımı yeni gibiydi.”

Bana meraklı bir bakış attı. “Bakıyorum da gözünden hiçbir şey kaçmıyor.”

Omuz silktim.

“Bu kılıç aslında benim değil,” dedi Vashet. “Bana emanet edildi, hepsi bu. Eski bir kılıçtır ve en eski parçası da yalıdır. Bunu bana bizzat

Shehyn verdi.”

“O yüzden mi bu okula geldin?”

Başını sağa sola salladı. “Hayır. Shehyn kılıcı bana çok daha sonra verdi.” Elini geriye atıp silahın kabzasına sevgiyle dokundu. “Hayır. Buraya geldim çünkü Latantha epey resmi olsa bile kılıç kullanımında ustadırlar. Neşe yolundan öğrenebildiğimi öğrendim. Shehyn beni kabul etmeden önce başka üç okul tarafından reddedildim. Shehyn akıllı bir kadın ve beni eğiterek bir şeyler kazanabileceğini anladı.”

“Açık fikirli olduğu için ikimiz de şanslıyız galiba,” dedim.

“Sen daha şanslısın,” dedi Vashet. “Yollar arasında belirli bir rekabet mevcuttur. Latantha’ya katıldığım zaman Shehyn’in elini güçlendirdim.”

“Zordur herhalde,” dedim. “Buraya gelip herkese yabancı olmak.”

Vashet omuz silkerek kılıcının da kalkıp inmesine sebep oldu. “İlk başta öyleydi,” diye itiraf etti. “Ama kabiliyeti gözden kaçırmıyorlar ve bende ondan bol bol var. Neşe yolunu izleyenler arasında epey katı ve sıkıcı görülürdüm. Buradaysa vahşi biri olarak kabul ediliyorum.” Sırıttı. “Bu hoş bir duygu. Yeni bir kıyafet giymeye benziyor.”

“Neşe yolu da Lethani öğretir mi?” diye sordum.

Vashet güldü. “Bu büyük bir tartışma konusudur. En basit cevap evettir. Her Adem bir dereceye kadar Lethani çalışır. Özellikle de okullardakiler. Bununla beraber, Lethani yoruma epey açıktır. Bazı okulların benimsediğini diğerleri reddeder.”

Beni düşünceli gözlerle süzdü. “Lethani’nin gülmekle aynı yerden geldiğini söylediğin doğru mu?”

Başımı salladım.

“İyi bir cevap vermişsin,” dedi. “Neşe yolundaki öğretmenim de bir keresinde bana aynı lafı etmişti.” Kaşlarını çatı. “Ben konuşurken dalıp gittin. Niye?”

“Söylemesine söyleyeyim de,” dedim, “hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum.”

“Bir şeyi öğretmeninden saklamaya kalkarsan asıl o zaman kötü düşünürüm,” dedi ciddiyle. “Aramızda bir güven olmalı.”

İç geçirdim. “Cevabımdan hoşlanmana sevindim. Ama doğrusunu istersen, söylediklerimin ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Ne anlama geldiğini sormadım ki,” dedi rahat bir tavırla.

“Saçma sapan bir cevap işte,” dedim. “Lethani’ye büyük önem verdiğinizi biliyorum, ama onu bir türlü anlamıyorum. Anlamış gibi

yapmanın bir yolunu buldum, o kadar.”

Vashet hoşgörölü bir tebessüm etti. “Lethani’yi anlamış gibi yapamazsın,” dedi kendinden emin bir sesle. “Lethani yüzmek gibidir. Yapmayı sahiden biliyorsan seni seyreden herkes bunu görür.”

“Bir insan yüzermiş gibi yapabilir,” diye belirttim. “Kulaç atarak nehrin dibinde yürüyordum, hepsi bu.”

Bana merakla baktı. “Pekâlâ. Madem öyle, bizi kandırmayı nasıl becerdin?”

Dönen Yaprak’ı, yani düşüncelerimi hafif, boş ve havada asılı bir yere aktararak sorularına kolayca cevap bulmayı nasıl öğrendiğimi anlattım.

“Demek cevapları kendinden çaldın,” dedi şaka yollu bir ciddiyetle. “Yanıtları kendi zihninden çekip alarak bizi kandırdın.”

“Anlamıyorsun,” dedim öfkeye kapılarak. “Lethani’nin gerçekte ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok! Bir yol değil, ama bir yol seçmeyi kolaylaştırıyor. En kolay yol o, ama görmesi kolay değil. Açıkçası siz Ademler sarhoş haritacılar gibi konuşuyorsunuz.”

Bu söz ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum, fakat Vashet gülmekle yetindi. “Lethani’ye aşına pek çak sarhoş vardır,” dedi. “Hatta bazıları efsanevidir.”

Hâlâ tedirgin olduğumu görünce teskin edici bir el hareketi yaptı. “Ben de Lethani’yi anlamıyorum; en azından başka birine açıklayacak şekilde. Lethani öğretmek benim sahip olmadığım bir sanattır. Eğer Tempî, Lethani’yi senin içine işlemeyi başarmışsa bu onun için büyük bir başarı.”

Ciddiyetle öne doğru eğildi. “Sorununun bir sebebi de lisanın,” dedi. “Aturca çok açıklayıcıdır. Kesin ve dolaysızdır. Bizim dilimizse imalarla doludur. Bu yüzden açıklanamayan şeylerin varlığını kabul etmemiz kolaydır. Bunların başında da Lethani gelir.”

“Bana Lethani dışında bir örnek verebilir misin?” diye sordum. “Ve lütfen ‘mavi’ falan deme, yoksa buracıkta aklımı kaçıracağım.”

Biraz düşündü. “Sevgi öyle bir şeydir. Ne olduğunu bilirsin, ama ayrıntılı bir açıklama götürmez.”

“Sevgi soyut bir kavramdır,” diye itiraf ettim. “Tıpkı adalet gibi tarifi zordur, ama tanımlanabilir.”

Vashet’in gözleri parladı. “Yap öyleyse, benim zeki öğrencim. Bana sevgiyi tanımla.”

Kısa bir süre düşündüm. Sonra uzun bir süre düşündüm.

Vashet sırttı. “Yapacağın herhangi bir tanımda boşluklar bulmamın ne kadar kolay olacağını anladın.”

“Sevgi birisi için her şeyi yapmaya yönelik istektir,” dedim. “Sana zararı dokunsa bile.”

“Madem öyle,” dedi, “sevginin vazife veya sadakatten ne farkı var?”

“Fiziksel bir çekim de içerir,” dedim.

“Bir annenin sevgisi bile mi?” diye sordu.

“Öyleyse aşırı bir düşkünlük içerir,” diye düzelttim.

“Peki düşkünlükten kastın ne?” diye deli edici bir soğukkanlılıkla sordu.

“Farkı...” dedim ama cümlemin devamını getiremedim. Daha farklı ve aynı ölçüde soyut kavramlara başvurmadan sevgiyi nasıl açıklayabileceğime dair kafa patlattım.

“Sevginin doğası böyledir,” dedi Vashet. “Onu tanımlamaya teşebbüs etmek insanı delirtir. Zaten şairleri durmaksızın bir şeyler karalamaya iten de budur. Biri sevgiyi bütünüyle kâğıda dökebilse diğerleri kalemlerini bırakacaktır. Ama bu mümkün değildir.”

Bir parmağını kaldırdı. “Lakin sadece bir budala sevgi diye bir şey olmadığını iddia edebilir. İki genci yaşlı gözlerle birbirlerine bakarken görürsen sevgi oradadır. O kadar yoğundur ki ekmeğinin üstüne sürüp yiyebilirsin. Bir anneyi çocuğuyla beraber görünce sevgiyi de görürsün. İçinde fırtınalar kopardığını hissedince ne olduğunu bilirsin. Kelimelere dökemesen bile.”

Eliyle bir zafer hareketi yaptı. “Lethani de öyledir işte. Ama daha da büyük olduğu için gösterilmesi daha zordur. Soruların da maksadı budur. Onları sormak genç bir kıza hoşlandığı delikanlıyı sormak gibidir. Verdiği cevaplar sevgi sözcüğünü içermeyebilir, ama kalbindeki sevgiyi veya noksanlığını ortaya çıkarır.”

“Ne olduğunu tam anlamıyla bilmezken verdiğim cevaplar Lethani’ye dair bilgilerimi nasıl ortaya çıkarır ki?” diye sordum.

“Lethani’yi anladığın belli,” dedi. “İçinde bir yere kök salmış. Senin göremeyeceğin kadar derinlere. Sevgi de bazen öyledir.”

Vashet uzanıp alnıma dokundu. “Gelelim şu Dönen Yaprak’a. Diğer yollarda benzer şeyler uygulandığını duymuştum. Bunu belirtecek Aturca bir sözcük bilmiyorum. Yine de onu zihninin için bir Ketan olarak kabul edebilirsin. Düşüncelerinle yaptığın, onları eğitmekte kullandığın bir talim.”

Boş verircesine bir el hareketi yaptı. “Ama ne olursa olsun hile değil. Zihninin derin sularında yüzen şeyleri açığa çıkarmanın bir yolu. Onu kendi

başına bulmuş olman bile takdire değer.”

Başımı salladım. “Bilgeliğinin önünde eğiliyorum Vashet.”

“Tartışmasız haklı olduğum gerçeği önünde eğiliyorsun.”

Ellerini çırttı. “Sana öğretecek çok şeyim var. Fakat hâlâ yaralı ve ürkek olduğun için gel bu seferlik Ketan’ı atlayalım. Onun yerine bana Ademceni göster. Harikulade lisanımı senin o kaba barbar dilinden duymak istiyorum.”

Sonraki birkaç saat boyunca Ademce hakkında epey bilgi sahibi oldum. Ayrıntılı sorular sorup karşılığında açık, belirgin cevaplar almak güzel bir değişiklikti. Bir ay hoplayıp zıplayarak dans ettikten ve toprağa şekiller çizdikten sonra Vashet’ten öğrenmek o kadar kolaydı ki hile yapıyormuşum gibi geliyordu.

Öte yandan Vashet el dilimin utanç verecek denli kaba olduğunu açıkça belirtti. Aklımdan geçenleri izah edebiliyordum, fakat yaptığım şey en iyi tabiriyle bebek diliydi. En kötü tabiriyle ise kafayı üşütmüş bir manyağın sayıklamalarına benziyordu.

“Şimdilik böyle konuşuyorsun.” Ayağa kalktı, ellerini başının üzerinde salladı ve iki başparmağını birden kendine doğrulttu. “İyi kavga yapmak isterim.” Geniş, yavan bir tarzda sırıttı. “Kılıçla!” Göğsünü yumrukladı, sonra da heyecanlı bir çocuk gibi havaya sıçradı.

“Hadi ama,” dedim utanarak. “O kadar da kötü değilim.”

“Yakınsın,” dedi ciddiyetle, banktaki yerine dönerken. “Oğlum olsaydın evden çıkmama izin vermezdim. Öğrencim olaraksa sadece bir barbar olduğun için katlanırsın. Sanki Tempi yanında ıslık çalabilen bir köpek getirmiş. Bu ıslığı akortsuz çalıyor olman ise ayrı konu.”

Ayağa kalkacakmış gibi yaptı. “Bununla beraber, bir geri zekâlı gibi konuşmaktan memnunsan söyle de başka şeylere geçelim...”

Dili öğrenmek istediğime dair onu temin ettim.

“Öncelikle çok fazla ve yüksek sesle konuşuyorsun,” dedi. “Ademlerin kalbinde durgunluk ve sessizlik yatar. Dilimiz de bunu yansıtır.

“İkincisi el işaretlerine çok daha dikkat etmelisin,” dedi. “Konumlarına ve zamanlamalarına. İşaretler belli başlı sözcükleri ve düşünceleri şekillendirirler. Dediklerini her zaman pekiştirmezler. Bazen sözlerinin yüzeysel anlamına kasıtlı olarak zıt giderler.”

Art arda yedi veya sekiz farklı işaret yaptı. Hepsi de *keyif* demesine rağmen arada ufak tefek farklılıklar mevcuttu. “Bir de küçük anlam

değişikliklerini öğrenmelisin. Yani şair kralımın da dediği gibi ince ile zayıf arasındaki farkı. Şu an için tek bir tebessüme sahipsın ve bu seni budala gibi gösteriyor.”

Birkaç saat daha çalıştık ve Vashet, Tempî’nin yalnızca ima edebileceği bir şeyi açıkça gösterdi. Aturca geniş ve sığ bir gölet gibidir; hepsi belirgin ve kendine özgü anlamlara sahip pek çok kelimesi vardır. Ademce ise derin bir kuyuya benzer. Kelimelerin sayısı daha azdır, fakat her birinin pek çok anlamı bulunur. İyi kurulmuş Aturca bir cümle, dümdüz uzanan bir ok gibidir. İyi kurulmuş Ademce bir cümle ise örümcek ağını andırır: her telin kendince bir anlamı vardır ve hepsi de daha büyük, daha karmaşık bir şeyin parçasıdır.

Akşam yemeği için yemek salonuna vardığımda moralim öncekinden çok daha yüksekti. Kızarıklıklarım hâlâ acısa da parmaklarım bana yanağımdakinin epey azaldığını söylüyordu. Yine yalnız oturdum, ama evvelden yaptığım gibi başımı eğik tutmadım. Onun yerine etrafımdakilerin ellerini izleyerek *heyecan* ile *ilgi*, *inkâr* ile *ret* arasındaki üstü kapalı farklılıkları görmeye çalıştım.

Yemeğin akabinde Vashet getirdiği küçük bir şişe merhemi sırtıma ve kollarımın üst kısmına bol bol tatbik etti. Suratıma ise daha az sürdü. Kızarıklıklarım ilk başta karıncalandı, ardından yandı, son olarak da donuk ve sıcak bir hisle uyuştı. Ancak sırtımdaki ağrı geçtikten sonra tüm vücudumun ne kadar gergin olduğunu fark ettim.

“İşte,” dedi Vashet, şişenin tıpasını geri takarken. “Böyle nasıl?”

“Seni öpebilirim,” dedim minnetle.

“Öpebilirsin,” karşılığını verdi. “Ama dudağın şiş olduğu için bunu doğru düzgün yapamazsın. Onun yerine bana Ketanını göster.”

Herhangi bir esneme hareketi yapmamıştım, fakat bahane bulmak istemediğimden Açık Eller’e geçtim ve Ketan’ın geri kalanını yavaş yavaş uygulamaya başladım.

Daha önceden de belirttiğim gibi Ketan sırasında en ufak bir hata bile yapsam Tempî genellikle beni hemen durdururdu. Bu sebeple hiç durdurulmaksızın on ikinci pozisyona vardığımda kendimle iftihar ediyordum. Sonra Toplar Nine’de ayağımı yanlış bastım. Vashet hiçbir şey demeyince onun sadece seyretmekle yetindiğini, Ketan bitene kadar hükmünü kendine sakladığını anladım. Terlemeye başladım ve Ketan on dakika sonra bitene dek durmadım.

Ketan'ın ardından Vashet çenesini sıvazlayarak ayağa kalktı. “Eh,” dedi yavaşça, “daha kötü de yapabilirdin...” İçimde bir gurur kıvılcımının parladığını hissettim, ta ki sözlerini sürdürüne kadar. “Mesela bir bacağın eksik olabilirdi.”

Sonra etrafımda dönerek beni baştan aşağı süzdü. Uzanıp göğsümü ve karnımı dürttü. Kolumun üst kısmı ile bacağımın yukarısındaki kalın kası kavradı. Kendimi pazarda sergilenen yavru bir domuz gibi hissettim.

Son olarak ellerimi tuttu ve incelemek üzere ters çevirdi. Hoş bir hayrete kapılır gibi oldu. “Tempi seni eğitmeden önce hiç dövüşmedin mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Güzel ellere sahipsin,” diyerek parmaklarını kollarımın alt kısmında gezdirdi ve oralandaki kasları yokladı. “Siz barbarların yarısının hiçbir şey yapmaktan gelen yumuşak, güçsüz elleri olur. Diğer yarısının elleriyse ağaç kesmekten ya da saban tutmaktan kuvvetli ve sert bir hale gelir.” Ellerimi kendininkiler içinde çevirdi. “Ama senin kuvvetli ve akıllı ellerin var. Bileklerin de iyi hareket ediyor.” Soran gözlerle baktı bana. “Geçimini nasıl sağlıyorsun?”

“Öğrencilik yaptığım Üniversite’de incelik isteyen aletler kullanarak metal ve taş biçimlendiriyorum,” diye açıkladım. “Aynı zamanda müzisyenim. Lavta çalarım.”

Vashet hayrete düşmüş gibi gözüktü, sonra da kahkahalara boğuldu. Ellerimi bıraktı ve başını yılgıyla sağa sola salladı. “Demek her şeyin üstüne bir de müzisyensin,” dedi. “Mükemmel. Bunu bilen başka biri var mı?”

“Ne fark eder ki?” dedim. “Kim olduğumdan utanmıyorum.”

“Hayır,” dedi. “Tabii ki utanmıyorsun. Zaten sorunun bir parçası da bu.” Derin bir nefes alıp verdi. “Peki. Bunu en kısa zamanda öğrenmelisin. Böylece uzun vadede ikimizin de işi kolaylaşır.” Gözlerimin içine baktı. “Sen bir fahişesin.”

Gözlerimi kırptırdım. “Efendim?”

“Dikkatini bana ver. Kalın kafalı değilsin. Burasıyla büyüdüğün yer arasında büyük kültürel farklılıklar olduğunu anlamışsındır. Bu arada nerede büyüdün?”

“Birleşik Eyaletler’de,” dedim. “Ve haklısın. Vintaslı diğer fedailere kıyasla Tempî’ye aramdaki kültürel ayrım çok büyüktü.”

Vashet başını salladı. “Bunun bir sebebi Tempî’nin pek de akıllı olmaması,” dedi. “Ve dünyada kendine bir yol çizme konusunda yumurtadan yeni çıkmış bir civciv kadar tecrübesiz.” Elini salladı. “Tüm bunlar bir yana, haklısın. Arada çok büyük farklılıklar var.”

“Gözümünden kaçmadı,” dedim. “Mesela çıplaklık sizin için tabu gibi gözükmüyor. Ya öyle ya da Tempî’de biraz teşhircilik var.”

“Bak bunu nasıl keşfettiğini merak ettim,” deyip kıkırdadı. “Ama haklısın. Size ne kadar garip gelirse gelsin bizler çıplak bir vücuttan çekinmeyiz.”

Vashet bir süre düşünceli gözüktü, ardından bir tür karara varır gibi oldu. “İşte. Göstermesi daha kolay olur. İzle.”

Tanıdık Adem ifadesizliğine büründü ve yüzünü tertemiz bir kâğıt gibi bomboş bırakmasını seyrettim. Aynı anda sesi de tüm vurgusunu yitirerek duygusal içeriğinden arındı. “Bunu yaptığım zaman ne kastettiğimi söyle,” dedi.

Göz teması kurmadan bana yaklaştı. Eli *saygı* diyordu. “Kaplan gibi dövüşüyorsun.” Yüzü ifadesiz, sesi donuk ve sakindi. Bir eliyle omzumu kavrarken diğeriyle de kolumu tutup sıktı.

“İltifat ediyorsun,” dedim.

Başını sallayarak geri çekildi. Sonra değişti. Suratı canlandı. Gülümseyerek gözlerime baktı. Bana tekrar sokuldu. “Kaplan gibi dövüşüyorsun,” derken sesi hayranlıkla doluydu. Ellerinden birini omzuma koydu ve diğeri de pazıma atıp sıktı.

O kadar yakın durmamız beni ansızın utandırdı. “Cinsel bir teklifte bulunuyorsun,” dedim.

Vashet geri çekildi ve kafasını salladı. “Halkın belli başlı şeyleri mahrem kabul eder. Çıplak ten. Fiziksel temas. Bir vücudun yakınlığı. Oynaşma. Ademler içinse bunlar hiç de dikkat çekici değildir.”

Gözlerimin içine baktı. “Bizden birinin bağırduğu tek bir zamanı bile hatırlıyor musun? Sesimizi yükselttiğimizi? Hatta başkalarının duyabileceği kadar yüksek sesle konuştuğumuzu?”

Kısa bir süre düşündükten sonra başımı iki yana salladım.

“Çünkü bizim için konuşmak özeldir. Mahremdir. Aynı şey yüz ifadeleri için de geçerlidir. Ve bu...” Parmaklarını boğazına bastırdı. “Bir sesin verebileceği sıcaklık. Açığa çıkardığı duygular. İşte bu çok mahrem bir şeydir.”

“Ve hiçbir şey duyguları müzik kadar yansıtamaz,” dedim anlayarak. Böyle bir düşünce benim için tek seferde ba a çıkmayacağım kadar garipti.

Vashet büyük bir ciddiyetle başını salladı. “Birbirine yakın bir ailenin fertleri beraber  arkı söyleyebilir. Bir anne çocuğuna  arkı söyleyebilir. Bir kadın erkeğine  arkı söyleyebilir.” Bu c mleiy sarf ederken yanakları hafifçe kızardı. “Ama sadece birbirlerini çok seviyorlarsa ve yapayalnızlarsa.

“Ama sen?” Beni işaret etti. “Bir müzisyen? Seni bunu bir oda dolusu insana yapıyorsun. Aynı anda. Üstelik ne için? Birkaç peniye mi? Bir yemek karşılığında mı?” Bana ciddi bir bakış attı. “Ve bunu tekrar tekrar yapıyorsun. Her gece. *Herkesle.*”

Başını yıldıyla salladı ve biraz ürperdi. Aynı anda sol eli bilinçsizce hareket ederek kaba i aretlerde bulundu: *de  et, tiksinti, ayıplama*. Duygularını aynı anda iki farklı yoldan görmek biraz ürkütücüydü.

Hayalimde Eolian’ın sahnesinde çıplak durduğum, sonra da vücudumu oradaki herkese, gencine ve ya lısına,  ı manına ve zayıfına, zengin soylulara ve fukara k yl l lere sürterek kalabalığın arasında dola tığım canlandı. Bu görüntüyü bastırmaya çalıştım.  rpertici olduğu kadar aydınlatıcı bir d   nceydi.

“Ama Ketan’ın otuz sekizinci hareketi Lavta  alma,” diye itiraz ettim. Tutunacak dal arıyordum ve bunun farkındaydım.

“Uyuyan Ayı da on ikinci.” Omuz silkti. “Ama buralarda ne ayı, ne aslan, ne de lavta bulabilirsin. Bazı isimler açığa vurur. Ketan’daki isimlerse gerçeği gizlememiz, sırlarını açık etmeksizin ondan bahsedebilmemiz içindir.”

“Anlıyorum,” dedim nihayet. “Fakat çoğunuz dünyayı gezdiniz. Mesela sen Aturcayı çok güzel ve büyük bir içtenlikle konu uyorsun. Bir insanın  arkı söylemesinde yanlış bir şey olmadığının mutlaka farkındasındır.”

“Sen de dünyayı gezdin,” dedi soğukkanlılıkla. “Ve kalabalık bir hanın orta yerinde    insanla üst üste sevi mekte yanlış bir şey olmadığının mutlaka farkındasındır.” Bana imalı bir bakış attı.

“Herhalde zemin çok sert gelir...” dedim.

Vashet gevrek gevrek güldü. “Pekâlâ, diyelim ki yere bir battaniye serili. Öyle davranan birine ne dersin?”

Bunu bana iki dönü önce, yani Fae’den yeni çıktığımda sormu  olsaydı onu anlamayabilirdim. Felurian’ın yanında biraz daha kalsaydım ortalık

yerde sevişmenin bana tuhaf gelmemesi bütününüyle mümkündü. Ama bir süredir fani dünyadaydım ve...

Bir fahişe, diye aklımdan geçirdim. Üstelik ucuz ve utanmaz bir fahişe. Tempi'nin lavta çalmayı öğrenmek istemesinden başkalarına bahsetmediğime sevindim. Öyle masum bir dürtüye kapıldığı için kim bilir kendinden ne kadar utanmıştı. Gençliğinde müzik yapmayı istediğini, ama rezil bir şey olduğu için bundan kimseye bahsedemediğini düşündüm. Yüreğim parçalandı.

Yüzüm duygularımı açığa vurmuş olacak ki Vashet uzanıp elimi nazıkçe tuttu. “Bunu anlamanın sizler için zor olduğunu biliyorum. Aksi bir düşünceyi aklınızın ucundan bile geçirmediğiniz için daha da zor olsa gerek.” *İhtiyat*.

Tüm bunların ne anlama geldiğine kafa yordum. “İyi de dünyadan nasıl haber alıyorsunuz?” diye sordum. “Kasabadan kasabaya dolaşan kumpanyacılar olmayınca dış dünyayla nasıl irtibat halinde kalabiliyorsunuz?”

Vashet bunu duyunca hafiften burun kıvırdı ve eliyle rüzgârlı araziye işaret etti. “Burası sana dünyada olup bitenleri kafasına takan bir yer gibi mi gözüküyor?” Kolunu indirdi. “Ama durumumuz düşündüğün kadar kötü değil. Seyyar satıcılar burada diğer çoğu yerde olduğundan daha hoş karşılanır. Aynı şey tenekeciler için iki kat geçerlidir. Üstelik biz de epey seyahat ederiz. Kırmızıları giyenler gidip gelirler ve beraberlerinde haber getirirler.”

Elini omzuma koyarak beni temin etti. “Ve bazen bir şarkıcının veya müzisyenin de kasabalarımızdan geçtiği olur. Ama bunlar aynı anda bütün bir kasabaya gösteri yapmazlar. Tek bir aileye konuk olurlar. Buna rağmen görülmemek için bir paravanın arkasında otururlar. Bir Adem müzisyenini gördün mü hemen tanırsın, çünkü yolculuk ederken uzun paravanlarını sırtlarında taşırlar.” Ağzını biraz büzdü. “Ama buna bile pek iyi gözle bakılmaz. Meslekleri değerli olsa bile saygın değildir.”

Biraz gevşedim. Hiçbir sanatçının hoş karşılanmadığı bir yerin düşüncesi bile bana derinden yanlış, hatta iğrenç geliyordu. Fakat bir yerin garip âdetlere sahip olmasına anlam verebiliyordum. Edema Ruhlar için seyircilere uyum sağlamak kostüm değiştirmek kadar normaldir.

Vashet sözlerine devam etti. “Burada işler böyle yürür ve gerçeği bir an önce kabullensen iyi edersin. Bunu gezip görmüş bir kadın olarak söylüyorum. Barbarlar arasında sekiz yıl geçirdim. Bir grup insanla beraber

müzik dinlediğim bile oldu.” Bu lafı gururla etti ve başını meydan okurcasına hafifçe kaldırdı. “Hatta bunu bir kereden fazla yaptım.”

“Peki hiç başkalarının yanında şarkı söyledin mi?” diye sordum.

Yüzü kaskatı kesildi. “Bu kibar bir soru değil,” dedi soğuk bir üslupla. “Ve öyle sorularla burada kendine dost kazanamazsın.”

“Demek istediğim,” diye çabucak ekledim, “bir denersen bunda utanılacak bir şey olmadığını görebilirsin. Müzik herkese neşe sağlar.”

Bana sert bir bakış atan Vashet’in eli ağır bir *ret* ve *katiyet* işareti yaptı. “Kvothe, çok gezdim ve çok gördüm. Buradaki Ademlerin çoğu da benim gibi gezip görmüş insanlardır. Müzisyenleri biliriz. Ve doğrusunu söylemek gerekirse çoğumuz onlara karşı gizli ve suçlu bir ilgi duyarız. Tıpkı halkından pek çok kişinin Modeg cariyelerinin hünerlerine hayranlık beslediği gibi.”

Bana sert gözlerle baktı. “Tüm bunlara rağmen kızımın eve bir müzisyen getirmesini istemem, bilmem anlatabildim mi? Ayrıca Ketan’ı senin gibi biriyle paylaştığı öğrenilirse hiç kimse Tempi hakkında iyi düşünmez. Bunu kendine sakla. Her şeyin üstüne bir de müzisyen olduğun duyulmasa bile, Ademre’de üstesinden gelmen gereken çok şey var.”

Yüz On Dördüncü Bölüm

Aethe'nin Sivri ve Tek Oku

Vashet'in nasihatine gönülsüzce de olsa uydum. Parmaklarım kaşınmasına rağmen o gece lavtamı çıkarıp okuldaki kendi küçük köşemi müzikle doldurmadım. Hatta görüp de dedikodu çıkarmasınlar diye lavtamı yatağın altına itecek kadar ileri gittim.

Sonraki günlerde Vashet'ten eğitim almaktan başka bir şey yapmadım. Yemeklerimi yalnız yedim ve dilimden utanmaya başladığım için kimselerle konuşmadım. Carceret mesafesini koruyorsa da, bir yılanınki kadar katı ve öfkeli gözlerle orada bir yerden daima beni izliyordu.

Vashet'in dört dörtlük Aturcasından istifade ederek ona Tempi'nin anlayamayacağı kadar nükteli bin soru yönelttim.

Fırtınaduvarı'nın eteklerini çıkmaya başladığımdan beri içimde dumanı tüten soruyu sormak içinse üç gün bekledim. Şahsen bu sabrımın fevkalade bir kişisel disiplini gösterdiği fikrindeydim.

"Vashet," dedim, "halkın Chandrialılarla ilgili hikâyeler bilir mi?"

Normalde dışa vurumcu olan yüzü bir anda ifadesizleşerek bana baktı. "Bunun el dilinle ne ilgisi var?" Eli hızla hareket ederek ayıplama ve kınama anlamındaki işaretin farklı çeşitlerini yaptı.

"Hiç," dedim.

"Öyleyse dövüş becerinle mi ilgisi var?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama-"

"Öyleyse mutlaka Ketan'la ilgilidir," dedi. "Yoksa Lethani'yle mi? Veya belki de Ademcenin kavramakta zorlandığın nüanslarına temas ediyordur."

"Sadece merak etmiştim."

Vashet iç geçirdi. "Merakını daha önemli konulara yoğunlaştırmanı isteyebilir miyim?" diye sordu, eliyle *bezginlik* işareti yaparak. *Yoğun*

kınama.

Konuyu hemen kapattım. Vashet öğretmenim olmakla kalmayıp aynı zamanda tek yoldaşımdı. İstedığım son şey onu kızdırmak veya derslerine yeteri kadar ilgi göstermediğim gibi bir izlenim vermektir.

Hüsrarla sonuçlanan bu istisnaya rağmen Vashet dev bir bilgi hazinesiydi. Ardı arkası kesilmeyen sorularına çabuk ve açık cevaplar veriyordu. Sonuç olarak konuşma ve dövüşme alanlarındaki yeteneklerimin hızla geliştiğini düşünmeden edemiyordum.

Vashet benim bu şevkimi paylaşmıyor ve görüşlerini belirtmekten çekinmiyordu. Ayrıntılarıyla. İki farklı lisanda.

Vashet’le beraber, kılıç ağacını barındıran gizli vadideydim. Yaklaşık bir saat boyunca yakın dövüş çalışmıştık ve şimdi uzun otların arasına oturmuş, soluklanıyorduk.

Daha doğrusu *ben* soluklanıyordum. Vashet hiç yorulmamıştı. Benimle dövüşmek onun için işten bile değildi ve savunmamı tembelce aşır kafama bir tane patlatarak beceriksizliğim için beni cezalandırmakta zerre kadar zorlanmıyordu.

“Vashet,” dedim bir süredir beni huzursuz eden bir soruyu sormak için nihayet cesaretimi toplayarak. “Küstahça sayılabilecek bir soru sorabilir miyim sonra?”

“Küstah bir öğrenciyi yeğlerim,” dedi. “Bu tür şeyler için çekindiğimiz günlerin geride kaldığını umuyordum.”

“Tüm bunların amacı ne?” diyerek ikimizi işaret ettim.

“Bunların amacı,” dedi hareketimi taklit ederek, “seni annesinin şarabını içip sarhoş olmuş küçük bir çocuktan daha iyi dövüşebileceğin kadar eğitmek.”

Bugün iki kısa örgüyle toplanmış sarı saçları boynunun iki yanından sarkmaktaydı. Ne tuhaftır ki bu hali ona genç kızlara özgü bir görünüm kazandırıyor ve beni yerden yere vurduğu, teslim olmaya zorladığı, okkalı ama nispeten yumuşak yumruk ve tekmelerle beni sayısız kez patakladığı son bir saattir izzetinefsimi iki paralık ediyordu.

Hatta bir defasında gülerek kolayca arkama geçmiş ve kendisi zampara bir sarhoş, ben de dekolteli bir garson kızmışım gibi kıcıma okkalı bir şaplak atmıştı.

“Ama neden?” diye sordum. “Beni hangi amaçla eğitiyorsun? Tempi beni eğiterek yanlış yapmışsa niye bana daha çok şey öğretiyorsun?”

Vashet başını beğeniyle salladı. “Bunu sormanın daha ne kadar süreceğini merak ediyordum,” dedi. “İlk sorduklarından biri olmalıydı.”

“Çok fazla soru sorduğum söylenmişti,” dedim. “Adımlarımı daha dikkatli atmaya çalışıyordum.”

Vashet bir anda ciddileşerek dimdik oturdu. “Bilmemen gereken şeyler biliyorsun. Shehyn senin Lethani bilmeni dert etmese de diğerleri farklı düşünüyor. Ama Ketan konusunda herkes hemfikir. Ketan barbarlar için değildir. Sadece Ademler içindir; özellikle de kılıç ağacının yolunu izleyen Ademler için.”

Sözlerini sürdürdü. “Shehyn’in şöyle düşünüyor: bu okulun bir parçası olursan Ademre’nin de bir parçası olursun. Ademre’nin bir parçası olursan barbarlıktan çıkarsın. Ve barbarlıktan çıkarsan böyle şeyleri bilmen yanlış olmaz.”

Dedikleri biraz dolambaçlı da olsa mantıklıydı. “Bu aynı zamanda Tempi’nin beni eğiterek yanlış yapmadığını gösterir.”

Kafasını salladı. “Aynen öyle. Eve istenmeyen bir köpek yavrusu sokmak yerine kaybolan bir koyunu sürüye geri getirmiş gibi olur.”

“İlla bir koyun veya köpek yavrusu olmak zorunda mıyım?” İçimi çektim. “Gururum çiğneniyor.”

“Bir köpek yavrusu gibi dövüşüyorsun,” dedi Vashet. “Hevesli ama beceriksizce.”

“İyi de zaten bu okulun bir parçası değil miyim?” diye sordum. “Ne de olsa beni eğitiyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Okulumuzda kalıyor ve yemeğimizi yiyorsun, ama bu seni bir öğrenci yapmıyor. Pek çok çocuk okula girip günün birinde kırmızı giyme ümidiyle Ketan çalışır. Bizimle yaşarlar ve öğrenirler. Okuldadırlar ama okula dahil değildirler. Bilmem anlatabildim mi?”

“Bu kadar çok kişinin fedai olmak istemesi bana tuhaf geliyor,” dedim yapabildiğim kadar nazıkçe.

“Sen de bizim kadar heveslisin,” derken sesi biraz sertleşti.

“Öğrenmeye hevesliyim,” dedim, “ama fedai olmaya değil. Yine de sizi hor gördüğümü zannetme.”

Vashet boynunu çevirerek oradaki gerginliği attı. “Anlamana mâni olan şey lisanın. Barbar topraklarında fedailer toplumun en alt kademesindedirler. Bir insan ne kadar kalın kafalı veya işe yaramaz olursa olsun eline bir sopa alıp kervan koruyarak günde yarım peni kazanabilir. Haklı mıyım?”

“O yaşam tarzının genellikle sert mizaçlı insanları çektiği doğru,” dedim.

“Biz o tür fedailer değiliz. Para alırsınız ama işimizi kendimiz seçeriz.” Duraksadı. “Kesen için dövüşürsen fedaisindir. Ülkene duyduğun görev bilinciyle dövüşürsen ne olursun?”

“Asker.”

“Yasalar için dövüşürsen?”

“İnzibat veya zabıt.”

“Kendi şöhretin için dövüşürsen?”

Bunu biraz düşünmem gerekti. “Düello olabilir mi?”

“Başkalarının iyiliği için dövüşürsen?”

“Bir Amyr,” dedim hiç düşünmeden.

Başını yan yatırarak bana baktı. “İlginç bir cevap,” dedi.

Kolunu kaldırarak gömleğinin kırmızı kolunu gururla gösterdi. “Biz Ademler korumak, avlamak, bekçilik yapmak için para alırsınız. Ülkemiz, okulumuz ve şöhretimiz için dövüşürüz. Ve de Lethani için. Lethani’yle. Lethani’nin içinde. Hepsi birlikte. Kırmızı giyenlerin Ademcedeki karşılı *Cethan*’dır.” Başını kaldırıp bana baktı. “Ve bundan gurur duyarız.”

“Demek fedailer Adem toplumunun üst kademelerinde bulunuyorlar,” dedim.

Başını salladı. “Lakin barbarlar bunu bilmezler. Zaten bilseler de anlamazlar. Bu yüzden ‘fedai’ sözcüğüyle yetinmemiz gerekir.”

Yerden iki uzun ot kopardı ve bunlarla bir şerit örmeye başladı. “İşte o nedenle Shehyn’in vermesi gereken karar kolay değil. Doğru olanla okulu için en iyi olanı dengelemek. Bir yandan da tüm kılıç ağacı yolunun iyiliğini dikkate almalı. O da acele bir karara varacağına daha sabırlı bir oyun oynuyor. Bence meselenin kendiliğinden çözülmesini umuyor.”

“Bu mesele kendiliğinden nasıl çözülebilir ki?” diye sordum.

“Kaçıp gidebilirdin,” dedi kısaca. “Çoğu kimse öyle yapacağını sandı. Aynı şekilde, eğitmeye layık olmadığına karar verseydim mesele yine Shehyn’e kalmadan çözümlenecekti. Tabii eğitimin sırasında ölebilir veya sakat kalabilirdin de.”

Ona bakakaldım.

Omuz silkip geçti. “Kazalar yaşanır. Sık sık değilse de bazen. Öğretmenin Carceret olsaydı...”

Yüzümü ekşittim. “Peki biri okula nasıl resmen üye olabilir? Bir tür imtihan mı var?”

Başını iki yana salladı. “Öncelikle biri sana arka çıkarak okula katılmaya layık olduğunu söylemeli.”

“Tempi mi?” diye sordum.

“Önemli biri,” diye açıklığa kavuşturdu.

“Öyleyse sen,” dedim yavaşça.

Vashet sırtarak azıcık eğri duran burnunu sıvazladı, sonra da beni işaret etti. “Bilmen için iki tahmin yetti. Beni utandırmayacağını hissettiğim bir seviyeye yükselebilirsen sana arka çıkarım, böylece imtihana girebilirsin.”

Ellerini düzenli, karmaşık motiflerle oynatarak otları birbirine dolamayı sürdürdü. Başka bir Adem’in konuşurken böyle boş bir işle uğraştığını hiç görmemiştim. Bunda bir anormallik de yoktu. Diğer Ademlerin konuşmak için bir ellerinin boşta kalması gerekiyordu. “Bu imtihanı geçersen barbarlıktan çıkarsın. Tempı aklanır ve herkes mutlu mesut evine döner. Tabii bazıları hariç.”

“Peki ya imtihanı geçemezsem?” diye sordum. “Ya da ona girecek kadar iyi olmadığımı karar verirsen?”

“O zaman işler daha karmaşık bir hale gelir.” Ayağa kalktı. “Gel. Shehyn bugün seninle konuşmak istedi. Geç kalmamız doğru olmaz.”

Vashet beni alçak taş binalar kümesine geri götürdü. Binaları ilk gördüğümde, kasaba merkezinin onlardan ibaret olduğunu sanmışım. Artık okulu teşkil ettiklerini biliyordum. Bina grubu minik bir Üniversite gibiydi, tabii alışkın olduğum ders planı hariç.

Okulda resmi bir derecelendirme sistemi de mevcut değildi. Kırmızı giyenlere hürmet ediliyordu ve yönetimin Shehyn’de olduğu belliydi. Bunların dışında sosyal sıralamaya dair ancak muğlak bir fikir edinebilmişim. Tempı’nın alt sıralarda bulunduğu ve hakkında iyi düşünülmeyeceği kolayca anlaşıyordu. Vashet ise üst seviyelerde ve saygındı.

Buluşmaya vardığımız sırada Shehyn, Ketan’ın ortalarında idi. Bir masaya yayılmakta olan balın süratiyle hareket etmesini sessizce izledim. Ketan ne kadar yavaş icra edilirse o kadar zorlaşır, fakat Shehyn onu kusursuz yapıyordu.

Bitirmesi yarım saat sürdü ve bunun peşinden bir pencere açtı. Ani bir esinti, beraberinde yaz otlarının hoş kokusunu ve yaprakların sesini getirdi.

Shehyn oturdu. Teni ince bir ter tabakasıyla kaplı olmasına rağmen tıknafes değildi. “Tempı sana dokuz-ve-doksan öyküden bahsetti mi?” diye

hemen konuya girdi. “Aethe’den ve Ademlerin başlangıcından?”

Başımı iki yana salladım.

“Güzel,” dedi. “Bu onun görevi değil. Zaten gerektiği gibi yapamazdı.” Vashet’e baktı. “Dili nasıl gelişiyor?”

“Hızlı sayılır,” dedi Vashet. *Lakin.*

“Pekâlâ,” dedi Shehyn, düzgün ve biraz aksanlı bir Aturcaya geçerek. “Böyle konuşacağım ki hem sözüm daha az kesilsin hem de yanlış anlaşılmaya yer kalmasın.”

Saygılı minnet işaretini elimden geldiğince yaptım.

“Bu öykü yıllar öncesine dayanır,” dedi Shehyn resmi bir dille. “Bu okuldan öncesine. Kılıç ağacının yolundan öncesine. Ademler Lethani’yi öğrenmelerinden öncesine. Bu öykü böyle şeylerin başlangıcını anlatır.

“İlk Adem okulu, kılıç kullanmayı öğreten bir okul değilmiş. Ne gariptir ki ok ve yayda ustalaşmayı amaçlayan Aethe adlı bir adam tarafından kurulmuş.”

Shehyn öyküsüne ara verip bir açıklamada bulundu. “O günlerde yay kullanımının çok yaygın olduğunu bil. Okçuluğa büyük değer verilirdi. Eskiden çobanlık yapardık ve düşmanlarımız bir an olsun peşimizi bırakmazlardı. Yay kendimizi savunmak için en iyi aracımızdı.”

Sandalyesinde arkasına yaslanıp öyküsüne devam etti. “Aethe aslında okul kurmaya kalkışmamış. O günlerde hiç okul yokmuş. Sadece becerisini geliştirmek istiyormuş. Bu işe tüm benliğini adanmış, ta ki yüz elli metre ötedeki bir ağacın elmasını vurabilene kadar. Sonra yanan bir mumun fitilini vurabilene kadar uğraşmış. Zaman geçtikçe, vurmakta zorlandığı tek hedef sarktığı yerde rüzgârda uçuşan bir iplik olmuş. Aethe rüzgârın dönüşünü tahmin edebilene kadar didinmiş. Bunda da ustalaşınca ıskalamaz hale gelmiş.

“Becerisinin söylentisi yayıldıkça yayılmış ve başkaları da çıkagelmiş. Bunların arasında Rethe diye genç bir kadın da varmış. Aethe ilk başta Rethe’nin yayı gerebilecek kuvvete sahip olmadığından şüphelenmiş. Ama Rethe kısa zaman içinde onun en iyi öğrencisi olup çıkmış.

“Dediğim gibi bunlar yıllar önce ve oturduğumuz yerden kilometrelerce ötede oluyormuş. O dönemde Ademlere kılavuzluk edecek bir Lethani bulunmadığı için yaşadıkları devir zorlu ve kanlıymış. O günlerde kibir, münakaşa veya becerisini ispatlama hevesi yüzünden bir Adem’in bir başkasını öldürmesi yaygınmış.

“Aethe en büyük okçu olduğundan pek çok kişi ona meydan okumuş. Ama rüzgârda uçuşan bir ipliği bile vurabilen biri için bir insan vücudu hedef dahi sayılmaz. Aethe onları ekin biçer gibi kolayca öldürmüş. Düelloya giderken yanına tek bir ok alır ve o ok yetmezse yenilmeyi hak ettiğini söylemiş.

“Aethe yaşlandıkça ünü daha da yayılmış. Nihayet bir yere yerleşmiş ve Adem okullarının ilkinin kurmuş. Yıllar geçmiş ve pek çok Adem’i eğiterek bıçaklar kadar ölümcül yapmış. Aethe’nin öğrencilerine üç ok ve üç sikke verirken en kötü üç düşmanının seni bir daha asla rahatsız etmeyeceği iyi bilinir olmuş.

“Böylece okul servete, üne ve gurura kavuşmuş. Tabii Aethe de.

“O günlerden birinde Rethe, Aethe’nin yanına gelmiş. O Rethe ki en iyi öğrencisiymiş. O Rethe ki kulağına ve kalbine en yakın duranmış.

“Rethe oturup Aethe’yle konuşmuş ve anlaşılamamışlar. Sonra tartışmışlar. Sonra tüm okulun kalın taş duvarların ardından duyabileceği kadar yüksek sesle bağışmışlar.

“En sonunda Rethe, Aethe’yi düelloya çağırmış. Aethe kabul etmiş ve kazananın o günden sonra okulu yöneteceği bilinmiş.

“Aethe meydan okunan olduğu için duracağı yeri ilk o seçmiş. Kendisine hareketli bir siper sağlayacak genç ve sallantılı bir ağaç koruluğunda karar kılmış. Normalde böyle tedbirlerle uğraşmazmış, ama Rethe en iyi öğrencisiymiş ve rüzgârı en az onun kadar iyi okuyabilirmiş. Aethe yanına boynuz yayını almış. yanına sivri ve tek bir ok da almış.

“Sonra Rethe duracağı yeri seçmiş. Yüksek bir tepenin zirvesine çıkmış. Silueti çıplak göğün önünde açıkça görülüyormuş. Yanında ne yay ne de ok varmış. Ve tepenin zirvesine vardığı zaman sakince yere oturmuş. Bu belki de yaptıklarının en garibiymiş, zira Aethe’nin bazen hasımlarını öldürmektense onları bacaklarından vurduğu bilinirmiş.

“Öğrencisinin öyle yaptığını gören Aethe’nin içi öfkeyle dolmuş. Tek okunu alıp yayma sürmüş. İpi kulağına kadar germiş. Rethe o ipi kendi saçlarından kopardığı uzun, sağlam tellerle Aethe’ye bizzat örmüşmüş.”

Shehyn gözünün içine baktı. “İç öfkeyle dolu olan Aethe okunu atmış. Ok Rethe’ye yıldırım gibi çarpmış. Tam burasına.” İki parmağıyla sol memesinin iç kıvrımını işaret etti.

“Göğsüne saplı okla beraber yerinde oturan Rethe, gömleğinin altından beyaz bir ipek kurdele çıkarmış. Okun arka ucundan beyaz bir tüy almış, onu kendi kanına batırmış ve dört mısralık bir şiir yazmış.

“Sonra Rethe ipek kurdeleyi bir müddet havada tutarak rüzgârın onu bir o tarafa, bir bu tarafa çekiştirmesini beklemiş. Sonra onu bırakmış ve kurdele havada döne döne esintiyle beraber yükselip alçalmış. Rüzgârda savrulmuş, ağaçların arasından geçmiş ve Aethe’nin göğsüne sıkıca yapışmış.

“Kurdelede şöyle yazıyormuş:

*Aethe, kalbime yakın.
Kibir olmadan kurdele.
Vazife olmadan rüzgâr.
Kan olmadan zafer.*

Alçak bir ses duydum ve dönüp baktığımda Vashet’in kendi kendine usulca ağladığını gördüm. Başı eğikti ve yüzünden akan gözyaşları gömleğinin önünde kumaştan daha koyu kırmızı lekeler oluşturuyordu.

Shehyn öyküsünü sürdürdü. “Aethe ancak bu mısraları okuduktan sonra öğrencisinin sahip olduğu derin bilgeliğin farkına varmış. Rethe’nin yarasını tedavi etmek için koşmuş, ama okun başı çekip çıkartılmayacak kadar kalbe yakınmış.

“Rethe ondan sonra sadece üç gün yaşayabilmiş. Azap içindeki Aethe yanından hiç ayrılmamış. Okulun yönetimini Rethe’ye vermiş ve onun her sözünü dinlemiş. O sırada okun başı Rethe’nin kalbine giderek daha da yaklaşıyormuş.

“O üç gün içerisinde Rethe dokuz-ve-doksan öyküyü anlatmış. Aethe de onları yazmış. Bu öyküler Lethani’yi anlamamızın başlangıcıdır. Tüm Ademre’nin kökü onlara dayanır.

“Üçüncü günün sonlarında Rethe doksan dokuzuncu öyküsünü de bitirmiş. Aethe artık kendini öğrencisinin öğrencisi olarak görüyormuş. Aethe yazmayı bitirince Rethe ona demiş ki: ‘Diğer hepsinden daha önemli son bir öykü var ve onu uyandığım zaman anlatacağım.’

“Sonra Rethe gözlerini kapayıp uyumuş. Ve uykusunda ölmüş.

“Aethe kırk yıl daha yaşamış. Bir daha hiç kimseyi öldürmediği söylenir. Sonraki yıllarda hep şöyle dediği duyulmuş: ‘Kazandığım son düelloyu kaybettim.’

“Aethe okulu yönetmeyi ve öğrencilerini yayın ustaları haline getirmeyi sürdürmüştü. Ama artık onları bilge olmaları için de eğitiyormuş. Onlara

dokuz-ve-doksan öyküyü anlattıkça Lethani bütün Ademre'de bilinir olmuş. İşte bugün bu hale öyle geldik."

Uzun bir sessizlik yaşandı.

"Teşekkür ederim Shehyn," dedim, en iyi *saygılı minnet* işaretimi yaparak. "Bu dokuz-ve doksan öyküyü duymayı çok isterim."

"Onlar barbarlar için değildir," dediyse de, *sitem* ve *esef* karışımı bir işaret yaparken ricama kızmış gibi bir hali yoktu. Konuyu değiştirdi.

"Ketanın nasıl gidiyor?"

"Kendimi geliştirmek için çabalıyorum Shehyn."

Vashet'e doğru döndü. "Öyle mi?"

"Çabaladığı muhakkak," diyen Vashet'in gözleri hâlâ yaşlıydı. *Buruk keyif*. "Ama gelişme de var."

Shehyn başını salladı. *Ölçülü tasvip*. "Yarın bazılarımız dövüşeceğiz. Belki onu izlemeye getirirsin."

Vashet el dilinin inceliklerini ne kadar az bildiğimi gösteren zarif bir işaret yaptı: *Hoşnut minnettar biraz itaatkâr kabul*.

"Sevinmelisin," dedi Vashet neşeyle. "Hem Shehyn'le konuştun, hem de dövüşmesini izlemeye davet edildin."

Genellikle Ketan ve yakın dövüş çalıştığımız korunaklı bir çıkmaz vadiye gitmekteydik. Fakat bazı kaçınılmaz ve nahoş düşünceleri aklımdan çıkartamıyordum. Kafam sırlarda ve insanların onları saklamaya ne kadar meraklı olduklarındaydı. Birini Balıkhane'ye götürüp kan, kemik ve saç sigaldrisini gösterecek olsam Kilvin'in ne yapacağını merak ettim.

İri kıyım zahiriyecinin hiddetini düşünmek bile beni ürpertmeye yetiyordu. Öyle bir şey yapacak olsam nasıl bir sorunla karşı karşıya kalacağımın farkındaydım. Bu gibi şeyler Üniversite'nin yasalarında açıkça belirtilmişti. Peki ya Kilvin onları öğrettiğim kişiye ne yapardı?

Vashet dikkatimi çekmek için sırtıma bir şaplak attı. "Sevinmelisin dedim," diye tekrarladı.

"Seviniyorum," dedim.

Omzumu tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. "Yine dalıp gittin."

"Bu iş kötü sonuçlanırsa Tempi'ye ne olur?" diye dobra dobra sordum.

Vashet'in yüzündeki neşeli ifade kayboldu. "Kırmızıları, kılıcı ve ismi elinden alınır, sonra da Latantha'dan atılır." Yavaş bir nefes aldı. "Böyle bir olaydan sonra başka bir okulun onu kabul etmesi pek olası değildir. O yüzden de tüm Ademre'den sürgün edilmiş gibi olur."

“Ama sürgün cezası bana uymaz,” dedim. “Beni dünyaya geri dönmeye zorlamak sorunu daha da kötüleştirir, değil mi?”

Vashet hiçbir şey söylemedi.

“Tüm bunlar başladığı zaman,” dedim, “beni gitmeye teşvik ettin. Kaçmaya kalksaydım gitmeme izin verilir miydi?”

Bana doğruyu söyleyen uzun bir suskunluk yaşandı. Fakat Vashet sesli bir cevap da verdi. “Hayır.”

Bana yalan söylenmemesinden hoşnuttum. “Peki bana ne ceza verilir?” diye sordum. “Hapis mi?” Başımı iki yana salladım. “Hayır. Beni burada yıllarca kapalı tutmak hiç de pratik olmaz.” Ona baktım. “Peki ya ne?”

“Endişemiz ceza değil,” dedi Vashet. “Ne de olsa sen bir barbarsın. Yanlış bir şey yaptığının farkında değildin. Asıl endişemiz, çaldığını başkalarını öğretmeni ve onu kendi çıkarın için kullanmanı engellemek olur.”

Soruma cevap vermemişti. Onu uzun uzun süzdüm.

“Bazılarına göre en iyi yol seni öldürmek,” dedi dürüstçe. “Ama çoğu kimse öldürmenin Lethani’ye uygun olmadığı fikrinde. Shehyn de bunlardan biri. Tıpkı benim gibi.”

Biraz gevşedim; bu da bir şeydi. “Herhalde vereceğim bir söz kimseyi tatmin etmez?”

Bana sıcakkanlı bir tebessüm etti. “Tempi’yle beraber buraya gelmen senin için olumlu bir gösterge. Üstelik seni defetmeye çalıştığımda burada kaldın. Ama böyle bir konuda bir barbarın sözünün fazla bir değeri yoktur.”

“Peki ne öyleyse?” diye sordum, cevaptan şüphelenerek ve duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı bilerek.

Derin bir nefes aldı. “Dilin kesilerek veya gözlerin oyularak öğrendiklerini başkalarına öğretmen engellenebilir,” dedi açıkça. “Ketan’ı kullanmaman için ayak bileği kirişin kesilerek ya da en çok yüklendiğin bacağın kırılarak sakatlanabilirsin de.” Omuz silkti. “Ama bacağı sakat bir insan bile iyi bir dövüşçü olabilir. O yüzden sağ elinin en küçük iki parmağının kesilmesi daha etkili olur. Böylece...”

Vashet açıklayıcı bir üslupla konuşmayı sürdürdü. Sanırım amacı beni temin etmek, rahatlatmaktı. Fakat sözleri tam tersi bir etki yarattı. Tek düşünebildiğim onun elma soyar gibi parmaklarımı soğukkanlılıkla kesip atmasıydı. Gözlerimin önünde parlak benekler uçuşmaya başladı ve hayalimde beliren capcanlı görüntü midemi bulandırdı. Bir an için kusacağımı sandım.

Baş dönmesi ve mide bulantısı geçti. Kendimi toparlarken Vashet'in konuşmayı kesip bana baktığını gördüm.

Ben bir şey söyleyemeden elini kışkıslarcasına salladı. "Bugün seninle başka bir şey yapamayacağım anlaşılıyor. Akşamın geri kalanını kendine ayır. Git kafanı topla veya Ketan çalış. Olmadı kılıç ağacını izle. Dersimize yarın devam edeceğiz."

Parmaklarımın kesildiğini düşünmemeye çalışarak bir süre boş boş gezindim. Tam bir tepeyi aşıyordum ki bir koruluğa çekilmiş çıplak bir Adem çiftine kelimenin tam anlamıyla toslamama ramak kaldı.

Ben ağaçların arasından aniden çıkınca giysilerine atılmaya kalkmadılar. Bozuk dilim ve karmakarışık kafamla onlardan özür dilemekle uğraşmadan hemen dönüp gittim. Utançtan yüzüm kıpkırmızı kesilmişti.

Ketan talimi yapmaya çalıştım, fakat kendimi bu işe bir türlü veremedim. Kılıç ağacını izlemeye gittim ve onun rüzgârda zarıfçe kıpırdaması beni bir müddet sakinleştirdi. Derken kafam yine dağıldı ve Vashet'in parmaklarımı kestiği imgesi hayalimde yeniden canlandı.

Üç yüksek çan sesi duydum ve akşam yemeğine gittim. Kendimi birinin ellerimi sakatladığını düşünmekten alıkoymaya çalışmanın verdiği bir sersemlikle sırada beklerken, civarımdaki Ademlerin bana aval aval baktığını fark ettim. On yaşlarındaki genç bir kız yüzünde apaçık bir hayret ifadesi taşıyor ve fedai kırmızıları içindeki bir adam sanki kıcımı bir parça ekmekle silip o ekmeği yediğimi görmüş gibi beni izliyordu.

Bir şarkı mırıldanmakta olduğumu ancak o zaman fark edebildim. Sesim çok yüksek değilse de yakındakilerin duyabileceği kadar yüksekti. 'Kasabayı Terk Et Tenekeci' şarkısının sadece altıncı dizesinde olduğum için bunu uzun zamandır yapıyor olamazdım.

Durdum, bakışlarımı indirdim, yemeğimi aldım ve onu yemeye çalışarak on dakika geçirdim. Birkaç lokma yutabildim, ama hepsi o kadardı. Sonunda vazgeçip odama yollandım.

Yatağıma uzanarak seçeneklerimi değerlendirdim. Ne kadar uzağa kaçabilirdim? Çevre arazide izimi kaybettirebilir miydim? Bir at çalabilir miydim? Haert'e geldiğimden beri hiç at görmüş müydüm?

Lavtamı çıkarıp biraz perde basma talimi yaptım. Atik parmaklarımın beşi de lavtanın uzun sapında yukarı aşağı dans etti. Fakat sağ elim çalmak ve tellerden notalar koparmak için sızlıyordu. Yaptığım şey birini tek bir

dudakla öpmeye çalışmak kadar sinir bozucuydu ve çok geçmeden bunu bıraktım.

En sonunda shaedimi çıkarıp ona sarındım. Sıcak ve huzur vericiydi. Başlığı kafama geçirip çekebildiğim kadar çektim ve Felurian'ın gölgeleri topladığı Fae'nin o karanlık bölgesini düşündüm.

Üniversite'yi, Wil'le Sim'i düşündüm. Auri'yi, Devi'yi ve Fela'yı. Üniversite'de popüler değildim ve dost çevrem hiç geniş olmamıştı. Ama işin doğrusu, gerçekten yalnız kalmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Sonra ailemi düşündüm. Chandrialıları ve Köz'ü. Onun o akıcı zarafetini. Bir parça kış buzu gibi elinde rahatça tuttuğu kılıcını. Onu öldürmeyi düşündüm.

Denna'yı ve Cthaeh'in bana söylediklerini düşündüm. Hamisini ve münakaşamız sırasında ona ettiğim lafları düşündüm. Yolda ayağı kayınca onu tuttuğum anı, elimin altındaki kalçasının hafif kıvrımını düşündüm. Ağzının şeklini, sesinin rengini, saçlarının kokusunu düşündüm.

Ve nihayet uykunun kapısından usulca geçtim.

Yüz On Beşinci Bölüm

Fırtına ve Kaya

Ertesi sabah gerçeği bilerek uyandım. Bu durumdan kurtulmamın tek yolu okuldan geçiyordu. Kendimi ispatlamam lazımdı. Bu da Vashet'in bana öğretebileceği her şeyi en kısa zamanda öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu.

O sebeple ertesi gün şafağın soluk mavi ışığında yataktan kalktım. Vashet küçük taş evinden çıktığı zaman onu bekliyordum. Pek dinç ve neşeli olduğum söylenemezdi, fakat gecem endişe verici rüyalarla geçmişti ve öğrenmeye hazırdım.

Haert hakkında yanlış bir izlenim vermiş olabileceğimi şimdi fark ediyorum.

Haert tıklım tıklım bir metropol değildi elbette. Hangi tanımlama esas alınırsa alınsın bir kent sayılamazdı. Bazı açılardan kasaba statüsüne bile ucu ucuna sahipti.

Amacım orayı kötülemek değil. Genç yaşantımın büyük bölümünü kumpanyamla gezerek geçirmiş, küçük kasabalar arasında mekik dokumuştum. Dünyanın yarısı, dörtyol ağzındaki bir marketin, iyi bir kil çukurunun veya değirmen tekerini döndürecek kadar güçlü akan bir nehir sığlığının etrafında türemiş minik topluluklardan oluşur.

Bu kasabalar bazen refah içindedir. Kimisinin zengin bir toprağı ve cömert hava şartları vardır. Bazıları içlerinden geçen ticaretle gelişir. Böyle yerlerin zenginliği barizdir. Evler büyük ve bakımlıdır. İnsanlar dost canlısı ve cömerttir. Çocuklar tımbul ve mutludur. Satılık lüks mallar bulunur: karabiber, tarçın ve çikolata. Hatta kahveye, kaliteli şaraba ve yerel handa müziğe bile rastlanır.

Bir de başka türlü kasabalar vardır. Toprağın çorak ve yorgun olduğu kasabalar. Değirmenin yandığı yahut kil madeninin yıllar önce kuruduğu kasabalar. Böyle yerlerde evler küçük ve yıkık döküktür. İnsanlar cılız ve şüphelidir. Servet ufak ve pratik yollardan ölçülür: yakacak odun yığınlarının büyüklüğü, ikinci bir domuz, beş kavanoz böğürtlen reçeli gibi.

Haert ilk bakışta o tür bir kasaba gibi görünüyordu. Minik evlerden, kırmataştan ve ağıllara kapatılmış tek tük keçiden ibaret gibiydi.

Birleşik Eyaletler’de, hatta Dört Köşe’deki herhangi bir yerde, küçük bir kulübede yaşayan ve sadece birkaç parça mobilyaya sahip olan ailelere talihsiz gözüyle bakılır. Böyle insanlar yoksulluktan bir adım uzak gibi görülürler.

Fakat karşılaştığım Adem evlerinin çoğu nispeten küçük olmasına rağmen, ümitsiz bir Atur kasabasında rastlayacağınız türden birbirine çamurla tutturulmuş kerpiç ve kütüklerden yapılma evlere hiç benzemiyordu.

Adem evlerinin tamamı taştan inşa edilmeydi. Bu taşlar o güne dek gördüğüm en ustaca işçilikle birbirine sıkıca oturtulmuştu. Sonu gelmez rüzgârı içeri alan çatlaklar, akan damlar, deriden yapıp da gıcırdayan kapı menteşeleri yoktu. Pencerele yağlı koyun postlarından veya tahta panjurlarla kapatılmış deliklerden ibaret olmayıp bir bankerin köşkündekiler gibi sıkı sıkıya camla kaplıydı.

Haert’te geçirdiğim zaman dahilinde hiç şömine görmedim. Beni yanlış anlamayın; şömineler tir tir titreyerek donmaktan çok daha iyidir. Fakat bunların çoğu araziden çıkartılmış kaba taşlardan yahut kerpiç tuğlalardan yapılmasının yanı sıra cereyanlı, pis ve verimsizdir. Evinizi isle, ciğerlerinizi dumanla doldururlar.

Her Adem evinin şömine yerine kendi demir sobası vardı. Soba diyorsam birkaç yüz kilo gelen türden. Kor gibi parlamaya başlayana kadar ısıtabileceğiniz türden. Bir asır dayanan ve çalışkan bir çiftçinin bütün bir yılki hasattan kazandığından daha pahalı olan türden. Bu sobaların bazıları küçük olup ısınmak ve yemek pişirmen için iyiydi. Fakat ekmek pişirmekte kullanılabilecek daha büyük sobalar da gördüm. Bu hazinelerden biri, sadece üç odaya sahip alçak bir taş evdeydi.

Adem evlerine serilen halılar genellikle sade olmasına rağmen kalın ve yumuşak yünden yapıp koyu renklere boyalıydı. Bu halıların altındaki zeminler toprak değil de zımparalanmış tahtaydı. Ayrıca titrek don yağmurumalara veya kamış fenerlere rastlamak mümkün değildi. Odalarda

balmumumdan yapılma mumlar veya temiz, beyaz bir yağ yakan lambalar vardı. Bir keresinde uzaktaki bir pencereden bir sempati lambasının sabit ışığını bile gördüm.

Gerçeği anlamamı bu sonuncusu sağladı. Bunlar çıplak bir dağ yamacında fukara hayatı süren bir avuç çaresiz insan değildi. Karın tokluğuna yaşamıyor, sabah akşam lahana çorbası içerek kışı korkuyla beklemiyorlardı. İçinde bulunduğum topluluk rahat ve gösterişsiz bir refaha sahipti.

Hatta dahası vardı. Işıltılı ziyafet salonlarının ve süslü püslü gece elbiselerinin yokluğuna, hizmetkârların ve sanat eserlerinin eksikliğine rağmen bu evlerden her biri minik bir köşk gibiydi. Hepsi de gösterişsiz ve kullanışlı bir şekilde zengindi.

“Ya ne sanıyordun?” dedi Vashet, bana gülerek. “Bazılarımız kırmızılarını giydikten sonra gidip bir eli yağda bir eli balda bir yaşam sürerken ailelerimizin kendi banyo sularını içtiğini ve açlıktan öldüğünü mü?”

“Aslına bakarsan bunu hiç düşünmemiştim,” dedim, etrafıma bakınarak. Vashet bana nasıl kılıç kullanılacağını öğretmeye başlamıştı. İki saattir ders veriyordu ve kılıcı tutmanın farklı yöntemlerini açıklamaktan başka pek bir şey yapmamıştı. Sanki kılıç bir çelik parçası değil de bir bebektir.

Artık neye bakacağımı bildiğim için, araziye uyum sağlayacak şekilde ustaca inşa edilmiş düzinelerce Adem evini görebiliyordum. Bazı falezlere ağır tahta kapılar oturtulmuştu. Diğer evler bir taş yığını andırıyordu. Bazılarının damında çim yetiştiği için sadece çıkıntı yapan soba boruları sayesinde tanınıyorlardı. Şişman bir anne keçi bunlardan birinin tepesinde otluyor, ağız dolusu çim kopartmak için başını uzatırken sütle dolu memesi sağa sola sallanıyordu.

“Etrafındaki araziye bak,” dedi Vashet, her tarafı görmek için yavaşça dönerek. “Toprak saban için çok ince, atlar için çok engebeli. Yazlar başaklar için çok ıslak, meyveler için çok sert. Bazı dağlarda demir, kömür veya altın bulunur, ama bu dağlar öyle değildir. Kışın biriken karın boyu, başını geçer. Baharları çıkan fırtınalar ayaklarını yerden keser.”

Bana tekrar baktı. “Burası başka hiç kimse istemediği için bizim topraklarımız.” Omuz silkti. “Daha doğrusu o yüzden bizim oldu.”

Omzundaki kılıcını düzeltti, sonra beni dikkatle süzdü. “Otur ve dinle,” dedi resmi bir dille. “Sana geçip gitmiş zamanlardan kalma bir öykü anlatayim.”

Çimlere çöktüm ve Vashet de yakındaki bir taşın üstüne oturdu. “Uzun zaman evvel,” dedi, “biz Ademler kendi ülkemizden sürüldük. Hatırlayamadığımız bir şey bizi oradan defetti. Birileri topraklarımızı ya çaldı ya harap etti ya da bizi korkutup kaçırdı. Durmaksızın göçmeye zorlandık. Tüm ulusumuz dilencilik yapmak zorunda kaldı. Bir yer buluyor, oraya yerleşiyor ve sürülerimizi salıyorduk. Sonra yakınlarda yaşayanlar bizi kovuyorlardı.

“Ademler o zamanlar haşindi. Haşin olmasaydık hiçbirimiz bugünlere gelemezdik. Ama sayımız az olduğu için hep kaçtık. Sonunda dünyanın istemediği bu kıraç ve rüzgârlı yeri bulduk. Köklerimizi taşın derinlerine saldık ve burayı sahiplendik.”

Vashet’in gözleri arazide gezindi. “Ama bu toprakların bize verebileceği pek az şey vardı: sürülerimizin otlayabileceği bir yer, kayalar ve sonu gelmez rüzgârlar. Rüzgârı satmanın bir yolunu bulamadık, o yüzden de dünyaya haşinliğimizi sattık. Böylece hayatta kaldık ve kendimizi yavaş yavaş bugünkü halimize dönüştürdük. Artık sadece haşin değil, tehlikeli ve şerefliyiz de. Rüzgâr gibi daimi ve kaya gibi sağlamız.”

Sözünü bitirdiğinden emin olmak için biraz bekledim. “Benim halkım da göçebedir,” dedim. “Âdetimiz öyledir. Hiçbir yerde ve her yerde yaşarız.”

Gülümseyerek omuz silkti. “Unutma, bu sadece bir öykü. Üstelik eski bir öykü. İstedğin dersi çıkar.”

“Öyküleri severim,” dedim.

“Öykü dediğin ceviz gibidir,” dedi Vashet. “Bir budala onu bütün bütün yutup boğulur. Başka bir budala değersiz olduğunu sanıp atar.” Gülümsedi. “Ama bilge bir kadın kabuğu kırmanın ve içindeki meyveyi yemenin bir yolunu bulur.”

Ayağa kalkıp oturduğu yere kadar gittim. Ellerini, alnını ve ağzını öptüm. “Vashet,” dedim, “Shehyn beni sana verdiği için memnunum.”

“Sen budala çocuğun tekisin.” Başını eğdiyse de konuşurken yüzünün hafifçe kızardığını görebiliyordum. “Gel. Artık gitmeliyiz. Shehyn’i dövüşürken görme fırsatını kaçırmak istemezsin.”

Vashet beni gür çimlerin otlana otlana neredeyse toprağa kadar budanmış olduğu alelade bir çayıra götürdü. Yakınlarda bekleyen birkaç Adem daha vardı. Bazıları yanlarında küçük tabureler getirmişler veya

oturak olarak kullanmak üzere oraya kadar ağaç kütükleri yuvarlamalardı. Vashet doğrudan yere oturdu. Ben de ona katıldım.

Yavaş yavaş bir kalabalık birikti. Sayıları otuzu geçmese bile yemek salonu haricinde ilk defa bu kadar Adem'i bir arada görüyordum. İkili ve üçlü gruplar halinde toplanıyor, kendi aralarında muhabbet ediyorlardı. Beş kişilik bir grubun uzunca bir süre bir arada kaldığı nadirdi.

Bana bir taş atımlık mesafede bir düzine muhabbet gerçekleşiyordu ama en ufak bir fısıltı bile işitemiyordum. Konuşanlar birbirlerine dokunacak kadar yakın duruyorlardı ve çimlerdeki rüzgâr bile onlardan daha fazla ses çıkartıyordu.

Yine de her sohbetin nasıl bir havada geçtiğini oturduğum yerden anlayabiliyordum. İki ay önce böyle bir toplanma bana tuhaflık derecesinde tenha gelirdi –kıpır kıpır, duygusuz, kısmen dilsiz bir insan kalabalığı. Fakat artık bir çift Adem'den birinin öğretmen ve diğerinin öğrenci olduğunu aralarındaki mesafeye ve de genç kadının ellerindeki hürmete bakarak rahatlıkla görebiliyordum. Kırmızı gömlekli üç erkek dosttu ve rahat bir tavırla şakalaşarak itişip kakışıyorlardı. Biraz ilerideki bir erkekle kadın kavga ediyordu. Kadın öfkeliydi. Adam ona bir şeyi açıklamaya çalışıyordu.

Ansızın bu insanları nasıl huzursuz veya kıpırtılı düşünebilmiş olduğumu merak ettim. Yaptıkları her davranış bir amaca yönelikti. Ayaklarının her hareketi tavırlardaki bir değişikliği ima ediyordu. Her el işareti dağlar kadar anlam barındırıyordu.

Vashet'le ben birbirimize yakın oturarak ve sesimizi alçak tutarak sohbetimizi Aturca sürdürdük. Bana her okulun Cealdimli faizcilerde hesabı olduğunu açıkladı. Böylece uzaklardaki fedailer kazançlarının okula düşen payını Cealdim para biriminin kullanıldığı yerlerde, yani bütün uygar dünyada biriktirebiliyorlardı. Sonra bu paralar uygun hesaplarda toplanıyor ve okullar onları kullanabiliyordu.

“Bir fedai okula ne kadar para gönderir?” diye sordum merakla.

“Yüzde seksen,” dedi Vashet.

“Yüzde seksen mi?” diye sorarken ikisi hariç bütün parmaklarımı kaldırdım. Yanlış anlaşıldığımdan emindim.

“Seksen,” diye katiyetle tekrarladı Vashet. “Uygun miktar budur, ama çoğu Adem daha fazla vermekten gurur duyar. Aynı şey senin için de geçerli olurdu,” dedi boşlamasına, “tabii kırmızıları giymek için azıcık bir şansın olsaydı.”

Hayretimi görünce açıklamaya girişti. “Düşündüğün zaman bu miktarın o kadar da fazla olmadığını anlarsın. Okul yıllarca seni besleyip yetiştirir. Sana uyuyacağın bir yer sağlar. Sana kılıcını, eğitimini verir. Bu yatırımın ardından fedai okula destek olur. Okul köye destek olur. Köy günün birinde kırmızılar giymeyi uman çocuklar üretir.” Parmağıyla havada bir daire çizdi. “Böylece tüm Ademre bereketlenir.”

Bana ciddi bir bakış attı. “Bunu bilersen belki neyi çaldığını anlamaya başlayabilirsin,” dedi. “Sadece bir sır değil, Adem’in başlıca ihraç ürününü çaldın. Bütün bu kasabanın varlığının anahtarını çaldın.”

Verdiği bilgi aydınlatıcıydı. Carceret’in öfkesi ansızın çok daha fazla anlam kazandı.

Kalabalığın arasında gözüme Shehyn’in beyaz gömleği ve kabaca örülmüş sarı beresi çarptı. Dağınık sohbetler kesildi ve herkes geniş, gevşek bir halkada toplanmaya koyuldu.

Anlaşılan bugün sadece Shehyn dövüşmeyecekti. İlk dövüşçüler benden birkaç yaş daha genç ve kırmızı giymeyen iki oğlandı. İhtiyatla birbirlerinin etrafında döndüler, sonra da bir vuruş silsilesiyle saldırıya geçtiler.

Hareketleri gözümün takip edemeyeceği kadar hızlıydı, yine de yarım düzine Ketan parçasının kısmen ve bölük pörçük icra edildiğini seçebildim. Oğlanlardan biri Uyuyan Ayı’yla diğerinin bileğini ve omzunu yakalayınca dövüş sona erdi. Ne zaman ki mağlubun kolunun kıvrılarak yere eğilmeye zorlandığını gördüm, o zaman bunun Tempi’nin Crosson’daki bar kavgasında kullandığı tutuş olduğunu anladım.

Oğlanlar ayrıldılar ve kırmızı gömlekli iki fedai, muhtemelen öğretmenleri, onlarla konuşmak üzere yanlarına gitti.

Vashet başını benimkine yaklaştırdı. “Ne düşünüyorsun?”

“Çok süratlılar,” dedim.

Bana baktı. “Ama...”

“Biraz özensiz gibiydiler,” dedim, usulca konuşmaya dikkat ederek. “En başta değil, ama kısa süre sonra.” Birini işaret ettim. “Şunun ayakları birbirine çok yakındı. Ve öne eğilip durduğu için diğerinin dengesi bozuktu. Uyuyan Ayı’ya o sebepten yakalandı zaten.”

Vashet memnuniyetle başını salladı. “Köpek yavruları gibi dövüşüyorlar. Gençler ve erkekler. İçleri öfke ve sabırsızlıkla dolu. Kadınlar böyle şeylerde daha az sorun yaşarlar. Daha iyi dövüşçüler olmamızın bir sebebi de budur.”

Son sözünü duyunca epey şaşırdım. “Kadınlar daha mı iyi dövüşçülerdir?” diye dikkatle sordum, onu yalanlamak istemediğim için.

“Genel olarak,” diye açıkladı. “İstisnalar elbet vardır, ama genelde kadınlar daha üstündürler.”

“İyi de erkekler daha kuvvetlidirler,” dedim. “Daha uzundurlar. Daha uzağa erişebilirler.”

Biraz keyiflenerek bana baktı. “Benden daha kuvvetli ve uzun musun?”

Gülümsedim. “Belli ki hayır. Ama genel olarak erkeklerin daha iri ve kuvvetli olduklarını itiraf etmelisin.”

Vashet omuz silkti. “Dövüşmek odun kesmekle veya saman taşımakla aynı şey olsaydı o dediğin bir fark yaratırdı. Saçmalık. Bu belki kabadayılar için geçerlidir. Ama kırmızılar giydikten sonra işin sırrı *ne zaman* dövüşeceğini bilmekte yatar. Erkekler öfke dolu oldukları için bu konuda sorun yaşarlar. Kadınlarsa daha az.”

Ağzımı açtım, sonra Dedan’ı hatırlayarak kapadım.

Üzerimize bir gölge düştü. Başımı kaldırıncı kırmızılar içindeki uzun boylu bir adamın kibar bir mesafede durduğunu gördüm. Elini kılıcının kabzasına yakın tutuyordu. *Davet*.

Vashet de işaretle karşılık verdi. *Hafif esef ve ret*.

Adamın uzaklaşmasını seyrettim. “Dövüşmediğin için seni küçük görecekler mi?”

Vashet burun kıvırdı. “Dövüşmek istemiyordu ki,” dedi. “Dövüşmemiz onu utandırmaktan ve zamanımı boşa harcamaktan başka bir işe yaramazdı. Benimle dövüşecek kadar cesur olduğunu göstermek istedi sadece.” İçini çekip bana imalı bir bakış attı. “Erkekleri Lethani’den uzaklaştıran işte böyle budalalıklardır.”

Sonraki karşılaşma iki kırmızı gömlekli fedai arasında gerçekleşti ve aradaki fark barizdi. Her şey çok daha temiz ve düzenliydi. İki oğlan tozun toprağın içinde çırpman serçeler kadar telaşlıydı, fakat onlarınkini izleyen dövüşler dans kadar zarifti.

Karşılaşmaların çoğu çıplak elle yapılıyordu. Taraflardan biri teslim olana veya bir darbeye fark edilir ölçüde sersemleyene kadar sürüyordu bunlar.

Bir adam rakibinin burnunu kanatınca dövüş hemen sona erdi. Vashet bu sahne karşısında gözlerini yuvarladı, fakat bunu darbe yediği için rakip kadını küçümsediğinden mi, yoksa adamın ona zarar verecek denli pervasız davrandığından mı yaptığını anlayamadım.

Tahta kılıçlarla yapılan dövüşler de oldu. En ufak bir dokunuş bile zafer için yeterli sayıldığından bunlar daha kısa sürme eğilimindeydi.

“Bunu kim kazandı?” diye sordum. Kısa süren takımlı bir kılıç dövüşünün sonunda her iki kadın da birbirine aynı anda vurmayı başarmıştı.

“Hiç kimse,” dedi Vashet, kaşlarını çatarak.

“Berabere bittiyse niye tekrar dövüşmüyorlar?” diye sordum.

Bana kaşlarını çatı. “Aslında tam bir beraberlik değildi. Ciğeri delinen Dren dakikalar içinde öldü. Lasrel ise karnındaki yara çürüdüğü zaman, yani günler sonra öldü.”

“Lasrel mi kazandı yani?”

Vashet bana büyük bir horgörüyle baktı ve dikkatini bir sonraki dövüşe verdi.

Vashet’le dövüşmeyi teklif eden uzun boylu Adem dal gibi incecik bir kadınla kapışmaktaydı. Nedense kadın çıplak elle dövüşürken adamın tahta bir kılıcı vardı. Adam kaburgalarına iki sağlam tekme yedikten sonra karşılaşmayı ufak bir farkla kazandı.

“Orada kim kazandı?” diye sordu Vashet.

Bariz cevabı duymak istemediğini biliyordum. “Pek bir zafer sayılmaz,” dedim. “Kadının kılıcı bile yoktu.”

“O kadın üçüncü taştan ve bir dövüşçü olarak rakibinden çok daha üstün. Adam yanında bir dostuyla beraber dövüşmedikçe aralarındaki farkı gidermenin en kolay yolu buydu,” diye belirtti Vashet. “Tekrar soruyorum: kim kazandı?”

“Karşılaşmayı adam kazandı,” dedim. “Ama yarın şahane morlukları olacak. Ayrıca hamleleri nispeten pervasızdı.”

Vashet dönüp bana baktı. “Peki kim kazandı?”

Biraz düşündüm. “Hiç kimse,” diye karar verdim.

Başını salladı. *Resmi tasvip*. Karşımızdaki herkes onu görebildiği için bu hareketi beni sevindirdi.

Nihayet çemberin içine Shehyn girdi. sarı renkli eğri beresini çıkarmıştı ve ak düşmüş saçları rüzgârda uçuşuyordu. Onu diğer Ademlerin arasında görünce ne kadar ufak tefek olduğunu fark ettim. Tavırları öyle bir özgüvenle doluydu ki onu daha uzun boylu düşünür olmuştum. Fakat gerçekte öteki Ademlerin omzuna bile zar zor geliyordu.

Yanında düz bir tahta kılıç taşımaktaydı. Silahı süslü püslü değilse de bir kabzaya ve yalıma sahip olacak şekilde oyulmuştu. Gördüğüm diğer talim kılıçlarının çoğu ancak kılıç izlenimi verecek kadar zımparalanmış

tahta çubuklardı. Shehyn'in beyaz gömleği ve pantolonu, ince beyaz iplerle vücuduna sıkıca bağlıydı.

Yanında ondan çok daha genç bir kadın vardı. Shehyn'den yaklaşık iki santim daha kısa boylu kadının vücut yapısı da daha narindi. Küçük yüzü ve omuzları onu neredeyse çocuksu gösteriyordu. Fakat fedai kırmızılarının altındaki dik göğüslerinin ve yuvarlak kalçalarının belirgin kıvrımları çocuk olmadığını açıkça ortaya koymaktaydı.

Onun tahta kılıcı da oymalıydı ve gördüğüm çoğunun aksine kavisliydi. Sarı saçları beline kadar inen uzun, dar bir örgüde toplanmıştı.

İkisi kılıçlarını kaldırdılar ve karşılıklı daire çizmeye başladılar.

Genç kadın olağanüstüydü. O kadar hızlı saldırdı ki, kılıcı bir tarafa, elinin hareketini bile göremedim. Fakat Uçuşan Kar'ı kullanan Shehyn bu hamleyi zorlanmadan defetti ve aynı anda yarım adım geri çekildi. Ona kendi hamlesiyle karşılık veremedi önce genç kadın uzun örgüsünü savurarak döndü ve uzaklaştı.

“O kim?” diye sordum.

“Penthe,” dedi Vashet hayranlıkla. “Fırtına gibi, değil mi? Atalarımızdan birine benziyor.”

Penthe şaşırtma yapıp kılıcını uzatarak tekrar yaklaştı. İyice, olanaksız biçimde eğilerek süratle saldırdı. Dengesini korumak için geriye attığı arka bacağı yere dokunmadı bile. Kılıç tutan kolu ani bir hamle yaparken dizi o kadar bükülüydü ki yerde bağdaş kurarak oturmama rağmen bütün vücudu başının hizasının altına indi.

Penthe bu yılankavi hareketini ancak parmaklarınızı şıklatabileceğiniz kadar kısa sürede bozdu. Kılıcının ucu Shehyn'in savunmasının altından geçerek ucu yukarı bakacak şekilde yaşlı kadının dizine yaklaştı.

“Bu da ne?” diye usulca sordum, cevap almayı beklemeden. “Bunu bana hiç göstermedin.” Ama bunu hayretten sorduğumun farkındaydım. Vücudum o hareketi yüz yılda bile yapamazdı.

Fakat Shehyn bu saldırıdan her nasılsa kurtuldu. Ani bir hareketle geri sıçrayarak değil. Mesafe dışına atılarak da değil. Hızlıydı, ama hareketlerinin özünde yatan bu değildi. Ondan ziyade dikkatli ve kusursuzdu. Rakibinin kılıcı dizine doğru çevrilmeden önce bulunduğu yeri terk etmeye başlamıştı bile. Penthe'nin kılıcının ucuyla dizi arasında bir santim kalmasına rağmen Shehyn'in ucu ucuna kurtulduğu söylenemezdi. Sadece gerektiği kadar hareket etmişti, daha fazla değil.

Shehyn bu sefer karşılık vermeyi başararak Şahine Saldıran Serçe'yle öne çıktı. Yana doğru yuvarlanan Penthe çimlere bir anlığına değdi, sonra kendini yerden itti. Hayır, sadece sol elini kullanarak kendini yerden *attı*. Çelik bir yay gibi boşalan bedeni havada bir kavis çizerek uzaklaşırken kılıcı iki kez savrulurken Shehyn'i geri püskürttü.

Penthe tutku ve hiddet doluydu. Shehyn sakin ve istikrarlıydı. Penthe bir fırtınaydı; Shehyn bir kaya. Penthe bir kaplandı; Shehyn bir kuş. Penthe delicesine dans edip zikzaklar çizdi. Shehyn döndü ve tek bir mükemmel adım attı.

Penthe kılıcını savurdu, döndü, saldırdı ve vurdu, vurdu, vurdu...

Ve durduklarında, Penthe'nin tahta kılıcının ucu Shehyn'in beyaz gömleğine değiyordu.

Dikkat çekecek kadar yüksek olmasa da bir hayret nidası attım. Kalbimin hızla çarptığını ancak o zaman fark ettim. Tüm vücudum ter içindeydi.

Kılıcını indiren Shehyn eliyle *asabiyet*, *hayranlık* ve tanımlayamadığım bir dizi başka işaret yaptı. Azıcık yüzünü ekşiterek dişlerini gösterdi ve Penthe'nin kaburgalarına değdiği yeri sertçe sıvazladı. Bacağınızı bir sandalyeye sürttüğünüz zaman onu ovacağınız gibi.

Dehşet içinde Vashet'e döndüm. "Okulun yeni lideri o mu olacak?" diye sordum.

Vashet bana şaşkın gözlerle baktı.

Önümüzdeki açık çemberi işaret ettim. İki kadın orada konuşmakla meşguldü. "Penthe. Shehyn'i yendi ya..."

Vashet ne demek istediğimi anlamadan beni biraz süzdü, sonra da uzun ve keyifli bir kahkaha attı. "Shehyn çok yaşlı," dedi. "O bir nine. Penthe gibi ateş ve taze rüzgârlarla dolu gencecik, kıvrak birine karşı daima galip gelmesini bekleyemezsin."

"Ah," dedim. "Anlıyorum. Sandım ki..."

Vashet bana tekrar gülmeyecek kadar iyi kalpliydi. "Shehyn kimseye yenilmediği için okulun başı değil. Ne kadar tuhaf bir düşünce. Her şeyin bir o yana bir bu yana savrulması, o veya bu dövüşteki şansa bağlı olarak değişivermesi kim bilir nasıl bir kargaşa çıkarırdı."

Başını iki yana salladı. "Shehyn liderimiz, çünkü fevkalade bir öğretmen ve Lethani'yi derinden anlıyor. Liderimiz çünkü dünyanın nasıl işlediğini iyi biliyor ve zahmetli sorunlarla akıllıca başa çıkabiliyor." İki parmağını kullanarak imalı bir edayla göğsümü dürttü.

Sonra teskin edici bir hareket yaptı. “Tabii harika bir dövüşçü de. Dövüşemeyen bir lideri kabul etmeyiz. Shehyn’in Ketanının eşi benzeri yoktur. Ama bir lider kas değildir. Bir lider akıldır.”

Başımı kaldırıncı Shehyn’in yaklaştığını gördüm. Gömleğinin bir kolunu yerinde tutan ip dövüş sırasında açılmıştı ve kumaş orsa seyrindeki bir yelkenli gibi rüzgârda dalgalanıyordu. Eğri sarı beresi yine başındaydı. İkimize de *resmi selam* işaretini yaptı.

Sonra bana doğru döndü. “Sonunda,” dedi, “niye darbe aldım?” *Merak.*

Dövüşün son anlarını çarçabuk aklıma getirerek kafamda değerlendirdim.

Vashet’in bana öğrettiği incelikle *saygılı kararsızlık* işaretini yapmaya çalıştım. “Topuğunu azıcık yanlış bastın,” dedim. “Sol topuğunu.”

Shehyn başını salladı. “Güzel.” Bizi izleyen herkesin görebileceği şekilde *hoşnut tasvip* işaretini yaptı. Tabii tüm gözler üzerimizdeydi.

Övgüsünden dolayı içim içime sığmayarak, fakat gözlendiğimin de bilincinde olarak yüzüme münasip bir ifadesizlik oturttum. Shehyn peşine Penthe’yi de takarak oradan ayrıldı.

Vashet’e doğru eğildim. “Shehyn’in beresi hoşuma gidiyor,” dedim.

Vashet başını iki yana sallayarak iç geçirdi. “Gel.” Omzuyla omzumu dürtüp ayağa kalktı. “Bugün verdiğin iyi izlenimi mahvetmeden önce gitmeliyiz.”

O akşamki yemek vaktinde, yiyeceklerden en uzak duvarın yanındaki masada oturuyordum. Hiç kimse bana üç metreden fazla sokulmaya yanaşmadığı için, insanların oturmak isteyebileceği yerleri işgal etmemin anlamı yoktu.

Moralim halen yüksekti, o yüzden karşımdaki sandalyede kırmızı bir kıpırtı görünce şaşırmadım. Yine Carceret. Günde bir veya iki kez bana birkaç kelime tıslayacak kadar yakınma gelmeyi âdet edinmişti. Bugün geç bile kalmıştı.

Fakat başımı kaldırıncı şaşırdım. Karşımda oturan kişi Vashet’ti. Başını sallarken ifadesiz yüzü benim hayret içindeki yüzüme çevriliydi. Kendimi topladım, ona aynı şekilde selam verdim ve bir müddet dostane bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Yemek bitince ufak tefek konularda usulca konuşarak hoşça vakit geçirdik.

Yemek salonundan birlikte ayrıldık. Akşam havasına çıktığımızda, saatlerdir aklımı kurcalayan bir şeyi doğru düzgün dile getirebilmek için

tekrar Aturcaya geçtim.

“Vashet,” dedim, “yetenekleri benimkilere nispeten daha yakın biriyle dövüşmemin hoş olabileceğini düşünüyorum.”

Vashet gülerek başını sağa sola salladı. “O dediğin iki bakireyi yatağa atmak gibi bir şey. Şevk, tutku ve cehalet iyi bir kombinasyon değildir. Biri muhtemelen zarar görür.”

“Dövüşüme bakir yakıştırması yapman hiç de doğru değil,” dedim. “Senin seviyenden uzak olabilirim, ama Ketanımın epey iyi olduğunu kendin söyledin.”

“Ketanının onu çalıştığın zamana göre epey iyi olduğunu söyledim,” diye düzeltti beni. “Ki iki ay bu iş için zamandan bile sayılmaz.”

“Seninle dövüşmek moral bozucu,” diye itirafta bulundum. “Sana vurabiliyorsam, sebebi bana müsaade etmiş olman. Darbem bir anlam taşımıyor. Onu bana sen vermiş oluyorsun. Kendim hak etmiyorum.”

“Bana indirdiğin her darbeyi hak ediyorsun,” dedi. “Müsaade etsem bile. Ama seni anlıyorum. Gerçek bir rekabetin yeri başkadır.”

Başka bir şey daha söyleyecek oldum, fakat Vashet elini ağzıma koydu. “Seni anladığımı söyledim. Kazandıktan sonra dövüşmeyi bırak.” Elini ağzımdan çekmeden biraz düşündü. “Pekâlâ. Gelişimini sürdürürsen sana dövüşmen için kendi seviyende birini bulacağım.”

Yüz On Altıncı Bölüm

Boy

Artık Haert'te kendimi neredeyse rahat hissetmeye başlıyordum. Dilim geliyordu ve diğerleriyle kısa selamlaşmalarda bulunabildiğim için kendimi eskisi kadar yalnız hissetmiyordum. Vashet ara sıra benimle yemek yiyor, dışlanmışlık hissimi azaltıyordu.

Bu sabah kılıç çalışarak güne kolay bir başlangıç yapmıştık. Vashet hâlâ bana kılıcın Ketan'a nasıl katılacağını gösteriyordu ve dövüştüğümüz zamanlar kısa olduğu kadar seyrekti. Böyle geçen birkaç saatin ardından Ademcem üzerinde çalıştık, sonra kılıca geri döndük.

Öğle yemeğinden sonra çıplak elle dövüşe geçtik. En azından bu alanda iyi bir gelişme gösterdiğimi düşünmeden edemiyordum. Yarım saat geçmeden Vashet sadece daha sık soluk almakla kalmayıp biraz terlemeye de başladı. Tabii hâlâ onu zorladığım yoktu, fakat günler süren küçük düşürücü aldırışsızlığının ardından, bana baskın gelebilmek için nihayet birazcık çaba harcaması gerekiyordu.

Dövüşmeye devam ederken fark ettim ki- bunu nasıl kibarca açıklayabilirim? Harika kokuyordu. Parfüm, çiçek veya ona benzer bir şey değil. Üzerinde temiz ter, yağlı metal ve daha önce onu yere düşürdüğüm zaman ezdiği otlardan kalma çimen kokusu vardı. Kokusu güzeldi. O...

Sanırım bunu kibarca açıklayamayacağım. Demek istiyorum ki, seks gibi kokuyordu. Seks yapıyor gibi değil de seksten yapılmış gibi. Beni tutmak için yanıma sokulduğunda, üzerindeki koku benimkine bastıran vücuduyla birleşti ve... O anda biri kafamda bir düğmeye basmış gibi oldu. Tek düşünebildiğim ağzını öpmek, boynunun yumuşak tenini ısırarak, giysilerini yırtmak ve üzerindeki teri yalayıp-

Tabii bunların hiçbirini yapmadım. Fakat o anda daha fazla istediğim bir şey yoktu. Bunları hatırlamak utanç verici, ama gençliğinin baharındaki zinde ve sağlıklı biri olduğumu belirtmek dışında kendimi savunmayacağım. Ayrıca Vashet benden on yaş büyük olmasına rağmen epey çekici bir kadındı.

Buna bir de Felurian'ın sevgi dolu kucağından Losine'in hevesli kollarına, oradan da Haert yolunda Temp'i'yle yaptığım uzun ve yalnız bir eğitime geçtiğim gerçeğini ekleyin. Bu da üç dönü boyunca sırayla ama sürekli olarak yorgun, kaygılı, şaşkın ve dehşet içinde olduğum anlamına geliyordu.

Artık bunların hiçbirisi değildim. Vashet iyi bir öğretmendi ve mümkün olduğunca dinlenip gevšememi sağlıyordu. Özgüvenim giderek artmaktaydı ve kendimi onun yanında daha rahat hissetmeye başlamıştım.

Tüm bunlar göz önüne alındığında vücudumun öyle bir tepki vermesine şaşmamak lazım.

Yine de sadece genç bir delikanlının yapabileceği kadar şaşırp utandım. Kıpırmızı kesilerek ve bir özür geveleyerek geri çekildim. Tahrik olduğumu saklamaya çalışırken, halime daha da dikkat çektiğimle kalıyordum.

Vashet başını eğerek ellerimin boş yere saklamaya uğraştığı şeye baktı. “Eh, herhalde bunu yeni ve ilginç bir saldırı türü olarak değil de bir iltifat olarak kabul etmeliyim.”

İnsanlar utançtan ölebiliyor olsalardı oracıkta can verirdim.

“Bunu kendin mi halletmeyi yeğlersin,” dedi rahat bir tavırla, “yoksa bir arkadaş ister misin?”

“Efendim?” dedi aptal aptal.

“Hadi ama.” Ellerimi işaret etti. “Bunu aklından çıkartabilsen bile vücudunun dengesini bozacağı kesin.” Alçak, boğuk bir sesle kıkırdadı. “Derse devam etmeden önce şu anki durumunla ilgilenmen gerek. Seni yalnız bırakabilirim ya da تنها bir köşe buluruz ve kimin kimi alt edeceğini görürüz.”

Sakin ses tonu yüzünden onu yanlış anladığımı düşündüm. Sonra bana bilgiç bir tebessüm etti ve böylece kendisini çok iyi anladığımı gösterdi.

“Benim geldiğim yerde bir öğretmenle öğrencisi asla...” Duraksayarak konuyu kapatmanın kibar bir yolunu düşündüm.

Gözlerini yuvarlayan Vashet'in bıkkın yüz ifadesi bir Adem'in suratında tuhaf görünüyordu. “Öğretmen ve öğrencilerinizin dövüşmedikleri de olur

mu? Konuşmadıkları? Birlikte yemek yemedikleri?”

“Ama bu,” dedim. “Bu...”

İçini çekti. “Kvothe, bir şeyi unutma. Sen barbarca bir yerden geliyorsun. Büyürken öğrendiğin çoğu şey yanlış ve aptalca. Özellikle de siz barbarların seks oyununa kattığınız tuhaf âdetler.”

“Vashet,” dedim, “ben-”

Sert bir el hareketiyle sözümü kesti. “Her ne söyleyeceksen, daha önce hiç şüphesiz şair kralımdan duymuşumdur. Ama aydınlık saatlerin bir sınırı var. O yüzden sana şunu soruyorum: seks arzuluyor musun?”

İnkâr etmenin anlamsız olacağını bilerek çaresiz bir hareketle omuz silktim.

“Benimle seks yapmak ister misin?”

Kokusu hâlâ burnumdaydı. O anda daha fazla istediğim bir şey yoktu. “Evet.”

“Hastalıklı mısın?” diye ciddiyetle sordu.

Bu dobra sorusu beni öyle şaşırttı ki başımı iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadım.

“Peki öyleyse. Doğru hatırlıyorsam buranın yakınlarında rüzgârdan korunaklı bir yosun öbeği var.” Kılıcının kabzasını omzuna bağlı tutan kopçayı açmaya başlayarak yakındaki bir tepeye doğru yürüdü. “Benimle gel.”

Hafızası onu yanıltmıyordu. Kayalık bir yamaca sokulmuş kalın ve yumuşak bir yosun yatağının üzerinde iki ağaç dallarını birleştiriyor, bazı faydalı çalılar da bu yeri rüzgârdan koruyordu.

Vashet’in o akşamüstünü gölgede sarılıp yatarak boş boş geçirmek istemediği kısa sürede anlaşıldı. Yapmak üzere olduğumuz şeyi bir iş gibi gördüğünü söylemek ona haksızlık olurdu, zira kahkaha atmaya daima hazırды. Fakat cilveli veya nazlı da değildi.

Fedai kırmızılarını en ufak bir gösteriş yahut muziplik yapmadan çıkararak birkaç yara izini ve sert, esnek, boğum boğum kaslı bir vücudu açığa çıkardı. Tabii öyle olması, yuvarlak hatlı ve yumuşak kısımlarının olmadığı anlamına gelmiyordu. Bunun ardından daha önce hiç çıplak bir kadın görmemişim gibi bana takıldı. Aslında gündüz vakti çıtırçıplak bir kadın görmüşlüğüm sahiden de yoktu.

Onu tatmin edecek kadar hızlı soyunmadığım zaman güldü ve mahcubiyetimle alay etti. Yanıma sokularak beni bir tavuğun tüylerini yolar

gibi soydu, sonra sıcak tenini vücudumun ön kısmına boylu boyunca dayayarak ağzımı öptü.

“Daha önce kendi boyumda bir kadını öpmemiştim hiç,” diye mırıldandım, soluklanmak için durduğumuzda. “Farklı bir tecrübeymiş.”

“Bak nasıl her konuda öğretmenin olmaya devam ediyorum,” dedi. “Bir sonraki dersin şu: yatarken bütün kadınlar aynı boydadır. Tabii aynı şey sizin için geçerli değildir. Pek çok şey bir erkeğin o anki ruh haline ve doğal yeteneklerine bağlıdır.”

Elimi tuttu ve ikimizi de yumuşak yosunların üstüne yatırdı. “İşte,” dedi. “Tıpkı düşündüğüm gibi. Artık benden daha uzunsun. Şimdi rahatladın mı?”

Rahatlamıştım.

Vashet’le beraber çalılıklardan ayrıldığımızda birbirimize mahcup davranacağımızı sanıyordum ve hiç de öyle bir şey olmadığını görünce şaşırdım. Vashet ansızın cilve yapmaya başlamadı. Zaten böyle bir şeyle nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Aynı şekilde bana bundan böyle yumuşak davranmak gibi bir ihtiyaca da kapılmadı. Savunmamı bozup Yukarı Çakan Şimşek’le beni beşinci kez sertçe yere çaldığında bunu açıkça anladım.

Sonuç olarak, hiç de tuhaf bir şey olmuş gibi hareket etmedi. Ya hakikaten tuhaf bir şey olmamıştı ya da çok tuhaf bir şey olmuştu ve Vashet bunu kasıtlı olarak göz ardı ediyordu.

Yani ya her şey sütlimandı ya da her şey son derece ters gidiyordu.

Daha sonra, akşam yemeğimi yalnız başıma yerken, Ademler hakkında bildiklerimi aklımdan geçirdim. Çıplaklık tabuları yoktu. Fiziksel teması pek de mahrem kabul etmiyorlardı. Vashet sevişmemiz öncesinde, esnasında ve sonrasında bana karşı çok rahat davranmıştı.

Günler önce tesadüfen rastladığım çıplak çifti düşündüm. Şaşırmışlarsa da utanmamışlardı.

Sekse burada daha farklı gözle bakıldığı açıktı. Fakat belli başlı farklılıkları bilmiyordum. Bu da şimdi nasıl davranmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim olmadığı anlamına geliyordu. Ve *bu da* körü körüne ortalıkta dolaşmak kadar tehlikeli bir şey yaptığım anlamına geliyordu. Hatta körü körüne ortalıkta *koşuşturmak* desem daha doğru olur.

Normalde Adem kültürüyle ilgili bir sorum olursa gidip Vashet’e sorardım. O benim mihenk taşıydı. Fakat bu konuda edeceğimiz bir

sohbetin pek çok açıdan ters gidebileceği kanısındayım ve Vashet'in iyi niyeti, parmaklarımı kaybetmemi önleyen tek şeydi.

Yemeğimi bitirirken davranışlarımda Vashet'i örnek almaya karar verdim. Ne de olsa hâlâ öğretmenimdi.

Yüz On Yedinci Bölüm

Barbar Kurnazlığı

Günler dolu dolu olduklarında yaptıkları gibi hızla geçip gitti. Vashet beni eğitmeyi sürdürdü ve ben de bütün dikkatimi akıllı, ilgili bir öğrenci olmaya adanmıştım.

Devam eden şehvet maceralarımız bazen eğitimimi bölüyordu. Onları hiçbir zaman ben başlatmıyordum, fakat Vashet dikkatimin ne zaman verimimi azaltacak şekilde dağıldığını görüyor ve beni hemen çalılıklara götürüyordu. “O budala barbar kafanı toparlaman için,” diye sebep göstermeyi de ihmal etmiyordu.

Bu maceraların öncesini ve sonrasını hâlâ endişe verici bulmaktaydım. Fakat yapılışları esnasında hiç de kaygılı olmuyordum. Vashet de halinden hoşnut gözüküyordu.

Bununla beraber, Felurian’dan öğrendiğim şeylere hiç de ilgi gösterir gibi bir hali yoktu. Sarmaşık rolü oynamakla ilgilenmiyordu ve bin elden hoşlanmasına rağmen fazla sabırlı davranmadığı için genelde yetmiş beş elde kalıyorduk. Çoğu zaman işimiz biter bitmez fedai kırmızılarını üstüne başına bağlıyor ve topuğumu dışarı çevirmeyi unutmaya devam edersem asla altı yaşındaki bir oğlandan daha sert vuramayacağımı hatırlatıyordu.

Vaktimin tamamı Vashet’ten eğitim alarak geçmiyordu. Meşgul olduğunda beni Ketan çalışmaya, Lethani üzerinde düşünmeye yahut diğer öğrencilerin kapışmalarını seyretmeye yolluyordu.

Bazı akşamüzerleri ya da akşamları beni kendi başıma bıraktığı da olmuyor değildi. Ben de böyle zamanlarda çevre kasabayı keşfe çıkarak Haert’in ilk düşündüğümünden çok daha büyük olduğunu öğrenmiştim. Diğer kasabalardan farkı, evlerinin ve dükkânlarının bir yerde toplanmamış

olmasıydı. Bunlar birkaç kilometrekare büyüklüğündeki kayalık dağ eteğine dağılmış durumdaydı.

Hamamı kısa zamanda buldum. Daha doğrusu barbarca kokumu yıkamam talimatıyla oraya Vashet tarafından gönderildim.

Hamam bir harikaydı. Tahminimce doğal bir sıcak su kaynağının veya harikulade tasarlanmış bir tesisat düzeneğinin üstüne taştan inşa edilmiş geniş bir binaydı. Suyla dolu kocaman odalara ve buharla dolu küçük odalara sahipti. Suda dinlenmek için derin havuzları ve yıkanmak için kocaman pirinç küvetleri vardı. Hatta içinde yüzülebilecek kadar geniş bir havuzu olan bir oda bile bulunuyordu.

Ademler binanın her yanında yaşa, cinsiyete ya da çıplaklık derecesine aldırış etmeden birbirleriyle etkileşim içindeydiler. Buna beni bir ay önce olabileceği kadar şaşırmam da alışmam epey zaman aldı.

İlk başta çıplak kadınların göğüslerine ağzım açık bakmamakta zorlandım. Vaziyetin ilginçliği kaybolmaya yüz tutarken bu sefer de gözlerimi fedailerin vücutlarındaki yara izlerinden alıkoymakta zorlanırdım. Giyinik değillerken bile kırmızıyı kimlerin hak ettiğini bilmek kolaydı.

Sonunda bön bön bakma dürtümle boğuşmak yerine hamamın büyük ölçüde boş kaldığı sabahın erken veya akşamın geç saatlerinde oraya gitmeyi daha uygun buldum. Olmadık saatlerde gidip gelmek hiç de zor değildi, zira kapıda kilit yoktu. Hamam gün boyunca herkesin kullanımına açıktı. Sabunları, mumları ve havluları kullanmak serbestti. Vashet bana hamamın masraflarının okul tarafından karşılandığını söyledi.

Çınlayan metal seslerini takip ederek demirciyi buldum. Orada çalışan adamın konuşkanlığı hoştu. Bana aletlerini göstermekten ve Ademce isimlerini söylemekten memnun oldu.

Nereye bakmam gerektiğini öğrendikten sonra dükkân kapılarının üzerinde tabelalar olduğunu gördüm. Oyulmuş veya boyanmış tahta parçaları, içeride ne satıldığını gösteriyordu: ekmek, şifalı otlar, fıçı tahtası... Tabelalarda hiç sözcük olmaması şansımaydı, zira Ademce okumayı zerre kadar bilmiyordum.

Bir eczaneye uğradığımda orada istenmediğim söylenirken, gittiğim bir terzide sıcak bir havayla karşılandım. Evveliden yürüttüğüm üç başın bir kısmını iki yeni giysi takımı almaya harcadım, zira yanımda getirdiklerim eskimeye başlıyordu. Yerel modaya uygun olarak aldığım soluk renkli

gömlek ve pantolonlar sayesinde ortama daha iyi uyum sağlayacağımı umuyordum.

Ayrıca kılıç ağacını izlemeye uzun saatler ayırdım. Bunu ilk başta Vashet'in talimatları doğrultusunda yapıyordum, fakat fazla geçmeden boş zamanlarımda da oraya gider oldum. Ağacın hareketleri hipnotize edici ve huzur vericiydi. Sanki bazen dallar gökyüzüne yazı yazıyor, rüzgârın adını harf harf kaleme alıyordu.

Vashet sözüne bağlı kalarak bana bir dövüş ortağı buldu.

"Adı Celean," dedi kahvaltı sırasında. "İlk buluşmanız öğleyin kılıç ağacında gerçekleşecek. O zamana dek kendini düşünebildiğin en iyi şekilde hazırlamaya bak."

Nihayet. Kendimi ispatlamam için bir fırsat. Kendi beceri düzeyimdeki biriyle mücadele şansı. Gerçek bir karşılaşma.

Kılıç ağacına tabii ki erkenden gittim. Gelişlerini ilk gördüğümde Vashet'in yanındaki ufak tefek suretin Penthe, yani Shehyn'i yenen kadın olduğunu sanarak anlık bir şaşkınlık ve panik yaşadım.

Sonra o kişinin Penthe olamayacağını anladım. Vashet'in yanındaki suret kısa boylu olmasına rağmen, rüzgâr Penthe'nin kıvrımlarından hiçbirine sahip olmayan düz, ince bir bedeni açığa çıkarıyordu. Dahası suretin üzerindeki gömlek fedai kırmızısı değil açık sarıydı.

Budalaca olduğunu bilmeme rağmen, uğradığım hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. Vashet benim için adil bir dövüş ayarlayacağını söylemişti ve bunun kırmızı giyen biriyle olamayacağı daha en başından belliydi.

İkili daha da yaklaştı ve hevesim kursağımda kaldı.

Vashet'in yanındaki kişi *küçük* bir kızdı. On dört yaşlarındaki genç bir kız bile değil; en iyi tahminime göre yaşı onu geçmeyen küçük bir kız. Dal gibi inceikti ve öyle kısa boyluydu ki başı göğüs kemiğime ancak geliyordu. Gri gözleri o minicik yüzünde kocaman durmaktaydı.

Küçük düşürülmüştüm. Bağırarak itiraz etmemi engelleyen tek şey Vashet'in böyle bir davranışı ağza alınmayacak kadar kaba bulacağını bilmemdi.

"Celean, bu Kvothe," dedi Vashet, Ademce konuşarak.

Küçük kız beni tepeden turnağa süzerek bakışlarıyla tarttı, sonra da bilinçsizce yarım adım yaklaştı. Bu bir iltifattı. Beni yeterli bir tehdit olarak görmüştü ki gerekirse derhal saldırabilmek için bana yakın durmak

istiyordu. Bir yetişkinin yapacağından daha fazla yaklaştı, çünkü çok daha kısa boyluydu.

Kibar selam işareti yaptım.

Celean işaretime aynı şekilde karşılık verdi. Belki bana öyle gelmişti, ama ellerinin açısı *kibar itaatsiz selam* ima eder gibiydi.

Vashet bunu gördüyse bile yorumda bulunmadı. “Arzum ikinizin dövüşmesidir.”

Dar yüzü Ademlerin tipik ifadesizliğini taşıyan Celean beni tekrar gözden geçirdi. Rüzgârda saçları uçuşurken, kaşının üzerinden başlayıp saç hizasının ardında kaybolan, kısmen iyileşmiş bir kesik tespit ettim.

“Niye?” diye sakince sordu kız. Korkmuş gibi bir hali yoktu. sarıki benimle dövüşmek için en ufak bir sebep bile göremiyordu.

“Çünkü birbirinizden öğrenebileceğiniz şeyler var,” dedi Vashet. “Ve ben öyle istiyorum.”

Vashet bana *ilgi* işareti yaptı. “Celean’ın Ketanı fevkaladedir. Yıllara dayanan bir tecrübeye sahip ve kendi cüssesindeki iki kızla kolayca başa çıkabilir.”

Celean’ın omzuna iki defa dokundu. *İkaz*. “Öte yandan Kvothe’nin Ketanı yeni ve öğrenecek çok şeyi var. Ama senden daha kuvvetli, daha uzun boylu ve daha uzağa erişebilir. Ayrıca bir barbarın kurnazlığına sahip.”

Benimle kafa bulup bulmadığından emin olamayarak Vashet’e baktım.

“Ayrıca,” diye Celean’a hitap etmeyi sürdürdü, “büyüdüğün zaman boyun büyük ihtimalle anneninkine çekecek. O yüzden kendinden daha iri kimselerle dövüşmeye alışmalısın.” *İkaz*. “Son olarak, Kvothe dilimizi yeni yeni öğreniyor ve bu konuda onunla alay etmeyeceksin.”

Kız başını salladı. Vashet’in diğer konularda alay etmeyi ona yasaklamadığı gözümünden kaçmamıştı.

Vashet dimdik durarak resmi bir dille konuştu. “Yaralama maksatlı hiçbir şey yapılmayacak.” Parmaklarını kaldırarak yakın dövüşe ilk başladığımızda bana öğrettiği kuralları tek tek saymaya başladı. “Sert vurabilirsiniz, ama acımasızca değil. Kafaya ve boyna dikkat edin. Gözlereyse hiç yaklaşmayın. İkiniz de karşınızdakinin güvenliğinden sorumlusunuz. Biriniz diğerini bariz biçimde kafakola alabilirse kurtulmaya çalışmayın. Puanlarınızı adil sayın ve karşılaşmanın sonunda hesaplayın.”

“Bunları biliyorum,” dedi Celean. *Asabiyet*.

“Tekrar etmekten zarar gelmez,” dedi Vashet. *Sert kınama*. “Bir dövüşü kaybetmek affedilebilir, ama kendini kaybetmek affedilemez. Buraya küçük

bir oğlan yerine seni getirmemin sebebi bu. Yanlış bir seçim mi yaptım?”

Celean boynunu büktü. *Esefli özür. Mahcup kabulleniş.*

Vashet yine ikimize birden hitap etti. “Dikkatsiz davranarak birine zarar vermek Lethani’ye uymaz.”

On yaşındaki bir kızı dövmenin Lethani’ye nasıl uyduğunu bilemiyordum, fakat bunu dile getirmeye kalkışmadım.

Vashet sözünü bitirdikten sonra fedai kırmızıları içindeki başka bir kadının oturduğu yirmi metre ötedeki bir banka yollanarak bizi yalnız bıraktı. Celean onun arkasından bilmediğim karmaşık bir işaret yaptı.

Sonra dönüp beni yine baştan aşağı süzdü. “Dövüşeceğim ilk barbarsın,” dedi uzunca bir sürenin sonunda. “Hepiniz kırmızı mısınız?” Ne demek istediğini açıklamak için elini saçlarına götürdü.

Başımı iki yana salladım. “Çoğumuz değiliz.”

Tereddüt etti, sonra uzandı. “Dokunabilir miyim?”

Bu sözüne neredeyse gülümseyecektim, fakat kendime hâkim oldum. Yetişebilsin diye başımı eğip biraz belimi kırdım.

Küçük kız elini saçlarımda gezdirdi ve bir tutamını iki parmağı arasında yuvarladı. “Yumuşakmış.” Ufak bir kahkaha attı. “Ama metal gibi görünüyor.”

Saçımı bıraktı ve yine resmi bir mesafeye çekildi. *Kibar teşekkür* işaretini yapıp ellerini kaldırdı. “Hazır mısınız?”

Ben de ellerimi kaldırarak başımı kararsızca salladım.

Ama hazır değildim. Celean hızla ileri fırlayarak beni gafil avladı. Kolu tam da kasığıma doğru dümdüz bir yumrukla uzandı. Tamamen içgüdülerim sayesinde eğildim ki yumruk karnıma gelsin.

Neyse ki o zamana kadar yumruk yemeyi öğrenmiştim ve bir aylık yoğun eğitim sonucunda karnım kalın bir kas tabakasıyla kaplanmıştı. Yine de biri bana taş atmış gibi oldum ve karnımın akşam yemeğine kalmadan moraracağını anladım.

Ayaklarımı altına alıp ona doğru deneme amaçlı bir tekme attım. Hem ne kadar ürkek olduğunu görmek istiyor, hem de dengemi sağlamayı ve uzun erişim mesafemden daha iyi faydalanabilmeyi umuyordum.

Celean’ın ürkek olmadığı ortaya çıktı. Hiç geri çekilmedi. Onun yerine bacağımın yanından geçti ve dizimin hemen üstündeki kalın kas yumağının tam ortasına bir darbe indirdi.

Bu sebeple dengem bozuldu ve ayağım yere basar basmaz elimde olmaksızın sendeledim. Celean istediği takdirde üstüme çıkabileceği kadar

yakınımdaydı. Ellerini birleştirdi, ayaklarını yere sağlam bastı ve bana Harmanlanan Başak’la vurdu. Darbesinin kuvveti beni sırtüstü devirdi.

Gür çimler sayesinde düşüşüm sert olmadı. Aramıza biraz mesafe koymak için yuvarlanıp ayağa kalktım. Colean peşimden koşarak Düşen Yıldırım yaptı. Hızlı olmasına rağmen benim bacaklarım daha uzundu ve sakınmayı yahut hamlelerini engellemeyi becerdim. Sonra tekme atarmış gibi yaparak beni kandırdı ve bu sayede dizimin hemen üstüne, yani önceden vurduğu yere tekrar vurma fırsatı elde etti.

Canım yandı, fakat bu sefer sendelemedim. Onun yerine yana çekilerek kaçtım. Colean insafsızca ve hevesle peşimden geldi. Ve o aceleciliğiyle bir açık verdi.

Fakat yediğim darbelere ve düşüşe rağmen bu kadar minik bir kıza el kaldıramadım. Tempi’ye veya Vashet’e ne kadar sert vurabileceğimi biliyordum. Lakin Colean körpecik bir şeydi. Ona zarar vereceğimden çekiniyordum. Vashet birbirimizin güvenliğinden sorumlu olduğumuzu söylememiş miydi?

Ben de vurmayıp Tırmanan Demir’le onu tutmaya kalktım. Sol elim ıskaladıysa da sağ elimin uzun ve güçlü parmakları narin bileğine dolanıverdi. Onu uygun biçimde kafakola alamamıştım, fakat artık iş kaba kuvvete kalıyordu ve kazanacağım kesindi. Bileği zaten elimdeydi; artık tek yapmam gereken omzunu da tutmaktı. Onu Uyuyan Ayı’ya aldıktan sonra-

Colean Kıran Aslan’ı yaptı, fakat öğrendiğim versiyonunu değil. Onunkinde iki el birden kullanılıyordu. Öyle hızlı vurup döndü ki elim daha ben ne olduğunu bile anlamadan acıyarak boş kaldı. Sonra o benim bileğimi tutup çekti ve akıcı bir hareketle bacağımı tekmeledi. Uzandım, büküldüm ve yere serildim.

Çimlere bu seferki düşüşüm yumuşak olmayıp tüm bedenimi sarstı. Beni bütünüyle sersemletmedi, fakat bunun bir önemi yoktu. Çünkü Colean uzanıp başıma iki kez dokundu ve isterse beni kolaylıkla bayıltabileceğini gösterdi.

Yuvarlanıp oturur konuma geçtim. Pek çok yerimin sızlamasının yanı sıra gururum incinmişti. Yine de bu öyle kötü bir incinme değildi. Tempi ve Vashet’le yaptığım çalışmalar bana beceriye saygı duymayı öğretmişti ve Colean’ın Ketanı sahiden de harikaydı.

“Kıran Aslan’ın bu versiyonunu daha önce hiç görmemiştim,” dedim.

Colean sırtıttı. Sırtışı ufak olsa bile beyaz dişleri azıcık görüldü. Ademlerin ifadesiz dünyalarında bu yaptığı bir bulutun arkasından çıkan

güneşe benziyordu. “O benim,” dedi. *Aşırı gurur*. “Onu ben yaptım. Anneme veya senin cüssende birine karşı sıradan Kıran Aslan’ı kullanabilecek kadar kuvvetli değilim.”

“Bana gösterir misin?” diye sordum.

Tereddüt etti, sonra başını salladı ve bir adım yaklaşıp elini uzattı. “Bileğimi tut.”

Tuttum. Acımasızca değil ama sertçe.

Aynı şeyi bir gözbağı hilesi yapar gibi tekrarladı. İki eliyle birden ani bir harekette bulundu ve elim yine acıyarak boş kaldı.

Ona doğru bir kez daha uzandım. *Keyif*. “Barbar gözlerim çok yavaş. Öğrenebileyim diye tekrar yapar mısın?”

Celean omuz silkerek geri çekildi. *İlgisizlik*. “Ben senin öğretmenin miyim? Bana dövüşte bir kez bile vuramayan bir barbara kendime ait bir şey vermeli miyim?” Başını kaldırdı ve dönüp duran kılıç ağacına baktı, fakat muzip bir ifadeyle benden tarafa da göz attı.

Gevrek gevrek gülererek ayağa kalktım ve ellerimi tekrar kaldırdım.

O da gülererek bana doğru döndü. “Başla!”

Bu sefer hazırlıklıydım ve Celean’ın nelere kadir olduğunu biliyordum. Narin bir çiçek değildi. Hızlı, korkusuz ve saldırgandı.

Ben de uzun kollarımdan ve bacaklarımdan faydalanarak hücumla geçtim. Dans Eden Kız’ı kullanarak hamle yaptım, ama Celean sekerek geri kaçtı. Hayır. Kayıp gittiğini söylemem daha doğru olur. Dengesinden en ufak bir ödün vermeksizin uzun otların arasından kayarcasına geçti.

Derken ansızın yön değiştirdi ve beni iki adım arasında yakaladı. Kasığıma yumruk atarmış gibi yaptı, sonra Dönen Değirmentaşı’yla biraz dengemi bozdu. Sendelediysem de bacaklarımı altımda tutmayı becerdim.

Dengemi kazanmaya çalıştım, fakat bana yine Dönen Değirmentaşı’yla süründü. Sonra bir kez daha. Bir kez daha. Her seferinde beni yalnızca birkaç santim geri itmesine rağmen çaresizce sendelememe sebep oluyordu. Sonunda ayağını benimkinin arkasına atmayı başararak beni sırtüstü düşürdü.

Ben daha yere çarpmadan bileğimi tutmuştu bile. Hemen akabinde kolumu Meşedeki Sarmaşıkla sıkıca kavradı. Bu hareketi yüzümü çimlere yapıştırırken bileğime ve omzuma rahatsız edici bir baskı uyguladı.

Bir anlığına kurtulmak için debelenmeyi düşündüm, ama sadece bir anlığına. Ondan daha kuvvetliydim, fakat Meşedeki Sarmaşık ve Uyuyan Ayı gibi pozisyonların asıl amacı vücudun kırılgan kısımlarına baskı

yapmaktır. Ağacın dalına saldırmak için büyük bir kuvvete ihtiyacınız yoktur.

“Teslim oluyorum,” dedim. Bunu Ademce söylemesi daha basittir: Veh. Tıkandığınızda, yorulduğunuzda veya acı çektiğinizde bu sesi kolayca çıkarabilirsiniz. Son zamanlarda bunu söylemeye epey alışmıştım.

Celean beni bıraktı ve geri çekilerek oturmamı izledi.

“Hiç de iyi değilmişsin,” dedi acımasız bir dürüstlikle.

“Genç kızlara vurmaya alışkın değilim,” dedim.

“Nasıl alışabilirsin ki?” Güldü. “Bir şeye alışman için onu tekrar tekrar yapman gerekir. Daha önce bir kadına vurabildiğini hiç sanmıyorum.”

Elini uzattı. Zarif olduğunu umduğum bir edayla onu tuttum ve ayağa kalkmama yardım etti. “Demek istiyorum ki geldiğim yerde kadınlarla dövüşmek doğru değildir.”

“Anlamıyorum,” dedi. “Erkeklerle kadınların aynı yerde dövüşmelerine izin verilmez mi?”

“Kadınlarımız çoğu zaman dövüşmezler,” diye açıkladım.

Celean bileğini yuvarlayarak elini açıp kapadı. Sanki avcuna toprak bulaşmıştı da dalgın bir hareketle onu temizlemeye çalışıyordu. Yaptığı şey *kafa karışıklığı* anlamına gelen el işaretiydi. El dilinde bir tür şaşkın kaş çatışa benziyordu. “İyi de üzerinde çalışmazlarsa Ketanlarını nasıl geliştirebilirler?” diye sordu.

“Geldiğim yerde kadınların Ketanı yoktur.”

Gözleri kısıldı, sonra gülümsedi. “Yani kadınların gizli bir Ketanları olduğunu söylüyorsun,” dedi, ‘gizli’ kelimesinin Aturca karşılığı kullanarak. Yüzünü sakın tutmasına rağmen vücudu heyecandan titriyordu. “Sadece onların bildiği, erkeklerin görmelerine izin verilmeyen bir Ketan.”

Celean öğretmenlerimizin bize aldırış etmeden oturdukları bankı işaret etti. “Vashet’in de öyle bir şeyi var. Onu bana göstermesini pek çok kez istedim, ama göstermiyor.”

“Vashet bir Ketan daha mı biliyor?” diye sordum.

Celean başını salladı. “Bize gelmeden önce neşe yolunda eğitim gördü.” İsteddiği sırrı sadece irade kuvvetini kullanarak Vashet’in içinden çekip almaya çalışırcasına kadına ciddi bir suratla baktı. “Bir gün oraya gidip öğreneceğim. Her yere gideceğim ve var olan bütün Ketanları öğreneceğim. Kurdelenin, zincirin ve akan göletin gizli yöntemlerini öğreneceğim. Neşe, tutku ve zapt yollarını öğreneceğim. *Hepsine* sahip olacağım.”

Celean bütün bir pastayı yeme düşleri kurarcasına çocuksu bir üslupla konuşmuyordu. Kendi başına yaptığı ve çok akıllıca olduğunu düşündüğü bir planı tarif eder gibi böbürlenmiyordu da.

Bunları sakın bir azimle söylüyordu. Adeta kim olduğunu açıklamaktaydı. Bana değil kendine.

Yine bana baktı. “Senin ülkene de gideceğim,” dedi. *Katıyet*. “Ve kadınlarınızın sizden sakladıkları barbar Ketanını öğreneceğim.”

“Öyleyse hayal kırıklığına uğrayacaksın,” dedim. “Yanlış konuşmadım. Gizli anlamına gelen sözcüğü biliyorum. Geldiğim yerde çoğu kadının dövüşmediğini kastettim.”

Celean bileğini yine hayretle çevirince daha açık konuşmam gerektiğini anladım. “Geldiğim yerde çoğu kadın ömrünü kılıç tutmadan geçirir. Pek çoğu bir başkasına yumrukla veya kılıçla vurmayı öğrenmeden büyür. Ketan diye bir şeyin adını bile duymazlar. Asla dövüşmezler.” *Güçlü olumsuzluk* işareti yaparak sözlerimi pekiştirdim.

Celean nihayet beni anlamış gözüktü. Bir parçam dehşete kapılmasını bekliyordu, fakat onun yerine öylece kalakaldı. Ne düşüneceğini bilemiyor gibiydi: elleri hareketsizdi. Sanki ona, ‘geldiğim yerdeki kadınların kafası yok’ demiştik.

“Dövüşmezler mi?” diye kuşkuyla sordu. “Ne erkeklerle ne de birbirleriyle mi? Hiç kimseyle mi?”

Başımı salladım.

Upuzun bir duraksama yaşandı. Celean’ın alnı kırıştı. Bu fikri idrak etmek için uğraştığını görebiliyordum. *Şaşkınlık. Yılgı*. “Öyleyse ne yaparlar?” diye sordu nihayet.

Tanıdığım kadınları düşündüm: Mola, Fela, Devi. “Pek çok şey,” dedim, bilmediğim sözcüklerin yerine bir şeyler uydurmak zorunda kalarak.

“Taşlarla resim yaparlar. Para alıp satarlar. Kitaplara yazı yazarlar.”

Ben bu listeyi okurken Celean sanki Ketansız yabancı kadınların kemiksiz cesetler misali ortalığa saçılmadığını duymuş da yüreğine su serpilmiş gibi gevşedi.

“Hastaları iyileştirirler ve yaraları tedavi ederler. M...” Tam *müzik yapıp şarkı söylerler* diyecektim ki dilimi son anda tuttum. “Meyve sebze toplarlar, buğday ekerler ve ekmek pişirirler.”

Celean uzunca bir süre düşündü. “Ben öyle şeylerin yanında dövüşmeyi de yeğlerim,” diye karara vardı.

“Bazı kadınlar dövüşürler, ama çoğu kimse bunu Lethani’ye uygun bulmaz.” Lethani sözünü kullanmamın sebebi, Ademce ‘yakışık almaz’ demenin bir yolunu bilmememdi.

Celean *sert küçümseme* ve *kınama* işaretini yaptı. Bunun Tempi’den veya Vashet’ten değil de küçük bir kızıdan gelince beni ne kadar rahatsız ettiğine şaşırıp kaldım. “Lethani her yerde aynıdır,” dedi katıyetle. “Rüzgâr gibi oradan oraya değişmez.”

Hiç düşünmeden, “Lethani su gibidir,” diye karşılık verdim. “Kendisi değişmez, ama biçim değiştirerek her yere uyum sağlar. Hem nehir hem de yağmurdur.”

Bana dik dik baktı. İfadesi öfkeli değilse de bir Adem’den geldiği için aynı etkiyi yarattı. “Sen kimsin ki Lethani öyle değil böyledir diyebiliyorsun?”

“Sen kimsin ki aynı şeyi yapıyorsun?”

Celean soluk kaşları arasındaki bir ciddiyet kırılganlığıyla beni bir müddet süzdü. Sonra şen bir kahkaha atarak ellerini kaldırdı. “Ben Celean’ım,” diye ilan etti. “Annem üçüncü taştan. Doğma büyüme Adem’im ve seni yere çalacak olanım.”

Dediğini de yaptı.

Yüz On Sekizinci Bölüm

Amaç

Vashet’le ben Ademre’nin eteklerinde bir ileri bir geri giderek dövüşmekteydik.

Bunca zaman sonra rüzgârı artık fark etmiyordum bile. Rüzgâr ayaklarımın altındaki engebeli arazi kadar buraların bir parçasıydı. Bazı günler yavaş eserek çimlerde motifler çizmekten veya saçlarımı gözlerime savurmaktan fazlasını yapmıyordu. Diğer günlerdeyse giysilerimin bol kumaşını yelken gibi dalgalandıracak kadar güçlüydü. En ufak bir uyarıda bulunmaksızın farklı yönlerden hücum edebiliyor, kürek kemiklerinizin arasındaki bir el gibi sizi itebiliyordu.

“Niye elle dövüşe bu kadar çok zaman harcıyoruz?” diye Vashet’e sordum, Yonca Toplama’yı yaparken.

“Çünkü elle dövüşün yarım yamalak,” dedi Vashet, beni Su Yelleme’yle durdurarak. “Çünkü her dövüştüğümüzde beni utandırırıyorsun. Ve çünkü her dört seferden üçünde yarı cüssendeki bir çocuğa yeniliyorsun.”

“Ama kılıç dövüşüm daha kötü,” dedim bir açığını yakalamaya çalışarak etrafında daire çizerken.

“Öyle,” diye doğruladı. “Zaten bu yüzden benden başka biriyle dövüşmene izin vermiyorum. Çok vahşisin. Birine zarar verebilirsin.”

Gülümsedim. “Bunları o yüzden yaptığımızı sanıyordum.”

Vashet kaşlarını çatı, sonra uzanıp hiç zorlanmadan bileğimle omzumu tutarak beni döndürdü ve Uyuyan Ayı’ya soktu. Sağ eli bileğimi başımın üstüne kaldırarak kolumu ters bir açıda bükerek sol eli omzuma sıkıca bastırdı. Çaresizce belden eğilerek yere bakmak zorunda kaldım.

“Veh,” diye teslim oldum.

Fakat Vashet beni bırakmadı. Kolumu biraz çevirdi ve omzumdaki baskı arttı. Bileğimdeki, ufak kemikler acımaya başladı.

Beni duymadığını düşünerek, “Veh,” dedim biraz daha yüksek bir sesle. Ama o beni tutmayı sürdürdü ve bileğimi biraz daha çevirdi. “Vashet?” Ona bakmak için başımı döndürmeye çalışmama rağmen o açıdan sadece bacağını görebiliyordum.

“Madem bunları birine zarar vermek için yapıyoruz,” dedi, “seni niye bırakayım?”

“Demek istediğim o değil...” Vashet bana daha sert yüklenince konuşmayı kestim.

“Uyuyan Ayı’nın amacı nedir?” diye soğukkanlılıkla sordu.

“Rakibini etkisiz hale getirmek,” dedim.

“Pekâlâ.” Bir buzulun yavaş ama önlenemez kuvvetiyle bana yüklenmeye başladı. Bileğimde olduğu kadar omzumda da donuk bir acı filizlendi. “Yakında kolun omzundan çıkacak. Kirişlerin gerilip kemikten ayrılacak. Kasların yırtılacak ve kolun ıslak bir bez gibi omzundan sarkacak. Böylece Uyuyan Ayı amacına hizmet etmiş mi olacak?”

Hayvansı bir içgüdüye kapılarak biraz debelendim, ama bu yaptığım yakıcı acıyı daha sert bir şeye çevirmekten başka bir işe yaramayınca durdum. Eğitimim boyunca kurtulamadığım pek çok pozisyona sokulduğum olmuştu. Her seferinde çaresiz kalmıştım. Fakat ilk defa kendimi gerçekten öyle hissediyordum.

“Uyuyan Ayı’nın amacı kontroldür,” dedi Vashet sakince. “Şu anda sana istediğimi yapabilirim. Seni kıpırdatabilirim, işini bitirebilirim veya serbest bırakabilirim.”

“Serbest bırakmanı yeğlerim,” dedim, sesimin çaresizden ziyade umutlu çıkmasına uğraşarak.

Bir duraksama oldu. Sonra Vashet soğukkanlılıkla sordu: “Uyuyan Ayı’nın amacı nedir?”

“Kontrol.”

Ellerinin beni bıraktığını hissettim. Doğrudum ve acıyı dindirmek için omzumu yavaşça esnettim.

Vashet karşımda durmuş, bana kaşlarını çatarak bakıyordu. “Tüm bunları kontrol için yapıyoruz. Önce kendini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Sonra etrafının kontrolünü kazanabilirsin. Sonra da karşısına çıkanı kontrolün altına alırsın. Lethani budur.”

Haert'te geçirdiğim yaklaşık bir ayın sonunda işlerin iyi gittiğini düşünmeden edemiyordum. Vashet dilimin geliştiğini doğrulamış, bir geri zekâlı gibi değil de bir çocuk gibi konuşmaya başladığımı söyleyerek beni tebrik etmişti.

Kılıç ağacının yanındaki çimlik alanda Celean'la buluşmayı sürdürüyordum. Her dövüşmemizde beni neşeli bir acımasızlıkla pataklamasına rağmen bu buluşmaları ipe çekmekteydim. Onu ancak üç gün sonra alt edebildim.

Uzun hayat hikâyeme eklemek için ilginç bir kıta, değil mi?

*Gelin hepiniz, anlatayım da dinleyin
Cesur ve gözü pek başarıların öyküsünü.
Kansız Kvothe'nin yarattığı harikaları,
Ve yaşı onu geçmeyen körpecik bir kızla
Yiğitçe dövüştüğü zamanı.
Dinleyin nasıl olup bittiğini,
Kızı çimlere boylu boyunca seren
Kudretli darbeyi indirişini,
Ve de kapıldığı sevinci.*

Kulağa rezil gelebilir, ama gururluydum. Ve bu haklı bir gururdu. Onu yendiğim zaman başarıma epeyce şaşırmış gözüken Celean bile beni tebrik etti. Orada, kılıç ağacının upuzun gölgesinde, ödül olarak bana Kıran Aslan'ın çift elle yapılan kendi versiyonunu gösterdi. Hem de afacan bir sırtışın samimiyetiyle gururumu okşayarak.

O gün, sayısı önceden belirlenmiş karşılaşmalarımızı erken bitirdik. Üstü zaman içinde düzleşerek rahat bir oturak haline gelmiş yakınlardaki bir kayaya çöktüm. Dövüşten artakalan bir düzine ufak tefek yaramı gözden geçirdim ve Vashet beni almaya gelene kadar kılıç ağacını izlemeye hazırlandım.

Fakat Celean oturup bekleyecek türde biri değildi. Sekerek kılıç ağacına gitti ve rüzgârda savrularak dans eden en uzun dalların yuvarlak, jilet kadar keskin yapraklara vahşi daireler çizdirdikleri yerden sadece birkaç adım ötede durdu.

Sonra omuzlarını eğdi ve dalların altından geçerek delicesine dönen binlerce yaprağın arasına daldı.

Bağıramayacak kadar şaşkındım, fakat kahkahasını duymadan önce yarı yarıya kalkmayı başarmıştım. Colean'ın atılmasını, sıçramasını ve dönmesini izledim. Minik bedeni elim sende oynarcasına rüzgârın savurduğu yaprakların önünden kaçırıyordu. Ağacın gövdesine kadar olan yolu yarılamişken durdu. Başını eğdi, elini uzattı ve onu kesmeye hazırlanan bir yaprağı vurarak defetti.

Hayır, vurmadı. Uçuşan Kar'ı kullandı. Bunun ardından ileri geri mekik dokuyarak ve kendini savunarak gövdeye daha da yaklaşmasını seyrettim. Önce Saçını Tarayan Kız'ı, sonra da Geriye Dans'ı yaptı.

Daha sonra Ketan'ı bir kenara bırakarak kendini bir tarafa attı. Eğildi ve yaprakların arasındaki bir boşluğu koşarak katetti. Ağacın gövdesine varınca ona eliyle bir şaplak attı.

Ve yaprakların arasına geri döndü. Elma Sıkma'yı yaptı, eğilip döndü ve dalların altından çıkana kadar koştu. Birleşik Eyaletler'de yaşayan bir çocuğun yapacağı gibi utkuyla bağırmadı. Onun yerine ellerini zaferle birleştirerek havaya sıçradı. Ardından gülmeyi sürdürerek bir parende attı.

Colean'ın oyununu tekrar tekrar oynamasını, ağacın dans eden yaprakları arasına dalıp çıkmasını nefesimi tutarak seyrettim. Gövdeye her zaman varamıyordu. İki defa hedefine ulaşamayıp yaprakların dışına seyirtmesi gerekti ve bu anlarda öfkeye kapıldığı oturduğum yerden bile anlaşılıyordu. Bir keresinde ayağı kaydı ve yaprakların altından sürünerek çıkmak zorunda kaldı.

Yine de dört kez gövdeye kadar gidip gelmeyi başardı. Kaçışını her seferinde ellerini kaldırarak, gülererek ve mükemmel bir parende atarak kutladı.

Ancak Vashet geri döndüğü zaman durdu. Vashet'in hışımla yanına gitmesini ve kızı sertçe azarlamasını uzaktan izledim. Söylenenleri duyamasam da vücut dilleri her şeyi belli ediyordu. Colean boynunu büküp ayaklarını sürüdü. Vashet bir parmağını ona doğru salladı ve küçük kızın başının yanına bir tane patlattı. Bu her çocuğun maruz kaldığı türden bir azardı. Komşunun bahçesinden uzak dur. Bentonların koyununu rahat bırak. Halkına ait kutsal ağacın fırıl fırıl dönen binlerce bıçağı arasında elim sende oynama.

Yüz On Dokuzuncu Bölüm

Eller

Vashet dilimin sadece kısmen utanç verici hale geldiğine kanaat ettikten sonra Haert'in farklı yerlerindeki bazı ilginç insanlarla konuşmam için düzenlemelerde bulundu.

İpek dokurken bir yandan da durmaksızın çene çalan ve tuhaf, anlamsız, hezeyan içindeki öyküler anlatan geveze bir yaşlı adam vardı. Hikâyelerinin birinde bir oğlan başına pabuç koyarak bir kedinin ölmesini önüyor, bir diğerindeyse ailenin biri bir dağı taş taş da olsa yemeye ant içiyordu. Anlattıklarından hiçbir anlam çıkaramasam da onu kibarca dinledim ve bana ikram ettiği tatlı birayı içtim.

Mum yapan ve bana garip dansların adımlarını gösteren ikiz kız kardeşlerle tanıştım. Bir akşamüstünü, saatlerce odun kesmekten başka bir şey konuşmayan bir oduncuyla geçirdim.

İlk başta bunların o toplumun önde gelen mensupları olduklarını sandım. Vashet'in ne kadar uygarlaştığını göstermek için beni onlara sergiliyor olabileceğini düşündüm.

Bir sabahı İki Parmak'la geçirene kadar beni bir şeyler öğrenmemi umarak bu insanlara gönderdiğini anlamadım.

Adamın asıl adı İki Parmak değildi. Onu öyle düşünür olmuştum sadece. Okulun aşçılığını yapıyordu ve onu her yemekte görüyordum. Sol eli tamdı, fakat feci şekilde sakatlanmış olan sağ elinin yalnızca baş ve işaret parmakları kalmıştı.

Vashet beni ona sabahleyin yolladı ve birlikte sohbet ederek öğle yemeğini hazırladık. Adı Naden'di. Bana on yılını barbarların arasında geçirdiğini söyledi. Dahası sakatlanıp dövüşemez hale gelmeden önce okula

iki yüz otuz gümüş talentten fazla para yollamıştı. Son hususu birkaç kez dile getirince bundan özellikle gurur duyduğunu anladım.

Çanlar çaldı ve insanlar yavaş yavaş yemek salonunu doldurdu. Naden hazırlamış olduğumuz sıcak, içi sığır eti ve havuçla dolu yahniyi kepçeyle dağıttı. Bense isteyenler için sıcak buğday ekmeği dilimledim. Sıradakilerle karşılıklı selamlaştım ve arada sırada kibar el işaretleri yaptım. Göz temasını çok kısa tutmaya dikkat ettim ve bugün çok az insanın ekmeğe ilgi göstermesinin sadece bir tesadüf olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım.

Carceret hislerini herkese açık etmek için özel bir çaba harcadı. Önce sıranın kendisine gelmesini bekledi, ardından *aşırı tiksinti* işaretini göstere göstere yaptı ve tahta tabağını geride bırakarak çekip gitti.

Yemekten sonra Naden’le birlikte bulaşıkları yıkamaya giriştik. “Vashet bana kılıçta yavaş ilerlediğini söylüyor,” dedi lafı uzatmadan. “Ellerin için çok korkuyormuşsun ve bu seni çekingen yapıyormuş.” *Sert kınama*.

Bu dobralığı karşısında donakalarak kendimi mahvolmuş eline bakmaktan alıkoymaya çalıştım. Konuşmak için sesime güvenemediğimden kafa sallamakla yetindim.

Ovalamakta olduğu demir tencereyi bıraktı ve elini önünde tuttu. Bunu sert bir yüz ifadesiyle, meydan okurcasına yapmıştı. Aldırış etmemek kabalık olacağı için eline baktım. Geride kalan baş ve işaret parmakları eşyaları tutmak için yeterli olsa da ince işler yapmak için değildi. Elinin diğer yarısı, büzüşmüş bir yara izinden ibaretti.

Yüzümü ifadesiz tutmakta zorlandım. Bazı açılardan en kötü kâbusuma bakıyordum. Sağlam ellerimden utanır oldum ve onları yumruk yapmamak ya da arkama saklamamak için kendimi zor zapt ettim.

“Bu el kılıç tutmayalı bir düzine yıl geçti,” dedi Naden. *Mağrur öfke*. *Esef*. “Parmaklarımı kaybettiğim o dövüşü çok düşündüm. Üstelik onları hünerli bir düşmana da kaybetmedim. Elleri kılıçtan çok kürek tutmaya yatkın bir barbara gittiler.”

İki parmağını açıp kapadı. Bir anlamda şanslı sayılırdı. Haert’te ellerinin tamamını, gözlerini, dirseğe veya dize kadar uzuvlarını yitirmiş Ademler de vardı.

“Uzun zaman düşündüm. Elimi nasıl kurtarabilirdim? Topraklarında isyan çıkmış bir baronu koruduğum sözleşmemi düşündüm. Düşündüm: Ya sözleşmeyi almasaydım? Düşündüm: Ya sol elimi kaybetseydim? Öyle olsaydı konuşamazdım, ama kılıç tutabilirdim.” Elini yanına bıraktı. “Ama

kılıç tutmak yetmez. Gerçek bir fedainin iki eline de ihtiyacı vardır. Tek elle Pencereden Kaçan Sevgili'yi veya Uyuyan Ayı'yı yapamam..."

Omuz silkti. "Geçmişe bakmanın lüksü budur. Bunu ebediyen yapabilirsin ve faydasızdır. Kırmızıları gururla giydim. Okula iki yüz otuz talent gönderdim. İkinci taşandım ve zamanla üçüncüye de çıkacaktım."

Mahvolmuş elini yine kaldırdı. "Elimi kaybetme korkusuyla yaşasaydım bunların hiçbirini kazanamazdım. Ürküp sakınsaydım Latantha'ya asla kabul edilmezdim. Asla ikinci taşa ulaşamazdım. Şimdi bütün olurdum, ama şimdiki halimden de eksik olurdum."

Arkasını dönüp tencereleri ovalamayı sürdürdü. Az sonra ben de ona katıldım.

"Çok mu kötü?" diye usulca sordum, kendime hâkim olamayarak.

Naden uzun süre cevap vermedi. "İlk başta kendi kendime o kadar kötü olmadığını söyledim. Başkaları daha kötü yaralar almıştı. Başkaları ölmüştü. Ben onlardan şanslıyım."

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi. "Kötü olmadığını düşünmeye çalıştım. Yaşamım devam edecekti. Ama hayır. Yaşam duruyor. Çok şey kayboluyor. Her şey kayboluyor.

"Rüyalarımda hep iki elim oluyor," dedi en son.

Bulaşıkları bitirirken sessizliği aramızda paylaştık. Bazen paylaşabileceğiniz tek şey odur.

Celean'ın da bana öğreteceği bir dersi vardı. Bir erkeğin cinsel organına yumruk, tekme ve dirsek atmaktan çekinmeyecek rakipler olduğu dersi.

Tabii kalıcı bir zarar verecek kadar sert vurmuyordu. Hayatı boyunca dövüşmüştü ve Vashet'in büyük değer verdiği kontrole sahipti. Fakat bu aynı zamanda beni tam da sersemletecek ve etkisiz hale getirecek kadar sert vurabildiği, böylece tartışmasız zaferler kazanabildiği anlamına geliyordu.

Ben de midem bulanarak çimlere oturdum. Celean beni etkisiz hale getirdikten sonra teselli edercesine omzumu sıvazlamış, sonra da tasasızca sekerek oradan uzaklaşmıştı. Yine kılıç ağacının rüzgârda savrulan dalları arasında dans edeceğine şüphe yoktu.

"Dövüşün sonuna kadar iyi gidiyordun," dedi Vashet, yanıma çökerek.

Karşılık vermedim. Saklambaç oynayan bir çocuk misali gözlerimi kapayıp hiç hareket etmezsem acının beni bulamayacağını umuyordum.

"Hadi ama, attığı tekmeyi gördüm," diye geçiştirdi Vashet. "O kadar da sert değildi." İç geçirdiğini duydum. "Yine de birinin hâlâ sağlam olup

olmadıklarına bakmasını istiyorsan...”

Hafifçe kıkırdadım. Bu bir hataydı. Kasığımda başlayan inanılmaz bir acı dizimden aşağı ve göğüs kafesimden yukarı kadar yayıldı. Yine midem bulandı ve kendimi toparlamak için gözlerimi açtım.

“Böyle yapmamayı öğrenecek,” dedi Vashet.

“Umarım,” dedim sıkılı dişlerim arasından. “Çok kötü bir alışkanlığı var.”

“Onu demek istemedim,” dedi Vashet. “Boyunun uzayacağını kastettim. Umuyorum ki o zaman dikkatini vücuda eşit olarak dağıtacak. Şimdilik kasığa çok sık saldırıyor. Bu da ne yapacağını bilmeyi ve ona karşı koymayı kolaylaştırıyor.” Bana imalı bir bakış attı. “Tabii azıcık akli olana.”

Gözlerimi yeniden kapadım. “Şimdi dersin zamanı değil, Vashet,” diye yalvardım. “Dünkü kahvaltıyı kusacak gibiyim.”

Ayağa kalktı. “Tam tersine, ders için harika bir zaman. Ayağa kalk. Yaralıyken dövüşmeyi öğrenmelisin. Bu Ceelean’ın sana çalışma fırsatı verdiği paha biçilmez bir beceri. Ona teşekkür etmelisin.”

Karşı çıkmanın faydasız olduğunu bilerek doğruldum ve talim kılıcına doğru ihtiyatlı adımlarla yürümeye başladım.

Vashet beni omzumdan yakaladı. “Hayır. Sadece ellerle.”

İçimi çektim. “Öyle yapmak zorunda mıyız Vashet?”

Bir kaşını kaldırarak baktı bana. “Ne yapmak zorunda mıyız?”

“Hep çıplak elle dövüşe odaklanmak zorunda mıyız?” dedim. “Kılıçta giderek daha çok geri kalıyorum.”

“Ben senin öğretmeninin değil miyim?” diye sordu. “Sen kimsin ki neyin iyi olduğunu daha iyi bileceksin?”

“Ben bu becerileri dünyada kullanacak olan kişiyim,” dedim manalı bir edayla. “Ve dünyada yumruk yerine kılıçla dövüşmeyi yeğlerim.”

Vashet ifadesiz bir suratla ellerini indirdi. “Peki o niye?”

“Çünkü diğer insanların kılıçları var,” dedim. “Ve bir dövüşe girecek olursam kazanmak isterim.”

“Bir dövüşü kılıçla kazanmak daha mı kolay?” diye sordu.

Vashet’in görünüşteki sakinliğine bakarak tehlikeli bir konuya değindiğimi anlamalıydım, fakat kasığımdan yayılan mide bulandırıcı acı dikkatimi dağıtıyordu. Yine de doğrusunu söylemek gerekirse dikkatim dağılmış olmasaydı bile bunu fark etmemem mümkündü. Vashet’in yanında yeterince dikkatli davranmayacak kadar rahat hissetmeye başlamıştım kendimi.

“Elbette,” dedim. “Başka niye kılıç taşınsın ki?”

“İyi bir soru,” dedi. “İnsan neden kılıç taşır?”

“Diğer şeyleri neden taşıyorsa ondan. Kullanmak için.”

Vashet bana katıksız bir tiksintiyle baktı. “Öyleyse niye dilini geliştirmek için uğraşıyoruz ki?” diye öfkeyle sordu. Uzanıp çenemi tuttu ve yanaklarımı sıkarak Revir’de ilacını reddeden bir hastaymışım gibi ağzımı zorla açtı. “Bir kılıç işini göreceksen bu dile neden ihtiyacın olsun? Söyle.”

Geri çekilmeye çalıştım, fakat benden kuvvetliydi. Onu itmeyi denedim, ama küçücük bir çocukmuşum gibi çırpman ellerimi silkelenerek defetti.

Yüzümü bıraktı, sonra bileğimi tutarak elimi suratımın önüne kaldırdı. “Niye kollarının ucunda bıçaklar değil de eller var ki?”

Sonra bileğimi de bıraktı ve elinin tersiyle suratıma sert bir darbe indirdi.

Bana tokat attığını söylersem yanlış bir izlenim vermiş olurum. Sahnelerde gördüğünüz türden dramatik bir fiske değildi. Keza bir nedimenin tanıdık bir asilzadeye attığı gücenik bir şamar da değildi. Hatta bir garson kızın ellerine hâkim olamayan bir sarhoştan gelen ilgiye karşı kendini savunmak için attığı profesyonel bir tokat da değildi.

Hayır. Bu hiç de tokat sayılmazdı. Tokat dediğin parmaklarla veya avuçla atılır. Vurduğu yeri yakar veya kişiyi şaşırtır. Vashet bana elini açık tutarak vurdu, fakat onun arkasında kolunun kuvveti vardı. Onun da arkasında omzunun kuvveti vardı. Onun da arkasında dönen kalçalarının karmaşık düzeneği, yere sağlam basan güçlü bacakları ve de altındaki toprak vardı. Sanki bütün bir yaradılış bana elinin tersiyle vurmuştu ve sakatlanmamamın yegâne sebebi gazabının orta yerinde bile Vashet’in kontrolü asla elden bırakmamasıydı.

Kontrol elinde olduğu için ne çenemi kırdı ne de beni bayılttı. Ama darbesi dişlerimi takırdatıp kulaklarımı çınlattı. Gözlerimi yuyalarında döndürüp bacaklarımı titretti. Beni omzumdan tutmasaydı düşerdim.

“Kılıcın sırlarını gidip onları kullanasın diye mi sana öğrettiğimi sanıyorsun?” diye bilmek istedi. Bağırıldığını hayal meyal fark ettim. Bir Adem’in sesini yükselttiğini ilk kez duyuyordum. “Burada yaptığımızın bu olduğunu mu sanıyorsun?”

Ben bez bebek gibi elinde sağa sola savrulurken bana tekrar vurdu. Eli bu sefer burnuma daha çok isabet etti. Acısı inanılmazdı; biri beynime

buzdan bir kazık saplamış gibi oldum. Acı beni sersemliğimden kurtardı ve üçüncü kez vurduğunda bütünüyle kendimdeydim.

Dünya etrafımda dönerken Vashet beni bir süre daha tuttu, sonra bıraktı. Dengesiz bir adım attım ve ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldım. Bilincimi yitirmemişsem de tamamen afallamıştım.

Kendime gelmem uzun sürdü. Nihayet doğrulup oturabildiğimde parçalanmışım, sonra da yanlış birleştirilmişim gibi vücudum gevşek ve hantal geldi.

Etrafıma bakınacak kadar kafamı toparlayabildiğimde yalnızdım.

Yüz Yirminci Bölüm

İyilik

İki saat sonra yemek salonunda tek başıma oturuyordum. Başım ağrıyor, yüzümün yan tarafı sıcak ve şiş geliyordu. Bir ara dilimi ısırđığım için yemek yemek canımı yakıyordu ve her şeyden kan tadı alıyordum. Moralistim tıpkı tahmin edebileceğiniz gibi, hatta daha fenaydı.

Karşımdaki banka kırmızı bir suretin oturduğunu görünce başımı kaldırmaktan korktum. Gelen Carceret ise kötüydü. Ama Vashet'in gelmesi daha bile kötü olurdu. İkisinden de kaçınmak umuduyla yemeğe gelmeden önce salonun neredeyse tamamen boşalmasını beklemiştim.

Fakat başımı kaldırıncı gelenin Penthe, yani Shehyn'i mağlup eden haşin genç kadın olduğunu gördüm.

"Merhaba," dedi biraz aksanlı bir Aturcayla.

Elimle *kibar resmi selam* işareti yaptım. Günümün nasıl geçtiği düşünülürse mümkün merteye tedbirli davranmakta fayda olduğu fikrindeydim. Vashet'in yorumları beni Penthe'nin okulun üst mevkili ve saygın bir mensubu olduğuna inandırmıştı.

Başarısına rağmen pek de yaşlı değildi. Belki ufak tefek cüssesinden, belki de kalp şeklinde suratından olacak, yirmisinden büyük göstermiyordu. "Dilini konuşabilir miyiz?" diye Aturca sordu. "Bu bir iyilik olur. Konuşmama pratik yapma ihtiyacındayım."

"Sana seve seve katılırım," dedim Aturca. "Çok güzel konuşuyorsun. Kısandım. Ben Ademce konuşurken kendimi ağır çizimler içerisinde paldır küldür yürüyen koca bir ayı gibi hissediyorum."

Penthe küçük, utangaç bir tebessüm etti, hemen ardından biraz yüzü kızararak eliyle ağzını kapadı. "Gülümsemek doğru mu?"

“Doğru ve kibar. O tür bir tebessüm küçük bir keyfi gösterir. Esprim küçük olduğu için de çok uygun.”

Elini ağzından çekti ve utangaç tebessümünü yineledi. Bahar çiçekleri kadar sevimliydi. Ona bakmak yüreğimi ferahlatıyordu.

“Normalde,” dedim, “seninkine cevap olarak ben de gülümserdim. Ama başkalarının bunu kaba bulacağından çekiniyorum.”

“Lütfen,” derken herkesin görebileceği kadar bariz bir dizi işaret yaptı. *Açık davet. Yalvarır rica. Samimi karşılama.* “Pratik yapmalıyım.”

Bir tebessüm ettim, ama normalde yapacağım kadar geniş değildi. Kısmen tedbir olsun diye ve kısmen de yüzüm ağrıdığı için. “Tekrar gülümsemek iyi geldi,” dedim.

“Gülümsemem için endişem var.” Yine bir el işareti yapacak gibi olduysa da kendini durdurdu. Yüz ifadesini değiştirerek sinirlenmişçesine gözlerini kısıtı.

“Bunu mu kastediyorsun?” diye sordum, *hafif endişe* işaretini yaparak. Başını salladı. “Onu suratınla nasıl yapıyorsun?”

“Böyle.” Kaşlarımı hafifçe yaklaştırdım. “Ayrıca bir kadın olarak bunu yapabilirsin.” Dudaklarımı azıcık büzdüm. “Ben bir erkek olarak böyle yapabilirim.” Dudaklarımı sıkıca birleştirdim.

Penthe bana ifadesizce baktı. *Hayret.* “Erkekler ve kadınlar için farklı mı?” diye sordu, ses tonuna kuşku karışarak.

“Sadece bazen,” diye onu temin ettim. “Ve sadece ufak tefek şeylerde.”

“Ne kadar çok şey var,” derken sesine hafif bir ümitsizlik kattı. “İnsan ailesinin yanındayken yüzün her küçük hareketinin ne olduğunu biliyor. İzleyerek büyüyorsun. Onlarda olan her şeyi biliyorsun. Her şeye sırtıtmaman gerektiğini öğrenmeden önce birlikte genç olduğun arkadaşların. Onlarla kolay. Ama bu...” Başını iki yana salladı. “İnsan dişlerini ne zaman göstereceğini doğru nasıl bilir? Gözlere ne sık dokunmalıyım?”

“Anlıyorum,” dedim. “Ben kendi dilimi konuşmakta çok iyiyim. En akıllı anlamları yapabilirim. Ama burada hiçbir işe yaramıyor.” İç geçirdim. “Yüzümü hareketsiz tutmak çok zor. Sürekli nefesimi tutuyormuşum gibi geliyor.”

“Sürekli değil,” dedi Penthe. “Yüzlerimiz sürekli durgun değil. Biriyle birlikte...” Cümlesini yarım bıraktı ve çabucak özür işaretini yaptı.

“Yakın olduğum kimsem yok,” dedim. *Hafif esef.* “Vashet’le yakınlaştığımı umuyordum, ama korkarım bugün onu da mahvettim.”

Penthe başını salladı. “Gördüm.” Elini uzatıp başparmağını yüzümün kenarında gezdirdi. Teni oradaki şişliğe serin geldi. “Onu kızdırmış olmalısın çok.”

“O kadarını kulaklarımın çınlamasından ben de anladım,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Hayır. İzlerin.” Bu sefer kendi yüzünü işaret etti. “Bir başkasıyla hata olabilirdi, ama Vashet herkesin görmesini istemese böyle bırakmaz.”

Bir anda içim boşaldı ve elim bilinçsizce yüzüme gitti. Tabii ya. Bu sadece bir ceza değildi. Tüm Ademre’ye verilmiş bir mesajdı.

“Amma budalayım,” dedim usulca. “Bunu şimdiye kadar anlamadım.”

Birkaç dakika sessiz sedasız yemek yedik. Sonra sessizliği bozdum. “Niye bugün gelip benimle oturdun?”

“Seni bugün gördüğümde pek çok kimseyi hakkında konuşurken duyduğumu hatırladım. Ama hakkında hiç kendi bilgim yok.” Bir duraksama.

“Peki başkaları ne diyor?” diye küçük, buruk bir tebessümle sordum.

Uzanıp parmak uçlarıyla ağzımın kenanna dokundu. “Bu,” dedi. “Bu eğri gülümseme ne?”

Hafif alay işaretini yaparak açıkladım. “Ama seninle değil kendimle. Neler dediklerini tahmin edebiliyorum.”

“Hep kötü değil,” dedi nazıkçe.

Başını kaldırıp benimle göz göze geldi. Küçük suratında kocaman duran gözleri alışılmıştan daha koyu bir griydi. O kadar parlak ve berraktılar ki gülümsediği zaman yüreğim parçalanır gibi oldu. Kendi gözlerimin yaşardığını hissettim ve utanarak hemen başımı eğdim.

“Ah!” dedi usulca ve alelacele bir *endişeli özür* işareti yaptı. “Hayır. Gülümsemem ve göze dokunmam yanlıştı. Bunu demek istedim.”

Yardımsever teşvik.

“Gülümsemen doğruydu,” dedim başımı kaldırmadan. Gözyaşlarımı geçirmek için hışımla gözlerimi kırptırdım. “Beklenmedik bir iyilik yaptın, hem de öyle bir şeyi hak etmediğim bir günde. Benimle kendi arzusuyla konuşan ilk kişi sensin. Ve yüzünde kalbimi acıtan bir tatlılık var.” Sol elimle *minnet* yaparken hislerimi açıklamak için yüzüne bakmak zorunda olmadığımı sevinliyordum.

Sol eli masayı aşp benimkini tuttu. Sonra elimi ters çevirdi ve avcuma hafifçe teselli bastırdı.

Başımı kaldırıp güven verici olduğunu umduğum bir tebessüm ettim ona.

Tebessümümü neredeyse tıpatıp yansıttı, sonra ağzını tekrar kapadı. “Gülümsemem hakkında endişemi tutuyorum.”

“Tutmamalısın. Ağzın gülümsemek için mükemmel.”

Penthe bana tekrar baktı. Gözleri benimkilerle bir anlığına buluştuktan sonra onları hemen kaçırdı. “Doğru?”

Başımı salladım. “Kendi dilimde ağzın, uğruna bir-" Aniden durdum. Az daha şarkı diyeceğimi fark edince biraz ter bastı.

“Şiir?” diye tahmin yürüterek yardımcı oldu.

“Evet,” dedim hemen. “Ağzın, uğruna bir şiir yazılacak kadar güzel.”

“Öyleyse yaz bir tane,” dedi. “Benim dilimde.”

“Hayır,” dedim çabucak. “Öylesi bir ayının şiiri olur. Sana çok kaba gelir.”

Bu sözüm üzerine daha da heveslenir gibi oldu ve gözleri şevkle doldu. “Yap. Kaba olursa kendi tökezlemem için daha iyi hissederim.”

“Ben yazacaksam,” diye tehdit ettim, “sen de yazmalısın. Benim dilimde.”

Bunun Pentheyi korkutup caydıracağını sanmıştım, fakat anlık bir tereddüdün akabinde başını salladı.

Duyduğum tek Ademce şiiri düşündüm: yaşlı ipek dokumacısından bölük pörçük bir şeyler ve Shehyn’in okçuyla ilgili anlattığı hikâyeden bir parça. Elimde başka kaynak yoktu.

Bildiğim sözcükleri ve anlamlarını aklımdan geçirdim. İşte burada lavtamin eksikliğini açıkça hissettim. Ne de olsa bu yüzden müzik yaparız. Kelimeler onlardan yapmalarını istediğimiz işi her zaman beceremezler. Müzik, kelimelerin boşa çıktığı zamanlar içindir.

Sonunda başımı kaldırıp etrafıma bakındım. Yemek salonunda tek tük insanın dağınık vaziyette oturuyor olmasından hoşnuttum. Penthe’ye doğru eğilip dedim ki:

Çift silahlı Penthe

Elinde kılıç yokken.

Çiçek-ağzı kıvrılır ve keser

Bir kalbi on metre öteden.

Bana yeniden ettiği tebessüm tıpkı şiirimdeki gibiydi. Keskinliğini göğsümde hissettim. Felurian'ın da güzel bir tebessümü vardı, ama onunki eski ve bilgiçti. Penthe'ninkiyse yeni bir peni kadar parlaktı. Kuru, yorgun kalbime serpilen serin bir su gibiydi.

Genç bir kadının tatlı tebessümü. Dünyada bundan iyisi yoktur. Tuzdan daha değerlidir. Onsuz kalınca içimizdeki bir şey hastalanıp ölür. Bundan eminim. Oysa ki ne kadar basit bir şey. Ne tuhaf. Ne harika ve tuhaf.

Penthe gözlerini kısa bir süreliğine kapadı ve kendi şiirinin sözcüklerini seçerken ağzı sessizce oynadı.

Sonra gözlerini açıp Aturca konuştu.

*Bir dal gibi yanan,
Kvothe konuşur.
Ama çizmelerle tehdit eden ağız
Dans eden bir ayı gösterir.*

Yüzümü acıtacak kadar geniş bir tebessüm ettim. “Çok güzel,” dedim dürüstçe. “Birinin benim için yazdığı ilk şiir.”

Penthe'yle yaptığım konuşmadan sonra kendimi nispeten daha iyi hissettim. Flört edip etmediğimizden emin değildim, ama bunun bir önemi yoktu. Haert'te ölmemi istemeyen en azından bir kişinin olduğunu bilmek bana yeterdi.

Yemeklerden sonra sık sık yaptığım gibi Vashet'in evine kadar yürüdüm. Bir yarım sabahki nahoşluğun lafını bile etmeden onu geride bırakmasını, beni o alaycı üslubuyla gülümseyerek karşılamasını umuyordu. Diğer yarım sa benimle konuşmayı reddedeceğinden korkuyordu.

Tepeyi aşarken onu kapısının önündeki tahta bankta otururken gördüm. Akşamüstü güneşinin tadını çıkarırcasına evinin pürüzlü taş duvarına yaslanmıştı. Derin bir nefes alıp verdim ve gevşediğimi hissettim.

Fakat yaklaştıkça yüzünü daha net görür oldum. Ne gülümsüyor, ne de o ifadesiz Adem maskesini takıyordu. Gelmemi izlerken yüzü bir celladınki kadar asıktı.

Ona yeterince yaklaşır yaklaşmaz konuştum. “Vashet,” dedim samimiyetle, “çok-”

Vashet oturmayı sürdürerek elini kaldırdı ve ağzına vurmuşçasına konuşmayı hemen kestim. “Artık özrün bir önemi yok,” derken sesi arduvaz kadar düz ve soğuktu. “Bu noktadan sonra söyleyeceğin hiçbir şeye güvenilmez. Gerçekten ve tamamen kızdığının farkındasın. Bu yüzden korkunun pençesindesin.

“Bu da korkudan doğduğu için hiçbir sözüne güvenemeyeceğim anlamına geliyor. Akıllısın, sevimlisin ve yalancısın. Sözlerinle dünyayı bükebileceğim biliyorum. O yüzden dinlemeyeceğim.”

Banktaki konumunu değiştirdi, sonra sözlerine devam etti. “İlk başlarda sende bir hoşgörü sezdim. Bu kadar genç bir insanda böyle bir şeye nadiren rastlanır. Zaten eğitilmeye değer olduğuna beni asıl bu ikna etti. Ama günler geçtikçe gözüme daha başka bir şey çarptı. Hoşgörüden çok uzak başka bir yüz. Bunları genç bir adamın tafraları veya bir barbarın tuhaf esprileri sanarak gördüğüme yanılsama deyip geçtim.

“Ama bugün konuşurken hoşgörünün bir maske olduğunu anladım. Ve yarısı görülen bu surat, bu karanlık ve acımasız şey altta saklanan gerçek yüzün.”

Bana uzun uzun baktı. “İçinde endişe verici bir şey var. Bunu Shehyn de sohbetlerinizde gördü. Bir Lethani eksikliği değil bu. Ama öyle olmaması huzursuzluğumu azaltmıyor aksine artırıyor. İçinde Lethani’den daha derin bir şey olduğu anlamına geliyor. Lethani’nin onaramayacağı bir şey.”

Gözlerimin içine baktı. “Eğer öyleyse seni eğitmekle hata yaptım. Bunca zamandır bana sahte yüzünü gösterecek kadar akıllıysan sadece okul için tehlikeli olmakla kalmıyorsun. Eğer öyleyse Carceret haklı ve herkesin iyiliği için çabucak öldürülmen gerek.”

Vashet ayağa kalktı. Çok yorgunmuş gibi hareket ediyordu. “Bugün bunu düşündüm. Ve gecenin uzun saatleri boyunca da düşüneceğim. Yarına kararımı vereceğim. Düşüncelerini hizaya sokarak ve uygun bulduğun hazırlıkları yaparak bu zamanı değerlendir.”

Gözlerime tekrar bakmaksızın dönüp evine girdi ve kapıyı arkasından sessizce örttü.

Bir süre boş boş dolaştım. Colean’ı orada bulmayı umarak kılıç ağacını izlemeye gittim, ama küçük kız görünürde yoktu. Ağacı izlemek beni rahatlatmadı. Bugün değil.

Ben de kalkıp hamama gittim ve neşesizce yıkandım. Sonrasında daha küçük odalara bırakılmış aynaların birinde Vashet bana vurduğundan beri

ilk kez yüzümü gördüm. Suratımın yarısı kızarıp şişmişti. Şakağında ve çene hizamda mavili sarılı morluklar belirmeye başlıyordu. Mosmor olacak bir gözün başlangıç belirtilerine de sahiptim ayrıca.

Aynada kendime bakarken içimde bir öfke kıvılcımının parlamadığını hissettim. Başkaları gelip gitmeme karar verirken çaresizce beklemekten bıktığıma karar verdim. Oyunlarını oynamış, dillerini öğrenmiş, daima kibar davranmış ve karşılığında köpek muamelesi görmüştüm. Dövülmüş, alay edilmiş, ölümle ve daha kötüsüyle tehdit edilmişim. Artık canıma yetmişti.

Ben de yavaş yavaş Haert'i gezdim. İkiz kız kardeşlere, geveze demirciye ve giysilerimi aldığım terziye uğradım. Sıcak sohbetler ederek, sorular sorarak ve daha birkaç saat önce bayılasıya dövülen birine benzemiyormuş gibi yaparak vakit geçirdim.

Hazırlıklarım uzun sürdüğü için akşam yemeğini kaçırdım. Okula vardığımda hava kararıyordu. Dosdoğru odama gidip kapıyı arkamdan kapadım.

Sonra kimisini satın aldığım, kimisini çaldığım eşyalarımı yatağıma döktüm. İki adet kaliteli, yumuşak balmumundan mum. Kötü dövülmüş bir kılıcın uzun ve kırılğan bir parçası. Bir makara kan kırmızı iplik. Hamamdan alınmış suyla dolu, ağzı tıpalı küçük bir şişe.

Sonuncusunu yumruğumda sıktım. Çoğu insan suyun, içinde ne kadar ısı tuttuğunu bilmez. Zaten kaynaması bu yüzden uzun sürer. Suyu aldığım neredeyse kaynar sıcaklıktaki havuz bir kilometreden daha uzak olmasına rağmen elimde tuttuğum şey bir sempatici için yanan bir kömürden bile daha kullanışlıydı. Bu suyun içinde ateş vardı.

Penthe'yi düşünürken hafif bir pişmanlığa kapıldım. Ardından bir mum aldım ve ellerimde çevirerek tenimle ısıttım. Yumuşayan balmumuna bebek şekli vermeye başladım.

Odamda oturup karanlık şeyler düşündüğüm esnada gökyüzündeki son ışık da kayboldu. Topladığım gereçleri gözden geçirirken, içine düştüğümüz durumların bazen kelimeler işe yaramaz hale gelecek kadar karıştığını ta kalbimde biliyordum. Kelimeler boşa çıktığına göre başka ne seçeneğim vardı?

Kelimeler boşa çıktığında ne yaparız?

Yüz Yirmi Birinci Bölüm

Kelimeler Boşa Çıktığında

Vashet'in evine yaklaştığım sırada vakit gecenin geç saatleri olmasına rağmen pencerede mum ışığı titreşiyordu. Tüm Ademre'nin iyiliği için beni öldürebileceğine veya sakatlayabileceğine kuşum yoktu, fakat Vashet her şeyden önce dikkatli biriydi. Bütün bir gece düşünmeden böyle bir işe kalkışmazdı.

Elim boş olarak kapısını hafifçe çaldım. Bir süre sonra açtı. Fedai kırmızıları hâlâ üzerindeydi, fakat onları vücuduna sıkıca bağlayan ipek kuşakların çoğunu çıkarmıştı. Gözleri yorgundu.

Beni orada dururken görünce gözleri kısıldı. Konuşursam beni dinlemeyi reddedeceğinin farkındaydım. O yüzden *rica* işaretini yapıp geri, mum ışığından karanlığa çekildim. Merakının uyanacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Ben geri çekilirken gözleri şüpheyile kısılsa bile anlık bir tereddütten sonra peşimden geldi. Kılıcını yanına almadı.

Bulutsuz bir geceydi ve ayın bir parçası yolumuzu aydınlatıyordu. Bizi Haert'in okulundan, dağınık yerleşimli evlerinden ve dükkânlarından uzaktaki tepelere çıkardım.

Seçmiş olduğum yere varmadan önce bir buçuk kilometreden uzun bir yol katettik. Geldiğimiz küçük ağaç koruluğunun önündeki yüksek bir kaya yığını, çıkacak seslerin uyuyan kasabaya ulaşmasını engelleyecekti.

Ağaçların arasından sızan ay ışığı, kayaların arasına sıkışmış dar bir açık alandaki karanlık şekilleri ortaya çıkarmaktaydı. Burada iki küçük tahta bank vardı. Vashet'in kolunu nazıkçe tuttum ve onu banklardan birine götürdüm.

Yavaşça hareket ederek yakındaki bir ağacın kuytu tarafındaki gölgelere uzandım ve shaedimi çıkardım. Aramızda kara bir perde gibi dursun diye

onu alçak dallardan birine astım.

Sonra diğer banka oturdum, eğildim ve enstrüman kutumun mandallarını açtım. Her mandalın açılmasıyla birlikte kutunun içindeki lavta tanıdık ve armonik bir tını çıkartıyor, sanki özgür kalmak için can atıyordu.

Onu kutusundan alıp hafifçe çalmaya başladım.

Sesin kayalık tepeleri aşmasını istemediğimden teknenin içine bir parça bez tıkmıştım. Ayrıca kısmen fazla tınlamalarını önlemek, kısmen de şans getirmesini umduğum için kırmızı ipliğin bir kısmını tellerin arasına dolamıştım.

Köyün Demircisi'yle başladım. Fazla ileri gidersem Vashet'in kızabileceğini düşünerek şarkının sözlerini söylemedim. Fakat bu, kelimeler olmadan bile kulağa ağlamak gibi gelen bir şarkıdır. Müziği boş odalardan, soğuk bir yataktan ve kayıp bir aşktan bahseder.

Hiç ara vermeden Menekşe Bekleyiş'e, sonra da Evim Batı Rüzgârında'ya geçtim. Sonuncusu annemin en sevdiği şarkılardan biriydi. Onu çalarken annemi düşünüp ağlamaya başladım.

Sonra içimde saklanan şarkıyı çaldım. Kalbimin gizli mekânlarda dolaşan o kelimesiz müziği. Onu gecenin karanlık durgunluğunda dikkatle çalarak telleri ağır ve alçak tıngırdattım. Bunun mutlu, hoş ve neşeli bir ezgi olduğunu söylemek isterdim, ama değildi.

Nihayet durdum. Parmak uçlarım yanıp sızlıyordu. Uzun uzun lavta çalmayalı bir ay olmuştu ve parmaklarım nasırlarını kaybetmişlerdi.

Başımı kaldırıncı Vashet'in shaedimi çekmiş olduğunu gördüm. Beni izliyordu. Ay arkasında asılı durduğu için yüz ifadesini göremiyordum.

"İşte bu yüzden ellerimin yerinde bıçaklar yokPra Vashet," dedim usulca. "Ben buyum."

Yüz Yirmi İkinci Bölüm

Ayrılık

Ertesi sabah erkenden uyandım, karnımı çabucak doyurdum ve okulun çoğu yataklarında kıpırdanmaya bile başlamadan önce odama döndüm. Lavtamı ve seyahat heybemi omzuma vurdum. Shaedime sarınıp, ihtiyacım olan her şeyin ceplerimde durduğundan emin oldum: kırmızı iplik, balmumu bebek, kırılğan demir, şu şişesi. Sonra shaedimin başlığını takıp okuldan ayrılarak Vashet'in evine yollandım.

Vashet kapıyı ikinci ve üçüncü çalışlarım arasında açtı. Gömleksizdi ve kapı eşiğinde göğüsleri çıplak duruyordu. Bana manalı gözlerle bakarak pelerinine, seyahat heybeme ve lavtama dikkat etti.

"Bu sabah ziyaretçiler hiç eksik olmuyor," dedi. "İçeri gel. Bu kadar erken vakitte rüzgâr soğuk eser."

İçeri girerken ayağım eşiğe takıldı. Tökezleyip düşmemek için Vashet'in omzuna tutunmak zorunda kaldım. Bunu yaparken de elim beceriksizce saçlarına dolandı.

Vashet kapıyı arkamdan örterken başını iki yana salladı. Yarı çıplaklığından çekinmeyerek ellerini başının arkasına attı ve açıktaki saçlarının yarısını kısa, sıkı bir örgüyle örmeye başladı.

"Penthe bu sabah kapımı çaldığında güneş daha yeni doğmuştu," dedi samimi bir tavırla. "Sana kızdığının farkındaydı. Ne yaptığını bilmesede de lehine konuştu."

Örgüyü tutarak boştaki eliyle uzandı ve bir parça kırmızı iplik alıp onunla saçını bağladı. "Daha neredeyse kapım kapanmadan Carceret çıkageldi. Sana nihayet hak ettiğin muamelede bulunduğum için beni tebrik etti."

Saçlarının diğer yarısını örmek için uzandı ve parmakları atik hareketlerle işe koyuldu. “İkisi de asabımı bozdu. Benimle öğrencim hakkında konuşmak üzerlerine vazife değildi.”

İkinci örgünün de ucunu bağladı. “Sonra kimin fikrine daha çok saygı duyuyorum diye kendi kendime düşündüm.” Bakışlarıyla bu cümlesini cevap vermem gereken bir soruya çevirdi.

“Kendi fikrine daha çok saygı duyuyorsun,” dedim.

Geniş bir tebessüm etti. “Tamamıyla haklısın. Ama Penthe pek de budala değildir. Ayrıca kafası bozulduğu zaman Carceret bir erkek kadar kızabilir.”

Uzun bir ipek kuşak alıp gövdesine sardı. Kuşağı önce omuzlarına doladı, sona da göğüslerinin üzerinden geçirerek onları destekleyip yassılaştırdı. Bunun ardından kuşağın ucunu yine ona sıkıştırdı ve kuşak her nasılsa sıkıca sabitlendi. Bunu yapmasını daha önce de birkaç kez izlemiştim, fakat nasıl başardığı benim için gizemini koruyordu.

“Peki neye karar verdin?” diye sordum.

Kan kırmızı gömleğini başından geçirdi. “Hâlâ bir bulmacasın,” dedi. “Nazik, endişe verici, akıllı ve budala.” Başı gömleğin yakasından çıkınca bana ciddi bir bakış attı. “Ama insan çözemedi diye bir bulmacayı kırarsa Lethani’yi terk etmiş demektir. Ben öyle biri değilim.”

“Sevindim,” dedim. “Haert’ten ayrılmak hoşuma gitmezdi.”

Bunu duyunca bir kaşını kaldırdı. “Bence de sevinmezdin.” Omzumda asılı duran lavta kutumu işaret etti. “Onu burada bırak, yoksa dedikodu çıkar. Heybeni de bırak. Onları odana daha sonra götürürsün.”

Beni düşünceli gözlerle süzdü. “Ama pelerinini yanına al. Sana onu çıkarmadan nasıl dövüşeceğini göstereceğim. Pelerin gibi şeyler faydalı olabilir, ama onlara takılıp düşmekten sakınabilirsen.”

Sanki hiçbir şey olmamış gibi eğitimime geri döndüm. Vashet bana kendi pelerinine takılmaktan nasıl sakınacağımı gösterdi. Onu bir silaha nasıl dolayacağımı veya tedbirsiz rakipleri nasıl silahsız bırakacağımı. Pelerininin çok kaliteli, güçlü ve dayanıklı olduğuna dair yorumda bulunmasına rağmen hiç sıradışı bir şey fark etmiş gibi gözükmedi.

Günler geçti. Celean’la kapışmayı sürdürdüm ve zamanla kıymetli erkekliğimi her türlü sinsi saldırıdan korumayı öğrendim. Yavaş yavaş beceri kazanmamla beraber karşılaşmalarımızda birbirimize neredeyse denk olduk. Artık eşit oranda zafer kazanıyorduk.

Yemek vakitlerinde Penthe'yle tek tük sohbetler ettim. Bana arada bir gülümsemeye istekli birini daha bulduğuma memnundum.

Fakat artık Haert'te rahat değildim. Felaketin kıyısından dönmüştüm. Vashet'le ne zaman konuşsam ağzımdan çıkacak her sözü iki kez düşünüyordum. Hatta bazı kelimeleri üç kez.

Vashet tanıdığım o muzip ve şen haline dönmüş gibi gözüксе bile onu zaman zaman ciddi bir suratla ve dikkatli gözlerle beni seyrederken yakalıyordum.

Günler geçtikçe aramızdaki gerginlik tıpkı suratımdaki morluklar gibi yavaş yavaş geçti. Belki de sonunda bütünüyle kaybolacaktı, fakat o kadar zamanımız kalmadı.

Haber bulutsuz gökyüzünden düşen bir yıldırım gibi geldi.

Vashet kapıyı ben çalar çalmaz açtı. Fakat dışarı çıkmak yerine eşikte kaldı. "Sınavın yarın," dedi.

Bir an neden bahsettiğini anlamadım. Bütün dikkatimi kılıç talimime, Celean'la yaptığım karşılaşmalara, dile ve Lethani'ye vermiştim. Bunların maksadı aklımdan uçup gitmişti.

İçimi dolduran ani heyecanı göğsüme oturan bir yumru takip etti. "Yarın mı?" diye aptal aptal sordum.

Yüz ifademe hafifçe gülümseyerek başını salladı.

Onun bu şevksiz hali hiç de içimi rahatlatmadı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Shehyn en iyisinin bu olacağını düşünüyor. Bir ay daha beklersek kar erken yağarak yola çıkmanı engelleyebilir."

Tereddüde kapıldım. "Bana her şeyi anlatmıyorsun Vashet."

Yine hafif bir tebessüm edip omuz silkti. "Haklısın, ama Shehyn beklemenin akıllıca olmayacağı fikrinde. Sarsak ve barbarca bir açıdan sevimlisin. Burada ne kadar kalırsan insanlar senden o kadar çok hoşlanacak..."

İçime bir ürpertinin yayıldığını hissettim. "Ve sakat bırakılacaksam, daha fazla kişi benim isimsiz bir barbar değil de gerçek bir insan olduğumu anlamadan önce bunun yapılması lazım," dedim sertçe, ama istediğim kadar da değil.

Vashet başını eğdi, sonra başıyla olumladı. "Hiç duymayacaktın, ama Penthe iki gün önce senin hakkında tartışırken Carceret'in gözünü morarttı. Celean da senden hoşlanır oldu ve diğer çocuklarla konuşuyor.

Sen talim yaparken seni ağaçlardan seyrediyorlar.” Kısa bir müddet sustu. “Başkaları da var.”

Bunca zaman sonra Vashet’in bu küçük suskunluklarını okuyabilir olmuştum. Üzerindeki sessizlik ve durgunluk anlam kazanıverdi.

“Shehyn okulun çıkarlarını düşünmeye mecbur,” dedi Vashet. “Neyin doğru olduğuna göre karar vermeli. Bazılarının senden hoşlandığına bakarak fikrini değiştiremez. Aynı zamanda doğru bir karar alır ama okuldaki pek çok kimse bundan hoşlanmazsa o da iyi olmaz.” Bir daha omuz silkti. “İşte böyle.”

“Hazır mıyım?”

Vashet uzun müddet konuşmadı. “Bu kolay bir soru değil,” dedi. “Okula davet edilmek sadece beceri meselesi değildir. Aynı zamanda bir uyum sınavıdır. Bizden biri başarısız olursa tekrar deneyebilir. Tempî okula alınmadan önce dört kere sınandı. Seninse tek bir fırsatın olacak.” Bana baktı. “Ve hazır olsan da olmasan da vakit geldi.”

Yüz Yirmi Üçüncü Bölüm

Döner Yaprak

Ertesi sabah tam kahvaltımı bitirirken Vashet beni almaya geldi. “Gel,” dedi. “Carceret fırtına çıksın diye bütün gece dua etti, ama hava sadece esiyor.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, fakat sorasım da yoktu. Tahta tabağımı geri götürdüm ve arkama döndüğümde Penthe’yi çene hizasındaki sarımsı bir morlukla karşımda buldum.

Penthe hiçbir şey söylemeyip bariz bir destek gösterisiyle kollarımı tuttu. Sonra da bana sıkıca sarıldı. Başının yalnızca göğsüme kadar gelmesi beni şaşırttı; ne kadar ufak tefek olduğunu unutmuştum. Yemek salonu normalde olduğundan bile daha sessizdi ve kimse bize aval aval bakmasa da tüm gözler üzerimizdeydi.

Vashet beni ilk tanıştığımız küçük parka kadar yürüttü ve her zamanki esneme hareketlerimizi yaptık. Bu rutin beni rahatlattı ve kaygımı dindirerek donuk bir heyecana dönüştürdü. İşimiz bitince Vashet beni kılıç ağacının gizli vadisine götürdü. Şaşırmadım. Sınav başka nerede yapılacaktı ki?

Ağacın etrafındaki açık alana bir düzine insan dağılmıştı. Çoğu fedai kırmızısı giymesine rağmen üçünün üzerinde daha açık renkli giysiler gördüm. Bunların toplumun önemli mensupları veya belki de okulla ilişkileri kesilmemiş emekli fedailer olduklarını düşündüm.

Vashet ağacı işaret etti. İlk başta dikkatimi onun hareketlerine çektiğini sandım. Dediği gibi oldukça rüzgârlı bir gündü ve dallar boş havada çılgıncasına savrulmaktaydı. Sonra gözüme ağacın gövdesindeki metalik bir parlaltı ilişti. Daha dikkatli bakınca gövdeye bağlanmış bir kılıç gördüm.

Aklıma Celean'ın keskin yapraklar arasında dans edip ağacın gövdesine şaplak atması geldi. Tabii ya.

“Ağacın gövdesinin etrafında bazı nesneler var,” dedi Vashet. “Sınavın oraya kadar gitmek, bunlardan birini seçmek ve geri getirmek.”

“Sınav bu mu?” diye asabice sordum. Sesim niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı. “Niye daha önce söylemedin?”

“Niye daha önce sormadın?” diye alaycı bir yanıt verdi, ardından elini nazikçe koluma koydu. “Söyleyecektim,” dedi. “Zamanı gelince. Ama çok erken söylersem denemeye kalkıp kendine zarar vereceğini biliyordum.”

“Eh, Tanrı'ya şükürler olsun ki o dediğin bugüne kısmetmiş,” diye iç geçirdim. *Kabullenir özür.* “Oraya gidip de lime lime doğranırsam ne olacak?”

“Kesilmek genellikle kaçınılmazdır,” dedi ve gömleğinin yakasını kenara çekerek omzundaki bir çift solgun, ince yara izini gösterdi. İzler tanıdıktı. “Asıl mesele ne kadar ve nerelerden kesileceğin ve nasıl davranacağını.” Omzunu silkerek gömleğini yerine oturttu. “Yapraklar çok derin kesmez, ama yüzünü ve boynunu sakın. Damarların ve kırılgan yüzeye yakın olduğu yerleri. Göğsündeki veya kolundaki bir kesik kolayca iyileşir. Aynı şey kopuk bir kulak için geçerli değildir.”

Ağacın ani bir esintiye yakalanmasını, dallarının çılgınca savrulmasını izledim. “Birini oraya kadar emeklemekten alıkoyan ne?”

“Gurur,” dedi, gözleriyle yüzümü tarayarak. “Sınavı esnasında emekleyen kişi olarak mı bilineceksin?”

Başımı salladım. Bu mesele benim için özellikle önemliydi. Bir barbar olarak kendimi iki kat daha fazla ispatlamam gerekiyordu.

Tekrar ağaca baktım. Savrulan dallarının ucuyla gövdesi arasında on metre vardı. Tempi'nin vücudundaki, Carceret'in yüzündeki yara izlerini düşündüm. “Demek bu bir irade sınavı,” dedim. “Bir gurur sınavı.”

“Bu pek çok şeyin sınavı,” dedi Vashet. “Davranışların çok değişik anlamlar taşır. Kollarınla yüzünü kapatıp dosdoğru koşabilirsin. Ne de olsa en düz yol en çabuk olanıdır. Ama bu sana ne söyler? Sen körü körüne hücumla kalkan bir boğa mısın? İncelikten ve zarafetten yoksun bir hayvan mısın?” Kaşlarını çatarak başını sağa sola salladı. “Bir öğrencimden daha iyisini beklerim.”

Gözlerimi kısarak ağacın dibine bırakılmış diğer nesneleri görmeye çalıştım. “Herhalde uygun seçimin ne olduğunu sormamam gerekiyordur.”

“Çok sayıda uygun ve çok sayıda uygunsuz seçim var. Bunlar herkes için farklıdır. Geri getirdiğin nesne, hakkında pek çok şeyi açık edecek. O nesneyle daha sonra ne yapacağın ve nasıl davranacağın da.” Omuz silkti. “Shehyn okula alınıp alınmamana karar vermeden önce bunların hepsini değerlendirecek.”

“Kararı verecek olan Shehyn’se ötekilerin burada ne işi var?”

Vashet zoraki bir tebessüm edince gözlerinin derinliklerine sinmiş kaygıyı gördüm. “Shehyn tek başına tüm okulu temsil etmiyor.” Kılıç ağacının etrafında duran uzaktaki Ademleri işaret etti. “Hele ki Latantha yolunun tamamını temsil etsin.”

Çevreme bakınınca, kırmızı giymeyen bir avuç insanın açık renklere değil, beyazlara bürünmüş olduğunu fark ettim. Bunlar diğer okulların yöneticileriydi. Barbarın sınavını izlemek için buraya kadar gelmişlerdi.

“Bu alışıldık bir durum mu?” diye sordum.

Vashet başını sağa sola salladı. “Bilmezden gelebilirim, ama sanırım Carceret haberi yaymış.”

“Shehyn’in kararını geçersiz sayabilirler mi?” diye sordum.

Vashet başını yine iki yana salladı. “Hayır. Bu onun okulu, onun kararı. Hiç kimse karar verme hakkına karşı çıkamaz.” Yanında tuttuğu eli hızla hareket etti. *Lakin.*

“Pekâlâ,” dedim.

Vashet uzandı, elimi iki eliyle birden tutup sıktı, sonra da bıraktı.

Kılıç ağacına doğru yürüdüm. Rüzgâr bir anlığına kesilince gür dal örtüsü bana Cthaeh’le tanıştığım ağacı hatırlattı. Bu pek de huzur verici bir düşünce değildi.

Fırıl fırıl dönen yapraklara bakarken ne kadar keskin olduklarını, etlerimi nasıl doğrayabileceklerini, ellerimin incecik derisini kesip geçerek altındaki narin kirişleri nasıl yarabileceklerini düşünmemeye çalıştım.

Dalların başlangıcından gövdenin altındaki güvenli alana kadarki mesafe on metreden fazla olamazdı. Bazı açılardan hiç de fazla değildi...

Aklıma yaprakların arasında çılgınca sağa sola atılan Celean geldi. Onun hoplayıp zıplamasını, yaprakları elleriyle defetmesini düşündüm. O yapabiliyorsa elbet ben de yapabilirdim.

Fakat bunu aklımdan geçirirken bile doğru olmadığını biliyordum. Celean ömrü boyunca burada oynamıştı. Dal kadar ince ve cırcır böceği kadar hızlı olup yarı cüsemdeydi. Ona kıyasla ben paldır küldür yürüyen bir ayıydım.

Ağacın öteki tarafında bir avuç Adem fedaisi gördüm. Daha göz korkutucu olan beyaz gömleklilerden ikisi de oradaydı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve garip bir sebeple bundan hoşnuttum.

Yalnızken korkmak kolaydır. Kiler merdivenin dibindeki karanlıkta neyin bekliyor olabileceğini düşünmek kolaydır. Fırıl fırıl dönen bir bıçak fırtınasına girmek gibi delice şeylere boş yere kafa yormak kolaydır. Yalnızken terlemek, paniklemek, vazgeçmek kolaydır...

Fakat yalnız değildim. Üstelik beni sadece Vashet ile Shehyn izlemiyordu. Bir düzine fedainin yanı sıra okul yöneticileri de vardı. Karşımda bir seyirci kitlesi duruyordu. Sahnede idim. Ve şu koskoca dünyada sahneden daha rahat olduğum bir yer yoktu.

En uzun dalların erişim mesafesinin hemen dışında bekleyerek hareketlerinde bir duraksama olacak mı diye baktım. Rastgele savruluşlarının bir anlığına da olsa dinerek fırlayıp içinden geçebileceğim, fazlaca yaklaşan yapraklara vurarak önümden kovabileceğim bir yol açılmasını umdum. Su Yelleme'yi kullanarak onları suratımdan uzak tutabilirdim.

Dal örtüsünün hemen kenarında durup bir açıklık bekleyerek, dalların motifini öngörmeye çalışarak ağacı seyrettim. Ağacın hareketleri daha önce defalarca olduğu gibi beni kendimden geçiriyordu. Bütün o çemberler ve kavisler o kadar güzeldi ki.

Ağacın hareketlerinden biraz afallamış vaziyette dururken, zihnimin Dönen Yaprak'ın o temiz, açık boşluğuna kaydığını hissettim. Ağacın hareketlerinin hiç de rastgele olmadığını gördüm. Aslında bu hareketler durmaksızın değişen motiflerden oluşan tek bir motifti.

Sonra zihnimin o açık ve boş haliyle rüzgârın önümde uzandığını fark ettim. Gördüğüm şey boş bir pencere camında oluşan buzlanmayı izlemeye benziyordu. Az öncesine dek hiçbir şey yoktu. Hemen ardından rüzgârın adını kendi avcum kadar net görebiliyordum.

Bir müddet hayran gözlerle etrafıma bakındım. Şeklinin tadını dilimde aldım ve istersem onu bir fırtınaya dönüştürebileceğimi anladım. Veya onu bir fısıltıya çevirebilir, kılıç ağacını boş ve hareketsiz kılabilirdim.

Ama bu bana yanlış geldi. Onun yerine gözlerimi rüzgâra dört açtım ve dalları nereye itmeyi, yaprakları nereye savurmayı seçeceğine baktım.

Sonra kendi evimin kapısından girermiş gibi dalların altına sakince girdim. İki adım attım, sonra bir çift yaprak hemen önümde havayı yararken

bekledim. Bir adım yana, bir adım da öne atarken rüzgâr başka bir dalı arkamda açılan boşluğa savurdu.

Kılıç ağacının dans eden dalları arasında ilerledim. Koşmuyor, onlara ellerimle çaresizce vurmuyordum. Dikkatli ve maksatlı adımlar atıyordum. O sırada Shehyn'in de dövüşürken böyle hareket ettiğini fark ettim. Hızlı değil –bazen öyle olsa bile. Hareketleri daima kusursuz, daima olması gereken yerdeydi.

Daha ne olduğunu bile anlamadan kendimi kılıç ağacının geniş gövdesinin etrafındaki kara toprakta buldum. Fırıl fırıl dönen yapraklar buraya kadar uzanamıyordu. Şimdilik güvende olduğum için gevşedim ve beni bekleyen şeye odaklandım.

Açıklığın kıyısından gördüğüm kılıç, beyaz bir ipek kuşakla gövdeye bağlıydı. Kınından yarı yarıya çıkartılmıştı ve yalımının Vashet'in kılıcınınkine benzediğini tespit ettim. Üzerinde en ufak bir leke veya iz olmayan metali tuhaf, perdahlı bir griydi.

Ağacın yanındaki küçük bir sehpanın üzerinde, özenle ikiye katlanmış tanıdık bir kırmızı gömlek duruyordu. Arka ucunda bembeyaz tüyler olan bir okla içinde bir parşömen tutacak cinsten cilalı tahta bir silindir de vardı.

Gözüme daha parlak bir ışıltı takıldı ve dönüp bakınca ağacın kökleri arasındaki kara toprağa yerleştirilmiş kalın bir altın külçe seçtim. Sahiden de altın mıydı? Eğilip dokundum. Parmaklarıma soğuk geldi ve tek elimle topraktan çıkartamayacağım kadar ağırdı. Acaba ağırlığı tam olarak ne kadardı? Yirmi kilo mu? Yirmi beş mi? Harç ücretimi ne denli insafsızca arttırsınlar arttırsınlar Üniversite'de ebediyen kalabileceğim kadar altın.

Kılıç ağacının gövdesinin etrafında yavaşça turladım ve alçaktaki bir daldan sarkarak rüzgârda uçuşan bir parça ipeğe rastladım. Buna daha alelade görünümlü diğer bir kılıç asılıydı. Başka şeyler de buldum: Mavi bir kurdeleye bağlanmış mavi renkli üç çiçek. Matlaşmış bir Vintas yarım penisi. Yağdan kapkara kesilmiş uzun, yassı bir bileği taşı.

Sonra ağacın diğer tarafına vardım ve gövdeye yaslı duran lavta kutumla karşılaştım.

Onu orada görmek, birinin odama girip onu yatağımın altından aldığını bilmek beni ani ve müthiş bir hiddetle doldurdu. Ademlerin müzisyenler hakkındaki düşüncelerinden haberdar olmam durumu daha da beter kılıyordu. Demek ki sadece bir barbar değil, aynı zamanda ucuz ve adi bir fahişe olduğumun da farkındaydılar. Lavtamı oraya benimle dalga geçmek için koymuşlardı.

Daha önce korkunç bir öfkenin pençesindeyken, Imre’de Ambrose lavtamı kırdıktan hemen sonra rüzgârın adını seslenmişim. Ayrıca kendimi Felurian’a karşı korumak için onu dehşet ve hiddet içinde çağırdığım da olmuştu. Fakat gerekli bilgi bu sefer güçlü bir duyguyla beraber gelmemişti. Havada süzülen bir deve dikenini tutmak istediğinizde yapmanız gerektiği gibi içine nazikçe kayıvermişim.

İşte bu yüzden, lavtamı görünce kapıldığım o güçlü duygu patlaması, taş yemiş bir serçe gibi beni Dönen Yaprak’tan düşürdü. Rüzgârın adı dağılıp giderek beni boş ve kör bir halde bıraktı. Etrafımda çılgınca dans eden yapraklara bakınca hiçbir motifle karşılaşmayıp sadece jilet keskinliğindeki bin farklı yaprağın havayı yardığını gördüm.

Göğsümü sıkıştıran bir endişe yumağıyla ağacın etrafındaki yavaş turumu bitirdim. Lavtamin varlığı bir şeyi açıkça ortaya koyuyordu: bu nesnelerden herhangi biri, benim için bırakılmış bir tuzak olabilirdi.

Vashet sınavın ağaçtan ne alıp getireceğimden fazlası olduğunu söylemişti. Bunun haricinde, onu nasıl getirdiğim ve sonrasında onunla ne yaptığım da önemliydi. Ağır altın külçesini alıp Shehyn’e veririm okula para kazandırmak istediğimi mi göstermiş olacaktım? Yoksa beni tehlikeye sokmasına rağmen ağır ve hantal bir şeye açgözlülükle yapışabileceğimi mi ima edecektim?

Aynı şey diğer tüm nesneler için de geçerliydi. Kırmızı gömleği alırsam ya onu giyme hakkını kazanmak için onurumla çabaladığım ya da kendimi saflarına katılacak kadar iyi kabul ederek küstahlık ettiğim düşünülecekti. Bu durum ağaçta asılı duran kadim kılıç için daha da doğrudu. Ademlerin ona bir çocuk kadar değer verdiklerinden hiç kuşku yoktu.

Seçeneklerimi değerlendirir gibi yaparak ağacın etrafında yavaş bir tur daha attım, fakat aslında zaman kazanmaya çalışıyordum. Nesneleri kaygıyla ikinci kez gözden geçirdim. Pirinç bir kilidi olan küçük bir kitap vardı. Gri yün iplikli bir makara vardı. Beyaz renkli tertemiz bir bezin üzerinde duran düzgün ve yuvarlak bir taş vardı.

Hepsine tek tek bakarken, yapacağım herhangi bir seçimin pek çok farklı şekilde yorumlanabileceğini anladım. Fakat Adem kültürünü seçeceğim nesnenin neyi ifade edeceğini bilecek kadar tanımıyordum.

Zaten tanısaydım bile bana dalların altında yol gösterecek rüzgârın adı olmadan ağaç beni lime lime doğrardı. Muhtemelen sakat kalmazdım, ama buraya yakışmayan sakar bir barbar olduğum düşünülürdü.

Altın külçeyi tekrar gözden geçirdim. Onu seçersem en azından ağırlığı dönüş yolumdaki beceriksizliğim için bir bahane olurdu. Belki her şeye rağmen iyi bir gösteri sergileyebilirdim...

Tedirgin adımlarla ağacın etrafında üçüncü kez turladım. Rüzgârın hızlandığını, dalları az öncekinden de çılgınca sağa sola savurduğunu hissettim. Estikçe vücudumdaki teri emiyor, beni üşütüp titretiyordu.

O kaygı dolu anın ortasındaiken birdenbire mesanemdeki beklenmedik, ivedi baskının farkına her şeyden çok vardım. Biyolojim durumumun vahametini zerre kadar umursamıyordu ve işemek için güçlü bir arzuya kapıldım. O bıçak fırtınasının ve aynı zamanda duruşmam da olan sınavımın orta yerinde, iki düzine mağrur ve ölümcül fedainin gözleri önünde, kutsal kılıç ağacının gövdesine işemeyi düşündüm.

Bu o kadar dehşet verici ve yakışıksız bir fikirdi ki kahkahalara boğuldum. Ve bu kahkahalar içimden yükseldikçe göğsümü sıkıştıran, sırtımdaki kasları pençeleyen gerilim eriyip gitti. Hangi seçimi yaparsam yapayım *Latantha*'ya işemekten daha iyi olacaktı.

Artık içimin öfkeyle kaynamadığı, korkuyla dolmadığı o anda, çevremde savrulan yapraklara baktım. Daha önce rüzgârın adı beni ne zaman terk etse hep uyanmak üzereyken görülen bir rüya gibi kaybolmuştu. Bir yankı veya iç geçirme kadar geri alınmazdı.

Lakin durum bu sefer farklıydı. Savrulan yaprakların motiflerini izleyerek saatler geçirmiştım. Ağacın dalları arasından dışarı baktım ve sıçrayıp taklalar atan, gülüp koşan *Celeen*'ı düşündüm.

İşte karşımdaydı. Bir anlığına aklımdan uçup giden eski bir dostumun ismi gibi. Dalların arasından bakarken rüzgârı gördüm. Onun upuzun adını nazikçe telaffuz ettim ve rüzgâr azaldı. Onu bir fısıltı gibi söyledim ve *Haert*'e geldiğimden beri rüzgâr ilk defa tamamen dindi.

Sonu gelmez rüzgârların memleketinde dünya adeta nefesini tutmuştu. Kılıç ağacının bitmeyen dansı yavaşladı, sonra durdu. Sanki dinleniyordu. Sanki beni bırakmaya karar vermişti.

Yanıma hiçbir şey almadan *Shehyn*'e doğru yürümeye başlayarak gövdeden uzaklaştım. Yürürken sol elimi kaldırdım ve yukarıdan sarkan bir yaprağın jilet keskinliğindeki kenarına avcumu sürttüm.

Shehyn'in önünde, ondan kibar bir mesafede durdum. Yüzüm ifadesiz bir maskeye benziyordu, büsbütün sessiz, tamamen kıpırtısız bekledim.

Kanlı avcum yukarı bakacak şekilde sol elimi uzattım ve onu yumruk yaptım. Bu işaret *istekli* anlamına geliyordu. Beklediğimden daha fazla kan

vardı ve bu kan parmaklarımın arasından sızarak elimin tersinden aşağı akıyordu.

Shehyn uzunca bir sürenin sonunda başını salladı. Gevşedim ve rüzgâr ancak o zaman geri geldi.

Yüz Yirmi Dördüncü Bölüm

İsimler

”Sen,” dedi Vashet, birlikte tepelerin arasında yürürken, “gösteriş budalası piç kurusunun tekisin, biliyor musun?”

Başımı ona doğru hafifçe eğerek elimle *itaatkâr kabul* işaretini yaptım.

Kafamın yanına bir tane patlattı. “Bırak bu ayakları, seni melodramatik hergele. Onları kandırabilirsin, ama beni değil.”

Dedikodu yaparcasına elini göğsüne koydu. “Kvothe’nin kılıç ağacından ne getirdiğini duydunuz mu? Bir barbarın anlayamayacağı şeyler: sessizlik ve durgunluk. Yani Ademre’nin özü. Peki Shehyn’e ne sunmuş? Okul için kanını dökme isteği.”

Tiksintiyle keyif arasına sıkışıp kalmış bir yüz ifadesiyle bana baktı. “Ciddi söylüyorum, bir masal kitabından çıkmış gibisin.”

Elimle bir işaret yaptım: *Minnettar onur verici hafife alınmış sevecen kabul*.

Uzanıp orta parmağıyla kulağıma sert bir fiske attı.

“Ah!” deyip kahkahalara boğuldum. “Peki. Ama sakın beni melodramatik olmakla suçlama. Siz Ademler bitmeyen bir dramanın içindesiniz. Sessizlik. Kan kırmızı giysiler. Gizli dil. Sırlar ve gizemler. Sanki tüm yaşantınız büyük bir pandomim oyunu.” Gözlerinin içine baktım. “Ve bunu her açıdan kastettiğimi de bil.”

“Eh, Shehyn’i etkiledin,” dedi. “Ki bu en önemli şey. Ayrıca bunu öyle bir yoldan yaptın ki diğer okulların yöneticileri fazla homurdanamayacaklar. Bu da en önemli ikinci şey.”

Hedefimize, yani yarık kerestelerden yapılmış küçük bir keçi ağılının yanındaki üç odalı basık bir eve vardık. “Elin burada tedavi edilecek,” dedi Vashet.

“Peki ya eczane?” diye sordum.

“Eczacıyla Carceret’in annesi yakın dostlar,” dedi. “Ağırlığınca altın karşılığında bile ellerini ona baktırmam.” Başıyla yakındaki evi işaret etti. “Öte yandan, ne zaman tedaviye ihtiyacım olsa gelip Daeln’i bulurum.”

Kapıyı çaldı. “Okulun bir mensubu olabilirsin, ama sana hâlâ öğretmenlik ettiğimi unutma. Her konuda en iyisini ben bilirim.”

Elim sıkıca sarılmıştı ve Vashet’le ben Shehyn’le beraber oturuyorduk. Daha önce hiç görmediğim, Lethani hakkında konuştuklarımızdan daha küçük bir odadaydık. İçeride ufak ve üstü karmakarışık bir masa, vazoya konmuş çiçekler ve de rahat minderli birkaç sandalye vardı. Duvarların birinde gün batımı göğünde uçmakta olan üç kuşun resmi asılıydı. Resim boyayla yapılmayıp parlak mineli binlerce taşın birleştirilmesinden oluşmuştu. Shehyn’in çalışma odası sayılabilecek bir yerde bulunduğumuz fikrindeydim.

“Elin nasıl?” diye sordu Shehyn.

“İyi,” dedim. “Kesik sığıdı. Daeln hayatımda gördüğüm en küçük dikişleri attı. Oldukça becerikli bir adam.”

Başını salladı. *Tasvip*.

Temiz beyaz ketene sarılı sol elimi kaldırdım. “İşin zor kısmı, bu eli dört gün kullanamayacak olmam. Daha şimdiden elimi değil de dilimi kesmişim gibi hissediyorum.”

Shehyn bu sözüm üzerine ufak bir tebessüm ederek beni şaşırttı. Yüz ifadesindeki samimiyet büyük bir iltifattı. “Bugün iyi bir başarı gösterdin. Herkes onu konuşuyor.”

“Beni seyreden az sayıdaki insanın konuşacak daha iyi konuları olduğunu sanıyordum,” dedim tevazula.

Keyifli inanmazlık. “O kadarı doğru olabilir, ama gizlice seyredenler gördüklerini mutlaka söyleyeceklerdir. Tahminimde yanılmıyorsam Colean daha şimdiden yüz kişiye anlatmıştır. Yarın herkes sanki Aethe’nin ta kendisi ziyaretimize gelmiş gibi adımlarının yeri sarsmasını bekliyor olacak.”

Söyleyecek bir şey aklıma gelmediğinden sessiz kaldım. Bu benim için ender bir durumdu. Ama dedikleri gibi, öğreniyordum.

“Seninle konuşmak için beklediğim bir şey vardı,” dedi Shehyn. *Temkinli merak*. “Tempi seni buraya getirdikten sonra birlikte geçirdiğiniz zamanın uzun hikâyesini anlattı. Haydutları arayışınızı.”

Başımı salladım.

“Adamlardan bazılarını yok etmek için kan sihri kullandığın, geri kalanları yok etmek için de yıldırım düşürdüğün doğru mu?”

Bunu duyunca başını kaldıran Vashet’in bakışları aramızda gidip geldi. Onunla Aturca konuşmaya o denli alışmıştım ki yüzünü kaplayan Adem ifadesizliğini görmek tuhaftı. Yine de şaşırdığını anladım. Bilmiyordu.

Davranışlarımı açıklamaya çalışsam mı diye düşündüm, sonra vazgeçtim. “Evet.”

“Öyleyse güçlüsün.”

Kendime daha önce hiç o gözle bakmamıştım. “Biraz güce sahibim. Başkaları daha güçlü.”

“Ketan’ı bu yüzden mi arıyorsun? Güç kazanmak için mi?”

“Hayır. Meraktan arıyorum. Şeyleri bilmenin peşindeyim.”

“Bilmek de bir güçtür,” diye belirtti Shehyn, ardından konuyu değiştirir gibi gözüktü. “Tempi bana haydutların liderinin bir Rhinta olduğunu söyledi.”

“Rhinta mı?” diye saygıyla sordum.

“Kötü bir şey. Bir insandan hem daha fazla hem daha az olan bir insan.”

“İblis mi?” diye sordum, hiç düşünmeden Aturca sözcüğü kullanarak.

“İblis değil,” dedi Shehyn, kolaylıkla Aturcaya geçerek. “İblis diye bir şey yoktur. Rahipleriniz iblis hikâyelerini sizi korkutmak için anlatırlar.” Bir an gözlerime bakarak eliyle işaret yaptı: *Mazeretli özür ve ciddi önem*. “Ama dünyada kötü şeyler var. İnsan kılığındaki eski şeyler. Ve bunlardan bazıları diğer hepsinden beter. Bunlar dünyayı serbestçe dolaşarak korkunç şeyler yapıyorlar.”

İçimde bir ümit belirdi. “Onlara Chandrialılar dendiğini duymuştum,” dedim.

Shehyn başını salladı. “Bunu ben de duydum. Ama Rhinta daha uygun bir kelime.” Beni uzun uzun süzüp Ademceye geri döndü. “Tempi’nin tepkin hakkında anlattıklarına bakarak öyle bir şeyle daha önce de karşılaştığını düşünüyorum.”

“Evet.”

“Öyle bir şeyle tekrar karşılaşacak mısın?”

“Evet.” Sesimdeki katiyet beni bile şaşırttı.

“Amaçlı mı?”

“Evet.”

“Hangi amaçla?”

“Onu öldürmek için.”

“Öyle şeyler kolayca öldürülmez.”

Başımı salladım.

“Bunu yapmak için Tempi’nin sana öğrettiklerini kullanacak mısınız?”

“Her şeyi o amaçla kullanacağım.” Bilinçsizce *katiyet* işaretini yapmaya başladım, fakat sargılı elim beni durdurdu. Bunun üzerine kaşlarımı çattım.

“Güzel,” dedi Shehyn. “Ketanın yetmeyecek. Senin yaşındaki biri için zayıf. Bir barbar için iyi. Senin kadar az talim yapmış biri için de iyi, ama sonuçta zayıf.”

Hevesimi sesimden uzak tutmakta zorlandım. Elimi kullanarak bu sorunun benim için ne kadar önem taşıdığını gösterebilmek isterdim.

“Shehyn, şu Rhintalar hakkında daha çok şey bilmek için büyük bir arzum var.”

Uzunca bir süre sessiz kaldı. “Bunu düşüneceğim,” dedi sonunda, *tasa* olabilecek bir işaret yaparak. “Böyle şeyler kolayca konuşulmaz.”

Yüzümü ifadesiz tuttum ve sargılı elimi *derin saygılı arzu* yapmaya zorladım. “Düşüneceğin için teşekkürler Shehyn. Bana onlar hakkında söyleyebileceğin en ufak şey bile altından daha değerlidir.”

Vashet önce *yoğun huzursuzluk*, sonra *kibar arzu*, *farklılık* işaretleri yaptı. İki dönü öncesine kadar onu anlayamazdım, fakat artık sohbeti değişik bir konuya çekmek istediğinin farkındaydım.

Ben de dilimi tutup meseleyi kurcalamaktan vazgeçtim. Daha fazla bilgi almak istiyorsam, yapabileceğim en kötü şeyin üstelemek olduğunu bilecek kadar Ademleri tanırlı olmuştum. Birleşik Eyaletler’de olsaydım sıkboğaz edebilir, istediğimi tatlı dil ve laf ebeliğiyle öğrenebilirdim. Ama bu taktikler burada işe yaramazdı. Yalnızca durgunluk ve sessizlik işe yarayabilirdi. Sabırlı olmam ve Shehyn’in konuyu daha sonra bizzat açmasını beklemem gerekiyordu.

“Diyordum ki...” diye devam etti Shehyn. *Çekingen itiraf*. “...Ketanın zayıf. Ama bir sene boyunca kendini gerektiği gibi eğitersen Tempi’nin dengi olursun.”

“Bana iltifat ediyorsun.”

“Etmiyorum. Sana zayıflığını söylüyorum. Çabuk öğreniyorsun. Bu da aceleciliğe sebep oluyor ve acelecilik Lethani’ye uymaz. Vashet senin içinde endişe verici bir şey olduğunu düşünmekte yalnız değil.”

Gözlerini üzerimden bir dakika boyunca ayırmayarak beni uzun uzun süzdü. Sonra zarif bir hareketle omuz silkti ve Vashet’e bakıp kendinden

genç kadına belli belirsiz bir gülümseme bahsetti. “Yine de,” *Esprili düşünce*. “...yüreğinde en ufak bir gölge olmayan biriyle tanışsaydım bu kişi mutlaka konuşamayacak kadar küçük bir çocuk olurdu.” Sandalyesinden kalktı ve iki eliyle birden gömleğini düzeltti. “Gel. Gidip sana bir isim bulalım.”

Shehyn ikimizi yalçın, kayalık bir tepeden aşağı indirmekteydi. Okuldan ayrıldığımızdan beri hiç konuşmamıştık. Neler olacağını bilmiyordum, ama sormak da münasip gözüküyordu. Öyle bir şey, bir damadın kendi düğününün orta yerinde, “Şimdi ne olacak?” diye sorması kadar büyük bir saygısızlık olur gibi geliyordu.

Bir yamacın çıplak duvarına sıkıca tutunmuş tek bir eğri ağacın bulunduğu çim kaplı bir kayalık rafa vardık. Ağacın yanında kalın bir tahta kapı, yani gizli Adem evlerinden birinin girişi duruyordu.

Shehyn kapıyı çalıp kendi açtı. İçerisi hiç de mağaramsı değildi. Taş duvarlar elden geçirilmişti ve düzgün zemin tahta kaplıydı. Ayrıca ev beklediğimden çok daha büyüktü. Yüksek bir tavanı ve kayalık yamacın daha derinlerine açılan altı kapısı vardı.

Alçak bir masada oturan bir kadın, önündeki bir kitapta yazanları başka bir kitaba kopyalıyordu. Saçları bembeyaz, yüzü eski bir elma gibi buruş buruştu. Haert’e geldiğimden beri okurken veya yazarken gördüğüm ilk insanın bu olduğunu fark ettim.

Yaşlı kadın başıyla Shehyn’e selam verdi. Vashet’e doğru döndüğünde gözlerinin kenarları kırıştı. *Memnuniyet*. “Vashet,” dedi, “döndüğünü bilmiyordum.”

“Bir isim için geldik Magwyn,” dedi Shehyn. *Kibar resmi rica*.

Şaşırarak, “Bir isim mi?” diye sordu Magwyn. Shehyn’den Vashet’e baktı, ardından gözleri onların arkasında durduğum yere, parlak kızıl saçlarıma ve sargılı elime çevrildi. “Ah,” dedi, ansızın ciddileşerek.

Kitaplarını kapatıp ayağa kalktı. Sırtı kamburdu ve yürürken ayaklarını sürüyerek küçük adımlar atıyordu. Bana yaklaşmamı işaret etti ve çevremde yavaş bir tur atarak beni dikkatle tepeden tırnağa süzdü. Yüzüme bakmaktan kaçındıysa da sargısız elimi tutup çevirdi ve avcumu, parmak uçlarımı inceledi.

“Bir şey söylediğini duymak isterim,” dedi, bakışlarını elimden ayırmaksızın.

“Nasıl istersen, isimlerin saygıdeğer biçimlendiricisi,” dedim.

Magwyn başını Shehyn'den tarafa kaldırdı. "Benimle alay mı ediyor?" "Sanmam."

Etrafımda bir tur daha atarak ellerini omuzlarımda, kollarımda ve ensemden geçirdi. Parmaklarını saçlarımdan geçirdi, sonra da önümde durup gözlerimin içine baktı.

Gözleri Elodin'inkiler gibiydi. Görünürdeki ayrıntıları kastetmiyorum. Elodin'in gözleri yeşil, keskin ve alaycıydı. Magwyn'inkiler ise tanıdık bir Adem grisiydi ve hafif suluydu; kenarları ise kırmızıydı. Hayır, benzerlik bana nasıl baktığında yatıyordu. Bana sayfalarını dalgın bir edayla çevirdiği bir kitapmışım gibi bakabilen tanıdığım diğer tek insan Elodin'di.

Magwyn'in gözleri benimkilerle ilk buluştuğunda ciğerlerimdeki tüm hava emilmiş gibi hissettim. Kısacık bir an için gördüğü şey karşısında ürktüğünü düşündüm, ama bu fikre muhtemelen heyecanımdan kapılmışım. Son zamanlarda felaketin kıyısından çok sık döner olmuşum ve sınavımın iyi geçmesine rağmen bir parçam her an bir aksilik çıkmasını bekliyordu.

"Maedre," dedi Magwyn, gözlerini benimkilerden ayırmadan. Sonra başını eğdi ve kitaplarına geri gitti.

"Maedre mi?" dedi Vashet, sesine azıcık yılgı karışarak. Dahasını da söyleyecek gibiydi, fakat Shehyn uzanıp başının yanına sertçe vurdu.

Hareketi, Vashet'in son bir ay içerisinde beni cezalandırmak için bin kez yaptığıyla tıpatıp aynıydı. Kendime hâkim olamayarak güldüm.

Vashet'le Shehyn bana kötü kötü baktılar. *Sahiden* kötü kötü baktılar.

Magwyn yine bana doğru döndü. Kızmış gibi bir hali yoktu. "Sana verdiğim isme mi gülüyorsun?"

"Asla Magwyn," dedim, sargılı elimle *saygı* işaretini yapmaya çabalayarak. "İsimler önemli şeylerdir."

Beni süzmeye devam etti. "Bir barbar isimlerden ne anlar?"

"Biraz anlarım," dedim, sargılı elimi yine beceriksizce oynatarak. O olmadan sözcüklerime nüans katamıyordum. "Çok uzaklarda böyle şeyler çalıştım. Çoğu kimseden fazlasını bilirim, ama bildiklerim hâlâ azdır."

Magwyn gözlerini uzun süre benden ayırmadı. "Öyleyse yeni adını kimseye söylememen gerektiğini de bilirsin," dedi. "Bu mahrem bir şeydir ve paylaşılması tehlikelidir."

Kafamı salladım.

Tatmin olmuş gözükken Magwyn sandalyesine oturup bir kitap açtı. "Vashet, küçük tavşanım, yakında yine ziyaretime gelmelisin." *Nazik*

sevecen ayıplama.

“Geleceğim nine,” dedi Vashet.

“Teşekkürler Magwyn,” dedi Shehyn. *Hürmetkâr şükran.*

Yaşlı kadın dalgın bir edayla kafa sallayarak bizi uğurladı ve Shehyn bizi mağaradan çıkardı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Vashet’in evine geri gittim. Evinin önündeki bankta oturmuş, güneşin batmaya başladığı gökyüzünü seyrediyordu.

Banktaki boş yeri gösterdi ve yanına oturdum. “Artık barbar olmamak nasıl bir duygu?” diye sordu.

“Hemen hemen aynı,” dedim. “Ama biraz daha baş döndürücü.”

Yemeğin ardından Penthe beni bir tür partinin verildiği evine götürmüştü. Aslında buna toplanma demek daha doğru olur, zira ne müzik ne de dans vardı. Yine de Penthe’nin zahmet edip okula girişimi kutlamaya istekli diğer beş Adem bulmuş olması gururumu okşamıştı.

Birkaç bardak içkinin ardından Adem kayıtsızlığının kolayca dağıldığını öğrenmek beni sevindirmişti. Kısa zamanda hepimiz barbarlar gibi sırtır olmuştuk. Bu durum beni rahatlatmıştı, özellikle de artık dil konusundaki acemiliğimden sargılı elimi sorumlu tutabileceğim için.

“Bugün,” dedim dikkatle, “Shehyn, Rhintalar hakkında bir hikâye bildiğini söylemişti.”

Vashet ifadesiz bir yüzle dönüp bana baktı. *Çekince.*

“Öyle bir şey bulabilmek için tüm dünyayı gezip dolaştım,” dedim. “Ve daha fazla değer verdiğim çok az şey var.” *Kesin dürüstlük.* “Ama bunu Shehyn’e yeterince ifade edemediğimden endişeleniyorum.” *Soru. Yoğun rica.*

Vashet sözlerime devam etmemi beklemesine bana biraz daha baktı, ardından *gönülsüzlük* işaretini yaptı. “Onunla konuşurum.” *Temin. Son.*

Başımı sallayıp konuyu kapattım.

Güneş usulca ufka batarken Vashet’le beraber dostane bir sessizlik içinde oturduk. Derin bir nefes alıp uzun uzun verdi. Düştüğüm zamanlarda soluklanmam için beklememiz dışında şimdiye kadar hiç buna benzer bir şey yapmadığımızı fark ettim. Bugüne dek birlikte geçirdiğimiz vaktin tamamını eğitime harcamıştık.

“Bu akşam,” dedim nihayet, “Penthe bana hoş bir öfkem olduğunu ve bunu benimle paylaşmak istediğini söyledi.”

Vashet kıkırdadı. “Elini çabuk tutmuş.” Bana bilgiç bir bakış attı. “Peki ne oldu?”

Biraz yüzüm kızardı. “Ah. O... bana Ademlerin fiziksel temasa pek de mahrem bir gözle bakmadıklarını hatırlattı.”

Tebessümü epey hınzırlaştı. “Demek seni bırakmadı, öyle mi?”

“Neredeyse,” dedim. “Bir ay öncesine kıyasla artık daha hızlı hareket edebiliyorum.”

“Penthe’den uzak duracak kadar hızlı hareket edebileceğini hiç sanmam,” dedi Vashet. “Tek istediği biraz seks oyunu. Bundan zarar gelmez.”

“Zaten o yüzden sana sorayım dedim,” diye yavaşça konuştum. “Bundan zarar gelip gelmeyeceğini öğrenmek için.”

Vashet bir kaşını kaldırdı ve aynı anda eliyle *belirsiz şaşkınlık* işaretini yaptı.

“Penthe oldukça güzel bir kadın,” dedim dikkatle. “Ama sen ve ben...” Uygun bir ifade aradım. “Yakınlaştık.”

Anladığını yüz ifadesiyle gösteren Vashet yine güldü. “Yani birlikte cinsellik yaşadığımızı kastediyorsun. Bir öğretmen ile öğrencisi arasındaki yakınlık ondan çok daha fazladır.”

“Ah,” dedim gevşeyerek. “Ben de o tür bir fikre kapılmıştım. Ama bundan emin olmak güzel.”

Vashet başını iki yana salladı. “Siz barbarların nasıl düşündüğünüzü unuttuğum,” dedi, sesinde yoğun ve sevecen bir hoşgörü barındırarak. “Böyle şeyleri şair kralıma anlatalı uzun yıllar geçti.”

“Gücenmezsin, değil mi? Yani onunla...” Sargılı elimle anlaşılmaz bir işaret yaptım.

“Genç ve enerjiksinsin,” dedi. “Bu senin için sağlıklı bir şey. Niye güceneyim ki? Durduk yerde seksine sahip mi oldum? Onu başkalarına vermekten endişe mi duyacağım?”

Aklına bir şey gelmişçesine durdu. Dönüp bana baktı. “Peki o günden sonra başkalarıyla seks yapmamdan *sen* gücendin mi?” Yüzümü dikkatle inceledi. “İrkildiğini görebiliyorum.”

“İrkildim,” diye itirafta bulundum. Sonra zihnimin envanterini çıkardım ve nasıl hissettiğimden emin olmadığımı keşfederek şaşırdım. “Gücenmem gerekirmiş gibi hissediyorum,” dedim sonunda. “Ama sanırım gücenmedim.”

Vashet başını beğeniyle salladı. “Bu iyiye işaret. Uygarlaştığını gösteriyor. Diğer his daha çocukluğunda aklına sokuldu. Şimdiyse üzerine uymayan eski bir gömlek gibi. Ve artık ona yakından baktığında daha en baştan çirkin olduğunu görebiliyorsun.”

Bir anlığına tereddüt ettim. “Meraktan soruyorum,” dedim. “Sevişmemizden beri başka kaç kişiyle beraber oldun?”

Vashet bu sorudan dolayı şaşırılmış gibi gözüktü. Ağzını büzüp uzun bir süre gökyüzüne baktı, sonra da omuz silkti. “O zamandan beri kaç kişiyle konuştum? Kaç kişiyle dövüştüm? Kaç kere yemek yedim veya Ketanımı çalıştım? Böyle şeyleri kim sayar ki?”

“Çoğu Adem böyle mi düşünür?” dedim, nihayet bu soruları sorma fırsatını yakaladığıma sevinerek. “Seksin özel bir şey olmadığını?”

“Tabii ki özeldir,” dedi Vashet. “İki insanı birbirine yaklaştıran her şey özeldir. Bir sohbet, bir öpücük, bir fısıltı. Dövüşmek bile özeldir. Ama biz seks konusunda tuhaf davranmayız. Ondan utanmayız. Altınlarını biriktiren bir cimri gibi bir başkasının seksini sadece kendimize saklamaya gerek duymayız.” Başını iki yana salladı. “Zaten siz barbarları bizden ayıran asıl şey bu huyunuz.”

“Peki ya sevgi?” diye sordum, biraz alınarak. “Ya aşk?”

Vashet tekrar güldü. Bu seferki kahkahası gür, uzun ve oldukça keyifliydi. Uzaktaki tepelerden yansıyıp bize geri gelirken Haert’in yarısı onu duymuş olmalıydı.

“Siz barbarlar,” dedi gözlerindeki yaşları silerken. “Ne kadar geri kafalı olduğunuzu unutmuşum. Şair kralım da aynıydı. İşin aslını öğrenmesi için uzun, perişan bir zaman geçirmesi gerekmişti. Bir penisle bir yürek arasında büyük fark vardır.”

Yüz Yirmi Beşinci Bölüm

Durgu

Ertesi gün uyandığımda biraz akşamdan kalmaydım. Aslında fazla içmemiştim, fakat vücudum artık böyle şeylere alışkın değildi, o nedenle her içki beni üç misli çarpmıştı. Sallanarak hamama gittim, kendimi dayanabildiğim en sıcak havuza batırdım, sonra da üstümü başımı ovarak üzerimdeki o belli belirsiz pütürlük hissini elimden geldiğince attım.

Yemek salonuna gittiğim sırada Vashet ile Shehyn beni koridorda buldular. Vashet peşlerinden gelmemi işaret etti ve arkalarına takıldım. Eğitim görecektir veya resmi bir sohbet yapacak havamda değildim, fakat onları reddetmek gerçekçi bir seçenek gibi gözüküyordu.

Bazı koridorlardan geçip sonunda okulun ortasına yakın bir yere vardık. Bir avluyu aşarak kare şeklindeki küçük bir binaya yaklaştık. Shehyn binanın kapısını ufak bir demir anahtarla açtı. Haert'te ilk kez kilitli bir kapı görüyordum.

Üçümüz birlikte küçük ve penceresiz bir antreye girdik. Vashet dış kapıyı örtünce içerisi hem zifiri karanlık oldu, hem de ısrarcı rüzgârın sesi kesildi. Sonra Shehyn içteki kapıyı açtı. Bizi yarım düzine mumun iç ısıtan ışığı karşıladı. İlk başta bunların boş bir odada yanmaya bırakılmaları bana tuhaf geldi...

Sonra içeride nelerin durduğunu gördüm. Duvarlar mum ışığında parıltı veren düzinelerce kılıçla kaplıydı. Kınları altlarında asılı olup hepsi de çıplaktı.

Odada bir Tehlin kilisesinde göreceğiniz türden törensel süsler yoktu. Goblenler ve resimler de. Sadece kılıçlar. Yine de burasının önemli bir yer olduğu belliydi. Arşiv'de veya eski bir mezarlıkta hissedilecek türden bir gerginlik havayı dolduruyordu.

Shehyn dönüp Vashet'e baktı. "Seç."

Vashet bu söz karşısında şaşkın, hatta mustarip gözüktü. Bir işaret yapacak oldu, ama o karşı çıkamadan önce Shehyn elini kaldırdı.

"O senin öğrencin," dedi Shehyn. *Ret.* "Onu okula sen soktun. Seçim senin."

Vashet bakışlarını Shehyn'den bana, sonra da ışıldayan düzinelerce kılıca çevirdi. Hepsi de ince ve ölümcül olup her biri diğerlerinden azıcık farklıydı. Bazıları kıvrımlı, bazılarıysa ötekilerden daha uzun veya kalındı. Bazıları eskime belirtileri gösterirken, birkaçı yıpranmış kabzalarıyla ve perdahlı gri bir metalden yapılmış lekesiz yalımlarıyla Vashet'in kılıcını andırıyordu.

Vashet yavaşça sağ taraftaki duvara gitti. Bir kılıç aldı, elinde tarttı ve yerine geri koydu. Sonra farklı bir tane aldı, sıkıca kavradı ve bana uzattı.

Kılıcı tuttum. Bir fısıltı kadar hafif ve inceydi.

"Saçını Tarayan Kız," dedi Vashet.

Shehyn izlediği için biraz utanarak ona itaat ettim. Fakat ben savurma hareketini daha yarılamaadan Vashet başını iki yana salladı. Kılıcı benden geri alıp duvardaki yerine bıraktı.

Bir dakika sonra bana ikinci bir kılıç verdi. Kılıcın yalımı boyunca, birbirine dolanmış sarmaşıkları andıran gravürler uzanıyordu. Vashet'in isteği üzerine Dalan Balıkçıl'ı yaptım. Kılıcı havada hızla savurup aşağıdan uzattım. Vashet sorarcasına tek kaşını kaldırdı.

Başımı iki yana salladım. "Ucu benim için çok ağır."

Şaşırmış gibi görünmeden o kılıcı da duvara koydu.

Bu böyle sürüp gitti. Vashet tarttığı kılıçların çoğunu tek kelime etmeden reddetti. Elime üç tane daha verdi, Ketan'ın farklı kısımlarını görmek istedi, sonra da fikrimi almaksızın onları duvara geri astı.

İkinci duvar boyunca ilerlerken daha yavaş hareket etti. Bana Penthe'ninki gibi biraz kıvrımlı bir kılıç verdi. Yalımının onunki gibi kusursuz, perdahlı bir gri olduğunu görünce nefesim kesildi. Kılıcı dikkatle aldım, fakat kabzası parmaklarıma uymadı. Onu Vashet'e geri verdiğimde yüreğine su serpildiğini açıkça anladım.

Vashet duvardaki ilerleyişini sürdürürken ara sıra Shehyn'den tarafa göz atmaktaydı. Bu anlarda kendinden emin, cakalı öğretmenimle alakası kalmıyor, nasihat almak için çırpman genç bir kadına benziyordu. Shehyn ise tepkisizliğini koruyordu.

Vashet sonunda üçüncü duvara ulaştı. Giderek daha yavaş hareket eder olmuştu. Artık neredeyse her kılıcı eline alıyor, onları yerlerine geri koymakta hiç acele etmiyordu.

Sonra perdahlı gri bir yalımı olan başka bir kılıcı yavaşça tuttu. Onu duvardan kaldırdı, sıkıca kavradı ve on yıl yaşlanır gibi gözüktü.

Shehyn'e bakmaktan kaçınarak kılıcı bana verdi. Bunun muhafazası biraz çıkıntı yapıyor, hafifçe kıvrılarak eli az da olsa koruyordu. Tabii bu tam bir el muhafazasının yakınından bile geçmiyordu. O kadar hantal bir silah, Ketan'ın yarısını işe yaramaz hale getirirdi. Fakat bunun parmaklarımı az da olsa koruyacak gibi durması bana cazip geldi.

Kılıcın sıcak kabzası, kendi lavtamin sapı gibi avcuma cuk oturdu.

Vashet daha sormadan Saçını Tarayan Kız'ı yaptım. Uzun ve hareketsiz bir uykunun ardından gerinmeye benziyordu. Rahatça On İki Taş'a geçtim ve kısacık bir an boyunca kendimi Penthe'nin dövüşürkenki hali kadar zarif hissettim. Dalan Balıkçıl bir öpücük gibi tatlı ve basitti.

Vashet onu benden geri almak için elini uzattı. Vermek istemiyordum, ama verdim. Bunun olay çıkarmak için en kötü zaman ve yer olduğunun farkındaydım.

Vashet kılıcı tutarak Shehyn'e doğru döndü. "Ona en uygunu bu," dedi. Öğretmenimi tanıdığımdan beri ilk defa bütün neşesi içinden çekilip alınmış gibiydi. Sesi ince ve kuruydu.

Shehyn başını salladı. "Aynı fikirdeyim. Bunu bulmakla iyi ettin."

Vashet'in rahatladığı açıkça anlaşılrsa da yüzü hâlâ mustarip görünüyordu. "Belki ismini dengeler," dedi ve kılıcı Shehyn'e uzattı.

Shehyn eliyle *ret* işareti yaptı. "Hayır. Senin öğrencin, senin seçimin, senin sorumluluğun."

Vashet kını duvardan aldı ve kılıcı ona soktu. Sonra da dönüp silahı bana doğru uzattı. "Bunun adı Dergau."

"Durgu mu?" diye sordum, isim karşısında hayrete kapılarak. Bu Sim'in Eld Vintic şiirlerindeki mısra araları için kullandığı ad değil miydi? Yoksa bana bir şairin kılıcı mı veriliyordu?

"Dergau," dedi Vashet usulca, Tanrı'nın adını telaffuz eder gibi. Bir adım geri çekildi ve kılıcın ağırlığının ellerime bindiğini hissettim.

Benden bir şey beklendiğini sezerek onu kınından çıkardım. Derinin ve metalin yumuşak tınısı, kılıcın adını söyler gibiydi: *Dergau*. Elime hafif geliyordu. Yalımı kusursuzdu. Onu kınına geri sokarken farklı bir ses çıktı; bir mısrayı ikiye bölmeye benziyordu. Diyordu ki: *Durgu*.

Shehyn iç kapıyı açtı ve geldiğimiz gibi gittik. Sessizce ve saygıyla.

Günün geri kalanı, heyecanlının tam zıddıydı. Vashet azimli ve neşesiz bir inatla kılıcımın bakımını nasıl yapacağımı gösterdi. Onu nasıl temizleyeceğimi ve yağlayacağımı. Onu nasıl parçalara ayıracağımı ve tekrar birleştireceğimi. Kınını omzuma veya kalçama nasıl bağlayacağımı. Biraz büyük yapılmış muhafaza sebebiyle Ketan'ın bazı tutuş ve hareketlerinin nasıl değişeceğini.

Kılıç benim değildi. Okula aitti. Ademre'ye. Dövüşemeyecek bir hale geldiğim zaman onu geri verecektim.

Normalde aynı şeyi tekrar tekrar dinlemek için fazla müsamaha gösteremesem de Vashet'in dırdır etmesine ses çıkarmadım. Kaygılı olduğu, kafasını toparlamaya çalıştığı açıkça anlaşılıyordu ve yarasına merhem olamasam bile en azından suyuna gidebilirdim.

Aşağı yukarı on beşinci tekrar sırasında kılıcın kırılması halinde ne yapmam gerektiğini sordum. Kabzası veya muhafazası değil, yalımın ta kendisi. Kılıcı o durumda da geri getirmeli miydim?

Vashet'in bana attığı bakış öyle saf bir yılgıyla doluydu ki dehşete çalışıyordu. Bana cevap vermedi ve ben de ona sabahın geri kalanı boyunca bir şey sormamaya özen gösterdim.

Vashet öğle yemeğinin ardından beni Magwyn'in mağarasına geri götürdü. Öğretmenimin morali biraz düzelmiş gibiyse de her zamanki şen şakrak halinden hâlâ çok uzaktı.

"Magwyn sana Dergau'nun öyküsünü anlatacak," dedi. "Onu ezberlemen gerekiyor."

"Öyküsünü mü?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ademcede Atas denir. Yani kılıcın tarihi. Onu taşımış olan herkes ve bu kişilerin neler yaptıkları. Bunları bilmeye mecbursun."

Patikanın sonuna ulaştık ve Magwyn'in kapısının önünde durduk. Vashet bana ciddi bir bakış attı. "Ona çok iyi davranmalı ve saygıda kusur etmemelisin."

"Etmeyeceğim," dedim.

"Magwyn önemli bir kişidir. Söyleyeceklerini dikkatle dinlemelisin."

"Dinleyeceğim," dedim.

Vashet kapıyı çaldı ve içeriye kadar bana eşlik etti.

Magwyn öncekiyle aynı masada oturmaktaydı ve anladığım kadarıyla aynı kitabı kopyalıyordu. Vashet'i görünce gülümsedi, sonra beni fark etti ve yüzüne o tanıdık Adem ifadesizliğini oturttu.

"Magwyn," dedi Vashet. *Köklü kibar rica*. "Buna kılıcının Atasını anlatman gerekiyor."

"Ona hangi kılıcı buldun?" diye sordu Magwyn. Görmek için gözlerini kısınca yüzü daha da kııştı.

"Dergau'yu," dedi Vashet.

Magwyn gıdıklamayı andıran bir kahkaha attı. Sandalyesinden kalktı. "Şaşırdığımı söyleyemem," dedi ve yamacın arkalarına açılan bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Vashet evden ayrıldı ve ben de orada sıkıntılı bir halde bekledim. Kendimi sahneye çıktığınız ve ne demeniz, hatta hangi rolü oynamanız gerektiğini bile hatırlayamadığınız o korkunç kâbuslardan birini görür gibi hissediyordum.

Magwyn deri cildi kahverengi olan kalın bir kitabı taşıyarak geri geldi. Bir el hareketi üzerine, karşılıklı duran iki sandalyeye geçtik. Onunki kabarık minderli deri bir sandalyeydi. Benimki değildi. Oturduktan sonra Durgu'yu dizlerimin üstüne koydum. Kısmen böylesi uygun gözüktüğü, kısmen de onu elimin altında tutmak hoşuma gittiği için.

Magwyn kitabı kucağına koydu ve cildi gıcırdatarak kapağını açtı. Aradığı yeri bulana kadar sayfaları çevirdi. "Önce Chael geldi," diye okudu. "Beni bilinmeyen bir amaçla ateşte biçimlendirdi. Beni taşıdı, sonra bir kenara bıraktı."

İki eli de kitapla meşgul olduğu için el işareti yapamayarak başını kaldırdı. "Eee?"

"Ne yapmamı istersin?" diye kibarca sordum. Ben de sargılarımın dolayı el işareti yapamıyordum. Bir çift kekeme gibiydik.

"Tekrarla," dedi asabice. "Hepsini öğrenmen gerekiyor."

"Önce Chael geldi," dedim. "Beni bilinmeyen bir amaçla ateşte biçimlendirdi. Beni taşıdı, sonra bir kenara bıraktı."

Magwyn başını sallayıp okumayı sürdürdü. "Sonra Etaine geldi..."

Tekrarladım. Bu böyle belki yarım saat devam etti. Sahip üstüne sahip. İsim üstüne isim. İlan edilen sadakatler ve öldürülen düşmanlar.

İsimler ve yerler ilk başta ilgi çekiciydi. Fakat liste sürüp gittikçe moralim bozulmaya başladı, zira her kısım kılıcın sahibinin ölümüyle son buluyordu. Üstelik bunlar huzurlu ölümler de değildi. Bazıları savaşlarda,

bazıları düellolarda can vermişti. Çoğu sadece ‘öldürülmüş’ veya ‘katledilmiş’ olup bunun hangi şartlar altında gerçekleştiğine dair bir ipucu verilmiyordu. Böyle otuz ayrı kısım dinledikten sonra bile, “Gürbüz torunlarıyla çevrili olarak uyurken huzur içinde bu dünyadan göçüp gitti,” gibi bir laf hiç duymamıştım.

Sonra liste moral bozucu olmayı bırakıp yalnızca iç sıkıcı bir hal aldı.

“Sonra berrak ve parlak gözlü Finol geldi,” diye ilgiyle tekrarladım. “Dulcen’in sevdiceği. Bizzat iki daruna öldürdü, sonra Drossen Tor’daki gremmenin elinde can verdi.”

Magwyn kitaptan bir bölüm daha okuyamadan önce genzimi temizledim. “Sormamı mazur görürsen,” dedim, “Durgu’yu yıllar içinde kaç kişi taşıdı?”

“Dergau’yu,” diye beni sertçe düzeltti Magwyn. “İsmiyle oynamaya kalkma. Kırma, yakalamak, uçmak anlamına gelir.”

Kucağımdaki kınında duran kılıca baktım. Ağırlığını, parmaklarımın altındaki metalinin soğuşunu hissedebiliyordum. Yalımın gri renkli incecik bir kısmı, kının en üstünden görülebiliyordu.

Bunu anlayacağınız şekilde nasıl söyleyebilirim? Dergau güzel bir isimdi. İnce, parlak ve tehlikeliydi. Bir eldivenin ele uyduğu gibi kılıca uyuyordu.

Fakat mükemmel bir isim değildi. Bu kılıcın adı Durgu’ydu. Bu kılıç kusursuz bir mısradaki sarsıcı bir araydı. İsim ona bir eldiven gibi değil, kendi teni gibi uyuyordu. Hatta daha fazla. Durgu adı onu tutan bir el; kemik, kas ve hareket bütünü gibiydi. Hem isim, hem de kılıcın ta kendisiydi.

Bunu nasıl bildiğimi anlatamam. Ama biliyordum.

Hem madem ki bir isimci olacaktım, kendi kılıcımın ismini pekâlâ seçebilirdim.

Başımı kaldırıp Magwyn’e baktım. “Güzel bir isim,” diye kibarca doğruladım, Ademre’den ayrılana kadar fikirlerimi kendime saklamaya karar vererek. “Toplamda kaç sahibi olduğunu merak ediyordum. Bu da bilmem gereken bir şey yalnızca.”

Magwyn ona büyüklük tasladığının bilincinde olduğunu gösteren sert bir bakış attı. Yine de kitabındaki sayfaların birkaçını atladı. Sonra birkaçını daha.

Sonra birkaçını daha.

“İki yüz otuz altı,” dedi. “Sen iki yüz otuz yedinci olacaksın.” Listenin başına döndü. “Baştan alalım.” Nefes alıp konuştu. “Önce Chael geldi. Beni bilinmeyen bir amaçla ateşte biçimlendirdi. Beni taşıdı, sonra bir kenara bıraktı.”

İç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Kumpanyacılıktan gelen ezbere yatkınlığımla bile bunları hafızama kazımam uzun, sıkıcı günler sürecekti.

Derken tüm bunların ne anlama geldiğini fark ettim. Durgu’nun her sahibi onu on sene taşımışsa ve kılıç asla birkaç günden fazla sahipsiz kalmamışsa, Durgu’nun en düşük tahminle bile iki bin yıldan daha eski olduğunu gösteriyordu bu.

Üç saat geçip de akşam yemeği için izin istediğimde, bir sonraki sürprizle karşılaştım. Ben gitmek için ayağa kalkarken Magwyn, Durgu’nun tüm hikâyesini kelimesi kelimesine ezberleyene dek yanında kalacağımı açıkladı. Biri yemeklerimizi ayağımıza kadar taşıyacaktı ve evde uyuyabileceğim bir oda vardı.

Önce Chael geldi...

Yüz Yirmi Altıncı Bölüm

Birinci Taş

Sonraki üç gün Magwyn'in yanında kaldım. Sol elim henüz iyileşmediği ve buna bağlı olarak hem konuşma hem de dövüşme yeteneklerim kısıtlandığı için çok da kötü geçmedi.

Büyük bir başarı sergilediğimi söylesem herhalde abartmış sayılmam. Benim için bütün bir tiyatro eserini ezberlemek bundan kolay olurdu. Bir tiyatro eseri yapboz gibi parça parçadır. Konuşmalar karşılıklı sürer gider. Hikâyenin bir şekli şemali vardır.

Öte yandan Magvvyn'den öğrendiklerim upuzun bir yabancı isimler ve bağlantısız olaylar zinciriydi. Hikâye kılığına bürünmüş bir alışveriş listesi olduğu bile söylenebilirdi.

Yine de hepsini ezberledim. Üçüncü gün, akşamüstünün ilerleyen saatlerinde baştan sona tek kelime bile atlamadan Magwyn'e ezberden okudum onu. İşin en zor kısmı, şarkılı konuşmamaktı. Müzik, sözcükleri kilometrelerce öteye taşıyarak kalplerimize ve hafızalarımıza kazır. Durgu'nun tarihini aklımdaki eski bir Vintas türküsünün ezgisine uydurunca onu ezberlemem çok daha kolay olmuştu.

Ertesi sabah Magwyn kılıcın tarihini bir kez daha benden dinlemek istedi. İkinci tekrarın akabinde Shehyn'e verilmek üzere bir not karaladı, kâğıdı balmumuyla mühürledi ve beni mağarasından kışkırladı.

“Magwyn'in seni birkaç gün daha yanında tutacağını sanıyorduk,” dedi Shehyn, notu okuduktan sonra. “Vashet dün Feant'a gitti ve en az iki gün daha gelmeyecek.”

Demek ki *Atas*'ı en iyi tahminlerinden bile iki kat daha hızlı ezberlemiştim. Bunu öğrenince kendimle gurur duymadım desem yalan

olur.

Shehyn sol elime göz attı ve kaşlarını belli belirsiz çattı. “Sargılarını ne zaman çıkarttındın?” diye sordu.

“Seni hemen bulamadım,” dedim. “Ben de Daeln’e uğradım. Yaramın güzelce iyileştiğini söyledi.” Serbest kalmış sol elimi açıp kapadım ve *sevinçli rahatlama* işaretini yaptım. “Deride neredeyse hiç gerginlik yok ve Daeln uygun bakımla onun bile zamanla geçeceğini söyledi.”

Tasvip veya memnuniyet görmeyi bekleyerek Shehyn’e baktım. Onun yerine *bıkkın asabiyetle* karşılaştım.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordum. *Şaşkın esef. Özür.*

Shehyn elimi işaret etti. “Elinin o hali taş imtihanını ertelemek için uygun bir bahane olabilirdi,” dedi. *Asabi kabulleniş.* “Ama artık Vashet olsa da olmasa da onu bugün yapmamız gerekiyor.”

Ensemdeki ve omuzlarımdaki kaslara pençelerini geçiren kara bir kuş gibi o tanıdık endişenin içime çöktüğünü hissettim. Can sıkıcı ezber faslının son olduğunu sanmışım, ama dertlerimin henüz bitmediği anlaşılıyordu. Ayrıca ‘taş imtihanı’ lafından da hoşlanmamıştım.

“Öğle yemeğinden sonra buraya dön,” dedi Shehyn. *Azat.* “Git. O zamana kadar pek çok hazırlık yapmam gerekiyor.”

Ben de gidip Penthe’yi aradım. Vashet olmadığı için yaklaşan imtihanı soracak kadar iyi tanıdığım bir tek o vardı.

Fakat Penthe’yi ne evinde, ne okulda, ne de hamamda bulabildim. Sonunda vazgeçtim, esneme hareketleri yaptım ve önce Durgu’yla, sonra da onsuz olarak Ketanımı çalıştım. Bunun ardından hamama gidip üç günlük boş oturmağın izlerini üstümden temizledim.

Shehyn öğle yemeğinden sonra beni bekliyordu. Tahta kılıcı elindeydi. Benim boş ellerime bakıp bıkkın bir işaret yaptı. “Düello kılıcın nerede?”

“Odamda,” dedim. “Ona ihtiyacım olacağını bilmiyordum.”

“Git getir,” dedi. “Sonra benimle taş tepesinde buluş.”

“Shehyn,” dedim. *Acil rica.* “Oranın neresi olduğunu bilmiyorum. Taş imtihanından da haberim yok.”

Şaşkınlık. “Vashet sana hiç söylemedi mi?” *İnanmazlık.*

Başımı iki yana salladım. *İçten özür.* “Başka konulara yoğunlaşmıştık.”

Bezginlik. “Karmaşık bir şey değil,” dedi Shehyn. “Önce orada toplanan herkesin önünde Dergau’nun Atasını ezberden okuyacaksın. Sonra tepeyi çıkacaksın. İlk taş gelince okuldan birinci taş seviyesindeki biriyle

dövüşeceksin. Kazanırsan tırmanmayı sürdüreceksin ve ikinci taştan biriyle dövüşeceksin.”

Beni süzdü. “Senin için bu bir formaliteden ibaret. Genellikle sadece olağanüstü yetenek gösteren öğrenciler okula alınırlar. Vashet öyle biriydi ve daha ilk imtihanında ikinci taşı kazandı.” *Dobra dürüstlük*. “Sen öyle biri değilsin. Ketanın hâlâ zayıf ve ilk taşı kazanmayı bile başaramazsın. Taş tepesi, hamamın doğusundadır.” Elini bana doğru salladı: *Acele et*.

Ben oraya vardığımda taş tepesinin dibinde yüz kişiden fazla bir kalabalık toplanmıştı. Gri renkli alelade giysiler ve donuk renkler, fedai kırmızılarına çok daha ağır basıyordu. Kalabalığın alçak mırıltıları uzaktan bile duyulabiliyordu.

Tepe ne yüksek ne de dikti. Fakat zirveye çıkan patika bir dizi zikzakla sağa sola dolanıyordu. Dört zikzak, dört taş ve kırmızı gömlekli dört fedai vardı. Tepenin zirvesinde bir dost kadar tanıdık gözüken bir gritaş dikiliydi. Onun yanında da göz alıcı beyazlıkta bir suret duruyordu.

Yaklaştıkça esintinin taşıdığı bir koku burnuma çalındı: pişmiş kestane. Ancak o zaman gevşedim. Bir tür şenlikti bu. Taş imtihanı’ kulağa korkutucu gelse de birisinin pişmiş kestane sattığı dağınık bir kalabalığın önünde evire çevire dövüleceğimi hiç sanmıyordum.

Kalabalığın arasına girip tepenin eteklerine doğru yürüdüm. Gritaşın yanındakinin Shehyn olduğunu görebiliyordum. Ayrıca üçüncü taştaki Penthe’nin kalp biçimli yüzünü ve uzun saç örgüsünü de tanıdım.

Ben tepenin eteklerine yaklaştıkça önümdeki kalabalık yavaşça ikiye ayrılıyordu. Kan kırmızı bir suretin hızla üzerime geldiğini göz ucuyla fark ettim. Gerilerek o tarafa döndüm ve gelenin Tempî olduğunu gördüm. Tempî geniş bir *coşkulu selam* işareti yaparak tez adımlarla yürüyordu.

Gülümseme ve adını bağırma dürtümü bastırdım. Onun yerine *neşeli heyecan* işaretini yapmakla yetindim.

Tempî gelip tam önümde durdu ve tebrik eder gibi omzumu tutarak beni hafifçe sarstı. Fakat bakışları yoğundu. Göğsüne yakın tuttuğu diğer eli, sadece benim görebileceğim bir *hile* işareti yaptı. “Dinle,” dedi bıyık altından. “Bu dövüşü kazanamazsın.”

“Endişelenme.” *Temin*. “Shehyn de aynı fikirde, ama sizi şaşırtabilirim.”

Tempî omzumu verecek denli sıkı. “Dinle,” diye tısladı. “Birinci taşta kimin durduğuna bak.”

Omzunun üzerinden baktım. O kişi Carceret’ti. Gözleri bıçak gibiydi.

“İçi hiddet dolu,” dedi Tempı usulca, bir yandan da kalabalığın göreceği şekilde *düşkün sevgi* yaparak. “Okula alındığın yetmediği gibi sana bir de annesinin kılıcı verildi.”

İşte bu haber soluğumu kesti. Zihnimde *Atas*’ın son kısmı canlandı. “Larel, Carceret’in annesi miydi?” diye sordum.

Tempı elini sevecen bir edayla saçında gezdirdi. “Evet. Carceret öfkeden deliye döndü. Okuldan atılmak anlamına gelse bile seni seve seve sakatlayacağından korkuyorum.”

Ciddiyetle başımı salladım.

“Sana silahını düşürtmeye çalışacak. Gözünü açık tut. Onunla boğuşma. Seni Uyuyan Ayı’yla veya Daire Çizen Eller’le yakalarsa hemen teslim ol. Gerekirse bağır. Tereddüt edersen ya da kurtulmaya çalışırsan ya kolunu kırar ya da onu omzundan çıkartır. Bunu daha bir saat önce kız kardeşine söylediğini duydum.”

Tempı ansızın geri çekildi ve eliyle *derin saygı* işaretini yaptı.

Koluma dokunulduğunu hissettim. Dönüp bakınca Magwyn’in buruşuk yüzünü karşımda buldum. “Gel,” dedi sakın bir otoriteyle. “Vakit geldi.”

Peşine takıldım. Biz yürürken kalabalıktaki herkes ona farklı farklı saygı işaretleri yapıyordu. Magwyn beni patikanın başına kadar götürdü. Orada dizimden biraz daha yüksek ve patikanın zikzaklarında duranlarla tıpatıp aynı bir gri taş blok vardı.

Yaşlı kadın taşa çıkmamı işaret etti. Karşımdaki Adem grubuna bakarken daha önce benzerini yaşamadığım bir sahne korkusuna kapıldım.

Biraz eğilerek Magwyn’e usulca hitap ettim. “Bunları söylerken sesimi yükseltmem münasip midir?” diye tedirgin bir halde sordum. “Kimseyi rahatsız etmek istemem, ama yükseltmezsem arkadakiler beni duyamayacak.”

Magwyn bana ilk kez gülümsedi ve buruşuk yüzü ansızın tatlı bir görünüme büründü. Elimi sıvazladı. “Burada hiç kimse yüksek bir sestem rahatsız olmaz,” dedi, *anlayışlı öz denetim* işaretini yaparak. “Ver.”

Dergau’yu belimden çözüp ona verdim. Sonra Magwyn beni taşa çıkmaya teşvik etti.

O beni izlerken *Atas*’ı ezberden okudum. Hafızama güveniyorsam da sinirlerim harap oldu. Kılıcın sahiplerinden birini atlarsam veya bir ismi yanlış telaffuz edersem neler olacağını merak ettim.

İşimin bitmesi neredeyse bir saati buldu. Bu zaman zarfında Adem kalabalığı beni ürkütücü denebilecek bir sessizlik içinde dinledi.

Konuşmam bitince Magwyn bana elini uzattı ve arabasından inen bir hanımefendiymişim gibi taştan inmemeye yardım etti. Sonra eliyle tepenin yukarısı gösterdi.

Avcumdaki teri silip düello kılıcımın kabzasını tuttum ve patikayı çıkmaya başladım. Carceret'in kırmızıları uzun kollarına ve geniş omuzlarına sıkıca bağlıydı. Kullandığı deri kayışlar Tempi'ninkilerden daha geniş ve kalındı. Ayrıca daha parlak bir kırmızıya boyalı gibiydiler. Onları bugün için özel olarak boyamış mıdır diye merakla kapıldım. Yaklaştıkça gözündeki bir morluğun iyileşmekte olduğunu fark ettim.

Carceret kendisine baktığımı görünce kılıcını yavaşça ve mahsus fırlatıp attı. Sonra da kalabalığın arkasındaki yarım penilik koltuklarda oturanların bile görebileceği kadar bariz bir *küçümseme* işareti yaptı.

Kalabalıktan mırıldanmalar yükseldi ve ne yapacağımdan emin olamayarak durdum. Kısa bir düşünme faslının ardından kendi talim kılıcımı patikanın yanına bırakıp yola devam ettim.

Carceret yaklaşık on metre genişliğindeki düz, çimenlik bir dairenin ortasında bekliyordu. Burada toprak yumuşak olduğu için normalde yere atılmaktan endişelenmezdim. Normalde. Vashet bana birini yere atmakla birini yere *çarpmak* arasındaki farkı öğretmişti. İlkini kibar bir karşılaşmada yapardınız. İkincisini ise rakibinizi sakatlamayı veya öldürmeyi amaçladığınız gerçek bir kavgada.

Ona fazla yaklaşmadan, artık aşına olduğum dövüşçü duruşuna geçtim ve ellerimi kaldırıp dizlerimi kırdım. Ağırlığımı topuklarıma vermektense kaçındım, zira bu bana kendimi daha hızlı hissettirecek olsa bile dengemi mahvederdi. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve yavaşça Carceret'e yaklaştım.

Carceret de benzer bir duruşa geçti ve ben erişebileceği mesafenin hemen dışına gelirken bana doğru bir şaşırtma hamlesi yaptı. Hareketi elinin ve omzunun azıcık seğirmesinden ibaretti, fakat o tedirgin halimde bunu tamamen yuttum ve ürkmüş bir tavşan gibi geriye sıçradım.

Carceret kollarını indirip dimdik doğrularak dövüşçü duruşunu bıraktı. *Keyif*, dedi elleriyle. *Davet*. Sonra beni iki eliyle birden yanına çağırđı. Aşağıdaki kalabalıktan tek tük kahkahaların yükseldiğini duydum.

Tavırları ne kadar küçük düşürücü olursa olsun gardını indirmesinden istifade etmeye itirazım yoktu. İleri çıktım ve ihtiyatlı bir Bıçak Gibi Eller girişiminde bulundum. Gereğinden fazla ihtiyatlı davrandığım için Carceret ellerini kaldırmaya bile gerek görmeden yana çekilerek kurtuldu.

Bir dövüşçü olarak ezikliğimin farkındaydım. Bu da tek umudumun, onun halihazırda kızışmış duygularına iyice yüklenmek olduğu anlamına geliyordu. Carceret'i çileden çıkartabilirsem hatalar yapabilirdi. Hatalar yaparsa kazanabilirdim. "Önce Chael geldi," dedim, ona en geniş ve barbarca tebessümümü ederek.

Carceret bana yarım adım yaklaştı. "O güzel ellerini ezeceğim," diye tısladı kusursuz bir Aturcayla. Konuşurken kollarını uzattı ve bana doğru hışımlı bir kavrama hareketi yaptı.

Beni korkutmaya, ürkütüp dengemi bozmaya çalışıyordu. Açıkçası sesindeki katıksız nefret beni aynen öyle davranmaya sevk ediyordu.

Ama hazırdım. Geri çekilme refleksime direndim. Bunu yaparken de bir anlığına donarak ne geri gittim, ne de saldırıya geçtim.

Tabii Carceret de tam bunu, kaçma dürtümle boğuşurken kapılacağım kısacık bir tereddüdü bekliyordu. Rahatça attığı tek bir adımla aramızı kapadı. Bileğimi kavradığı eli, demir bir kelepçe kadar sertti.

Hiç düşünmeden Kıran Aslan'ın Colean'dan öğrendiğim çift elli versiyonunu kullandım. Yetişkin bir adama karşı koyan küçük bir kız veya bir Adem fedaisinden kaçmaya çalışan ezik bir müzisyen için mükemmeldi bu hareket.

Elimin kontrolünü geri kazandım ve bu sıradışı hareket Carceret'i azıcık şaşırttı. Bundan faydalanan Arpa Ekmek'le hemen bir yumruk atarak parmak eklemlerimi iç pazısının etli kısmına hızla vurdum.

Yumruğum sert değildi; öyle bir şey yapamayacak kadar yakındım. Fakat oradaki sinire doğru düzgün vurmayı becerirsem darbem elini uyuştururdu. Bu onun sol tarafını zayıf kılmazdı, ama Ketan'ın çift elli bütün hareketlerini zorlaştırırdı. Tabii bu da benim için büyük bir avantajdı.

Rakibime hâlâ çok yakın olmam sebebiyle Arpa Ekmek'i hemen Dönen Değirmentası'yla takip ettim ve dengesini bozmak için onu kısa ama sert bir hamleyle ittim. İki elimi de vücuduna dayamayı başardım, hatta onu birkaç santim kıpırdattım, fakat dengesi azıcık bile bozulmadı.

Sonra gözlerini gördüm. Daha önce öfkeli olduğunu sanıyordum, fakat şimdiki haline kıyasla o bir hiçti. Ona vurmuştum. Hem de bir değil iki defa. İki aydan daha az zamandır eğitim gören bir barbar, okulun gözü önünde ona iki defa vurmuştu.

Nasıl görüldüğünü tarif edemem. Edebilsem bile, yüzü hâlâ neredeyse tamamen ifadesiz olduğu için size tam bir fikir veremem. Ama şu kadarını söyleyebilirim: hayatım boyunca hiç kimseyi o kadar öfkeli görmemiştim.

Ne Ambrose’u, ne Hemme’yi, ne şarkısını eleştirdiğim zaman Denna’yı, ne de ona karşı geldiğim zaman Maer’i. O öfkeler Carceret’in gözlerinde yanan fıına kıyasla soluk mumlar gibiydi.

Fakat Carceret o alev alev hiddetin ortasında bile kontrolü tamamen elinde tutuyordu. Ne vahşice saldırıya geçti, ne de bana hırıldadı. Sözcüklerini içinde tutarak onları yakıt gibi kullandı.

Bu dövüşü kazanamazdım. Fakat yüzlerce saatlik talimle eğitilmiş ellerim, yakınlığından istifade etmek için otomatik olarak harekete geçti. Bir adım yaklaşıp Yukarı Çakan Şimşek’le onu tutmaya çalıştım. Elleri hızla savrularak saldırımı savuşturdu. Sonra İskeleydeki Kayıkçı’yla hamle yaptı.

Darbesinin temas etmesini beklediğini hiç zannetmem. Daha becerikli bir rakip onu savuşturabilir veya durdurabilirdi. Fakat ben adımımı yanlış atmıştım. O yüzden dengem bozuktı; o yüzden yavaştım; o yüzden ayağı karnıma isabet ederek beni *itti*.

İskeledeki Kayıkçı kemikleri kırmak için tasarlanmış bir tekme olmayıp rakibin dengesini bozmak içindir. Benim dengem zaten bozuk olduğundan ayaklarımı direkt yerden kesti. Sarsıcı bir şekilde yere sırtüstü çarptım, yuvarlandım ve bir uzuv yumağı gibi karmakarışık bir halde durdum.

Bazılarınız fena düştüğümü ve ayağa kalkıp dövüşemeyecek kadar sersemlediğimi düşünebilir. Bazılarınızsa sert düşmeme rağmen bunun o kadar kötü olmadığını söyleyip, çok daha kötü düşüşlerden sonra bile kendimi toparlayabildiğimi hatırlatabilir.

Bana göre sersemlemekle akıllı davranmak arasında ince bir çizgi bulunur. Bu çizginin ne kadar ince olduğuna artık siz karar verin.

Yüz Yirmi Yedinci Bölüm

Öfke

"Aklından ne geçiyordu?" diye hışımla sordu Tempi. *Hüsrân. Hararetlî kınama.* "Kılıcını bırakmak gibi bir budalalığı niye yaptın?"

"Kılıcını önce o attı!" diye itiraz ettim.

"Sırf seni yanıltmak için," dedi Tempi. "Tuzağa düşürmek için."

Kabzası omzumdan görünecek şekilde Durgu'nun kınını sırtıma bağlamaktaydım. Dövüşü kaybetmemden sonra herhangi bir tören düzenlenmemişti. Magwyn kılıcımı geri verip gülümsemiş, teselli edercesine elimi sıvazlamıştı.

Aşağıdaki kalabalığın yavaş yavaş dağılmasını seyrederken Tempi'ye *kibar hayret* işaretini yaptım. "O silahsız kalmasına rağmen kılıcımı tutmalı mıydım?"

"Evet!" *Mutlak doğrulama.* "O senden beş kat daha iyi bir dövüşçü. Kılıcını bırakmasaydın ona karşı bir şansın olabilirdi!"

"Tempi haklı." Shehyn'in sesini arkamda duydum. "Düşmanını tanımak Lethani'ye uyar. Dövüş kaçınılmazsa zeki bir dövüşçü her türlü fırsattan yararlanır." Arkama dönünce, patikadan yukarı geldiğini gördüm. Penthe de yanında yürüyordu.

Kibar katiyet işaretini yaptım. "Kılıcımı bırakmayıp kazansaydım insanlar Carceret'i budala olarak görür ve unvanı o şekilde kazandığım için beni ayıplarlardı. Kılıcımı bırakmayıp kaybetseydim küçük düşerdim. İkisi de beni kötü gösterirdi." Bakışlarım Shehyn ile Tempi arasında gidip geldi. "Bunda yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun," dedi Shehyn. "Ama Tempi de yanılmıyor."

"Daima zafer hedeflenmelidir," dedi Tempi. *Katiyet.*

Shehyn ona baktı. “Önemli olan başarıdır,” dedi. “Başarmak için hep zafer gerekmez.”

Tempi *saygılı anlaşmazlık* işaretini yapıp konuşmak için ağzını açtı, fakat Penthe önce davranarak ona fırsat vermedi. “Kvothe, düşüşünden zarar gördün mü?”

“Pek değil,” diyerek sırtımı dikkatle oynattım. “Belki birkaç yara bere.”

“Onlara sürececek bir şeyin var mı?”

Başımı iki yana salladım.

Penthe öne çıkıp kolumu tuttu. “Evimde bir şeyler var. Bu ikisini Lethani’yi tartışmaları için yalnız bırakalım. Biri yaralarınıza ilgilenmeli.” Kolumu sol eliyle tuttuğu için sözlerine herhangi bir duygusal içerik katmadı.

“Elbette,” dedi Shehyn ve Tempı de çabucak bir *kabul* işareti yaptı. Fakat Penthe beni tepeden aşağı götürmeye başlamıştı bile.

Yaklaşık yarım kilometre yürüdük. Penthe kolumu nazikçe tutmayı sürdürüyordu.

Sonunda hafif aksanlı Aturcasıyla konuştu. “Bir merheme ihtiyaç duyacak kadar kötü yaralandın mı?” diye sordu.

“Pek sayılmaz,” diye itiraf ettim.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. “Ama ben bir dövüş kaybettikten sonra insanların onu nasıl kaybettiğimi söylemelerinden hoşlanmam.” Ufak ve gizli bir tebessüm etti.

Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

Yürümeyi sürdürdük. Kolumdan tutan Penthe beni önce bir ağaç koruluğundan, sonra da küçük bir faleze oyulmuş dik bir patikadan geçirdi. Aralarda gelincik çiçeklerinin de açtığı çim kaplı kuytu bir vadiciğe geldik sonunda. Gelinciklerin gevşek ve kan kırmızı taç yaprakları, Penthe’nin fedai kırmızılılarıyla hemen hemen aynı renkteydi.

“Vashet bana barbarların seks konusunda garip alışkanlıkları olduğunu söyledi,” dedi Penthe. “Seninle yatmak istersem sana çiçek vermeliymişim.” Etrafı işaret etti. “Bunlar bu mevsimde bulabildiklerimin en iyisi.” Bana hevesle baktı.

“Ah,” dedim. “Sanırım Vashet sana küçük bir şaka yapmış. Veya belki de bana.” Penthe kaşlarını çatınca çabucak devam ettim. “Ama barbarlar arasında seks öncesi için pek çok alışkanlık olduğu doğrudur. Seks geldiğim yerde buradakinden daha karmaşıktır.”

Penthe *somurtkan asabiyet* işaretini yaptı. “Şaşırmamam gerek,” dedi. “Herkes barbarlar hakkında hikâyeler anlatıp duruyor. Dünyada rahat gezeyim diye bunlardan bazıları eğitim.” *Buruk lakin*. “Aranızda hiç bulunmadığım için yalan hikâyeler de anlatarak benimle dalga geçiyorlar.”

“Ne tür hikâyeler?” diye sordum, Tempi’yle tanışmadan önce Ademler ve Lethani hakkında duyduklarımı düşünerek.

Penthe omuz silkti. *Hafif utanç*. “Budalalık işte. Bütün barbar erkeklerinin kocaman olduğunu söylüyorlar.” Elini başının çok yukarısına kaldırarak iki metreden daha büyük bir yüksekliği gösterdi. “Naden bana barbarların toprak çorbası yedikleri bir kasabaya gittiğini söyledi. Barbarlar hiç yıkanmazlarmış. Barbarlar daha uzun yaşayacaklarına inanarak kendi sidiklerini içerlermiş.” *Dehşetengiz keyif* işaretini yaptı ve gülererek başını iki yana salladı.

“Yani,” dedim yavaşça, “siz kendinizinkini içmez misiniz?”

Penthe kahkahasının orta yerinde donup bana baktı. Yüzü ve elleri utanç, tiksinti ve itimatsızlığın şaşkın bir karışımını gösterdi. Bu o kadar garip bir duygu yumağıydı ki dayanamayıp güldüm ve şaka yaptığımı anlayınca onun da gevşediğini gördüm.

“Anlıyorum,” dedim. “Biz de Ademler hakkında benzer hikâyeler anlatırız.”

Gözleri parladı. “Benim sana anlattığım gibi sen de bana anlatmalısın. Adil olanı bu.”

Sözcük ateşi ve Lethani’den bahsettiğim zaman Tempi’nin verdiği tepkiyi hatırlayarak başka bir şeyi paylaşmaya karar verdim. “Kırmızı giyenlerin bir daha asla seks yapmadıkları söylenir. O enerjiyi alıp Ketanınıza kattığınız ve bu sayede çok iyi dövüşçüler olduğunuz söylenir.”

Penthe buna epey güldü. “Öyle olsaydı asla üçüncü taşa varamazdım,” dedi. *Muzip keyif*. “Seksten uzak kalmak bana dövüşümü verseydi bazı günler elimi yumruk bile yapamazdım.”

Bunu duyunca nabzım biraz hızlandı.

“Yine de,” dedi, “bu hikâyenin nereden çıktığını anlayabiliyorum. Hiçbir Adem bir barbarla yatmadığı için hiç seks yapmadığımızı düşünüyor olmalılar.”

“Ah,” dedim, biraz hayal kırıklığına uğrayarak. “Öyleyse beni çiçeklere niye getirdin?”

“Sen artık Ademre’densin,” dedi rahat bir tavırla. “Artık pek çok kimsenin sana yanaşacağını sanıyorum. Tatlı bir yüzün var ve öfkeni merak

etmemek zor.”

Penthe durup manalı gözlerle aşağı baktı. “Tabii hastalıklı değilsen.”

Bu söz karşısında yüzüm kızardı. “Ne? Hayır! Tabii ki değilim!”

“Emin misin?”

“Ben Revir’de eğitim gördüm,” dedim biraz sertçe. “Orası dünyanın en iyi tıp okuludur. Bir insanın yakalanabileceği her türlü hastalığı, bunların nasıl tespit ve tedavi edileceğini biliyorum.”

Penthe bana kuşkulu gözlerle baktı. “Seni hususi olarak sorgulamıyorum. Ama barbarların sekslerinde sık sık hastalığa yakalandıkları iyi bilinir.”

Başımı iki yana salladım. “Bu da saçma bir hikâye. Barbarların Ademlerden daha hastalıklı olmadıklarına seni temin ederim. Hatta sizden daha bile az hastamız vardır.”

Penthe ciddi gözlerle başını sağa sola salladı. “Hayır. Bunda yanıyorsun. Yüz barbar içerisinde sence kaç hastadır?”

Revir sayesinde bu istatistiği iyi biliyordum. “Her yüz kişide mi? Olsa olsa beş. Tabii genelevlerde çalışanlar veya öyle yerlere sıkça gidenler arasında daha fazla.”

Yüzü bariz bir tiksintiye bürünen Penthe ürperdi. “Her yüz Adem’den hiçbiri hastalıklı değildir,” dedi kesin bir dille. *Katıyet.*

“Hadi ama.” Elimi kaldırıp parmaklarımla bir halka yaptım. “Hiçbiri mi?”

“Hiçbiri,” derken kendinden emindi. “Böyle bir şeye sadece bir barbardan yakalanabiliriz ve yolculuğa çıkanlar bu konuda uyarılırlar.”

“Ya yolculuğu sırasında dikkatli davranmamış bir Ademden hastalık kaparsan?” diye sordum.

Penthe’nin kalp biçimli minik yüzü asıldı ve burun delikleri açılıp kapandı. “Bizden birinden mi?” *Büyük öfke.* “Ademre’den biri bana hastalık verirse çok kızarım. Bir tepeye çıkıp ne yaptığını bağırırım. Onun hayatına kırık bir kemik kadar acı veririm.”

Elini gömleğinin önüne sürterek tiksintisini gösteren Penthe, böylelikle Tempî’den öğrendiğim ilk Adem el dili işaretini de yapmış oldu. “Sonra iyileşmek için dağları aşarım ve uzun bir yol tepip Tahl’a giderim. Yolculuk iki sene sürse ve okula hiç para getirmese bile. Ve hiç kimse bu yüzden beni küçük görmez.”

Kendi kendime başımı salladım. Sözleri mantıklıydı. Ademlerin sekse yaklaşımları düşünülürse, bu kadar hassas davranmadıkları takdirde

nüfuslarının büyük bölümünde hastalık kol gezerdi.

Penthe'nin bana hevesle baktığını gördüm. "Çiçekler için teşekkür ederim," dedim.

Başını salladı ve bakışlarını yüzümden ayırmaksızın yanıma sokuldu. Utangaç tebessümünü ederken gözleri heyecan doluydu. Sonra yüzü ciddileşti. "Bu kadarı barbar alışkanlıklarını tatmin etmek için yeter mi, yoksa daha fazlasını da yapmak mı gerekir?"

Uzanıp elimi boynunun yumuşak derisinde gezdirdim. O sırada parmak uçlarımı uzun saç örgüsünün altına sokarak ensesini de okşadım. Gözlerini kapadı ve yüzünü bana yaklaştırdı.

"Yaptıkların yeter de artar bile," dedim ve onu öpmek için eğildim.

"Haklıydım," dedi Penthe ve hoşnut bir sesle iç geçirdi. Çiçeklerin arasında çırılçıplak uzanmıştık. "Hoş bir öfken var." Sırtüstü yatıyordum ve onun küçük bedeni kolumun altına kıvrılmış olup kalp biçimli yüzü göğsüme dayalıydı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Öfke yanlış sözcük olabilir."

"*Vaevin* demek istiyorum," dedi, Ademce bir ifade kullanarak. "Aynı şey mi?"

"O kelimeyi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bence öfke doğru kelime," dedi. "Vashet'le senin dilini kullanarak konuştum ve beni düzeltmedi."

"Peki öfke derken neyi kastediyorsun?" diye sordum. "Şu an kendimi öfkeli hissetmediğim kesin."

Penthe başını göğsümden kaldırdı ve bana tembel, hoşnut bir tebessüm etti. "Elbette hayır," dedi. "Öfkeni aldım. Nasıl öyle hissedebilirsin ki?"

"Öyleyse sen... sen öfkeli misin?" diye sordum, ne demek istediğini zerre kadar anlamadığımdan emin bir halde.

Gülüp başını iki yana salladı. Upuzun örgüsünü açmıştı ve bal sarısı saçları yüzünden aşağı dökülüyordu. Bu hali onu bambaşka bir insan gibi göstermekteydi. O ve tabii fedai kırmızılarının eksikliği. "Bu öyle bir öfke değil. Ona sahip olmaktan memnunum."

"Hâlâ anlamıyorum," dedim. "Bu barbarların bilmediği bir şey olabilir. Bana çocukmuşum gibi açıkla."

Ciddi gözlerle beni bir müddet süzdü, sonra da bana daha rahat bakabilmek için yüzükoyun yuvarlandı. "Bu öfke bir his değil. Bu bir..."

Tereddüt ederek tatlı bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Bu bir arzu. Bu bir yapış. Bu bir hayat isteğı.”

Etrafına bakındı, akabinde yerdeki çimenlere odaklandı. “Öfke, çimleri toprağı delip güneşe uzanmaya iten şeydir,” dedi. “Yaşayan her şeyin öfkesi vardır. Bu onları hareket ettiren, büyüten, yaptıran ateştir.” Başını yana eğdi. “Şimdi anladın mı?”

“Sanırım,” dedim. “Peki kadınlar seks sırasında öfkeyi erkeklerden alırlar mı?”

Gülümseyerek kafa salladı. “Erkeklerin sonradan bu kadar yorgun olmalarının sebebi odur. Erkek kendinden bir parçayı verir. Düşüp kalır. Uyum.” Aşağı baktı. “Veya bir parçası uyur.”

“Çok da uzun bir süreliğine değil,” dedim.

“Çünkü senin güzel, güçlü bir öfken var,” dedi gururla. “Daha önce de söyledim. Biliyorum çünkü onun bir kısmını aldım. Ama daha fazlası olduğunu da görebiliyorum.”

“Var,” diye doğruladım. “İyi de kadınlar bu öfkeyle ne yaparlar?”

“Onu kullanırsınız,” dedi Penthe kısaca. “Kadın işte bu nedenle seksten sonra erkek gibi uyumaz. Kendini daha dinç hisseder. Hareket etmeye ihtiyaç duyar. Öfkeyi daha en baştan kendisine getiren şey için arzu doludur.” Başını göğsüme yaslayıp beni muzipçe ısırdı ve çıplak vücudunu benimkine sürttü.

Hareketi dikkatimi çok hoş bir biçimde dağıttı. “Yani kadınların kendilerine ait öfkeleri yok mudur?”

Tekrar güldü. “Hayır. Her şeyin öfkesi vardır. Ama kadınlar öfkelerini çok farklı şekillerde kullanırlar. Ve erkekler kullanabileceklerinden daha fazla öfkeye sahiptirler. Bu kadar öfke onlara iyi gelmez.”

“Bir insanın yaşamak, büyümek ve yapmak için nasıl gereğinden fazla arzusu olabilir ki?” diye sordum. “Bana bundan ne kadar çok olursa o kadar iyiymiş gibi geliyor.”

Penthe başını iki yana sallayıp bir eliyle saçlarını arkasına attı. “Hayır. Öfke, yemek gibidir. Bir yemek iyidir. İki yemek daha iyi değildir.” Yeniden kaşlarını çatı. “Hayır. Asıl şarap gibidir. Bir bardak şarap iyidir. İki bardak bazen daha iyidir. Ama on bardak...” Başını ciddiyetle salladı. “Bu da tıpkı öfke gibidir. İçi onunla dolan bir adam zehirlenmeye başlar. Çok fazla şey yapmak ister. Her şeyi ister. Garipleşir ve kafadan rahatsızlanır. Daha şiddetli davranır.”

Kendi kendine başını salladı. “Evet. Sanırım öfke bu yüzden doğru kelime. Öfkesini kendine saklayan bir adamı bilirsin. Öfke içini ekşitir. Onu kendisine düşman eder ve yapmaktan çok bozmaya iter.”

“Öyle adamlar tanıyorum,” dedim. “Ama kadınlar da.”

“Her şeyin öfkesi vardır,” diye omuz silkerek tekrarladı. “Bir taşın öfkesi, yeni filizlenen bir ağaca göre daha azdır. İnsanlar için de aynıdır. Bazılarında fazla, bazılarında azdır. Bazıları onu akıllıca kullanır. Bazıları kullanmaz.” Geniş bir tebessüm etti. “Bende çok var. O yüzden sekse bu kadar düşkünüm ve bu kadar haşın dövüşüyorum.” Göğsümü yeniden ısırdı; bu seferki o kadar muzipçe değildi. Boynuma doğru çıkmaya başlamıştı.

“İyi de seks sırasında bir erkeğin öfkesini ondan alıyorsan,” dedim, dikkatimi toplamakta zorlanarak, “bu ne kadar çok seksin olursa o kadar fazlasını isteyeceğin anlamına gelmiyor mu?”

“Bunu su pompalamadan önce tulumbaya su basmak gibi düşün,” diye sıcak nefesiyle kulağıma fısıldadı. “Hadi artık. Senden tüm öfkeni alacağım. Bütün gün ve gecenin yarısı sürse bile.”

Bir müddet sonra o çimenlik alandan hamama, oradan da bir falezin yamacına inşa edilmiş iki konforlu odadan oluşan Penthe’nin evine geçtik. Ay gökyüzündeydi ve bizi bir süredir pencereden izliyordu. Fakat ona daha önce görmediği bir şeyi gösterdiğimizi hiç sanmıyordum.

“Bu kadarı yeterli mi?” diye soluk soluğa sordum. Geniş ve ferah yatağında yan yana uzanmış, terimizi vücutlarımızda kurumaya bırakmıştık. “Daha fazla almaya kalkarsan konuşmaya veya nefes almaya yetecek kadar bile öfkem kalmayacak.”

Elim karnının basık düzleminde duruyordu. Teni yumuşak ve pürüzsüzdü, fakat güldüğü zaman karın kaslarının seğirdiğini ve çelik kadar sertleştiğini hissedebiliyordum.

“Şimdilik yeterli,” dedi, yorulduğu sesinden anlaşılacak. “Seni suyu sıkılmış bir meyve gibi bırakırsam Vashet bana kızar.”

Geçirdiğim uzun güne rağmen kendimi garip bir şekilde dinç hissediyordum. Düşüncelerim berrak ve açıktı. Penthe’nin daha önce söylediği bir şey aklıma geldi. “Bir kadının öfkesini farklı şekillerde kullandığını söyledin. Kadınlar onunla erkeklerin yapmadıkları ne yaparlar?”

“Öğretiriz,” dedi. “İsim veririz. Günleri sayarız ve işlerin düzgün yürümesiyle ilgileniriz. Bitki ekeriz. Bebek yaparız.” Omuz silktilti. “Pek çok

şey.”

“Onları bir erkek de yapabilir,” dedim.

Penthe kıkırdadı. “Galiba kelimeyi yanlış anladın,” diyerek çenemi okşadı. “Bir erkeğin yaptığı şey börektir. Bebek başka bir şeydir ve erkeğin ona katkısı olmaz.”

“Bebegi taşımayız,” dedim, biraz alınarak. “Ama yapılışında bizim de rolümüz vardır.”

Penthe bir espri yapmışım gibi gülümseyerek bana doğru döndü. Sonra tebessümü kayboldu. Dirseği üzerinde doğruldu ve beni uzun uzun süzdü. “Ciddi misin?”

Şaşkın yüz ifademi görünce gözleri hayretle kocaman açıldı ve yatakta dimdik oturdu. “Ciddisin!” dedi. “Erkek-annelere inanıyorsun!” Yüzünün alt kısmını iki eliyle birden kapatarak kıkır kıkır güldü. “Bunun olabileceğini hiç düşünmezdim!” Sol elini indirip heyecanlı bir sırıtışı ortaya çıkardı ve eliyle *hayretli neşe* işaretini yaptı.

Kızmam gerektiğini hissediyordum, ama yeterli enerjiden yoksundum. Belki de erkeklerin öfkelerini vermeleri hakkında söylediği şeylerin bir kısmı doğrudu. “Erkek-anne nedir?” diye sordum.

“Espri yapmıyor musun?” diye sordu, bir eliyle tebessümünü kısmen gizlemeyi sürdürerek. “Sahiden kadının içine bebeği erkeğin koyduğuna mı inanıyorsun?”

“Şey... evet,” dedim biraz çekinerek. “Bir açıdan. Bebek yapmak için hem kadın hem de erkek gerekir. Bir anne ve bir baba.”

“Onun için kelimen bile var!” dedi neşeyle. “Bunu bana da söylediler. Toprak çorbası hikâyeleriyle birlikte. Ama gerçek olduğunu düşünmemiştim! ”

Endişelendiğim için ben de doğrulup oturdum. “Bebeklerin nasıl yapıldığını bilmiyorsun, değil mi?” diye sordum, elimle *ciddi samimiyet* işaretini yaparak. “Bebekleri getiren, günün büyük bölümünde yaptığımız şeydir.”

Bana afallamış bir sessizlik içinde baktı, ardından çaresiz kahkahalara boğuldu. Birkaç kez konuşmaya çalıştıysa bile yüz ifademe her baktığında kahkahaları ona engel oldu.

Ellerini karnına koyarak, kafası karışmışçasına orayı yokladı. “Bebegim nerede?” Dümdüz karnına baktı. “Belki bunca yıldır yanlış seks yapıyorum.” Güldüğü zaman karın kasları titreşerek kaplumbağa

kabuğundakiler gibi bir desen oluşturdu. “Dediğin doğru olsaydı yüz tane bebeğim olurdu. Beş yüz bebeğim!”

“Bu her seks yapıldığında gerçekleşmez,” dedim. “Kadınların bebek için uygun oldukları belli zamanlar vardır.”

“Peki sen bunu yaptın mı?” diye sordu ve ağzı bir tebessümle gerilirken bana sahte bir ciddiyetle baktı. “Bir kadınla bebek yaptın mı?”

“Öyle bir şey yapmamaya dikkat ettim,” dedim. “Silphium denilen bir ot vardır. Onu her gün çiğnerim. O ot, bir kadının içine bebek koymamı önler.”

Penthe başını iki yana salladı. “Bu barbarca seks alışkanlıklarınızdan biri,” dedi. “Geldiğin yerde bir erkeğe çiçek vermek de bebek yapar mı?”

Konuya farklı bir açıdan yaklaşmaya karar verdim. “Erkekler bebek yapılmasına yardım etmiyorsa bebeklerin babalarına benzemelerini nasıl açıklıyorsunuz?”

“Bebekler kızgın yaşlı adamlara benzerler,” dedi Penthe. “Hepsi de keldir ve...” Tereddüt ederek yanaklarına dokundu. “...yüzlerinde çizgiler vardır. Belki bebekleri sadece yaşlı adamlar yapıyordur?” Bilgiç bir edayla sırtıttı.

“Peki ya kedi yavruları?” diye sordum. “Tek anneden doğmuş kedi yavruları görmüşsündür. Bir beyaz kediyle bir siyah kedi seks yaptığında hem beyaz hem de siyah yavrular doğar. Ayrıca her iki renkte yavrular da.”

“Her zaman mı?” diye sordu Penthe.

“Her zaman değil,” diye itiraf ettim. “Ama çoğu zaman.”

“Ya sarı renkli bir yavru varsa?” diye sordu.

Ben bir cevap bulamadan elini sallayarak soruyu geçiştirdi. “Kedi yavrularının bununla ilgisi yok,” dedi. “Biz hayvanlar gibi değiliz. Kızıştığımız dönemler olmaz. Yumurtlamayız. Koza, meyve ya da tohum bırakmayız. Biz ne köpeğiz, ne kurbağayız, ne de ağacız.”

Bana ciddi bir bakış attı. “Yanlış bir fikir düşünüyorsun. İki taşın ufak bir parça kopana kadar birbirine vurarak bebek taş yaptığını, insanların da böyle çoğaldığını söyler gibisin.”

İçin için kızsam da haklıydı. Yanlış bir benzetmeye başvurmuştum. Yürüttüğüm mantık hatalıydı.

Sohbetimiz bir süre bu istikamette devam etti. Ona önceki aylarda seks yapmadan hamile kalan bir kadın tanıyıp tanımadığını sordum. Barbarlar arasında gezenler, hasta düşenler veya çok yaşlananlar dışında üç ay seks yapmadan yaşayan bir kadın hiç tanımadığını söyledi.

Penthe en sonunda eliyle *bıkkınlık* göstererek beni durdurdu. “Uydurduğun bahaneleri duyuyor musun? Seks bebek yapar, ama her zaman değil. Bebekler erkek-anneleri gibi görünürler, ama her zaman değil. Seks doğru zamanda yapılmalıdır, ama her zaman değil. Bu ihtimali arttıran ve azaltan bitkiler vardır.” Başını iki yana salladı. “İddianda bir ağ gibi kocaman boşluklar olduğunu bilmen lazım. Suyu tutmasını umarak yeni iplikler dikiyorsun, ama ummak bunu doğru yapmaz.”

Kaşlarımı çattığımı görünce elimi tuttu ve daha önce yemek salonunda yaptığı gibi avcuma *teselli* işaretini bastırdı. Yüzündeki kahkahalar kaybolmuştu. “Buna gerçekten inandığını görebiliyorum. Barbar erkeklerin buna niye inanmak istediklerini de anlıyorum. Bu şekilde önemli olduğunuzu düşünmek size huzur veriyor olmalı. Ama değilsiniz, işte o kadar.”

Acımaya yakın bir ifadeyle baktı bana. “Bir kadın bazen olgunlaşır. Bu doğal bir şeydir ve erkeklerin buna bir katkısı yoktur. O yüzden meyveler gibi güzleri daha çok kadın olgunlaşır. O yüzden Haert’te daha çok kadın olgunlaşır. Burada çocuk yapmak daha iyidir.”

İkna edici başka bir sav bulmaya çalıştım, fakat aklıma hiçbir şey gelmedi. Bu benim için sinir bozucu bir durumdu.

Penthe yüz ifademi görünce elimi sıkıp taviz işaretini yaptı. “Belki barbar kadınları daha farklıdır,” dedi.

Surat asarak, “Bunu sırf kendimi daha iyi hissetmem için söylüyorsun,” dedim ve kendime hâkim olamadan ağzımı bir karış açarak esnedim.

“Evet,” diye itirafta bulundu. Sonra bana nazik bir öpücük verdi ve omuzlarımı iterek beni yatağa yatmaya teşvik etti.

İstediklerini yaptım ve yeniden kolumun altına girerek başını omzuma yasladı. “Erkek olmak herhalde zordur,” dedi usulca. “Bir kadın dünyadaki yerini bilir. Biz hayat doluyuz. Kadın bir çiçek ve meyvedir. Çocuklarımızın bir parçası olarak zamanda ileri gideriz. Ama bir erkek...” Başını çevirip bana şefkatli bir acımayla baktı. “Siz meyvesiz bir dal gibisiniz. Öldüğünüz zaman arkanızda önemli bir şey bırakmayacağınızın farkındasınız.”

Göğsümü sevgiyle okşadı. “Bence bu yüzden öfke dolusunuz. Belki öfkeniz kadınlarınkinden daha çok değil. Belki içinizdeki öfkenin gidecek bir yeri yok, o kadar. Belki o öfke arkasında bir iz bırakmak için çırpıyor. Dünyaya vuruyor. Sizi düşünmeden hareket etmeye zorluyor. Didişmeye. Kudurmaya. Resim yapıyor, bina dikiyor, dövüşüyor ve gerçeklerden daha büyük hikâyeler anlatıyorsunuz.” Hoşnut bir sesle iç geçirip kollarımın

arasına iyice yumuldu. “Sana bunu söylediğim için üzgünüm. İyi ve hoş bir erkeksin. Ama sadece erkeksin. Dünyaya verebileceğin tek şey öfken.”

Yüz Yirmi Sekizinci Bölüm

İsimler

Ya kalacağım ya da gideceğim gün gelip çattı. Vashet’le yeşil bir tepede oturmuş, güneşin doğudaki bulutlardan yükselmesini seyrediyordum.

“Dergau uçmak, yakalamak, kırmak anlamına gelir,” dedi Vashet usulca, kendisini yüzüncü kez tekrar ederek. “Onu tutan her eli hatırlamalısın. Hepsi Lethani’yi izleyen pek çok el. Onu asla uygunsuz bir şekilde kullanmamalısın.”

Yüzüncü kez, “Söz veriyorum,” dedim ve kısa bir tereddüdün akabinde bir süredir kafamı kurcalayan bir şeyi dile getirdim. “Ama Vashet, sen kılıcını beni dövdüğün o söğüt dalını budamak için kullandın. Bir keresinde onunla pencereni açık tuttuğunu gördüm. Onunla tırnaklarını bile kestin...”

Vashet bana boş bir bakış attı. “Eee?”

“Bunlar uygunsuz değil mi?” diye sordum.

Başını yana eğdi, sonra bir kahkaha attı. “Yani onu sadece dövüşmek için mi kullanmalıyım?”

Bariz ima işaretini yaptım.

“Kılıç keskindir,” dedi. “O bir araçtır. Sürekli yanımda taşıdığım bir şeyi kullanmak neden uygunsuz olsun?”

“*Saygısızca* demek daha doğru olur,” diye düzelttim.

“Bir şeye duyduğun saygıyı, onu iyi kullanarak gösterirsin,” dedi Vashet. “Ben barbar topraklarına dönüp tekrar dövüşene dek yıllar geçebilir. O zamana kadar çalı çırpı kesmesinin ve havuç doğramasının kılıcıma ne zarar dokunur ki?” Bakışları ciddileşti. “Bir kılıcı ömrün boyunca yalnız öldürmek için taşımak...” Başını sağa sola salladı. “Böyle bir şey insanın aklına ne yapar? Korkunç olsa gerek.”

Haert'e geçen gece dönen Vashet, taş imtihanımı kaçırdığına üzülmüştü. Carceret kılıcını bıraktığı zaman benim de bırakmamın doğru olduğunu ve benimle gurur duyduğunu söylemişti.

Shehyn dün beni kalmaya ve okulda eğitim görmeye resmen davet etmişti. Teoride bu hakkı çoktan kazanmıştım, fakat herkes o kazanımın siyasi bir kurgudan ibaret olduğunu biliyordu. Shehyn'in teklifi gurur vericiydi ve böyle bir fırsatı muhtemelen bir daha asla yakalayamayacağımın farkındaydım.

Bir oğlanın bir keçi sürüsünü tepenin eteklerinden indirmesini izledik. "Vashet, Ademlerin babalık kavramından habersiz oldukları doğru mu?"

Vashet rahat bir tavırla başını salladı, sonra duraksadı. "Sakin ben yokken bunu başkalarıyla konuşarak ikimizi de utandırdığını söyleme," diye iç geçirdi.

"Sadece Penthe'yle," dedim. "Son on aydır duyduğu en komik şey olduğunu söyledi."

"Eh, haksız sayılmaz," dedi Vashet, ağzı hafifçe kıvrılarak.

"yleyse doğru mu?" diye sordum. "Sen bile buna inanıyor musun? Senin..."

Vashet elini kaldırıncı sözümün devamını getirmedim. "Sus," dedi. "Erkek-anneleriniz hakkında ne düşünürsen düşün. Benim için hiç fark etmez." Geçmişi hatırlayarak ufak bir tebessüm etti. "şair kralım bir kadının erkekler tarafından bebek ekilecek bir topraktan fazlası olmadığına inanırdı."

Kahkahaya benzemeyen keyifli bir oflama çıkardı. "Haklı olduğundan o kadar emindi ki. Hiçbir şey fikrini değiştirmesini sağlayamazdı. Yıllar önce böyle bir konuyu barbarlarla tartışmanın zamanımı boşa harcamak olduğuna karar verdim." Omuz silkti. "Bebek yapmak konusunda ne düşünürsen düşün. İblislere inan. Git bir keçiye dua et. Bana zararı dokunmadıka niye kafama takayım ki?"

Sözlerini bir müddet düşündüm. "Dediğinde doğruluk payı var," dedim. Başını salladı.

"Ama bir erkek, bebek yapmaya ya yardım eder ya da etmez," diye belirttim. "Bir konuda pek çok farklı fikir olabilir, ama sadece bir hakikat vardır."

Vashet tembelce gülümsedi. "Eğer amacım hakikat peşinde koşmak olsaydı bu beni ilgilendirirdi." Uzun uzun esneyerek mutlu bir kedi gibi gerindi. "Onun yerine yüreğimdeki neşeye, okulun refahına ve Lethani'yi

anlamaya yoğunlaşacağım. Bunları başardıktan sonra zamanım kalırsa o zamanı hakikat için endişelenerek geçiririm.”

Güneşin doğmasını bir müddet daha sessizce seyrettik. Ketan’ı ve Ademceyi mümkün olan en kısa sürede kafama sokmaya çalışmadığı zamanlarda Vashet’in oldukça farklı biri olduğu sonucuna vardım.

“Bununla birlikte,” diye ekledi, “erkek-annelerinizle ilgili barbarca inançlarınızı bırakmamakta kararlıysan bunu kendine saklamakla iyi edersin. Başkalarıyla konuşursan elde edebileceğin en iyi şey yüzüne karşı gülünmesidir. Çoğu kimse öyle şeyler düşündüğün için sana geri zekâlı gözüyle bakar.”

Kafa salladım. Uzunca bir sürenin ardından günlerdir içimde sakladığım soruyu nihayet sormaya karar verdim. “Magwyn bana Maedre dedi. Bu ne anlama geliyor?”

“O senin adın,” dedi. “Onu kimseye söyleme.”

“Gizli bir şey mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Sana, öğretmenlerine ve Magwyn’e özel bir şey. Onu başkalarına söylemen tehlikeli olur.”

“Nasıl tehlikeli olabilir ki?”

Vashet bana salağın tekiymişim gibi baktı. “Bir ismi bilersen onun üzerinde güç sahibi olursun. Bundan mutlaka haberdarsındır?”

“Ama ben senin, Shehyn’in ve Tempi’nin adını biliyorum. Bunda ne gibi bir tehlike olabilir?”

Elini hızla salladı. “O isimleri değil. Derin isimleri. Tempi, Magwyn’in ona verdiği ad değil. Tıpkı Kvothe’nin de seninki olmadığı gibi. Derin isimlerin bir anlamı vardır.”

Vashet isminin ne demek olduğunu zaten biliyordum. “Tempi ne demek?”

“Tempi ‘küçük demir’ demek. Tempa demir, demire vurmak ve öfkeli anlamlarına gelir. Shehyn o ismi ona yıllar önce verdi. Tempi çok zahmetli bir öğrenciydi.”

“Aturcada öfkeli anlamına gelen tempe diye bir sözcük bulunur,” diye heyecanla belirttim, bu tesadüfe hayret ederek. “Bu ayrıca demiri çeliğe dönüştürürken yapılan bir şeydir.”

Vashet umursamazca omuz silkti. “İsimler öyledir işte. Tempi küçük bir isim olmasına rağmen içinde çok şey barındırır. İşte bu yüzden kendi isminden bahsetmemelisin. Bana bile.”

“Ama ismimin ne demek olduğunu bilecek kadar dilinden anlamıyorum,” diye karşı çıktım. “Bir insan kendi isminin anlamını bilmelidir.”

Vashet önce tereddüt etti, sonra insafa geldi. “İsmin alev, gök gürültüsü ve kırık ağaç anlamına gelir.”

Bir müddet düşündüm ve hoşuma gittiğine karar verdim. “Magwyn onu bana verdiğinde şaşırmış gibi bir halin vardı. Niye?”

“Bir başkasının ismi üzerine yorumda bulunmak bana düşmez.” *Kesin ret.* El işareti o kadar sertti ki neredeyse gözümü acıttı. Ayağa kalkıp pantolonunu silkeledi. “Gel. Shehyn’e cevabını verme vaktin geldi.”

Odasına girdiğimizde Shehyn bize oturmamızı işaret etti. Sonra kendisi de bir sandalyeye geçti ve belli belirsiz bir tebessüm ederek beni şaşırttı. Bu olağanüstü gurur verici bir samimiyet göstergesiydi. “Kararını verdin mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Teşekkürler Shehyn, ama kalamam. Severen’e dönüp Maer’le konuşmalıyım. Yollar güvenli hale gelince Tempî yükümlülüğünü tamamlamış oldu, ama benim geri giderek olup bitenleri anlatmam gerekiyor.” Denna da aklımdaydı, fakat ondan bahsetmedim.

Shehyn *tasvip* ve *esef* karışımı zarif bir el işareti yaptı. “İnsanın vazifelerini yerine getirmesi Lethani’ye uygundur.” Bana ciddi bir bakış attı. “Unutma, bir kılıcın ve adın var, ama kendini kırmızı giymişsin gibi kiralamamalısın.”

“Vashet bana her şeyi açıkladı,” dedim. *Temin.* “Öldürülecek olursam kılıcımın Haert’e dönmesi için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Ketan’ı kimseye öğretmeyeceğim ve kırmızı giymeyeceğim.” *Dikkatli ilgili merak.* “Fakat başkalarına sizlerden dövüş eğitimi aldığımı söylemekte serbest miyim?”

Ölçülü onay. “Bizden eğitim aldığını söyleyebilirsin. Ama bizden biri olduğunu değil.”

“Elbette,” dedim. “Ve size denk olduğumu da.”

Shehyn eliyle *hoşnut tatmin* işareti yaptı. Sonra elleri tekrar hareketlendi ve bu sefer de küçük bir *utangaç itiraf* gösterdi. “Pek çok barbardan daha iyi bir dövüşçü olacaksın. Dövüşüp kazanırsan barbarlar diyecek ki: Kvothe, Ademlerin sanatını azıcık çalışmasına rağmen nasıl da zorlu bir rakip. Kim bilir Ademler ne kadar hünerlidir?” *Lakin.* “Dövüşüp

kaybedersen de diyecekler ki: Ademlerin bildiklerinin sadece ufak bir parçasını öğrendi.”

Yaşlı kadının gözleri hafifçe parladı ve eliyle *keyif* işaretini yaptı. “Ne olursa olsun şöhretimiz korunacak. Bu da Ademre’ye fayda sağlayacak.”

Başımı salladım. *Gönüllü kabullenme*. “Benim şöhretime de faydası olacak.” *Hafife alma*.

Sohbette bir duraksama yaşandı, sonra Shehyn *büyük önem* ifade etti. “Daha önceki bir konuşmamızda bana Rhintaları sormuştun. Hatırlıyor musun?” Vashet’in oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandığını göz ucuyla fark ettim.

Ansızın heyecana kapılarak başımı salladım.

“Aklıma öyle bir öykü geldi. Dinlemek ister misin?”

Aşırı hevesli ilgi işaretini yaptım.

“Bu eski bir öyküdür. Ademre kadar eski. Hep aynı şekilde anlatılır. Dinlemeye hazır mısın?” *Derin resmiyet*. Sesinde törensel bir tını mevcuttu.

Başımı tekrar salladım. *Yalvaran rica*.

“Her şeyde olduğu gibi bunda da kurallar var. Bu öyküyü yalnız bir defa anlatacağım. Sonra ondan konuşamazsın. Sonra soru soramazsın.” Bakışları benimle Vashet arasında gidip geldi. *Büyük ciddiyet*. “Bin gece uyumadıkça bundan kimseye bahsedemezsin. Bin kilometre yol tepmedikçe bunu kimseye soramazsın. Bunları bilip de dinlemeye razı mısın?”

Artan bir heyecanla başımı üçüncü kez salladım.

Shehyn ağır bir resmiyetle konuştu. “Bir zamanlar yüce insanların yaşadıkları yüce bir diyar vardı. Bu insanlar Ademre değillerdi. Şimdiki halimizi almadan önce Ademre’nin olduğu halktı.

“Ama o günlerde bizzat kendileriydiler. Güzel, kuvvetli erkekler ve kadınlar. Güç dolu şarkılar söylerler ve Ademre kadar iyi dövüşürlerdi.

“Bu insanların büyük bir imparatorluğu vardı. İmparatorluğun adı unutuldu. İmparatorluk yıkıldığı için bunun bir önemi yok. Ve o zamandan beri dünya bölündü, gökyüzü değişti.

“İmparatorlukta yedi şehir ve bir şehir vardı. Yedi şehrin adı unutuldu, zira ihanete yenik düştüler ve zamanla yok oldular. Bir şehir de yok edildi, ama adı kaldı. Adı Tariniel’di.

“Her kuvvetin olması gerektiği gibi imparatorluğun da bir düşmanı vardı. Lakin bu düşman imparatorluğu yenebilecek kadar büyük değildi. Düşman onu iterek veya çekerek yıkabilecek kadar güçlü değildi. Düşmanın adı unutulmadı, ama şimdilik bekleyecek.

“Düşman kaba kuvvetle kazanamadığı için meyvedeki bir solucan gibi davrandı. Düşman Lethani’den değildi. Yedi kişiyi daha imparatorluğa karşı zehirledi ve bunlar Lethani’yi unuttular. Altısı onlara güvenen şehirlere ihanet etti. Altı şehir yıkıldı ve isimleri unutuldu.

“İçlerinden biri Lethani’yi hatırladı ve şehirlerden birine ihanet etmedi. O şehir yıkılmadı. Biri Lethani’yi hatırladı ve imparatorluk umutsuz kalmadı. Yıkılmamış tek şehirle. Ama o şehrin adı bile unutuldu, zamanla kayboldu.

“Ama yedi isim unutulmadı. Birinin ve onu takip eden altısının ismi. Yedi isim imparatorluğun yıkıntısından, bölünen dünyadan ve değişen gökten bugünlere kadar taşındı. Yedi isim Ademre’nin upuzun göçünde unutulmadı. Yedi isim unutulmadı; yedi hainin isimleri. Onları sen de unutma ve yedi alametleriyle hatırla:

Cyphus taşır mavi alevi.
Stercus demirin esiri.
Ferule kara gözlü ve buz gibi.
Usnea çürükle doldurur içini.
Gri Dalcenti kullanmaz dilini.
Solgun Alenta getirir afeti.
Sonuncusu yedisinin de efendisi:
Nefret edilen. Umutsuz. Uykusuz. Akıllı.
Alexel üzerinde taşır gölgenin kaftanını.

Yüz Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ara - Fısıltı Tantanası

Mustarip bir surat ifadesiyle, “Reshi!” diye bağırdı Bast. “Hayır! Dur!” Hancının ağzını kapatacakmış gibi ellerini uzattı. “Öyle şeyler söylememelisin!”

Kvothe neşesiz bir tebessüm etti. “Bast, sana isim ilmini en başta ben öğretilmedim mi?”

“Hayır Reshi.” Bast başını iki yana salladı. “Her fey çocuğuna öğretilen bazı şeyler vardır. Bu şeyleri yüksek sesle söylemek hiç iyi değildir. Asla.”

“Peki o niye?” diye en öğretmensi üslubuyla sordu Kvothe.

“Çünkü bazı kimseler, isimleri söylendiği zaman bunu bilirler.” Bast yutkundu. “*Nerede* söylendiğini de.”

Kvothe biraz bezgin bir sesle iç geçirdi. “Bir adı tek bir kez söylemekten zarar gelmez Bast.” Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ademler o hikâyelerini neden o şekilde anlatıyorlar sanıyorsun? Sadece tek bir kez ve sonrasında sorular olmadan?”

Bast düşünceli bir edayla gözlerini kısıtı ve Kvothe ona ufak, gergin bir tebessüm etti. “Aynen öyle. İsmi bir kez söyleyen birini bulmak, ormandaki tek bir ayak izine bakarak bir adamın izini sürmek gibidir.”

Tarihçi araya girmekten korkarcasına çekinerek konuştu. “Böyle bir şey sahiden olabilir mi?” diye sordu. “Hakikaten?”

Kvothe ciddiyetle başını salladı. “Çocukluğumda kumpanyamı o şekilde bulduklarını tahmin ediyorum.”

Tarihçi tedirginlikle etrafına bakındı, sonra kaşlarını çattı ve durmak için bariz bir çaba harcadı. Sonuçta en az önceki kadar tedirgin bir halde hiç kıpırdamadan oturdu. “Yani buraya gelebilirler mi? Onlardan epeyce bahsettin...”

Kvothe elini sallayıp geçti. “Hayır. İşin anahtarı isimler. Gerçek isimler. Derin isimler. Sırf bu yüzden o isimleri fazla anmıyorum. Babam ayrıntılara pek düşkündü. Chandrialılar hakkında yıllarca sorular sormuş ve eski hikâyeler peşinde koşmuştu. Herhalde onların eski isimlerinden birkaçını bulup şarkısına kattı...”

Tarihçi’nin yüzünde bir idrak ifadesi belirdi. “...ve onları tekrarlayıp durdu.”

Hancı, sevecen bir tebessüm etti. “Babamı doğru tanımışsam o isimleri en az bin kere ağzına almıştır. Onun ve annemin şarkıyı başkalarına söylemeden önce üzerindeki her pürüzü gidermek için canla başla çabalamış olduklarından hiç şüphem yok. İkisi de mükemmeliyetçiydi.” Yorgun bir sesle iç geçirdi. “Herhalde bu yaptıkları, Chandrialılar için durmaksızın yanan bir işaret ateşi gibiydi. O kadar uzun süre güvende kalmamızın tek sebebi sürekli yolculuk yapmamızdı muhtemelen.”

Bast yeniden lafa karıştı. “Zaten bu yüzden öyle şeyleri ağzına almamalısın Reshi.”

Kvothe kaşlarını çatı. “O zamandan beri bin gece uyudum ve bin kilometreden fazla yol teptim Bast. İsimleri bir kez söylememden zarar gelmez. Zaten şu aralar dünyada çıkan bunca kargaşadan sonra insanların eski hikâyeleri daha sık anlatmaya başladıklarından kuşkun olmasın. Chandrialılar isimlerini duymak için kulak kesildilerse Arueh’ten Çember Deniz’e kadar yavaş bir fısıltı tantanasıyla karşılaştıklarından eminim.”

Bast’ın yüz ifadesi, içinin rahat olmadığını açıkça gösteriyordu.

“Hem zaten,” dedi Kvothe, yorgun bir sesle iç geçirerek, “bunları kâğıda dökmek iyidir. İleride birilerinin işine yarayabilir.”

“Yine de daha dikkatli davranmalısın Reshi.”

“Son yıllarda dikkatli davranmaktan başka ne yaptım Bast?” dedi Kvothe, asabiyetini nihayet göstererek. “Bunun bana ne faydası oldu? Ayrıca Cthaeh hakkında anlattıkların doğruysa ben de yaparsam yapayım sonunda gözyaşları sel olup akacak. Öyle değil mi?”

Bast ağzını açtı, sonra ne diyeceğini bilemeden kapadı. Bakışlarıyla yardım dilenerek Tarihçi’den tarafa göz attı.

Bunu görünce Kvothe de Tarihçi’ye baktı ve bir kaşını merakla kaldırdı.

“Bu konuda en ufak bir şey dahi bilmediğimden eminim,” diyen Tarihçi aşağı bakarak deri çantasını açtı ve mürekkep lekeli bir bez parçası çıkardı. “İkiniz de isimcilik becerimin sınırını gördünüz: Demir. Zaten bana

söylenenlere bakılırsa o kadarı bile benim için büyük başarı. Baş İsimci beni tam bir zaman kaybı olarak niteledi.”

“Bak bu kulağa tanıdık geliyor,” diye mırıldandı Kvothe.

Tarihçi omuz silkti. “Senin aksine ben ona inandım.”

“Sana bulduğu bahaneyi hatırlıyor musun?”

“Birçok eleştirisi oldu: Çok isim biliyormuşum. Hiç aç kalmamışım. Hayat tecrübem yokmuş...” Elleri kaleminin ucunu temizlemekle meşguldü. “Özellikle de ‘Senin gibi hımbıl bir kâtibin içinde demir olduğunu kim bilebilirdi?’ sözüyle fikrini açıkça ortaya koydu.”

Kvothe’nin ağzı halden anlar bir tebessümle kıvrıldı. “Sahi mi?”

Tarihçi omuz silkti. “Bana asıl ‘yavşak’ dedi. Yanımızda oturan genç dostumuzun masum kulaklarını kirletmek istemiyordum, hepsi bu.” Başıyla Bast’ı işaret etti. “Gördüğüm kadarıyla zor bir gün geçirdi.”

Kvothe’nin tebessümü artık kocamandı. “Üniversite’de aynı zamanda bulunmamamız çok yazık olmuş.”

Tarihçi yumuşak bezle kaleminin ucunu son bir kez sildi, sonra da onu hanın penceresinden giren loş ışıktı incelemek üzere kaldırdı. “Pek sayılmaz,” dedi. “Benden hoşlanmazdın. Sahiden de hımbıl yavşağın tekiydin. Ve şımarıktım. Ve de kendimi beğenmişim.”

“Peki o zamandan beri ne değişti?” diye sordu Kvothe.

Tarihçi kendini küçümsercesine burnundan bir hıh sesi çıkardı. “Kime sorduğuna bağılı olarak, fazla bir şey değişmedi. Ama gözümün biraz açılmış olduğunu umuyorum.” Kalem ucunu kalemine dikkatle taktı.

“Peki bu tam olarak nasıl oldu?” dedi Kvothe.

Soruya şaşırmış gibi görünen Tarihçi, masanın karşısına baktı. “Tam olarak mı?” diye sordu. “Ben buraya hikâye anlatmak için gelmedim.” Bezi deri çantasına geri soktu. “Kısaca ifade etmek gerekirse bir tatsızlık yaşadım ve daha iyi sulara yelken açmak için Üniversite’den ayrıldım. İyi ki de ayrılmışım. Yolda geçirdiğim bir ay, bana derslere girdiğim üç yıldan daha çok şey öğretti.”

Kvothe başını salladı. “Teccam da aynı şeyi söylerdi: Yüz kilometre yürümeyen hiçbir insana cesur denemez. Kim olduğunla ilgili hakikati öğrenmek istiyorsan adını bilen kimse kalmayana dek yürü. Seyahat büyük bir eşitleyici ve öğretmendir. İlaç kadar acı, ayna camı kadar zalimdir. Uzun bir yol sana kendini yüz yıl boyunca düşünmekten daha iyi anlatır.”

Yüz Otuzuncu Bölüm

Şarap ve Su

Haert'teki vedalarımı etmem bütün bir günümü aldı. Vashet ve Tempi'yle bir yemek paylaştım ve de ikisinden de ihtiyaç ya da arzu duyduğumdan daha fazla nasihat aldım. Celean biraz ağladı ve kırmızıları nihayet giydiği zaman ziyaretime geleceğini söyledi. Son bir kez kapıştık ve sanırım izin verdiği için kazandım.

Son olarak Penthe'yle hoş bir akşamüstü geçirdim. Bu uzayarak önce hoş bir geceye, sonra da hoş bir gece geç vakte dönüştü. Şafak öncesinin soluk ışığında ancak birkaç saat uyuyabildim.

Edema Ruhlar arasında büyüdüğüm için insanların bir yere ne kadar çabuk kök salabildikleri beni hep hayrete düşürmüştür. Haert'te iki aydan daha kısa bir zaman kalmama rağmen ayrılmam zor oldu.

Yine de tekrar yollara düşmek, Alveron'a ve Denna'ya gitmek iyi geldi. Başarıyla sonuçlanan bir iş için mükâfatımı almamın ve içten olduğu kadar gecikmiş bir özür dilememin vakti çoktan gelmişti.

Beş gün sonra yalnızca Vintas'ın doğusundaki alçak tepelerde bulabileceğiniz o uzun, ıssız yolların birinde yürümekteydim. Babamın da dediği gibi haritanın kenarındaydım.

Gün boyunca sadece bir iki yolcuyla karşılaşmış, tek bir hana bile rastlamamıştım. Açık havada uyuma düşüncesi beni pek de endişelendirmiyordu, fakat bir birkaç gündür karnımı heybemden doyuruyordum ve sıcak bir yemek hiç fena olmazdı.

Hava karardı. Tam mideme doğru düzgün bir şey girmesi umudumdan vazgeçeceğim sırada önümdeki alacakaranlık gökyüzüne yükselen ince bir beyaz duman çizgisi fark ettim. Bunu ilk başta bir çiftlik evi sandım. Sonra

kulağıma belli belirsiz bir müzik çalınınca bir yatak ve ateşte pişmiş bir yemek umutlarım tekrar yeşerdi.

Fakat bir virajı dönerken yol kenarındaki bir handan çok daha iyi bir sürprizle karşılaştım. Ağaçların ötesine bakınca, yüreğimi sızlatacak kadar tanıdık görünümlü iki at arabasının arasında titreşen yüksek bir kamp ateşi seçtim. Sağda solda oturan erkek ve kadınlar kendi aralarında konuşuyorlardı. Biri bir lavtayı tıngırdatırken bir başkası küçük bir tefi öylesine bacağına vuruyordu. Diğerleri iki ağacın arasına bir çadır dikerlerken yaşlıca bir kadın, ateşin üzerine üç bacaklı bir sehpa kurmaktaydı.

Kumpanyacılar. Dahası arabalardan birinin gövdesinde tanıdık işaretler vardı. Bunlar benim için ateşten bile daha parlaktı. O işaretler bu insanların gerçek kumpanyacılar oldukları anlamına geliyordu. Ailem. Edema Ruhlar.

Ağaçların arasından çıktığım sırada adamlardan biri bağırdı. Ben daha konuşmak için nefes bile alamadan üzerime üç kılıç doğrultuldu. Müzikten ve konuşmalardan sonraki bu ani sessizlik oldukça ürkütücüydü.

Siyah sakallı ve gümüş küpeli yakışıklı bir adam, kılıcının ucunu bulduğum taraftan ayırmaksızın bir adım öne çıktı. “Otto!” diye bağırdı arkamdaki koruluğa. “Eğer uyuyorsan anamdan emdiğim süt üstüne yemin ederim ki karnını deşeceğim. Sen de kimsin be?”

Sonuncusu bana yönelikti. Fakat ben cevap veremediğim önce ağaçlardan bir ses yükseldi. “Buradayım, Alleg. Tam da... O da kim? Tanrı aşkına, yanımdan nasıl geçebildi?”

Kılıçlarını çektikleri zaman ellerimi kaldırmıştım. Birisi size sivri bir şey doğrulttuğunda bu iyi bir alışkanlıktır. Yine de konuşurken gülümsüyordum. “Seni ürküttüğüm için üzgünüm Alleg.”

“Özrünü kendine sakla,” dedi soğuk bir edayla. “Niye kampımızın etrafında sinsice dolaştığını açıklamak için tek bir nefesin kaldı.”

Konuşmaya ihtiyacım yoktu. Onun yerine ateşin çevresindeki herkes sırtıma asılı lavta kutusunu görebilsin diye arkamı döndüm.

Alleg’in tavırları hemen değişti. Gevşeyerek kılıcını kabzasına geri soktu ve diğerleri de onu taklit ettiler. Adam gülerek bana yaklaştı.

Ben de güldüm. “Tek aile.”

“Tek aile.” Elimi sıktı ve ateşe doğru dönüp bağırdı. “Herkes kendine çekidüzen versin. Bu gece bir misafirimiz var!” Alçak tezahüratlar yükseldi ve insanlar ben gelmeden önce ne yapıyorlarsa ona geri döndüler.

Kılıç taşıyan kalın gövdeli bir adam, sert adımlarla ağaçların arasından çıktı. “Benim yanımdan geçtiyse ne olayım Alleg. Herhalde-”

“O da aileden biri,” diye adamın sözünü kesti Alleg.

“Ah,” diyen Otto’nun şaşırdığı belliydi. Lavtama baktı. “Öyleyse hoş geldin.”

“Aslında yanından geçmedim,” diye yalan söyledim. Hava karanlık olduğunda shaedim görülmemi çok zorlaştırıyordu. Dolayısıyla suç onda değildi ve başının derde girmesini istemiyordum. “Müzik duyunca etraftan dolandım. Başka bir kumpanya olduğunuzu sandım ve onlara sürpriz yapmak istedim.”

Otto dönüp Alleg’e manalı bir bakış attı, sonra da sert adımlarla ağaçların arasına geri gitti.

Alleg kolunu omzuma attı. “Sana bir içki ikram edebilir miyim?”

“Varsa biraz su alayım.”

“Hiçbir misafir ateşimizin yanında su içmez,” diye karşı çıktı.

“Dudaklarına sadece en iyi şarap değecek.”

“Edemaların suyu, yolları aşanlar için şaraptan daha tatlıdır.” Ona gülümsedim.

“Öyleyse hem su hem şarap al. Her birinden istediğin kadar.” Beni önünde bir su fıçısının bulunduğu bir arabaya götürdü.

Zamandan daha eski bir geleneğe uyarak bir kepçe su içtim ve ikincisiyle de elimi yüzümü yıkadım. Gömleğimin koluyla yüzümü kuruladıktan sonra başımı ona doğru kaldırıp gülümsedim. “Tekrar evde olmak çok güzel.”

Alleg sırtımı sıvazladı. “Gel de seni ailenin diğer fertleriyle tanıştırayım.”

Önce yirmili yaşlarında ve sakalları bakımsız iki adamın yanına gittik. “Fren ile Josh en iyi şarkıcılarımızdır, tabii benden sonra.” Ellerini sıktım.

Sonra ateşin etrafında enstrüman çalan iki adama yaklaştık. “Gaskin lavta çalar. Laren ise mızıka ve tef.” Bana gülümsediler. Laren tefin göbeğine başparmağıyla vurdu ve zardan yumuşak bir *dım* sesi çıktı.

“Şuradaki Tim.” Ateşin karşısında kılıcını yağlayan uzun boylu, asık suratlı bir adamı işaret etti Alleg. “Otto’yla zaten tanıştın. Onlar bizi yoldaki tehlikelerden korurlar.” Tim gözlerini kılıcından kısa bir süreliğine ayırarak başını salladı.

“Bu Annie.” Alleg ekşi yüzlü, saçları arkada topuz yapılmış yaşlıca kadını gösterdi. “Karnımızı doyurur ve bize analık yapar.” Annie ikimize de

aldırış etmeden havuç doğramayı sürdürdü.

“Ve son olarak kalplerimizin anahtarını elinde tutan tatlı Ketemiz.” Kete sert gözlere ve incecik bir çizgiyi andıran bir ağza sahipti, fakat ben elini öperken yüz ifadesi biraz yumuşadı.

“Bizden bu kadar,” diyen Alleg gülümsedi ve ufak bir reverans yaptı. “Peki senin adın ne?”

“Kvothe.”

“Hoş geldin Kvothe. Dinlen ve rahatına bak. Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Bahsettiğin o şaraptan biraz alabilir miyim?” deyip gülümsedim.

Avcuyla alına vurdu. “Tabii! Yoksa bira mı tercih edersin?” Başımı salladım ve gidip bana bir maşrapa getirdi.

“Harika,” dedim tadına baktıktan sonra. Gidip oturmaya elverişli bir kütüğe yerleştim.

Alleg hayali bir şapkayı eğdirmiş gibi yaparak selam verdi. “Sağ ol. Bir iki gün önce Levinshir’den gelirken onu yol üzerinde aşırarak kadar şanslıydık. Peki ya son zamanlarda senin yolla aran nasıl?”

Gerinip iç geçirdim. “Yalnız bir müzisyen için fena değil.” Omuz silktim. “Karşıma çıkan fırsatları değerlendiriyorum. Tabii yalnız olduğum için dikkatli davranmam gerekiyor.”

Alleg başını bilgiç bir edayla salladı. “Güvenliğimizi sağlayan tek şey sayımız,” diye doğruladı, sonra başıyla lavtamı işaret etti. “Annie’nin yemeği bitirmesini beklerken bize bir şarkı bahşeder misin?”

“Elbette,” deyip içkimi bıraktım. “Ne dinlemek istersiniz?”

“‘Kasabayı Terk Et Tenekeci’ şarkısını çalabilir misin?”

“Çalabilir miyim sen söyle.” Lavtamı kutusundan çıkarıp çalmaya başladım. Nakarata geldiğim sırada herkes işini gücünü bırakmış, beni dinliyordu. Hatta koruluğun kenarındaki gözetleme yerinden ayrılıp ateşe doğru bakan Otto’yu bile seçebildim.

Şarkı bitince herkes coşkuyla alkışladı. “Çalabiliyormuşsun,” diye güldü Alleg. Sonra yüz ifadesi ciddileşti ve bir parmağıyla dudağını sıvazladı. “Bir süre bizimle yol almaya ne dersin?” diye sordu çok geçmeden. “Bir müzisyen daha işimize yarar.”

Biraz durup düşündüm. “Ne tarafa gidiyorsunuz?”

“Doğu tarafına,” dedi.

“Benim istikametim Severen,” dedim.

Alleg omuz silkti. “Severen’e de uğrayabiliriz,” dedi. “Tabii yolunu biraz uzatmayı dert etmezsen.”

“Uzun zamandır aileden ayırdım,” diye itirafta bulunarak ateşin çevresindeki alışıldık görüntülere baktım.

“Bir, yoldaki bir Edema için kötü bir sayıdır,” dedi Alleg ikna edici bir üslupla ve parmağını kara sakalının kenarında gezdirdi.

İçimi çektim. “Sabah bana yine sor.”

Sırtarak dizime bir şaplak attı. “Güzel! Demek ki seni ikna etmek için önümüzde bütün bir gece var.”

Lavtamı kutusuna geri koydum ve ihtiyaç gidermek için izin istedim. Geri geldiğimde ateşin yakınında oturan Annie’nin yanına diz çöktüm.

“Bize ne hazırlıyorsun, ana?” diye sordum.

“Yahni,” dedi kısaca.

Gülümsedim. “İçinde ne var?”

Annie bana gözlerini kısarak baktı. “Kuzu eti,” dedi, bu hususa karşı çıkmam için bana meydan okurcasına.

“Koyun eti yemeyeli çok oldu ana. Tadına bakabilir miyim?”

“Herkes gibi bekleyeceksin,” dedi sertçe.

“Azıcık bile olmaz mı?” diye yaltaklandım, ona en sevimli tebessümümü ederek.

Yaşlı kadın bir nefes aldı, sonra omuz silkip geçti. “Peki,” dedi. “Ama karnın ağrırsa benim suçum değil.”

Güldüm. “Hayır ana. Senin suçun değil.” Uzun saplı tahta kaşığa uzanıp tencereden çıkardım. Üfledikten sonra yemekten bir lokma aldım. “Ana!” dedim coşkuyla. “Bu bir senedir dudaklarıma dokunan en güzel şey.”

“Hıh,” deyip gözlerini kısıtı.

“Doğru söylüyorum ana,” dedim içtenlikle. “Bana kalırsa bu güzel yahniyi beğenmeyen biri asla Ruh olamaz.”

Annie tencereyi karıştırmaya dönüp beni kışkıışladı, fakat yüz ifadesi az önceki kadar sert değildi.

Maşrapamı doldurmak için bira fıçısının yanına uğradıktan sonra yerime döndüm. Gaskin öne doğru eğildi. “Bize bir şarkı verdin. Senin dinlemek istediğin bir şey var mı?”

“Mızıkacı Wit’e ne dersin?” diye sordum.

Alnı kırıştı. “Onu bilmiyorum.”

“Bir çiftçiyi kandıran zeki bir Ruh’la ilgilidir.”

Gaskin başını iki yana salladı. “Korkarım yine çıkartamadım.”

Lavtamı almak için eğildim. “Öyleyse bırak ben çalayım. Bu her birimizin bilmesi gereken bir şarkıdır.”

“Başka bir şarkı seç,” diye itiraz etti Laren. “Sana mızıkayla bir şey döktüreyim. Sen bu gece bize zaten bir şarkı çaldın.”

Ona gülümsedim. “Mızıkacı olduğumu unutmuştum. Bak bu hoşuna gidecek,” diye onu temin ettim. “Wit bu şarkının kahramanı. Hem siz karnımı doyurduğunuza göre ben de kulaklarınızı doyurabilirim.” Onlar başka bir itirazda bulunamadan önce hızlı ve hafif bir şey çalmaya başladım.

Şarkı boyunca kahkahaları hiç dinmedi. Wit’in başta çiftçiye öldürmesinden sonda ölü adamın karısını ve kızını baştan çıkarmasına kadar bu böyle devam etti. Köylülerin Wit’i öldürdükleri son iki mısraya ise hiç girmedim.

Şarkı bitince Laren gözlerindeki yaşları sildi. “Heh. Haklıymışsın, Kvothe. Bunu öğrenmem iyi oldu. Zaten...” Ateşin karşısında oturan Keteye bir göz attı. “Doğru bir şarkı. Kadınlar ellerini mızıkacılardan uzak tutamazlar.”

Kete alaycı bir edayla homurdanıp gözlerini yuvarladı.

Annie yahninin hazır olduğunu duyurana kadar havadan sudan konuştuk. Herkes yemeğe oturdu. Sessizlik yalnızca Annie’nin aşçılığına iltifat etmek için bölünüyordu.

“Cidden Annie,” dedi Alleg ikinci kâsesinin ardından.

“Levinshir’deyken biraz karabiber mi arakladın?”

Annie’nin burnu havadaydı. “Hepimizin sırları vardır, canım,” dedi.

“Bir hanımefendiye baskı yapılmaz.”

“Şu aralar işler nasıl?” diye sordum Alleg’e.

“Hiç fena değil,” dedi lokmaları arasında. “Üç gün önce Levinshir bize çok yaradı.” Göz kırptı. “Ne kadar çok yaradığını daha sonra göreceksin.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Hatta,” deyip esrarengiz bir edayla öne doğru eğildi. “İşler o kadar iyi ki kendimi epey cömert hissediyorum. Sana canın ne isterse önerecek kadar. Ne olursa olsun. Yeter ki iste.” Biraz daha yaklaşp sesini bir sahne fısıltısına indirdi. “Bunun yanımızda kalman için besbelli bir rüşvet girişimi olduğunu bil. O enfes sesin sayesinde kesemizi epey doldurabiliriz.”

“Bize öğretebileceği şarkılar da cabası,” diye lafa karıştı Gaskin.

Alleg ona kaşlarını çatarmış gibi yaptı. “Pazarlık etmesini kolaylaştırma evlat. İçimde işimizin zaten yeterince zor olacağı gibi bir his var.”

Biraz düşündüm. “Sanırım kalabilirim...” deyip cümlemin sonunu kararsızca uzattım.

Alleg bilgiç bir tebessüm etti. “Ama...”

“Ama sizden üç şey isterim.”

“Hımm, üç şey.” Beni baştan aşağı süzdü. “Tıpkı hikâyelerdeki gibi.”

“Böylesi kulağa daha hoş geliyor,” diye belirttim.

Alleg tereddütle başını salladı. “Öyle sanırım. Peki yanımızda ne kadar kalacaksın?”

“Hiç kimse gitmeme karşı çıkmayana kadar.”

“Bundan hoşlanmayanınız var mı?” diyerek etrafına bakındı.

“Ya arabalardan birini isterse?” diye sordu Tim. Sert ve iki tuğlanın birbirine sürtünmesi gibi hırıltılı çıkan sesiyle beni ürküttü.

“Bizimle beraber geleceği için fark etmez,” diye iddia etti Alleg. “Zaten arabalar hepimize ait. Biz izin vermeden gidemeyeceğine göre...”

Karşı çıkan olmadı. Alleg’le el sıkıştık ve küçük bir tezahürat yükseldi.

Kete maşrapasını kaldırdı. “Kvothe’nin ve şarkılarının şerefine!” dedi.

“Bize neye patlarsa patlasın buna değeceğini hissediyorum.”

Herkes içti ve ben de kendi maşrapamı kaldırdım. “Annemin sütü üzerine yemin ederim ki ömrünüz boyunca hiçbiriniz bu gece benimle yaptığınız anlaşmadan daha iyisini yapamayacaksınız.” Bu sözler daha coşkulu tezahüratlara yol açtı ve herkes yeniden içti.

Alleg ağzını silerek gözümün içine baktı. “Eee, bizden istediğin ilk şey nedir?”

Başımı eğdim. “Aslına bakarsan ufak bir şey. Kendime ait bir çadırım yok. Madem ailemle beraber yolculuk edeceğim...”

“Başka bir şey söyleme!” Alleg bir dileği yerine getirir gibi tahta maşrapasını salladı. “Sana içi kat kat kürkle ve battaniyeyle dolu olan kendi çadırımı vereceğim!” Fren ile Josh’un ateşin karşısında oturdukları yere el etti. “Gidip onu kurun.”

“Gerek yok,” diye karşı çıktım. “Kendim kurabilirim.”

“Sus bakayım. Hem bu onlara da iyi gelecek. Bir işe yarayacaklar. İşe yaramak demişken...” Tim’e de el etti. “Şunları bir zahmet getiriver.”

Tim ayağa kalktı ve bir elini karnına bastırdı. “Birazdan getiririm. Hemen döneceğim.” Arkasını dönüp koruluğa doğru yürüdü. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

“At gibi yersen olacağı budur!” diye arkasından seslendi Otto. Sonra bize doğru döndü. “Bir gün midesi bulanmadan benim kadar

yyemeyeceğini anlayacak.”

“Madem Tim ağaçları boyamakla meşgul, onları ben getireyim,” dedi Laren, fazla gizleyemediği bir şevkle.

“Bu gece ben nöbet tutacağım,” dedi Otto. “Ben getiririm.”

“Ben getiririm,” dedi Kete bıkarak. Diğer ikisini bakışlarıyla yerlerine oturttu ve solumdaki arabanın arkasına gitti.

O sırada Josh ile Fren de bir çadırla, iplerle ve de kazıklarla diğer arabadan çıktılar. “Nereye istersin?” diye sordu Josh.

“Bu genelde bir erkeğe sorulacak soru değildir, öyle değil mi Josh?” diye espri yaptı Fren, dostunu dirseğiyle dürterek.

“Uyurken horlarım,” diye onları uyardım. “Herhalde beni diğerlerinden biraz uzakta tutmak istersiniz.” Parmağımla gösterdim. “Şuradaki iki ağacın arasına olur.”

“Yani demek istiyorum ki karşıdaki bir erkek olduğu zaman normalde nereye istediğini bilirsin, değil mi, Josh?” diye devam etti Fren, çadırı kurmak için uzaklaşırlarken.

Kete bir dakika sonra bir çift genç ve güzel kızla beraber geri geldi. Kızlardan biri ince bir vücuda ve surata sahip olup bir oğlanınki gibi kısa kesilmiş düz, siyah saçları vardı. Altın sarısı kıvrıkcık saçları olan diğerinin vücudu daha dolgundu. İkisinin de yüzüne ümitsiz ifadeler hâkimdi ve ikisi de on altısında gözüküyordu.

“Krin ve Ellie’yle tanış,” dedi Kete, kızları işaret ederek.

Alleg gülümsedi. “Levinshir’in bize bahsettiği cömertliklerden biri de bunlar. Bu gece ikisinden biri seni sıcak tutacak. Ailemizin yeni üyesi olarak sana hediyem.” Onları incelemiş gibi yaptı. “Hangisini istersin?”

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. “Bu zor bir seçim. Dur biraz düşüneyim.”

Kete onları ateşin karşısına oturttu ve ikisinin de eline birer kâse yahni tutuşturdu. Altın sarısı saçları olan kız, yani Ellie uyuşuk hareketlerle birkaç kaşık yedi, sonra da zembereği boşalan olan bir oyuncak misali yavaşlayıp durdu. Kör gibi bakan gözleriyle sanki hiçbirimizin göremediği bir şeyi izliyordu. Öte yandan Krin’in haşın bakışları ateşe odaklanmıştı. Kâseyi kucağında tutarak kaskatı oturmaktaydı.

“Kızlar,” diye payladı Alleg, “işbirliği yapmaya başladığınız zaman hayatınızın kolaylaşacağını anlamıyor musunuz?” Ellie yemeğinden ağır bir lokma daha alıp durdu. Sert bir yüz ifadesiyle dimdik oturan Krin ise ateşe bakmayı sürdürdü.

Annie ateşin yanındaki yerinden onları tahta kaşığıyla dürttü. “Yiyin!” Tepki öncekiyle aynıydı. Tek bir ağır lokma. Gergin bir isyan. Annie kaşlarını çatarak onlara doğru eğildi ve siyah saçlı kızı çenesinden sıkıca tuttu. Diğer eli yahni kâsesine uzandı.

“Yapma,” diye araya girdim. “Nasılsa karınları acıktığı zaman yerler.” Alleg bana merakla baktı. “Neden bahsettiğimi biliyorum. Onlara içecek bir şey ver yeter.”

Yaşlı kadın bir an için sözümü dinlemeyip yaptığına devam edecekmiş gibi gözüktü, ama sonra omuz silkip Krin’in çenesini bıraktı. “İyi. Zaten bunu zorla beslemekten usandım. Geldiğinden beri başımıza bela oluyor.”

Kete burnunu çekiştirerek onu doğruladı. “Yıkanması için iplerini çözdüğümde küçük kaltak bana saldırdı,” dedi ve yüzünün yanındaki saçları çekerek oradaki tırnak izlerini gösterdi. “Neredeyse kahrolası gözümü çıkartacaktı.”

“Kaçmaya da kalkıştı,” dedi Annie, kaşlarını çatmayı sürdürerek. “Geceleri onu uyuşturmaya başlamak zorunda kaldım.” Bıkınlığını gösteren bir el hareketi yaptı. “Canı çok istiyorsa bırakalım da açlıktan gebersin.”

Laren iki maşrapayla ateşin yanına geri geldi ve onları kızların direniş göstermeyen ellerine bıraktı.

“Su mu?” diye sordum.

“Bira,” dedi. “Yemek yemeyeceklerse bu daha iyi gelir.”

İtiraz etmemek için kendimi zorladım. Ellie yemeğini yerken büründüğü dalgın tavırla birasını içti. Krin gözlerini ateşten maşrapaya, oradan da bana çevirdi. Denna’ya olan benzerliği karşısında neredeyse fiziksel bir şok geçirecektim. Gözlerini benden ayırmadan birasını yudumladı. Sert bakışları, başının içinde olup bitenlerle ilgili en ufak bir şeyi dahi belli etmiyordu.

“Onları getirin de yanıma otursunlar,” dedim. “Karar vermem kolaylaşabilir.”

Kete ikisini de getirdi. Ellie uysal, Krin gergindi.

“Buna dikkat et,” dedi Kete, siyah saçlı kızı başıyla işaret ederek. “Tırmalamaya meraklıdır.”

Tim geri geldiğinde biraz solgun görünüyordu. Ateşin yanına oturduğunda Otto onu dirseğiyle dürttü. “Biraz daha yahni ister misin?” diye zalimce sordu.

“Git başımdan,” diye zayıf bir hırıltıyla karşılık verdi Tim.

“Biraz bira mideni yatıştırabilir,” diye tavsiyede bulundum.

Faydası dokunacak herhangi bir şey için hevesli gözüken adam başını salladı. Kete onun için bir maşrapa doldurdu.

O zamana dek kızlar ateşe dönük olarak yanıma oturtulmuşlardı. Onlara bu denli yakinken daha önce gözden kaçırdığım şeyler gördüm. Krin’in ensesinde koyu renkli bir morluk vardı. Sarışın kızın bağlı tutulan bilekleri sadece kızarmışken Krin’inkiler soyulup kabuk bağlamıştı. Tüm bunlara rağmen temiz kokuyorlardı. Kısa zaman önce saçları taranmış, giysileri yıkanmıştı. Anlaşılan Kete onlarla ilgileniyordu.

Ayrıca bu kadar yakındalarken çok daha güzel görünüyorlardı. Omuzlarına dokunmak için uzandım. Krin kaçındı, sonra kaskatı durdu. Ellie hiç tepki vermedi.

Ağaçların oradan Fren’in sesi yükseldi. “Bitti. Bir fener yakmamızı da ister misin?”

“Evet, lütfen,” diye seslenerek karşılık verdim. Bir kızdan diğerine baktım, sonra Alleg’e doğru döndüm. “İkisi arasında karar veremiyorum,” dedim ona açıkça. “O yüzden ikisini de alacağım.”

Alleg hayretle güldü. Sonra ciddi olduğumu anlayınca karşı çıktı. “E hadi ama. Geri kalanımızın hakkını yiyorsun. Hem zaten ikisiyle birden...”

Ona ifadesiz gözlerle baktım.

“Eh,” diye lafı dolandırdı. “Yapabilsen bile...”

“İkinci isteğim bu,” dedim resmi bir dille. “İkisi birden.”

Otto’nun itiraz nidası, Gaskin’le Laren’in yüz ifadelerinde yankı buldu.

Gülümseyerek onları temin ettim. “Sadece bu geceliğine.”

Çadırımı kurmayı bitiren Fren ile Josh geri geldiler. “Seni de istemediğine şükret Otto,” dedi Fren iri yarı adama. “Josh olsa öyle yapardı, değil mi, Josh?”

“Kapa çenenin Fren,” dedi sabrı taştan Otto. “Şimdi de *benim* midem bulanıyor.”

Ayağa kalkıp lavtamı omzuma astım. Sonra biri sarı diğeri siyah saçlı iki güzel kıızı çadırıma götürdüm.

Yüz Otuz Birinci Bölüm

Ay Işığında Kapkara

Fren ile Josh çadırı kurarlarken iyi iş çıkarmışlardı. Ortasındayken ayakta durulabilecek kadar yüksek olmasına rağmen, üçümüz birlikteyken içerisi kalabalık görünüyordu. Altın sarısı saçlı Ellie’yi kalın battaniyelerden oluşan yatağa hafifçe ittim. “Otur,” dedim nazik bir sesle.

Tepki vermeyince onu omuzlarından tuttum ve yavaşça oturur pozisyona getirdim. Hareket ettirilmesine ses çıkarmazken mavi gözleri açık ve boş bakışlıydı. Kafasında bir yara izi aradım. Bulamayınca da derin şokta olduğunu tahmin ettim.

Gidip seyahat heybemi karıştırdım, sonra da yanımda taşıdığım bardağa bir miktar yaprak tozu döktüm ve içine su tulumumdan biraz su koydum. Bardağı Ellie’nin eline tutuşturduğumda onu dalgın bir edayla kavradı. “İç,” diye teşvik ettim, Felurian’ın isteklerini hiç düşünmeden yaptırmak için ara sıra kullandığı ses tonunu taklit etmeye çalışarak.

Ya bu çabam işe yaradı ya kız da sadece susamıştı. Sebep ne olursa olsun, Ellie bardağı dibine kadar bitirdi. Gözlerine hâlâ o dalgın bakış hâkimdi.

Bardağa toz haline getirilmiş yapraktan bir ölçek daha döktüm, içini yine suyla doldurdum ve bu sefer de içmesi için siyah saçlı kıza doğru uzattım.

Kolum uzanmış, onun kollarıysa iki yanında hareketsiz durur halde bir iki dakika bekledik. Sonunda gözlerini kırıştırdı ve bakışları bana odaklandı. “Ona ne verdin?” diye sordu.

“Dövülmüş velia,” dedim nazikçe. “Bir panzehirdir. Yahni zehirliydi.” Gözleri bana inanmadığını söylüyordu. “Ben yahniden hiç yemedim.” “Birada da vardı. Ondan içtiğini gördüm.”

“İyi,” dedi. “Zaten ölmek istiyorum.”

Derin bir iç geçirdim. “Bu zehir seni öldürmeyecek. Sadece perişan edecek. Bir iki gün boyunca kusacaksın ve kaslarına kramp girecek.” Bardağı kaldırarak ona sundum.

“Beni öldürseler bile niye kafana takasın ki?” diye donuk bir sesle sordu. “Şimdi yapmazlarsa bile daha sonra yapacaklar. Böyle yaşamaktansa ölmeyi...” Cümlesini bitirmeden dişlerini sıktı.

“Seni onlar zehirlemedi. Ben onları zehirledim ve sen de tesadüfen birazına maruz kaldın. Üzgünüm, ama bu şey zehrin etkilerini büyük ölçüde azaltacak.”

Krin’in bakışları bir anlığına bocaladı, sonra yine demir gibi sertleşti. Bardağa baktıktan sonra gözlerini yine bana dikti. “Zararsızsa sen iç.”

“Yapamam,” diye açıkladım. “Beni uyutur ve bu gece yapacaklarım var.”

Bakışları çadır zeminine serilmiş kürk kaplı yatağa kaydı.

En nazik ve kederli tebessümümü ettim. “Öyle şeyler değil.”

Yine de kıpırdamadı. Orada uzunca bir süre durduk. Koruluğun bulunduğu taraftan boğuk bir öğürtü yükseldiğini işittim. İç geçirerek bardağı indirdim. Aşağı bakınca Ellie’nin çoktan kıvrılıp uyuyakalmış olduğunu gördüm. Yüzü huzurlu gibiydi.

Derin bir nefes aldım ve tekrar Krin’e döndüm. “Bana güvenmek için bir sebebin yok,” dedim, gözünün içine bakarak. “Hele hele başına gelenlerden sonra. Ama umarım güvenirsin.” Bardağı yine kaldırdım.

Gözlerini kırpmadan benimkilere baktı, sonra bardağa uzandı. Suyu bir dikişte bitirdi, biraz boğulur gibi oldu ve yere oturdu. Çadırın duvarına bakarken gözleri mermer kadar sert kaldı. Ben de ondan biraz uzağa oturdum.

On beş dakika içinde o da uyudu. Üzerlerini bir battaniyeyle örtüp suratlarını seyrettim. Uyurken öncekinden de güzeldiler. Krin’in çenesine düşen bir saç tutamını çekmek için uzandım. Gözlerini açarak beni şaşırttı. Az önceki mermer sertliğiyle değil de genç bir Denna’nın kara gözleriyle bakıyordu bana.

Elim yanağında kalakaldım. Birbirimizi bir saniye daha izledik. Sonra gözleri yeniden kapandı. Onu ilacın mı uyuttuğunu, yoksa kendini uykuya teslim mi ettiğini anlayamadım.

Çadırın girişine kuruldum ve Durgu’yu dizlerimin üstüne koydum. Hiddetimi içimdeki bir ateş gibi hissediyordum ve uyuyan iki kızın

görüntüsü, o ateşi körükleyen bir rüzgâra benziyordu. Dişlerimi sıktım ve kendimi burada olup bitenleri düşünmeye zorlayarak ateşin harıl harıl yanmasına, ısıyla benliğimi doldurmasına müsaade ettim. Derin nefesler alarak, yaşanacak şeylere kendimi hazırladım.

Kampın seslerini dinleyerek üç saat bekledim. Kısık sohbetler bana kadar ulaşıyordu. Cümlelerin şekli olsa bile sözcükleri teker teker çıkartamıyordum. Bunlar daha sonra kaybolarak küfürlere ve hasta insanların çıkardıkları seslere karıştı. Vashet'in bana gösterdiği gibi uzun, yavaş nefesler alarak ve verdiğim solukları sayarak vücudumu gevşettim.

Sonra gözlerimi açtım ve yıldızlara bakarak doğru zamanın geldiğine kanaat ettim. Oturur pozisyondan çıktım ve uzun, yavaş bir hareketle gerindim. Gökyüzünde ayın irice bir hilali asılıydı ve her şey çok parlak görünüyordu.

Kamp ateşine usulca yaklaştım. Ateş iki arabanın arasındaki boşluğu aydınlatmakta yetersiz kalan sönük korlara dönüşmüştü. Koca bedenini tekerlerden birine gevşekçe dayamış olan Otto oradaydı. Burnuma kusmuk kokusu geldi. "Sen misin Kvothe?" diye baygın bir sesle sordu.

"Evet," diyerek ona doğru yaptığım yavaş yürüyüşümü sürdürdüm.

"Annie kaltağı eti yeteri kadar pişirmedi herhalde," diye inledi. "Kutsal Tanrı aşkına yemin ederim ki daha önce hiç bu kadar hasta olmamıştım." Bana baktı. "Sen iyi misin?"

Durgu savruldu, ay ışığını bir an için yalımında yakaladı ve adamın gırtlığını parçaladı. Otto sendeleyerek bir dizi üstüne düştü, akabinde yan devrildi. Boynunu tutan elleri çabucak siyaha çalındı. Mehtabın altında kanının kara kara akmasına izin verdim. Bağırıyor, henüz ölü değilse de ölüyordu.

Ateşin korlarına kırılğan bir demir parçası attım ve diğer çadırlara yollandım.

Arabanın köşesini döndüğüm sırada Laren beni hayrete düşürdü. Beni elimdeki çıplak kılıcımla köşeyi dönerken görünce şaşkın bir ses çıkardı. Fakat zehir onu ağırlaştırmıştı ve Durgu göğsüne saplanmadan önce ancak ellerini kaldıracaktı. Boğuk bir çığlık atarak sırtüstü düştü ve yerde kıvrandı.

Zehir sebebiyle hiç kimse derin uyumuyordu. Bu yüzden Laren'in çılgılığı arabalardan ve çadırlardan dökülmelerine, sendeleyerek durup çılginca etrafa bakınmalarına sebep oldu. Josh ve Fren olduklarını bildiğim

ayırt edilemez iki suret bana en yakın olan arabanın arkasından atladı. Biri daha yere bile basmadan kılıcımı gözüne sapladım ve diğerinin karnını deştim.

Bunu herkes gördü ve hemen çılgınlık yükseldi. Çoğu sarhoş gibi ağaçlara doğru koşmaya başladı. Bazılarının takılıp düştüğü de oldu. Fakat Tim'in upuzun sureti hızla üzerime geldi. Bütün gece bilemediği ağır kılıcı ay ışığında parıldıyordu.

Fakat hazırdım. Elime ikinci bir uzun, kırılğan kılıç demiri parçası aldım ve bir bağ mırıldandım. Tim vurabilecek kadar yakınımaya geldiği anda da demiri parmaklarım arasında sertçe ikiye böldüm. Kılıcı, kırık bir çanın sesiyle paramparça oldu ve parçalar etrafa saçılıp karanlık çimlerin arasında kayboldu.

Tim benden daha tecrübeli ve kuvvetli olup benden daha uzağa erişebiliyordu. Zehirlenmiş bir halde ve yarım kılıçla bile iyi dayandı. Pencereden Kaçan Sevgili'yle savunmasını aşıp elini bileğinden kesmem neredeyse yarım dakikamı aldı.

Hırıltılı bir sesle uluyarak ve kesik bileğini tutarak dizleri üstüne düştü. Kılıcımı göğsünün üst kısmına saplayıp ağaçlara yollandım. Dövüş uzun sürmemişti, fakat diğerleri etrafa dağıldığı için her saniye önemliydi.

Karanlık suretlerden birini sendelerken gördüğüm istikamete doğru hızla ilerledim. Dikkatsizdim, o yüzden Alleg bir ağacın gölgesinden fırladığı zaman beni hazırlıksız yakaladı. Üstüme çullanırken bir kılıcı olmayıp ay ışığında parıldayan küçük bir bıçağı vardı. Fakat adam öldürmek için bir bıçak yeter de artar bile. Beraber yerde yuvarlanırken beni karnımdan bıçakladı. Başımın yanını çıkıntı yapan bir ağaç köküne çarptım ve ağızma kan tadı geldi. Debelenerek ondan önce ayağa kalktım ve bacağındaki kirişi kestim. Sonra kılıcımı karnına sapladım ve onu yerde sövüp saymaya bırakarak diğerlerini avlamaya devam ettim. Bir elimi sıkıca karnıma bastırıyordum. Acının yakında beni etkisi altına alacağını bilincindeydim ve ondan sonra yaşayacak fazla zamanım kalmayabilirdi.

O uzun gecenin başka ayrıntılarıyla içinizi sıkmayacağım. Geri kalanların tümünü ormanda yakaladım. Annie pervasızca kaçarken bacağını kırmıştı ve Tim gerek elinin kaybına, gerekse de göğsündeki yaraya rağmen yarım kilometreden fazla ilerlemeyi becermişti. Ben ormanda peşlerinden koşarken bağırdılar, küfrettiler ve merhamet dilendiler. Fakat söyledikleri hiçbir şey beni caydıramazdı.

Korkunç bir geceydi. Hepsini tek tek buldum. Yaptığının onurlu, şanlı bir tarafı yoktu. Fakat ortada bir tür adalet ve bol bol kan vardı. Sonunda da cesetleri kampa geri götürdüm.

Gökyüzü tanıdık bir maviyle renklenmeye başlarken çadırıma geri döndüm. Göbek deliğimin birkaç santim yukarısında keskin, sıcak bir acı hattı uzanıyordu ve kıpırdadığımda hissettiğim nahoş gerilime bakarak kurumuş kanın gömleğimi yaraya yapıştırdığını tahmin edebiliyordum. Ellerim titrerken ve doğru düzgün görmeme yetecek kadar ışık yokken hiçbir şey yapamayacağımı bildiğim için bu hissi mümkün olduğunca yok saydım. Ne derece ciddi bir yara aldığımı ancak şafakta bakabilirdim.

Revir'deki çalışmalarımın bildiğim bir gerçeği kafama takmamaya çalıştım. Karna alınan derin bir yara, sonu mezarda bitecek uzun ve acı dolu bir yolculuk anlamına gelir. Doğru teçhizata sahip hünerli bir hekim fark yaratabilir, fakat o anda medeniyetin daha uzağında bulunamazdım. Gökteki ayın bir parçasına sahip olmak istesem daha iyiydi.

Kılıcımı sildim, çadırın önündeki nemli çimlere oturdum ve düşünmeye koyuldum.

Yüz Otuz İkinci Bölüm

Kopuk Halka

Güneş nihayet yüzünü ağaçların arkasından gösterdiğinde ve çimlerdeki çiyi yakmaya başladığında ben bir saattir meşguldüm. Üstü düz bir kaya bulmuştum ve onu eğreti bir örs gibi kullanarak yedek bir at nalını farklı bir şekle sokmaktaydım. Ateşin üzerinde bir tencere yulaf kaynıyordu.

Tam at nalının son rötuşlarını da yapıyordum ki göz ucuyla bir hareket tespit ettim. Krin arabanın köşesinden başını uzatmıştı. Demire vuran çekiç sesleriyle onu uyandırdığımı tahmin ettim.

“Aman Tanrım.” Eli ağzına gitti ve afallamış birkaç adımla arabanın arkasından çıktı. “Onları öldürmüşsün.”

“Evet,” dedim kısaca. Sesim kendi kulaklarıma bile cansız geldi.

Krin’in gözleri vücudumda gezinerek yırtık ve kanlı gömleğime odaklandı. “Sen...” Sözcükler boğazına dizilince yutkundu. “Sen iyi misin?”

Başımı sessizce salladım. Yarama bakacak cesareti nihayet toplayabildiğimde Felurian’ın pelerininin hayatımı kurtardığını keşfetmiştim. Alleg’in bıçağı karnımı yaracağı yerde göbeğimde uzun ama sığ bir kesik açmaktan öteye gidememişti. Tabii o esnada yepyeni gömleğimi de mahvetmişti, fakat her şey göz önüne alındığında kendimi bu konuda kötü hissettiğim söylenemezdi.

At nalını gözden geçirdim, sonra da nemli bir deri kayış kullanarak onu uzun ve düz bir dal parçasının ucuna bağladım. Yulaf tenceresini ateşten alıp at nalını korlara daldırdım.

Düştüğü şoku atlatmış gözüken Krin, ateşin karşı tarafındaki ceset sırasını gözden geçirerek yavaşça yaklaştı. Onları kaba bir hat halinde dizmekten başka bir şey yapmamıştım. Manzara hiç de iç açıcı değildi. Cesetler kanla kaplıydı ve üzerlerinde geniş yaralar bulunuyordu. Krin

tekrar hareket etmeye başlayacaklarından korkarcasına onlara aval aval baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye en sonunda sordu.

Cevap olarak artık iyice ısınan at nalını ateşin korları arasından çıkardım ve en yakındaki cesede yöneldim. Ceset Tim’e aitti. Sıcak demiri geri kalan elinin tersine bastırdım. Tıslayarak dumanları tüten deri, metale yapıştı. Az sonra nalı geri çekerek beyaz tenin üzerinde simsiyah bir yanık izi bıraktım. Kopuk bir halka. Ateşe geri gittim ve demiri tekrar ısıtmaya koyuldum.

Sessizce bekleyen Krin, normal bir tepki veremeyecek kadar afallamıştı. Zaten böyle bir durumda verilebilecek normal bir tepki de olamazdı herhalde. Fakat tahmin ettiğim gibi çılgık atmadı veya kaçıp gitmedi. Kopuk halkaya bakmakla yetinerek sorusunu yineledi. “Ne yapıyorsun?”

Konuştüğüm zaman sesim kendi kulaklarıma yabancıydı. “Tüm Edema Ruhlar tek bir ailedir,” diye açıkladım. “Kapalı bir halka gibi. Bazılarımızın diğerlerine yabancı olmasının önemi yoktur; sonuçta hepimiz birbirine yakın bir aileyiz. Böyle de olmak zorundayız, çünkü nereye gidersek gidelim hep oranın yabancısıyız. Dağınık yaşarsınız ve insanlar bizden nefret ederler.

“Yasalarımız vardır. Uyduğumuz kurallar. Birimiz affedilemez veya telafi edilemez bir şey yaparsa, Edema Ruhların güvenliğini yahut haysiyetini zedelerse öldürülür ve kopuk halkayla damgalanarak artık bizden biri olmadığı gösterilir. Bu ceza nadiren verilir, çünkü ona nadiren ihtiyaç duyulur.”

Demiri ateşten çıkarıp bir sonraki cesede doğru yürüdüm. Otto’ya. Nalı elinin tersine bastırarak tıslamasını dinledim. “Bunlar Edema Ruh değillerdi. Ama öyleymiş gibi davrandılar. Hiçbir Edema Ruh’un yapmayacağı şeyler yaptılar. Ben de ailemizin bir parçası olmadıklarını tüm dünyanın bilmesini sağlıyorum. Ruhlar bu insanların yaptıkları şeyleri yapmazlar.”

“Ama arabalar,” diye karşı çıktı kız. “Enstrümanlar.”

“Edema Ruh değillerdi,” dedim kesin bir dille. “Muhtemelen gerçek kumpanyacılar bile değillerdi. Sadece bir Ruh grubunu öldürüp yerlerini almaya çalışan bir hırsız çetesiydi.”

Krin önce cesetlere, sonra bana baktı. “Yani onları Edema Ruh taklidi yaptıkları için mi öldürdün?”

“Ruh taklidi yaptıkları için? Hayır.” Demiri ateşe geri soktum. “Bir Ruh kumpanyasını öldürüp arabalarını çaldıkları için? Evet. Size yaptıkları için? Evet.”

“Ama Ruh değillerse...” Krin parlak renklere boyanmış arabaları süzdü. “Nasıl?”

“Onu ben de merak ediyorum,” dedim. Kopuk halkayı ateşten bir kez daha çıkardım ve Alleg’in yanına gidip onu avcuna bastırdım.

Sahte kumpanyacı sarsıldı ve çılgılık atarak kendine geldi. “Ölmemiş!” diye tiz bir sesle bağırdı Krin.

Yarasını daha evvel incelemiştim. “Öldü,” dedim soğuk bir tavırla. “Sadece henüz hareket etmeyi kesmedi.” Dönüp adamın gözünün içine baktım. “Ne dersin Alleg? Bir çift Edema arabasını nereden buldunuz?”

“Ruh piçi,” diye peltek bir ağızla söverek bana başkaldırdı.

“Evet,” dedim. “Öyleyim. Ama sen değilsin. Peki ailemin işaretlerini ve âdetlerini nereden öğrendin?”

“Nasıl anladın?” diye sordu. “Kelimeleri, el sıkışmaları biliyorduk. Suyu, şarabı ve yemekten önce söylenen şarkıları da. Nasıl anladın?”

“Beni kandırabileceğinizi mi sandın?” dedim, öfkemin fırlamaya hazır bir yay gibi içimde kıvrıldığını hissederek. “Bu benim ailem! Nasıl bilemezdim ki? Ruhlar sizin yaptıklarınızı yapmazlar. Ruhlar hırsızlık yapmazlar, kız kaçırmazlar.”

Alleg alaycı bir tebessümle başını iki yana salladı. Dişlerinde kan vardı. “Halkının neler yaptığını herkes bilir.”

Dayanamayıp patladım. “Herkes bildiğini düşünür! Söylentilerin gerçek olduğunu zannederler! Ama Ruhlar bunu yapmazlar!” Çılgınca etrafımı işaret ettim. “İnsanlar o fikirlere sırf senin gibiler yüzünden kapılırlar!” Öfkem iyice parladı ve kendimi haykırırken buldum. “Şimdi bana bilmek istediklerimi söyle, yoksa sana neler yapacağımı duyduğu zaman Tanrı bile ağlar!”

Alleg’in beti benzi attı ve konuşmadan önce yutkunması gerekti. “Yaşlı bir adam, karısı ve birkaç oyuncu daha vardı. Yarım sene muhafız olarak onlarla beraber seyahat ettim. Sonunda beni aralarına aldılar.” Nefesi yetmedi ve soluklanmak için biraz duraksadı.

Yeteri kadar konuşmuştu. “Sen de onları öldürdün.”

Alleg başını şiddetle iki yana salladı. “Hayır... yolda saldırıya uğradık.” Zayıf bir hareketle diğer cesetleri gösterdi. “Pusuya düşürüldük. Diğer oyuncular öldürüldü, ama ben sadece... bayıldım.”

Ceset sırasına bakarken olup bitenleri önceden tahmin etmiş olmama rağmen hiddetimin kabardığını hissettim. Bu insanların sapasağlam bir çift Edema arabası bulmalarının başka yolu yoktu.

Alleg yine konuştu. “Sonra onlara... nasıl bir kumpanya gibi davranılacağını gösterdim.” Acı içinde yutkundu. “İyi bir yaşantıydı.”

Tiksinerek başımı çevirdim. Alleg bir açıdan bizden biriydi. Evlat edinilmiş bir aile ferdiydi. Bunu bilmek her şeyi on kat güçleştiriyordu. At nalını ateşteki kurlara tekrar batırdım ve o ısınırken kıza baktım. Alleg’i süzerken gözleri çakmak çakmaktı.

Doğru şeyi yaptığımdan emin olamayarak damgayı Krin’e uzattım. Yüzü sertleşti ve onu elimden aldı.

Alleg neler olduğunu anlamamış gibiydi, ta ki kız sıcak demiri onun göğsüne dayayana dek. Çığlık atarak kıvrandıysa da göğsüne sertçe bastırılan demirden kaçabilecek kadar takati yoktu. O demirin altında halsizce debelenirken gözleri öfkeli yaşlarla dolan Krin yüzünü ekşitti.

Kız uzun bir dakikanın ardından demiri çekti ve sessizce ağlayarak doğruldu. Onu kendi haline bıraktım.

Alleg başını ona doğru çevirdi ve her nasılsa sesini çıkartabilmeyi başardı. “Ah be yavrum, birlikte ne güzel vakit geçirdik, değil mi?” Krin ağlamayı kesip ona baktı. “Yoksa-”

Başka bir şey diyemeden önce başının yanına sert bir tekme attım. Sessiz bir acıyla kasıldı ve bana kan tükürdü. Bir tekme daha yiyince hamur gibi gevşedi.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için damgayı elime aldım ve bir kez daha ısıtmaya başladım.

Uzun bir sessizlik yaşandı. “Ellie hâlâ uyuyor mu?” diye sordum.

Krin başıyla evetledi.

“Sence bunları görmesinin ona faydası olur mu?”

Eliyle yüzünü silerek bir müddet düşündü. “Zannetmem,” dedi nihayetinde. “Zaten şimdi herhangi bir şey görecekte durumda olduğunu sanmıyorum. Akli başında değil.”

“İkiniz de Levinshir’den misiniz?” diye sordum, sessizliği uzak tutmak için.

“Ailem oranın hemen kuzeyinde çiftçilik yapar,” dedi Krin. “Ellie’nin babası da kasabanın başkanıdır.”

“Bu insanlar kasabanıza ne zaman geldiler?” diye sordum, damgayı başka bir ele basarken. Yanık etin o iç kaldırıcı kokusu iyice ağırlaşıyordu.

“Bugün günlerden ne?”

Kafamda saydım. “Mahv.”

“Kasabaya Theden günü geldiler.” Duraksadı. “Beş gün önce mi oluyor?” Sesi hayret izleri taşımaktaydı. “Bir oyun izleyip haberleri duyacağımız için sevinçliydik. Tabii müzik dinleyeceğimiz için de.” Boynunu büktü. “Kasabanın doğu kenarında kamp kurdular. Fal baktırmaya gittiğimde bana o gece geri gelmemi söylediler. O kadar dost canlısı ve heyecan verici bir halleri vardı ki.”

Arabalara baktı. “Geceleyin gittiğimde hepsi beraber ateşin etrafında oturuyordu. Bana şarkılar söylediler. Yaşlı kadın biraz çay ikram etti. Böyle bir şey yapacağını aklımın ucundan... yani... nineme benziyordu.” Gözleri yaşlı kadının cesedine kaydı, ardından onları çabucak kaçırdı. “Sonra ne oldu hatırlamıyorum. Karanlıkta, arabalardan birinin içinde kendime geldim. Ellerim bağlıydı ve...” Sesi biraz çatladı ve dalgın bir edayla bileklerini ovuşturdu. Çadırlara doğru göz attı. “Herhalde Ellie de davet edilmişti.”

Cesetlerin ellerini damgalamayı bitirdim. Yüzlerini de damgalamayı planlamıştım, fakat demir geç ısınıyordu ve bu iş artık ağır geliyordu. Gece hiç uyumamıştım ve onca zaman içimi kavuran o ateş artık son demlerini yaşıyor, beni soğuk ve uyuşmuş bir vaziyette bırakıyordu.

Ateşin üzerinden aldığım yulaf tenceresini işaret ettim. “Aç mısın?”

“Evet,” dedi, sonra cesetlere şöyle bir baktı. “Hayır.”

“Ben de değilim. Git Ellie’yi uyandır da sizi eve götürüyüm.”

Krin hemen çadıra yollandı. İçeri girip gözden kaybolduktan sonra ceset sırasına doğru döndüm. “Kumpanyadan ayrılmama karşı çıkan var mı?” diye sordum.

Kimse çıkmadı. Ben de oradan ayrıldım.

Yüz Otuz Üçüncü Bölüm

Rüyalar

Arabaları ormanın gür bir yerine götürüp saklama işi bir saat sürdü. Üzerlerindeki Edema işaretlerini sildim ve atların yularlarını çözdüm. Sadece bir eyer olduğu için diğer iki ata yiyecekleri ve bulabildiğim taşınabilir değerli eşyaları yükledim.

Atlarla beraber geri geldiğimde Krin’le Ellie beni bekliyorlardı. Daha doğrusu Krin bekliyordu. Ellie dalgın bir yüz ifadesiyle ve boş gözlerle yakında bir yerde öylece dikilmekteydi.

“At binmeyi biliyor musun?” diye sordum Krin’e.

Başını salladı ve eyerli atın dizginlerini ona verdim. Bir ayağını üzengiye koydu, sonra durup başını iki yana salladı. Ayağını yavaşça indirdi. “Ben iyisi mi yürüyeyim.”

“Sence Ellie atın üzerinde kalır mı?”

Krin sarışın kızın durduğu yere baktı. Atlardan biri burnunu kullanarak onu merakla dürttü, ama bir tepki alamadı. “Muhtemelen. Ama bunun ona iyi geleceğini sanmam. Olup bitenlerden sonra...”

Başımı anlayışla salladım. “Öyleyse hep birlikte yürüyelim.”

“Lethani’nin kalbinde ne yatar?” diye sordum Vashet’e.

“Başarı ve doğru davranış. ”

“Hangisi daha önemlidir: başarı mı, doğruluk mu?”

“İkisi de aynıdır. Doğru davranırsan başarılı olursun.”

“Ama başkaları yanlış şeyler yaparak da başarı sağlayabilir;” diye belirttim.

“Yanlış şeyler asla başarı getirmez ” dedi Vashet kesin bir dille. “Bir insan yanlış davranır ve başarılı olursa bu bizim yolumuz değildir. Lethani

olmadan gerçek başarıya ulaşamaz.”

Bayım? dedi bir ses. “Bayım?”

Gözlerim Krin’e odaklandı. saçları rüzgârda savruluyor, yüzü yorgun görünüyordu. Bana ürkekçe bakmaktaydı. “Bayım? Hava kararıyor.”

Etrafıma bakınınca, alacakaranlığın doğudan sinsi sinsi yaklaştığını gördüm. İliklerime kadar yorgundum ve öğle yemeği için mola vermemizden sonra ayakta uyur olmuştum.

“Bana Kvothe de yeter Krin. Uyardığın için sağ ol. Aklım başka yerdeydi.”

Krin odun toplayıp bir ateş yaktı. Ben ise atları boşalttım, sonra da onları besleyip tımar ettim. Çadır kurmak için de birkaç dakika ayırdım. Normalde öyle bir şeyi yanıma almakla uğraşmazdım, fakat atların üzerinde o kadarlık yer vardı ve kızların açık havada uyumaya alışkın olmadıklarını tahmin ediyordum.

Çadır kurma faslı da bittikten sonra, kumpanyacıların malzemeleri arasından tek bir battaniye almış olduğumu fark ettim. Üstelik bu tür şeylerden azıcık bile anlıyorsam gece soğuk geçecekti.

Krin’in, “Yemek hazır,” diye seslendiğini duydum. Kendi battaniyemle birlikte yedeği de çadırın içine attım ve kızın hazırlıkları tamamladığı yere gittim. Krin elimizdekilerle iyi bir iş çıkarmıştı. Domuz etli patates çorbası ve kızarmış ekmek. Korların arasına konulmuş yeşil bir kabak da cabasıydı.

Ellie beni endişelendiriyordu. Bütün gün böyle davranmış, hiç konuşmadan veya ona söylediğimiz şeylere tepki vermeden kayıtsızca yürümüştü. Gözleri etraftaki şeyleri takip etse bile arkalarında herhangi bir düşünce yoktu. Kendi başına bırakılacak olursa ya bulunduğu yere çakılıp kaldığını ya da gözüne bir şey takılması halinde patikadan ayrıldığını zor yoldan öğrenmiştik.

Yerime otururken Krin bana bir kâseyle kaşık verdi. “Güzel kokuyor,” diye iltifatta bulundum.

Küçük bir tebessüm etti ve ikinci kâseyi kendisi için doldurdu. Üçüncü kâseyi de doldurmaya başladı, sonra Ellie’nin kendi kendine karnını doyuramayacağını anlayarak tereddüt etti.

“Biraz çorba ister misin Ellie?” diye normal bir ses tonuyla sordum. “Çok güzel kokuyor.”

Ateşin karşısında boş gözlerle oturuyor, hiçbir şeye bakmıyordu.

“Benimkini paylaşmaya ne dersin?” diye sordum, dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Ona yaklaştım ve bir kaşık dolusu çorbayı üfleyerek soğuttum.

“Al bakalım.”

Ellie başını benden ve kaşıktan tarafa hafifçe çevirerek mekanik hareketlerle çorbayı içti. Alevlerin dansı gözlerinden yansıyor. O gözler boş bir evin pencerelerini andırmaktaydı.

Bir kaşık çorbaya daha üfleyip onu sarışın kıza uzattım. Ellie ağzını ancak kaşık dudaklarına değdiği zaman açtı. Başımı oynatarak, gözlerinde dans eden ateş ışığının ötesini görmeye çalıştım. Arkalarında bir şey, herhangi bir şey bulmayı ümitsizce bekliyordum.

“Bahse varım ki sana Eli diyorlardır, değil mi?” diye sohbet havasında sordum ve Krin’e baktım. “Ellie’nin kısaltması olarak?”

Krin çaresizce omuz silkti. “Arkadaş değildik. O sadece başkanın kızı Ellie Anwater’dı.”

“Bugün epey yol yürüdük,” diye aynı rahat ses tonuyla konuşmayı sürdürdüm. “Ayakların nasıl Krin?”

Krin ciddi bakışan kara gözlerini benden ayırmadı. “Biraz ağrıyorlar.”

“Benimkiler de. Pabuçlarımı çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Senin ayakların da ağrıyor mu Eli?”

Cevap yoktu. Ona bir kaşık çorba daha verdim.

“Hava da pek sıcaktı. Ama bu gece serinler herhalde. Tam uyuma havası. Biraz uyumak hiç fena olmaz, değil mi, Eli?”

Cevap gelmedi. Krin ateşin karşısından beni izlemeyi sürdürdü. Çorbadan bir kaşık da ben içtim. “Çorban sahiden çok güzelmiş, Krin,” dedim içtenlikle, sonra da dalgın kıza doğru döndüm. “İyi ki Krin bize yemek pişirdi Eli. Benim yaptığım her şeyin tadı at bokuna benzer.”

Krin ateşin öteki tarafından ağız dolusu çorbayla gülünce beklendik bir sonuç doğdu. Ellie’nin gözlerinde bir parıltı görür gibi oldum. “Yanımda biraz elma olsaydı tatlı niyetine bir elmalı turta pişirebilirdim,” diye belirttim. “İstersen bu akşam biraz yapabilirim...” Cümlemin sonunu uzatarak onu bir soru haline getirdim.

Ellie kaşlarını belli belirsiz çattı ve alnında ufacık bir kırıklılık ortaya çıktı.

“Galiba haklısın,” dedim. “Pek güzel olmaz. Onun yerine biraz daha çorba ister misin?”

Minicik bir baş sallama. Ona bir kaşık çorba içirdim.

“Tuzu fazla kaçmış. Herhalde su da istersin.”

Bir baş sallama daha. Su tulumunu ona verdim. Ellie tulumu dudaklarına kendi götürdü ve kana kana içti. Bugünkü uzun yürüyüşümüz

herhalde onu çok susatmıştı. Yeterince su içtiğinden emin olmak için yarın onu daha yakından izlemem gerekecekti.

“Sen de su ister misin Krin?”

“Evet, lütfen,” dedi Krin, gözlerini Ellie’nin yüzünden ayırmadan.

Otomatik olarak hareket eden Ellie su tulumunu ona doğru uzattı.

Tulum ateşin tam üzerine denk geldi ve omuz kayışı korlara sürtündü. Krin tulumu çabucak kaptı ve ardından gecikmiş bir, “Sağ ol, Eli,” dedi.

Yavaş sohbetimizi yemek boyunca sürdürdüm. Eli yemeğin sonuna doğru kendi kendini besler oldu. Gözleri daha berrak dursa bile dünyaya bir buzlu cam tabakasının arkasından bakar gibiydi. Sanki gözleri görüyor ama kendisi görmüyordu. Yine de bu bile bir gelişmeydi.

İki kâse çorba içtikten ve yarım somun ekmek yedikten sonra gözleri kapanmaya başladı. “Yatmak ister misin Eli?” diye sordum.

Daha belirgin bir kafa sallama.

“Seni çadırına taşıyayım mı?”

Bunu duyunca gözleri faltaşı gibi açıldı ve başını katiyetle iki yana salladı.

“Krin’den rica edersen belki yatman için hazırlanmana yardım eder.”

Ellie dönüp ondan tarafa baktı. Ağzı belirsizce oynadı. Krin bana göz ucuyla baktı ve başımı ona doğru salladım.

“Hadi gidip yatalım,” derken sarışın kızın öz ablasından farksızdı. Gelip Ellie’yi elinden tutarak ayağa kaldırdı. Onlar çadırdayken çorbanın geri kalanını bitirdim ve her iki kız için de fazlaca yanmış bir parça ekmeği yedim.

Fazla geçmeden Krin ateşin yanına geri geldi. “Uyudu mu?” diye sordum.

“Başı yastığa değmeden. Sence düzelecek mi?”

Ellie derin bir şoktaydı. Zihni olup bitenlerden kendini korumak için deliliğin kapısından geçmişti. “Muhtemelen düzelmesi zaman meselesidir,” dedim bitkin bir halde, bunun doğru olduğunu umarak. “Gençler çabuk iyileşir.” Benden en fazla bir yaş küçük olduğunu fark edip neşesizce kıkırdadım. Bu akşam her yaşıma iki, hatta bazılarını üç misli fazla hissediyordum.

Vücudum kurşun gibi olmasına rağmen kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve Krin’e bulaşıkları yıkamasında yardım ettim. İşimizi bitirirken ve otlayabilsinler diye atları taze bir çimenlik alana bağlarken huzursuzlanmaya başladığını sezdim. Çadıra yaklaştığımız sırada

aramızdaki gerginlik daha da arttı. Durup çadır girişini onun geçmesi için kaldırdım. “Ben bu gece dışarıda yatacağım.”

Ne kadar rahatladığı açıkça belliydi. “Emin misin?”

Başımı salladım. O içeri girdi ve çadır kanadını örttüm. Baş neredeyse hemen dışarı çıktı ve onu battaniye tutan bir el izledi.

Başımı iki yana salladım. “İkisine de ihtiyacınız olacak. Bu gece soğuk geçecek.” Shaedime sıkıca sarındım ve çadırın hemen önüne yattım. Ellie’nin geceleyin dışarı çıkıp da kaybolmasını veya zarar görmesini istemiyordum.

“Üşümeyecek misin?”

“Bana bir şey olmaz,” dedim. Dörtnala koşan bir atın üstünde uyuyacak kadar yorgundum. Hatta *altında* uyuyacak kadar.

Krin başını çadıra geri soktu. Çok geçmeden battaniyelere uzandığını duydum. Sonra etrafa sessizlik çöktü.

Gırtlığını kestiğim anda Otto’nun yüzünde beliren şaşkın ifadeyi hatırladım. Alleg’i arabalara doğru sürüklerken güçsüzce çırpındığını ve bana sövdüğünü duydum. Akan kanları anımsadım. Ellerimde nasıl bir his yarattığını. Yoğunluğunu.

Daha önce hiç kimseyi o şekilde öldürmemiştim. O kadar soğuk, o kadar yakından. Kanlarının ne kadar sıcak olduğu hafızamdaydı. Korulukta onu takip ederken Kete’nin nasıl ağladığı da. “Ya onlar yaşayacaklardı ya ben!” diye isterik bir çığlık atmıştı. “Seçme şansım yoktu. Ya onlar ya ben!”

Uzun süre uyanık kaldım. Nihayet uyuduğum zaman rüyalarım daha da kötüydü.

Yüz Otuz Dördüncü Bölüm

Levinshir Yolu

Krin’le benim üç atın yanı sıra Ellie’yi de idare etmemiz gerektiği için ertesi gün fazla yol alamadık. Neyse ki Edemalar tarafından eğitilmiş tüm atlar gibi bunlar da iyi terbiyeliydi. Alıp başlarını gitmeye kasaba başkanının zavallı kızı kadar meraklı olsalardı Levinshir’e asla yaramayabilirdik.

Buna karşın atlar neredeyse faydadan çok zarar getirdiler. Özellikle parlak tüylü küheylan canı istediği zaman çalıların arasına dalıp otlamaya meraklıydı. Onu üç kez geri sürüklemem gerekmişti ve birbirimizin sınırlarına dokunuyorduk. Bariz sebeplerden dolayı ona Dikensirt adını vermiştim.

Yola dördüncü çekişimde onu kendi haline salmayı ve bu derdi başımdan savmayı ciddi ciddi düşünür oldum. Tabii böyle bir şey yapmadım. İyi bir at, cepteki para gibidir. Ayrıca Severen’e kadar at sırtında gitmek, bütün yolu yürüyerek aşmaktan daha kolay olacaktı.

Yürüyüşümüz sırasında Krin’le beraber Ellie’yi sohbetlerimize katmak için elimden geleni yaptık. Bunun biraz faydası dokunur gibi gözüktü. Öğle yemeğine oturduğumuz sırada etrafında olup bitenlerden neredeyse haberdar gibiydi. Neredeyse.

Yemekten sonra tekrar yola çıkmaya hazırlanırken aklıma bir fikir geldi. Alacalı gri kısırağımızı Ellie’nin durduğu yere götürdüm. Kızın saçları karmakarışık bir haldeydi ve nerede bulunduğu anlamaya çalışırcasına dalgın bakışlarla çevresini incelerken bir elini altın sarısı tellerin arasından geçirmeye çalışıyordu.

“Eli.” Bana doğru döndü. “Grikuyruk’la tanıştın mı?” Kısırağı işaret ettim.

Başını hafifçe ve hayretle iki yana salladı.

“Onu yürütmek için yardımına ihtiyacım var. Daha önce hiç at yürüttün mü?”

Başını salladı.

“Onunla ilgilenecek biri gerekiyor. Bunu sen yapabilir misin?”

Grikuyruk benim yürümek için bir çift tekere ne kadar ihtiyacım varsa kendisinin de yürütülmeye o kadar ihtiyacı olduğunu ifade edercesine koca gözlerinden biriyle bana baktı. Fakat sonra başını biraz eğdi ve burnunu kullanarak Ellie’yi anaç bir edayla dürttü. Kız elini uzatıp hayvanın burnunu otomatik bir hareketle okşadı ve dizginleri elimden aldı.

“Sence bu iyi bir fikir mi?” diye sordu Krin, diğer atları yüklemek için geri geldiğimde.

“Grikuyruk bir kuzu kadar sakın.”

“Ell’in kafasının bir koyununki kadar boş olması,” diye şaka yollu karşılık verdi Krin, “onları iyi bir çift yapmaz.”

Bu söz üzerine biraz gülümsedim. “Bir saat kadar onları yakından izleriz. İşe yaramazsa yaramaz. Ama bazen bir insanın alabileceği en iyi yardım, başka birine yardım etmesidir.”

Fazla uyumadığım için bugün dünden iki kat yorgundum. Karnım ağrıyordu ve biri cildimin iki üst katmanını zımparalamış gibi pütürlü hissediyordum kendimi. Eyerde uyuyasım vardı, fakat kızlar yürürken at binmeyi kendime yediremiyordum.

Ben de atımı peşim sıra çekerek ve başım sık sık önüme düşerek ayak sürüdüm. Fakat normalde yapabildiğim gibi bugün bir yandan yürüyüp bir yandan da uyuklamayı bir türlü beceremiyordum. Aklım Alleg’deydi; halen hayatta olup olmadığını merak ediyordum.

Revir’de geçirdiğim zamana dayanarak, karnında açtığım yaranın ölümcül olduğunu biliyordum. Bunun yavaş bir ölüm olacağını da. Yavaş ve acı dolu. Yeteri kadar ilgilenildiği takdirde ölmesi bir dönüyü bulabilirdi. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bile öyle bir yarayla birkaç gün yaşaması mümkündü.

Ama bunlar hoş günler olmayacaktı. Enfeksiyon yayıldıkça Alleg ateşlenerek hezeyan geçirecekti. Geçen her saniye yarası yeniden açılıyor gibi olacaktı. Kirişi kesik bacağıyla yürümesi de mümkün değildi. O yüzden kıpırdamak isterse sürünmesi gerekecekti. Şimdiye dek açıklıktan midesi kazınmaya ve susuzluktan içi yanmaya başlamış olmalıydı.

Fakat susuzluktan ölmeyecekti. Hayır. Yakınma içi dolu bir su tulumu bırakmıştım. Gitmeden önce onu yanı başına koymuştum. Merhametten değil. Son saatlerini daha çekilir kılmak için de değil. Su tulumunu bırakmamın tek sebebi, su sayesinde daha çok yaşayacağını ve daha çok ıstırap çekeceğini bilmemdi.

Ona bir su tulumu bırakmak, hayatım boyunca yaptığım en korkunç şeydi ve öfkem çoktan geçtiği için pişmanlık duyuyordum. Su tulumu sayesinde ne kadar fazla yaşayacağını merak etmekteydim. Bir gün mü? İki mi? İkidenden fazla olamazdı. O iki günün nasıl geçeceğini düşünmemeye çalışıyordum.

Fakat Alleg’le ilgili düşünceleri kafamdan kovduğumda bile başa çıkmam gereken başka anılarım vardı. O gece onları öldürürken sahte kumpanyacıların söylediği şeyler hafızamdaydı. Vücutlarına saplanırken kılıcımın çıkardığı ses. onları dağlarken derilerinden yükselen koku. İki kadının canına kıymıştım. Vashet duysa davranışım için ne düşünürdü? Ya başkaları?

Endişeden ve uykusuzluktan bitkin düşmüş o halimle, günün geri kalanı boyunca bu düşünceler kafamda döndü dolaştı. Kampı alışkanlıktan kurdum ve ancak irademi son raddesine kadar zorlayarak Ellie’yle konuşabildim. Uyku zamanı ben hazır olmadan gelip çattı ve kendimi shaedime sarınmış olarak kızların çadırının önünde buldum. Krin’in son iki gündür Ellie’ye attığı kaygılı bakışların aynısını bana da atmaya başladığının hayal meyal farkındaydım.

Uykuya dalmadan önce bir saat gözümü bile kırpmadan Alleg’i düşündüm.

Rüyamda onları katlettiğimi gördüm. Ölümün ta kendisi gibi önü alınamazcasına ormanı dolaşıyordum.

Fakat bu seferki rüya farklıydı. Otto’yu öldürdüğümde kanı sıcak makine yağı gibi ellerime fışkırıyordu. Sonra Laren’i, Josh’u ve Tim’i öldürüyordum. İnleyerek ve çığlıklar atarak yerde kıvranıyorlardı. Yaraları korkunçtu, fakat gözlerimi onlardan alamıyordum.

Derken suratlar değişti. Bu sefer Taren’i, yani kumpanyamdaki eski fedaiyi öldürüyordum. Sonra da Trip’i. Sonra çıplak kılıcımı elimde tutarak ormanda Shandi’yi kovalıyordum. Genç kadın çığlık atıyor, korkuyla ağlıyordu. Onu nihayet yakaladığım zaman üzerime atıyor, beni yere düşürüyor, yüzünü göğsüme bastırıp ağlıyordu. “Hayır hayır hayır,” diye yalvarıyordu. “Hayır hayır hayır.”

Uyandım. Dehşet içinde ve rüyamın nerede bitip dünyanın nerede başladığını bilmez halde sırtüstü yattım. Çok geçmeden gerçeği anladım. Ellie çadırından sürünerek çıkmış ve bana sokulup yatmıştı. Yüzünü göğsüme bastırıyor, eli çaresizce kolumu sıkıyordu.

“Hayır hayır,” diyordu boğulurcasına. “Hayır hayır hayır hayır hayır.” Daha fazla konuşamaz olunca vücudu çaresiz hıçkırıklarla sarsıldı. Gömleğim sıcak gözyaşlarından sıırılsıklamdı. Kolumu sıkıdığı yer kanıyordu.

Yatıştırıcı sesler çıkararak saçını okşadım. Uzun bir sürenin ardından sustu ve sonunda göğsüme yaslanmayı sürdürerek bitkin bir uykuya daldı.

Hareket ederek onu uyandırmak istemediğim için hiç kıpırdamadım. Dişlerimi sıkıyordum. Alleg’i, Otto’yu ve geri kalanları düşündüm. Kanı, çılgınlıkları ve yanık deri kokusunu hatırladım. Tüm bunları aklımda tutarak, onlara yapabileceğim daha kötü şeyler hayal ettim.

Bir daha hiç kâbus görmedim. Bazen Alleg’i düşünerek gülümsediğim oluyor.

Ertesi gün Levinshir’e vardık. Eli kendine gelmişti, fakat sessiz ve çekingen davranmayı sürdürüyordu. Yine de kızlar Grikuyruk’a sırayla binebilecek kadar düzeldiklerine karar verdikleri için işler artık daha hızlı yürümekteydi.

Öğleyin mola vermeden önce on kilometre katettik. Kızlar kırsal bölgeyi yer yer tanır oldukça, uzaklardaki tepelerin şeklini ve yolun kenarındaki eğri bir ağacı çıkardıkça heyecanlanıyorlardı.

Fakat Levinshir’e iyice yaklaştığımızda sessizleştiler.

“Hemen şu tepenin ardı,” diyen Krin, küheylanın sırtından indi. “Sen atla önden git Eli.”

Ellie ona baktı, bana baktı; sonra da ayaklarına baktı. Başını iki yana salladı.

Onları biraz seyrettim. “Siz ikiniz iyi misiniz?”

“Babam beni öldürecek.” Krin’in sesi fısıltıdan farksızdı. Yüzü gerçek bir korkuyla doluydu.

“Baban bu gece dünyadaki en mutlu adamlardan biri olacak,” dedim, sonra dürüstlüğüne daha iyi sonuçlanacağına karar verdim. “Tabii kızabilir de. Ama sırf son sekiz gündür korkudan aklını kaçırarak gibi olduğu için.”

Krin biraz temin olmuşa benzedi, fakat Ellie bir anda gözyaşlarına boğuldu. Krin ona sarılarak şefkatli sesler çıkardı.

“Kimse benimle evlenmeyecek,” dedi Ellie hıçkırarak. “Jason Waterson’la evlenip dükkânında ona yardım edecektim. Artık benimle evlenmez. Hiç kimse evlenmez.”

Krin’e baktığımda aynı korkunun onun gözlerinden de yansıdığını gördüm. Fakat onunkiler öfkeliyken Ellie’ninkilerde ümitsizlikten başka bir şey yoktu.

“Öyle düşünen her erkek budalanın tekidir,” dedim, sesime katabildiğim kadar inandırıcılık katarak. “Ayrıca siz ikiniz budalalarla evlenmeyecek kadar akıllı ve güzelsiniz.”

Bu sözler Ellie’yi bir nebze yatıştırır gibi oldu ve kız inanacak bir şey ararcasına gözlerini bana çevirdi.

“Doğru söylüyorum,” dedim. “Ve bunların hiçbirisi sizin suçunuz değil. Önümüzdeki birkaç gün bunu sakın unutmayın.”

“Hepsinden nefret ediyorum!” diye patladı Ellie, ani hiddetiyle beni şaşırtarak. “Erkeklerden nefret ediyorum!” Grikuyruk’un dizginlerini tutan elinin parmak eklemleri bembeyazdı ve suratı bir öfke maskesine dönüşmüştü. Krin kollarını ona doladıysa da bana baktığı sırada aynı hislere onun kara gözlerinde de rastladım.

“Onlardan nefret etmekte yerden göğe kadar haklısınız,” dedim, hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar öfke ve çaresizlik hissederek. “Ama ben de bir erkeğim. Hepimiz öyle değiliz.”

Orada, kasabadan bir kilometre uzakta bir müddet kaldık. Sinirlerimizin yatışması için biraz su içip iki lokma bir şey yedik. Sonra onları evlerine götürdüm.

Yüz Otuz Beşinci Bölüm

Eve Dönüş

Levinshir büyük bir yerleşim yeri değildi. Orada iki yüz, kasaba dışındaki çiftlikleri de sayarsanız belki üç yüz insan yaşıyordu. Kasabaya girdiğimiz sırada yemek vakti olup kasabayı ikiye ayıran toprak yol boş ve sessizdi. Ellie bana kasabanın karşı tarafında oturduğunu söylemişti. Kimselere fark edilmeden kızları oraya götürebilmeyi umuyordum. Yol yorgunu ve tedirgindiler. İhtiyaç duydukları son şey dedikoducu komşularından oluşan bir insan kalabalığıydı.

Fakat şansımız yaver gitmedi. Yolu yarılamişken pencerelerin birinde bir hareket tespit ettim. Bir kadın sesi, “*Eli!*” diye haykırdı ve on saniye geçmeden görünürdeki her kapıdan insanlar dökülmeye başladı.

En hızlıları kadınlardı ve bir dakika içinde iki kızı koruyucu bir çembere almışlardı bile. Konuşuyor, ağlaşıyor ve birbirlerine sarılıyorlardı. Kızların bu durumu dert eder gibi bir halleri yoktu. Belki böylesi daha iyiydi. Sıcak bir karşılaşmanın iyileşmelerine faydası olabilirdi.

Böyle durumlarda hiçbir işe yaramadıklarını bilen erkekler geride durdular. Çoğu kapı eşiklerinden veya sundurmalarından olup bitenleri seyrediyordu. Yedi sekizi yavaş hareket ederek ve durumu gözlemleyerek sokağa indi. Bu ihtiyatlı adamlar çiftçi veya çiftçilerin dostlarıydı. Evlerinin on beş kilometre ötesine kadar herkesin ismini bilirlerdi. Levinshir gibi bir kasabada yabancı biri olmazdı. Tabii ben hariç.

Erkeklerden hiçbiri kızların yakın akrabası değildi. Olsalardı bile onlara bir saat, hatta belki bir gün yanaşmazlardı. O yüzden karılarının ve kız kardeşlerinin işleri halletmelerine izin verdiler. Kendilerini meşgul edecek başka bir şey bulunmadığı için de dikkatleri kısaca atlara çevrildikten sonra benim üzerimde odaklandı.

El ederek on yaşlarındaki bir çocuğu yanıma çağırdım. “Git başkana kızının geri geldiğini söyle. Koş!” Oğlan çıplak ayaklarıyla arkasında bir toz bulutu kaldırarak uçarcasına uzaklaştı.

Yabancılar besledikleri doğal itimatsızlık son olaylar yüzünden on kat artan erkekler bana yavaşça yaklaştılar. On iki yaşlarındaki bir oğlan diğerleri kadar ihtiyatlı değildi ve yanıma gelip kılıcıma, pelerime baktı.

“Adın ne?” diye sordum.

“Pete.”

“At binebilir misin, Pete?”

Hakarete uğramış gibi baktı. “Binerim.”

“Walker çiftliğinin nerede olduğunu biliyor musun?”

Başını salladı. “Değirmen yolunun üç kilometre ilerisinde.”

Yana çekildim ve küheylanın dizginlerini ona verdim. “Git onlara kızlarının eve döndüğünü söyle. Sonra da kasabaya çabuk gelsinler diye atı onlara ver.”

Ben yardım etmek için elimi dahi uzatmadan bir bacağı atın üstüne atmıştı bile. Oraya giderken yolda attan düşüp ölmesin diye üzengileri kısıltacak kadar dizginleri tuttum.

“Kafanı veya atın bir bacağı kırmadan oraya gidip gelebilirsen sana bir peni veririm,” dedim.

“İki peni verirsin,” diye karşılık verdi.

Güldüm. Atı döndürüp gitti.

O sırada erkekler daha da yaklaşmışlar, etrafımda gevşek bir çember oluşturmuşlardı.

Çatık kaşları ve boz bir sakalı olan, saçları dökülen uzun boylu bir adam kendini grubun lideri ilan etmiş gibiydi. “Kimsin sen?” diye sordu. Ses tonu kullandığı sözcüklerden daha açık konuşuyordu. *Sen de kimsin be?*

“Kvothe,” diye cevap verdim sevimli bir üslupla. “Ya sen?”

“O seni ilgilendirmez,” diye homurdandı. “Burada ne işin var?” *İki kızımızla beraber burada ne halt yiyorsun?*

“Tanrı aşkına Seth,” dedi yaşlıca bir adam. “Sende Tanrının bir köpeğe verdiği kadar bile akıl yok. Hiç böyle konuşup da-”

“Bana ağzını açma Benjamin,” diye diklendi çatık kaşlı adam. “Kim olduğunu bilmek hakkımız.” Bana doğru döndü ve herkesin birkaç adım önüne çıktı. “Buradan geçen o kumpanyacı piçlerden biri misin?”

Başımı iki yana sallayarak zararsız görünmeye çalıştım. “Hayır.”

“Bence öylesin. Bence o Ruhlardan birine benziyorsun. Gözlerin onlarınki gibi.” Etrafındaki adamlar suratımı daha iyi görebilmek için başlarını uzattılar.

“Eh be Seth,” diye tekrar araya girdi yaşlıca adam. “Hiçbirinin kızıl saçları yoktu. Böyle saçı gördün mü unutmazsın. Bu onlardan biri değil.”

“Kızları kaçıranlardan biri olsaydım daha sonra geri getirir miydim?” diye belirttim.

Adamın yüzü iyice asıldı ve yavaşça yaklaşmayı sürdürdü. “Bana çokbilmişlik mi taslıyorsun, çocuk? Belki hepimizin salak olduğunu sanıyorsundur. Kızları geri getirirsen ödül alacağını veya peşinizden başkalarını göndermeyeceğimizi mi zannettin?” Kaşlarını şiddetle çatan adam, artık neredeyse uzansam dokunabileceğim kadar yakınımıdaydı.

Etrafıma bakınca aynı öfkeyi orada duran bütün erkeklerde gördüm. Adalet istemiş, ama onu bulamayınca intikamla yetinmeye karar vermiş iyi insanların kalplerinde yavaş yavaş kaynayan türden bir öfkeydi bu.

Durumu yatıştırmanın bir yolunu bulmaya çalıştım, fakat ben daha bir şey yapamadan Krin’in sesinin arkamdan yükseldiğini duydum. “Seth, ondan uzak dur!”

Ellerini bana doğru kaldırmakta olan Seth duraksadı. “Bak...”

Krin çoktan üzerine yürümeye başlamıştı. Kadın yumağı onun geçmesi için açıldıysa da birbirine yakın durmayı sürdürüyordu. “Bizi o kurtardı Seth,” diye hışımla haykırdı Krin. “Seni aptal bok yiyici, bizi o kurtardı. Peki siz hangi cehennemdeydiniz? Niye bizi almaya gelmediniz?”

Adam benden geri geri uzaklaşırken suratında öfkeyle utanç kavgaya tutuştu. Sonunda öfke kazandı. “Geldik,” diye bağırarak karşılık verdi. “Neler olduğunu öğrendikten sonra peşlerine düştük. Bil’in bindiği atı vurdular. Bacağı ezildi. Jim kolundan yaralandı ve ihtiyar Cupper kafasına yediği köstekten sonra hâlâ kendine gelemedi. Neredeyse hepimizi geberteceklerdi.”

Tekrar bakınca yüzlerdeki öfkenin gerçek sebebini gördüm. Kasabalarını sahte kumpanyacıların teröründen koruyamadıkları için kendilerini çaresiz hissetmişlerdi. Dostlarının ve komşularının kızlarını geri alamamak onları utanca boğmuştu.

“Eh, yetmedi işte!” diye hararetle bağırdı Krin. Gözleri çakmak çakmaktı. “O gelip bizi kurtardı, çünkü o gerçek bir erkek. Bizi ölüme terk eden sizin gibi değil!”

Bu sefer de solumdaki genç bir adam, on yedi yaşlarındaki bir çiftçi oğlu öfkeye kapıldı. “Bir Ruh fahişesi gibi ortalıkta gezinmeseydin bunların hiçbiri olmazdı!”

Daha ne yaptığımı bile anlamadan kolunu kırıverdim. Delikanlı çığlık atarak yere düştü.

Onu yakasından tutup ayağa kaldırdım. “Adın ne?” diye suratına hırladım.

“Kolum!” dedi nefes nefese, bana gözlerinin akını göstererek.

Onu bir bez bebek gibi sarstım. “Adın!”

“Jason,” dedi hemen. “Tanrı’nın anası aşkına, kolum...”

Boştaki elimle çenesini tuttum ve yüzünü Krin’le Ellie’ye doğru çevirdim. “Jason,” diye kulağına usulca tısladım. “Şu kızlara bakmanı istiyorum. Ve son birkaç gündür bir arabanın arkasında, elleri ve ayakları bağlı bir halde başlarından neler geçtiğini düşünmeni istiyorum. Ve kendi kendine hangisinin daha kötü olduğunu sormanı istiyorum. Kırık bir kolun mu, yoksa bir yabancı tarafından kaçırılıp her gece dört kez tecavüze uğramanın mı?”

Sonra yüzünü kendime doğru çevirdim ve o denli kısık bir sesle konuştum ki bir santim uzaktan bile duyulmazdım. “Bunu düşündükten sonra da az önce dediğin şeyi affetmesi için Tanrı’ya dua etmeni istiyorum. Eğer duanı içten edersen Tehlu kolunu sapasağlam iyileştirsin.” Gözleri dehşet dolu ve ıslaktı. “Ama daha sonra o ikisi hakkında en ufak bir kötü düşünce beslersen kolun, kemiğinde sıcak demir varmış gibi ağrıyacak. Onlara kaba bir laf edersen ateşlenip yavaş yavaş çürüyecek ve hayatını kurtarmak için onu kesmeleri gerekecek.” Tutuşumu biraz daha sıkarak gözlerinin kocaman açılmasını izledim. “Ve bil ki onlara bir şey yapmaya kalkarsan bundan haberim olur. Buraya gelip seni öldürürüm ve leşini bir ağaca asıp giderim.”

Artık yüzünde yaşlar vardı. Fakat bunların utançtan mı, korkudan mı, yoksa acıdan mı olduğunu bilemedim. “Şimdi ettiğin laf için onlardan özür dile.” Ayaklarını yere sağlam bastığından emin olduktan sonra onu bıraktım ve Krin ile Ellie’den tarafı işaret ettim. Kadınlar koruyucu bir koza gibi etraflarında duruyorlardı.

Jason kolunu güçsüzce kavradı. “Öyle konuşmamalıydım Ellie,” dedi ağlayarak. Kolu kırık olsa da olmasa da sesi ihtimal verdiğimden daha sefil ve pişman çıkıyordu. “Kanıma iblis girdi. Ama yemin ederim ki endişeden gözümü bile kırpmadım. Hepimiz öyleydik. Ve sizi kurtarmaya çalıştık,

ama çok kalabalıktilar ve yolda bizi tuzağa düşürdüler. Bil'i hemen eve getirmek zorunda kaldık, yoksa bacağı yüzünden ölecekti.”

Oğlanın adı hafızamı canlandırdı. Jason? Ansızın Ellie'nin erkek arkadaşının kolunu kırmış olduğumdan şüphelendim. Yine de şimdilik kendimi bu yüzden kötü hissedemezdim. Aslında böylesi delikanlı için daha bile iyi olmuştu.

Etrafıma bakınca kasabanın tüm öfkesini bir anda tüketmişim gibi adamların yüzlerindeki hiddetin akıp gittiğini gördüm. Jason hepsi adına özür diliyormuşçasına utangaç bakışlarla onu seyrediyorlardı.

Sonra iri, gürbüz görünümlü bir adamın yoldan aşağı koştuğunu gördüm. Peşinden bir düzine kasabalı daha geliyordu. Adamın suratına bakarak gelenin Ellie'nin babası, yani kasaba başkanı olduğunu tahmin ettim. Başkan kadın yumağının arasına zorla daldı, kızını kollarına aldı ve onu birkaç kez döndürdü.

Böyle küçük kasabalarda iki türlü başkan bulursunuz. İlki paradan anlayan ve beklenmedik bir şey olduğunda ellerini epeyce ovuşturmaya yatkın olan kel, yaşlıca adamlardır. İkincisi ise yirmi nesil boyunca deli gibi tarla sürerek zenginleşmiş ailelerden gelen uzun boylu, geniş omuzlu kişilerdir. Ellie'nin babası ikinci türdendi.

Bir kolunu kızının omzuma atmış olarak yanıma yaklaştı. “Anladığım kadarıyla kızlarımız geri geldiği için sana teşekkür etmem gerekiyormuş.” Uzanıp elimi sıktığında kolunun sargılı olduğunu gördüm. Ona rağmen tutuşu güçlüydü. Simmon'u Üniversite'de bıraktığımdan beri karşılaştığım en geniş tebessümü etti.

“Kolun nasıl?” diye sordum, kulağa nasıl geleceğini düşünmeden. Tebessümü biraz solunca hemen ekledim: “Hekim olarak biraz eğitim gördüm de. Evden uzaktayken böyle şeylerle uğraşmanın zor olduğunu bilirim.” *Cıvanın ilaç sanıldığı taşradayken*, diye de aklımdan geçirdim.

Tebessümü geri geldi ve parmaklarını açıp kapadı. “Biraz kasılıyor, ama hepsi o kadar. Sadece hafif bir sertlik var. Bizi gafil avladılar. Birini yakalamayı başardım, ama bana vurup kaçtı. Peki sen kızları o tanrısız Ruh piçlerinden nasıl kurtardın?” Yere tükürdü.

“Edema Ruh değillerdi,” derken sesim istemediğim kadar gergin çıktı. “Gerçek kumpanyacı bile değillerdi.”

Tebessümü yine kaybolmaya başladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Edema Ruh değillerdi. Biz onların yaptığı şeyleri yapmayız.”

“Dinle,” diye sertçe karşılık verdi başkan. Kızmaya başlıyordu. “Edemaların ne yapıp yapmadığını çok iyi bilirim. Güle oynaya çıkageldiler, biraz müzik yaptılar, birkaç peni kazandılar. Sonra kasabada bela çıkarmaya başladılar. Onlara gitmelerini söylediğimizde de kızımı aldılar.” Son sözcükleri telaffuz ederken ağzından ateş solur gibiydi.

Arkamdaki birinin alçak sesle, “*Biz mi?*” dediğini duydum. “Jim, *biz* dedi.”

Seth kafasını başkanın arkasından uzattı ve kaşlarını çatarak bana tekrar baktı. “Onlardan biri gibi görüldüğünü söylemişim,” dedi utkuyla. “Onları bilirim. Gözlerinden anlarsınız.”

“Dur bakalım,” dedi başkan, yavaşça kuşkuya kapılarak. “Bana onlardan biri olduğunu mu söylüyorsun?” Yüz ifadesi tehlikeli bir hal aldı.

Ben bir açıklamada bulunamadan Ellie adamın kolunu tuttu. “N’olur onu kızdırma baba,” dedi çabucak, benden uzaklaştırmak istercesine başkanın sağlam koluna asılarak. “Onu kızdıracak bir şey söyleme. Bu onlardan biri değil. Beni geri getirdi. Beni kurtardı.”

Başkan bu sözleri duyunca yatıştır gibi oldu, fakat cana yakınlığı kaybolmuştu. “Konuş bakalım,” dedi asık bir suratla.

İşleri ne kadar içinden çıkılmaz bir hale getirdiğimi fark ederek iç geçirdim. “Kumpanyacı değillerdi. Edema Ruh olmadıkları da kesindi. Ailemin bazı fertlerini öldürüp arabalarını çalmış haydutlardı. Sadece kumpanyacı taklidi yapıyorlardı.”

“İnsan niye bir Ruh’u taklit etsin ki?” diye sordu başkan, bu fikri idrak edemezcesine.

“Size yaptıklarını yapabilmek için,” diye çıkıştım. “Onları kasabanıza aldınız ve güveninizi kötüye kullandılar. Edema Ruhlar asla böyle bir şey yapmazlar.”

“Soruma cevap vermedin,” dedi başkan. “Kızları nasıl kurtardın?”

“Meselenin icabına baktım,” deyip geçtim.

“Onları öldürdü,” dedi Krin, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. “Hepsini öldürdü.”

Tüm gözleri üzerimde hissedebiliyordum. Yarisının aklından şu düşünce geçiyordu: *Hepsini mi? Yedi adamı birden mi? Diğer yarısıysa başka bir şey düşünüyordu: Aralarında iki de kadın vardı. Onları da mı öldürdü?*

“Demek öyle.” Başkan uzunca bir süre beni süzdü. “İyi,” dedi sonunda, kararını vermişçesine. “İyi yapmışsın. Onlar olmadan dünya daha güzel bir yer.”

Herkesin bir nebze gevşediğini hissettim. “Bu atlar onlarındı.” Eşyalarımızı taşıyan iki atı işaret ettim. “Artık kızlara aitler. Yetmiş kilometre kadar doğuda arabalarını da bulacaksınız. Krin onları nereye sakladığımızı size gösterebilir. Onlar da kızların.”

“Temsford’da iyi para getirirler,” diye sesli düşündü başkan.

“Enstrümanları ve giysileri de kattınız mı epey kazandıracaklar,” diye doğruladım. “Parayı ikiye bölüp kızlara çeyiz olarak verin,” dedim kesin bir dille.

Gözlerimin içine baktı ve başlarını yavaşça sallayarak isteğimi kabul etti. “Veririz.”

“Ya bizden çaldıkları?” diye itiraz etti önlük takan tıknaz bir adam. “Dükkanımı dağıtıp en iyi biramdan iki fıçı götürdüler!”

“Kızın var mı?” diye soğukkanlılıkla sordum ona. Yüzünde aniden beliren mustarip ifade ‘var’ diyordu. “Bana kalırsa ucuz atlatmışsın.”

Başkan nihayet kırık kolunu tutmakta olan Jason’a doğru döndü. “Sana ne oldu?”

Delikanlı gözlerini ayaklarına dikti ve Seth onun adına konuştu. “Yapmaması gereken bir şey yaptı.”

Başkan etrafına bakındığında daha fazla cevap almaya çalışmanın zahmetli olacağını gördü. Omuz silkerek konuyu kapattı.

“İsterseniz ben sarabilirim,” dedim rahat bir tavırla.

“Hayır!” dedi hemen atıldı Jason, sonra da durumu kurtarmaya çalıştı. “Nine’ye gitmeyi yeğlerim.”

Başkana göz ucuyla baktım. “Nine mi?”

Sevecen bir tebessüm etti. “Ne zaman bir yerimiz incinse Nine’ye koşarız.”

“Bil de yanında mı?” diye sordum. “Hani bacağı ezilen adam?”

Başkan kafasını salladı. “Nine’yi tanıyorsam onu en az bir dönü daha gözünün önünden ayırmaz.”

“Seni ben götüreyim,” dedim kolunu özenle tutan ter içindeki oğlana. “Nasıl bir iş çıkardığına bakmak istiyorum.”

Medeniyetten o kadar uzakta olduğumuz için Nine’nin hastalarını sülüklerle ve odun alkolüyle tedavi eden kambur bir yaşlı kadın olmasını bekliyordum.

Evinin içini gördüğümde bu fikrim değişti. Duvarlar kuru ot demetleriyle kaplıydı ve raflarda dikkatle etiketlenmiş küçük şişeler diziliydi. Üzerinde deri kaplı üç ağır kitap olan bir de küçük masa vardı.

Açık duran kitabın *Otaborica* olduğunu gördüm. Kenar boşluklarına alınmış küçük notlar ve düzenlenmiş yahut üstü bütünüyle karalanmış bölümler de gözüme ilişti.

Saçlarında gri teller ağırlıkta olmasına rağmen Nine düşündüğüm kadar yaşlı çıkmadı. Kambur da değildi, hatta boyu benimkinden uzun olup geniş omuzlara, yuvarlak ve güleç bir surata sahipti.

Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak ateşin üstüne bakır bir ibrik koydu. Sonra bir makas çıkardı ve Jason'ı oturtarak kolunu nazikçe yokladı. Nine onun üzerindeki gömleği sistematik olarak kesip çıkartırken, suratı bembeyaz olmuş ve ter içinde kalmış oğlan tedirgin bir tavırla durmaksızın konuştu. Böylece Nine sormasına bile gerek kalmadan Ellie ile Krin'in eve dönüşlerinin isabetli fakat biraz tutarsız bir versiyonunu birkaç dakikada öğrenmiş oldu.

"Düzgün bir kırık," dedi kadın en sonunda, Jason'ın sözünü keserek. "Nasıl oldu?"

Delikanlının fıldır fıldır dönen gözleri bir anlığına bana baktı. "Hiç işte," dedi çabucak. Sonra soruya cevap vermemiş olduğunu fark etti. "Yani..."

"Ben kırdım," dedim. "En azından düzelmesi için yardımım dokunabilir mi diye gelip bakayım dedim."

Nine bana göz ucuyla baktı. "Böyle şeylerle daha önce de ilgilendin mi?"

"Üniversite'de tıp öğrendim," dedim.

Yaşlı kadın omuz silkti. "Öyleyse ben çitaları sararken sen onları tut. Bana yardım eden bir kız var, ama sokaktaki patırtıyı duyunca kaçıp gitti."

Ben tahta çitaları koluna sıkıca bastırırken Jason beni tedirgin gözlerle süzdü. Nine'nin bıkkın bir beceriklilikle kolu atele alması üç dakikadan kısa sürdü. Çalışmasını izlerken, Revir'de tanıdığım öğrencilerin yarısından daha marifetli olduğuna karar verdim.

İşimiz bittikten sonra kadın Jason'a baktı. "Şanslısın," dedi. "Alçıya almaya gerek yok. Kolunu bir ay kullanmazsan güzelce iyileşir."

Jason elinden geldiği kadar hızlı davranarak oradan ayrıldı ve küçük bir ikna çabasının ardından Nine bana arka odada yatan Bil'i görmem için izin verdi.

Jason'ın kolundaki düzgün bir kırıkta Bil'in bacağındaki tam tersiydi. Bacağının alt kısmındaki her iki kemik de birkaç yerden kırılmıştı. Sargıların altını göremiyordum, ama bacak davul gibi şişmiş vaziyetteydi.

Sargıların üzerinde kalan deriyse morarıp alacalanmıştı ve içi fazla doldurulmuş bir sosis kadar gergindi.

Yüzü solgun olsa Bil'in bile akli başındaydı. Bacağının kesilmesine muhtemelen gerek kalmayacaktı. Fakat onu ne kadar kullanabileceği ayrı meseleydi. Ağır bir topallamayla paçayı sıyrabilirdi, fakat bir daha koşabileceği üzerine bahse girmezdim.

“Ne tür insanlar bir atı vururlar ki?” diye dargın bir üslupla sordu. Ter kaplı yüzü parlıyordu. “Olmaz böyle şey.”

At tabii ki ona aitti. Ve bu, insanların fazladan atlara sahip oldukları türden bir kasaba değildi. Küçük bir çiftliği olan Bil, yeni evlenmiş genç bir adamdı ve doğru şeyi yapmaya çalıştığı için bir daha asla doğru düzgün yürüyemeyebilirdi. Bunun düşüncesi bile insanın içini sızlatıyordu.

Nine ona kahverengi bir şişeden iki kaşık bir şey içirdi ve bu sıvı Bil'in gözlerinin kısa sürede kapanmasına sebep oldu. Sonra yaşlı kadın beni odadan çıkardı ve kapıyı arkasından kapadı.

“Kemik deriyi delmiş miydi?” diye sordum kapı kapanınca.

Kadın şişeyi rafa geri koyarken başını salladı.

“Enfeksiyon kapmaması için ne kullanıyorsun?”

“Çürümemesi için mi demek istiyorsun? Karaağaç.”

“Sahi mi?” diye sordum. “Taflan değil mi?”

“Taflanmış,” dedi burun kıvrarak. Ateşe odun ekledi ve artık buharı çıkan ibriği üzerinden aldı. “Bir şeyin çürümemesi için taflan kullanmayı hiç denedin mi?”

“Hayır,” diye itirafta bulundum.

“Öyleyse seni birini öldürme zahmetinden kurtarayım.” Bir çift tahta bardak çıkardı. “Taflan hiçbir işe yaramaz. İstersen yiyebilirsin, o kadar.”

“Ama taflan ve kekik karışımının böyle bir durum için ideal olması gerekir.”

“Kekik bir işe yarayabilir,” diye doğruladı. “Ama karaağaç daha iyidir. Biraz kantaronu tercih ederdim, ama her istediğimizi bulacağız diye bir kural yok. Ben burçak ve karaağaç ezmesi kullanırım. Zaten hastanın iyi durumda olduğunu sen de görmüşsündür. Taflan kolay bulunur ve güzelce lapa olur, ama elle tutulur bir faydası yoktur.”

Başını iki yana salladı. “Taflan ve revend. Taflan ve zambak. Taflan ve melekotu. Taflanın bir faydası olmaz. Sadece işe yarar şeyleri kıvama getirir.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım, sonra duvarlara ve *Otaborica*'nın ziyadesiyle değiştirilmiş kopyasına baktım. Ağzımı kapadım.

Nine ibrikten bardaklara sıcak su döktü. “Biraz otur,” dedi. “Ayakta zor duruyor gibisin.”

Sandalyeye özlemle baktım. “Geri dönsem iyi olacak,” dedim.

“Bir bardak çay içmek için vaktin var,” diyerek beni kolumdan tuttu ve dediği dedik bir tavırla sandalyeye oturttu. “Ve iki lokma yemek için de. Kuruyup kalmış bir kemik kadar solgunsun. Burada eve götürüp verecek kimsemin olmadığı biraz muhallebi var.”

Bugün öğle yemeği namına bir şeyler yiyip yemediğimi anımsamaya çalıştım. Kızları beslediğimi hatırlıyordum... “Sana daha fazla yük olmak istemem,” dedim. “Zaten bir sürü iş çıkardım.”

“Birinin o oğlanın kolunu kırmasının vakti gelmişti,” dedi sohbet havasında. “Dili pabuç kadar olmuştu.” Tahta bardaklardan birini bana verdi. “Sen şunu içedur, ben gidip muhallebiyi getireyim.”

Bardaktan yükselen buhar enfes kokuyordu. “İçinde ne var?” diye sordum.

“Gül yaprağı. Ve bizzat yaptığım biraz elma brendisi.” Gözlerinin kenarlarını kırıştıran geniş bir tebessüm etti. “İstersen biraz taflan da katabilirim.”

Gülümseyip sıvıyı yudumladım. Sıcaklığı göğsüme yayılırken gevşediğimi hissettim. Bu bana tuhaf geldi, zira öncesinde gergin olduğumun farkında bile değildim.

Nine biraz işlendikten sonra masaya iki tabak koydu ve yakındaki bir sandalyeye yavaşça oturdu.

“Sahiden de o insanları öldürdün mü?” dedi açık açık. Sesinde suçlama yoktu. Sadece bir soru soruyordu.

Başımı salladım.

“Kimseye söylemeseydin iyi ederdin,” dedi. “Boş yere yaygara çıkacak. Duruşma yapılsın isteyecekler ve Temsford’dan yargıç getirmeleri gerekecek.”

“Ben söylemedim,” dedim. “Krin söyledi.”

“Ah,” dedi yaşlı kadın.

Sohbete ara verdik. Bardağımdaki son yudumu da içtim, fakat onu masaya koymaya çalışırken ellerim öyle fena titriyordu ki bardak tahtaya sertçe vurdu. Kapıda sabırsız bir misafir varmışçasına tok bir ses çıktı.

Nine çayını soğukkanlılıkla yudumladı.

“O konuda konuşmak istemiyorum,” dedim en sonunda. “Yaptığım iyi bir şey değildi.”

“Bazıları o dediğine karşı çıkabilir,” diye nazıkçe konuştu kadın. “Bence doğru olanı yaptın.”

Sözleri, gözyaşlarına boğulmak üzereymişim gibi gözlerimin arkasına sıcak bir ağı soktu. “Bak ondan pek de emin değilim,” derken sesim kendi kulaklarıma yabancı geldi. Ellerim artık daha fena titriyordu.

Nine’nin şaşırmış gibi bir hali yoktu. “Birkaç gündür aklın fikrin oradaydı, değil mi?” Bunun aslında bir soru olmadığı sesinden açıkça anlaşılıyordu. “O bakışı iyi bilirim. Kendini meşgul tutuyordun. Kızlarla ilgileniyordun. Uyumuyordun. Herhalde fazla bir şey de yememişsindir.” Tabağı eline aldı. “Muhallebini ye. Midene bir şeyler girmesi iyi gelir.”

Muhallebiyi yemeye koyuldum. Tabağı yarılamişken ağlamaya başladım. Muhallebinin birazı boğazıma kaçınca öksürdüm.

Nine bardağımyı yine çayla doldurdu ve üstüne bir parmak brendi ekledi. “İç şunu,” dedi bir kez daha.

Çaydan bir yudum aldım. Konuşmaya niyetim yoktu, ama kendimi öyle yaparken buldum. “Sanırım bende bir terslik var,” dedim usulca. “Normal bir insan benim yaptığım şeyleri yapmayı kendine yediremez. Normal bir insan başkalarını öyle öldürmez.”

“Olabilir,” diye itiraf etti, kendi çayını yudumlayarak. “Ama sana Bil’in bacağıının biraz yeşile çaldığını ve sargının altında bayık bir koku olduğunu söylersem ne yaparsın?”

Şaşıarak kafamı kaldırdım. “Bacağı çürümeye mi başlamış?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. İyi olduğunu sana söyledim. Ama ya öyle olsaydı?”

“Bacağı kesmemiz gerekirdi,” dedim.

Nine başını ciddiyetle salladı. “Aynen öyle. Ve bunu çabucak yapardık. Bugün. Oyalanarak sorunu kendi başına atlatmasını beklemeden. Yoksa ölür giderdi.” Çayından bir yudum daha alırken bardağının üzerinden attığı bakışla bunu bir tür soruya çevirdi.

Başımı salladım. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum.

“Tıptan biraz anlıyorsun,” dedi. “Doğru düzgün doktorluk yapmanın zor kararlar vermek anlamına geldiğini bilirsin.” Bana gözünü bile kırpmadan baktı. “Biz başkalarına benzemeyiz. Kanamasını durdurmak için yaraları kızgın demirle dağlarız. Anneyi kurtarmak için bebeğini öldürürüz. İşimiz

zordur ve bize bir teşekkür bile etmezler. Ama yine de o kararları vermemiz gerekir.”

Çayından yavaş bir yudum daha içti. “İlk birkaç sefer en zorudur. Elin ayağın titrer ve bir süre doğru düzgün uyuyamazsın. Ama yapılması gerekeni yapmanın bedeli budur.”

“Kadınlar da vardı,” derken sözcükler boğazımdan zor geçti.

Nine’nin gözleri öfkeyle parladı. “Onlar başlarına geleni iki misli hak ettiler,” derken suratındaki ani ve haşın öfke beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki tüylerimin ürperdiğini hissettim. “Bir kıza öyle bir şey yapabilen bir adamın kuduz köpekten farkı yoktur. İnsan bile sayılmaz; sadece gebertilmesi gereken bir hayvandır. Ama ona yardım eden bir kadın? O daha beterdir. Kadın ne yaptığıının bilincindedir. Bunun ne anlama geldiğini bilir.”

Nine bardağını nazikçe masaya bıraktı. Yüz ifadesi yine sakindi. “Bir bacak çürüyecek olursa onu kesersin.” Eliyle bir şeyi kesermiş gibi sert bir hareket yaptı, sonra kendi muhallebisini parmaklarıyla yemeye başladı. “Bazı insanların da öldürülmeleri gerekir. Bu kadar basit.”

Ben kendimi toparlayıp dışarı çıkana kadar sokaktaki kalabalık iyice çoğalmıştı. Kasabanın tavernacısı sundurmasına bir fıçı yuvarlamıştı ve havaya biranın o hoş kokusu hâkimdi.

Krin’in babasıyla annesi küheylanın sırtında kasabaya gelmişlerdi. Koşarak dönmek zorunda kalan Pete de oradaydı. Kırmadığı kafasını incelemem için uzattı ve verdiği hizmet karşılığında benden iki peni talebinde bulundu.

Krin’in ebeveynleri bana sıcak bir teşekkür ettiler. İyi insanlara benziyorlardı. Zaten imkân bulan çoğu insan öyledir. Küheylanın dizginlerini tuttum ve onu seyyar bir duvar gibi kullanarak Krin’le özel olarak konuşmak için nispeten تنها bir ortam sağladım.

Kızın kara gözlerinin kenarları biraz kızarmışsa da yüzü şen ve mutluydu. “Leydi Hayalet’i aldığından emin ol,” dedim, başımla atlardan birini işaret ederek. “O senin.” Kasaba başkanının kızı ne olursa olsun yüklü bir çeyize kavuşacaktı. O yüzden daha değerli eşyalara ek olarak sahte kumpanyacıların paralarının çoğunu Krin’in atına yüklemiştim.

Gözlerime bakarken yüz ifadesi ciddileşti ve bana yine genç bir Denna’yı anımsattı. “Gidiyorsun,” dedi.

Sanırım gidiyordum. Beni kalmam için ikna etmeye kalkışmadı ve onun yerine bir anda sarılarak şaşımama yol açtı. Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma fısıldadı. “Teşekkürler.”

Bundan fazlasının yakışksız olacağını bilerek birbirimizden ayrıldık. “Kendini küçük görüp de budalanın biriyle evleneyim deme,” dedim, bir şeyler söylemem gerektiğini hissederek.

“Sen de,” dedi, kara gözlerindeki hafiften alaycı bir bakışla.

Grikuyruk’u dizginlerinden tutup başkanın sahiplenici bir edayla kalabalığı izlediği yere gittim. Ben yaklaşırken başıyla selam verdi.

Derin bir nefes aldım. “İnzibat yakınlarda mı?”

Adam bunu duyunca bir kaşını kaldırdı, sonra omuz silkip kalabalığı işaret etti. “İnzibat şuradaki. Ama sen kızları eve getirmeden önce bile kafayı bulmuştu. Hele şimdi ne işine yarar bilmem.”

“Şey,” dedim tereddütle, “sanırım Temsford’daki yargıca haber verilene kadar birinin beni hapsetmesi gerekecek.” Kasabanın ortasındaki küçük taş binayı başımla işaret ettim.

Başkan biraz kaşlarını çatarak bana yarı yarı baktı. “Hapsedilmek mi istiyorsun?”

“Pek sayılmaz,” diye itirafta bulundum.

“Öyleyse dilediğin gibi gidip gelebilirsin.”

“Bunu duymak yargıcın hiç hoşuna gitmeyecek,” dedim. “Yaptığım bir şey yüzünden başkalarının demir yasasına karşı gelmesini istemem. Bir katilin kaçmasına yardım etmek idamla cezalandırılabilir.”

İri yarı başkan beni baştan aşağı süzdü. Gözleri kılıcımda ve yıpranmış deri çizmelerimde biraz oyalandı. Yarım düzine silahlı adamı öldürmüş olmama rağmen üzerimde ciddi bir yara olmadığını fark etmiş gibi bir hali vardı.

“Yani seni hapsetmemize izin mi vereceksin?” diye sordu. “Hiç karşı koymadan mı?”

Omuz silktim.

Yine kaşlarını çatı, sonra beni bir türlü anlayamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Kuzu gibi de yumuşak başlısın,” dedi hayretle. “Ama hayır. Seni hapsetmeyeceğim. Geldiğinden beri yanlış bir şey yapmadın.”

“O oğlanın kolunu kırdım,” dedim.

“Hımm,” dedi karamsar bir ifadeyle. “Bak onu unutmuşum.” Elini cebine soktu ve bir yarım peni çıkarıp bana verdi. “Eksik olma.”

Gülerek parayı cebime koydum.

“Bak ne diyeceğim,” dedi. “Gidip inzibatı bulmaya çalışacağım. Sonra ona seni hapsedeceğimizi söyleyeceğim. Bunca hengâmenin arasında sıvışıp gidecek olursan kaçışına yardım etmiş sayılmayız, değil mi?”

“Bu sefer de yasaları uygulamakta ihmal görülecek,” dedim. “İnzibatınız birkaç kırbaç yiyebilir ve görevinden olabilir.”

“İş oraya varmaz,” dedi başkan. “Ama varsa bile hiç kafasına takmaz. İnzibatımız Ellie’nin amcası olur.” Sokaktaki kalabalığı gözden geçirdi.

“Bunca hengâmenin arasında sıvışıp gitmen için on beş dakika yeter mi?”

“Sakıncası yoksa,” dedim, “arkanı döner dönmez garip ve esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğumu söyleyebilir misin?”

Adam bunu duyunca güldü. “Neden olmasın? Esrarengiz falan olmak için on beş dakika yeter mi?”

“On dakika yeter de artar bile,” diyerek lavta kutumla seyahat heybemi Grikuyruk’un sırtından aldım ve dizginleri başkana verdim. “Bil ayağa kalkana dek bu hayvana bakarsan bana büyük bir iyilik yapmış olursun.”

“Atı burada mı bırakıyorsun?” diye sordu.

“Bil kendi atını daha yeni kaybetti.” Omuz silktim. “Ve biz Ruhlar yürümeye alışkınsınız. Zaten bir atla ne yapılır bilmem,” dedim kısmi bir dürüstlikle.

İri cüsseli adam dizginleri tuttu ve söylediklerimi neye yoracağını bilemiyormuş gibi beni şöyle bir süzdü. “Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu en sonunda.

“Kızları haydutların kaçırdığını unutmayın,” dedim gitmek için dönerken. “Onları geri getirenin bir Edema Ruh olduğunu da.”

Yüz Otuz Altıncı Bölüm

Ara - Unutmak Üzere

Kvothe elini kaldırarak Tarihçi'yi durdurdu. "Biraz ara verelim, olur mu?" Karanlık handa etrafına bakındı. "Kendimi hikâyeye fazlaca kaptırdım. Vakit daha geç olmadan ilgilenmem gereken birkaç şey var."

Hancı zorlanarak doğrulup gerindi. Şöminedeki ateşten bir mum yaktı ve içeride dolaşarak, fenerleri teker teker yakarak karanlığı adım adım geri itti.

"Ben de kendimden geçmişim," diyen Tarihçi de kalkıp gerindi. "Saat kaç oldu?"

"Geç oldu," dedi Bast. "Karnım aç."

Tarihçi karanlık pencereden dışarıdaki sokağa baktı. "Şimdiye kadar akşam yemeğine en az birkaç kişi gelir sanıyordum. Öğleyin epey kalabalıktı."

Kvothe başını salladı. "Shep'in cenazesi olmasaydı sürekli müşterilerden bazılarını görürdük."

"Ah." Tarihçi başını eğdi. "Unutmuşum. İkinizi cenazeye katılmaktan mı alıkoydum?"

Kvothe barın arkasında son feneri de yakıp elindeki mumu söndürdü. "Pek sayılmaz," dedi. "Bast ve ben buralardan değiliz. Üstelik bunlar pratik düşünen insanlardır. Küçük bile olsa yürütmem gereken bir işimin bulunduğu farkındalar."

"Ayrıca Papaz Leodin'le aran iyi değil," dedi Bast.

"Ayrıca Papaz Leodin'le aram iyi değil," diye doğruladı Kvothe. "Ama senin gidip şöyle bir görünmen lazım Bast. Yoksa tuhaf kaçır."

Bast kaygıyla etrafına bakındı. "Seni bırakmak istemiyorum Reshi."

Kvothe ona sıcak bir tebessüm etti. “Bırakmalısın Bast. Shep iyi adamdı. Git bir içki de sen iç ve onu uğurla. Hatta...” Eğilip barın altında bir süre eşelendikten sonra bir şişeyle doğruldu. “İşte. Bir şişe yıllanmış şarap. Buralarda içilenin çok daha iyisi. Git bunu diğerleriyle paylaş.” Hancı şişeyi tok bir sesle barın üstüne bıraktı.

Bast çelişkili bir yüz ifadesiyle ileri doğru istem dışı bir adım attı. “Ama Reshi, ben-”

“Dans eden güzel kızlar da olacak Bast,” dedi Kvothe, alçak ve yatıştırıcı bir sesle. “Keman ezgileri eşliğinde hepsi de yaşadığına şükredecek. Eteklerini savurarak müziğe tempo tutacaklar. Biraz çakırkeyif olup gülüşecekler. Pespembe yanakları öpülmeye hazır hale gelecek...” Ağır kahverengi şişeyi hafifçe itti ve içki, öğrencisine doğru barda kaydı. “Sen benim kasabaya gönderdiğim elçimsin. Dükkânın başında durmak zorunda olabilirim, ama sen orada bulunup özürlerimi sunabilirsin.”

Bast şişenin boynunu kavradı. “Tek bir kadeh içeceğim,” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Ve tek bir dans edeceğim. Ve Katie Miller’ı bir kez öpeceğim. Belki bir defa da Dul Creel’i. Ama hepsi o kadar.” Kvothe’nin gözlerinin içine baktı. “Yarım saatliğine yokum...”

Kvothe ona sıcak bir tebessüm etti. “Zaten benim de yapacak işlerim var Bast. Akşam yemeğini hazırlamam gerekiyor. Hem dostumuzun elini biraz dinlendirsek iyi olacak.”

Bast sırtarak şişeyi kaptı. “Öyleyse iki dans!” Kapıya doğru fırladı ve onu açtığı zaman rüzgâr etrafından eserek saçlarını çılgınca uçuşturdu. “Bana yiyecek bir şeyler ayırın!” diye bağırdı omzu üzerinden.

Kapı çarparak kapandı.

Tarihçi, hancıya meraklı bir bakış attı.

Kvothe hafifçe omuz silkti. “Hikâyeye çok fazla kapılıyordu. O şekilde hiçbir şey hissedemez. Buradan biraz uzak kalmak ona yeni bir bakış açısı kazandıracaktır. Hem sadece üç kişi için bile olsa yemek hazırlamam gerekiyor.”

Kâtip deri çantasından kirli bir kumaş parçası çıkardı ve onu hoşnutsuz gözlerle inceledi. “Acaba temiz bir bez için seni rahatsız edebilir miyim?” diye sordu.

Kvothe başını salladı ve barın altından beyaz bir keten bez aldı. “Başka bir ihtiyacın var mı?”

Tarihçi ayağa kalkıp bara kadar gitti. “Bir miktar ispirtonun çok faydası olur,” dedi, biraz utanmış gözükerek. “Seni zahmete sokmaktan nefret

ediyorum ama...”

Kvothe elini sallayarak bu yorumu geçiştirdi. “Saçmalama,” dedi. “Bir ihtiyacın var mı diye dünden sormalıyđım.” Barın arkasından çıkıp mahzen merdivenine yöneldi. “Herhalde işine en çok odun alkolü yarar?”

Tarihçi başını salladı ve Kvothe mahzene girip gözden kayboldu. Kâtip kare şeklinde güzelce katlanmış keten bezi aldı ve dalgın bir edayla parmaklarını ona sürttü. Sonra gözleri barın arkasındaki duvarda asılı olan kılıca çevrildi. Yalının gri metali, süs panosunun koyu renkli ahşabı önünde hemen göze çarpıyordu.

Kvothe küçük ve berrak bir şişeyle merdivende gözükte. “Başka bir ihtiyacın var mı?” Burada iyi bir kâğıt ve mürekkep stokum da bulunuyor.”

“Yarın gerekebilir,” dedi Tarihçi. “Kâğıdımın çoğunu kullandım. Ama mürekkebimi bu gece kendim öğütebilirim.”

“Boşuna uğraşma,” dedi Kvothe rahat bir edayla. “Bende birkaç şişe birinci kalite Aruean mürekkebi var.”

Şaşıarak, “Gerçek Aruean mürekkebi mi?” diye sordu Tarihçi.

Kvothe geniş bir tebessüm ederek kafasını salladı.

“Çok nazıksın,” dedi Tarihçi, biraz gevşeyerek. “Bu gece bir saat mürekkep öğütmeye can atmadığımı itiraf etmeliyim.” Berrak alkol şişesini alıp doğruldu. “Sana bir soru sorabilir miyim? Deyim yerindeyse gayriresmi bir soru?”

Kvothe’nin ağzı bir tebessümle kıvrıldı. “Pekâlâ, gayriresmi sorunu sor bakalım.”

“Durgu’nun tanımı...” Tarihçi tereddüt etti. “Şey, tanımı kılıcın kendisiyle pek uyuşmuyor.” Gözleri barın arkasındaki kılıca çevrildi. “El muhafazası tarif ettiğin gibi değil.”

Kvothe kocaman sırttı. “Vay be, gözünden de hiçbir kaçmıyormuş.”

“Yanlış anlamamı-” dedi Tarihçi hemen. Utanmış bir hali vardı.

Kvothe gür ve sıcak bir kahkaha attı. Çıkan ses salonu doldurdu ve han bir an için hiç de boş gözükmedi. “Hayır. Yerden göğ e kadar haklısın.” O da dönüp kılıca baktı. “Bu kılıç... oğlan sabahleyin ona ne demişti?” Gözleri dalıp gitti, sonra tekrar gülümsedi. “Drogu, yani şair katili değil.”

“Merak etmiştim de,” dedi Tarihçi özür dilercesine.

“İlgi gösterdiğin için sana kızacağımı mı sandın?” Kvothe tekrar güldü. “Kimse dinlemedikten sonra hikâye anlatmanın nesi güzel?” Ellerini hevesle ovuşturdu. “Tamam öyleyse. Akşam yemeği. Ne istersin? Sıcak mı soğuk mu? Çorba mı sulu yemek mi? Biraz muhallebim de var.”

Mutfaktaki fırını yeniden ısıtmaya gerek kalmamasın diye basit bir şeyde karar kıldılar. Kvothe handa tez adımlarla gezinerek gereken malzemeleri topladı. Soğuk koyun eti ve yarım teker sert, keskin köşeli peynir almak için mahzene inerken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

“Bast için hoş bir sürprizim var.” Kvothe kilerden salamura edilmiş bir kavanoz zeytin çıkartarak Tarihçi’ye sırttı. “Haberî olsaydı bunu çoktan yiyip bitirirdi.” Önlüğünü çözdü ve başının üstünden sıyrıp çıkardı. “Sanırım bahçede birkaç tane domates de vardı.”

Birkaç dakika sonra önlüğünü bohça yapmış olarak geri geldi. Üstü başı yağmurla ıslanmıştı ve saçları karmakarışık. Yüzündeki çocuksu sırıtışla o ağırbaşlı, aheste hancıya benzer bir tarafı yoktu.

“Hava fırtına çıkarıp çıkarmayacağına bir türlü karar veremiyor,” dedi önlüğünü bara bırakıp domatesleri içinden dikkatle alırken. “Ama karar verirse rüzgâr bu gece arabaları bile devirecek demektir.” Her şeyi doğrayıp geniş bir tahta tabağa dizerken kendi kendine şarkı mırıldanmayı sürdürdü.

Yoltaşı’nın kapısı açıldı ve içeriği dolduran ani rüzgâr, fener ışıklarının titreşmesine sebep oldu. Rüzgâra karşı iki büklüm olmuş iki asker içeri girdi. Kılıçları kuyruk gibi arkalarından çıkıyordu. Mavi ve beyaz tabardlarının kumaşı, yağmur damlalarının bıraktığı kara lekelerle doluydu.

Ağır çantalarını yere attılar ve daha kısa boylu olanı omzunu kapıya dayayıp yüklenerek onu rüzgâra karşı kapattı.

“Tanrı’nın dişleri aşkına,” dedi uzun boylu olanı, giysilerine çekidüzen vererek. “Açık havada kalmak için çok kötü bir gece.” Başı dazlak adamın gür siyah sakalı bir kürek kadar düzdü. Dönüp Kvothe’ye baktı. “Hey evlat!” dedi neşeyle. “Işığınızı görmemiz iyi oldu. Bir koşu han sahibini getiriver. Onunla iki çift laf edeceğiz.”

Kvothe önlüğünü barın üstünden alıp başına geçirdi. “O ben oluyorum,” deyip genzini temizledi ve önlüğün iplerini beline bağladı. Ellerini kafasında gezdirerek dağınık saçlarını yatırdı.

Sakallı asker ona dikkatle baktı, sonra omuz silkti. “Öyle olsun. İki lokma bir şey yeme imkânımız var mı?”

Hancı boş salonu işaret etti. “Bu gece tencereyi ateşe koyma gereği görmedim,” dedi. “Ama burada olanlar var.”

İki asker ağır adımlarla bara yanaştı. Sarışın olanı ellerini kıvrıcık saçlarında gezdirerek aralardaki birkaç damla yağmuru silkeledi. “Bu kasaba hendek suyundan bile daha ölü gözüküyor,” dedi. “Buradan başka tek bir ışığa rastlamadık.”

“Uzun bir hasat günüydü,” dedi hancı. “Ayrıca bu gece yakındaki çiftliklerin birinde cenaze var. Herhalde şu an kasabada dördümüzden başka kimse yoktur.” Ellerini şevkle ovuşturdu. “Siz beyefendilere içinizi ısıtacak bir içki sunabilir miyim?” Bir şişe şarap çıkarıp tok ve tatmin edici bir sesle bara koydu.

“Bak o biraz zor,” dedi sarışın asker, utangaç bir tebessüm ederek. “Boğazımı ıslatmayı çok isterim, ama dostum ve ben kralın emrine girdik.” Elini cebine atıp parlak bir altın sikke çıkardı. “Üzerimdekiğin tamamı bu. Herhalde bütün bir damı bozacak kadar paran yoktur?”

“Ben de aynı durumdayım,” diye homurdandı sakallı asker. “Hiç bu kadar param olmamıştı, ama böyle de harcanmıyor. Geçtiğimiz kasabaların çoğunda yarım peniyi bile bozamıyorlardı.” Adam kendi esprisine kendisi güldü.

“Ben size yardımcı olabilirim,” dedi hancı rahat bir tavırla.

Askerler bakıştılar. Sarışın olan başını salladı.

“Peki öyleyse.” Adam sikkeyi cebine geri attı. “Aslına bakarsan burada duracağımız yok.” Bardan bir parça peynir alıp ısırıldı. “Ayrıca para falan da ödemeyeceğiz.”

“Ah,” dedi hancı. “Anlıyorum.”

“Ve iki altın damı bozacak kadar paran varsa,” dedi sakallı olan hevesle, “keseni de alacağız.”

Sarışın asker yatıştırıcı bir tavırla ellerini açtı. “Bu işin çirkinleşmesine hiç gerek yok. Biz kötü insanlar değiliz. Keseni ver de yolumuza gidelim. Kimsenin canı yanmasın ve hiçbir şey zarar görmesin. İçin elbet biraz sızlayacak.” Hancıya bakarak bir kaşını kaldırdı. “Ama içinin sızlaması canından olmaktan iyidir. Haksız mıyım?”

Sakallı asker ocağın yakınındaki Tarihçi’ye baktı. “Sen bu işe karışma,” dedi sertçe, konuşurken sakalı aşağı yukarı oynayarak. “Senden bir şey istemiyoruz. Otur oturduğun yerde ve ayağımızın altında dolaşma.”

Tarihçi barın arkasında duran hancıya bir bakış attı, fakat Kvothe’nin dikkati iki askerin üzerindeydi.

Sarışın olanı peynirden bir ısırık daha alırken gözlerini handa gezdirdi. “Genç bir adam için halin vaktin epey yerindeymiş. Biz gittikten sonra da öyle olacak. Ama başımıza dert açarsan dişlerini dökeriz, hanını dağıtırız ve keseni yine alırız.” Peynirin geri kalanını bara bıraktı ve ellerini şevkle çırpıp gülümsedi. “Eh, medeni insanlar gibi davranacak mıyız?”

“Kulağa makul geliyor,” diyen Kvothe barın arkasından çıktı. Ürkek bir ata yaklaşırcasına yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledi. “Barbar olmadığım kesin.” Keselerini cebinden çıkardı ve tek eliyle uzattı.

Sanşın asker biraz caka satarak ona doğru yürüdü. Keseyi alıp elinde şöyle bir tarttı. Dostuna bakıp gülümsedi. “Gördün mü, sana-”

Kvothe akıcı bir hareketle ona bir adım yaklaştı ve adamın çenesine sert bir yumruk indirdi. Asker sendeleyip bir dizi üstüne düştü. Kese havada uçup metalik bir şingirtıyla ahşap zemine düştü.

Sarışın asker başını iki yana sallamak dışında bir şey yapamadan önce Kvothe soğukkanlılıkla adamın omzuna bir tekme attı. Kemikleri kırmak için atılan türden sert bir tekme değil; sadece adamı yere serecek sertlikte. Asker yerde yuvarlandıktan sonra kolları ve bacakları birbirine dolanarak durdu.

Diğer asker sakalının altındaki koca bir sırtıyla dostunun yanından geçti. Kvothe’den daha uzun boyluydu ve yumrukları boğum boğum yara izleriyle kaplıydı. “Peki ahbap,” dedi, sesinde haşın bir memnuniyetle. “İyi bir dayağı hak ettin.”

Adam hızlı bir yumruk attı, fakat Kvothe yana çekildi ve sert bir tekme savurarak askerin dizinin hemen üstüne vurdu. Şaşkın bir sesle homurdanan sakallı adam biraz sendeledi. Sonra Kvothe ona sokuldu, omzunu tutup bileğini kavradı ve adamın ileri uzanmış kolunu ters bir açıyla kıvrıdı.

İri yarı adam acıyla yüzünü ekşiterek eğilmek zorunda kaldı. Sonra kolunu şiddetle silkerek hancının elinden kurtardı. Adamın dirseğini şakağına yemeden önce Kvothe’nin yarım saniye kadar şaşırarak vakti oldu.

Geri geri sendeleyerek hancı onunla arasına biraz mesafe koyarak kafasını toparlamaya çalıştı. Fakat asker yumruklarını kaldırarak hemen peşinden gitti ve bir boşluk aradı.

Kvothe dengesini sağlayamadan önce asker ona yanaşıp karnına sert bir yumruk indirdi. Kvothe acıyla ofladı ve tam iki büklüm olacakken asker diğer yumruğuyla hancının suratına yandan vurdu. Başı ters yöne savrulan Kvothe o tarafa doğru tökezledi.

Kvothe yakındaki bir masaya tutunarak ayakta kalmayı başardı. Gözlerini kırpıştırarak, sakallı adama uzaktan körlemesine bir yumruk savurdu. Fakat asker yumruğu rahatlıkla savuşturdu ve bir babanın yaramaz oğlunu sokakta tutması gibi kocaman ellerinden biriyle hancının bileğini kolayca tuttu.

Yüzünün yanından kanlar akan Kvothe, bileğini kurtarmak için çırpındı. O sersemlemiş haliyle iki elini birden kullanarak bir hareket yaptı. Sonra bunu tekrarlayarak geri çekilmeye çalıştı. Yarı odaklanan gözlerindeki şaşkın bir ifadeyle bileğine baktı ve hareketi yineledi. Lakin askerin yara izleriyle dolu yumruğunu tırmalamaktan öteye gidemedi.

Sakallı asker sersem durumdaki hancıyı süzdü, sonra uzanıp başına setrçe vurdu. “Kavga etmekten anlıyormuşsun, evlat,” dedi. “Bana bir kez vurmayı bile becerdin.”

Arkalarındaki sarışın asker yavaşça ayağa kalkmaktaydı. “Piç kurusu beni hazırlıksız yakaladı.”

İri yarı asker, hancının bileğini çekiştirerek onu öne doğru tökezletti. “Özür dile ahbap.”

Hancı baygın bakışlı gözlerini kırıştırdı, konuşmak istercesine ağzını açtı, sonra da sendeledi. Daha doğrusu öyle gözüktü. Sendelemesinin orta yerinde hareketi kasıtlı bir hale geldi ve askerin çizmesini hedef alarak topuğunu sertçe yere vurdu. Aynı anda sakallı adamın burnuna doğru alnıyla kafa attı.

Fakat iri yarı adam başını yana çekerek buna gülüp geçti ve hancının bileğine asılarak onun yine dengesini bozdu. “Uslu dur bakayım,” diye paylayıp Kvothe’nin suratına elinin tersiyle vurdu.

Hancı cıyaklayarak elini kanayan burnuna götürdü. Sırıtan asker dizini onun kasıklarına gömdü.

İki büklüm olan Kvothe önce sessizce ağzını oynattı, sonra bir dizi boğuk öğürtü çıkardı.

Asker rahat tavırlarla Kvothe’nin bileğini bıraktı, akabinde uzanıp barın üstündeki şarap şişesini aldı. Onu boynundan tutarak sopa gibi savurdu. Şişe hancının başına çarpınca tok, neredeyse metalik bir ses çıkardı.

Kvothe kendinden geçerek yere yığıldı.

İri cüsseli adam şarap şişesini meraklı gözlerle inceledikten sonra bara geri koydu. Eğildi, hancıyı gömleğinden kavradı ve hareketsiz bedenini açık alana sürükledi. Baygın hancı hafifçe kıpırdanana dek onu ayağıyla dürttü.

“Sana dayak yiyeceğini söylemişim evlat,” diye homurdandı asker ve Kvothe’nin böğrüne sert bir tekme attı.

Sarışın asker suratını ovuşturarak yanlarına geldi. “İlla çıkıntılık yapacaktın, değil mi?” deyip yere tükürdü. Sonra ayağını geri çekip o da kendi tekmesini attı. Hancı ani bir nefes aldı, fakat başka ses çıkarmadı.

“Ve sen...” Sakallı asker kalın parmaklarından birini Tarihçi’ye doğrulttu. “Bir çizmem daha var. Onu yakından görmek ister misin? Nasılsa bir kez başladım. Birkaç dişini dökmemi istiyorsan hiç sorun değil.”

Tarihçi etrafına bakındı ve kendini ayakta bulunca sahiden şaşırmış gözüktü. Sandalyesine yavaşça oturdu.

Sarışın asker kesenin düştüğü yere gidip onu alırken iri ve sakallı adam Kvothe’nin başında bekledi. “Herhalde şansını denemek istedin,” dedi yerdeki hancıya, böğrüne sıkı bir tekme daha atarak. “Kahrolası budala. Bir hancı bozuntusu kalkmış, kralın iki askerine kafa tutuyor.” Başını iki yana sallayıp tekrar tükürdü. “Sen kendini kim sanıyorsun?”

Yerde kıvrılmış yatan Kvothe alçak, ritmik bir ses çıkarmaya başladı. Kulağa belli belirsiz ulaşan kuru, silik bir sestir bu. Sonra durup acıyla nefes aldı.

Sakallı asker kaşlarını çatarak onu yine tekmeledi. “Sana bir soru sordum ahbap.”

Hancı aynı sesi bu sefer daha yüksek çıkardı. Güldüğü ancak o zaman anlaşıldı. Attığı her alçak ve hırıltılı kahkaha, öksürerek kırık bir cam parçasını tükürür gibi çıkıyordu. Ona rağmen kızıl saçlı adamın kahkahaları, sadece kendisinin anlayabildiği bir espri duymuşçasına karamsar bir neşeyle doluydu.

Bu bir süre devam etti. Sonra sakallı asker omuz silkti ve ayağını tekrar geri çekti.

Tarihçi genzini temizledi ve iki adam dönüp ona baktı. “Medeni davranmak adına,” dedi, “hancının yardımcısını kısa bir iş için yolladığını belirtsem iyi olacak. Adam çok yakında çıkagelir...”

Sakallı asker elinin tersiyle dostunun göğsüne vurdu. “Haklı. Gidelim buradan.”

“Dur biraz,” dedi sarışın asker. Hızla bara yürüdü ve oradaki şarap şişesini aldı. “Tamam, gidelim.”

Sakallı asker sırttı ve hancının üzerinden atlayacağına üstüne basarak barın arkasına geçti. Rastgele bir şişe seçti ve bunu yaparken yarım düzineden fazlasını devirdi. Şişeler iki koca fıçının arasında yuvarlanıp döndüler. Hatta safir mavisi uzun bir şişe yavaşça devrildi ve yere düşüp parçalandı.

Adamlar bir dakikadan kısa zamanda çantalarını alıp kapıdan çıktılar.

Tarihçi hemen Kvothe’nin tahta zeminde yattığı yere gitti. O gelene kadar kızıl saçlı adam güç bela doğrulmuş, oturmaya çalışıyordu.

“Eh, bak bu utanç verici bir tecrübeydi,” dedi Kvothe. Kanlı yüzüne dokunup parmaklarına baktı. Hırıltılı, neşesiz bir sesle tekrar kıkırdadı. “Bir an için kim olduğumu unutmuştum.”

“İyi misin?” diye sordu Tarihçi.

Kvothe dikkatle kafa derisine dokundu. “Sanırım birkaç dikiş gerekecek.”

“Nasıl yardım edebilirim?” dedi Tarihçi, ağırlığını bir ayağından ötekine aktararak.

“Tepemde dikilme.” Kvothe zorlanarak ayağa kalktı, sonra kendini bardaki yüksek taburelerden birine bıraktı. “İstiyorsan bir bardak su getirebilirsin. Belki bir de nemli bez.”

Tarihçi hemen mutfığa doğru seyirtti. İçeriden aceleci bazı takırtılar yükseldi ve onu yere düşen şeylerin sesi izledi.

Kvothe gözlerini yumarak bara yaslandı.

“Kapı niye açık?” diye seslendi Bast, eşikten geçerken. “Burası buz gibi olmuş.” Mustarip bir yüz ifadesiyle kalakaldı. “Reshi! Neler oldu? Ne... Ben... Neler oldu?”

“Ah Bast,” dedi Kvothe. “Kapıyı örter misin?”

Bast uyuşmuş bir yüz ifadesiyle hemen kızıl saçlı adamın yanına gitti. Bardaki taburelerden birinde oturan Kvothe’nin yüzü şiş ve kanlıydı. Yanında duran Tarihçi, nemli bir bez kullanarak hancının kafa derisini beceriksizce siliyordu.

“Senden birkaç dikiş atmanı isteyebilirim Bast,” dedi Kvothe. “Tabii zahmet olmazsa.”

“Reshi,” diye tekrarladı Bast, “neler oldu?”

“Devan’la biraz münakaşa ettik,” dedi Kvothe, başıyla kâtabi işaret ederek. “Dilek kipinin doğru kullanımı konusunda. Sonlara doğru tartışmamız kızıştı.”

Tarihçi başını kaldırıp Bast’a baktı, beti benzi attı ve birkaç adım geri çekildi. “Şaka ediyor!” dedi hemen, ellerini kaldırarak. “Bunu askerler yaptılar!”

Kvothe acıyla kıkırdadı. Dişlerinde kan vardı.

Bast boş ortak salona bakındı. “Onlara ne yaptın?”

“Fazla bir şey yapmadım Bast,” dedi hancı. “Herhalde şimdi kilometrelerce uzaktadırlar.”

“Adamlarda bir tuhaflık mı vardı Reshi? Geçen geceki gibi?” diye sordu Bast.

“Sadece askerdiler Bast,” dedi Kvothe. “Kralın iki askeri.”

Bast’ın yüzü kül gibi oldu. “Ne?” diye sordu. “Reshi, bunu yapmalarına niye göz yumdun?”

Kvothe ona hayret dolu gözlerle baktı. Kısa ve buruk bir kahkaha attı, sonra yüzünü ekşiterek ansızın durdu ve sıkılı dişlerinin arasından nefes aldı. “Öyle temiz ve faziletli çocuklara benziyorlardı ki,” dedi alaycı bir üslupla, “beni soyup suratımı dağıtmalarına ses çıkarmayayım dedim.”

Bast’ın yüzü yılgıyla doluydu. “Ama daha üç-”

Kvothe gözüne kaçmak üzere olan kanı sildi, sonra Bast’a sanki dünyadaki en aptal yaratılmış gibi baktı. “Ne?” diye öfkeyle sordu. “Ne dememi istiyorsun?”

“Sadece iki asker mi Reshi?”

“Evet!” diye bağırdı Kvothe. “İki bile değil! Anlaşılan beni öldüresiye dövmek için eli ağır bir haydut yetiyor!” Kollarını havaya savurarak Bast’ı kötü kötü süzdü. “Çenenin kapatman için ne gerekiyor? Bir hikâye mi anlatayım? Ayrıntıları mı istiyorsun?”

Bast bu öfke patlaması karşısında bir adım geri çekildi. Panik içindeki yüzü daha da soldu.

Kvothe kollarını serbest bırakarak yanlara düşmelerine izin verdi. “Benden olmadığım bir şey olmamı bekleme,” dedi hızla soluyarak. Omuzlarını saldı ve gözlerini ovuşturarak yüzünü kana buladı. Bitkin bir halde boynunu büktü. “Tanrı aşkına, niye beni rahat bırakmıyorsun?”

Ürkmüş bir geyik kadaç hareketsiz duran Bast’ın gözleri faltaşı gibi açıktı.

Salona ciğer dolusu duman yoğunluğunda acı bir sessizlik çöktü.

Kvothe’nin yavaşça aldığı bir nefes, içerideki yegâne hareketti. “Özür dilerim Bast,” dedi başını kaldırmadan. “Şu an biraz canım yanıyor. Onun etkisindeyim. Bana azıcık zaman tanırırsan kendimi toparlarım.”

Kvothe hâlâ aşağı bakan gözlerini kapadı ve bir dizi kısa, küçük nefes aldı. Kafasını kaldırdığında yüzündeki ifade kederliydi. “Üzgünüm Bast,” dedi. “Öfkemi senden çıkarmak istemedim.”

Bast’ın yanaklarına biraz renk geldi ve tedirgin bir tebessüm ederken omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı kayboldu.

Kvothe nemli bezi Tarihçi’den alıp gözündeki kanı yine sildi. “Sözünü kestiğim için de özür dilerim Bast. Bana ne soracaktın?”

Bast tereddüt etti. “Daha üç gün önce beş scrael öldürdün Reshi.” Elini kapıya doğru salladı. “Onlara kıyasla bir haydut ne ki?”

“Scraeller için uygun yeri ve zamanı dikkatle seçmiştim Bast,” dedi Kvothe. “Üstelik o olaydan da yara almadan çıkmadım.”

Tarihçi şaşırarak kızıl saçlı adama baktı. “Yaralanmış mıydın?” diye sordu. “Bunu bilmiyordum. Öyle bir halin yoktu.”

Kvothe’nin ağzının kenarı küçük ve buruk bir tebessümle kıvrıldı. “Eski alışkanlıklar zor geçer,” dedi. “Korumam gereken bir şöhretim var. Zaten biz kahramanlar sadece dramatik yollardan yaralanırız. Bast’ın o gece bana üç metre dikiş attığını öğrenseydin hikâye mahvolurdu.”

Bast’ın yüzü ani bir idrakla sevince boğuldu. “Tabii ya!” dedi büyük bir huzurla. “Unutmuşum. Scraeller yüzünden hâlâ yaralısın. Bu hale gelmenin öyle bir sebebi olduğunu biliyordum.”

Kvothe gözlerini yere dikti. Vücudunun her parçası bitkin ve çöküktü. “Bast...” diye başladı.

“Biliyordum Reshi,” dedi Bast ısrarla. “Yoksa bir haydut seni asla alt edemez.”

Kvothe hafif bir nefes aldı, sonra onu hızla saldı. “Eminim öyledir Bast,” dedi rahat bir tavırla. “Yaralı olmasaydım herhalde ikisinin de üstesinden gelebilirdim.”

Bast’ın yüzünde yine kararsız bir ifade belirdi. Tarihçi’ye döndü. “Bunun olmasına nasıl müsaade edebildin?” diye asabice sordu.

“Onun bir suçu yok Bast,” dedi Kvothe dalgın bir edayla. “Kavgayı ben başlattım.” Birkaç parmağını ağzına soktu ve içini özenle yokladı. Parmakları geri çıktığında kandan parlıyordu. “Sanırım bir dişimi kaybedeceğim,” dedi kendi kendine.

“Dişini falan kaybetmeyeceksin Reshi,” dedi Bast hararetle. “Kaybetmeyeceksin, işte o kadar.”

Kvothe vücudunun gerekenden fazla kısmını oynatmadan omuz silkmeye çalışır gibi hafif bir omuz hareketi yaptı. “Olup biten onca şey arasında bunun pek bir önemi yok Bast.” Bezi kafa derisine bastırdı, sonra onu geri çekip inceledi. “Muhtemelen dikişe de ihtiyacım olmayacak.” Taburesinden kalkıp dimdik doğruldu. “Yemeğimizi yiyelim, sonra da hikâyeye geri dönelim.” Tarihçi’ye bir kaşını kaldırarak baktı. “Tabii hâlâ yazabilecek durumdaysan.”

Tarihçi onu boş bir yüz ifadesiyle süzdü.

“Reshi,” dedi Bast endişeyle, “berbat haldesin.” Elini uzattı. “Dur da gözlerine bir bakayım.”

“Beyin sarsıntısı geçirdiğim yok Bast,” dedi Kvothe öfkeyle. “Dört kırık kaburgam, kulaklarımda çınlama ve gevşek bir dişim var. Olduğundan daha ciddi görünen birkaç tane de kafa yaram. Burnum kanasa da kırılmadı ve yarın her tarafım çürük içinde kalacak.”

Kvothe bir kez daha hafifçe omuz silkti. “Başımdan daha kötüsü de geçti. Hem zaten unutmak üzere olduğum bir şeyi bana hatırlattılar. Muhtemelen bunun için onlara teşekkür etmeliyim.” Çenesini deneme maksadıyla oynattı ve dilini ağzının içinde gezdirdi. “Tabii çok da sıcak bir teşekkür değil.”

“Reshi, sana dikiş gerekiyor,” dedi Bast. “Ve dişinle ilgilenmeme de izin vermelisin.”

Kvothe oturduğu tabureden kalktı. “Birkaç gün diğer tarafımla çiğnerim, olur biter.”

Bast hancıyı kolundan tuttu. Gözleri sert ve karanlıktı. “Otur Reshi.” Kesinlikle ricada bulunmuyordu. Sesi uzaklardaki bir gök gürültüsü gibi alçak ve aniydi. “Otur.”

Kvothe oturdu.

Tarihçi tasvip edercesine başını salladı ve Bast’a baktı. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Yoluma çıkma,” dedi Bast sertçe. “Ve ben geri gelene kadar onu sandalyesinde tut.” Hemen üst kata koştu.

Kısa bir sessizlik yaşandı.

“Eh,” dedi Tarihçi. “Dilek kipi ha?”

“En hafif tabiriyle,” dedi Kvothe, “lüzumsuz bir şeydir. Dili boşu boşuna daha karmaşık bir hale getirir. Oldum olası gözüme batmıştır.”

“Hadi ama,” dedi Tarihçi, biraz gücenmiş benzeyerek. “Dilek kipi farazi ifadenin özüdür. Doğru ellerde...” Bast kaşlarını çatarak ve küçük bir tahta kutu taşıyarak salona hışımla dalınca cümlesini yarım bıraktı.

“Su getir,” diye Tarihçi’den amirane bir istekte bulundu Bast. “Tulumbadan değil; yağmur fıçısından taze su. Buz kutusundan süt, biraz sıcak bal ve geniş bir kap da gerekecek. Sonra bu pisliği temizle ve yoluma çıkma.”

Bast önce Kvothe’nin kafa derisindeki kesiği yıkadı, sonra kendi saç tellerinden birini kemik bir iğneden geçirdi ve bir terziyi bile kışkırtacak kadar büyük bir ustalıkla hancının kafa derisine dört dikiş attı.

“Ağzını aç,” dedi, sonra içeri baktı ve kaşlarını çatarak hancının arka dişlerinden birini parmağıyla dürttü. Başını kendi kendine salladı.

Öğretmenine bir bardak su verdi. “Ağzını çalkala Reshi. Bunu birkaç kez yap ve suyu bardağa geri tükür.”

Kvothe bu isteği yerine getirdi. İş bittiğinde bardaktaki su, şarap kadar kırmızıydı.

Tarihçi bir şişe sütle geri geldi. Bast sütü kokladı, ardından birazını geniş bir toprak kaba döktü. İçine azıcık bal ekledi ve karışsın diye kabı salladı. Son olarak parmağını içinde kanlı su olan bardağa daldırıp çıkardı ve suyun tek bir damlasını kaba damlattı.

Kabı tekrar sallayıp Kvothe’ye verdi. “Bundan bir ağız dolusu iç,” dedi. “Ama yutma. Ben söyleyene kadar ağzında tut.”

Kvothe meraklı bir yüz ifadesiyle kabı dudaklarına dayadı ve süttten bir ağız dolusu içti.

Bast da öyle yaptı. Sonra gözlerini uzunca bir süre kapalı tuttu. Yüzüne yoğun bir konsantrasyon hâkimdi. Gözlerini açtı. Kabı Kvothe’nin ağzına yaklaştırıp işaret etti.

Kvothe ağzındaki sütü tükürdü. Süt bembeyazdı.

Bast kabı kendi ağzına yanaştırdı. Onun tükürdüğü süt köpüklü bir kırmızıydı.

Kvothe’nin gözleri kocaman açıldı. “Bast,” dedi, “bunu yapıp da-”

Bast sertliğini koruyan gözlerle ani bir el hareketi yaptı. “Fikrini sormadım Reshi.”

Hancı huzursuzca aşağı baktı. “Yapman gerekenden fazlasını yaptın Bast.”

Koyu tenli genç adam uzanıp elini nazıkçe öğretmenin yanına koydu. Bir an iliklerine kadar yorgun gözüktü. Sonra yüzünde şaşkın bir yeis ifadesiyle başını yavaşça iki yana salladı. “Sen ahmağın tekisin Reshi.”

Elini geri çektiğinde yorgunluğu kayboldu. Tarihçi’nin barın karşısından onları seyrettiği yeri işaret etti. “Yiyecekleri getir.” Parmağını bu sefer de Kvothe’ye doğrulttu. “Hikâyenı anlat.”

Sonra gerisingeri ocağın yanındaki masaya döndü ve oturduğu şey sandalye değil de tahtmış gibi yerine kuruldu. Ellerini iki kez sertçe çırpı. “Eğlendirin beni!” dedi geniş, delice bir tebessümle. Ve dişlerindeki kan, barın oradan bile diğer ikisinin gözünden kaçmadı.

Yüz Otuz Yedinci Bölüm

Sorular

Levinshir'in başkanı sahte kumpanyacılar meselesini nasıl hallettiğimden hoşlanmış gözükse de, meselenin o kadar basit olmadığının farkındaydım. Demir yasasına göre en az üç farklı ağır suç işlemiştim ve bunlardan biri bile asılmama yeterdi.

Maalesef Levinshir'deki herkes adımı ve çehremi bildiği için hikâyenin benden hızlı yol alabileceğinden endişeleniyordum. Böyle bir şey olursa geçtiğim kasabalardan birinin inzibatları görevlerini ifa edebilir ve seyyar bir yargıç gelene kadar beni hapsedebilirlerdi.

Ben de Severen'e doğru elimden geldiği kadar süratle yol aldım. İki gün durmaksızın yürüdüm, sonra güneşe giden bir at arabasında yer kiraladım. Söylentiler hızlı yayılmasına yayılır, fakat zorlu bir yolculuğa ve biraz uykunuzdan olmaya razıysanız onların önünde kalabilirsiniz.

Üç günlük sarsıntılı bir yolculuğun ardından Severen'e ulaştım. Araba doğu kapısından şehre girerken Bredon'un bahsetmiş olduğu darağacım ilk kez gördüm. Demir kafes içerisindeki ağarmış kemiklerin görüntüsü endişelerimi dindirmedi. Maer sırf haydutluk yaptığı için bir adamı oraya kapattırmıştı. Yoldaki dokuz gezgin kumpanyacıyı öldüren birine kim bilir ne yapardı?

Dosdoğru Dört Mum'a gitmeyi çok istiyor, Cthaeh'in dediklerine rağmen Denna'yı orada bulmayı umuyordum. Fakat üstüm başım birkaç günlük toz toprak ve terle kaplıydı. Herhangi birinin karşısına çıkmadan önce yıkanıp giysilerimi değiştirmem gerekiyordu.

Maer'in sarayına girer girmez Stapes'e bir yüzük ve not yolladım. Maer'le yüz yüze konuşmak için en hızlı yolun bu olduğunu biliyordum. Koridorlardaki birkaç nedime kabaca sürtünüp geçmem anlamına gelse bile

hiç vakit kaybetmeden daireme yollandım. Tam seyahat heybemi bırakmış ve sıcak su için ulak göndermişim ki kapıda Stapes belirdi.

“Genç efendi Kvothe!” dedi gülümseyerek ve elimi tutup sıktı. “Sizi tekrar görmek çok güzel. Tanrı aşkına, sizin için öyle endişeliydim ki.”

Coşkusu benden bir tebessüm kopardı. “Geri dönmek de güzel Stapes. Çok şey kaçırdım mı?”

“Çok şey mi?” Güldü. “En başta düğünü kaçırdınız.”

“Düğünü mü?” diye sordum, fakat kelime ağzımdan çıkar çıkmaz cevabı kendim buldum. “Maer’in düğünü mü?”

Stapes heyecanla başını salladı. “Ah, pek görkemliydi. Yaptıklarınızdan sonra burada bulunmamanız çok yazık oldu.” Bilmiş bir bakış attıysa da başka bir şey söylemedi. Stapes hep ağzı sıkı biri olagelmişti.

“Anlaşılan hiç vakit kaybetmemişler.”

“Sözlenmelerinin üzerinden iki ay geçmişti,” dedi Stapes hafif bir serzenişle. “Münasip olandan bir gün bile erken davranılmadı.” Biraz gevşediğini gördüm ve bana göz kırptı. “Tabii bu, hevesli olmadıkları anlamına gelmiyor.”

Ben gevrek gevrek gülerken ulak oğlanlar buharları tüten su kovalarıyla kapıdan girdiler. Küvet doldurulurken çıkan şapırtılar müzik gibiydi.

Uşak onların gitmelerini izledi, sonra bana sokulup alçak sesle konuştu. “Yarım kalmış o meselenin icabına bakıldığını bilmek herhalde hoşunuza gider.”

Ona boş gözlerle bakarak, neden bahsettiğini bulmak için hafızamı zorladım. Gittiğimden beri öyle çok şey olup bitmişti ki...

Yüz ifadem Stapes’in gözünden kaçmadı. “Caudicus,” dedi, ismi telaffuz ederken ağzını çarpıtarak. “Dagon siz buradan ayrıldıktan sadece iki gün sonra onu geri getirdi. Caudicus şehrin yirmi kilometre bile uzağında olmayan bir yere saklanmış.”

“O kadar yakına mı?” diye şaşırarak sordum.

Stapes ciddiyetle başını salladı. “Çukurdaki bir porsuk gibi bir çiftlik evine sığınmıştı. Maer’in özel muhafızlarından dört kişiyi öldürdü ve Dagon’un bir gözüne mal oldu. Sonunda ancak evi ateşe vererek yakalayabildiler onu.”

“Peki sonra ne oldu?” diye sordum. “Herhalde duruşma falan yapılmamıştır.”

“Meselenin icabına bakıldı,” diye tekrar etti. “Bakılması gereken biçimde.” Son sözcükleri acımasız bir katiyetin ağırlığıyla telaffuz etmişti.

Normalde sevecen bakan gözleri nefretten kısılmıştı. Yuvarlak yüzlü adamın o anda hiç de uşağa benzer bir hali yoktu.

Alveron'un soğukkanlılıkla ettiği 'başparmaklarını kesin' lafını hatırladım. Onun ani ve kararlı öfkesini iyi bildiğim için Caudicus'un bir daha görüleceğinden kuşkuluydum.

"Maer sebebini öğrenebildi mi?" Usulca konuşmama rağmen, Stapes'in zehirleme olayından açık açık bahsetmemden hoşlanmayacağını bildiğim için sorumu fazla detaylandırmamıştım.

"Onu söylemek bana düşmez," dedi dikkatle. Kendisine böyle şeyler sormamam gerektiğini tahmin etmeliymişim gibi ses tonu biraz dargındı.

Ağzından başka bir laf alamayacağımı bildiğim için konuyu kapattım. "Benim adıma Maer'e bir şey iletebilirsen çok sevinirim," dedim ve yıpranmış seyahat heybemin olduğu yere gittim. Maer'in para kutusunu dipte bulana kadar heybeyi eşeledim.

Kutuyu Stapes'e uzattım. "İçinde ne olduğundan emin değilim," dedim. "Ama üzerinde Maer'in arması var. Ağır da. Umarım çalınan o vergilerdir." Gülümsedim. "Ona bunun bir düğün hediyesi olduğunu söyle."

Stapes kutuyu gülümseyerek aldı. "Sevineceğinden eminim."

Üç ulak daha çıkageldi, fakat sadece ikisi ellerinde sıcak su kovalarıyla yanımızdan geçti. Üçüncüsü Stapes'e yaklaşıp ona bir not uzattı. Diğer odadan biraz daha su sesi yükseldi ve üç oğlan da bana bir göz atıp odayı terk etti.

Stapes notu şöyle bir gözden geçirip bana baktı. "Maer beşinci çanda kendisiyle bahçede buluşabilmenizi umuyor."

Bahçe kibar bir sohbet demekti. Maer ciddi bir konuda konuşmak isteseydi beni ya dairesine çağırırtır ya da dairelerimizi birbirine bağlayan gizli geçidi kullanarak yanıma gelirdi.

Duvardaki saate baktım. Üniversite'den alıştığım türde bir sempati saati değildi. Bu sallanan sarkacı falan olan bir harmoni saatiydi. Güzel olmasına güzeldi, ama sempati saatleri kadar doğru değildi. Kolları saat başına on beş dakika kaldığını gösteriyordu.

"Şu saat ileri mi, Stapes?" diye umutla sordum. On beş dakika, yolculuk giysilerimi çıkartıp saraya yakışır süslü püslü bir kıyafet giyebilmem için anca yeterdi. Fakat üzerimdeki toz ve kurumuş ter katmanları hesaba katılırsa bu, dumanı tüten bir inek dışkısına ipek kurdele bağlamaktan farksız olurdu.

Stapes duvardaki saate baktı, sonra cebinde tuttuğu küçük saati kontrol etti. “Aslında beş dakika geri gibi gözüküyor.”

Suratımı sıvazlayarak seçeneklerimi değerlendirdim. Kısa bir seyahatten gelmiş gibi değildim: leş gibiydim. Yaz güneşi altında uzun uzun yürümüş, sonra içi fırın gibi bir arabada günler geçirmiştım. Maer her ne kadar karşısındakini tamamıyla görünüşüne bakarak değerlendiren biri olmasa da adaba önem verirdi. O leş gibi halimle karşısına çıkarsam üzerinde iyi bir izlenim bırakmazdım.

Demir darağacının görüntüsü kendiliğinden kafamda belirdi ve kötü bir izlenim bırakma riskine girmeyi göze alamadım. Özellikle de getirdiğim haberler düşünülecek olursa. “Stapes, hazırlanmam en az bir saat sürer. İsterse onunla altıncı çanda görüşebilirim.”

Stapes’in yüz ifadesi sert ve dargın bir hale büründü. Verdiği mesaj açıktı. Maer Alveron’la buluşmanızı erteleyemezsiniz. O isterdi, siz giderdiniz. Bu kadar basitti.

“Stapes,” dedim olabildiğim kadar nazıkçe. “Bana bak. Beni *kokla*. Son bir dönüde beş yüz kilometre yol teptim. Toz toprak içinde ve bir barbar gibi kokarak bahçede gezecek değilim.”

Stapes’in ağzı hoşnutsuzca kıvrıldı. “Meşgul olduğunuzu ona söylerim.”

Üzerinden buharlar yükselen yeni su kovaları geldi. “Ona gerçeği söyle, Stapes,” dedim gömleğimin düğmelerini açmaya başlarken. “Anlayış göstereceğinden eminim.”

Yıkandıktan, kurulandıktan ve doğru düzgün giyindikten sonra Maer’e altın yüzüğümü ve üzerinde, “Müsait olduğunuz en kısa zamanda sizinle yalnız konuşmayı çok isterim,” yazılı bir kart gönderdim.

Aynı saat içerisinde Maer’den bir kart geldi. “Çağırımı bekle.”

Bekledim. Akşam yemeği için bir ulak yolladım, sonra o akşamın geri kalanında da bekledim. Ertesi gün herhangi bir mesaj almadım. Alveron’un çağrısının ne zaman geleceğini bilmediğim için bir kez daha daireme resmen hapsolmuştım.

Uykumu alabilmem ve ikinci kez banyo yapabilmem güzeldi. Lakin Levinshir’den gelen haberlerin yayıldığından kaygılanıyordum. Denna’yı aramak için Aşağı Severen’e inemiyor olmam da son derece sinir bozucuydu.

Maruz kaldığım sessiz azar, böyle saray ortamlarında sıkça rastlanan türdendi. Maer’in mesajı açıktı: *Çağırdım mı geleceksin. Ya istediğim*

zaman ya hiç.

Bu sadece soyluların yapabileceği türden bir çocukluktu elbette. Yine de elimden bir şey gelmezdi. Ben de gümüş yüzüğümü Bredon'a yolladım. Bredon tam birlikte akşam yemeği yiyebileceğimiz bir vakitte geldi ve kaçırdığım bir mevsimlik dedikoduyu benimle paylaştı. Saray dedikoduları bazen epey yavan olabilir, fakat Bredon başımı ağrıtmamak için en kötülerini geçti.

Dedikoduların çoğu Maer'in Kilipsiz vârisiyle yaptığı baş döndürücü süratteki kur sürecini ve evliliklerini esas alıyordu. Anlaşılan birbirlerine abayı fena yakmışlardı. Çoğu kimse daha şimdiden bir çocuğun yolda olabileceğinden kuşkuluydu. Renere'deki kraliyet erkânı da yoğun bir çaba içindeydi. Prens naibi Alaitis bir düelloda öldürülmüştü ve soylular bu kadar yüksek mevkili bir saray mensubunun ölümünden istifade etmek amacıyla canla başla uğraşırlarken ülkenin güneyi kargaşa içine düşmüştü.

Başka söylentiler de vardı. Maer'in adamları Eld'in ıssız bir kesimindeki bazı haydutları haklamışlardı. Anlaşılan haydutlar bir süredir vergi toplayıcılarını pusuya düşürüyorlardı. Kuzeyde Maer'in vergi toplayıcıları tarafından ikinci kez ziyaret edilen halkta huzursuzluklar baş göstermişti. Fakat en azından yollar yine açıktı ve suçlular cezalandırılmıştı.

Bredon ayrıca Felurian'ın yanına giden ve üzerinde biraz fey havası taşısa bile sapasağlam geri gelen genç bir adamla ilgili enteresan bir söylentiden bahsetti. Bu tam olarak bir saray dedikodusu değil, daha ziyade bir tavernada dinleyeceğiniz türden bir hikâyeydi. Soylu kanı taşıyan bir insanın asla kulak asmayacağı türden bir hikâye. Bredon bunu söylerken koyu renkli baykuşumsu gözleri neşyle parlıyordu.

Böyle masalların sahiden de boş olduğu ve bizim gibi seçkin kimselerin onları dikkate bile almaması gerektiği konusunda onunla hemfikir oldum. Pelerinin mi? Oldukça kaliteliydi, değil mi? Nerede diktirdiğimi bir türlü hatırlayamıyordum. Herhalde egzotik bir yerdi. Bu arada geçen gün Felurian hakkında ilginç bir şarkı duymuştum. Dinlemek ister miydi?

Tabii tak da oynadık. Oyun tahtasından uzun bir süre ayrı kalmama rağmen Bredon tekniğimin epey geliştiğini belirtti. Anlaşılan güzel bir oyun oynamayı öğreniyordum.

Herhalde çağrı gelir gelmez Alveron'un yanına gittiğimi söylememe gerek yoktur. Birkaç dakika geç kalmayı düşünmedim değil, fakat bir faydası olmayacağını bildiğim için bu dürtüme direndim.

Onunla bahçede buluştuğum zaman Maer yalnız başına yürüyordu. Dimdik duruyor, o güne dek bir kez bile kolumdan destek almaya veya baston kullanmaya gerek duymamış gibi gözükiyordu.

“Kvothe,” diyerek sıcak bir tebessüm etti. “Beni ziyaret edebilecek kadar vakit bulabildiğine sevindim.”

“Sizi görmek benim için daima bir zevk ekselansları.”

“Yürüyelim mi?” diye sordu. “Günün bu saatinde güney köprüsündeki manzara çok hoş oluyor.”

Adımlarımı onunkilere uydurdum ve özenle bakılan çalı çitlerin arasında dolambaçlı bir yol tutturduk.

“Silahlı olduğunu ister istemez fark ettim,” diye yorumda bulundu Alveron, memnuniyetsizliğini açık eden bir ses tonuyla.

Elim bilinçsizce Durgu’ya gitti. Onu artık omzumda değil belimde taşıyordum. “Bunda bir yanlışlık mı var ekselansları? Vintas’ta her erkeğin silah taşıma hakkı olduğunu sanıyordum.”

“*Münasip* değil.” İlk sözcüğe özellikle vurgu yapmıştı.

“Kralın Renere’deki sarayında hiçbir beyefendinin kılıcsız adım atmadığını duymuştum.”

“Ne kadar tatlı dilli olsan da sen bir beyefendi değilsin,” diye soğuk bir üslupla belirtti Alveron. “Bunu unutmasan iyi edersin.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Hem bu barbarca bir adet ve zaman içinde kralın başını ağrıtabilecek. Renere’deki gelenekler ne olursa olsun kendi şehrimde, kendi evimde ve kendi bahçemde önüme silahlı olarak çıkmayacaksın.” Dönüp bana sert gözlerle baktı.

“Rahatsız edici bir davranışta bulunduysam özür dilerim ekselansları.” Durup eğilerek ona öncekinden daha içten bir selam verdim.

Bu hürmet gösterim gönlünü almış gibi gözüktü. Gülümseyerek bir elini omzuma koydu. “Bu kadarına gerek yok. Gel de matem ateşi çiçeklerine bak. Yaprakları yakında solmaya başlayacak.”

Önemsiz konularda sıcak bir muhabbet ederek yaklaşık bir saat yürüdük. Saygıda en ufak bir kusur etmiyordum ve Alveron’un keyfi giderek artıyor gibiydi. Egosunu pohpohlamam gözüne girmemi sağlayacaksa, himayesi için çok ufak bir bedeldi bu.

“Evliliğin siz ekselanslarına yaradığını belirtmeliyim.”

“Teşekkürler.” Başını kibarca salladı. “Evlilikten epeyce hoşlanırdım.”

“Peki sıhhatiniz halen yerinde mi?” diye sordum, umumi sohbetin sınırlarını zorlayarak.

“Bütünöyle,” dedi. “Hiç şüphesiz evlilik hayatının bir faydası daha.” Attığı bir bakışla en azından bu kadar açık bir yerde bu konuyu daha fazla kurcalamamı tasvip etmeyeceğini gösterdi.

Yanlarından geçtiğimiz soylulara baş selamı vererek yürüyüşümüzü sürdürdük. Maer havadan sudan konuşarak saray dedikodularından bahsetti. Ben de ona uyum sağlayarak sohbetteki rolümü oynadım. Fakat işin gerçeği onunla daha ciddi konularda baş başa konuşabilmem için bu muhabbet faslının bir an önce bitmesi gerekiyordu.

Yine de Alveron’u acele ettiremeyeceğimin farkındaydım. Sohbetlerimiz törensel bir düzene sahipti. Bu düzeni ihlal edersem onu kızdırmaktan öteye gidemezdim. Ben de bu sebeple ağırdan alıyor, çiçekleri kokluyor ve saray dedikodularına ilgi duymış gibi yapıyordum.

Çeyrek saatin ardından sohbetimizde karakteristik bir duraksama yaşandı. Şimdi bir münazaraya başlayacaktık. Ancak ondan sonra önemli meseleleri konuşacak kadar yalnız kalabileceğimiz bir yere gidebilirdik.

“Oldum olası,” dedi Alveron nihayet, münazaranın konusunu açarak, “herkesin benliğinin ortasında yatan bir soru olduğunu düşünmüşümdür.”

“Ne demek istiyorsunuz ekselansları?”

“Her insanı harekete sevk eden bir soru olduğuna inanırım. O kimseyi geceleri uyanık tutan bir soru. Kukumav kuşu gibi düşündüren bir soru. Bir adamın sorusunu ne kadar anlarsan o adamın kendisini anlamaya da o kadar yaklaşırsın.” Hafif bir tebessüm ederek bana göz ucuyla baktı. “En azından ben böyle düşünüyorum.”

Söyledikleri üzerine biraz kafa yordum. “Sizinle aynı fikirdeyim ekselansları.”

Alveron bunu duyunca bir kaşını kaldırdı. “Bu kadar çabuk mu?” Biraz hüsrana uğramış gibiydi. “Senden biraz direniş bekliyordum.”

Kendi aklımdaki konuyu açmak için kolay bir fırsat bulduğuma sevinerek başımı iki yana salladım. “Yıllardan beri kafamı kurcalayan ve daha yıllarca kurcalayacağını tahmin ettiğim bir soru var. O yüzden dedikleriniz bana çok mantıklı geliyor.”

“Sahi mi?” dedi hevesle. “Neymiş o soru?”

Ona gerçeği söylemeyi düşündüm. Chandrialıları aradığımı ve kumpanyamın ölümünü. Lakin bunu yapmam mümkün değildi. Sırrım hâlâ koca bir taş gibi kalbimde oturuyordu. Bu, Maer kadar zeki birine

söylenmeyecek ölçüde şahsi bir meseleydi. Dahası gerçeği açıklayacak olursam Maer'in sarayına geldiğimden beri sakladığım gerçek, yani bir Edema Ruh olduğum ortaya çıkardı. Maer asil bir soydan gelmediğimin farkındaydı, fakat soyumun o kadar düşük olduğunu bilmiyordu.

Ben tereddüt ederken, “Bunca zamandır sırtında taşıdığına göre bu oldukça ağır bir soru olmalı,” diye espri yaptı. “Hadi ama, ısrar ediyorum. Hatta sana bir teklifim var: soruya karşı soru. Belki bir cevap bulmamızda birbirimize yardım edebiliriz.”

Bundan daha iyi bir teşvik bekleyemezdim. Biraz düşünerek sözcüklerimi dikkatle seçtim. “Amyrler neredeler?”

“Eli kanlı Amyrler,” diye kendi kendine usulca mırıldandı Alveron. Bana yine göz ucuyla baktı. “Herhalde ölülerinin nereye gömüldüğünü sormuyorsundur?”

“Hayır ekselansları,” dedim kasvetli bir edayla.

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “İlginç.” Rahat bir nefes aldım. Ters bir cevap vermesini, Amyrlerin asırlardır ölü olduklarını söylemesini kısmen de olsa beklemiştim. “Gençliğimde Amyrler hakkında epey araştırma yapmıştım,” dedi onun yerine.

“Sahi mi ekselansları?” dedim, iyi talihime şaşıracak.

Bana bakarken dudaklarına bir tebessümün gölgesi dokundu. “Aslında bu çok da şaşırtıcı bir durum değil. Çocukken Amyrlerden biri *olmak* isterdim.” Belli belirsiz bir utangaçlığa kapıldı. “Tüm hikâyelerin karanlık olmadığını bilirsin. Amyrler önemli şeyler yaparlardı. Başka hiç kimsenin vermeye cesaret edemediği zor kararlar verirlerdi. O tür şeyler insanları korkutur, ama bana kalırsa Amyrler iyilik yolunda çabalayan büyük bir güçtüler.”

“Ben de hep öyle düşünmüşümdür,” diye itirafta bulundum. “Meraktan soruyorum: en sevdiğiniz hikâyeleri hangisiydi?”

“Atreyon,” dedi Alveron biraz özlemle. “Yıllar var ki onu düşünmüyordum. Atreyon’un Sekiz Andı’nı herhalde ezberden okuyabilirim.” Başını iki yana salladı ve benden tarafa göz ucuyla baktı. “Ya sen?”

“Atreyon bana biraz kanlı geliyor,” diye belirttim.

Alveron’un keyifli bir hali vardı. “Onlara boşu boşuna eli kanlı Amyrler denmezdi,” dedi. “Ciridaeler o dövmeleleri süs olsun diye taşımıyorlardı.”

“Doğru,” diye itiraf ettim. “Yine de ben Sör Savien’i yeğlerim.”

“Elbette,” dedi başını sallayarak. “Sen bir romantiksin.”

Bir müddet sessizce yürüdük, bir köşeyi döndük ve bir havuzun yanından ağır adımlarla geçtik. “Çocukken onlara pek düşkündüm,” dedi Alveron nihayet, biraz utanç verici bir şeyi itiraf edercesine. “Arkalarında kilisenin bütün gücü olan erkek ve kadınlar. Üstelik o günlerde Atur’un bütün gücü de kilisenin arkasındaydı.” Gülümsedi. “Cesur, haşin savaşçılar. Üstelik sadece kendilerine ve Tanrıya hesap veren.”

“Bir de birbirlerine,” diye ekledim.

“Ve tabii ki pontife,” diye tamamladı. “Herhalde pontifin onları lağvettiği beyannamesini okumuştur?”

“Evet.”

Taş ve tahtadan yapılmış küçük bir kemerli köprüye vardık, sonra da kemerin ortasında durup suya bakarak kuğuların akıntıda yavaşça manevra yapmalarını seyrettik. “Gençliğimde onlara dair ne buldum, biliyor musun?” diye sordu Maer.

Başımı iki yana salladım.

“Amyrlerle ilgili çocuk masalları için fazla büyüdüğümde belli başlı şeyleri merak eder oldum. Kaç Amyr vardı? Bunların kaç soyloydu? Silahlı bir harekât için meydana kaç tane at sürebilirlerdi?” Tepkimi ölçmek amacıyla biraz bana doğru döndü. “O sırada Felton’daydım. Orada tüm kuzey bölgesinin kilise kayıtlarını tuttukları eski bir Atur manastırı bulunur. İki gün boyunca defterlerini gözden geçirdim. Ne bulduğumu biliyor musun?”

“Hiçbir şey,” dedim. “Hiçbir şey bulamadınız.”

Alveron bana baktı. Yüzünde dikkatle kontrol altında tuttuğu şaşkın bir ifade mevcuttu.

“Aynı şeyi ben de Üniversite’de yaşadım,” dedim. “Sanki birileri Amyrlerle ilgili bilgileri oradaki Arşiv’den silmiş. Tabii her şeyi değil. Ama elle tutulur çok az ayrıntı vardı.”

Birer zekâ kıvılcımı taşıyan parlak gri gözlerinin ardında Maer’in kendi neticelerine varmakta olduğunu görebiliyordum. “Peki bunu kim yapar?” diye cevabını zaten bildiği bir soru sordu.

“Böyle bir şey yapmak için Amyrlerden daha çok sebebi bulunan biri olabilir mi?” dedim. “Demek ki hâlâ bir yerlerde varlıklarını sürdürüyorlar.”

“Böylece sorduğun soruya dönmüş oluyoruz,” diyen Alveron öncekinden daha yavaş adımlarla tekrar yürümeye başladı. “Amyrler neredeler?”

Köprüden ayrılıp göletin etrafındaki patikada ilerlemeye koyulduk. Maer'in yüzü düşüncelerle doluydu. "Manastırı taradıktan sonra benim de aynı sonuca vardığıma inanır mısın?" dedi. "Amyrlerin yargılanmaktan kaçındıklarını düşünmüştüm. Saklandıklarını. Bunca zaman sonra bile dünyada Amyrler olduğuna, herkesin iyiliği için çabalamayı sürdürdüklerine inanmıştım."

İçimde kabaran heyecanı hissedebiliyordum. "Sonuçta ne keşfettiniz?" diye hevesle sordum.

"Keşfetmek mi?" Alveron şaşırmış gibiydi. "Hiçbir şey. Babam o yıl öldü ve Maer oldum. Arayışımı çocuksu bir heves olarak görüp ondan vazgeçtim." Suya ve üzerinde nazıkçe süzülen kuğulara baktı. "Ama sen yarım dünya ötede de aynı şeyi bulduysan..." Cümlesinin devamını getirmedi.

"Üstelik sizinle aynı sonuca vardım ekselansları."

Alveron başını yavaşça salladı. "Bu kadar önemli bir sırrın düşüncesi bile huzurumu kaçırıyor." Sarayının bahçe duvarlarına bakındı. "Hem de kendi topraklarımda. Bu hiç hoşuma gitmiyor." Keskin ve parlak gözlerle bana doğru döndü. "Onları nasıl bulmayı teklif edersin?"

Esefle tebessüm ettim. "Ekselanslarının da belirttiği gibi, ne kadar tatlı dilli ve iyi eğitilmiş olursam olayım asla soylu olamayacağım. Bu konuyu istediğim kadar ayrıntılı araştırabilecek bağlantılardan ve kaynaklardan yoksunum. Fakat kapıları açmak için adınızı kullanabilirsem pek çok özel kütüphanede araştırma yapabilirim. Sansürlenemeyecek kadar şahsi ya da gizli arşivlere ve kayıtlara erişebilirim..."

Alveron gözlerini benimkilerden ayırmaksızın başını salladı. "Sanırım seni anlıyorum. Şahsen ben bu işin aslını öğrenmek için pek çok şeyi feda ederim."

Yükselen gülüşmelere soyluların yaklaşan ayak sesleri de eklenince başını çevirdi. "Bana düşünecek epey şey verdin," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. "Bu konuyu daha ayrıntılı olarak baş başa konuşacağız."

"Buluşmak için size en uygun zaman nedir ekselansları?"

Alveron bana uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Bu akşam daireme gel. Ve sana bir cevap veremediğim için bırak kendi sorumu söyleyeyim."

"Sorulara da neredeyse cevaplar kadar değer veririm ekselansları."

Yüz Otuz Sekizinci Bölüm

Notlar

Maer’le yapacağım görüşmeye neredeyse beş saat olduğu için nihayet Aşağı Severen’e inmekte serbesttim. Atlı asansörden bakıldığında gökyüzü o kadar açık ve maviydi ki manzara yürek sızlatıcıydı. Onu aklımda tutarak Dört Mum hanına yollandım.

Ortak salon kalabalık değildi, o yüzden arka merdivenlere giderken hancı tarafından fark edilmem sürpriz olmadı. “Dur sen!” diye seslendi bozuk bir Aturcayla. “Öde! Odalar sadece ödeyen adamlara!”

Olay çıkarmak istemediğimden bara yaklaştım. Hancı yoğun bir Lanett aksanıyla konuşan ince, üstü başı yağlı bir adamdı. Ona gülümsedim. “Bir dostumu ziyaret ediyordum. Üç numaralı odadaki kadını. Uzun kahverengi saçlı.” Ne kadar uzun olduğunu elime gösterdim. “Hâlâ burada mı?”

“Ah,” dedi adam, bana çokbilmiş bir bakış atarak. “O kız. Adı Dinay?”

Denna’nın diğer bazı kadınların saç modellerini değiştirdikleri kadar sık isim değiştirdiğini bilerek kafa salladım.

Üstü başı yağ içindeki adam yine başını salladı. “Evet. Güzel kara gözlü? Uzun zaman yok.”

Bunca zaman sonra halen şehirde bulunmasını beklememem gerektiğini bilmeme rağmen moralim bozuldu. “Nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?”

Adam kısa bir kahkaha attı. “Hayır. Sen ve diğer tüm kurtlar peşinden kokluyorsun. Bilgisini hepinize satsam ağır kesem olur. Ama hayır, yok hiç fikrim.”

Umuda kapılmadan, “Bana bir mesaj bırakmış olabilir mi?” diye sordum. Alveron’un sarayında beni bekleyen bir mektup veya notla karşılaşmamıştım. “Kendisini burada bulmamı bekliyordu da.”

“Öyle mi?” dedi alay edercesine, sonra aklına bir şey gelmiş gibi gözüktü. “Galiba not buldum. Belki. Fazla okuma yok bende. İster misin?” Gülümsedi.

Moralim biraz düzelerek başımı salladım.

“Gitti oda parasını ödeme yok,” dedi adam. “On yedi buçuk peni.”

Gümüş bir sikke çıkartıp ona gösterdim. Elini uzattı, fakat parayı masaya koydum ve iki parmağımla üstüne bastırdım.

Hemen arka odalardan birine doğru seyirtti ve beş uzun dakika boyunca ortalarda gözükmedi. Nihayet elinde tuttuğu sıkıca katlanmış bir kâğıt parçasıyla geri geldi. “Ben bulur,” dedi utkuyla, kâğıdı bana doğru sallayarak. “Burada kâğıdı yakmaktan başka iş yok.”

Kâğıt parçasına bakarken biraz ümitlendim. Teslim etmesi için tenekeciye verdiğim kâğıtla aynı şekilde kendi içine katlanmıştı. Denna bu numarayı kopyaladıysa mektubumu okumuş ve bu notu benim için bırakmış olmalıydı. Nereye gittiğini, onu nasıl bulabileceğimi yazdığını umuyordum. Sikkeyi hancıya doğru kaydurdum ve notu aldım.

Handan çıkar çıkmaz işlek bir sokakta bulabileceğim en tenha yer olduğunu bilerek aceleyle kuytu bir kapı eşiğine gittim. Kâğıdı dikkatle yırtıp açtım ve ışığa tuttum. Notta şöyle yazıyordu:

Denna,

Hamimin verdiği bir görev sebebiyle şehirden ayrılmak zorunda kaldım. Bir süre, belki birkaç dönü olmayacağım. Bu ani ve kaçınılmaz bir durum, yoksa gitmeden önce seni mutlaka görürdüm.

Son konuşmamızda ettiğim pek çok laftan pişmanım ve senden yüz yüze özür dilemek istiyorum.

Döndüğümde seni bulacağım.

Sevgilerle,

Kvothe.

Sekizinci çanda Durgu’yu geride bırakıp Maer’in dairesine yollandım. Kılıcım olmadan kendimi nedense çıplak gibi hissediyordum. Böyle şeylere ne kadar çabuk alışıyoruz.

Stapes beni Maer’in oturma odasına soktu ve Alveron uşağını ne zaman uygun görürse bize katılması için Meluan’ı çağırmaya yolladı. Kadının

gelmek istememesi halinde neler olacağını biraz merak ettim. Acaba Maer onu da üç günlük bir sessizlikle cezalandırır mıydı?

Alveron bir kanepeye oturup bana düşünceli bir gözle baktı. “Son maceranla ilgili bazı söylentiler duydum,” dedi. “İnanmakta zorlandığım fantastik şeyler. Belki bana *gerçekte* neler olduğunu anlatmak istersin.”

Bir an için Levinshir yakınlarındaki faaliyetlerimden nasıl bu kadar çabuk haberdar olabildiğini merak ettim. Sonra Eld’deki haydut avımızın ayrıntılarını bilmek istediğini anladım. İçimden derin bir oh çektim. “Herhalde Dedan sizi kolaylıkla bulabilmiştir?” diye sordum.

Alveron başını salladı.

“Yerime onu göndermek zorunda kaldığım için üzgünüm ekselansları. Dedan pek yol yordam bilmez.”

Maer omuz silkti. “Zararı yok. O bana gelene kadar gizlilik ihtiyacı ortadan kalkmıştı.”

“Öyleyse mektubumu size ulaştırdı mı?”

“Ah evet, mektup.” Alveron onu yakındaki bir çekmecedan aldı. “Garip bir tür şaka olduğunu sandım.”

“Ekselansları?”

Bana sert bir bakış attı, sonra gözlerini mektubuma çevirdi. “*Yirmi yedi adam,*” diye sesli okudu. “*Faaliyetlerine ve görünüşlerine bakılırsa tecrübeli fedailer... Basit tahkimatlara sahip iyi kurulmuş bir kamp.*” Başını tekrar kaldırdı. “Bunun gerçek olduğuna inanmamı bekleyemezsin. Beşinizin bu kadar çok sayıda kişiye karşı başarı sağlamanız mümkün değil.”

“Onları şaşırttık ekselansları,” dedim az da olsa kibirli bir hafife almayla.

Maer’in yüzü asıldı. “Hadi ama. Taşralı mizahı bir yana, bu şakayı çok yavan buldum. Bana gerçeği söyle, olsun bitsin.”

“Size gerçeği söyledim ekselansları. Kanıt isteyeceğinizi bilsem Dedan’ın size bir torba dolusu başparmak getirmesine izin verirdim. Bu fikri kafasından kovmam için onunla bir saat tartışmam gerekti.”

Sözlerim Maer’i beklediğim gibi inandırmadı. “Belki de ona izin vermeliydin,” dedi.

Durumun esprisi benim için hızla kayboluyordu. “Ekselansları, size yalan söylemek isteseydim daha inandırıcı bir öykü seçerdim.” Bunu biraz düşünmesini bekledim. “Hem istediğiniz kanıtsa bu durumu doğrulamak

için birini gönderin yeter. Cesetleri yaktık, ama kafatasları hâlâ orada. Kamplarının yerini bir haritada işaretleyebilirim.”

Maer farklı bir yaklaşım denerdi. “Peki ya mektubun diğer kısmı? Liderleri? Bacağına ok yemeyi umursamayan adam? Çadıra girip ‘ortadan kaybolan’?”

“Doğru ekselansları.”

Alveron beni uzun uzadıya süzdü, sonra iç geçirdi. “Öyleyse sana inanıyorum,” dedi. “Yine de bu garip ve buruk bir haber,” diye neredeyse kendi kendine mırıldandı.

“Sahiden öyle ekselansları.”

Bana düşünceli gözlerle baktı. “Bu durumdan nasıl bir sonuç çıkarıyorsun?”

Ben cevap veremedenden önce dış odalardan bir kadın sesi duyuldu. Yüzündeki çatık kaşlı ifade kaybolan Alveron’un sandalyesinde daha dik oturdu. Ağzımı elimle saklayarak tebessüm ettim.

“Meluan geldi,” dedi Alveron. “Yanılmıyorsam bize daha önceden bahsettiğim o soruyu getiriyor.” Kurnaz bir ifadeyle bana gülümsedi. “Senin de hoşuna gideceğini düşünüyorum. Sahiden de kafa karıştırıcı.”

Yüz Otuz Dokuzuncu Bölüm

Kilitsiz

Stapes odaya kadar Meluan’a eşlik ederken Alveron’la ben ayağa kalktık. Gri ve lavanta tonlarında bir elbise giyen Meluan’ın kestane rengi kıvrıkcık saçları arkada toplanarak zarif boynu gözler önüne serilmişti.

Meluan’ı tahta bir sandık taşıyan iki hizmetkâr oğlan takip ediyordu. Maer gidip karısını dirseğinden tutarken Stapes sandığı kadının sandalyesinin öteki tarafına bıraktırdı. Alveron’un özel uşağı oğlanları çabucak gönderdi ve bana sırdaş bir edayla göz kırpıp kapıyı arkasından kapadı.

Ayakta durmayı sürdürerek Meluan’a doğru döndüm ve belimi kırarak onu selamladım. “Sizinle tekrar görüşme şansını yakalayabildiğime çok memnunum... leydim?” Kadına nasıl hitap etmem gerektiğinden emin olmadığım için son sözcüğü bir soru gibi telaffuz etmiştim. Kilipsiz toprakları eskiden bir kontelikti, fakat bu durum kansız isyandan önce olup o dönemde Tinue’nin kontrolü henüz ellerinden çıkmış değildi. Alveron’la yaptığı evlilik işleri daha da karıştırmıştı, zira Maerlik unvanının kadınlar için bir karşılığı olup olmadığını bilmiyordum.

Meluan elini geçiştirircesine sallayarak konuyu kapattı. “Leydi ikimiz arasında yeterli; en azından yalnız olduğumuz zamanlarda. Kendimi bu kadar borçlu hissettiğim birinden gelecek resmiyete ihtiyacım yok.” Alveron’un elini tuttu. “Lütfen otur.”

Onu bir kez daha eğilerek selamladım ve sandığı mümkün olduğu kadar sakın bir ifadeyle süzerek yerime oturdum. Büyük bir davul boyutlarındaki sandık, birbirine iyi kenetlenmiş huş tahtalarından imal edilmiş olup pirinç şeritlerle güçlendirilmişti.

Yapılması gereken en münasip davranışın, ikisinden biri sandığın bahsini açana dek kibar bir dille havadan sudan konuşmak olduğunu biliyordum. Lakin merakıma yenik düştüm. “Bana yanınızda bir soru getirdiğiniz söylendi. Bu denli iyi sakladığınıza göre çok ağır bir soru olsa gerek.” Başım la sandığı işaret ettim.

Meluan dönüp Alveron’a baktı ve kocası bir espri yapmışçasına güldü. “Kocam senin bir bulmacayı uzun süre ele almadan bırakacak biri olmadığını söylemişti.”

Biraz utangaç bir tebessüm ettim. “Öyle davranmak tabiatıma aykırıdır, leydim.”

“Sırf benim yüzümden tabiatına karşı gelmeni istemem.” Gülümsedi. “Rica etsem sandığı bana doğru çevirir misin?”

Belimi incitmeden sandığı kaldırmayı başardım, fakat elli kilodan hafifse ben de bir şairdim.

Meluan sandalyesinde öne kaykılarak sandığın üstüne doğru eğildi. “Lerand bizi bir araya getirmekteki rolünden bana bahsetti. Bunun için teşekkür ederim. Kendimi sana borçlu hissediyorum.” Koyu kahverengi gözlerinde büyük bir ciddiyet vardı. “Lakin sana göstermek üzere olduğum şeyle o borcun büyük bölümünü ödeyeceğimi farz ediyorum. Bunu gören insanları iki elimin parmaklarıyla sayabilirim. Borç olsun olmasın, kocam ketumluğuna kefil olmasaydı bunu sana göstermeyi aklımdan bile geçirmezdim.” Bana imalı bir bakış attı.

“Gördüklerimi hiç kimseye söylemeyeceğime elim üstüne yemin ederim,” diye onu temin ettim, olduğum kadar heyecanlı görünmemeye çalışarak.

Meluan başını salladı. Sonra beklediğimin aksine bir anahtar çıkarmayıp sandığın iki yanına bastırdı ve oralardaki iki paneli biraz kaydır dı. Hafif bir çıt sesinin ardından sandığın kapağı azıcık aralandı.

Kilitsiz, diye düşündüm kendi kendime.

Sandığın içinden daha küçük ve basık başka bir sandık çıktı. Bir ekmek kutusu büyüklüğündeydi ve pirinç kilit plakasındaki anahtar deliği anahtar şeklinde olmayıp basit bir daireden ibaretti. Meluan boynunda asılı duran bir zincir kolyeyi çıkardı.

“Şuna bakabilir miyim?” diye sordum.

Meluan buna şaşırmış gözüktü. “Efendim?”

“Anahtara bir bakabilir miyim?”

“Tanrı aşkına,” diye çıkıştı Alveron. “Henüz işin ilginç kısmına gelmedik. Sana asrın gizemini sunuyorum, sense kalkmış hediye paketine bakıyorsun!”

Meluan kolyeyi bana verdi ve onu ellerimde çevirerek ucundaki anahtarı kısa ama eksiksiz bir incelemeye tabi tuttum. “Gizemleri katman katman ele almayı yeğlerim,” diye açıkladım.

“Soğan gibi mi?” dedi Alveron alay edercesine.

“Çiçek gibi,” diye karşılık verdim, anahtarı Meluan’a geri uzatarak. “Teşekkürler.”

Meluan anahtarı deliğe sokup iç sandığın kapağını açtı. Sonra zinciri boynuna geçirdi, anahtarı kıyafetinin altına soktu ve görünümünün uğramış olabileceği bir hasarı gidermek için giysilerini ve saçlarını düzeltti. Bu yaptıkları bana bir saat sürmüş gibi geldi.

Sonunda uzanıp sandığın içindeki bir şeyi iki eliyle birden kaldırıp çıkardı. Onu iç sandığın açık kapağının arkasında, yani görüş alanımın dışında tutarak bana baktı ve derin bir nefes aldı.

“Bu çok...” diye başladı.

“Bırak kendi görsün, canım,” diye nazıkçe araya girdi Alveron. “Ne düşüneceğini çok merak ediyorum.” Gevrek gevrek güldü. “Hem çocuğu biraz daha bekletirsen korkarım kriz geçirecek.”

Meluan elindekine büyük hürmet göstererek bana kalın bir kitap boyutlarındaki koyu renkli bir tahta parçası uzattı. Onu iki elimle birden aldım.

Büyüklüğüne göre epey ağır olan kutunun ahşabı, cilalı taş kadar pürüzsüzdü. Üzerinde ellerimi gezdirirken yanlarının oymalı olduğunu fark ettim. Gözün dikkatini çekecek kadar değilse bile parmaklarımın tahtadaki hafif girinti ve çıkıntıları belli belirsiz hissedebileceği kadar. Ellerimi kutunun üst kısmında gezdirirken de benzer bir motifle karşılaştım.

“Haklıymışsın,” dedi Meluan usulca. “Kışortası hediyesini almış bir çocuktan farksız.”

“Daha bir şey görmedin,” karşılığını verdi Alveron. “Başlayana kadar bekle. Oğlanın zihni demir bir çekiç gibidir.”

“Bunu nasıl açıyorsunuz?” diye sordum. Kutuyu ellerimde döndürürken içindeki bir şeyin kaydığını hissettim. Görünürde bir menteşe veya kapak, hatta kapağın olabileceği bir birleşme yeri bile yoktu. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın koyu renkli ve ağır bir tahta parçası gibi duruyordu. Fakat

elimdeki bir tür kutu olduğunu biliyordum. Bir kutu hissi veriyordu. Adeta açılmak istiyordu.

“Bilmiyoruz,” dedi Meluan. Devam edecek oldu, fakat kocası onu nazikçe susturdu.

“İçinde ne var?” Kutuyu tekrar eğerek içindekinin hareket ettiğini hissettim.

“Bilmiyoruz,” diye tekrarladı.

En başta tahtanın kendisi ilgi çekiciydi. Roah olacak kadar koyu renkliydi, fakat hafif kıızıla çalan bir dokusu vardı. Dahası kalikanta benziyordu. Kokusu da... bir şeyi andırmaktaydı. Bir türlü parmak basamadığım tanıdık bir kokuydu. Yüzümü kutunun üstüne yaklaştırıp burnumdan derin bir nefes aldım. Limonumsu koku, deli edecek kadar tanıdıktı. “Bu ne tür bir ahşap?”

Sessizlikleri yeterli cevaptı.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Anlaşılan faydası dokunacak bir ipucu vermeye niyetiniz yok.” Sözlerimin yol açabileceği bir kabalığı yumuşatmak için gülümsedim.

Alveron sandalyesinde öne kaykıldı. “İtiraf etmelisin ki,” dedi fazla saklayamadığı bir heyecanla, “bu harika bir soru. Tahmin yeteneğini bana daha önce gösterdin.” Gözlerinde gri bir parıltı vardı. “Peki bunun hakkında nasıl bir tahmin yürütebilirsin?”

“Bir aile yadigârı,” dedim hemen. “Çok eski bir-”

“Sence ne kadar eski?” diye şevkle sözümü kesti Alveron.

“Belki üç bin yıllık,” dedim. “Aşağı yukarı.” Meluan hayretle gerildi. “Herhalde sizinkine benzer bir tahminde bulundum?”

Konuşmadan başını salladı.

“Kutu yıllarca elden ele geçtiği için oymalarının aşındığı muhakkak.”

“Oymalar mı?” diye sordu Alveron, öne doğru eğilerek.

“Belirgin değil,” dedim gözlerimi kapatarak. “Ama hissedebiliyorum.”

“Ben öyle bir şey hissetmedim.”

“Ben de,” dedi Meluan. Biraz kırılgan gözüküyordu.

“Ellerim çok hassastır,” dedim dürüstçe. “Zaten işim gereği öyle olmaları gerekir.”

“Sihir yaptığın için mi?” diye soran kadının sesi, iyi sakladığı çocuksu bir huşunun izlerini taşıyordu.

“Ve müzik,” dedim. “Müsaade eder misiniz?” Başını salladı. Ben de elini tutup kutunun üstüne bastırdım. “İşte. Hissedebiliyor musunuz?”

Yoğunlaşırken alnı kırıştı. “Belki. Azıcık.” Elini geri çekti. “Onun bir oyma olduğundan emin misin?”

“Kazara oluşamayacak kadar düzenli. Bunu daha önce nasıl fark etmediniz? Aile tarihinizde bahsi hiç geçmiyor mu?”

Meluan şaşırır gibi oldu. “Hiçbirimiz Kelisez Kutusu’yla ilgili bir şey yazmaya kalkmayız. Bunun en büyük sırrımız olduğunu söylemedim mi?”

“Bana da göster,” dedi Alveron. Elini motifin üzerine koydum. Kaşlarını attı. “Hiçbir şey hissetmiyorum. Parmaklarım çok yaşlı olmalı. Bunlar birer harf olabilir mi?”

Başımı iki yana salladım. “Sayfa kenarı süslemeleri gibi akıcı bir dzendeler. Ama tekrarlanmayıp değişiyorlar...” Aklıma bir fikir geldi. “Bir Yıl hikâye düğümü olabilir.”

“Peki okuyabilir misin?” diye sordu Alveron.

Parmaklarımı oymaların üzerinde gezdirdim. “İpliğini parmaklarımın arasında tutuyor olsaydım bile basit bir düğümü okuyabilecek kadar Yılce bilmiyorum.” Başımı iki yana salladım. “Zaten düğümler son üç bin yılda mutlaka değişmiştir. Yine de niversite’de bunu tercüme edebilecek birkaç kişi tanıyorum.”

Alveron dönüp Meluan’a baktı, fakat kadın başını katiyetle sağa sola salladı. “Bundan yabancılara bahsedilmesini istemiyorum.”

Maer aldığı cevap karşısında dş kırıklığına uğramış gibiye de stelemedi. Onun yerine tekrar bana döndü. “Bırak kendi sorunu sana geri sorayım. Bu ne tür bir ahşap?”

“ bin yıl dayanmış,” diye sesli düşündüm. “İçi boş olmasına rağmen ağır. Demek ki yavaş eskiyen bir tahta olmalı: boynuzbaşı veya rennel gibi. Rengi ve ağırlığı bana içerisinde muhtemelen demir ve bakır olabilecek epeyce metal bulunduğunu da düşündürüyor; roah gibi.” Omuz silktim. “Elimden bu kadarı geliyor.”

“Peki kutunun içinde ne var?”

Konuşmadan önce uzun uzadıya düşündüm. “Bir tuz kutusundan daha ufak bir şey...” diye başladım. Meluan gülümsedi, fakat Alveron belli belirsiz kaş çatınca sözlerimi sürdürdüm. “Kutuyu eğdiğim zaman ağırlığın ne kadar kaydığına bakılırsa metal bir şey” Gözlerimi kapadım ve kutunun i yastıkları arasında hareket eden nesnenin sesini dinledim. “Hayır. Ağırlığına bakılırsa camdan veya taştan yapılmış bir şey.”

“Kıymetli bir şey,” dedi Alveron.

Gözlerimi açtım. “O hiç belli olmaz. Eski olduğu ve bunca zamandır ailede kaldığı için kutudaki şeyin değerli hale geldiği kesin. Ayrıca gizemli olduğu için de değerli. Ama ilk başta değerli miydi?” Omuz silktim. “Kim bilebilir?”

“Ama sadece değerli şeyler kilit altına alınır,” diye belirtti Alveron.

“Aynen öyle.” Kutuyu kaldırarak dümdüz yüzeyini gösterdim. “Ama bu kilit altına alınmamış. Hatta bu şey buraya saklanmış olabilir. Belki de tehlikelidir.”

“Niye öyle diyorsun?” diye merakla sordu Alveron.

“Hem bunca zahmete niye katlanılsın ki?” diye karşı çıktı Meluan. “Tehlikeli bir şey niye saklansın? Bir şey tehlikeliyse onu yok edersin.” Sorusu ağzından çıkar çıkmaz cevabı kendisi buldu. “Tabii hem tehlikeli hem de değerli olmadıkça.”

“Belki de yok edilemeyecek kadar faydalıydı,” diye fikir yürüttü Alveron.

“Belki de yok etmek mümkün olmadı,” dedim.

“Gelelim son ve en önemli soruya,” diyen Alveron sandalyesinin ucuna doğru daha da kaykıldı. “Bunu nasıl açabiliriz?”

Kutuyu ellerimde çevirerek ve yanlarına bastırarak uzun uzun inceledim. Parmaklarımı motiflerin üstünde gezdirerek gözlerimin saptayamadığı bir birleşme çizgisi aradım. Onu hafifçe sarstım, etrafındaki havayı kokladım, ışığa tuttum.

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf ettim.

Alveron kendini biraz saldı. “Sanırım fazla umutlandım. Peki yapabileceğin bir sihir var mı?”

Ona o tür sihirlerin sadece masalarda olduğunu söylemekten çekindim. “Gücüm dahilinde yok.”

“Kutuyu kesip açmayı düşündün mü hiç?” diye karısına sordu Alveron.

Meluan bu teklif karşısında tıpkı benim kadar dehşete düşmüş gözüktü. “Asla!” dedi kendini toplar toplamaz. “Bu kutu soyumuzun köküdür. Onu kıracağıma topraklarımızın her dönümünü tuzlamayı yeğlerim.”

“Ayrıca tahtanın ne kadar sert olduğunu dikkate alırsanız,” dedim çabucak, “muhtemelen içindekini de mahvedersiniz. Özellikle de narin bir şeyse.”

“Sadece bir fikirdi,” diye karısını temin etti Alveron.

“Kötü düşünölmüş bir fikir,” dedi Meluan sertçe, sonra kelimelerinden pişman olmuş gibi gözüktü. “Özür dilerim, ama bunun düşünögesi bile...” Cümlesini yarım bırakırken asabının bozulduğı belliydi.

Alveron karısının elini sıvazladı. “Anlıyorum canım. Haklısın, kötü bir fikirdi.”

“Artık onu kaldırabilir miyim?” diye ona sordu Meluan.

Kutuyu Meluan’a geri gönölsüzce verdim. “Bir kilit olsaydı onu devre dışı bırakmaya çalışabilirdim, fakat bir menteşenin veya kapakla gövdenin birleşme çizgisinin yerini tahmin bile edemiyorum.” *Durur bir kutu, ne kilitli ne de kapaklı / Kilipsiz koyar buna kocasının taşlarını.* Bu çocuk tekerlemesi aklımdan hızla geçti ve başımı çevirip kahkahamı bir öksürüğe çevirmeyi son anda becerdim.

Alveron o halimi fark etmemiş gibiydi. “Her zamanki gibi ağzı sıkılığına güveniyorum.” Ayağa kalktı. “Korkarım vaktimizin büyük bölümünü kullandık. İlgilenmen gereken başka meseleler olduğundan eminim. Yarın Amyrler hakkında konuşmak için buluşalım mı? İkinci çanda?”

Ben de Maer’le birlikte doğrulmuşum. “Ekselansları müsaade ederlerse konuşulması gereken başka bir mevzu daha var.”

Bana ciddi bir bakış attı. “Herhalde önemli bir mevzudur?”

“Çok önemli ekselansları,” dedim tedirginlikle. “Bir gün daha beklemesi doğru olmaz. Vaktimiz ve mahremiyetimiz olsaydı size bundan daha önce bahsederdim.”

“Pekâlâ,” deyip tekrar oturdu. “Seni bu kadar rahatsız eden nedir?”

“Lerand,” dedi Meluan hafif bir serzenişle. “Geç kalıyoruz. Hayanıs bizi bekliyordur.”

“Bırak beklesin,” dedi Maer. “Kvothe bana her konuda dört dörtlük hizmet etti. Hiçbir şeyi boş yere yapmaz ve ona kulak asmamamın zararı banadır.”

“Beni onurlandırılıyorsunuz ekselansları. Mesele çok ciddi.” Meluan’a bir göz attım. “Ve biraz hassas. Hanımefendi gitmeyi arzu ederse daha iyi olabilir.”

“Mevzu önemliyse benim de kalmam gerekmez mi?” diye kaprisli bir edayla sordu Meluan.

Soran gözlerle Maer’e baktım.

“Bana söyleyebileceğin her şeyi eşime de söyleyebilirsin,” dedi.

Tereddüt ettim. Alveron’a en kısa zamanda sahte kumpanyacılardan bahsetmem gerekiyordu. İlk kez benden duyarsa, olayları beni mazur gösterecek bir şekilde ona anlatabileceğimden emindim. Fakat haberi resmi kanallardan alırsa durumun yalın gerçeklerini, yani kendi rızamla dokuz gezgini katlettiğimi göz ardı etmeye yanaşmayabilirdi.

Buna rağmen istediğim son şey Meluan’ın bu konuşmaya iştirak etmesiydi. Onun varlığı durumu güçleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Son bir denemede bulundum. “Bu çok iç karartıcı bir mevzu ekselansları.”

Alveron kaş çatarak başını iki yana salladı. “İkimizin arasında sır yoktur.”

Teslimci bir of çekmemek için kendimi zor tuttum ve shaedimin iç ceplerinin birinden katlanarak kalınlaşmış bir parşömen yaprağı çıkardım. “Acaba bu ekselanslarının bağışladığı himaye ilamlarından biri mi?”

Parşömeni kısaca gözden geçirirken Alveron şaşkınlığını biraz belli etti. “Evet. Bunu nereden buldun?”

“Ah, Lerand,” dedi Meluan. “Dilencileri topraklarında barındırdığını biliyordum, ama onları himaye edecek kadar alçalabileceğini hiç düşünmemiştim. ”

“Sadece bir avuç kumpanyacıyı himaye ediyorum,” dedi Maer. “Zaten mevkime de bu yakışır. Saygın her ailenin en az birkaç sanatçısı olur.”

“Benim ailemin hiç yoktur,” dedi Meluan kesin bir dille.

“İnsanın kendi kumpanyasına sahip olmasının faydaları yok değildir,” dedi Alveron nazıkçe. “Ve birkaç kumpanyaya birden sahip olmak daha da faydalıdır. Böylece nasıl bir davet verirsene ver munasip bir eğlence temin edebilirsin. Düğünümüzdeki müzisyenler nereden geldiler sanıyorsun?”

Meluan’ın yüz ifadesi yumuşamayınca Alveron sözlerini sürdürdü. “Müstehcen veya kâfirce bir gösteri yapmalarına izin verilmez canım. Onları çok sıkı kontrol altında tutuyorum. Ve için rahat olsun: yanlarında bir soylunun ilamı olmadığı müddetçe topraklarımdaki hiçbir kasabada bir kumpanyanın gösteri düzenlemesine izin verilmez.”

Alveron yine bana baktı. “Bu da bizi konumuza geri getiriyor. İlamlarının sende ne işi var? Bu olmadan kumpanya epey zorlanıyordur.”

Tereddüde kapıldım. Meluan yanımda bulunduğu için mevzuu en iyi nasıl dile getirebileceğimden emin değildim. Maer’le yalnız konuşmayı planlamıştım. “Zorlanıyor ekselansları. Öldürüldüler.”

Maer hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bunlar talihsiz olaylar, ama zaman zaman olur.”

Meluan'ın gözleri parladı. "Bu olayların daha sık yaşanması için seve seve fedakârlıkta bulunurum."

"Onları kimin öldürdüğüne dair bir fikrin var mı?" diye sordu Maer.

"Bir anlamda evet ekselansları."

Alveron kaşlarını beklentiyle kaldırdı. "Eee?"

"Ben öldürdüm."

"Ne yaptın ne yaptın?"

İç geçirdim. "Bu ilamı taşıyan insanları öldürdüm ekselansları."

Maer oturduğu yerde gerildi. "Ne?"

"Geçtikleri bir kasabadan iki kız kaçırmışlardı." Duraklayıp bunu Meluan'ın önünde söylemenin kibar bir yolunu düşündüm. "Kızlar gençti ekselansları. Ve erkekler onlara iyi davranmamıştı."

Meluan'ın zaten sert olan yüz ifadesi bunu duyunca buz kesti. Fakat o ağzını açmadan Alveron hayret içinde konuştu. "Sen de onları öldürmeyi kendine görev mi bildin? Yetki verdiğim bütün bir kumpanyacı grubunu?" Alnını ovuşturdu. "Kaç kişiydiler?"

"Dokuz."

"Tanrı aşkına..."

"Bence doğru olanı yapmış," dedi Meluan hararetle. "Ben derim ki yanına yirmi muhafız ver ve bırak topraklarında bulduğu her süprük Ruh çetesine aynısını yapsın."

"Canım," dedi Alveron hafif bir katılıkla, "Ruhlara senin verdiğinden daha fazla önem vermiyorum, ama kanun kanundur. Biri onu çiğnerse-"

"Kanun *sen* ne istersen odur," diye sözünü kesti Meluan. "Bu adam sana büyük bir hizmette bulunmuş. Onu bir iktayla ödüllendirmeli ve danışmanın yapmalısın."

"Tebaamdan dokuz kişiyi öldürmüş," diye sertçe belirtti Alveron. "İnsanlar yasaları çiğnerlerse anarşi çıkar. Bunu tesadüfen duysaydım onu haydut diye astırırdım."

"Dokuz Ruh tecavüzcüsünü öldürmüş. Dokuz süprük katil ve hırsız. Dünyadaki Edemalardan dokuzunu eksiltmek hepimize verilmiş bir hizmettir." Meluan bana baktı. "Bayım, bence doğru ve münasip olanı yaptınız."

Onun bu yersiz övgüsü, içimdeki öfke alevini yellemekten başka bir işe yaramadı. "Hepsi erkek değildi leydim," dedim ona.

Bu açıklamayı duyunca Meluan'ın rengi biraz soldu.

Alveron bir eliyle yüzünü sıvazladı. “Tanrı aşkına be adam. Dürüstlüğü baltaya bal gibi kesiyor.”

“Ve affınıza sığınarak belirtmeliyim ki,” dedim ciddiyetle, “öldürdüklerim Edema Ruh değillerdi. Gerçek kumpanyacı bile değillerdi.”

Alveron başını bitkinlikle iki yana salladı ve önündeki ilama dokundu. “Burada öyle demiyor. Hem Edema Ruh, hem de kumpanyacılarım.”

“İlam çalıntıydı ekselansları. Yolda karşılaştığım insanlar bir Ruh kumpanyasını öldürüp onların yerine geçmişlerdi.”

Alveron bana meraklı bir bakış attı. “Bundan emin gibisin.”

“İçlerinden biri bunu bana kendi söyledi ekselansları. Bir kumpanya gibi davrandıklarını itiraf etti. Ruh taklidi yapıyorlardı.”

Meluan bu düşünce karşısında şaşırıp mı tiksinsin mi bilemezmiş gibiydi. “Niye birileri böyle bir işe kalkışsın?”

Alveron başını salladı. “Karım haksız değil,” dedi. “Sana yalan söylemiş olmaları daha mantıklı. İnsan niye böyle bir şeyi inkâr etmez? Kim bir Edema Ruh olduğunu açık açık itiraf eder?”

Bu sözleri duyunca öfkeden yüzümün kızardığını hissettim ve onca zamandır Edema Ruh kanımı gizlediğim için ansızın kendimden utandım. “Gerçek kumpanyacıların Edema Ruh olduklarından şüphem yok ekselansları. Fakat öldürdüğüm insanlar öyle değillerdi. Hiçbir Ruh onların yaptığını yapmaz.”

Meluan’ın gözleri hışımla parladı. “Edemaları tanımıyorsun.”

Gözlerinin içine baktım. “Leydim, sanırım onları oldukça iyi tanıyorum.”

“İyi de neden?” diye sordu Alveron. “Akıllı başında bir insan kendini niçin Edema Ruh gibi gösterir ki?”

“Seyahat kolaylığı için,” dedim. “Ve isminizin sağladığı güvenlik için.”

Omuz silkerek açıklamamı geçiştirdi. “Herhalde alın teriyle çalışmaktan bıkan ve onun yerine hırsızlığı seçen Ruhlardı.”

“Hayır ekselansları,” diye üsteledim. “Edema Ruh değillerdi.”

Alveron bana sitem dolu bir gözle baktı. “Hadi ama. Haydutlarla Edema Ruhlar arasındaki farkı kim bilebilir?”

“Aralarında fark yoktur,” dedi Meluan soğuk bir üslupla.

“Ekselansları, aradaki farkı ben bilirim,” dedim hararetle. “Ben bir Edema Ruh’um.”

Sessizlik. Meluan’ın yüz ifadesi sırasıyla katıksız bir şoka, hayrete, hiddete ve tiksintiye büründü. Ayağa kalktı, bir an bana tükürecek gibi oldu,

sonra sert adımlarla kapıdan çıktı. Özel muhafızları hazır ola geçip dış odalarda peşinden koşarlarken bir takırtı yükseldi.

Alveron sert bir yüz ifadesiyle bana bakmaya devam etti. “Bu bir şakaysa rezil bir şaka.”

“Değil ekselansları,” dedim, öfkemi bastırmaya çalışarak.

“Peki bunu niye benden saklama gereği duydun?”

“Saklamadım ekselansları. Benim asil bir soydan gelmediğimi kendi ağzınızla pek çok ifade ettiniz.”

Maer sandalyesinin koluna öfkeyle vurdu. “Ne demek istediğimi biliyorsun! Niye bir Ruh olduğundan hiç bahsetmedin?”

“Sanırım bunun sebebi apaçık ortada ekselansları,” dedim soğuk bir edayla, sözcükleri tıslamamak için kendimi zorlayarak. “‘Edema Ruh’ kelimeleri pek çok nazik burna ağır gelen bir koku yayar. Eşinizin parfümü bu kokuyu bastıramadı.”

“Eşim geçmişte Ruhlarla bazı talihsiz olaylar yaşadı,” diye açıkladı. “Bunu unutmasan iyi edersin.”

“Kız kardeşinden haberim var. Ailesinin trajik utancı. Bir kumpanyacıya gönül verip evden kaçan bir kız evlat. Aman ne korkunç,” dedim alaycı bir üslupla. Kapıldığım öfke yüzünden tüylerim diken dikendi. “Bana kalırsa eşinizin kız kardeşinin gösterdiği şuur tüm ailesini onurlandırmış. Eşiniz içinse aynı şeyi söylemek güç. Damarlarımdaki kan herkesinki kadar değerlidir; hatta çoğundan daha fazla. Olmasaydı bile eşinizin bana öyle muamele etmeye hakkı yoktu.”

Alvero’nun yüz ifadesi daha da sertleşti. “Sana canı nasıl isterse muamele etmeye hakkı var,” dedi. “Ani beyanından şaşırды, o kadar. Siz süprükler hakkındaki hisleri düşünülecek olursa kendini fevkalade dizginlediği bile söylenebilir.”

“Bence gerçekler canını yakıyor. Bir kumpanyacının dili, onu kız kardeşinden bile daha çabuk yatağa attı.”

Bunu der demez fazla ileri gittiğimi anladım. Daha fena bir şey söylememek için dişlerimi sıktım.

“Bu kadar yeter.” dedi Alveron soğuk bir resmiyetle. Gözleri tatsız ve kızgın bakıyordu.

Elimden geldiği kadar hiddetli bir asaletle odayı terk ettim. Söyleyecek başka bir şeyim olmadığı için değil: bir saniye daha kalsaydım muhafızları çağıracağı ve oradan o şekilde ayrılmak istemediğim için.

Yüz Kırkınıc Bölüm

Hak Edilmiş Mkfatlar

Ertesi sabah giyinirken bir ulak Alveron'un mührünü taşıyan kalın bir zarf getirdi. Pencerenin yanındaki bir koltuğa oturdum ve zarfın içinde birkaç farklı mektup olduğunu keşfettim. En ndeğinde şöyle yazıyordu:

Kvothe,

Bir müddet düşündükten sonra bana verdiğin hizmetlerin yanında soyunun fazla bir önemi olmadığına karar verdim.

Buna karşın ruhum, huzuruna kendiminkinden daha çok önem verdiğim birine sıkı sıkıya bağlı. Hizmetlerinden faydalanmaya devam etmeyi planlamış olmama karşın bunu yapamam. Dahası varlığın eşimi hatırı sayılır bir sıkıntıya sevk ettiği için senden yüzüğümü geri vermeni ve uygun olan en kısa zamanda Severen'i terk etmeni istemek durumundayım.

Okumaya ara verdim, ayağa kalktım ve dairemin dış kapısını açtım. Alveron'un muhafızlarından ikisi koridorda hazır olda beklemekteydi.

"Bayım?" dedi biri, yarı giyinik halime bakarak.

"Bir şeye baktım da," deyip kapıyı örttüm.

Yerime döndüm ve mektubu tekrar elime aldım.

Bu talihsiz duruma yol açan vukuata gelince, benim ve tüm Vintas'ın yararına davrandığına inanıyorum. Hatta daha bu sabah iki genç kızın Kvothe adlı kızıl saçlı bir 'beyefendi' tarafından Levinshir'deki ailelerine teslim edildiğine dair bir rapor almış bulunmaktayım.

*Verdiğin hizmetler karşılığında sana şu mükâfatları sunuyorum:
Birincisi, Levinshir yakınlarında öldürdüğün insanlar için af.
İkincisi, Üniversite'deki eğitiminin ücretini hazinemden karşılamayı
sağlayacak bir kredi mektubu.
Üçüncüsü, topraklarımda istediğin gibi gezmeni, müzik yapmanı ve
gösteri sunmanı sağlayacak bir ilam.
Son olarak da teşekkürlerim.
Maer Lerand Alveron*

Birkaç uzun dakika boyunca oturarak penceremin dışındaki bahçede kuşların uçuşmalarını seyrettim. Zarfın içeriği tam da Alveron'un dediği gibiydi. O ve baş hazine-darı tarafından dört ayrı yerden imzalanıp mühür basılmış kredi mektubu bir sanat eseri-ydi.

İlam ise daha bile hoştu. Süt gibi kalın bir parşömen tabakasına çizilip bizzat Maer tarafından imzalanmıştı ve ailesininkine ek olarak kendi mührünü taşıyordu.

Fakat bu bir himaye ilamı değildi. Üzerinde yazanları dikkatle okudum. Maer'in hizmetinde olduğuma veya aramızda bir bağ bulunduğuna dair hususlar açıkça ihmal edilmişti. Yine de bana serbest dolaşım ve onun adı altında gösteri düzenleme hakkı tanıyordu. Garip bir uzlaşma belgesiydi yani.

Giyinmeyi tam bitirirken kapı tekrar çalındı. Muhafızların beni dairemden kovmalarını kısmen de olsa bekleyerek iç çektim.

Fakat kapıyı açınca yine bir ulakla karşılaştım. Oğlanın elindeki gümüş tepside başka bir mektup vardı. Bunun üstünde Kilipsiz mührü bulunuyor, yanında da bir yüzük duruyordu. Yüzüğü aldım ve ellerimde şaşkın şaşkın çevirdim. Beklediğim gibi demir olmayıp soluk bir tahtadandı. Meluan'ın adı yan tarafına kabaca yakılmıştı.

Ulak oğlanın kocaman açılmış gözlerinin benimle yüzük arasında gidip geldiğini gördüm. Daha da önemlisi muhafızların ona bakmadıklarını fark ettim. Kasıtlı olarak bakmadıklarını. Hani dikkatinizi çeken çok ilginç bir şeye bakar da bakmazmış gibi yaparsınız ya, işte öyle.

Gümüş yüzüğümü oğlana verdim. "Bunu Bredon'a götür," dedim. "Ve oyalanma."

Ben kapıyı açarken Bredon muhafızları inceliyordu. “Böyle canla başla çalışmaya devam edin çocuklar,” dedi bastonuyla birinin göğsüne muzipçe dokunarak. Gümüş kurt başı muhafızın göğüs levhasında hafifçe cınladı ve Bredon şen bir amca gibi gülümsedi. “Sayesinde hepimiz kendimizi güvende hissediyoruz.”

Kapıyı arkasından kapadı ve bir kaşını kaldırarak bana baktı. “Tanrı aşkına be evlat, amma hızlı yükseliyorsun. Maer’in gözüne girdiğini biliyordum, ama özel muhafızlarından ikisini sana tahsis etmesi?” Elini kalbine bastırıp dramatik bir üslupla iç geçirdi. “Yakında yaşlı, zavallı, işe yaramaz Bredon gibileri için fazla meşgul olacaksın.”

Ona zayıf bir tebessüm ettim. “Sanırım durum zannettiğinden daha karmaşık.” Görmesi için tahta yüzüğü kaldırdım. “Bunun ne anlama geldiğini bana söylemen gerekiyor.”

Bredon’un o şen şakrak hali, cebimden kanlı bir bıçak çekmem durumunda olacağından daha çabuk kayboldu. “Tanrım,” dedi. “Bana bunu eski kafalı bir çiftçiden aldığını söyle.”

Başımı iki yana sallayıp yüzüğü uzattım.

Onu ellerinde çevirdi. “Meluan ha?” dedi usulca. Yüzüğü geri verip yakındaki bir sandalyeye oturdu ve bastonunu dizlerinin üstüne koydu. Yüzü biraz solmuştu. “Bunu sana Maer’in yeni eşi mi gönderdi? Bir çağrı olarak mı?”

“Çağrının tam tersi olarak,” dedim. “Gönül alıcı bir mektup da yollamış.” Diğer elimle de mektubu kaldırdım.

Bredon elini uzattı. “Bakabilir miyim?” diye sordu, sonra elini hemen geri çekti. “Kusura bakma. Büyük bir kabalık-”

“Bunu okursan bana büyük bir iyilikte bulunmuş olursun,” diyerek mektubu eline bastırdım. “Fikrini almayı çok isterim.”

Bredon mektubu tuttu ve dudaklarını hafifçe oynatarak okumaya başladı. Sayfada ilerledikçe yüzü daha da soldu.

“Hanımefendinin ifade sanatına karşı büyük bir yeteneği var,” dedim.

“Ona ne şüphe,” dedi Bredon. “Bunu kanla yazsa da olurdu.”

“Bana kalırsa öyle yapmayı mutlaka aklından geçirmişti,” dedim.

“Ama ikinci sayfayı doldurmak için kendini öldürmesi gerekirdi.” Diğer sayfayı da uzattım.

Bredon kâğıdı alıp okumaya başladı. Yüzü artık kül gibiydi.

“Çevremizdeki tüm tanrılar aşkına,” dedi. “‘Müstekreh’ diye bir sözcük var mı ki?” diye sordu.

“Var,” dedim.

Bredon ikinci sayfayı da bitirdi, sonra başa dönüp mektubu ikinci kez yavaşça okudu. Sonunda başını kaldırıp bana baktı. “Bu bayanın sana hissettiği tutkunun onda biriyle beni seven bir kadın olsaydı,” dedi, “kendimi dünyanın en şanslı erkeği sayardım.”

“Peki bu ne anlama geliyor?” diye sordum, yüzüğü kaldırarak. Tahtadan yükselen bir duman kokusu alabiliyordum. İsmi ona daha bu sabah yakmış olmalıydı.

“Bir çiftçiden alırsan mı?” Omuz silkti. “Kullanılan tahtaya bağlı olarak pek çok anlama gelebilir. Ama burada? Soylulardan birinden gelince?” Ne diyeceğini bilmez halde başını iki yana salladı.

“Saray ortamlarında sadece üç tür yüzük olduğunu sanıyordum,” dedim.

“İnsanlar kendi aralarında sadece üç tür kullanırlar,” dedi Bredon.

“Sadece üç tür yüzük gönderilir ve sergilenir. Eskiden tahta yüzükler hizmetkârları, yani demir için bile aşağıda kalanları çağırmak amacıyla kullanılırdı. Ama bu uzun zaman önceydi. Zamanla saraydaki birine tahta bir yüzük göndermek ağır hakaret olarak görülür oldu.”

“Bak hakarete katlanabilirim,” dedim rahatlayarak. “O kadından çok daha düzgün insanlar tarafından hakarete uğradığım oldu.”

“Bu dediğim yüz yıl önceydi,” diye konuştu Bredon. “Artık işler değişti. Sorun şuydu: Tahta yüzükler hakaret olarak görülmeye başlandıktan sonra bazı hizmetkârlar onları almaktan gücenir oldular. Ahırının baş seysisini gücendirmek istemeyeceğin için ona tahta bir yüzük göndermezsin. Ama ona göndermezsen bu sefer de terzin öyle bir yüzük aldığına kızabilir.”

Anlayarak başımı salladım. “Ve bu böyle sürüp gitti. Sonunda tahta yüzükler herkesi gücendirir oldu.”

Bredon da başını salladı. “Bilge bir adam, hizmetkârlarıyla arasının bozulmamasına dikkat eder,” dedi. “Yemeğini getiren oğlan bile sana kin güdebilir ve en aşağı hizmetkâr dahi göze çarpmayacak yöntemlerle senden bin farklı şekilde intikam alabilir. Tahta yüzükler artık hiç kullanılmaz. Tek tük tiyatro oyununda yer almasalardı şimdiye dek muhtemelen hafızalardan silinirlerdi.”

Yüzüğe baktım. “Demek mevki olarak lazımlıkları toplayan oğlandan bile aşağıyım.”

Bredon utangaç bir edayla genzini temizledi. “Aslında daha da aşağısın.” Parmağıyla yüzüğü işaret etti. “Bu yüzük hanımefendiye göre bir

kişi olmadığın anlamına geliyor. Bir insan olarak tanınmaya değeri değilsin.”

“Ah,” dedim. “Anlıyorum.”

Tahta yüzüğü parmağıma geçirip elimi yumruk yaptım. Epey de güzel oturdu.

“Bu takılacak türden bir yüzük değil,” dedi Bredon huzursuzca. “Tam saklanacak türden.” Bana meraklı bir bakış attı. “Herhalde Alveron’un yüzüğü artık sende değildir?”

“Aslına bakarsan geri istedi.” Maer’in mektubunu masadan alıp Bredon’a verdim.

“Uygun olan en kısa zamanda,” diye alaycı bir gülüşle ondan alıntı yaptı. “Bu bile çok şey anlatıyor.” Mektubu bıraktı. “Yine de böylesi herhalde daha iyi. Sana lütuf göstermeyi sürdürseydi aralarındaki bir savaş meydanı, Maer’in havanıyla eşinin tokmağı arasındaki karabiber tanesi olurdu. Didişmeleri sırasında seni ezerlerdi.”

Gözleri elimdeki tahta yüzüğe kaydı. “Herhalde Leydi Meluan onu sana bizzat vermemiştir?”

“Bir ulakla gönderdi.” Alçak bir sesle iç geçirdim. “Muhafızlar da gördüler.”

Kapı çalındı. Gidip açtığımda ulak oğlanlardan biri bana yeni bir mektup verdi.

Kapıyı örtüp mektubun üzerindeki mührü inceledim. “Lord Praevek,” dedim.

Bredon başını iki yana salladı. “O herifin uyumadığı her dakikayı kulağını bir anahtar deliğine veya dilini bir başkasının kışına dayayarak geçirdiğine yemin edebilirim.”

Gevrek gevrek gülerek mektubu açtım ve hızlıca okudum. “Yüzüğünü geri istiyor,” dedim. “Üstelik yazılar dağılmış; mürekkebin kurummasını bile beklememiş.”

Bredon başını salladı. “Söylentilerin yayıldığı muhakkak. Meluan, Alveron’a bu kadar yakın olmasaydı mesele fazla büyümeyebilirdi. Ama öyle ve fikrini açıkça ortaya koymuş. Sana köpekten daha iyi muamele eden biri hiç şüphesiz onun hışmından nasibini alacaktır.” Mektubu salladı. “Ve bu kadar hışım herkese yeter de artar bile.”

Bredon yüzüklerle dolu kâseyi işaret ederek alaycı ve neşesiz bir sesle kıkırdadı. “Üstelik tam da gümüş almaya başlamışken.”

Kâseye kadar gidip elimi içine daldırdım ve Bredon'un yüzüğünü çıkarıp ona uzattım. "Bunu geri alman lazım," dedim.

Yüzünde kederli bir ifade olmasına rağmen yüzüğü almaya davranmadı.

"Yakında buralardan gidiyorum," dedim. "Ve aramızdaki bağ yüzünden isminin lekelenmesini istemem. Bana ettiğin yardımlar için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bırak bari itibarında açılacak hasarı azaltayım."

Bredon tereddüt etti, sonra gözlerini kapatıp iç geçirdi. Teslimiyetçi bir edayla omuz silkerek yüzüğü aldı.

"Ah," dedim, ansızın başka bir şey hatırlayarak. Karalayıcı öyküler yığınınına gittim ve Bredon'un pagan ayinlerini anlatan sayfaları çekip çıkardım. "Bak bu hoşuna gidecek," dedim kâğıtları ona verirken. "Artık gitsen iyi olur. Burada bulunmanın sana fayda sağlamayacağı kesin."

Bredon iç geçirip başını salladı. "İşlerin daha iyi sonuçlanmadığına üzgünüm evlat. Bu taraflara dönecek olursan beni aramaktan çekinme. Böyle şeyler zamanla unutulup gider." Gözleri parmağımdaki tahta yüzüğe çevrilip duruyordu. "Onu takmasan iyi olur."

Bredon gittikten sonra Stapes'in altın yüzüğünün yanı sıra Alveron'un demir yüzüğünü de kâsedan aldım. Sonra koridora çıktım.

Muhafızlara, "Stapes'i ziyaret edeceğim," dedim kibarca. "Siz ikiniz bana eşlik etmek ister misiniz?"

Uzun boylu olanı parmağımdaki yüzüğe bir göz attı, sonra dostuna bakıp bir kabul mırıldandı. Dönüp yola çıktığımda refakatçilerim peşimden geliyorlardı.

Stapes beni içeri buyur etti ve kapıyı arkamdan kapadı. Dairesi benimkinden güzel olup çok daha yaşanır bir yerdı. Ayrıca yakındaki bir masanın üzerinde içi yüzüklerle dolu koca bir kâse gördüm. Yüzüklerin neredeyse tamamı altındı. Görünürdeki tek demir yüzük Alveron'undu ve o da uşağın parmağındaydı.

Stapes bir bakkala benzese de keskin gözlere sahipti. Parmağımdaki yüzüğü hemen fark etti. "Demek yapmış," dedi, başını iki yana sallayarak. "Onu sahiden de takmamalısın."

"Kim olduğumdan utanmıyorum," dedim. "Bu bir Edema Ruh yüzüğüyse onu takacağım."

Stapes iç geçirdi. "Durum ondan daha karmaşık."

"Biliyorum," dedim. "Buraya hayatını zorlaştırmak için gelmedim. Bunu benim adıma Maer'e geri verir misin?" Ona Alveron'un yüzüğünü

uzattım.

Stapes yüzüğü cebine koydu.

“Bunları da geri vermek istiyorum.” Ondan almış olduğum iki yüzüğü uzattım. Biri parlak altın, diğeri beyaz kemikti. “Seninle efendinin yeni eşi arasında sorun çıkarmak istemem.”

Stapes başını sallayarak altın yüzüğü aldı. “Bu sende kalsaydı sorun çıkabilirdi,” dedi. “Ben Maer’in hizmetindeyim. O yüzden sarayda dönen oyunlara göre hareket etmem gerekiyor.”

Sonra uzanıp elimi tuttu ve kemik yüzüğü avcuma bastırdı. “Ama bu Maer’e olan vazifemin dışında kalıyor. Bu yüzük iki adamın arasındaki bir borç. Saray oyunlarının böyle şeyler üzerinde etkisi yoktur.” Gözümün içine baktı. “Ve sende kalması için ısrar ediyorum.”

Dairemde yalnız bir akşam yemeği yedim. Muhafızlar dışarıda sabırla beklemeyi sürdürürlerken Maer’in mektubunu beşinci kez okudum. Her seferinde araya gizlenmiş ılımlı bir ifade bulmayı ummuştum. Fakat öyle bir şey yoktu.

Masada Maer’in yolladığı çeşitli belgeler duruyordu. Kesemi onların yanına boşalttım. İki altın dama, dört gümüş başa, sekiz buçuk peniye ve her nasılsa tek bir Modeg strelumuna sahiptim. Lakin sonuncusunun nasıl elime geçtiğini bir türlü hatırlayamıyordum.

Toplamda sekiz talentten biraz daha az paraya karşılık geliyorlardı. Sikkeleri Alveron’un kâğıtlarının yanına dizdim. Sekiz talent, bir af, bir sanatçı ilamı ve Üniversite harcamı. Çok da küçük bir mükâfat değildi.

Yine de hakkımı alamadığımı düşünmeden edemiyordum. Alveron’u zehirlenmekten kurtarmış, sarayındaki bir haini ifşa etmiş, ona bir eş kazandırmış ve karşılaşmak bile istemeyeceğim kadar tehlikeli insanlardan yollarını temizlemiştim.

Tüm bunlara rağmen yine bir hamiye kavuşamamıştım. Dahası mektubunda Amyrlerin ve onları arayışında vereceğini söylediği desteğin bahsi geçmiyordu.

Fakat yaygara çıkartarak kazanabileceğim hiçbir şey olmadığı gibi kaybedebileceğim çok şey vardı. Paraları keseme geri koydum ve Alveron’un mektuplarını lavta kutumun gizli bölmesine yerleştirdim.

Ayrıca bende olduklarını hiç kimse bilmediği için Caudicus’un kütüphanesinden getirdiğim üç kitabı aşırıdım ve kâsenin içindeki yüzükleri küçük bir çuvala doldurdum. Gardıropta birbirinden kaliteli iki düzine

kıyafet asılıydı. Hepsi de iyi para ederdi, fakat pek taşınabilir değillerdi. En güzellerden iki tane aldım ve gerisini orada bıraktım.

Son olarak Durgu'yu belime taktım ve shaedimi uzun bir pelerine dönüştürdüm. Bu iki eşya Vintas'ta geçirdiğim zamanın bütünüyle heba olmadığına dair beni temin etse de onları Alveron'un yardımıyla değil bileğimin hakkıyla kazanmıştım.

Kapıyı kilitledim, fenerleri söndürdüm ve pencerelerin birinden bahçeye çıktım. Sonra eğri bir tel kullanarak pencereyi dışarıdan kilitleyip panjurları örttüm.

Yaptığım dar kafalı bir haylazlık mıydı? Belki. Lakin saraydan Maer'in muhafızları eşliğinde ayrılacak değildim. Zaten kaçışımı kara kara düşünmelerinin fikri bile beni güldürmeye yetiyordu ve bir parça kahkaha sindirime iyi gelir.

Kimseye görünmeksizin saraydan ayrıldım. Shaedim karanlıkta gizlice hareket etmek için pek müsaitti. Bir saatlik arayışın akabinde Aşağı Severen'de köhne bir ciltçi buldum.

Dükkân sahibi vahşi bir köpeğin ahlak anlayışına sahip tekinsiz bir herif olsa da, soyluların daireme yollayıp durdukları iftira dolu hikâyelere ilgi gösterdi. Hepsi için dört fırıla ek olarak bunlar kitap haline getirilip basıldıktan sonra satılacak her kopya karşılığında on peni teklif etti. Pazarlık ederek ücreti altı fırıla ve kopya başına altı peniye değiştirdim. Karşılıklı el sıkıştık, dükkânından ayrıldım, kontratı yaktım ve ellerimi iki kez üst üste yıkadım. Tabii parayı sakladım.

Bunun ardından yanıma aldığım iki takım kıyafeti ve biri hariç Caudicus'un kitaplarını sattım. Topladığım parayla sonraki birkaç saati rıhtımda geçirdim ve ertesi gün Junpui'ye yola çıkacak bir gemi buldum.

Şehre gece çökerken Denna'yla karşılaşmayı umarak Severen'in yüksek kesimlerini dolaştım. Elbette karşılaşmadım. Oradan uzun zaman önce ayrıldığını hissedebiliyordum. İçinde Denna'nın bulunduğu bir şehir farklı bir his verirdi ve o sırada Severen içi alınmış bir yumurta kadar boş geliyordu.

Saatler süren beyhude arayışımın sonunda rıhtım yanındaki bir geneleve uğradım ve ortak salonda içki içerek biraz vakit geçirdim. Tenha bir geceydi ve bayanlar sıkılmış durumdaydı. Ben de herkese içki ısmarlayıp onlarla sohbet ettim. Onlara birkaç hikâyeye anlattım ve dinlediler. Birkaç şarkı çaldım ve alkışladılar. Bir ricada bulundum ve güldüler, güldüler, güldüler.

Ben de çuval dolusu yüzüğü bir kâseye doldurup barın üstünde bıraktım. Bayanlar az sonra yüzükleri tek tek deniyor, gümüş olanların kimde kalacağı hakkında tartışıyorlardı. Herkese birer içki daha ısmarlayıp moralim bir nebze düzelmiş olarak oradan ayrıldım.

Ondan sonra boş boş gezindim ve Sarp'ın kenarının yakınında, Aşağı Severen'e tepeden bakan küçük bir park buldum. Kentteki fenerler turuncu bir ışıkla yanarken orada burada bir gaz veya sempati lambası yeşil mavi yahut kıpkırmızı parlıyordu. Manzara onu ilk gördüğüm zamanki kadar nefes kesiciydi.

İzlemeye başlayalı bir süre geçmişken yalnız olmadığımı fark ettim. Birkaç metre ötedeki bir ağaca yaslanan yaşlıca bir adam, tıpkı benim gibi aşağıdaki ışıklara bakıyordu. Üzerinden nahoş olmayan hafif bir bira kokusu yükselmekteydi.

“Ne güzel, di mi?” dedi, aksanıyla bir rıhtım işçisi olduğunu belli ederek.

Onu doğruladım. Titreşen fenerleri bir süre daha izledik. Parmağımdaki yüzüğü çıkardım ve uçurumdan aşağı atmayı düşündüm. Artık yanımda birisi olduğu için böyle bir hareketin çocukça olacağını düşünmeden edemedim.

“Bir soylunun buradan Severen'in yarısına işeyebileceğini söylerler,” dedi rıhtım işçisi, sohbet havasında.

Yüzüğü shaedimin cebine geri koydum. Madem atmıyordum, onu bir yadigâr olarak saklayacaktım. “O dediklerin tembel olanları,” karşılığını verdim. “Benim tanıdıklarım çok daha uzağa bile işeyebilirler.”

Yüz Kırk Birinci Bölüm

Dönüş Yolculuğu

Üniversite'ye dönüşte şans benden yanaydı. İyi bir rüzgâr çıktı ve yolculuk bu sefer olaysız geçti. Denizciler Felurian'la yaşadığım macerayı duymuşlardı. O yüzden seyahat boyunca ortalama bir şöhretin tadını çıkardım. Onlara o olay hakkında yazdığım şarkıyı çaldım ve istedikleri kadar sık olmasa da hikâyeyi pek çok kez anlattım.

Adem'e yaptığım geziden de bahsettim. İlk başta ağzımdan çıkan tek kelimeye bile inanmadılar, fakat daha sonra kılıcımı gösterdim ve en iyi güreşçilerini üç kez yere serdim. Bunun ardından bana daha farklı bir saygı ve daha sert, daha samimi bir dostluk besler oldular.

Eve yaptığım yolculuk sırasında onlardan epey şey öğrendim. Bana deniz hikâyeleri anlatıp yıldızların isimlerini söylediler. Bana rüzgârdan, sudan ve karılardan... pardon, kadınlardan bahsettiler. Bana denizci düğümlerini öğretmeye çalıştılar, fakat öyle şeylere yeteneğim olmadığı ortaya çıktı. Yine de o düğümleri çözmekte hiç fena değildim.

Sonuçta çok hoş bir yolculuk oldu. Denizcilerin dostluğu; halat takımlarının arasında esen rüzgârın şarkısı; ter, tuz ve katran kokusu... Ağır geçen günlerde bunlar Maer Alveron'dan ve sevgi dolu eşinden gördüğüm kötü muameleye yönelik burukluğumu yavaş yavaş azalttı.

Yüz Kırk İkinci Bölüm

Ev

Sonunda Tarbean rıhtımına yanaştık. Denizciler Anilin'e doğru nehirden yukarı gidecek bir mavnada ucuz bir yer bulmama yardım ettiler. İki gün sonra Imre'ye vardım ve şafağın ilk mavi ışıkları gökyüzünü renklendirirken Üniversite'ye yürüdüm.

Hayatım boyunca hiç evim olmamıştı. Küçük bir çocukken kumpanyamla beraber durmaksızın seyahat ederek yollarda büyümüştüm. Ev benim için bir yer değil, insanlar ve arabalardı. Daha sonra Tarbean'da üç çatının bir araya geldiği ve beni yağmurdan koruduğu gizli bir sığınağım olmuştu. Orada uyumama ve az sayıdaki değerli eşyayı saklamama rağmen hiç de eve benzer bir tarafı yoktu.

Bu yüzden bir yolculuk sonunda eve dönüş hissini hiç yaşayamamıştım. O gün taşları ayaklarıma tanıdık gelen köprüyü kullanarak Omethi'yi aşarken o hisse hayatım boyunca ilk defa kapıldım. Köprünün kemerinin en yüksek noktasına vardığım sırada Arşiv'in gri suretini ilerideki ağaçların üzerinden görebiliyordum.

Üniversite'nin sokakları huzur vericiydi. Bir yılın dörtte üçü kadar zamanı uzaklarda geçirmiştım. Bu süre bazı açılardan çok daha uzun geliyordu, fakat bir yandan da etrafımdaki her şey o denli tanıdıktı ki sanki hiç zaman geçmemişti.

Anker'ın Yeri'ne vardığımda vakit hâlâ erken olup ön kapı kilitliydi. Bir an için pencereme kadar tırmanmayı düşündüm, sonra lavta kutuma ve seyahat heybeme ilaveten Durgu'yu da taşıdığım için bundan vazgeçtim.

Onun yerine Koğuş'a gidip Simmon'un kapısını çaldım. Vakıit erkendi ve onu uyandıracağımı biliyordum, fakat tanıdık bir çehre görmeye

hasrettim. Bir dakika bekleyip hiçbir şey duymadıktan sonra kapıyı bu sefer daha sert çaldım ve en neşeli tebessümümü takındım.

Sim saçları karmakarışık, gözleri az uyumaktan kızarık bir halde kapıyı açtı. Mayışmış bir bakış attı, sonra üzerime atlayıp bana tüm gücüyle sarıldı.

“Tanrı’nın kararmış bedeni aşkına,” dedi, daha önce ondan hiç duymadığım kadar ağır bir dille. “Kvothe, yaşıyorsun.”

Sim biraz ağladı, bana bir süre bağırdı, ardından gülüşüp meseleyi çözdük. Anlaşılan Threpe yolculuğumu düşündüğümde daha dikkatli takip etmişti. Buna bağlı olarak da gemim kaybolduğu zaman en kötüsünü düşünmüştü.

Bir mektup her şeyi açıklığa kavuşturabilirdi, fakat mektup göndermek aklımın ucunda bile geçmemişti. Eve yazmanın düşüncesi bana büsbütün yabancıydı.

“Geminin tüm mürettebatının öldüğü bildirilmiş,” dedi Sim. “Dedikodular Eolian’a da yayılmış. Bil bakalım haberi kimden duydum?”

“Stanchion’dan mı?” diye sordum, onun felaket bir dedikoducu olduğunu bilerek.

Sim başını ciddiyetle iki yana salladı. “Ambrose’tan.”

“Aman ne güzel,” diye alaycı bir gözlemde bulundum.

“Bu haber kimden gelirse gelsin fena koyardı,” dedi Sim. “Ama ondan gelmesi daha da kötü oldu. Gemini her nasılsa onun batırdığını bile düşündüm.” Soluk bir tebessüm etti. “Haberi bana vermeden önce kayıtların başlamasını bekledi. Herhalde mülakatımı yüzüme gözüme bulaştırdığımı ve fazladan bir dönemi daha E’li olarak geçirdiğimi söylememe gerek yoktur.”

“Fazladan mı?” dedim. “Re’lar mı oldun?”

Sırıttı. “Daha dün. Beni uyandırdığında dün geceki kutlama sebebiyle akşamdan kalmaydım.”

“Wil nasıl?” diye sordum. “O da üzüldü mü?”

“Her zamanki gibi bozuntuya vermedi,” dedi Sim. “Ama evet, o da çok üzüldü.” Yüzünü ekşitti. “Ambrose ona Arşiv’de zorluk çıkarıp duruyordu. Sonunda Wil’in canına tak etti ve bir dönemliğine eve gitti. Bugün geri gelmesi lazım.”

“Diğerleri nasıllar?” diye sordum.

Ansızın aklına bir şey gelmiş gibi gözükte. Hızla ayağa kalktı. “Ah Tanrım, Fela!” Sonra dizleri boşalmış gibi küt diye oturdu. “Tanrım, Fela,” dedi tamamen farklı bir ses tonuyla.

“Ne?” diye sordum. “Ona bir şey mi oldu?”

“Haber ona da ağır geldi.” Titrek bir tebessüm etti. “Senden epey hoşlandığı anlaşıldı.”

“Fela benden hoşlanıyor muymuş?” dedim aptal aptal.

“Hatırlamıyor musun? Wil’le ben bunu çok önceden söylemiştik ya?”

Aradan yıllar geçmiş gibiydi. “Hatırlıyorum.”

Sim’in huzursuz bir hali vardı. “Şey, bak, sen gittikten sonra onunla bolca vakit geçirir olduk. Ve...” Anlaşılmaz bir el hareketi yaparken yüzünde mahcup bir sırıtış belirdi.

Neler döndüğünü anladım. “Sen ve Fela ha? Sim, bu harika bir şey!” Suratıma bir sırıtışın yayıldığını hissettim, sonra dostumun yüzündeki ifadeyi gördüm. “Ah.” Sırıtışım kayboldu. “Sim, aranızda girecek değilim.”

“Girmeyeceğini biliyorum.” Solgun tebessümünü tekrarladı. “Sana güveniyorum.”

Gözlerimi ovuşturdum. “Bu acayip bir eve dönüş oldu. Daha mülakata bile girmedim.”

“Bugün son gün,” diye belirtti Sim.

“Farkındayım,” deyip ayağa kalktım. “Ama önce halletmem gereken bir iş var.”

Heybemi Simmon’un odasında bıraktım ve İdare’nin bodrumundaki saymana uğradım. Riem saçları dökülen suratsız bir adamdı ve hocalar okuldaki ilk dönemimde benim için eksi bir harç ücreti belirlediklerinden beri benden hoşlanmıyordu. Kasasından para çıkmasına alışkın değildi ve o tecrübe bam teline dokunmuştu.

Ona Alveron’dan aldığım açık kredi mektubunu gösterdim. Dediğim gibi Maer’in bizzat attığı imzasıyla, balmumu mühürleriyle, birinci kalite parşömeniyle, dört dörtlük el yazısıyla etkileyici bir belgeydi.

Harcım için gereken bedel her ne olursa olsun tamamının Maer’in hazinesinden tahsil edilebileceğini gösteren kısma saymanın dikkatini özellikle çektim.

Sayman belgeyi gözden geçirdi ve bu iddiamı doğruladı.

Harç ücretimin hep düşük çıkmasının çok yazık olduğunu sesli düşündüm. Şimdiye dek on talenti hiç geçmemişti. Tabii bu da Üniversite

için kaçırılmış bir fırsat demekti. Ne de olsa Maer, Vintas kralından bile zengindi. Üstelik *ne kadar olursa olsun* harç ücretini ödeyecekti...

Riem kurnaz bir adamdı ve neyi ima ettiğimi hemen anladı. Kısa bir pazarlığın ardından el sıkıştık ve onu ilk kez gülümserken gördüm.

İki lokma öğle yemeği yedim, sonra da mülakat taşı bulunmayan öğrencilerin bekledikleri kuyruğa girdim. Bunların çoğu yeni öğrenciler olmakla birlikte birkaçı tıpkı benim gibi eğitime devam edenlerdi. Kuyruk uzundu ve herkes bir dereceye kadar gözle görülür ölçüde tedirgindi. Ben vakit geçirmek için ıslık çaldım ve bir seyyar satıcıdan kıymalı börek ile bir kupa sıcak elma şırası satın aldım.

Hocaların masasının önündeki ışık havuzuna adım attığımda biraz hareketlenemeye sebep oldum. Ölüm haberimi onlar da almışlar ve beni canlı olarak görmekten şaşırmışlardı. Yine de çoğu bu durumdan hoşnuttu. Kilvin yakın zamanda atölyede hazır bulunmamı talep ederken Mandrag, Dal ve Arwyl hangi dersleri alacağım konusunda aralarında tartıştılar. Bana el sallamakla yetinen Elodin, mucizevi dirilişimden etkilenmemiş görünen tek hocaydı.

Bir dakikalık sevimli bir kargaşanın ardından Şansölye durumu kontrol altına aldı ve mülakatımı başlattı. Dal'ın ve Kilvin'in sorularını kolayca yanıtladım. Fakat Brandeur'un aritmetik hesabında bocaladım ve Mandrag'ın süblimleşme hakkındaki sorusunun cevabını bilmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım.

Elodin omuz silkerek ve ağzını bir karış açıp esneyerek bana soru sorma fırsatını tepti. Lorren ise Mender dalaletleri hakkında şaşırtıcı ölçüde kolay bir, soru sordu ve ona hızlı olduğu kadar zekice bir cevap vermeyi becerdim. Arwyl'in lasilyum hakkında sorusunu yanıtlamadan evvel epeyce düşünmem gerekti.

Geriye bir tek hocaların huzuruna çıktığımdan beri kaşlarını hışımla çatan Hemme kalmıştı. Gösterdiğim vasat performans ve verdiğim yavaş cevaplar bu ana kadar dudaklarına kibirli bir tebessüm oturtmuştu. Ne zaman yanlış bir cevap versem gözleri parlamıştı.

“Vay vay vay,” dedi, önündeki kâğıt tomarını karıştırarak. “Seninle bir daha uğraşmamıza gerek kalmadığını sanıyordum.” Bana samimiyetsiz bir tebessüm etti. “Öldüğünü duymuştum.”

“Ben de sizin kırmızı bağcıklı bir korse olduğunuzu duydum,” dedim istifimi bozmadan. “Ama kulaktan kulağa yayılan her saçma sapan dedikoduya inanacak değilim.”

Bunun ardından bazı bağrışmalar yükseldi. Derhal ‘Bir Hocaya Karşı Uygunuz Hitap’ ile suçlandım ve de bir özür mektubu yazma ve tek bir gümüş talent ödeme cezalarına çarptırıldım. Bu paraya değdi.

Yine de çirkin bir davranıştı ve bunu sergilediğim vasat performansın hemen ardından yaptığım için zamanlamam kötüydü. Sonuç olarak harç ücretim yirmi dört talent olarak belirlendi. Çok utandığımı söylememe herhalde gerek yoktur.

Mülakatın ardından saymanın bürosuna geri döndüm. Alveron’un kredi mektubunu Riem’e resmi olarak sundum ve önceden anlaştığımız payımı gayriresmi olarak aldım. Bu pay on talentin üzerindeki her şeyin yarısıydı. Yedi talentimi keseme koyarken daha önce bir öğrenci saygısızlık ve görgüsüzlük yapıp da bu kadar para kazanabilmiş midir diye düşünüyordum.

Anker’in Yeri’ne gittiğimde hiç kimsenin han sahibini ölümünden haberdar etmemiş olduğunu sevinerek öğrendim. Odamın anahtarı Centhe Denizi’nin dibinde bir yerde olmasına rağmen Anker’da yedeğı vardı. Yukarı çıkınca eğimli tavanın ve dar karyolanın tanıdık görüntüsünü karşısında gevşediğimi hissettim. Her şey ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Alveron’un sarayından sonra eğimli tavanıyla ve dar karyolasıyla minik odamın bana çok küçük geldiğini zannedebilirsiniz. Fakat durum bunun tam tersiydi. Heybemi boşaltarak ve köşelerdeki örümcek ağlarını bozarak kendimi meşgul ettim.

Bir saatin sonunda yatağımın ayakucundaki sandığın kilidini maymuncukla açmayı becerdim ve oraya kaldırdığım eşyalarımı çıkardım. Parçalara ayrılmış haldeki harmoni saatimi bulunca onunla boş boş oyalandım ve onu yaparken mi yoksa bozarken mi yarım bıraktığımı hatırlamaya çalıştım.

Sonra yapacak acil bir işim olmadığı için nehri geçtim. Eolian’a uğradığımda Deoch ayaklarımı yerden kesen kocaman bir kucaklamayla beni karşıladı. O kadar yol teptikten, yabancıların ve düşmanların arasında onca zaman geçirdikten sonra dostane simalarla çevrili olmanın sıcaklığını unutmıştım. Deoch, Stanchion ve ben birlikte kafaları çektik ve dışarıda hava kararmaya başlayana kadar birbirimize hikâyeler anlattık. Sonra onları işleriyle ilgilenmeye bıraktım.

Bir müddet şehirde dolanarak tanıdık birkaç pansiyona ve tavernaya, iki üç kamu parkına, bir avludaki ağacın altında yer alan bir banka uğradım. Deoch bir senedir Denna’nın gölgesini bile görmediğini söylemişti. Fakat

onu arayıp da bulamamak bile bir açıdan huzur vericiydi. Zaten bu durum bir anlamda ilişkimizin temelini teşkil ediyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Fakülte'nin damına çıkıp bacaların ve birbiriyle uyumsuz arduvaz, kil, teneke çatı kaplamalarının oluşturduğu tanıdık labirenti aştım. Bir köşeyi dönünce Auri'yi bir bacanın üstünde otururken gördüm. İnce telli uzun saçları su altındaymış gibi başının çevresinde uçuşuyordu. Gözlerini aya dikmişti ve çıplak ayaklarını ileri geri sallamaktaydı.

Genzimi hafifçe temizledim ve Auri dönüp baktı. Bacanın üstünden atladığı gibi damda seyirtti ve benden birkaç adım ötede durdu. Sırtışı gökteki aydan bile daha parlaktı. "Cırcıriye'de bütün bir kirpi ailesi yaşıyor!" dedi heyecanla.

İki adım daha attı ve elimi iki eliyle birden tuttu. "Kozalaklar kadar küçük yavrular var!" Beni nazıkçe çekiştirdi. "Gelip bakacak mısın?"

Başımı salladım ve Auri beni damda yürüterek avluya inmek için kullandığımız elma ağacına doğru götürdü. Oraya nihayet vardığımızda önce ağaca, sonra da kendi minik ve bembeyaz elleriyle tuttuğu uzun ve esmerleşmiş elime baktı. Tutuşu sert olmamakla birlikte sıkıydı ve bırakacak gibi görünmüyordu.

"Seni özledim," dedi usulca, başını kaldırmadan. "Bir daha hiç gitme."

"Öyle bir planım yok," dedim nazıkçe. "Burada yapacak çok işim var."

Başını yana eğip bana bulutsu saçlarının arasından bana baktı. "Beni ziyaret etmek gibi mi?"

"Seni ziyaret etmek gibi," diye doğruladım.

Yüz Kırk Üçüncü Bölüm

Kansız

Üniversite'ye dönüşte beni bekleyen son bir sürpriz daha vardı. Gelişimden birkaç gün sonra Balıkthane'deki işimin başına döndüm. Artık paraya acilen ihtiyacım olmamasına rağmen orada çalışmayı özlemiştim. Ellerinizle bir şeye şekil vermenin son derece tatmin edici bir yanı vardır. Gerçek zahiriyecilik, maddeleşmiş bir şarkı gibidir. Bir yoktan var etme eylemidir.

Ben de yeteneğim biraz köreldiği için basit bir şeyle başlamayı düşünerek Ardiye'ye gittim. Pencereye yaklaşırken aşına olduğum bir yüz gördüm. "Merhaba Basil," dedim. "Buraya tıklamak için yine ne yaptın?"

Boynunu büktü. "Malzemelerin uygunsuz kullanımı," diye mırıldandı. Güldüm. "O kadar da kötü değilmiş. Bir iki dönüşte çıkarsın."

"Evet." Başını kaldırıp utangaç bir ifadeyle sırtıttı. "Döndüğünü duymuştum. Ücretini almaya mı geldin?"

Bir ısı hunisi yapmak için gereken malzemelerin listesini kafamdan geçirirken kalakaldım. "Efendim?"

Basil başını yana eğdi. "Ücretin," dedi. "Kansız için." Bana biraz daha baktı, derken yüzünde bir idrak ifadesi belirdi. "Tabii ya, nereden bileceksin..." Kısa bir süreliğine pencereden uzaklaştı ve tamamıyla demirden yapılmış sekiz kenarlı bir fenere benzeyen bir şeyle geri geldi.

Elindeki nesne tasarladığım okutardan farklıydı. Benimki o ürünün ilk modeli olup biraz kabaydı. Bu ise şık ve zarifti. Parçalar birbirine tam oturuyordu ve onu yağmurdan koruyacak ince, şeffaf bir simya emayesiyle kaplıydı. Sonuncusu zekice bir eklentiydi. Onu daha en baştan benim düşünmem gerekirdi.

Tasarımımın kopyalanacak kadar beğenilmesi gurur vericiydi, fakat kendiminkinden daha gelişmiş bir oktutar görmek asabımı bozdu. Parçalardaki belirgin benzerlik gözümde kaçmadı. “Biri bir kalıp seti mi üretti?” diye sordum.

Basil kafa salladı. “Ah, evet. Epey oluyor. Hem de iki set.” Gülümsedi. “Akıllıca bir tasarım olduğunu itiraf etmeliyim. Eylemsiz tetiğin nasıl işlediğini anlayana kadar canım çıktı, ama anladıktan sonra...” Alnına dokundu. “İki tane de ben ürettim. Harcanan zamana karşılık iyi para getiriyor. Güverte lambalarından çok daha iyi olduğu kesin.”

Yaptığı son yorum benden bir tebessüm kopardı. “Her şey güverte lambalarından iyidir,” diye doğrulayıp aygıtı elime aldım. “Bu seninkilerden biri mi?”

Başını iki yana salladı. “Benimkiler bir ay önce satıldı. Fazla durmuyorlar. Fiyatlarını o kadar düşük tutmakla iyi etmişsin.”

Aygıtı ellerimde çevirirken metale oyulmuş bir kelime gördüm. Kaba harfler metalin derinlerine kadar indiği için kalıbın bir parçası olduklarını anladım. Aygıtın üstünde ‘Kansız’ yazıyordu.

Başımı kaldırıp Basil’e baktım. Gülümsedi. “Doğru düzgün bir ad vermeden gitmişsin,” dedi. “Kilvin taslağa son halini verdi ve onu kayıtlara ekledi. Satmaya başlamadan önce bir isim bulmamız gerekiyordu.” Tebessümü biraz silindi. “Aynı günlerde denizde kaybolduğun haberi ulaştı. Kilvin de gidip Elodin Hoca’yı getirdi...”

“Düzgün bir isim versin diye,” dedim, aygıtı ellerimde çevirmeyi sürdürerek. “Elbette.”

“Elodin’in bulduğu ismi duyunca Kilvin biraz homurdandı,” dedi Basil. “Abuk sabuk olduğunu söyledi. Ama öyle kaldı.” Omuz silkip eğildi ve bir süre eşelendikten sonra bir defter çıkardı. “Neyse, ücretin?” Sayfaları çevirmeye başladı. “Şimdiye kadar epeyce birikti. Artık pek çok kimse bundan üretiyor.”

İstediği sayfayı bulup parmağıyla bir kayıt satırını taradı. “İşte. Toplamda yirmi sekiz tane satılmış...”

“Basil,” dedim, “neden bahsettiğini anlamıyorum. İlk yaptığıma karşılık Kilvin zaten bana para ödedi.”

Basil’in alnı kırıştı. “Komisyonun,” diye açıkladı. Sonra kendisine boş gözlerle baktığımı görüp sözlerini sürdürdü. “Ardiye ne zaman bir şey satsa Balikhane yüzde otuz, taslağın sahibiyse yüzde on komisyon alır.”

“Yüzde kırkın tamamının Ardiye’de kaldığını sanıyordum,” dedim hayretler içinde.

Basil tek omzuyla omuz silkti. “Genelde öyle olur. Ardiye eski taslakların hemen hemen tamamına sahiptir. Üretilenlerin çoğu icat edileli çok olmuştur. Ama yeni şeyler...”

“Manet bundan hiç bahsetmemişti,” dedim.

Basil özür dilercesine yüzünü ekşitti. “Bizim Manet arı gibi çalışkandır,” dedi kibarca. “Ama içimizdeki en yaratıcı kişi olduğu söylenemez. Ne zamandır buradaydı, otuz sene mi? Kendine ait tek bir taslağı olduğunu bile sanmam.” Defteri biraz karıştırarak sayfaları taradı. “İşini ciddiye alan çoğu zahiriyeci, sırf gururunu kurtarmak için, lüzumsuz bile olsa en azından bir taslağa sahiptir.”

Sayıları kafamdan hesapladım. “Her birinden kazanılan sekiz talentin yüzde onu,” diye mırıldandım, sonra kafamı kaldırdım. “Yani beni bekleyen yirmi iki talent mi var?”

Basil defterdeki bir kayda bakarak başını salladı. “Yirmi iki talent, dört mangır,” deyip kâğıt kalem çıkardı. “Hepsini ister misin?”

Sırıttım.

Imre’ye doğru yola çıktığımda kesem o kadar ağırdı ki topal kalacağımdan korkuyordum. Anker’in Yeri’ne uğratıp seyahat heybemi aldım ve onu kesenin zıt tarafındaki omzuma asarak vücudumu dengeledim.

Kasabada boş boş gezinerek Denna’yla eskiden sıkça uğradığımız yerlerden geçtim. Dünyanın neresinde olduğunu merak ediyordum.

Geleneksel arayışımı tamamladıktan sonra bayat yağ kokan arka sokağa gittim ve dar merdiveni tırmandım. Devi’nin kapısını çaldım, uzun bir dakika boyunca bekledim, sonra bunu sertçe yineledim.

Kaydırılan bir sürgünün ve çevrilen bir anahtarın sesi duyuldu. Kapı azıcık aralandı ve tek bir mavi göz dışarı baktı. Sırıttım.

Kapı yavaşça açıldı. Eşikte duran ve kollarını iki yanında tutan Devi bana bön bön baktı.

Bu hali karşısında bir kaşımı kaldırdım. “Ne?” dedim. “Laf sokmayacak mısın?”

“Ben sundurmada iş yapmam,” dedi otomatik olarak. Sesinde tondan eser yoktu. “İçeri girmelisin.”

Bekledim, ama kapının önünden çekilmedi. Arkasındaki odadan yükselen tarçın ve bal kokusunu alabiliyordum.

“Devi?” diye sordum. “İyi misin?”

“Senin...” Bana bakmayı sürdürerek cümlesini yarıda bıraktı. Sesi pes ve duygusuzdu. “Senin ölmüş olman gerekiyordu.”

“Bu ve diğer pek çok konuda insanları hüsrana uğratmayı hedefliyorum,” dedim.

“Onun yaptığından emindim,” diye sözlerini sürdürdü Devi. “Babasının baronluğuna Korsan Adaları deniyor. Dairesini yaktığımız için bunu onun yaptığından emindim. Aslında yangını çıkartan bendim, ama bunu bilmesine imkân yoktu. Bir tek seni görmüştü. Seni ve o Cealdimli adamı.”

Işıқта gözlerini kırıştırdı. Şirin yüzlü tefeci zaten açık tenliydi, fakat onu ilk defa solgun görüyordum. “Boyun uzamış,” dedi. “Ne kadar uzun olduğunu neredeyse unutmuşum.”

“Ben de ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuşum,” dedim. “Ama unutmadım.”

Devi o solgun ve bön bön bakan haliyle eşikte durmaya devam etti. Endişelenerek ona sokuldum ve elimi hafifçe koluna koydum. Kısmen beklediğim gibi geri çekilmedi. Elime bakmakla yetindi.

“Hâlâ bir laf sokmanı bekliyorum,” diye ona nazikçe takıldım. “Genelde bundan çok daha hızlısındır.”

“Şu anda seninle laf yarıştıramabileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Zaten hiçbir zaman yarıştıramıyordun ki,” dedim. “Ama arada sırada seninle didişmekten hoşlanmıyor değilim.”

Belli belirsiz bir tebessüm eden Devi’nin yanaklarına biraz renk geldi. “Sen eşşoğlu eşeğin tekisin,” dedi.

“Hah şöyle,” diye cesaret verdim ve onu kapıdan çekerek parlak güz akşamüstüne çıkardım. “Yapabileceğini biliyordum.”

Birlikte yakındaki bir hana gittik. Küçük bir biranın ve büyük bir öğle yemeğinin de yardımıyla Devi beni canlı görmenin şokunu atlattı. Fazla geçmeden her zamanki sivri dilli haline büründü ve maşrapalarımızdan baharatlı şaraplarımızı yudumlarken atışıp durduk.

Sonrasında kasap dükkânının arkasındaki dairesine kadar ağır ağır yürüdük. Evine vardığımızda Devi kapıyı kilitlemeyi unutmuş olduğunu keşfetti.

“Merhametli Tehlu aşkına,” dedi ve içeri girip panikle etrafına bakındı. “Bu ilk kez oluyor.”

Onunla beraber girişteki odaya bakınırken, orayı ilk gördüğümünden beri çok az şeyin değişmiş olduğunu fark ettim. Tek istisna ikinci kitap rafının da neredeyse yarısına kadar dolmuş olmasıydı. Devi hiçbir şeyin çalınmadığından emin olmak için diğer odaları da incelerken ben kitapların başlıklarını gözden geçirdim.

“Ödünç almak istediğin var mı?” diye sordu, yanıma döndükten sonra.

“Aslında,” dedim, “benim sana verecek bir şeyim var.”

Seyahat heybemi masasının üstüne bıraktım ve içini bir süre eşeledikten sonra muşambaya sarılıp kınnapla bağlanmış yassı, dikdörtgen şeklinde bir paket çıkardım. Seyahat heybemi yere indirdim ve paketi masaya koyup Devi’ye doğru ittim.

Yazı masasına yaklaşırken Devi’nin suratına kuşkulu bir ifade hâkimdi. Sandalyesine oturup paketi açtı ve Caudicus’un kütüphanesinden yürüttüğüm *Celum Tinture* adlı kitabı buldu. Bu pek nadir bir eser olmasa da Arşiv’e giremeyen bir simyacı için faydalı bir kaynaktı. Simyadan anladığımdan da değil hani.

Devi kitabı inceledi. “Bu ne?” diye sordu.

Güldüm. “Bir hediye.”

Beni kısık gözlerle süzdü. “Bunu vererek borcunun vadesini uzatabileceğini sanıyorsan...”

Başımı iki yana salladım. “Hoşuna gideceğini düşündüm,” dedim. “Borca gelince...” Kesemi çıkartıp masanın üstüne dokuz kalın talent saydım.

“Vay be,” dedi Devi, az da olsa şaşırarak. “Bakıyorum da seyahatin kârlı geçmiş.” Gözlerini bana çevirdi. “Harcını ödeyene kadar beklemek istemediğinden emin misin?”

“O işi çoktan hallettim,” dedim.

Devi parayı almaya yeltenmedi. “Yeni bir dönemin başında seni beş parasız bırakmak istemem,” dedi.

Kesemi elimde tarttım. Hareket ederken kulağa müzik gibi gelen enfes bir dolulukla çınladı.

Devi bir anahtar çıkarıp masasının dibindeki bir çekmeceyi açtı. *Söylem ve Mantık* kitabımı, kabiliyet mızıkamı, sempati lambamı ve Denna’nın yüzüğünü tek tek çıkardı.

Bunları masaya güzelce istifledi, fakat sikkelere yine elini sürmedi. “Bir yıl bir gününün dolmasına hâlâ iki ay var,” dedi. “Beklemek istemediğinden emin misin?”

Şaşırarak önce masadaki paraya, sonra da Devi'nin odasına baktım. Kafamda taç yapraklarını açan bir çiçek gibi idrak doğdu. "Bu işin parayla ilgisi yok, değil mi?" dedim, gerçeği fark etmemin bu kadar uzun sürdüğüne hayret ederek.

Devi başını yana eğdi.

Kitap raflarını, kadife perdeli kocaman yatağı, Devi'nin kendisini işaret ettim. Daha önce hiç dikkat etmemiştim, fakat giysileri süslü püslü olmasa bile kesimleri ve kumaşları soylularınki kadar kaliteliydi.

"Bu işin parayla ilgisi yok," diye tekrarladım. Kitaplarına baktım. Koleksiyonun değeri beş yüz talentten bir metelik bile eksik olamazdı. "Parayı yem olarak kullanıyorsun. İleride işine yarayabilecek çaresiz insanlara borç verip o borçları ödeyememelerini umuyorsun. Gerçek işin kıyaklara dayanıyor."

Devi kıkırdadı. "Paraya asla hayır demem," dedi ısıltılı gözlerle. "Ama dünya, insanların asla satmayacağı şeylerle dolu. Kıyaklar ve yükümlülükler paradan çok ama çok daha değerlidir."

Masanın üzerinde parıldayan dokuz talente baktım. "Minimum borç miktarı diye bir şey de yok, değil mi?" diye sordum, cevabı bilmeme rağmen. "Onu sırf senden daha fazla borç almak zorunda kalayım diye söyledin. Kendimi içinden çıkamayacağım kadar derin bir çukura sokmamı ve sana borcumu ödeyemememi umuyordun."

Devi şen bir tebessüm etti. "Oyuna hoş geldin," deyip sikkeleri toplamaya başladı. "Oynadığın için teşekkürler."

Yüz Kırk Dördüncü Bölüm

Kılıç ve Shaed

Ağzına kadar dolu kesemle ve harç ücretimi garanti altına alan kredi mektubuyla, kış dönemim parkta gezinti yapmak kadar tasasızdı.

Cimri biri gibi yaşamaya mecbur kalmamak garipti. Kıyafetlerim üzerime tam uyuyordu ve onları yıkatabiliyordum. Ne zaman istersem kahve ve çikolata alabiliyordum. Artık Balikhane’de eşek gibi çalışma gereği duymuyor ve vaktimi sırf merakımı gidermek için bir şeyleri kurcalamakla ya da zevk olsun diye farklı projeler üzerinde çalışmakla değerlendirebiliyordum.

Neredeyse bir senelik ayrılıktan sonra Üniversite’ye uyum sağlamam biraz uzun sürdü. Bunca zamanın ardından kılıç taşımamak tuhaf bir histi. Fakat öyle şeylere burada kötü gözle bakılıyordu ve kılıç bulundurmanın gereğinden fazla sorun çıkaracağı belliydi.

Durgu’yu ilk başta odamda bıraktım. Fakat içeri gizlice girip onu çalmanın ne kadar kolay olacağını herkesten iyi biliyordum. Pencere sürgüsü sadece en kibar hırsızlara engel olabilirdi. Daha gerçekçi düşünenler camı kolayca kırıp bir dakikadan kısa sürede ortadan kaybolabilirlerdi. Kılıç kelimenin tam anlamıyla eşsiz olduğu ve onu güvende tutmaya söz verdiğim için Durgu’yu Şeyaltı’nda bir yere saklamam uzun sürmedi.

Shaedimi yanımda bulundurmam daha kolaydı, zira ufak bir uğraşla şeklini değiştirebiliyordum. Bugünlerde kendi kendine dalgalandığı nadiren oluyordu. Hatta tam tersine, esen rüzgârın yol açması gerektiğinden daha az hareket eder gibiydi. İnsanların böyle şeyleri fark edeceklerini sanırsınız, fakat etmiyorlardı. Ona duyduğum düşkünlük yüzünden benimle dalga

geçen Wilem ve Simmon bile pelerinimi asla çok yönlü bir giysiden fazlası olarak düşünmüyorlardı.

Pelerininin sıradışı bir yönü olduğunu fark eden tek kişi Elodin oldu. Fakülte'nin önündeki küçük avluda yollarımız kesiştiği zaman, "Bu da ne?" diye bağırdı heyecanla. "Nasıl oldu da shaede büründün?"

"Affedersiniz?" dedim.

"Pelerinin be çocuk. Dönüşken giysin. Tanrı'nın lütfü aşkına, bir shaedi nereden buldun?" Şaşkınlığımı cehalet zannetti. "Ne giydiğini bilmiyor musun?"

"Ne olduğunu biliyorum," dedim. "Sadece sizin de bilmenize şaşırdım."

Bana kırgın bir bakış attı. "Bir fey pelerinini üç metre öteden fark edemeseydim benden isimci falan olmazdı." Bir köşesini parmakları arasına aldı. "Ah, ne kadar güzel. İşte insanların nadiren dokunabileceği eski bir sihir ürünü."

"Aslına bakarsanız yeni bir sihir," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Açıklamamın uzun bir hikâye gerektireceği belli olduğu zaman Elodin beni daha önce hiç görmediğim küçük, konforlu bir meyhaneye götürdü. Aslında oraya meyhane demekte bile tereddüt ediyorum. Geveze öğrencilerle ve bira kokusuyla dolu değildi. Alçak tavanıyla ve etrafa öbek öbek dağıtılmış derin, rahat koltuklarıyla loş ve sessiz bir yerdi. Havaya deri ve yıllanmış şarap kokusu hâkimdi.

Sıcak bir radyatörün yakınma oturduk ve baharatlı şaraplarımızı yudumlarken Fae'ye kasıtsız olarak yaptığım gezimin hikâyesini ona baştan sona anlattım. Bu benim için harika bir değişiklikti. Alay konusu olmaktan korktuğum için öykümü o zamana dek kimselere anlatamamıştım.

Elodin şaşırtıcı ölçüde dikkatli bir dinleyici çıktı ve Felurian beni iradesine boyun eğmeye zorladığı zaman yaptığımız dövüşle özel olarak ilgilendi. Hikâye bittikten sonra beni soru yağmuruna tuttu. Rüzgâra ne dediğimi hatırlıyor muydum? Peki ya nasıl hissettiğimi? Bahsettiğim o tuhaf uyanıklık sarhoş olmak gibi miydi, yoksa şoka girmek gibi mi?

Sorularını elimden geldiğince cevapladım ve Elodin sonunda başını kendi kendine sallayarak arkasına yaslandı. "Rüzgârı kovalamaya giden bir öğrencinin onu bulması daima iyiye işarettir," dedi takdirle. "Şimdiye kadar onu iki defa çağırdın. Artık bunu daha kolay yapacağın muhakkak."

"Aslında üç defa," dedim. "Ademre'deyken onu yine buldum."

Bir kahkaha patlattı. “Demek onu haritanın kenarına kadar kovaladın!” dedi, masanın üzerinde tuttuğu sol eliyle geniş bir hareket yaparak. Bunun Adem el dilinde *hayretli saygı* işareti olduğunu fark edince afalladım. “Kendini nasıl hissettin? Sence gerek duyarsan rüzgârın ismini tekrar bulabilir misin?”

Yoğunlaşarak zihnimi Dönen Yaprak’a sokmaya çalıştım. Bunu en son bir ay evvel ve bin beş yüz kilometre ötede denemiştim; zihnimi o tuhaf, fıldır fıldır boşluğa sokmam zor oldu.

Yine de başardım. Rüzgârın ismini tanıdık bir dost gibi görmeyi umarak küçük odaya bakındım, fakat bir pencereden giren ışık huzmesindeki toz zerrelerinden başka bir şeyle karşılaşmadım.

“Eee?” dedi Elodin. “Gerekirse onu çağırabilir misin?”

Tereddüt ettim. “Belki.”

Elodin anlamışçasına başını salladı. “Ama herhalde biri senden çağırmanı istediğinde değil?”

Başım la doğruladım. Uğradığım hüsrân pek de az değildi.

“Cesaretin kırılmasın. Demek ki üzerinde çalışabileceğimiz bir şey var.” Mutlulukla sırtıttı ve sırtımı sıvazladı. “Ama bana kalırsa hikâyende düşündüğünden fazlası yatıyor. Rüzgârdan fazlasını çağırmışsın. Dediklerine bakarak Felurian’ın ismini söylediğine inanıyorum.”

Geriye yönelik düşündüm. Fae’de geçirdiğim zamana dair anılarım nedense bölük pörçüktü; özellikle de Felurian’la ettiğim kavga. Bu anının garip, neredeyse rüyamsı bir havası vardı. Ayrıntılarıyla hatırlamaya çalıştığım zaman adeta başka bir insanın başından geçmiş gibi geliyordu. “Mümkündür.”

“Mümkünden de öte,” diye beni temin etti Elodin. “Felurian kadar yaşlı ve güçlü bir yaratığın sadece rüzgârın adıyla zapt edilebileceğinden kuşkuluyum. Başarını küçümsediğimi sanma,” diye çabucak ekledi. “Rüzgârın adını söylemek bile her bin öğrenciden ancak birinin başarabileceği bir şeydir. Ama canlı bir şeyin, hele hele feylerden birinin ismi...” Bana kaşlarını kaldırarak baktı. “İşte o bambaşka bir hadise.”

“Bir canlının adı neden o kadar farklı olsun?” diye sordum, sonra kendi sorumu kendim yanıtladım. “Karmaşıklığı yüzünden.”

“Aynen öyle,” dedi. Kavrayışım onu heyecanlandırmış gibiydi. “Bir şeyi isimlendirmek için onu bütünüyle anlamalısın. Bir taşı veya bir parça rüzgârı anlamak bile yeterince zordur. Ama bir canlıyı anlamak...” İmalî bir üslupla cümlesini yarım bıraktı.

“Felurian’ı anladığımı iddia edemem,” dedim.

“Bir parçan anlamış,” diye üsteledi. “Uyuyan zihnin. Bu sahiden de ender rastlanan bir durumdur. Yaptığının ne kadar zor olduğunu bilseydin onu hayatta başaramazdın.”

Artık fakirlik beni Balıkthane’de saatler boyu çalışmaya zorlamadığı için, daha önce hiç olmadığı kadar geniş bir eğitim almakta serbestim. Sempatı, tıp ve zahiriyecilik alanında her zamanki derslerime girmeyi sürdürdüm, sonra bunlara kimya, şifalı bitkiler bilimi ve görelî kadın anatomisini de ekledim.

Kilitsiz kutusuyla karşılaşmam merakımı uyandırdığı için Yll hikâye düğümleri hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Fakat Yll hakkında yazılmış çoğu kitabın filoloji değil tarih konulu olduğunu ve bir düğümün nasıl okunabileceğine dair herhangi bir bilgi vermediğini kısa sürede öğrendim.

Ben de gidip Ölü Kayıtlar’ı taradım ve alt mahzenlerin nahoş, alçak tavanlı bir bölümünde Yll ile ilgili terk edilmiş kitapların yer aldığı tek bir raf buldum. Daha sonra bu kitapları okuyacak bir yer ararken bir kitap dolabının arkasında küçük bir oda keşfettim.

Burası şüphelendiğim gibi bir okuma deliği çıkmadı. İçinde düğümlü ipliklerin sarılı olduğu büyük tahta makaralardan yüzlercesi vardı. Bunlar tam olarak kitap değilse de onun Yll karşılığıydı. Her şeyin üstü ince bir toz tabakasıyla örtülüydü ve onlarca yıldır hiç kimsenin bu odaya girmediğini tahmin ediyordum.

Gizli şeylere karşı büyük bir zaafım vardır. Fakat Yllce bilmeden düğümleri okumanın imkânsız olduğunu kısa zamanda öğrendim. Konu hakkında herhangi bir ders verilmiyordu ve araştırmalarım sonucunda Baş Filolog’un gillerlerinden hiçbirinin birkaç kelimeden fazla bilmediği ortaya çıktı.

Atur İmparatorluğu’nun demir çizmeleri altında Yll’in neredeyse un ufak edildiği düşünülürse bu pek de şaşırtıcı değildi. Yll’in bugün hâlâ varlığını sürdüren kısmında çoğunlukla koyunlar ikamet ediyordu. Ve ülkenin ortasında duracak olursanız sınırın ötesine taş atabilirdiniz. Yine de bu durum, arayışımın hüsrânla sonuçlandığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Birkaç gün sonra Baş Filolog beni bürosuna çağırdı. Konuyla ilgili sorular sorduğumu duymuştu ve ne tesadüf ki Yllceyi oldukça iyi

konusuyordu. Bana özel ders verme teklifinde bulundu. Bu teklifini seve seve kabul ettim.

Üniversite'ye geldiğimden beri Baş Filolog'u sadece kayıt mülakatlarım sırasında ve çeşitli suçlamalarla boynuza geldiğimde görmüştüm. Şansölye olarak ciddi ve resmi bir şahsiyetti. Fakat Şansölye koltuğunda oturmadığı zamanlarda Herma Hoca şaşırtıcı derecede hünerli ve şefkatli bir öğretmendi. Müstehcen bir espri anlayışına sahip olduğunu da hayretle öğrendim. Bana ilk kez açık saçık bir fıkra anlattığında dokunsanız devrilirdim.

Elodin bu dönem ders vermese bile onun talimatları doğrultusunda isimlendirme çalışmaya başladım. Artık deliliğinin bir yöntemi olduğunu bildiğimden eskisi kadar sıkıntı çekmiyordum.

Kont Threpe beni sapasağlam görünce sevinçten havalara uçtu ve şerefime bir diriliş partisi düzenleyerek beni yerel soylulara gururla takdim etti. Bu davet için hususi olarak bir kıyafet diktirdim ve kapıldığım bir nostalji anında kumaşlarını eski kumpanyamın taşıdığı renklerden seçtim: Lord Greyfallow'un yeşil ve grisi.

Partiden sonra oturma odasında karşılıklı şarap yudumlarken Threpe'ye maceralarımı anlattım. İnanmayacağını bildiğim için Felurian'la ilgili kısma hiç değinmedim. Ayrıca Maer'in hizmetindeyken yaptıklarımın yarısını da ona söyleyemezdim. Threpe de buna bağlı olarak Alveron'un beni cömertçe mükâfatlandırıldığını düşündü. Ona karşı çıkmaya kalkmadım.

Yüz Kırk Beşinci Bölüm

Öyküler

Neyse ki Ambrose kış dönemi boyunca ortalarda yoktu, fakat bahar geldiği zaman nefret dolu bir göçmen kuş gibi tüneğine geri döndü. Dönüşünden bir gün sonra derslerimi ekip bütün bir günü kendime yeni bir grem yapmakla geçirmem tesadüf değildi.

Karlar eriyip toprak yine sıkı bir hal alır almaz Ketan talimlerime kaldığım yerden devam ettim. Ketan'ı ilk gördüğümde ne kadar tuhaf geldiğini hatırladığım için bunu Üniversite'nin kuzeyindeki ormanın mahremiyetinde yapıyordum.

Bahar dönemiyle birlikte kayıt mülakatları yeniden başladı. Kendi mülakatıma fena halde akşamdan kalma olarak girdim ve birkaç soruda bocaladım. Harç ücretim on sekiz buçuk talent olarak belirlenince saymandan dört talent ve biraz bozukluk kazandım.

Kışın Üniversite'ye daha az tüccar uğradığı için Kansız satışları yavaşlamıştı. Fakat karlar eriyip de yollar kuruduktan sonra Ardiye'de birikmiş olanlar çabucak satılarak bana altı talent daha kazandırdı.

Elimin altında bunca para bulunmasına alışkın değildim ve itiraf etmeliyim ki biraz har vurup harman savurdum. Hepsi üzerime tam uyan altı kıyafetim ve kullanıp da bitiremeyeceğim kadar kâğıdım vardı. Arueh'ten getirtilmiş kaliteli, koyu renkli mürekkeple yazıyordum ve kendi gravür setime sahiptim. İki çift pabuç da cabasıydı. *İki çift*.

İmre'deki kitapçıların birinde kadim, yırtık pırtık bir Yll mütalaası buldum. Kitapçı içi düğüm çizimleriyle dolu olan bu kitabı bir denizcinin günlüğü sanıyordu ve onu sadece bir buçuk talente satın aldım. Fazla geçmeden *Otaborica*'nın bir kopyasını edindim, sonra bunlara kendi

odamın mahremiyetinde taslak hazırlarken referans almakta kullanabileceğim *Termigus Techina*'yı ekledim.

Dostlarıma yemek ısmarladım. Auri yeni elbiselere ve saçları için parlak kurdelelere sahipti. Tüm bunlara rağmen kesemde hâlâ para vardı. Ne kadar tuhaf. Ne kadar güzel.

Dönemin ortalarına doğru kulağıma tanıdık öyküler çalınmaya başladı. Felurian'la bir gece geçiren kızıl saçlı bir maceracı hakkındaki öyküler. Ulu Taborlin'in güçlerine sahip genç, cüretkâr bir gizemciyi anlatan öyküler. Aylar sürmüşse de Vintas'taki maceralarım nihayet dilden dile yayılarak Üniversite'ye kadar ulaşmıştı.

Bu öyküleri duyduğum zaman shaedimi biraz uzatıp eskisinden daha sık giymeye başladığım doğru olabilir. Sonraki birkaç dönü boyunca birahanelerde utanç verecek denli zaman geçirerek anlatılan öykülere kulak misafirliği ettiğim de doğru olabilir. Hatta birkaç tane de kendim anlatacak kadar ileri gitmiş olabilirim.

Ne de olsa gençtim ve şöhretimin tadını çıkarmak benim için doğaldı. Nasılsa zamanla geçeceğini düşünüyordum. Niye diğer öğrencilerin bana göz ucuyla attıkları bakışların keyfine varmayacaktım? Niye henüz devam ediyorken bu şöhretten zevk almayacaktım?

Öykülerin çoğu benim haydutları avlamam ve genç kızları kurtarmam üzerine kuruluydu. Fakat hiçbir gerçeğin yakınından bile geçmiyordu. Hiçbir öykü dilden dile yayılarak bin beş yüz kilometre yol katedip de aynı kalamaz.

Ayrıntılar değişiklik gösterse de bunların çoğu belli bir akışa sahipti: Genç kadınların kurtarılmaları gerekiyordu. Beni bazen bir soylu tutuyordu. Bu kişi endişeli bir baba, başı dertte bir kasaba başkanı veya beceriksiz bir inzibat da olabiliyordu.

Çoğu kez bir çift kız kurtarıyordum. Bu sayı bire inebildiği gibi üçe de çıkabiliyordu. Kızlar yakın dosttular. Anne ile kızlardı. Bir öyküde hepsi kız kardeş olmak üzere tam yedi kişiydiler. Prenses ve bakire olmaları da cabası. O tür hikâyeleri bilirsiniz.

Kızları kimlerin elinden kurtardığımı büyük farklılıklar gösteriyordu. En sık haydut lafı geçmekteydi, fakat art niyetli amcalar, üvey anneler, hatta ayak sürüyenler de vardı. Tuhaf bir değişikliğe uğramış bir öyküde onları Adem fedailerinin elinden kurtarıyordum. Birkaç ogre duymak bile mümkündü.

Kızları arada bir gezgin kumpanyacıların elinden kurtarsam da onların Edema Ruhlar tarafından kaçırıldıklarını anlatan bir öykünün kulağıma asla gelmediğini gururla belirtebilirim.

Öykü genellikle iki şekilde bitiyordu. İlkinde Beyaz Atlı Prens gibi düşmanların arasına dalıyor ve herkes ölene, kaçana yahut münasip olduğu üzere tövbe edene dek kılıç kılıca çarpışıyordum. Ulu Taborlin gibi gökyüzünden ateş ve yıldırım çağırdığımı anlatan ikinci son daha popülerdi.

Öykünün en sevdiğim versiyonunda yolda giderken yardımsever bir tenekeciyle karşılaşıyordum. Onunla yemeğimi paylaşıyordum ve o da bana yakındaki bir çiftlikten kaçırılmış iki çocuktan bahsediyordu. Yollarımız ayrılmadan önce bana bir yumurta, üç demir çivi ve beni görünmez kılabilen eski püskü bir pelerin satıyordu. Bu nesneleri ve hatırı sayılır zekâmı kullanarak çocukları kurnaz ve aç bir trovun elinden kurtarıyordum.

Bu öykünün pek çok versiyonu olmasına rağmen Felurian’la ilgili hikâyeye çok daha yaygındı. Yazdığım şarkı da batıya kadar gelmeyi başarmıştı. Ve şarkılar şekillerini öykülerden daha iyi korudukları için Felurian’la yaşadığım maceranın ayrıntıları gerçeğe nispeten daha yakındı.

Wil ile Sim beni ayrıntılar için sıkıştırdıkları zaman onlara tüm hikâyeyi anlattım. Onları doğru söylediğime inandırmam kolay olmadı. Daha doğrusu Sim’i inandırmam. Wil feylerin varlığını her nedense kolayca kabul etti.

Sim’i suçlamıyordum. Felurian’ı görene kadar ben de onun var olmadığına dair hiç düşünmeden bahse girebilirdim. Bir öyküden zevk almak ayrı şeydir, onun doğruluğuna inanmak ayrı şey.

“Asıl soru,” dedi Sim düşünceli bir üslupla, “gerçekte kaç yaşında olduğun.”

“Ben onu biliyorum,” dedi Wilem, sarhoş değilmiş gibi görünmek için çaresizce uğraşan birinin kasvetli gururuyla. “On yedi.”

“Ahhhh...” Sim bir parmağını dramatik bir edayla kaldırdı. “İnsanın öyle düşünesi geliyor, değil mi?”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum.

Sim sandalyesinde öne doğru eğildi. “Fae’ye gittin, orada bir süre kaldın, sonra geri geldiğinde üç gün geçmiş olduğunu öğrendin,” dedi. “Bu senin için de sadece üç gün geçtiği anlamına mı geliyor? Yoksa oradayken yaşlandın mı?”

Bir müddet sessiz kaldım. “Bak bunu düşünmemiştim,” diye itirafta bulundum.

“Hikâyelerde,” dedi Wilem, “oğlanlar Fae’ye gidip koca birer adam olarak geri dönerler. Bu da insanların orada yaşlandıklarını gösteriyor.”

“Tabii hikâyeleri esas alırsan,” dedi Sim.

“Başka neyi esas alacağım ki?” diye sordu Wil. “Yoksa sen *Marlock’un Fae Fenomenleri İncelemesi*’ne mi başvuruyorsun? Bana öyle bir kitap bul, ben de ondan alıntı yapayım.”

Sim mutabık bir edayla omuz silkti.

“Eee,” dedi Wil, bana doğru dönerek, “orada ne kadar kaldın?”

“Onu söylemesi zor,” dedim. “Gece ve gündüz yoktu. Ve anılarım biraz bulanık.” Uzunca bir süre düşündüm. “Düzinelerce kez konuştuk, yüzdük ve karnımızı doyurduk. Biraz keşfe de çıktık. Ve, şey...” İmalı bir şekilde genzimi temizlemek için durakladım.

“Düşüp kalktınız,” diye tahminde bulundu Wil.

“Teşekkürler. Ve epeyce düşüp kalktık.” Felurian’ın bana öğrettiği numaraları içimden saydım, sonra da günde iki veya üç taneden fazlasını öğretemeyeceğine karar verdim.

“En azından birkaç ay,” dedim. “Bir kere tıraş oldum. Yoksa iki kez miydi? Sakallarımın biraz uzamasına yetecek kadar.”

Wil bunu duyunca gözlerini yuvarlayıp elini kendi gür sakalında gezdirdi.

“Senin yüzündeki o harikulade sanat eseri gibi bir şey değil,” dedim. “Yine de benimki iki üç kez uzadı.”

“Yani en az iki ay,” dedi Sim. “İyi de tam olarak ne kadar geçmiştir?”

“Üç ay mı?” Felurian’la kaç hikâye paylaşmıştık? “Dört beş ay?” Shaedimi yıldız ışığından ay ışığına, oradan da ateş ışığına ne kadar yavaş taşımamız gerektiğini hatırladım. “Bir sene mi?” Cthaeh’le karşılaştıktan sonra kendimi toparlamakla geçirdiğim o berbat zaman dilimini düşündüm. “Bir seneden daha uzun olamayacağına eminim...” Sesim hiç de istediğim kadar inandırıcı çıkmadı.

Wilem bir kaşını kaldırdı. “Eh, öyleyse doğum günün kutlu olsun.” Şerefime kadeh kaldırdı. “Ya da duruma göre doğum günlerin.”

Yüz Kırk Altıncı Bölüm

Başarısızlıklar

İlkbahar döneminde bazı başarısızlıklar yaşadım.

Bunların ilki daha ziyade kendi açımdan bir başarısızlıktı. Yllceyi öğrenmenin nispeten kolay olacağını sanmıştım. Fakat durum tam tersiydi.

Kendimi mahkemede savunmama yetecek kadar Temacayı birkaç günde öğrenmiştim. Fakat Temaca çok düzenli bir lisandı ve derslerim sayesinde zaten birazını biliyordum. Daha da önemlisi Temaca ile Aturca arasında büyük benzerlikler mevcuttu. Aynı yazı karakterlerini kullanıyorlardı ve sözcükler birbiriyle ilişkiliydi.

Yllcenin ise Aturcayla, Shaldacayla, hatta Ademceyle hiçbir ortak yönü yoktu. Mantıksız, karmakarışık bir dildi. Tam on dört haber kipine, birbirinden acayip çekim eklerine sahipti.

Mesela ‘Şansölyenin çorapları’ deyip geçemezsiniz. Kesinlikle hayır. Bu kadarı fazla basit olurdu. Tüm iyelikler nedense iki yönlüydü; sanki Şansölye çoraplara sahip olmakla kalmıyor, çoraplar da bir şekilde Şansölye’nin mülkiyetini ediniyordu. Bu da her iki sözcüğün kullanımını karmaşık dilbilgisel yollardan değiştiriyordu. Çorap sahibi olmak, kişiyi bambaşka bir tabiata sokar gibiydi.

Bu sebeple, Şansölye’den aylarca ders aldıktan sonra bile Yllcenin dilbilgisi benim için bulanık bir karmaşadan öteye geçememişti. Onca emeğin karşılığında elde ettiğim tek şey küçük çaplı bir kelime dağarcığıydı. Hikâye düğümlerini kavrayışım daha da beterdi. Deoch’la pratik yaparak bilgimi arttırmaya çalıştım. Fakat onun öğretmenlikle pek arası yoktu ve hikâye düğümlerini okuyabilen tanıdığı tek insanın kendisi çok küçük yaştayken ölen ninesi olduğunu itiraf etti.

İkinci başarısızlığımı Mandrag'ın gileri Anisat'tan aldığım ileri düzey kimya dersinde yaşadım. Ders ilgimi fazlasıyla çekse de Anisat'la aram pek iyi değildi.

Kimyanın sunduğu keşif hissine bayılıyordum. Deneylerin heyecanına, deneme yanılmanın zorluklarına, dersin çözümleme gerektiren yönüne de. Ayrıca dersle ilgili malzemelere, yani şişelere ve tüplere, asitlere ve tuzlara, cıvaya ve aleve yönelik biraz saçma bir düşkünlüğüm olduğunu da itiraf etmeliyim. Kimyanın asal bir yönü, izahı reddeden bir tarafı vardır. Bunu ya hissedersiniz ya da hissetmezsiniz.

Anisat hissetmiyordu. Kimya onun için yazılı günlüklerden ve dikkatle kaleme alınmış rakam sıralarından ibaretti. İfade biçimim yanlış diye bana aynı titrasyonu dört kez tekrarlattığı oluyordu. Niye bir sayıyı yazmakla uğraşacaktım? Niye ellerimin beş dakikada bitirebileceği bir işi on dakika kâğıda geçirmeye zaman harcayacaktım?

Biz de bol bol tartıştık. Münakaşalarımız ilk başta hafifti, fakat ikimiz de geri adım atmaya yanaşmıyorduk. Sonuç olarak dönem başlayalı daha iki hafta bile geçmeden Kröze'nin orta yerinde, ağzı bir karış açık otuz öğrencinin şaşkın bakışları karşısında birbirimize bas bas bağırdık.

Anisat bana otoriteye saygısı olmayan zibidi bir dennercik diyerek dersi terk etmemi istedi. Ben de ona bu işi bırakıp bir muhasebe kâtibi olması gereken kibirli bir züppe yakıştırmasında bulundum. Açıkçası ikimizin de haklı olduğu taraflar vardı.

Diğer bir başarısızlığım matematikte ortaya çıktı. Fela'nın Brandeur Hoca'dan neler öğrendiğine dair aylarca heyecan içinde gevezelik etmesini dinledikten sonra sayı ilmimi geliştirmek için yola çıktım.

Maalesef matematiğin yüksek zirveleri bana zevk vermedi. Ben şair değilim. Sözcükleri sırf sevmiş olmak için sevmem. Onları ne başarabildiklerine bağlı olarak severim. Aynı şekilde aritmetikçi de değilim. Sadece sayıları anlatabilen sayılar hiç ilgimi çekmez.

Kimyayı ve aritmetiği bıraktıktan sonra bol bol boş vaktim oldu. Bunun bir kısmını Balıkhane'de harcayarak, neredeyse bitmeden satılan bir Kansız ürettim. Ayrıca Arşiv'de ve Revir'de epeyce vakit geçirerek 'Taflanın Tesirsizliği Üzerine' adlı bir makale için araştırma yaptım. Arwyl buna şüpheyile yaklaşıysa da ilk araştırmalarımın dikkate değer olduğunu doğruladı.

Vaktimi romantik ilişkilerle de değerlendirdim. Bu benim için yeni bir tecrübeydi, zira daha evvelden kadınların dikkatini hiç çekmiyordum. Veya

çeksem bile o dikkatle ne yapacağımı bilemiyordum.

Fakat artık daha büyüktüm ve bir dereceye kadar da olsa daha bilgeydim. Ayrıca dilden dile aktarılan öyküler sebebiyle nehrin her iki yanındaki kadınlar da bana ilgi göstermeye başlıyorlardı.

İlişkilerim hep hoş ve kısaydı. Niçin kısa olduklarını söyleyemem, tabii bariz bir gerçeği belirtmek dışında: bir kadının benden uzun vadede hoşlanmasını sağlayacak içerikten yoksundum. Mesela Simmon'un kadınlara sunacak çok şeyi vardı. İşlenmemiş bir cevher olduğu bile söylenebilirdi. Belki ilk bakışta göz alıcı değildi, fakat derinlerde büyük bir değere sahipti. Şefkatli, iyi kalpli ve bir kadının isteyebileceği kadar ilgili biriydi. Fela'yı mutluluktan havalara uçuruyordu. Sim bir prensti.

Peki benim kadınlara sunacak neyim vardı? Aslına bakarsanız hiçbir şey. Şimdi daha bile az. Yerden alman, bir süre cepte taşman ve sonunda ilginç görünümüne rağmen sertleşmiş bir toprak parçasından başka bir şey olmadığı anlaşılıp atılan ilgi çekici bir taş gibiydim.

"Kilvin Hoca," diye sordum, "iki bin yıl boyunca yoğun bir kullanıma dayanıp nispeten sağlam veya yeni kalabilen bir metal biliyor musunuz?"

Dev zahiriye, üzerine bir gravür işlemekte olduğu pirinç çarktan başını kaldırdı ve beni bürosunun kapısında dururken gördü. "Yine ne tür bir proje planlıyorsun Re'lar Kvothe?"

Son üç aydır Kansız kadar başarılı başka bir taslak yaratmaya çalışıyordum. Kısmen parası, kısmen de Kilvin'in üç veya dört başarılı taslak hazırlayabilen öğrencileri terfi ettirdiğini duyduğum için.

Maalesef bu alanda da bir dizi başarısızlıkla karşılaşmıştım. Bir düzine zekice fikir üretmemeye rağmen hiçbirini tamamlamayı başaramamıştım.

Fikirlerimin çoğu bizzat Kilvin tarafından reddedilmişti. Zekice fikirlerimden sekizi zaten yaratılmış olup bazıları yüz yıl öncesine dayanıyordu. Kilvin içlerinden beşinin Re'larlara yasak olan sembollerden bazıları gerektirdiğini bildirmişti. Üçü matematiksel olarak kusurluydu ve bunların nasıl başarısızlığa mahkûm olduklarını çizerek gösteren Kilvin, beni düzinelerce saatimi boşa geçirmekten kurtarmıştı.

Fikirlerimden birini 'sorumluluk sahibi bir zahiriye için bütünüyle uygunsuz' diye reddetmişti. Bir balistayı tekrar germek için gereken zamanı kısaltacak bir mekanizmanın, gemileri korsanlığa ve kasabaları Vi Sembi yağmacılarına karşı koruyacağını savunmuştum...

Fakat Kilvin öne sürdüğüm sebeplerin hiçbirine kulak asmamıştı. Suratı bir fırtına bulutu gibi kararmaya başlayınca da, dikkatle hazırlamış olduğum savlarımı hemen terk etmiştim.

Sonuçta fikirlerimden sadece ikisi güvenilir, kabul edilebilir ve orijinal çıkmıştı. Fakat haftalar alan çalışmaların ardından hiçbirini işler hale getiremediğim için onlardan da vazgeçmek zorunda kalmıştım.

Kilvin elmas uçlu iğnesini ve yarısına yazmayı bitirdiği pirinç çarkı bırakıp bana doğru döndü. “Dayanıklılığa önem veren öğrencileri hep takdir etmişimdir Re’lar Kvothe. Ama bin sene, metali bırak taş için bile çok uzun bir süre. Yoğun kullanılan metallere girmiyorum bile.”

Sorum tabii ki Durgu hakkındaydı. Fakat Kilvin’e tüm gerçeği söylemekten çekiniyordum. Baş Zahiriyesi’nin bu sanatı silahlara yönelik olarak kullanmayı tasvip etmediğini çok iyi bilmekteydim. Durgu gibi bir kılıcın yapımındaki hüneri takdir etse bile öyle bir şeye sahip olmama iyi gözle bakmazdı.

Gülümsedim. “Aklımda bir proje var da,” dedim. “Sadece merak etmiştim. Seyahatlerim esnasında bana kullanışlı ve keskin bir kılıç gösterildi. Üstelik iki bin yıldan daha eski olduğuna dair kanıt vardı. Bunca zaman kırılmadan ve hatta körelmeden dayanabilecek bir metal biliyor musunuz?”

“Ah.” Başını sallayan Kilvin’in yüzünde şaşırılmış gibi bir ifade yoktu. “Öyle şeyleri bilirim. Eski sihirler diye de adlandırılırlar. Fakat çoktan unuttuğumuz eski sanatlar demek daha doğru olur. Onlara dünyanın dört bir yanında rastlanır. Harikulade aygıtlardır. Bir o kadar da esrarengizdirler. Mesela hiç sönmeyen fenerlerden bahseden pek çok güvenilir kaynak vardır.” Geniş bir el hareketiyle iş tezgâhının üstünde duran cam yarıküreleri gösterdi. “O tüy şeylerin birkaçı Üniversite’de de bulunur.”

Merakımın uyandığını hissettim. “Ne tür şeyler?” diye sordum.

Kilvin sakalını dalgın bir hareketle çekiştirdi. “Elimde herhangi bir sigaldrisi bulunmayan ve açılı ivmeyi tüketmekten başka bir işe yaramaz gibi gözüken bir aygıt var. Sonra sudan daha hafif olan, ne eritebildiğim ne de herhangi bir yoldan matlaştırabildiğim dört külçe beyaz metal. Bir tarafı sürtünmeden bütünüyle yoksun bir tabaka siyah cam. Etrafı ne kadar sıcak olursa olsun donma noktasının biraz üzerindeki bir ısıda sabit kalan, tuhaf bir şekle sahip bir taş.” Dev omuzlarını silkti. “Bunlar bizler için birer esrar.”

Ağzımı açtım, sonra tereddüde kapıldım. “Bu şeylerden bazılarını görmek istesem münasebetsizlik etmiş olur muyum?”

Kilvin’in sırtışı, koyu renkli teniyle sakalının arasında bembeyazdı. “Sormak asla münasebetsizlik değildir, Re’lar Kvothe,” dedi. “Bir öğrencinin meraklı olması gerekir. Böyle şeylere kayıtsız kalsaydın endişe duyardım.”

İri yarı zahiriyecı, tahtadan yapılmış büyük yazı masasına gitti. Masanın üstü eksik kalmış projelerle öylesine doluydu ki yüzeyi belli belirsiz görülebiliyordu. Cebinden çıkardığı bir anahtarla masanın çekmecelerinden birini açtı ve donuk renkli iki metal küp çıkardı. Küpler bir çift zardan biraz daha büyüktü.

“Böyle şeylerin çoğunu ne anlayabilir ne de kullanabiliriz,” dedi. “Fakat bazıları olağanüstü özelliklere sahiptir.” Avcunda zar gibi yuvarladığı metal küpler birbirine çarparak hoş bir çınlama sesi çıkardı. “Bunlara korunma taşları deriz.”

Eğildi ve aralarında birkaç adım kalacak şekilde onları yere bıraktı. Küplere dokunarak, duyamayacağım sesle bir şeyler mırıldandı.

Havada belli belirsiz bir değişiklik sezdim. İlk başta odanın soğuduğunu sandım, fakat sonra gerçeği anladım: Kilvin’in bürosunun karşı tarafında dumanları tüten demirci ocağının ısını hissedemiyordum.

Kilvin ocağı karıştırmak için kullandığı demir çubuğu eline aldı ve kafama doğru hızla savurdu. Tavırları o kadar sakindi ki beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Sakınacak veya irkilecek zaman bile bulamadım.

Çubuk görünmeyen bir engele çarpmışçasına benden altmış santim ötede durdu. Yine de ne bir şeye çarpmış gibi ses çıkardı, ne de Kilvin’in ellerinde sarsıldı.

Elimi ihtiyatla uzattım ve... hiçbir şeye değmedim. Sanki önümdeki görünmez hava tabakası ansızın katılaşmıştı.

Kilvin sırttı. “Korunma taşları özellikle tehlikeli deneyler yaparken veya bazı teçhizatları denerken faydalıdır,” dedi. “Her nasılsa bir thaumik ve kinetik engel oluştururlar.”

Elimi görünmeyen engele sürtmeye devam ettim. Dokunduğum şey sert, hatta katı değildi. İttiğim zaman biraz geri gidiyordu ve yağlanmış bir cam kadar kaygandı.

Kilvin keyifli denebilecek bir yüz ifadesiyle beni izlemekteydi. “Açıkkçası, Re’lar Kvothe, Elodin başka bir isim teklif etmeden önce ok yakalayıcı aygıtına Küçük Koruyucu demeyi planlıyordum.” Kaşlarını

hafifçe çattı. “Elbette ki bütünüyle uygun bir ad değildi, fakat Elodin’in dramatik saçmalığından daha uygun olduğu kesindi.”

Görünmeyen engele yaslandım. Taş bir duvar kadar katıydı. Artık daha yakından baktığım için hafif kusurlu bir cam tabakasının ardındaymışım gibi havada belli belirsiz bir bozulma seçebiliyordum. “Bu şey okutarımdan çok daha üstün Kilvin Hoca.”

“Doğru.” Kilvin başını sallayarak yorumumu kabul etti ve taşları almak için eğilirken yine bıyık altından bir şeyler mırıldandı. Engel aniden kaybolunca biraz sendeledim. “Ama icadını durmaksızın tekrarlayabiliriz. Bu esrarları ise tekrarlayamayız.”

Kilvin iki metal küpü devasa avcunda kaldırdı. “Bunlar faydalı şeylerdir, ama unutma: zahiriyecinin asıl dostu zekâ ve tedbirdir. Biz işimizi gerçekler dünyasında yaparız.” Parmaklarını korunma taşlarının üstüne kapattı. “Esrarları şairlere, rahiplere ve budalalara bırak.”

Diğer başarısızlıklarına rağmen Elodin Hoca’yla yaptığım çalışmalar oldukça iyi gidiyordu. Elodin kendimi bir isimci olarak geliştirmem için sadece zamana ve azme ihtiyaç duyduğumu iddia etmekteydi. Ona ikisini de verdim ve Elodin bunları olmadık biçimlerde kullandı.

Saatlerce bilmece çözdük. Bana yarım litre elma rakısı içirdi, sonra da Teccam’ın *Tecelli*’sini baştan sona okuttu. Gözlerimi bağlayıp üç gün boyunca öyle kalmamı istedi; bu halim diğer derslerde gösterdiğim performansı arttırmadıysa da Wil ile Sim için neşe kaynağı oldu.

Beni ne kadar uyanık kalabileceğimi keşfetmem için cesaretlendirdi. İstedğim kadar kahve içebildiğim için neredeyse beş gün dayanmayı becerdim. Tabii bu sürenin sonunda epey sapıtmış durumdaydım ve gaipten sesler duymaya başlamıştım.

Bir de Arşiv’in damındaki hadise vardı. Anlaşılan hikâyesinin o veya bu versiyonunu duymayan kalmamış.

Büyük bir fırtına yaklaşıyordu ve Elodin onun ortasında biraz vakit geçirmenin bana yarayacağına karar vermişti. Hatta ne kadar yakın olursam o kadar iyiydi. Tabii Lorren’in Arşiv’in damına çıkmamıza asla izin vermeyeceğini bildiğinden gidip anahtarı çaldı.

Maalesef bu nedenle anahtar damdan düştüğü zaman hiç kimse oraya kısıli kaldığımızdan haberdar değildi. Sonuç olarak birlikte bütün geceyi o şiddetli fırtınaya yakalanmış olarak damın çıplak taşlarında geçirmek zorunda kaldık.

Ancak ertesi gün ögle vakti yardım istemek için aşağıdaki avluya sesimizi duyurabildik. Çatının ikinci bir anahtarı bulunmadığı için de Lorren en kısa yolu seçti ve iri cüsseli birkaç kâtime kapıyı kırdırdı.

Normalde bu durum fazla bir sorun teşkil etmezdi, tabii dün tam yağmur başlarken Elodin soyunmamızı, giysilerimizi muşambaya sarmamızı ve bu bohçalara bir tuğlayla ağırlık yapmamızı istemiş olmasaydı. Ona göre böyle yaparsak fırtınayı son raddesine dek tecrübe edebilecektik.

Lakin fırtına sırasında rüzgâr beklediğinden daha kuvvetli esmiş ve tuğlayla birlikte kıyafet bohçalarımızı da bir avuç yaprak misali gökyüzüne savurmuştu. Zaten anahtarı da o yüzden kaybetmiştik. Uçmadan önce Elodin'in pantolonunun cebindeydi.

İşte bu nedenle Lorren Hoca, Lorren'in gileri Distrel ve üç iri kıyım kâtip bizi Arşiv'in damında çırlıçıplak ve boğulmuş fareler kadar ıslak bir halde buldular. On beş dakikaya kalmadan Üniversite'deki herkes hikâyeyi duymuştu. Elodin tüm bu yaşananlara gülüp geçti. İşin esprisini şimdilerde görebilmeme karşın ben durumdan hiç hoşnut değildim.

Faaliyetlerimizi teker teker sayarak sizi sıkmayacağım. Uyuyan zihnimi uyandırmak için Elodin'in her türlü yola başvurduğunu söylesem yeter. Saçma sapan yollar da dahil.

Üstelik çabalarımız meyvesini vererek beni hayrete düşürdü. O dönem rüzgârın adını üç kez söyleyebildim.

İlk seferinde, gecenin bir yarısı Taşköprü'nün ortasında dururken rüzgârı uzun bir nefes alıp verilecek süre boyunca durdurdum. Elodin yanımda bana kılavuzluk ediyordu. Kılavuzluk ediyor derken beni bir at kamçısıyla dürtüp durduğunu kastediyorum. Ayrıca yalınayak olup epeyce sarhoştum.

İkinci hadise Kitaplar'da ders çalışırken hiç beklemediğim bir anda gerçekleşti. Bir Yıl tarih kitabı okuyordum ki mağaramsı odadaki hava kulağıma fısıldadı. Elodin'in bana öğrettiği gibi onu dinledim, sonra ona hafifçe fısıldadım. Saklı rüzgâr aynı hafiflikle bir esintiye dönüşerek öğrencileri şaşırttı ve kâtipleri paniğe sevk etti.

Rüzgârın adı birkaç dakika sonra aklımdan silindi, fakat silinmeden önce isteseydim onu bir fırtınaya dönüştürebileceğimi veya aynı kolaylıkla gök gürlemesi çıkartabileceğimi mutlak suretle anladım. Bunu bilmek bile bana yetti. Rüzgârı tüm kuvvetiyle Arşiv'e çağırıyordum Lorren beni dış kapının önüne başparmaklarımdan asardı.

Bunları etkileyici isimlendirme başarıları olarak görmeyebilirsiniz. Eh, haksız da olmazsınız. Fakat o bahar rüzgârı üçüncü kez çağırdım ve bu üçüncüsü hepsine değdi.

Yüz Kırk Yedinci Bölüm

Borçlar

Bol miktarda boş vaktim olduğu için dönemin ortalarına doğru çift atlı arabalardan bir tane kiraladım ve gırgır olsun diye Tarbean'a gittim.

Oraya varmam Yıkım'ın tamamını aldı ve Zapt'ın çoğunu eskiden takıldığım yerlere uğrayarak ve eski borçlarımı ödeyerek geçirdim. Borçlu olduklarım arasında yalınayak bir çocuğa iyi davranmış bir ayakkabıcı, bazı geceler ocağının üzerinde yatmama izin vermiş bir hancı, korkudan ödünü patlattığım bir terzi de vardı.

Suyani'nın bazı kısımları son derece aşına gelirken diğer bölümlerini hiç tanıyamadım. Bu durum beni pek şaşırtmadı. Tarbean kadar kalabalık şehirler sürekli değişirler. Beni asıl şaşırtan, bana bu kadar zalim davranmış bir yer için kapıldığım nostaljiydi.

Ben oradan ayrılalı iki sene geçmişti. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın bu süre bir ömür gibiydi.

Son yağmur bir dönü evvel yağmıştı ve kent kupkuruydu. Ayak sürüyen yüz bin insanın kaldırdığı toz, bir bulut olup şehrin sokaklarını doldurmuştu. Bu toz giysilerimi kaplıyor, saçıma ve gözlerime kaçarak beni kaşındırıyordu. Tozun büyük bölümünün ufalanmış at bokundan oluştuğu; ölü balığın, kömür tozunun ve sidiğin de bu karışıma renk kattığı gerçeğini kafama takmamaya çalışıyordum.

Burnumdan soluyunca kokuyu alıyordum. Fakat ağzımdan nefes alınca da hem damağımda pis bir tat kalıyor hem de ciğerlerim beni öksürtecek kadar tozla doluyordu. Şehrin bu denli kötü olduğunu hatırlamıyordum. Tarbean hep böyle pis miydi? Hep bu kadar kötü mü kokardı?

Yarım saatlik arayışın ardından bodrum katlı yanmış binayı nihayet bulabildim. Basamaklardan indim ve uzun bir koridoru aşıp rutubetli bir

odaya vardım. Trapis hâlâ oradaydı. Yalınayak geziyor, aynı yırtık pırtık cüppeyi giyiyor, şehir sokaklarının altındaki serin karanlıkta ümitsiz çocuklarına bakıyordu.

Beni tanıdı. Diğer insanların tanıdığı gibi hikâyelerden fırlamış genç bir kahraman olarak değil. Trapis'in öyle şeylere vakti yoktu. Beni bir kış gecesi ateşler içinde yanarak ve hüngür hüngür ağlayarak merdiveninden aşağı yuvarlanan pasaklı, aç çocuk olarak hatırladı. Onu bu yüzden daha da çok sevdiğimi söyleyebilirim.

Ona teklif ettiğim paranın sadece beş talentini kabul etti. Dahasını da vermeye çalıştım, ama reddetti. Dediğine göre, fazla para harcayacak olursa bu durum yanlış bir tür dikkati üzerlerine çekerd. O ve çocukları ancak kimsenin gözüne batmazlarsa güvende olurlardı.

Bilgeliğine şapka çıkardım ve günün geri kalanını ona yardım ederek geçirdim. Su pompalayıp ekmek getirdim. Çocukları çabucak muayene ettim, sonra bir eczaneye gidip faydası olacak birkaç şey aldım.

Son olarak da Trapisle ilgilendim; tabii müsaade ettiği kadar. Zavallı, şiş ayaklarını kafur ve safranla ovdum, sonra da rutubetli bodrumunda yalınayak dolaşmak zorunda kalmasın diye ona sıkı bir çift çorap ve pabuç hediye ettim.

Akşamüstü akşama karışırken, bodruma hırpani çocuklar gelmeye başladı. Karınları acıktığı, yaralandıkları veya güvenli bir yerde uyumayı umdukları için geliyorlardı. Hepsi de beni kuşkuyla süzdü. Giysilerim yeni ve temizdi. Oraya ait değildim. İstenmiyordum.

Daha fazla kalsaydım sorun çıkacaktı. En azından varlığımın o bir deri bir kemik çocukları öyle rahatsız edecektim ki orada daha fazla durmayacaklardı. Ben de Trapis'e veda edip oradan ayrıldım. Bazen yapabileceğiniz tek şey gitmektir.

Tavernaların dolmaya başlamasına hâlâ birkaç saat olduğu için, bir yaprak süt gibi yazı kâğıdıyla ağır bir parşömenden yapılmış ona yakışır bir zarf aldım. İkisi de son derece kaliteliydi ve daha önce sahip olduklarımdan çok daha iyiydi.

Ardından sessiz bir kafeye oturup sıcak çikolata ve bir bardak su ısmarladım. Kâğıdı masaya koydum, shaedimden kalem ve mürekkep çıkardım. Sonra da zarif, akıcı bir el yazısıyla şunları yazdım:

*Ambrose,
Karnımdaki çocuk senden. Bunun doğru olduğunu ikimiz de
biliyoruz.*

*Ailemin beni evlatlıktan reddedeceğinden korkuyorum. Bir
beyefendi gibi davranmayıp sorumluluklarını yerine getirmezsən
babana gideceğim ve ona her şeyi anlatacağım.*

Sakın beni sınamaya kalkma. Kararım kesin.

Mektubun altına bir imza atmayıp süslü bir R veya titrek bir B
olabilecek bir baş harf koymakla yetindim.

Sonra parmağımı su bardağıma daldırdım ve kâğıdın üstüne birkaç
damla su damlattım. Bunları silmeden önce kâğıdı biraz şişirmelerine ve
mürekkebi dağıtmalarına izin verdim. Tam da gözyaşlarına benziyorlardı.

En alttaki baş harfe son bir iri damla damlatarak onu daha da
bulandırdım. Harf artık ilk ikisinin yanı sıra F, P veya E olabilirmiş gibi
gözüküyordu. Hatta belki de K. Aslında herhangi bir harf olması
mümkündü.

Kâğıdı dikkatle katlayıp zarfa yerleştirdim, odadaki fenerlerden birine
gittim ve zarfın üstüne bolca balmumu akıttım. Zarfın dışına da şunları
yazdım:

*Ambrose Eshek
Üniversite (İmre'nin üç kilometre batısı)
Belenay - Barren
Merkezi Birleşik Eyaletler*

İçtiklerimin parasını ödeyip Celep Meydanı'na yollandım. Oraya sadece
birkaç sokak kala shaedimi çıkarıp seyahat heybeme tıktım. Mektubu yere
atıp üstüne bastım ve ayağımı sağa sola oynattıktan sonra zarfı yerden alıp
silkeledim.

Meydana tam varacakken ihtiyacım olan son şeyi gördüm. "Selamlar,"
dedim bir binaya dayanmış yaşlı ve hırpani bir adama. "Kasketini ödünç
verirsen sana yarım peni öderim."

Yaşlı adam eski püskü şeyi başından çıkarıp ona baktı. Açığa çıkan
kafası son derece kel ve solgundu. Akşamüstü güneşinde gözlerini biraz
kıstı. "Kasketim mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Bir peni verirsen

teşekkürlerimle birlikte al senin olsun.” Umutlu bir ifadeyle sırtarak kasketi ince, titrek eliyle uzattı.

Ona bir peni verdim. “Bunu bir saniye tutar mısın?” Zarfı uzattım, sonra eski ve biçimsiz kasketi iki elimle birden kafama geçirdim. Yakındaki bir dükkânın vitrininden faydalanarak kızıl saçlarımın son teline dek saklandığından emin oldum.

“Yakıştı,” dedi adam, balgamlı bir sesle öksürerek. Mektubu geri aldım ve zarfın üstünde kalan kirli parmak izlerini inceledim.

Oradan sonra iki adımda Celep Meydanı’na ulaştım. Biraz kamburumu çıkarıp gözlerimi kısıarak kalabalığın arasında gezindim, bir iki dakika sonra kulaklarıma belirgin bir güney Vintas aksanı çalındı. Bir arabaya çuvallar yüklemekte olan bir avuç adama yaklaştım.

“Hey,” dedim aynı aksanla. “İmre civarına mı gidiyorsunuz?”

Adamlardan biri çuvalını arabaya attı ve ellerindeki tozu silkeleyerek yanıma geldi. “Yolumuz ora,” dedi. “Bizimle gelmek mi istiyon?”

Başımı iki yana sallayıp seyahat heybemden mektubu çıkardım. “O taraflara gitçek bi mektubum var. Kendim götürcektim amma gemim yarın denize açılıyo. Gannery’deykene denizcinin birinden bi çeyrekliğe satın aldıydım,” dedim. “O da soylunun birinden bi kırığına almış.” Göz kırptım. “Hatun mektubu verirkene çok acil olduğunu söylemiş.”

“Çeyreklik verdin ha?” dedi adam, başını sağa sola sallayarak. “Enayilik etmişin. Kimse bi mektup için onca para ödemez.”

“Heh,” diyerek bir parmağımı kaldırdım. “Kime gittiğini daha görmedin.” Görsün diye zarfı kaldırdım.

Adam gözlerini kıstı. “Eshek?” dedi yavaşça, sonra ismi tanıyarak gülümsedi. “Baron Eshek’in oğlu mu?”

Başımı memnuniyetle salladım. “Hemi de en büyüğü. O kadar zengin bi herif, yavuklusundan gelecek bi mektup için iyi para verir. Belki de koca bi baş.”

Adam mektubu süzdü. “Belkim,” dedi ihtiyatla. “Ama bak, üstünde Üniversite’den başka bişi yazmıyo. O civarda bulunduğum olduydu. Orası hiç de küçük bi yer değil.”

“Baron Eshek’in oğlu gidip de teneke bi kulübede kalcak değil ya,” diye çıkıştım. “Birine en lüküs yerin neresi olduğunu sor yeter.”

Adam kendi kendine başını sallarken farkında bile olmadan elini kesesine götürdü. “Belkim mektubu senden alabilirim,” dedi gönülsüzce. “Amma sadece bi çeyrekliğine. Zaten riske giriyom.”

Acınası bir tavırla, “İnsaf et be adam!” diye karşı çıktım. “Bunu tam bin üç yüz kilometre taşıdım! Ben de biraz kazanayım!”

“İyi,” diyerek cebinden birkaç sikke çıkardı. “Öyleyse al sana üç kırık.”

“Bir yarımlik isterim,” diye homurdandım.

“Üç kırık yeter,” diyerek kirli elini uzattı.

Mektubu ona verdim. “Ona bunun soylu bi hatundan geldiğini söylemeyi unutmayasın,” dedim gitmek üzere dönerken. “Zengin karının tekiymiş. Kopartabildiğini kopar.”

Meydandan ayrıldım, sonra kambur yürümeyi bırakıp şapkayı çıkardım. Shaedimi seyahat heybemden aldım ve rahatça savurarak omuzlarıma oturttum. Bir ıslık tutturdum ve saçları dökülmüş yaşlı dilencinin yanından geçerken ona şapkasını geri verip yanına üç de kırık ekledim.

Üniversite’deyken insanların hakkımda anlattığı öyküleri ilk duyduğumda bunların kısa ömürlü olacaklarını sanmışım. Bir süre parlayacaklarını, sonra da yakıtı bitmiş bir alev misali çabucak söneceklerini düşünmüştüm.

Fakat hiç de öyle olmamıştı. Kvothe’nin kızları kurtarmasının ve Felurian’la yatmasının öyküleri, bölük pörçük hakikatlere olduğu kadar şöhretimi yaymak için uydurduğum saçma sapan yalanlara da karışmıştı. Bol miktarda yakıt olduğu için hikâyeler, arkasından sert bir rüzgârın yellediği bir orman yangını gibi yayılıyordu.

Açıkçası gülsem mi paniklesem mi bilemiyordum. Imre’ye gittiğim zamanlarda insanlar birbirlerine beni işaret ediyor ve aralarında fısıldaşıyorlardı. Şöhretim öyle bir seviyeye çıkmıştı ki nehri kimseye belli etmeden aşır da anlatılan öykülere kulak misafiri olmam imkânsız hale gelmişti.

Öte yandan Tarbean oradan yetmiş kilometre uzaktaydı.

Celep Meydanı’nı geride bıraktıktan sonra şehrin hallice muhitlerinden birinde kiraladığım odama gittim. Kentin bu bölgesinde okyanustan esen rüzgâr tozu ve kokuyu süpürüyor, havayı keskin ve açık bırakıyordu. Banyo yapmak için su istedim ve kapıldığım müsrifliğin de etkisiyle eski halimi hayretler içinde bırakacak bir davranışta bulundum: giysilerimi en yakındaki Cealdim çamaşırhanesine götürmesi için kapıcıya üç peni ödedim.

Sonra yine pak ve mis kokulu bir vaziyette ortak salona indim.

Hanı dikkatle seçmiştim. Şaşıaalı olmamasına rağmen köhne de değildi. Alçak tavanlı ortak salona samimi bir hava hâkimdi. Tarbean'ın en işlek yollarından ikisinin tam kesiştiği yerde bulunuyordu ve Cealimli tüccarların gerek Yllli denizcilerle gerekse de Vintaslı arabacılarla muhabbet ettiklerini görebiliyordum. Kısacası hikâyeler için mükemmel bir yerdi.

Barın ucuna ilişeli çok geçmeden Trebon'un Kara Canavarı'nı nasıl öldürdüğüme dair bir hikâyeyi dinliyordum. Duyduklarım karşısında afallamıştım. Trebon'dayken sahiden de azgın bir ejderusu öldürmüştüm, fakat Nina bir sene önce beni ziyarete geldiğinde adımlı bile bilmiyordu. Artan şöhetim her nasılsa Trebon'a da ulaşmış ve oradaki öyküyü de alıp yoluna devam etmişti.

Barda otururken pek çok şey öğrendim. Görünüşe bakılırsa iblisleri bana itaat etmeye zorlayan kehribar bir yüzüğüm vardı. Bütün gece içsem bile sarhoş olmuyordum. Kilitler elimin en ufak bir dokunuşuyla açılıyordu ve örümcek ağlarıyla gölgelerden yapılma bir pelerininim vardı.

Birinin bana Gizemci Kvothe dediğini de ilk kez orada duydum. Anlaşılan bu isim pek yeni değildi. Hikâyeyi dinleyen gruptakiler onu duyunca başlarını sallayıp geçtiler.

Gizemci Kvothe'nin okları havada durdurabilen bir sözcük bildiğini öğrendim. Gizemci Kvothe sadece saf, su verilmemiş demirle kesilirse kanıyordu.

Hikâyeyi anlatan genç tezgâhtar dramatik bir sona hazırlanıyordu ve hem yüzüğüm parçalanmışken hem de gölge pelerininim neredeyse yanıp kül olmuşken iblis canavarı nasıl durduracağımı cidden merak ediyordum. Fakat tam sihirli bir kelimeyle ve çıplak elimin tek bir darbesiyle kapıyı parçalayıp Trebon'daki kiliseye daldığım sırada, hanın kapısı hızla açılıp duvara çarparak herkesi irkiltti.

Girişte genç bir çift duruyordu. Genç ve güzel kadının hem saçları hem de gözleri koyu renkliydi. Adam şık giyinmişti ve o panik haliyle suratı bembeyazdı. "Sorun ne bilmiyorum!" diye haykırdı adam, etrafına çılgınca bakınarak. "Tam yürürken nefes alamaz oldu!"

Odadaki diğerleri daha ayağa bile kalkmamışken kadının yanında bitiverdim. Kendini boş bir banka atmıştı ve refakatçisi yanı başında dikiliyordu. Kadın bir eliyle göğsünü tutarken diğeriyle de adamı güçsüzce itmekteydi. Adamsa onun bu hareketine aldırış etmeksizin başından

ayrılmıyor, alçak ve aceleci bir ses tonu kullanarak onunla konuşuyordu. Kadın bankın ucuna ulaşana dek ondan azar azar uzaklaştı.

Adamı kararlılıkla kenara ittim. “Sanırım şimdilik ondan uzak durmanı istiyor.”

“Kimsin sen?” diye tiz bir sesle sordu adam. “Hekim misin? Bu adam da kim? Biri hemen gidip bir hekim getirsin!” Beni dirseğiyle itelemeye çalıştı.

“Sen!” Masaların birinde oturan iri yarı bir denizciye parmağımı doğrulttum. “Bu adamı al ve şuraya götür.” Sesim kırbaç gibi şaklayınca denizci hemen ayağa fırladı ve genç beyefendiyi ensesinden tuttuğu gibi uzağa sürükledi.

Kadına döndüm ve kusursuz ağzının açılmasını izledim. Kendini zorlamasına rağmen ancak belli belirsiz bir nefes alabildi. Korku dolu gözleri yaşlıydı. Ona yaklaştım ve en nazik sesimle konuştum. “Düzeleceksin. Her şey yolunda,” diye temin ettim onu. “Gözlerimin içine bakman gerek.”

Gözleri benimkilere odaklandı, sonra beni tanıyınca ikisi de hayretten faltaşı gibi açıldı. “Benim için nefes alıp vermeni istiyorum.” Bir elimi hırıldayan göğsüne dayadım. Cildi kızarıklık ve sıcaktı. Kalbi ürkmüş bir kuş gibi çırpıyordu. Diğer elimi yüzüne koydum ve gözlerinin içine baktım. O gözler iki karanlık havuza benziyordu.

Ona öpecek kadar yaklaştım. Selase çiçekleri, yemyeşil çimenler, yol tozu gibi kokuyordu. Nefes almak için uğraştığını hissettim. Gözlerimi kapayıp kulak kesildim. Bir ismin fısıltısını duydum.

O adı kısık fakat kadının dudaklarını okşamaya yetecek bir sesle söyledim. Usulca konuşmama rağmen, çıkan ses kadının saçlarında dolandı. O adı sert, kararlı, koyu ve tatlı telaffuz ettim.

Hızla içe çekilen havanın akımını hissedip gözlerini açtı. Odada çıt çıkmadığı için kadının çaresizce aldığı ikinci soluğun da o kadifemsi fısıltısını işiterek gevşedim.

Kadın elini kalbinin üstünde duran elime koydu. “Benim için nefes alıp vermeni istiyorum,” diye tekrar etti. “Altı sözcük söyledin.”

“Evet,” dedim.

“Kahramanım benim,” diyen Denna yavaş, güleç bir soluk aldı.

“Öyle tuhaftı ki,” diye odanın karşısında konuştuğunu duydum iri yarı denizcinin. “Sesinde güçlü bişey vardı. İçimdeki tuz üstüne ant olsun,

kendimi ipleri çekilen bi kukla gibi hissettim.”

Adamı tek kulağımla dinliyordum. Denizcinin otoriter bir sese derhal itaat etmeye alışkın olduğunu tahmin etmekteydim.

Fakat bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu. Denna’ya yaptığım şey parlak kızıl saçlarımla ve kara pelerininimle birleşince Kvothe olduğum ortaya çıkmıştı. O yüzden ne dersem diyeyim sihir yaptığım düşünülecekti. Bunu dert ettiğim de söylenemezdi. Bu geceki başarım bir iki hikâyeyi hak ediyordu.

İnsanlar beni tanıdıkları için gözlerini üzerimizde tutsalar da yanımıza fazla yaklaşmıyorlardı. Denna’nın beyefendi dostu biz ona bakmayı akıl edene kadar çoktan gittiği için, ortak salonun küçük bir köşesinde belli bir mahremiyetin tadını çıkartıyorduk.

“Sana burada rastlayacağımı bilmeliydim,” dedi Denna. “Hep en az beklediğim yerlerde karşıma çıkıyorsun. Nihayet Üniversite’den göç mü ettin?”

Başımı iki yana salladım. “Birkaç günlüğüne kaçakları oynuyorum.”

“Yakında geri gidecek misin?”

“Aslına bakarsan yarın. Bir araba kiralamıştım.”

Gülümsedi. “Sana eşlik edecek birini ister misin?”

Ona dosdoğru baktım. “Bunun cevabını bilmen lazım.”

Yüzü biraz kızaran Denna başını çevirdi. “Sanırım biliyorum.”

Gözlerini kaçırdığı zaman saçları yüzünü sarmalayarak omuzlarına dökülmüştü. Gün ışığı ve elma şırası gibi sıcak, yoğun bir kokusu vardı. “Saçların,” dedim. “Güzel.”

Bunun üzerine yüzünün daha da kızarmasına şaşırdım. Bana bakmadan başını iki yana salladı. “Bunca zaman sonra iş buraya mı vardı?” dedi, bana göz ucuyla bakarak. “Pohpohlamaya?”

Utanma sırası bendeydi. Kekeledim. “Ben... ben öyle... yani ben...” Derin bir nefes aldıktan sonra uzandım ve saçlarının arasına kısmen gizlenmiş dar, karmaşık örgüye hafifçe dokundum. “Örgün.” diye açıklık getirdim. “Adeta *güzel* diyor.”

Ağzı şaşkınlıkla mükemmel bir ‘o’ yaptı ve elini farkında bile olmadan saçlarına götürdü. “Bunu okuyabiliyor musun?” diye hayret dolu bir sesle sordu. Yüz ifadesi az da olsa dehşet içerir gibiydi. “Merhametli Tehlu aşkına, bilmediğin şey yok mu senin?”

“Bir süredir Yllce öğreniyorum,” dedim. “Daha doğrusu öğrenmeye çalışıyorum. Örgünün dört yerine altı tutamı var, ama neredeyse bir hikâye

düğümü gibi, öyle değil mi?”

“Neredeyse mi?” dedi. “Neredeysesi falan yok.” Parmakları örgüsünün ucundaki mavi kurdeleyi çekiştirirdi. “Bugünlerde Yll halkı bile doğru düzgün Yllce bilmiyor,” dedi bıyık altından. Kızdığı açıkça anlaşılıyordu.

“Benim de bildiğim yok,” dedim. “Sadece birkaç kelime öğrendim.”

“Yllceyi konuşanlar dahi düğümlerle uğraşmazlar.” Bana göz ucuyla dik dik baktı. “Ayrıca onları parmaklarıyla okuman gerekiyor, gözlerinle değil.”

“Ben Yllceyi çoğunlukla kitaplardaki resimlere bakarak öğrendim,” dedim.

Denna nihayet mavi kurdeleyi çözmeyi becerdi ve örgüsünü açmaya başlayarak hızlı parmak hareketleriyle oradaki tutamları tek tek saçına kattı.

“Öyle yapmana gerek yoktu,” dedim. “Önceki halini beğenmiştim.”

“Zaten sorun da oydu, değil mi?” Bana bakarak başını hızla sağa sola salladı ve çenesini gururla kaldırdı. “İşte. Şimdi ne düşünüyorsun?”

“Sana daha fazla iltifat etmekten korkuyorum,” dedim, neyi yanlış yaptığımdan emin olamayarak.

Asabiyeti geçerken tavırları biraz yumuşadı. “Biraz utandım, hepsi bu. Hiç kimsenin örgümü okuyabileceğini düşünmüyordum. Biri senin üzerinde, ‘Ben yakışıklı ve çekici biriyim,’ yazan bir tabela görse kendini nasıl hissedersin?”

Bir duraksama oldu. Sessizlik huzursuz bir hal almadan önce konuştum. “Seni acil bir işinden alıkoyuyor muyum?”

“Sadece Silahtar Strahota’dan.” Çekip gitmiş refakatçisini son gördüğümüz yere doğru umursamaz bir el hareketi yaptı.

“Baskıcı biriydi, değil mi?” Bir kaşımı kaldırarak yarım bir tebessüm ettim.

“Tüm erkekler öyle veya böyle baskı yapar,” dedi sahte bir ciddiyetle.

“Demek aynı kitabı okumaktan vazgeçmiyorlar ha?”

Yüzünde esefli bir ifade beliren Denna iç geçirdi. “Yaşım ilerledikçe o kitabı bir kenara bırakacaklarını umardım. Onun yerine sayfayı çevirmekle yetindiklerini gördüm.” Elini kaldırarak bir çift yüzük gösterdi. “Artık gül yerine altın veriyorlar ve sonra daha cüretkâr davranıyorlar.”

“En azından hali vakit yerinde erkekler tarafından canın sıkılıyor,” dedim teselli edercesine.

“Kim pinti bir erkek ister ki?” diye belirtti. “Karşıdakinin serveti belli bir seviyenin üstünde veya altındaysa diğer şeylerin fazla bir önemi kalmaz.”

Elimi nazikçe koluna koydum. “Fedai zihniyetli bu erkekleri affetmelisin. Bu zengin ama bir o kadar da fakir adamlar, seni elde edemeyeceklerini anladıkları zaman satın alınamayacağını bildikleri bir şeyi satın almaya kalkıyorlar.”

Denna neşeyle el çııptı. “Bir de onları savunuyorsun!”

“Sadece senin de zaman zaman hediye vermekten çekinmediğini belirtiyorum,” dedim. “Bu yönünü iyi bilirim.”

Bakışları sertleşti ve başını iki yana salladı. “Karşılıksız verilen bir hediyeyle seni birisine bağlayan arasında büyük fark vardır.”

“Haksız değilsin,” diye itirafta bulundum. “Altın da demir kadar iyi bir zincir olabilir. Yine de seni süslemeyi uman bir erkeği suçlayamazsın.”

“Hiç de bile,” dedi hem muzip hem de bıkkın bir tebessümle. “Edilen tekliflerin çoğu pek süssüz oluyor.” Bana baktı. “Peki ya sen? Beni süslü mü, yoksa süssüz mü tercih edersin?”

“Bak onu biraz düşündüm,” dedim gizli bir tebessümle, yüzüğünün Anker’ın Yeri’ndeki odamda güven içinde beklediğini bilerek. Denna’yı alıcı gözle incelemiş gibi yaptım. “İkisinin de iyi tarafları var, ama altın sana göre değil. Sen altın için fazla parlaksın.”

Denna kolumu tutup hafifçe sıktı ve bana sevecen bir tebessüm etti. “Ah be Kvothem, seni özlemişim. Dünyanın bu köşesine gelmemin bir sebebi de seni bulmayı ummamdı.” Ayağa kalkıp kolunu uzattı. “Gel. Götür beni buralardan.”

Yüz Kırk Sekizinci Bölüm

Taşların Hikâyesi

Imre'ye yaptığımız uzun yolculukta Denna'yla havadan sudan yüz farklı konuda konuştuk. Bana gördüğü şehirlerden bahsetti: Tinue, Vartheret, Andenivan. Ben de ona Ademre'yi anlattım ve el dilinden birkaç işaret gösterdim.

Artan ünímle dalga geçti ve ona hikâyelerin arkasındaki hakikati söyledim. Maer'le aramın nasıl açıldığını anlatınca benim adıma öfkelenmeyi ihmal etmedi.

Fakat konuşmadığımız pek çok şey de vardı. İkimiz de Severen'de yollarımızı nasıl ayırdığımıza değinmedik. Tartışmamızın ardından kenti hiddetle mi terk ettiğini, yoksa kendisini bırakıp gittiğimi mi sandığını bilmiyordum. Bu sorular tehlikeli gözüküyordu. Böyle konulardan bahsetmek en azından huzurumuzu kaçırdı. En kötü ihtimalle de önceki tartışmamızı yeniden alevlendirebilirdi ve bu kesinlikle istemediğim bir şeydi.

Denna yanında arpına ek olarak büyük bir bavul taşıyordu. Şarkısını tamamıyla bitirdiğini ve gittiği yerlerde onu seslendirdiğini tahmin ediyordum. Şarkıyı Imre'de de seslendirecek olması beni rahatsız ediyordu; oradaki sayısız şarkıcı ve müzisyen, eserini dinledikten sonra onu dünyanın dört bir tarafına taşıyacaktı.

Buna rağmen hiçbir şey demedim. Bunun zor bir konuşma olacağını biliyordum ve zamanı dikkatle seçmeliydim.

Aynı şekilde Cthaeh'in söyledikleri içimi kemirmesine rağmen hamisine de değinmedim. Aslında aklım hep oradaydı. Hatta rüyalarımda bile görüyordum.

Lafı geçmeyen bir diğer mevzu Felurian'dı. Denna haydutları öldürüp genç kızları kurtarmama yönelik tüm esprilerine rağmen Felurian'ın adını hiç anmadı. Yazdığım şarkıyı duymuş olmalıydı, zira o şarkım iyi bilir gibi gözüktüğü diğer hikâyelerden çok daha popülerdi. Yine de ondan hiç bahsetmedi ve ben de öyle bir konuyu açacak kadar aptal değildim.

Sonuç olarak, Imre'ye giderken pek çok meseleyi konuşmadan bıraktık. Arabanın sarsıntılı tekerleri altındaki yol akıp giderken aramızda bir gerginlik baş gösterdi. Konuşmalarımız arasında kesikler ve boşluklar vardı. Sessizlikler bazen çok uzuyor, bazen de kısa ama ürkütücü ölçüde derin geçiyordu.

O sessizliklerden birinin içinde kısıp kalmışken nihayet Imre'ye ulaştık. Denna'yı oda tutmayı planladığı Domuz Kafası'nın önünde bıraktım. Bavulunu üst kata çıkarmasına yardım ettim, fakat sessizlik orada daha bile derindi. Ben de o sessizliğin çevresinden çabucak dolandım Denna'ya sevecen bir veda ettim ve elini bile öpmeden kaçıp gittim.

O gece Denna'ya söyleyebileceğim on bin şey düşündüm. Yatağında gözlerimi tavana diktim ve gece geç saatlere kadar uyumadım.

Ertesi gün kendimi kaygılı ve huzursuz hissederek erkenden kalktım. Simmon ve Fela'yla kahvaltı ettim, sonra da Üst Düzey Sempatı'ye gittim. Fenton düellolarda hiç zorlanmadan beni üç kez üst üste yenerek, Üniversite'ye döndüğümünden beri ilk defa sıralamada birinciliğe yükseldi.

Başka dersim olmadığı için yıkandım ve uzun dakikaları giysilerime bakarak geçirdikten sonra basit bir gömlekle Fela'nın gözlerime vurgu yaptığını söylediği yeşil yelekte karar kıldım. Shaedimi kısa bir pelerine dönüştürdüm, ama onu giymemeye karar verdim. Ziyaretine gittiğimde Denna'ya Felurian'ı çağrıştırmamasını istemiyordum.

Son olarak Denna'nın yüzüğünü yelek cebime koydum ve nehrin karşısındaki Imre'ye yollandım.

Domuz Kafası'na vardığım zaman daha kapı koluna bile dokunamadan Denna onu açtı ve içinde öğle yemeği olan bir sepeti elime tutuşturup sokağa çıktı.

Şaşkın haldeydim. “Nereden bildin?”

Kendisine yakışan soluk mavi bir elbise giyiyordu. Sevimli bir tebessüm ederek koluma girdi. “Kadınsal içgüdü.”

“Ah,” dedim, bilge görünmeye çalışarak. Yakınlığı, kolumdaki elinin sıcaklığı, yeşil yapraklara ve bir yaz fırtınası arifesinin havasına benzeyen

kokusu neredeyse acı vericiydi. “Nereye gittiğimizi de biliyor musun?”

“Sadece beni oraya götüreceğini biliyorum.” Konuşurken yüzünü bana çevirdi ve nefesini boynumda hissettim. “Sana seve seve güveniyorum.”

Ben de geçen gece düşündüğüm zekice şeylerden birini söylemek için ona doğru döndüm. Fakat gözlerine baktığım anda aklımda ne varsa uçup gitti. Adeta kendimi kaybettim; ne kadarlığına tahmin bile edemiyorum. Uzunca bir süre boyunca tamamen ona aittim.

Denna gülerek beni bir saniye veya bir dakika sürmüş olabilecek dalgınlığımdan çıkardı. Aramızda gün ışığı ve bahar havasından başka hiçbir şey geçmemiş gibi tasasızca konuşarak kasabadan ayrıldık.

Onu o baharın başlarında bulduğum bir yere, yani ağaçların arasında kalmış küçük bir vadiciğe götürdüm. Yerde boylu boyunca yatan bir gritaşın yanında bir dere akıyor, yüzlerini göğe çevirmiş parlak papatyalardan oluşan bir tarla güneşin altında ışıldıyordu.

Tepeyi aşp papatya halısını önüne serili bulunca Denna’nın nefesi kesildi. “Ne kadar güzel olduğunu bu çiçeklere göstermek için çok bekledim,” dedim.

Bu lafım sayesinde coşkulu bir sarılış ve yanağımı yakan bir öpücük kazandım. İkisi de ben daha ne zaman başladıklarını bile anlamadan bitiverdi. Şaşkın ve sırtır bir halde onu papatyaların arasından geçirip derenin yanındaki gritaşa kadar yürüttüm.

Pabuçlarımı ve çoraplarımı çıkardım. Denna da pabuçlarını çıkardı ve eteğini bağlayıp su dizlerine gelene dek derenin ortasına doğru koştu.

“Taşların sırrını bilir misin?” diye sorarak elini dereye daldırdı. Elbisesinin eteği suya girse de bundan endişelenir gibi bir hali yoktu.

“Ne sırrıymış bu?”

Dere yatağından yassı, koyu renkli bir taş alıp bana doğru uzattı. “Gel de gör.”

Pantolonumun paçalarını kıvrımayı bitirip ben de dereye girdim. Denna üzerinden sular damlayan taşı havada tutmaya devam ediyordu. “Bunu elinde tutup dinlersen...” Gözlerini yumarak aynen öyle yaptı. Uzunca bir süre hareketsiz durdu. Yüzü bir çiçek gibi yukarı bakıyordu.

Onu öpesim geldi, ama bu dürtüme direndim.

Nihayet koyu renkli gözlerini açtı. O gözler bana gülümsüyordu. “Yeteri kadar yakından dinlersen sana bir hikâyeye anlatır.”

“Sana hangi hikâyeyi anlattı?” diye sordum.

“Bir zamanlar suya gelen bir oğlan varmış,” dedi. “Bu, oğlanla beraber suya gelen bir kızın öyküsü. Aralarında konuşmuşlar ve oğlan eline aldığı taşları yanından kovar gibi uzağa atmış. Kızın taşı olmadığı için oğlan ona elindekilerin birazını vermiş. Sonra da kız kendini oğlana vermiş ve oğlan, onun hissedebileceği duygulara aldırış etmeden kızı bir taş gibi atmış.”

Sözünün bitip bitmediğinden emin olamadığım için bir müddet sessiz kaldım. “Öyleyse bu kederli bir öykü, değil mi?”

Denna elindeki taşı öpüp bıraktı ve derenin dibindeki kumlara kadar inmesini seyretti. “Hayır, kederli değil. Ama o taş daha evvelden atılmış. Hareketin yarattığı hissi biliyor. Diğer çoğu taş gibi hareketsiz kalmakta sıkıntı çekiyor. Bazen suyun teklifini kabul ederek kıpırdıyor.” Bana bakıp samimi bir tebessüm etti. “Hareket ettiğinde de onu atan oğlanı düşünüyor.”

Bu hikâyeden nasıl bir anlam çıkaracağımı bilemediğimden konuyu değiştirmeye çalıştım. “Taşları dinlemeyi nasıl öğrendin?”

“Dinlemeye biraz zaman ayırsan neler duyacağına şaşarsın.” Eliyle dere yatağındaki taşları gösterdi. “Bir dene. Neler öğreneceğini asla bilemezsin.”

Nasıl bir oyun oynadığını anlamayarak bir taş seçmek için etrafıma bakındım, sonra da gömleğimin kolunu kıvrıp elimi suya daldırdım.

“Dinle,” diye ciddiyetle teşvik etti Denna.

Elodin’le yaptığım çalışmalar sayesinde saçmalıklara yüksek bir toleransım vardı. Taşı kulağıma tutup gözlerimi kapadım. Bir öykü duymuş rolü yapsam mı karar veremiyordum.

Derken kendimi derenin içinde buldum. Sırılsıklam bir halde ağzımdan su tükürdüm. Ben öksürerek doğrulmaya çalışırken Denna o kadar çok gülüyordu ki iki büklüm olmuş haliyle ayakta zor duruyordu.

Üstüne yürüdüm, ama küçük bir çılgılık atarak seke seke uzaklaştı ve daha çok gülmeye başladı. Ben de onu kovalamayı bırakıp abartılı hareketlerle yüzümdeki ve kollarımdaki suları sildim.

“Bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun?” diye sataştı Denna. “Ateşin hemen söndü mü?”

Elimi suya daldırdım. “Taşımı tekrar bulmayı umuyordum,” dedim, onu ararmış gibi yaparak.

Denna başını iki yana sallayarak güldü. “Beni o kadar kolay kandıramazsın.”

“Ciddiyim,” dedim. “Hikâyesinin sonunu duymak istiyorum.”

Yanıma yaklaşmadan, “Neymiş o hikâye?” dedi alay edercesine.

“Güçlü bir gizemciyle uğraşan bir kızın hikâyesi,” dedim. “Gizemciyle alay edip onu küçümsemiş. Onu hakir görerek suratına karşı gülmüş. Gizemci günün birinde kızı bir dereye yakalamış ve kafiyelemlerle korkularını bastırmış. Sonra kız arkasına bakmayı unutmuş ve bu onu gözyaşlarına boğmuş.”

Denna’ya sırtarak elimi sudan çıkardım.

Denna arkasına döndü ve kendisine çarpmak üzere olan dalgayı son anda gördü. Dalga ancak beline kadar gelse de dengesini bozmak için yeterliydi. Bir elbise, saç ve kabarcık karmaşası içinde kendini suyun altında buldu.

Akıntı onu yanıma taşıdı ve gülerek ayağa kalkmasına yardım ettim.

Yüzeye çıktığında üç gün önce boğulmuş birine benziyordu. Ağzından su tükürerek, “Bu hiç güzel değil!” diye itiraz etti. Gücenmiş gibiydi, “Hiç güzel değil!”

“Katılmıyorum,” dedim. “Sen bugün görmeyi umduğum en güzel su kızıydın.”

Üstüme su sıçrattı. “İstediğin kadar yağ çek, Tanrı gerçekleri biliyor. Hile yaptın. Bense seni bileğimin hakkıyla kandırdım.”

Bunun ardından beni suya batırmaya çalıştı, fakat hazırlıklıydım. Soluğumuz kesilene dek bir müddet muzipçe boğuştuk. Bana ne kadar yakın durduğunu ancak o zaman fark ettim. Ne kadar güzeldi. Islak giysilerimiz bizi birbirimizden ne kadar az ayırıyordu.

Denna da benimle aynı anda bu durumun farkına varmış gibi gözüksü ve aniden utanca kapılıp birbirimizden biraz ayrıldık. Esen rüzgâr bize ne denli ıslak olduğumuzu hatırlattı. Denna hafif adımlarla sekerek kıyıya gitti ve hiç tereddüt etmeden elbisesini çıkarıp kuruması için gri taşın üstüne serdi. Elbisenin altına giydiğı beyaz şifon, tekrar suya girdiğı sırada üstüne yapışuyordu. Yanımdan geçerken beni şaka yollu itti, esnada derenin ortasına yakın bir yerde, alt yarısı suya batık, siyah renkli, üstü düz bir kayaya çıktı.

Denna’nın gözleri kadar koyu renkli ve pürüzsüz bir bazalt olan kaya, güneşlenmek için mükemmeldi. Tenini ve vücudunu gözler önüne seren şifonun beyazlığı kayaya keskin bir tezat teşkil ettiğı için neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı. Denna kayaya sırtüstü uzanıp kurusun diye saçını açtı. Saçlarının kaya üzerinde yarattığı ıslak motif, rüzgârın adını yazar gibiydi. Gözlerini kapatıp yüzünü güneşe doğru çevirdi. Felurian bile bundan daha güzel daha rahat olamazdı

Ben de kıyıya kadar gidip sırlıslıkla haldeki gömleğimi ve yeleğimi çıkardım. Islak pantolonumla idare etmem gerekecekti, zira giyecek başka bir şeyim yoktu. Sessizliği durdurmak için, "O taş sana ne söylüyor?" diye sordum, gömleğimi gritaşın üstündeki elbisesinin yanına sererken.

Denna elini kayanın düzgün yüzeyinde gezdirdi ve gözlerini açmaksızın konuştu. "Bana balık olmadan suda yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu anlatıyor." Bir kedi gibi gerindi. "Sepeti buraya getirir misin?"

Sepeti kaptım ve etrafa su sıçratmamak için yavaş adımlarla dereyi yarararak ilerledim. Denna uyur gibi hiç kıpırdamadan yatıyordu. Fakat ağzının bir tebessümle kıvrıldığını gördüm. "Sessizsin," dedi. "Ama kokunu alabiliyorum."

"Umarım kötü kokmuyorumdur."

Yine gözlerini açmayarak başını iki yana salladı. "Kurumuş çiçekler gibi kokuyorsun. Alev almak üzere olan yabancı baharatlar gibi."

"Herhalde dere suyu gibi de kokuyorumdur."

Tekrar gerindi ve rahat bir tebessüm ederek dişlerinin mükemmel beyazlığını, dudaklarının mükemmel pembeliğini gösterdi. Kayanın üzerinde hafifçe kaydı. Sanki bana yer açıyordu. Sanki, yanına uzanmayı düşündüm. Birbirlerine yakın yatmaya razılarsa kayanın üstünde iki kişiye yetecek kadar yer vardı...

"Evet," dedi Denna.

"Ne eveti?" diye sordum.

"Sorunun cevabı," derken, gözlerini açmayarak başını benden tarafa çevirdi. "Bana bir soru sormak üzeresin." Kayanın üzerinde yavaşça yer değiştirdi. "Cevabı evet."

Bunu nasıl değerlendirecektim? Ondan ne istemeliydim? Bir öpücük mü? Fazlasını mı? Ne kadar fazlası çok fazlaydı? Bu bir imtihan mıydı? Denna'dan fazla şey istemenin aramızı açacağını biliyordum.

"Biraz kayıp kayamayacağını merak ediyordum," dedim nazikçe.

"Evet." Tekrar kıpırdayarak yanında daha fazla yer bıraktı. Sonra bana baktı ve beni gömleksiz olarak karşısında bulunca gözleri kocaman açıldı. Aşağı bakıp pantolonumu görünce bir nebze rahatladı.

Güldüm, fakat onun o şaşkın ifadesi beni yine ihtiyatlı davranmaya sevk etmişti. Yatmayı düşündüğüm yere sepeti koydum. "Aklınızdan ne geçti leydim?"

Utandığı için biraz yüzü kızardı. "Üstü çıplak halde bir kıza öğle yemeğini getirecek türden biri olduğunu hiç düşünmemiştim." Hafifçe

omuz silkerek sepete ve bana baktı. “Ama bu halinden hoşlandım. Göğsü çıplak kölem gibisin.” Gözlerini tekrar kapadı. “Beni çilekle besle.”

Ona seve seve itaat ettim ve akşamüstünü o şekilde geçirdik.

Yemeği yiyeli çok olmuş, güneş bizi kurutmuştu. Severen’deki kavgamızdan beri ilk defa aramızın düzeldiğini hissediyordum. Sessizlikler artık yoldaki çukurlar gibi etrafımızı doldurmuyordu. İşin sırrının gerginlik geçene kadar sabırla beklemek olduğunu doğru tahmin etmişim.

Akşamüstü yavaş yavaş geride kalırken onca zamandır içime attığım bir konuyu açmak için doğru zamanın gelip çatıldığını hissettim. Denna’nın kollarının üst kısmındaki eski morlukların donuk yeşilini ve sırtındaki bir şişlikten kalma belli belirsiz kızarıklığı görebiliyordum. Dizinin hemen üstündeki yara izi, beyaz şifonunun altından dahi belli olacak kadar yeniydi.

Yapmam gereken tek şey sormaktı. Cümlelerimi dikkatli kurarsam onlara hamisinin sebep olduğunu itiraf ederdi. O noktadan sonra da Denna’ya içine döktürmekte, onu daha iyisini hak ettiğine ve hamisi her ne verirse versin bu çileye değmediğine inandırmakta zorlanmazdım.

Üstelik hayatımda ilk defa ona bir çıkış yolu sağlayacak durumdaydım. Alveron’un kredi teminatı ve Balıkthane’deki çalışmalarım sayesinde bir daha para sıkıntısı çekmeyecektim. Hayatımda ilk kez varlıklıydım. Denna’ya bir kaçış yolu sunabilirdim...

“Sırtına ne oldu?” diye usulca sorarak beni daldığım düşüncelerden çıkardı. Hâlâ uzanmış yatıyordu. Bense ayaklarımı sudan çıkarmayarak sırtımı kayaya vermişim.

Farkında bile olmadan, durduğum yerde budalaca döndüm ve, “Ne?” diye sordum.

“Sırtın yara izleriyle dolu,” dedi nazıkçe. Serin ellerinden birinin güneşten ısınmış tenime değerek bir çizgi çizdiğini hissettim. “İlk başta yara izi olduklarını bile anlayamadım. Güzel görünüyorlar.” Parmağıyla bir çizginin daha üzerinden geçti. “Sanki dev bir çocuk seni bir kâğıt zannetmiş de gümüş bir kalemle üzerine yazı yazmaya çalışmış.”

Elini çekti ve ona baktım. “Bunlar nasıl oldu?” diye sordu.

“Üniversite’de biraz sorun çıkardım,” dedim utangaç bir edayla.

“Yani kırbaçlandın mı?” diye sordu hayretle.

“İki defa,” dedim.

“Ve orada mı kaldın?” derken hâlâ inanamıyormuş gibiydi. “Başına bunlar geldikten sonra bile mi?”

Geçştirircesine omuz silktim. “Hayatta kırbaçlanmaya değer şeyler vardır,” dedim. “Burada öğrettiklerini başka bir yerde öğrenemem. Bir şeyi kafama koydum mu vazgeçmem için biraz kandan fazlası...”

Ağzımdan çıkanları ancak o zaman kulağım duydu. Hocalar beni kırbaçlatmışlardı. Hamisi de Denna’yı dövmüştü. Bunlara rağmen ikimiz de vazgeçmemiştik. Durumumun farklı olduğuna onu nasıl ikna edecektim? Hamisinden ayrılmasını nasıl sağlayacaktım?

Omuz silktim. “Kolay kolay vazgeçen biri değilim, hepsi bu.”

“Bu özelliğini duymuştum,” dedi Denna, bilgiç bir bakış atarak. “İmre’deki pek çok kız kolay kolay vazgeçen biri olmadığını söylüyor.” Doğrulup oturdu ve kayanın kenarına kayd. O hareket ederken beyaz şifonu açılmaya başlayarak bacaklarını yavaşça meydana çıkardı.

Konuyu hamisine getirme ümidiyle tam yara izi hakkında yorum yapacaktım ki Denna’nın hareket etmeyi bıraktığını ve ben çıplak bacaklarına bakarken beni izlediğini fark ettim.

“Hakkımda tam olarak ne diyorlar?” diye sordum, meraktan ziyade konuşmuş olmak için.

Omuz silkti. “Bazıları Imre’nin kadın nüfusunu kırıp geçirmeye çalıştığını düşünüyor.” Kayanın kenarına biraz daha yaklaştı. Açılan şifonu dikkatimi dağıtıyordu.

“Kırıp geçirmek denince en azından on kişiden biri kastedilir,” diyerek lafını bir espiye dönüştürmeye çalıştım. “Öyle bir şey benim için bile iddialı olur.”

“Ne kadar güven verici konuştun,” dedi. “Peki her kıza-” Ufak bir nida atarak kayanın yanından aşağı kayd. Ben tam yardım etmek için uzanırken kayaya tutunarak durmayı becerdi.

“Her kıza ne?” diye sordum.

“Gül verir misin budala?” dedi sertçe. “Yoksa o sayfayı çoktan çevirdin mi?”

“Seni taşımamı ister misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi. Fakat ben ona erişmeden geri kalan mesafeyi de kayd. Şifonu skandal yaratacak denli toplandığı sırada ayakları suya girdi. Dere dizlerine yükselerek şifonunun etek ucunu ıslattı.

Gritaşın yanına döndük ve kurumuş giysilerimizi sessizce üzerimize geçirdik. Denna şifonunun etek ucunun ıslaklığına biraz surat etti.

“Biliyorsun, seni dere kenarına kadar taşıyabilirdim,” dedim usulca.

Elinin tersini alnına bastırđı. “Altı sözcük daha. Bayılacak gibiyim.” Diğeri eliyle yüzünü yelledi. “Böyle bir ilgi karşısında ne yapacağım?”

“Sev beni.” Niyetim bunu arsız, alaycı bir ses tonuyla söyleyerek espri yapmaktı. Fakat konuşurken gözlerinin içine bakma hatasında bulundum. O gözler dikkatimi dağıttığı için kelimeler ağzımdan hiç de niyetlendiğim gibi dökülmedi.

Yoğun bir şefkatle gözlerini bir süre benimkilerden ayırmadı, Derken ağzının kenarı esefli bir tebessümle kıvrıldı. “Hadi oradan,” dedi. “Beni tuzağa düşüremezsin. Baştan çıkardığın kızlardan biri olmayacağım.”

Şaşkınlık, utanç ve korku arasında bir yerde sıkışmış olarak dişlerimi sıktım. Fazla girişken davranmış ve tıpkı korktuğum gibi işi yüzüme gözüme bulaştırmıştım. İpin ucu ne zaman elimden kaçmıştı ki?

“Affedersin?” dedim aptal aptal.

“Eder miyim bilmem.” Denna karakterine uygun olmayan bir gerginlikle hareket ederek giysilerini düzeltti ve ellerini saçlarından geçirerek onları kalın bir örgüye dönüştürmeye başladı. Parmakları saç tellerini örerken ne yazdığını bir an için bile olsa apaçık okuyabildim: *Benimle konuşma.*

Kalın kafalı olabilirim, ama böyle bariz bir işareti ben bile gözden kaçırmam. Ağzımı kapatarak bir sonraki sözlerimi yuttum.

Sonra Denna beni saçlarına bakarken gördü ve örgünün ucunu bağlamadan ellerini utangaç bir şekilde başından çekti. Bunun sonucunda saçları serbest kaldı ve edayla omuzlarına döküldü. Ellerini kaldırıp buklelerden birini tedirginlikle parmağında kıvırmaya başladı.

“Dur bir dakika,” dedim. “Neredeyse unutuyordum.” Yeleğimin iç cebine uzandım. “Sana bir hediyem var.”

Kendisine doğru uzanmış elime bakarken ağzı ince bir çizgi halini aldı. “Sen de mi?” diye sordu. “Cidden farklı biri olduğumu sanmıştım.”

“Umarım öyleyimdir,” diyerek elimi açtım. Yüzüğünü cilalamıştım ve soluk mavi taş vuran güneş onu ıslı ıslı parlattı.

“Ah!” Aniden gözleri dolan Denna, ellerini ağzına götürdü. “Bu sahiden de o mu?” Almak için iki eliyle birden uzandı.

“O,” dedim.

Yüzüğü ellerinde çevirdi, sonra diğeri yüzüklerinden birini çıkarıp onu parmağına geçirdi. “Öyleymiş,” dedi hayretle, birkaç gözyaşı akıtarak. “İyi de nasıl?..”

“Ambrose’tan aldım,” dedim.

“Ah,” dedi. Ağırlığını bir ayağından ötekine verirken aramızı yine bir sessizliğin kapladığını hissettim.

“Zor olmadı,” dedim. “Sadece bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.”

“Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.” Denna uzanıp elimi ellerinin arasına aldı.

Bunun faydası dokunduğunu, bir hediyein ve el tutuşmanın aramızı düzelttiğini sanabilirsiniz. Fakat sessizlik artık öncekinden de güçlüydü. O kadar yoğunlu ki ekmeğinizin üstüne sürüp yiyebilirsiniz. Öyle sessizlikler vardır ki sözcükler bile bunları kovamaz. Ve Denna her ne kadar elime dokunuyorsa da onu tutmuyordu. Bu ikisi arasında dünya kadar fark bulunur.

Denna gökyüzüne baktı. “Hava bozuyor,” dedi. “Yağmur başlamadan önce dönsek iyi olacak.”

Başımı salladım ve oradan ayrıldık. Biz giderken bulutlar arkamızdaki kıra gölgelerini düşürüyorlardı.

Yüz Kırk Dokuzuncu Bölüm

Haşır Neşir

Arka masaların birindeki Sim’le Fela hariç Anker’in Yeri boştu. Yanlarına gittim ve sırtımı duvara verip oturdum.

“Eee?” diye sordu Sim, ben sandalyemde kaykılırken. “Dün nasıldı?” Konuyu tartışmak istemediğim için sorusunu duymazdan geldim.

“Dün ne vardı?” diye merakla sordu Fela.

“Gününü Denna’yla birlikte geçirdi,” diye bilgi verdi Sim. “*Bütün gününü.*”

Omuz silktim.

Sim neşeli tavırlarının bir kısmını yitirdi. “İyi geçmedi mi?” dedi dikkatle.

“Pek sayılmaz,” dedim. Barın arkasına baktım, Laurel’in dikkatini çektim ve kazanda ne varsa bana biraz getirmesini işaret ettim.

“Bir hanımefendinin ondan almak ister misin?” diye nazıkçe sordu Fela.

“Evet ama seninkiyle de yetinebilirim.”

Simmon bir kahkaha patlatırken Fela şakacıktan surat astı. “Yine de sana yardım edeceğim,” dedi. “Neler olup bittiğini Fela Teyzene anlat bakalım.”

Ben de ona hikâyenin özetini anlattım. Durumu resmetmek için elimden geleni yaptım, fakat meselenin özü her türlü izahı reddeder gibiydi. Hislerimi kelimelere dökmeye çalıştığımda kulağa aptalca geldi.

“Hepsi bu kadar,” dedim birkaç dakika bir şeyler geveledikten sonra. “Veya en azından söyleyebileceklerimin hepsi bu kadar. Dünyadaki hiçbir şey Denna kadar kafamı karıştırmıyor.” Parmağımla masadaki bir kıymığı aldım. “Bir şeyi anlamamaktan nefret ediyorum.”

Laurel bana sıcak ekmek ve bir kâse patates çorbası getirdi. “Başka bir şey ister misin?” diye sordu.

“Bu kadarı yeterli. Sağ ol.” Ona gülümsedim, sonra bara doğru uzaklaşırken arka tarafına göz attım.

“Tamam o zaman,” dedi Fela ciddileşerek. “İşe iyi yönlerinden başlayalım. Sevimlisin, yakışıklısın ve kadınlara karşı son derece kibarsın.”

Sim güldü. “Az önce Laurel’e nasıl baktığını görmedin mi? Kvothe dünyadaki en zampara adamdır. İki kafaya ve bir baykuşunki gibi dönebilen boyunlara sahip olsaydım bile onun baktığı kadar çok kadına bakamazdım.”

“Öyleyim,” diye itirafta bulundum.

“Bakmak var, *bakmak* var,” dedi Fela. “Bazı erkekler sana baktığında kendini kirlenmiş hissedersin ve gidip yıkanasın gelir. Aynı bakış diğer erkeklerden geldiğinde hoştur. Sana kendini güzel hissettirir.” Elini dalgın bir hareketle saçlarında gezdirdi.

“Böyle bir şeyin sana hatırlatılmasına hiç ihtiyacın yok,” dedi Simmon.

“Herkesin ihtiyacı vardır,” dedi Fela. “Ama Kvothe’ninki farklı. O bunu çok ciddi yapıyor. Sana baktığı zaman tüm dikkatinin üzerinde toplandığını anlıyorsun.” Suratındaki huzursuz ifadeye bakıp güldü. “Tanıştığımızda senden hoşlanmamı sağlayan şeylerden biri de buydu.”

Simmon’un yüzü asıldı. Elimden geldiğince zararsız görünmeye çalıştım.

“Ama geri geldiğinden beri bu neredeyse fiziksel bir hal aldı,” dedi Fela bana. “Artık bana baktığında gözlerinin arkasında bir şeyler oluyor. İçinde tatlı meyvelerin, gölgelerin ve fener ışıklarının olduğu bir şey. Fey kızları mor bir gökyüzü altında kaçtıracak kadar vahşi bir şey. Aslında korkunç bir şey. Ama hoşuma gidiyor.” Sonuncusunu söylerken sandalyesinde kıpırdandı. Gözlerinde hınzır bir ışıltı vardı.

Bu kadarı Simmon’a fazla geldi. Sandalyesini masadan itti ve anlaşılmas el hareketleri yaparak ayağa kalkmaya davrandı. “İyi o zaman... Ben... İyi.”

“Ah tatlım,” dedi Fela, onu kolundan tutarak. “Sus bakayım. Bu sandığın gibi bir şey değil.”

“Bana sus deme,” diye çıkıştı Simmon, fakat sandalyesinden kalkmadı.

Fela elini onun ensesindeki saçlarda gezdirdi. “Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.” Bunun düşüncesi bile saçmaymış gibi güldü. “Beni kendine sandığından daha sıkı bağladın. Ama bu arada sırada biraz iltifat görmekten hoşlanmadığım anlamına gelmez.”

Sim kötü kötü baktı.

“Ne yani, kendimi bir manastıra mı kapatayım?” diye sordu Fela. Sesine karışan asabiyet, yanında Modeg aksanının belli belirsiz bir izini de getirdi. “Mola seninle flört ettiği zamanlarda kendini nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?” Ağzı bir karış açık kalan Simmon, yüzünün aynı anda hem solmasına hem de kızarmasına çalışır gibiydi. Fela onun bu ne yapacağını bilmez haline güldü. “Minik tanrılar aşkına Sim. Kör olduğumu mu zannediyorsun? Yaptığın hoş bir şey ve sana kendini iyi hissettiriyor. Bunda ne zarar var?”

Bir duraksama yaşandı. “Sanırım yok,” dedi Sim nihayet. Kafasını kaldırarak bana titrek bir tebessüm etti ve gözlerinin önüne düşen saçları geri çekti. “Ama sakın bana onun bahsettiği şekilde bakma, tamam mı?” Sırtışı genişleyerek daha hakiki bir hal aldı. “Öyle bir şeyle başa çıkabilir miyim bilmiyorum.”

Ben de hiç düşünmeden sırtarak ona karşılık verdim. Sim beni daima gülümsetebilirdi.

“Hem,” dedi Fela ona, “sen olduğun halinle zaten mükemmelsin.” Düzelen moralini sabitlemek istercesine Sim’in kulağını öptü, ardından yine bana döndü. “Öte yandan bana dünyaları versen seninle haşır neşir olmam,” dedi açık açık.

“Ne demek istiyorsun?” diye bilmek istedim. “Bakışıma ne oldu? O karanlık fey bilmem nesine?”

“Ah, çekici olmasına çekicisin. Ama bir kız, bundan fazlası gerekir. Kendisine gönülden bağlı bir erkek ister.”

Başımı iki yana salladım. “Tanıştığı her erkek gibi Denna’nın üstüne atlamayı reddediyorum. Öyle şeylerden nefret ediyor. Bu tür durumların nasıl sonuçlandığını gördüm.”

“Peki onun da senin gibi hissediyor olabileceğini hiç düşündün mü?” diye sordu Fela. “Ne de olsa senin de kızlar konusunda bir şöhretin var.”

“Ne yani, kendimi bir manastıra mı kapatayım?” diye onun az önce Sim’e ettiği lafı tekrarlardım, fakat sesim niyetlendiğimden daha sert çıktı. “Tanrının kararmış bedeni aşkına, onu düzinelerce erkeğin kolunda gördüm! Benim başka bir kadını tiyatroya götürmem mi sorun oluyor?”

Fela bana açık açık baktı. “Onlarla gezintilere çıkmaktan fazlasını yapıyorsun. Kadınlar kendi aralarında konuşurlar.”

“Harika. Peki ne diyorlar?” diye acı acı sordum, gözümü çorbama dikerek.

“Cana yakın olduğunu,” dedi Fela rahat bir tavrıyla. “Ve de kibar. Oynak ellerin yokmuş. Ama görünüşe bakılırsa bu özelliğin bazı durumlarda hüsrana sebep oluyormuş.” Biraz gülümsedi.

Merakla başımı kaldırdım. “Onu kim söylemiş?”

Fela tereddüt etti. “Meradin,” dedi sonra. “Ama benden duymamış ol.”

“Akşam yemeği boyunca bana yirmi kelime bile etmedi,” dedim, başımı iki yana sallayarak. “Bir de yemekten sonra onu ellemediğim için düş kırıklığına mı uğramış? Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Modeg’den çok uzaklardayız,” dedi Fela. “Dünyanın bu kısmında insanlar seks konusunda o kadar tutucu değildir. Bazı kadınlar girişken davranmayan erkeklerle nasıl başa çıkacaklarını bilmezler.”

“Peki,” dedim. “Başka ne diyorlar?”

“Çok şaşırtıcı şeyler değil,” dedi Fela. “Elleşmeye düşkün olmasan da seni yatağa atmak çok zor değilmiş. Cömertmişsin, hazırcevapmışsın ve...” Huzursuz görünerek sözünün devamını getirmedim.

“Devam et,” dedim.

Fela iç geçirip ekledi: “Mesafeliymişsin.”

Beklediğim gibi ezici bir darbe almadım. “Mesafeli mi?”

“Bazen tek istediğin birlikte akşam yemeği yemekmiş,” dedi Fela.

“Veya birinin refakatiymiş. Veya bir sohbet. Ya da öylesine oynaşabileceğin biri. Ama kızlar genelde erkeklerin...” Kaşlarını çatıp baştan başladı. “Bir erkekle beraber olduğunda...” Sözünü yine yarım bıraktı.

Öne doğru eğildim. “Aklından ne geçiyorsa söyle.”

Fela omuz silkip başını çevirdi. “Birlikte olsaydık beni terk etmeni beklerdim. Hemen değil. Kötü niyetle veya hasislikten de değil. Ama terk edeceğini bilirdim. Sen sonsuza kadar tek bir kıza bağlanacak türde biri gibi durmuyorsun. Eninde sonunda beni bırakıp daha önemli bulduğun bir şeyi seçerdin.”

Ne düşüneceğimi bilemeden çorbamdaki bir patates parçasını kaşıkla dürtükledim.

“Ortada gönül bağından fazlası olsa gerek,” dedi Sim. “Kvothe o kız için dünyayı tersyüz eder. Bunu sen de görebiliyorsun, değil mi?”

Fela beni uzun uzadıya süzdü. “Sanırım görebiliyorum,” dedi usulca.

“Sen görebiliyorsan Denna da görebiliyordur,” diye mantıklı bir fikir yürüttü Sim.

Fela başını iki yana salladı. “Ben ancak yeterince uzakta durduğum için görebiliyorum.”

“Yani aşkın gözü kör mü?” Sim bir kahkaha attı. “Vereceğin nasihat bu mu yani?” Gözlerini yuvarladı. “Hadi ama.”

“İyi de ben Denna’ya âşık olduğumu hiç söylemedim ki,” diye aralarına girdim. “Bunun lafını bile etmedim. Denna kafamı karıştırıyor ve ondan hoşlanıyorum. Ama iş bundan öteye gitmiyor. Zaten nasıl gidebilir ki? Onu gerçek bir aşk iddiasında bulunabilecek kadar iyi tanımıyorum. Anlamadığım bir şeye nasıl âşık olabilirim?”

Bir süre konuşmadan bana baktılar. Sonra Sim hayatında duyduğu en saçma lafı etmişim gibi o çocuksu kahkahasını patlattı. Fela’nın elini tuttu ve çok yüzlü taş yüzüğünü öptü. “Sen kazandın,” dedi ona. “Aşkın hem gözü görmüş hem de kulakları sağırmış. Bir daha bilgeliğinden asla şüphe etmeyeceğim.”

Keyifsizliğim geçmeden gidip Elodin Hoca’yı aradım. Sonunda onu Koğuş’un yanındaki küçük bahçedeki bir ağacın altında otururken buldum.

“Kvothe!” Tembelce el salladı. “Gel. Otur.” Yerdeki bir kâseyi bana ayağıyla doğru itti. “Biraz üzüm ye.”

Birkaç tane aldım. Taze meyveler o günlerde benim için nadir değildi, fakat kâsedeki üzümler tamamen olgunlaşmış olup tatları nefisti. Düşünceli bir halde birkaç tanesini çiğnerken aklım hâlâ Denna’daydı.

“Elodin Hoca,” dedim yavaşça, “kendi adını değiştirip duran biri hakkında ne düşünürsünüz?”

“Ne?” Ürkmüş gözlerle aniden doğruldu. “Sen ne yaptın?”

Tepkisi beni şaşırttı ve kendimi savunmak istercesine ellerimi kaldırdım. “Hiçbir şey!” dedim ısrarla. “Ben bir şey yapmadım. Bunu tanıdığım bir kız yapıyor.”

Elodin’in yüzü kül gibi oldu. “Fela mı?” dedi. “Ah, hayır. Hayır. O öyle bir şey yapmayacak kadar akıllı biri.” Kendi kendini çaresizce inandırmaya çalışır gibi bir hali vardı.

“Fela’dan bahsetmiyorum,” dedim. “Tanıdığım genç bir kızdan bahsediyorum. Ne zaman arkamı dönsem kendine yeni bir ad seçmiş oluyor.”

“Ah,” diyen Elodin gevşedi. Hafifçe gülerek sırtını tekrar ağaca yasladı. “Sesleniş adlarını kastediyorsun,” dedi gözle görülür bir rahatlamayla.

“Tanrı’nın kemikleri aşkına be çocuk, ben de sandım ki...” Cümlesini yarım bırakarak başını iki yana salladı.

“Ne sandınız?” diye sordum.

“Hiçbir şey,” dedi geçiştirircesine. “Bir kızdan bahsediyordun.”

Konuyu açtığıma pişman olmaya başlayarak omuz silktim. “Sürekli adını değiştiren bir kız için ne diyeceğinizi merak ediyordum sadece. Ne zaman arkamı dönsem farklı bir isim almış oluyor. Dianah. Donna. Dyane.”

“Herhalde kanun kaçağı falan değildir?” diye gülümseyerek sordu Elodin. “Belki de takip ediliyordur. Atur’un demir yasasından kaçmak için uğraşıyordur. Sakın öyle bir şey olmasın?”

“Yanılmıyorsam hayır,” deyip ben de küçük bir tebessüm ettim.

“Kim olduğunu bilmemesi mümkün,” dedi Elodin. “Veya biliyordur da bundan hoşlanmıyordur.” Başını kaldırıp düşünceli bir edayla burnunu sıvazladı. “Öyle yapması huzursuzluk ve tatminsizlik ifade ediyor olabilir. Değişken tabiatlı olduğu ve ona uymak için adını değiştirdiği anlamına da gelebilir. Veya adını değiştirirken onunla beraber kişiliğinin de değişmesini umuyordur.”

“Bu dediklerinizin hiçbir faydası yok,” diye huysuzlandım. “Çorbanızın ya sıcak ya da soğuk olduğunu söyler gibisiniz. Yahut bir elmanın tatlı veya ekşi olduğunu.” Ona kaşlarımı çattım. “Hiçbir şey bilmediğinizi söylemenin karmaşık bir yolu sadece.”

“Bana öyle bir kız hakkında ne *bildiğimi* sormadın ki,” diye belirtti. “Öyle bir kız hakkında ne diyeceğimi sordun.”

Bu konudan sıkılarak omuz silktim. Sessizlik içinde üzümlerimizi yiyerek öğrencilerin gelip gitmelerini seyrettik.

“Rüzgârı yine çağırdım,” dedim, bunu ona henüz söylemediğimi hatırlayarak. “Tarbean’dayken.”

Elodin hemen dikkat kesildi. “Demek öyle?” dedi ve şevkle bana doğru döndü. “Anlat bakalım. Bütün ayrıntılarıyla.”

Elodin bir dinleyicide bulmayı umacağınız tüm dikkati ve hevesi sergiledi. Bazı dramatik süslemeler de ekleyerek hikâyeyi baştan sona anlattım. Bittiği zaman moralimin epey düzelmiş olduğunu fark ettim.

“Aynı dönemde üçüncü kez yapıyorsun,” dedi Elodin beğeniyle. “Onu tam ihtiyaç duyduğun bir anda buldun. Üstelik de bir esinti değil nefes olarak. İşte bu ince bir iş.” Bana göz ucuyla bakarak muzip bir tebessüm etti. “Sence kendine ne zaman havadan bir yüzük yapabilirsin?”

Parmaklarımı açarak çıplak elimi kaldırdım. “Öyle bir yüzük takmadığımı nereden biliyorsunuz?”

Elodin’in vücudu kahkahalarla sarsıldı, ama yüz ifadem değişmeyince durdu. Bana kuşkulu bir bakış atarken alını kırıştı. Gözleri önce elime, sonra

yine suratıma çevrildi. “Şaka mı yapıyorsun?”

“İyi bir soru,” dedim, soğukkanlılıkla gözlerinin içine bakarak. “Yapıyor muyum?”

Yüz Ellinci Bölüm

Akılsız

İlkbahar dönemi sürüp gitti. Denna beklediğimin aksine Imre’de toplu bir gösteride bulunmadı. Bunun yerine sadece birkaç gün kaldıktan sonra kuzeydeki Anilin’e geçti.

Fakat bu sefer Anker’ın Yeri’ne uğrayarak gideceğini bana söyledi. Bu nedense beni gururlandırdı ve aramızın pek de bozuk olmadığını düşündürdü.

Dönem sonu yaklaşırken Şansölye hasta olup yataklara düştü. Herma’yı iyi tanımasam da onu severdim. Yılce derslerimizde şaşırtıcı ölçüde yumuşak başlı bir öğretmen olmasının yanı sıra Üniversite’ye ilk başladığımda bana iyi davranmıştı. Yine de fazla endişeli değildim. Arwyl ve Revir çalışanlarının ölümleri diriltmek dışında yapamayacakları şey yoktu.

Fakat aradan günler geçmesine rağmen Revir’den haber gelmedi. Dedikodulara göre Herma yatağından kalkamayacak kadar zayıftı ve ateşi kimi zaman güçlü gizemci zihnini yakıp kavurmakla tehdit edercesine yükseliyordu.

Yakın bir zamanda şansölyelik görevine geri dönemeyeceği anlaşıldığı zaman hocalar yerine kimin geçeceğini kararlaştırmak için toplandılar. Durumu daha da kötülerse bu görev değişimi kalıcı olabilirdi.

Neyse, acı verici bir hikâyeyi uzatmayayım. Sonunda şansölyelik görevine Hemme getirildi. İlk şoku anlatınca sebebini anlamam zor olmadı. Kilvin, Arwyl ve Lorren ilave görev yükünün altına giremeyecek kadar meşgullerdi. Aynı şey Mandrag ve Dal için de bir dereceye kadar geçerliydi. Böylece geriye Elodin, Brandeur ve Hemme kalıyordu.

Elodin görevi istemiyor ve zaten okulu idare edemeyecek kadar istikrarsız biri olarak görülüyordu. Brandeur da oldu olası Hemme’nin

izinden giden biriydi.

Böylece Şansölye koltuğuna Hemme oturdu. Bu durum asabımı bozsa bile günlük yaşantımı fazla etkilemedi. Aldığım yegâne önlem, Üniversite'nin kurallarına harfi harfine uymaktan ibaretti. Artık boynuza gelmem halinde Hemme'den bir değil iki olumsuz oy alacağımı biliyordum.

Kayıt zamanı gelip çatığında Herma Hoca güçsüz ve ateşler içindeki vaziyetini korudu. Bu yüzden Hemme'nin Şansölye olduğu ilk mülakat imtihanıma göğsümde bir yumruyla hazırlandım.

Sözlü imtihan sırasında son iki dönemdir dikkatle oynadığım rolümden vazgeçmedim. Yer yer tereddüt ederek ve birkaç hata yaparak aşağı yukarı yirmi talentlik bir harç ücreti hak ettim. Bu miktar biraz para kazanmama yetse de beni utandıracak kadar çok değildi.

Hemme her zamanki gibi beni yanıltmaya yönelik çift cevaplı veya şaşırtmacalı sorular sordu, fakat bunda bir yenilik yoktu. Bu sefer aradaki tek fark Hemme'nin ağzının kulaklarına varmasıydı. Üstelik tebessümü hiç hoş değildi.

Hocalar kafa kafaya verip alışıldık sessiz görüşmelerini gerçekleştirdiler. Sonra Hemme harç ücretimi okudu: elli talent. Anlaşılan Şansölye bu konularda düşündüğümde daha fazla söz sahibiydi.

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım ve yüzüme somurtkan bir ifade oturtarak saymanın bürosunun bulunduğu İdare binasının bodrumuna yollandım. Harç fişimi görünce Riem'in gözleri parladı. Arka odaya gidip kısa süre sonra kalın bir zarfla geri geldi.

Ona teşekkür ettim ve yüz ifademi yol boyunca koruyarak Anker'ın Yeri'ndeki odama döndüm. Kapıyı örttükten sonra kalın zarfı yırtarak açtım ve içindekileri avcuma döktüm: her biri on talent değerindeki iki altın mark.

İşte o zaman güldüm. Gözlerim sulanana ve karnıma ağırlar girene kadar güldüm. Sonra en şık kıyafetimi giydim ve dostlarımı bir araya topladım: Wilem ile Simmon, Fela, Mola. Devi'yi ve Threpe'yi de davet etmek için Imre'ye bir ulak yolladım. Sonra dört atlı bir araba kiraladım ve hepimizi nehrin karşısındaki Imre'ye götürdüm.

Eolian'a uğradık. Denna yoktu, fakat onun yerine Deoch'u aldık ve Kralın Taburu'na, yani normal bir öğrencinin ücretini asla karşılayamayacağı bir işletmeye vardık. Rengârenk giysilerimizi küçümser gözlerle süzen kapıcının bizi geri çevirecekmiş gibi bir hali vardı, fakat Threpe en iyi beyefendi asabiyetini takındı ve hepimizi güvenle içeri soktu.

Sonra o zamandan beri benzerini zor gördüğüm bir şaşaaıyla dolu uzun bir gece başladı. Yediğimiz içtiğimiz her şeyin parasını seve seve ödedim. Masadaki tek su, el yıkama kâselerindeydi. Bardaklarımızda sadece yıllanmış Vintas şarapları, kapkara kuyruklular, serin metheglinler ve tatlı likörler bulunuyordu. Ve kaldırdığımız her kadeh Hemme'nin akılsızlığının şerefineydi.

Yüz Elli Birinci Bölüm

Kilitler

Kvothe derin bir nefes alıp kendi kendine başını salladı. “Burada duralım,” dedi. “Hayatımda ilk kez cebim para görmüştü. Dostlarımla çevriliydim. Burası hikâyeye ara vermek için iyi bir yer.” Ellerini dalgın bir edayla ovuşturarak farkında bile olmadan sağdakiyle soldakine masaj yaptı. “Daha devam edersek yine içimiz kararacak.”

Tarihçi yazılarla dolu alçak kâğıt yığınını aldı ve onları masaya vurarak hizaladı, sonra da yarısı dolmuş son kâğıdı en tepeye koydu. Deri çantasını açtı, parlak yeşil çobanpüskülü tacı çıkardı ve kâğıtları içeri kaydırıldı. Ardından mürekkep hokkasının kapağını kapatıp kalemmini parçalara ayırdı ve hepsini tek tek temizlemeye koyuldu.

Kvothe ayağa kalkıp gerindi. Sonra boş tabak ve bardakları toplayıp mutfağa götürdü.

İfadesiz bir yüzle oturan Bast yerinden kıpırdamadı. Nefes bile almıyor gibiydi. Tarihçi birkaç dakika sonra ondan tarafa göz atmaya başladı.

Salona geri gelen Kvothe kaşlarını çattı. “Bast,” dedi.

Bast gözlerini yavaşça çevirerek barın arkasındaki adama baktı.

“Shep’in cenazesi devam ediyor,” dedi Kvothe. “Bu gece yapılacak fazla bir temizlik yok. Niye cenazenin sonuna yetişmiyorsun? Seni aralarında görmekten memnun olurlar.”

Bast bir süre düşündü, sonra başını iki yana salladı. “Sanmıyorum Reshi,” dedi ifadesiz bir sesle. “Havamda değilim.” Sandalyesinden kalktı ve iki adama da bakmadan odasına çıkan merdivene yönelerek salonu aştı. “Ben yatıyorum.”

Yavaş yavaş uzaklaşan sert ayak seslerini, kapanan bir kapının takırtısı izledi.

Tarihçi onun gitmesini seyrettikten sonra barın arkasındaki kızıl saçlı adama doğru döndü.

Hancı da endişeli gözlerle merdivene bakıyordu. “Zor bir gün geçirdi,” dedi, misafirinden ziyade kendi kendine konuşurmuş gibi. “Yarına bir şeyi kalmaz.”

Kvothe ellerini sildi ve barın etrafından dolanıp ön kapıya yürüdü. “Yatmadan önce bir ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Başını iki yana sallayan Tarihçi, kalemini tekrar birleştirmeye başladı.

Kvothe büyük bir pirinç anahtarla ön kapıyı kilitledi, ardından Tarihçi’ye döndü. “Anahtarı senin için kilitte bırakıyorum,” dedi. “Erken kalkıp da biraz dolaşmak isteyebilirsin diye. Bugünlerde pek uyuduğum yok.” Elini yüzüne götürerek morarmaya başlayan çenesine dokundu. “Ama bu gece bir değişiklik yapabilirim.”

Tarihçi başını salladı ve çantasını omzuna astı. Ardından çobanpüskülü tacı dikkatle alıp merdiveni çıktı.

Ortak salonda yalnız kalan Kvothe, yerleri sistematik bir şekilde süpürürken köşeleri ihmal etmedi. Bulaşıkları bitirdi, masaları ve barı sildi, sonra da biri hariç tüm lambaları söndürerek salonu titrek gölgelerle dolu, loş bir halde bıraktı.

Bir anlığına barın arkasındaki şişelere baktı, sonra döndü ve kendisi de basamakları ağır ağır çıkmaya koyuldu.

Odasına yavaşça giren Bast kapıyı arkasından kapadı.

Karanlıkta usulca hareket ederek şöminenin karşısında durdu. Sabahki ateşten geriye kül ve közden başka bir şey kalmamıştı. Odun sepetini açtı, fakat sepetin dibinde kalın bir tahta tozu ve kıymık tabakasından başka bir şey yoktu.

Pencereden giren kısık ışık kara gözlerine vuruyor ve ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi hareketsiz dururken yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Bast çok geçmeden sepetin kapağını kapattı, bir battaniyeye sarındı ve boş şöminenin önündeki küçük bir kanepeye kıvrılıp oturdu.

Karanlıkta gözünü bile kırpmadan uzun müddet öyle kaldı.

Penceresinin dışında hafif bir hışırtı duyuldu. Derken ses kesildi. Yine hafif bir hışırtı. Bast dönüp baktığı zaman gecenin içinde hareket eden karanlık bir şekil seçti.

Bast önce hiç kıpırdamadı, sonra kanepeden sessizce kalkıp şöminenin önünde durdu. Gözlerini pencereden ayırmaksızın eliyle şömine rafının

üzerinde dikkatle bir şey aradı.

Pencereden bu sefer yükselen hışırtı daha yüksekti. Bast'ın gözleri bir anlığına pencereden şömine rafına çevrildi ve iki elini birden hızla uzatarak oradan bir şey kaptı. Loş ay ışığında bir metal parladı. Bast hafifçe eğilerek fırlamaya hazır bir yay gibi gerildi.

Uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. Hiç ses çıkmadı. Pencerenin dışında veya karanlık odada hiçbir hareket gerçekleşmedi.

Pıt-pıt-pıt-pıt-pıt-pıt. Ses alçak olmasına rağmen odanın durgunluğunda çok net duyuluyordu. Bir duraksama oldu, sonra pencere camından yine aynı belirgin ve ısrarcı ses yükseldi: *pıt-pıt-pıt-pıt-pıt-pıt-pıt-pıt.*

Bast iç geçirdi. Gergin pozisyonundan çıkıp pencereye kadar yürüdü, sürgüyü kaldırdı ve pencereyi açtı.

“Benim penceremde kilit yok,” diye tafra yaptı Tarihçi. “Niye seninkinde var?”

“Bariz sebeplerden,” dedi Bast.

“İçeri girebilir miyim?”

Bast omuz silkip şöminenin karşısına dönerken Tarihçi pencereden beceriksizce geçti. Bast bir kibrit çakıp yakındaki masanın üzerinde duran feneri yaktı, sonra bir çift uzun bıçağı şömine rafının üstüne dikkatle bıraktı. Bıçaklardan biri bir çim yaprağı kadar ince ve keskinken diğeri bir diken kadar sivri ve zarıftı.

Tarihçi ışıkla dolan odaya bakındı. Parlak tahta panellerle ve kalın halılarla kaplı oda büyüktü. Şöminenin önünde karşılıklı olarak iki kanepede duruyor, koyu yeşil perdelerle çevrili dev bir yatak ise odanın bir köşesini işgal ediyordu.

Raflarda resimler, incik boncuklar ve ıvır zıvırlar vardı. Kurdelelerin sarılı olduğu saç tutamları. Tahtadan oyulmuş düdükler. Kurumuş çiçekler. Boynuzdan, deriden ve örülü çimlerden yapılmış yüzükler. Balmumlarına yaprak basılmış el imalatı mumlar.

Ve bunlara en son eklendiği anlaşılan çobanpüskülü dalları odayı yer yer süslemekteydi. Bunlardan yapılmış bir çelenk yatağın başlığı boyunca uzanırken, bir diğeri de şömine rafına asılı duran bir çift parlak, yalımları yaprak şeklinde nacağın saplarının üstünden ve altından geçiyordu.

Bast soğuk şöminenin önüne tekrar oturdu ve çaput bir battaniyeyi şal gibi omuzlarına sardı. Birbirleriyle uyumsuz bir kumaş karmaşasından oluşan battaniyenin rengi, tam ortasına dikilmiş parlak kırmızı bir kalp dışında solgundu.

“Konuşmamız lazım,” dedi Tarihçi usulca.

Boş bakan gözlerini şömineye dikmiş olan Bast omuz silkti.

Tarihçi ona bir adım yaklaştı. “Sana bir şey sormam-”

“Fısıldamana gerek yok,” dedi Bast, başını kaldırmadan. “Hanın diğer tarafındayız. Bazen misafir ağırladığım olur. Reshi benim yüzümden uyuyamadığı için binanın bu tarafına taşındım. Benim odamla onunki arasında altı tane kalın duvar var.”

Tarihçi Bast’ın karşısındaki diğer kanepenin ucuna ilişti. “Sana bu gece söylediğin bazı şeyleri sormam gerekiyor. Ve de Cthaeh’i.”

“Cthaeh’ten bahsetmemeliyiz.” Bast’ın sesi ifadesiz ve ağırdı. “Hiç hayırlı olmaz.”

“Öyleyse Sithelerden konuşalım,” dedi Tarihçi. “Bu hikâyeyi öğrenirlerse adı geçen herkesi öldüreceklerini söyledin. Doğru mu bu?”

Bast gözlerini şömineden ayırmaksızın başını salladı. “Burayı yakarlar ve giderayak toprağı da tuzlarlar.”

Tarihçi başını iki yana sallayarak aşağı baktı. “Cthaeh’ten niye bu kadar korktuğunu anlamıyorum.”

“Eh,” dedi Bast, “zaten eldeki kanıtlar pek de zeki olmadığımı gösteriyor.”

Kaşlarını çatan Tarihçi sabırla bekledi.

Bast iç geçirerek gözlerini nihayet şömineden ayırdı. “Bir düşün. Cthaeh yapacağın her şeyi bilir. Söyleyeceğin her şeyi...”

“Bu da onu can sıkıcı bir sohbet arkadaşı yapar,” dedi Tarihçi. “Ama daha fazlası-”

Aniden Bast’ın yüzünde hiddet dolu bir ifade belirdi. “*Dyen vehat. Enfeun vehat tyloren tes!*” diye neredeyse anlaşılmaz şekilde sayıp döktü. Titriyor, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu.

Sesindeki kin karşısında Tarihçi’nin rengi solduysa bile adam irkilmedi. “Bana kızgın değilsin,” dedi soğukkanlılıkla Bast’ın gözünün içine bakarak. “Sadece kızgınsın ve yakınında bir tek ben varım.”

Bast ona dik dik baktıysa da konuşmadı.

Tarihçi öne doğru eğildi. “Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bunun farkındasın, değil mi?”

Bast huysuz bir edayla başını salladı.

“Bu da neler döndüğünü anlamamı gerektiriyor.”

Bast omuz silkti. Ani hiddeti uçup gitmiş, onu yine miskin bir halde bırakmıştı.

“Kvothe, Cthaeh hakkında söylediklerine inanmış gibiydi,” dedi Tarihçi.

“O, dünyanın gizli dönemeçlerini bilir,” dedi Bast. “Bilmediklerini de çabucak öğrenir.” Parmakları battaniyenin kenarlarını öylesine çekiştirmekteydi. “Ve bana güvenir.”

“İyi de söylediklerin kulağa saçma gelmiyor mu? Cthaeh oğlanın birine bir çiçek veriyor, bir olay bir başkasını doğuruyor ve sonunda savaş çıkıyor.” Boşlamasına elini salladı. “İşler böyle yürümez. Söylediklerinde çok fazla tesadüf var.”

“Tesadüf falan yok.” Bast kısaca iç geçirdi. “Kör bir adam, tıklım tıklım eşyalarla dolu bir odadan düşe kalka geçmek zorunda kalır. Sen kalmazsın. Gözlerini kullanarak en kolay yolu seçersin. Bu yol senin için apaçık ortadadır. Cthaeh geleceği görebilir. Tüm gelecekleri. Bizim el yordamıyla ilerlememiz gerekir. Onun gerekmez. O sadece bakar ve en yıkıcı yolu seçer. O çığ düşüren bir taştır. O verem başlatan bir öksürüktür.”

“İyi de Cthaeh’in seni yönlendirmeye çalıştığını biliyorsan,” dedi Tarihçi, “başka bir şey yaparsın, olur biter. O sana çiçek verir ve sen de gider o çiçeği satarsın.”

Bast başını iki yana salladı. “Cthaeh onu da bilir. Geleceğini bilen bir şeyi kandıramazsın. Diyelim ki çiçeği prene sattın. Prens onunla sözlüsünü iyileştirir. Kadın bir sene sonra kocasını bir hizmetçiyle yatakta yakalar ve utancından kendini asar. Babası da kızının haysiyetinin intikamını almak için bir saldırı başlatır.” Bast ellerini çaresizce açtı. “Sonuçta yine iç savaş çıkar.”

“Ama çiçeği satan genç adam güvende olur.”

“Muhtemelen olmaz,” dedi Bast ciddiyetle. “Büyük ihtimalle körkütük sarhoş olur, frengiye yakalanır, sonra da bir feneri devirip şehrin yarısını kül eden bir yangın çıkarır.”

“İddianı desteklemiş olmak için bir şeyler uydurup duruyorsun,” dedi Tarihçi. “Ama hiçbir şey kanıtlayamıyorsun.”

“Sana ne diye bir şey kanıtlayacakmışım ki?” diye sordu Bast. “Ne düşündüğünden bana ne? İçinde yaşadığın cehaletin tadını çıkar. Gerçeği söylemeyerek sana iyilik yapıyorum.”

“Ne gerçeğiymiş o?” diye soran Tarihçi’nin kızdığı belliydi.

Bast bezgin bir sesle iç geçirdi ve başını kaldırıp adama baktı. Yüz ifadesinde umudun zerresi yoktu. “Haliax’la dövüşmeyi yeğlerim,” dedi. “Cthaeh’le on kelime konuşacağıma Chandrialıların hepsiyle aynı anda dövüşürüm daha iyi.”

Bu sözler Tarihçi'yi bir süre susturdu. "Seni öldürürler," dedi. Sesindeki bir şey bunu bir soru haline getiriyordu.

"Evet," dedi Bast. "Yine de fark etmez."

Tarihçi karşısında oturan, çaput bir battaniyeye sarılı kara saçlı adama baktı. "Hikâyeler sana Cthaeh'ten korkmayı öğretmiş," dedi, tiksintisini açıkça sesine yansıtarak. "Ve bu korku seni aptallaştırıyor."

Omuz silken Bast'ın gözleri yine olmayan ateşe kaydı. "Canımı sıkıyorsun insancık."

Tarihçi ayağa kalktı Bast'a bir adım yaklaştı ve suratına sert bir tokat attı.

Başı yana savrulan Bast, bir süre hareket edemeyecek kadar şaşkın gibiydi. Sonra gözün takip edemeyeceği bir hızla battaniyeyi üstünden attığı gibi ayağa fırladı. Dişlerini göstererek Tarihçi'yi boğazından yakaladı. Gözleri derin, yekpare bir maviydi.

Tarihçi onun gözlerinin içine baktı. "Tüm bunları Cthaeh başlattı," dedi sakince. "Bana saldıracağını biliyordu ve bu yüzden korkunç şeyler olacak."

Bast'ın hiddet dolu yüzü kaskatı kesildi ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Omuzlarındaki gerginlik kaybolurken Tarihçi'nin boğazını bıraktı. Kanepeye çökecek gibi oldu.

Tarihçi elini geri çekti ve ona bir tokat daha attı. Bu seferkinden çıkan ses ilkinden bile yüksekti.

Bast yeniden dişlerini gösterdi, sonra durdu. Tarihçi'ye çevrili bakışlarını hemen ondan kaçırdı.

"Cthaeh kendisinden korktuğunu biliyor," dedi Tarihçi. "Bu bilgiyi sana karşı kullanacağımı da. Seni hâlâ parmağında oynatıyor. Bana saldırmazsan korkunç şeyler olacak."

Bast felç geçirircesine, oturmakla ayakta durmak arasında donakaldı.

"Beni dinliyor musun?" dedi Tarihçi. "Nihayet uyanabildin mi?"

Aklı karışan Bast hayretle kâtibe baktı. Yanağında parlak kırmızı bir el izi belirmektedir. Kafasını sallayarak kanepeye yavaşça oturdu.

Tarihçi elini tekrar kaldırdı. "Sana yine vurursam ne yaparsın?"

"Ağzını burnunu dağıtırım," dedi Bast samimiyetle.

Başını sallayan Tarihçi de yerine oturdu. "Cthaeh'in geleceği bildiğini varsayalım. Bu aynı zamanda pek çok şeyi kontrol edebildiği anlamına gelir." Bir parmağını kaldırdı. "Ama her şeyi değil. Bugün yediğin meyve sana tatlı geldi, değil mi?"

Bast başını yavaşça salladı.

“Cthaeh dediğin kadar kötü niyetliyse sana mümkün olan her yönden zarar verecektir. Ama bunu yapamaz. Seni bu sabah Reshi’yi güldürmekten alıkoyamadı. Yüzüne vuran güneşten veya bir çiftçi kızının gül pembesi yanağını öpmekten zevk almanı engelleyemedi, değil mi?”

Bast’ın yüzünde ufak bir sırıtış belirdi. “Yanaktan fazlasını öptüm,” dedi.

“Zaten ben de bunu kastediyorum,” dedi Tarihçi kesin bir dille. “Yaptığımız her şeyi zehirleyemez.”

Düşünceli gözüken Bast iç geçirdi. “Bir açıdan haklısın,” dedi. “Ama sadece bir aptal yanan bir evin içinde oturur ve sırf meyve tatlı geldi diye her şeyin yolunda olduğunu zanneder.”

Tarihçi odaya bakınır gibi yaptı. “Han bana hiç de yanarmış gibi görünmüyor.”

Bast onu hayretle süzdü. “Tüm dünya yanıyor,” dedi. “Aç gözlerini.”

Tarihçi kaşlarını çatı. “Başka her şeyi bir kenara koysak bile,” diye üstelemeyi sürdürdü, “Felurian onu serbest bıraktı. Üstelik Cthaeh’le konuştuğunun farkındaydı. Kvothe’yi Cthaeh’in etkisinden korumanın bir yolunu bilmeseydi onu dünyaya salacak hali yoktu ya.”

Bunu duyunca Bast’ın gözleri parladı, ama neredeyse hemen sonra söndü. Başını iki yana salladı. “Sığ bir akıntıda derinlik arıyorsun,” dedi.

“Seni anlamıyorum,” diye çıkıştı Tarihçi. “Kvothe’nin sahiden de tehlike teşkil edeceğini bilseydi Felurian onu hangi sebeple serbest bırakırdı?”

“Sebeple mi?” diye sordu Bast, sesine karamsar bir keyif karışarak. “Sebepler falan yok. Felurian’ın sebeplerle işi olmaz. Reshi’yi bıraktı, çünkü böyle yapmak gururunu okşadı. Onun fani dünyaya gidip kendisi için methiyeler düzmesini, hikâyeler anlatmasını, hasret çekmesini istedi. Reshi’yi bu yüzden bıraktı.” İç geçirdi. “Sana söyledim: halkım iyi kararlar almakla tanınmaz.”

“Olabilir,” dedi Tarihçi. “Veya belki de Felurian, Cthaeh’i kandırmaya çalışmanın ne kadar boş olduğunu görmüştür.” Kayıtsız bir el hareketinde bulundu. “Madem ki her yaptığın yanlış olacak, bari canının istediğini yap, olsun bitsin.”

Bast uzunca bir müddet ses çıkarmadan oturdu. Sonra başını salladı. Hareketi ilk başta hafif olsa bile sonradan sert hale geldi. “Haklısın,” dedi.

“Mademki her şeyin sonu gözyaşı olacak, en azından istediğimi yapmalıyım.”

Bast odaya bakındı, derken aniden ayağa kalktı. Kısa bir arayışın akabinde yere yığılmış kalın bir pelerin buldu. Onu sertçe silkeleyip omuzlarına sardıktan sonra pencereye yöneldi. Oraya varmadan önce durdu, kanepeye geri döndü ve bir şişe şarap bulana dek minderlerin altını yokladı.

Tarihçi şaşkın görünüyordu. “Ne yapıyorsun? Shep’in cenazesine geri mi gideceksin?”

Bast pencereye varmadan evvel durakladı. Tarihçi’nin hâlâ odada olduğunu gördüğüne şaşırılmış gibiydi. “İşim var,” deyip şişeyi koltuk altına sıkıştırdı. Pencereyi açtı ve bir ayağını dışarı attı. “Beni bekleme.”

Kvothe şevkle odasına girip kapıyı arkasından kapadı.

Etrafta işlenmeye girişti. Şömineyi soğuk küllerden temizledi ve yerine yeni odunlar koyup kırmızı renkli kalın bir kükürt kibritle ateş yaktı. İkinci bir battaniye aldı ve onu dar yatağın üstüne serdi. Kaşlarını çatarak buruşturulup atılmış bir kâğıdı düştüğü yerden aldı ve yazı masasının üzerindeki tortop iki kâğıdın yanına bıraktı.

Sonra adeta gönülsüzce hareket ederek yatağının ayakucuna gitti. Derin bir nefes aldı, ellerini pantolonuna sildi ve orada duran koyu renkli sandığın önünde diz çöktü. Ellerini sandığın bombeli kapağına koydu ve bir şey duymaya çalışırcasına gözlerini yumdu. Kapağa asılırken omuzları biraz gerildi.

Hiçbir şey olmadı. Kvothe gözlerini açtı, dudaklarını sıkıca yumdu. Elleri tekrar hareket ederek daha sert asıldı. Bu sefer uzunca bir müddet uğraştıktan sonra vazgeçti.

Kvothe ifadesiz bir yüzle ayağa kalktı ve hanın arkasındaki koruluğa bakan pencereye yürüdü. Onu açıp dışarı sarktı ve iki eliyle birden aşağı uzandı. Kendini içeri çekerken ellerinde küçük bir tahta kutu tutuyordu.

Üzerindeki toz ve örümcek ağlarını eliyle sildikten sonra kutuyu açtı. İçinde biri koyu renkli demirden, diğeryse parlak bakırdan yapılma iki anahtar vardı. Kvothe yine sandığın önüne diz çöktü ve bakır anahtarı demir kilide soktu. Yavaş bir hassasiyetle anahtarı sola, sağa ve tekrar sola çevirdi. Bir yandan da kilidin içindeki mekanizmadan yükselen hafif tıkırtıları dikkatle dinliyordu.

Sonra demir anahtarı alıp bakırdan yapılmış asma kilide yerleştirdi. Bu anahtarı çevirmedi. Onu kilidin içlerine kadar soktu, yarısına kadar geri

çekti, sonra yine iyice sokup akıcı ve hızlı bir hareketle kilitten çıkardı.

Anahtarları kutularına kaldırdıktan sonra ellerini öncekiyle aynı pozisyonda kapağın iki tarafına koydu. “Açıl,” dedi bıyık altından. “Açıl kahrolası. Edro.”

Asıldı. Harcadığı çabayla sırtı ve omuzları gerildi.

Sandığın kapağı yerinden oynamadı. Kvothe uzun bir iç geçirip öne doğru eğildi ve alnını serin tahtaya yasladı. Ciğerlerindeki hava boşalırken omuzları çöktü ve bu hali onu küçük ve yaralı gösterdi. Son derece yorgun ve olduğundan çok daha yaşlı duruyordu.

Yine de yüz ifadesinde ne hayret ne de keder vardı. Orada sadece teslimiyet mevcuttu. Bu, geleceğini bildiği kötü haberi nihayet almış bir adamın ifadesiydi.

Yüz Elli İkinci Bölüm

Mürver

Açık havada kalmak için kötü bir geceydi.

Geç vakit çıkagelen bulutlar yüzünden gökyüzü gri bir çarşafla örtülmüşe benziyordu. Soğuk ve kesik kesik esen rüzgârın getirdiği yağmur bazen sağanak yağıyor bazense çiseliyordu.

Buna rağmen yolun yakınındaki bir korulukta kamp kurmuş iki askerin keyfi yerinde gibiydi. Bir oduncunun zulasını bulmuş ve o kadar büyük bir ateş yakmışlardı ki zaman zaman düşen fırtınalı yağmur bile onu tıslatıp çıtırdatmaktan başka bir şey yapamıyordu.

İki adam yüksek sesle konuşuyor, havayı umursamayacak kadar sarhoş insanların anırmayı andıran o böğürtülü kahkahalarıyla gülüyordu.

Daha sonra karanlık ağaçların arasından üçüncü bir adam çıktı ve yakındaki devrik bir ağaç gövdesinin üzerinden zarifçe atladı. İliklerine kadar ıslanmış ve saçları kafasına dümdüz yapışmıştı. Askerler onu gördüklerinde şişelerini kaldırdılar ve içten sözlerle ona selam verdiler.

“Gelebilir misin emin değildik,” dedi sarışın asker. “Bu gece hava bok gibi. Ama paranın üçte birini almak hakkın.”

“Sırılsıklam olmuşsun,” dedi sakallı asker, sarı renkli dar bir şişeyi kaldırarak. “İç şunu. Meyveli falan, ama katır gibi tepiyor.”

“Seninki kız sidiği gibi,” dedi sarışın olanı, kendi şişesini kaldırarak. “İşte. Bu tam bir erkek içkisi.”

Üçüncü adam karar veremezmiş gibi bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. Sonunda bir parmağını kaldırdı ve şişeleri sırayla işaret ederek bir tekerlemeye başladı.

Akağaç, meşe.

*Al da dikiver.
Dişbudak ve çam.
Bir de mürver.*

Sonunda parmağı sarı şişeyi gösterdi. Onu boynundan tutup dudaklarına götürdü. Genzini sessizce oynatarak uzun ve yavaş bir yudum içti.

“Ağır ol,” dedi sakallı asker. “Biraz bize de ayır!”

Bast şişeyi indirip dudaklarını yaladı. Yavan, neşesiz bir sesle kıkırdadı. “Doğru şişeyi almışsın,” dedi. “Mürver bu.”

“Hiç de bu sabahki kadar geveze değilsin,” dedi sarışın asker, başını biraz yana eğerek. “Köpeğin ölmüş gibi bir halin var. Her şey yolunda mı?”

“Hayır,” dedi Bast. “Hiçbir şey yolunda değil.”

“Herifin durumu çakması bizim suçumuz değil,” dedi sarışın olanı hemen. “Tıpkı dediğin gibi sen çıktıktan sonra biraz bekledik. Ama zaten saatlerdir oturuyorduk zaten. Hiç gitmeyeceksin sanmıştık.”

“Hay aksi,” dedi sakallı adam kızarak. “Yoksa biliyor mu? Seni kovdu mu?”

Bast başını iki yana salladı ve şişeyi yine kafasına dikti.

“Öyleyse şikâyet edecek bir şeyin yok.” Sarışın asker kaşlarını çatarak başının kenarını ovuşturdu. “Budala piç kurusu bana bir iki tane patlattı.”

“Ama karşılığını da fazlasıyla aldı.” Sakallı asker başparmağını parmak eklemlerinde gezdirdi. “Yarın bütün gün kan işeyecek.”

“Yani her şey yolunda,” dedi sarışın asker kalenderce. Adam şişeyi dramatik bir edayla sallamaya çalışırken yalpaladı. “Sen herifi bir güzel dövüp kurtlarını döktün. Ben nefis bir içkiye kavuştum. Ve hepimiz bu işten iyi para kazandık. Herkes mutlu. Herkes en çok istediği şeyi aldı.”

“Ben istediğimi almadım,” dedi Bast ifadesizce.

“Daha değil,” diyen sakallı asker elini cebine daldırıp bir kese çıkardı. Avcunda zıplattığı keseden ağır bir şıngırtı yükseldi. “Ateşten bir parça al da şunu bölüşelim.”

Bast oturmak için herhangi bir harekette bulunmaksızın ateş ışığının yarattığı halkaya bakındı. Sonra da yeni bir tekerleme tutturdu. Tekerlemeyi söylerken parmağıyla rastgele şeyleri işaret ediyordu: yakındaki bir taş, bir kütük, bir nacak...

Yün. Koyun.

*Gece çıkan ay.
Pencere. Pervaz.
Mum ışığı ve kalay.*

Sonunda parmağı ateşte durdu. Ona yaklaştı, yere eğildi ve kolundan daha uzun bir dal parçasını ateşin içinden çekip aldı. Dalın iri bir yumruyla son bulan diğer ucu parlak bir kor halindeydi.

“Sen benden bile sarhoşmuşsun,” diye güldü sakallı asker. “Ateşten bir parça al derken onu kastetmedim.”

Sarışın asker de kahkahayı bastı.

Bast karşısındaki iki adama baktı. Az sonra o da gülmeye başladı. Çıkardığı kulak tırmalayıcı ve neşesiz ses korkunçtu. Bir insana ait değildi bu gülüş.

“Hey,” diye sertçe çıkıştı sakallı adam. Yüzündeki keyifli ifade kaybolmuştu. “Senin neyin var be?”

Yine yağmur başladı. Ani bir esinti Bast’ın yüzünü iri yağmur damlalarıyla ıslattı. Gözleri kapkaranlık ve yoğundu. Dalın küt ucu yeni bir esintiyle yellenerek parlak bir turuncu renkle parladı.

Bast yine bir tekerlemeye başladı. Dalın ucunu iki adama sırayla doğrultarak havada ışıklı kavisler çizdi.

*Arpa. Buğday.
Taş ve kaya.
Rüzgâr. Su.
Al sana, al sana.*

Tekerleme bittiğinde dalın yanan ucu sakallı adamı gösteriyordu. Bast’ın dişleri ateş ışığında kıpkırmızıydı. Yüzünde tebessümden eser yoktu.

Bitiş

Üç Kısımlı Sessizlik

Vakit yine geceydi. Yoltaşu Hanı'nı sessizlik bürümüştü ve bu üç kısımlı bir sessizlikti.

İlk kısım etrafta bir şeylerin eksikliğinden kaynaklanan boş, yankılı bir sükûnetti. Eğer sabit bir yağmur yağsaydı damlalar çatıyı döver, saçaklardan akar ve sessizliği denize doğru yavaşça süpürürlerdi. Eğer hanın yataklarında sevgililer olsaydı iç geçirerek ve inleyerek sessizliği utandırırılar, oradan kovarlardı. Eğer müzik olsaydı... ama hayır, ki müzik falan yoktu elbette. Aslında bu şeylerin hiçbirisi yoktu ve o yüzden sessizlik yerini koruyordu.

Yoltaşu'nın dışında uzaktaki bir cümbüşün gürültüleri ağaçların arasından belli belirsiz duyulabiliyordu. Bir keman ezgisi. Sohbetler. Yere vuran çizmeler ve alkış tutan eller. Fakat bu gürültü incecik bir iplik gibiydi ve rüzgârdaki bir kayma onu parçalayarak geride sadece yaprakların hışırtısıyla uzaklardaki bir baykuşun çığlığını andıran bir şey bıraktı. Sonra o da kayboldu ve asla verilmeyen bir nefes gibi bekleyen ikinci sessizlikten başka bir şey kalmadı.

Üçüncü sessizliği fark etmek kolay değildi. Bir saat boyunca kulak kesilerseniz geceyi uzak tutmak için çevrilmiş bir düzine kilidin buz gibi metalinde onu hissetmeye başlayabilirdiniz. Bu sessizlik elma şırasıyla dolu basit toprak testilerde, ortak salonda masa ve sandalyelerin olmaları gereken yerlerdeki boşluklarda yatıyordu. Bir vücuda yayılan alacalı morluklarda ve o morlukları üzerinde taşıyan, acıya karşı dişini sıkarak yataktan yavaşça kalkan adamın içindeydi.

Adamın ateş rengindeki saçları hakiki bir kızıldı. Gözleri koyu ve dalgındı. Adam geceleyin işe çıkmış bir hırsızın hemen göze çarpmayan

güveniyle hareket ediyordu. Hanın alt katına indi. Orada, panjurları sıkıca örtülmüş pencerelerin ardında ellerini bir dansçı gibi kaldırdı, ağırlığını öne verdi ve yavaşça hareket ederek mükemmel bir adım attı.

Yoltaşı onundu, tıpkı üçüncü sessizliğin de onun olduğu gibi. Bu da münasipti, zira bu sessizlik en büyüğüdü ve diğer ikisini sarıp sarmalıyordu. Güz sonu kadar derin ve genişti. Üzerinden nehirlerin aktığı kocaman bir kaya kadar ağırdı. Ölmeyi bekleyen bir adamın sabırlı, sapı kesilen bir çiçeğinkine benzer sesiydi.

Dipnotlar

^[1] Romanların geçtiği dünyanın ismi Medeniyetin Dört Köşesi. Kısaca Dört Köşe. (ç.n.)